

АЛЪН ФОЛСЪМ ПРЕТЕНДЕНТЪТ

Част 1 от „Джон Барън/Никълъс Мартин“

Превод от английски: Богдан Русев, 2004

chitanka.info

*На Карън и Райли,
и в памет на баща ми и майка ми*

ПРОЛОГ

Париж, Франция

Двама мъже седяха в библиотеката на елегантна къща на авеню Виктор Юго. Бяха стари приятели, преуспели бизнесмени на четирийсет и няколко години. Единият се казваше Алфред Нойс и беше гражданин на САЩ, но беше роден в Русия. Другият се казваше Питър Китнър и беше гражданин на Великобритания, но беше роден в Швейцария. И двамата бяха напрегнати и неспокойни.

— Хайде, пускай го — каза тихо Китнър.

— Сигурен ли си?

— Да.

Нойс се поколеба.

— Давай — настоя Китнър.

— Добре.

Нойс с неохота включи 8-милиметровия филмов проектор на масата. Проблесна светлина и преносимият екран пред тях оживя.

Гледаха любителски филм без звук. Действието се развиваше в парка „Монсо“ на Десния бряг. Беше заснет детски рожден ден. Изглеждаше весело, глупаво, цветно. Двайсетина момчета и момичета гонеха балони и се замеряха с парчета торта и сладолед, дока го бавачки и родители се опитваха да удържат детския хаос под контрол.

След няколко секунди камерата се отклони към други десетина деца, увлечени в импровизиран футболен мач. До едно бяха момчета и подобно на всички деца на купона — на десет-единайсет години. Очевидно обожаваха футбола и играеха, без да жаят силите си. Неточен ритник изпрати топката към големите дървета в далечината и тя потъна в сенките. Едно от момчетата се затича да я вземе и камерата го последва.

Момчето беше на десет години и се казваше Пол. Когато доближи храстите, за да вземе топката, камерата се отдръпна малко назад. Изведнъж между дърветата се показва друго момче. Беше по-голямо, високо и силно. Може би на дванайсет-тринайсет години. Пол

спря и посочи мястото, където беше изчезнала топката. А после в ръката на по-голямото момче се появи нещо. Проблесна острие. В следващия миг момчето направи една крачка и с всичка сила заби ножа в гърдите на Пол. Камерата се втурна напред, като подскачаше. По-голямото момче с изненада вдигна поглед към нея. После се извърна и се опита да побегне, но човекът с камерата го сграбчи за ръката и го завъртя насила към себе си. Момчето яростно се опита да се освободи, но не можа. После захвърли ножа и успя да се отскубне. Камерата падна на земята и обективът ѝ се насочи право към Пол, който лежеше неподвижен, с широко отворени очи.

— Спри! Изключи го! — извика изведнъж Китнър.

Алфред Нойс бързо спря проектора.

— Съжалявам, Алфред — каза Питър Китнър със затворени очи. — Съжалявам. — Постоя още малко така, докато се съвземе, после погледна към Нойс. — Полицията не знае за съществуването на този филм, така ли?

— Не знае.

— И не са намерили ножа?

— Не са.

— Това ли е единственото копие от филма?

— Да.

— А ножът в теб ли е?

— Да. Искаш ли да го видиш?

— Не, не желая да го виждам. Никога.

— Какво да направя?

Китнър отклони празния си поглед встрани, пребледнял като мъртвец. Най-сетне отново се обърна към събеседника си.

— Вземи филма и ножа и ги заключи на сигурно място, където само ние двамата ще имаме достъп. Използвай когото е нужно, дори и членове на фамилията. Плати колкото трябва. Но каквато и да бъде цената, искам да бъда сигурен, че ако животът ми завърши преждевременно, парижката полиция и адвокатите, които ще изпълнят завещанието ми, ще имат пряк и незабавен достъп както до ножа, така и до филма. Оставям на теб да измислиш как точно да го направиш.

— Ами...

— Убийството на сина ми ли?

— Да.

— Ще се погрижа лично.

ПЪРВА ЧАСТ

ЛОС АНДЖЕЛИС

Двайсет години по-късно

*Жп гара на „Амтрак“, Барстоу, щата Калифорния, Вторник,
12 март, 4:20 сутринта*

Джон Барън доближи притихналия влак в хладната нощ на пустинята. Спря до вратата на вагон 39002 на големия „Саутуест Чийф“ на компанията „Амтрак“, за да изчака, докато мустакатият кондуктор помага на един възрастен мъж с очила, дебели като дъното на стъклена бутилка, да се качи на влака. После и той се качи.

Кондукторът го поздрави, продупчи билета му в полумрака и посочи към средата на вагона. Двайсет секунди по-късно Барън прибра малката си пътна чанта на мястото за багаж над седалката и се настани на мястото си до пътеката до една привлекателна млада жена с яке с качулка и тесни джинси, която се беше свила на кълбо до прозореца и спеше.

Барън я погледна, после се настани на седалката и впери очи във вратата на вагона, през която беше влязъл. Половин минута по-късно видя как се качи и Марти Валпарайсо, подаде билета си на кондуктора и седна точно до вратата. Минаха няколко секунди, после проехтя свирката на локомотива. Кондукторът затвори вратата и експресът потегли. Изведнъж светлините на града отстъпиха място на мастиления мрак на пустинята. Барън чу как вият дизеловите двигатели, докато влакът набираше скорост. Опита се да си го представи от птичи поглед, като на филм — огромна змия с дължина почти цял километър, с двайсет и седем вагона, която пълзеше към Лос Анджелис в пустинния мрак.

Реймънд беше задрямал, когато пътниците се качиха. Отначало си беше помислил, че са само двама — възрастният мъж с очилата с дебели стъкла и несигурните крачки и тъмнокосият млад мъж с джинси и яке, който носеше малка спортна чанта. Възрастният мъж беше седнал до прозореца от другата страна на пътеката; младият мъж го беше подминал и беше оставил чантата си на мястото за багаж десетина реда по-назад във вагона. Тогава се беше качил и последният пътник. Беше слаб и жилав, около четирийсетгодишен, облечен със спортно сако и джинси. Беше подал билета си на кондуктора, за да го продупчи, после беше седнал до самата врата.

При обичайни обстоятелства Реймънд не би му обърнал внимание, но обстоятелствата не бяха обичайни. Преди по-малко от трийсет и шест часа беше убил двама души с огнестрелно оръжие в пробната на едно шивашко ателие на Пиърсън Стрийт в Чикаго и почти веднага се беше качил на експреса за Лос Анджелис.

Не беше планирал пътуване с влак, но заради снежната буря летищата в Чикаго бяха затворени и той беше принуден да вземе влака, вместо да лети директно за Лос Анджелис. Забавянето беше неприятно, но той не беше имал друг избор, а и оттогава всичко вървеше без произшествия, поне докато не спряха в Барстоу и не се качиха двамата мъже.

Разбира се, можеше и да са просто обикновени хора, коитохващат ранния влак сутринта, за да отидат на работа в Лос Анджелис, но не му се струваше много вероятно. Нямаше как да не забележи езика на тялото им — начина, по който се движеха и заеха места от двете му страни, единият до пътеката точно до изхода, а другият — в мрака зад него. Практически го бяха затворили в капан, защото не можеше да избяга в една от двете посоки, без да се натъкне на някой от тях.

Реймънд си пое дъх и погледна едрия червендалест мъж с измачканото сако, който дремеше до него на мястото си до прозореца. Казваше се Франк Милър, беше на четирийсет години, с наднормено

тегло, разведен, занимаваше се с търговия с канцеларски материали, беше родом от Лос Анджелис, носеше перука и мразеше самолетите. Отсреща на тясната масичка бяха Бил и Вивиън Удс от Мадисън, щата Уисконсин, на петдесет и няколко години, женени, които отиваха на почивка в Калифорния и в момента спяха на седалките си. Бяха се сприятелили почти веднага след тръгването от Чикаго, когато Милър го доближи, докато пиеше кафе във вагон-ресторанта, и го попита дали не иска да се присъедини към тях, за да оформят четворка за покер. Това беше идеално за Реймънд и той се съгласи без колебание, защото така щеше да се слее с останалите пътници и ако някой случайно го беше забелязал да излиза от шивашкото ателие и полицията вече беше пуснала за издирване човек с неговата външност, който пътува сам — макар че Реймънд много се съмняваше в това, — щяха да го подминат.

Някъде отдалеч се чува две дълги изсвирвания на локомотива. Няколко секунди по-късно — още едно. Реймънд погледна към началото на вагона. Жилавият мъж на седалката до пътеката седеше неподвижно, с отметната назад глава, сякаш и той дремеше като почти всички останали пътници.

Снежната буря и пътуването с влака, предизвикано от нея, бяха предостатъчно неприятни сами по себе си — поредната слаба брънка в старателно планираната верига от действия, която се беше разкъсала. През последните четири дни беше обиколил Сан Франциско, Мексико Сити и Чикаго, като беше пристигнал в последния град през Далас. И в Сан Франциско, и в Мексико Сити се беше опитал да се добере до жизненоважна информация, не беше успял, беше убил замесения или замесените в случая и беше продължил пътя си без никакво забавяне. Същият влудяващ неуспех го беше преследвал и в Чикаго. Не успя да изтръгне никаква информация на мястото, където я търсеше. Затова трябваше да продължи към последната си планирана спирка на този континент, Лос Анджелис или по-точно Бевърли Хилс. За там вече беше сигурен, че безпроблемно ще събере нужната му информация, преди да убие човека, който я носеше. Единственият проблем беше времето. Днес беше вторник, дванайсети март. Заради снежната буря вече закъсняваше с повече от цяло денонощие от старателно изработения си график, според който дори при нововъзникналите обстоятелства нямаше как да не пристигне в Лондон най-късно на обяд следващия ден. И въпреки че всичко това го изнервяше, той отлично

съзнаваше, че нещата само са забавили ход, но иначе всичко е наред. Единственото, от което имаше нужда, бе следващите няколко часа да минат без произшествия. Но сега вече не беше сигурен дали ще стане точно така.

Реймънд предпазливо се облегна и хвърли око на куфарчето си в отделението за багаж над седалката. Вътре имаше американски паспорт, самолетен билет за Лондон в първа класа на „Бритиш Еървейс“, автоматичния пистолет „Щурм Рюгер“ 40-и калибър, който беше използвал за убийствата в Чикаго, и два допълнителни пълнителя с по единайсет патрона всеки. Беше проявил невероятна дързост, като беше минал с тях покрай острите погледи на антитерористичните поделения, които патрулираха в жп гарата, и се беше качил въоръжен на влака за Чикаго, но сега се чудеше дали трябваше да ги носи. Пистолетите, които беше използвал за убийствата в Сан Франциско и Мексико Сити, бяха изпратени с обикновени колети до пощенските кутии под наем, които беше предплатил в различни клонове на компанията „Мейлбоксес Инк.“. В Сан Франциско беше прибрал пистолета от пощенската кутия, беше го използвал и после го беше изхвърлил в залива заедно с трупа на човека, когото беше убил. В Мексико Сити бяха загубили колета му и се наложи да чака почти цял час, докато повикат управителя и най-сетне го намерят. Беше изпратил и трети пистолет в пощенската кутия на клона на „Мейлбоксес Инк.“ в Бевърли Хилс, но тъй като графикът му вече беше разтеглен до скъсване заради принудителното пътуване с влака, а проблемът в Мексико Сити не му даваше мира, беше решил да рискува и да задържи пистолета със себе си, за да не се случи още някой гаф, който да забави отпътуването му за Лондон.

Отново се разнесе писъкът на локомотивната свирка и Реймънд пак погледна към човека, който дремеше до изхода. Изгледа го продължително, после вдигна очи към куфарчето над главата си и реши да поеме този риск. Просто да стане, да свали куфарчето и да го отвори, все едно му трябва нещо отвътре. После, в полумрака на вагона, внимателно да прибере пистолета под пуловера си и да върне куфарчето на мястото му. И вече се канеше да го направи, когато забеляза, че Вивиън Удс го наблюдава. Когато я погледна, тя му се усмихна. Не беше усмивка от добро възпитание или пък поздрав към съседния пътник, който също се е събудил рано сутринта — усмивката

й изразяваше сексуално желание и му беше съвсем добре позната. Реймънд беше на трийсет и три години, строен, мускулист и красив като рок звезда, с руса коса и големи синьо-зелени очи, които подчертаваха деликатните му, почти аристократични черти. Говореше тихо и демонстрираше безупречно възпитание. За жените, независимо на каква възраст, тази комбинация от качества беше убийствена. Те често го гледаха със същото съсредоточено желание, което струеше от Вивиън Удс точно в този момент, все едно бяха готови да зарежат всичко и да побягнат с него, накъдето им видят очите. И когато стигнат там, да изпълняват всичките му прищевки.

Реймънд леко се усмихна в отговор и затвори очи, сякаш се готвеше да заспи, но осъзнаваше, че тя няма да откъсне поглед от него. Това го ласкаеше, разбира се, но точно в този момент вниманието ѝ беше ужасно неподходящо, защото заради нея не можеше да се изправи и да си вземе пистолета.

Жп гара на „Амтрак“, Сан Бернардино, щата Калифорния, 6:25 сутринта

Джон Барън наблюдаваше опашката от пътници, които се качваха във влака. Някои носеха куфарчета или лаптопи; други стискаха картонени чаши с кафе. Неколцина говореха по мобилните си телефони. Повечето изглеждаха така, сякаш още не се бяха събудили напълно.

След няколко минути кондукторът затвори вратата. Миг покъсно свирката на локомотива отново проехтя, вагонът леко се люшна напред и експресът потегли. Младата жена на мястото до Барън се размърда и отново заспа.

Барън я погледна, после премести поглед към пътеката и редицата от пътници, които все още не си бяха намерили места. Беше нетърпелив. Откакто се зазори, искаше да се разходи покрай четворката картоиграчи, за да види техния човек. Ако изобщо беше техният човек. Но това не беше правилно от тактическа гледна точка и той не се помръдна, а проследи с поглед едно четири или петгодишно дете, което стискаше плюшено мече и несигурно вървеше по пътеката между седалките. След него крачеше красива руса жена, най-вероятно майката. Когато отминаха, Барън хвърли поглед на Марти Валпарайсо на мястото му до вратата. Дремеше или поне се преструваше, че спи. Барън усети пот на горната си устна и осъзна, че дланите му също са влажни. Беше изнервен и усещането не му харесваше. От всички възможни състояния на духа нервността беше най-неподходящото за момента.

Подмина го и последният новопристигнал пътник, който си търсеше място. Беше висок и в добра форма, облечен в тъмен костюм и с куфарче в ръка. Приличаше на млад енергичен бизнесмен. Но не беше. Казваше се Джими Халидей и беше третият от шестимата цивилни детективи, на които беше възложено да арестуват картоиграча в 8:40 сутринта, когато експресът щеше да пристигне на Юниън Стейшън в Лос Анджелис.

Барън се облегна и погледна през прозореца, като се опитваше да се отърси от напрежението. Детективите трябваше да се уверят, че картоиграчът е същото лице, издирвано от полицията в Чикаго. Те трябваше да го проследят, ако слезе от влака преди Лос Анджелис, или да го заловят при пристигането му в града, ако отиваше там — подозираха по-скоро последното, защото билетът му беше до Лос Анджелис. Идеята беше той да се озове между тях тримата и другите трима цивилни детективи, които щяха да го чакат на перона, за да го арестуват по-лесно.

Планът беше прост. Да изчакат до последния момент, без да предприемат нищо, и после да стиснат менгемето с възможно най-малък риск за останалите хора във влака и на гарата. Проблемът беше, че набелязаният човек беше необичайно интелигентен, емоционално нестабилен и ужасяващо кръвожаден убиец. Никой от тях дори не искаше да си представя какво щеше да стане, ако той усетеше присъствието им във влака и предприемеше нещо вътре. Точно затова се бяха качили поотделно и гледаха да не се набиват на очи.

Шестимата — Барън, Валпарайсо, Халидей и останалите трима, които чакаха на Юниън Стейшън — бяха детективи от отдел „Убийства“, членове на Отряд 5–2 от ПУЛА (полицейското управление на Лос Анджелис). Отряд 5–2 пък беше прочутата група за „специални ситуации“ със стогодишна история, която в днешно време беше зачислена към отдел „Убийства“.

Валпарайсо беше най-възрастен от тримата детективи във вагон 39002. Беше на четирийсет и две. Имаше три дъщери на тийнейджърска възраст и служеше в 5–2 от шестнайсет години. Халидей беше на трийсет и една, имаше двама близнаци на пет години и жена, която отново беше бременна. Беше в отряда от осем години. Джон Барън беше хлапето в отряда на двайсет и шест, неженен. Служеше в 5–2 само от седмица.

Това беше достатъчна причина за изпотяването на дланите и горната му устна, както и фактът, че заспалото момиче до него, детето с плюшеното мече и всички останали във вагона го изнервиха. Беше първият му случай, в който можеше да се стигне до престрелка, а техният човек ако изобщо беше техният човек — беше ужасно опасен. Ако станеше нещо непредвидено и той не реагираше както трябва, ако се объркаше и заради него имаше ранени или убити...

Не искаше дори да мисли за това. Погледна часовника си. Беше 6:40, точно два часа, преди да пристигнат на Юниън Стейшън.

Реймънд също беше забелязал високия мъж в тъмен костюм, който се качи на влака. Самоуверен, усмихнат, като истински млад бизнесмен в началото на новия работен ден. Но точно както и двамата, които се качиха в Барстоу, той излъчваше прекалена овладяност, съдържаност и сила.

Реймънд го измери с поглед, докато го подминаваше, после небрежно се обърна и го видя да спира в средата на вагона, за да изчака една млада жена да настани малкото си дете на седалката, после да продължава и да излиза през вратата. В същия момент във вагона влезе Бил Удс с неизменната си усмивка и четири чаши кафе на картонена табла.

Вивиън Удс се усмихна, когато съпругът ѝ постави таблата на масичката между тях и се отпусна на мястото си до нея. Тя веднага се зае да раздаде чашите кафе на хората наоколо, като полагаше усилия да не обръща специално внимание на Реймънд. Вместо това със съчувствие се обърна към Франк Милър.

— По-добре ли си, Франк? Изглеждаш малко по-добре.

Според сметките на Реймънд търговецът беше ходил до тоалетната три пъти през последните два часа, като ги караше да се разсънват всеки път, когато напускаше мястото си или се връщаше.

— По-добре съм, благодаря — отвърна той и се насили да се усмихне. — Сигурно съм ял нещо развалено. Какво ще кажете да направим няколко раздавания, преди да пристигнем в Лос Анджелис?

Точно тогава покрай тях мина и кондукторът.

— Добро утро — каза той на Реймънд.

— Добро утро — отвърна разсеяно Реймънд, после се обърна към Бил Удс, който тъкмо вземаше картите от масата.

— Ще раздаваш ли, Рей? — попита Бил.

Реймънд се усмихна небрежно.

— Защо не?

Лос Анджелис, Юниън Стейшън, 7:10 сутринта

Командир Арнълд Макклачи мина със светлосиния форд без отличителни знаци през един строеж, потънал в прах, и спря на усамотения, покрит с чакъл паркинг точно срещу оградата от бодлива тел, която го отделяше от 12-и перон — мястото, където щеше да пристигне „Саутуест Чийф“. Едва минута по-късно до него спря втори форд, с който пристигнаха детективите Рузвелт Лий и Лен Полчак.

Затръшнаха се няколко врати, после останалите трима членове на Отряд 5–2 поеха към 12-и перон. Слънцето вече припичаше.

— Ако искате кафе, има време, идете да си вземете. Аз ще пазя тук — каза Макклачи, когато пристигнаха на перона.

После проследи с поглед старшите детективи, единият висок и чернокож, а другият нисък и бял, които се отправиха по дългата рампа към прохладната зала на Юниън Стейшън.

Няколко секунди Макклачи не помръдна, после се обърна и закрачи към отсрещния край на пустия перон, където се загледа в далечината. Релсите изчезваха зад завоя под яркия блясък на слънцето. Нямаше значение дали Полчак или Лий искат кафе. Те знаеха, че той просто иска да остане насаме със себе си, да усети мястото и да изготви план, според който да действат, когато пристигне влакът и дойде време да се захванат за работа.

„Ред“ Макклачи, както го наричаха, беше на петдесет и девет години и повече от трийсет и пет от тях беше работил като детектив в отдел „Убийства“ — последните трийсет в Отряд 5–2. За това време лично той беше разкрил сто шейсет и четири убийства. Трима от убийците, които беше заловил, бяха осъдени на смърт и присъдата беше изпълнена в газовата камера на затвора „Сан Куентин“; други седем също бяха осъдени на смърт, но присъдите им не бяха изпълнени, защото все още обжалваха. През последните двайсет години четири пъти бяха издигали кандидатурата му за началник на ПУЛА, полицейското управление в Лос Анджелис, и той всеки път се беше отказвал от надпреварата за това място, като обясняваше, че е

обикновен бачкатор, ченге като всички други, и не става за администратор, психолог или политик. Искаше да може да спи нощем. Пък и беше началник на 5–2, при това отдавна. А според него това беше предостатъчно за кариерата на всеки полицаи.

И очевидно беше прав, защото през цялото време, докато скандалите, политическите и расовите войни петняха името и репутацията както на града, така и на полицейското му управление, този „обикновен бачкатор“ беше успял да запази реномето на най-стария отряд в него. В историята на 5–2 имаше случаи, описани на първите страници на вестници те навсякъде по света: убийството на Черната Далия, самоубийството на Мерилин Монро, убийството на Робърт Кенеди, серийните убийства на Чарлс Менсън и случаят с О. Джей Симпсън. И всички те светеха с аурата и блясъка на холивудска продукция.

За образа му на истински детектив много помагаше и фактът, че беше висок, широкоплещест и червенокос, с бели кичури на слепоочията — класическата външност на шериф от Дивия запад. Облечен с неизменната колосана бяла риза, тъмен костюм, вратовръзка и револвер „Смит & Уесън“ 38-и калибър с инкрустирана със седеф дръжка, който носеше в кобур на колана си, той се беше превърнал в един от най-добре познатите, уважавани и влиятелни хора в полицейското управление на Лос Анджелис, а може би дори в целия град и беше почти култова фигура в света на служителите на закона.

Но изобщо не се беше променил. Нито пък начинът му на работа или начинът на работа на самия отряд. Те бяха бачкатори. Имаха работа за вършене и я вършеха всеки ден независимо от обстоятелствата. И днес не беше по-различно от всеки друг ден. Със „Саутуест Чийф“ щеше да пристигне един човек. Заповедите им бяха да го задържат за разпит по поръчение на полицейското управление в Чикаго, като същевременно не нарушават безопасността на гражданите. Нищо повече, нищо по-малко.

7:20 сутринта

Реймънд отпи от кафето си и погледна картите, които му беше раздал Франк Милър. В същото време забеляза, че човекът със спортното сако, който се бе качил в Барстоу, става от мястото си и тръгва по пътеката към тях. Реймънд видя картите си, вдигна очи към Вивиън и хвърли три от тях.

— Ако обичаш, три карти, Франк — каза тихо.

Човекът със спортното сако мина покрай тях, докато Милър му ги подаваше. Реймънд взе картите и успя да се обърне навреме, за да види как пътникът от Барстоу изчезва през вратата в далечния край на вагона. Точно както беше направил по-рано човекът с костюма. Един удар на сърцето по-късно, и по-младият пътник от Барстоу също стана от мястото си в средата на вагона и небрежно се отдалечи по пътеката, за да излезе през същата врата.

Реймънд бавно се съсредоточи върху играта. Преди имаше двама, а сега вече бяха трима. Без съмнение бяха от полицията и пътуваха с този влак по една-единствена причина.

Заради него.

— Няма съмнение, че той е нашият човек — каза Марти Валпарайсо. Стоеше заедно с Джими Халидей, Джон Барън и кондуктора, на поклащащата се площадка между пътническите вагони.

— Съгласен съм — каза Халидей и се обърна към кондуктора. — Кои са другите трима?

— Доколкото знам, просто обикновени пътници, с които се запозна, след като влакът потегли от Чикаго.

— Добре. — Халидей измъкна малка радиостанция от джоба на сако си и я включи. — Ред?

Гласът на Ред Макклаци се чу кристално ясно.

— Тук съм, Джими.

— Потвърждаваме. Няма да предприемаме нищо, според плана. Вагонът е номер три-девет-нула-нула-две...

Халидей се обърна към кондуктора.

— Нали така?

— Да, сър — кимна кондукторът. — Три-девет-нула-нула-две.

— По разписание ли се движим? — попита Валпарайсо.

— Да, сър — потвърди отново кондукторът.

— Движим се по разписание, Ред. Ще се видим в Лос Анджелис.

— Халидей изключи радиото и се обърна към кондуктора. — Благодаря ви за помощта. От тук го поемаме ние. Не се намесвайте.

— Само едно нещо — предупреди го кондукторът и вдигна пръст. — Това е моят влак и аз нося отговорност за безопасността на машинистите и пътниците. Не искам никой да пострада, никакво насилие. Ще изчакате да слезе, преди да предприемете нещо.

— Точно това е планът — обясни му Халидей.

— Добре — каза кондукторът и хвърли поглед на останалите. — Добре.

После подръпна мустаците си, отвори вратата и влезе във вагона, където бяха картоиграчите.

Валпарайсо изчака вратата да се затвори след него и се обърна към останалите.

— Играта започва, господа. Прекратяваме обажданията по радиото, докато не пристигнем на място.

— Добре кимна Халидей. — Късмет.

Валпарайсо вдигна палец, после отвори вратата и последва кондуктора навътре във вагона.

Халидей изчака вратата да се затвори, после се обърна към Барън. Точно той беше научил пръв за старателната работа на младия детектив от отдел „Убийства“, където Барън беше разрешил случай, отдавна смятан за безнадежден. Заради този случай го беше представил на Макклачи и останалите от отряда, а накрая го бяха приели и в самия 5-2 по негова препоръка. Накратко казано, той беше причината Барън да бъде в отряда — както и тук, в този влак. Халидей знаеше, че по-младият детектив ще се изнерви, и искаше да поговори с него.

— Добре ли си? — попита го.

— Аха! — Барън кимна и се усмихна.

- Сто процента?
- Сто процента.
- Хайде тогава.
- 20.

7:35 сутринта

Реймънд беше видял как Валпарайсо минава покрай него и сядна на мястото си до изхода, а после просто седи неподвижно и гледа през прозореца. Пустинята отстъпваше място на все по-заселени райони, докато влакът приближаваше Лос Анджелис. Няколко секунди по-късно беше забелязал и втория пътник от Барстоу да се връща на мястото си десетина реда по-назад във вагона. Сега седеше там с наведена глава, сякаш дремеше или може би четеше — от тук не можеше да види. След определен интервал, който му се стори внимателно преценен, се върна и високият мъж с костюма, седна на едно място до пътеката срещу тоалетната в задния край на вагона, отвори куфарчето си, извади вестник и се зачете. Капанът беше щракнал.

— Реймънд, ти си — подхвърли меко Вивиън Удс.

Реймънд отново се обърна към масата и видя, че е негов ред и останалите трима го чакат.

— Да, разбира се. — Той се усмихна и за миг се взря в нея със същия поглед, който тя му беше отправила по-рано, изкусителен и насърчаващ, после отново сведе очи към картите си.

Ако тримата мъже във влака наистина бяха полицаи, както смяташе, и бяха дошли заради него, щеше да има нужда от всякаква помощ, а Вивиън Удс можеше да бъде на негова страна. Независимо от възрастта си, ако нещата стигнеха дотам, тя щеше да изпълни всичко, което ѝ нареди.

— Смятам да вляза в тази игра, Вивиън — каза Реймънд, отново я погледна в очите, задържа ги точно толкова, колкото беше необходимо, после завъртя глава към Франк Милър до прозореца.

Дебел търговец с нервен стомах, който се страхува да лети със самолет — бог знае как щеше да реагира пък той, ако полицаите предприемеха нещо и играта загрубееше. Може би щеше да получи сърдечен удар или пък да обърка нещо и заради него да ги избият до един.

Реймънд заложи и Милър му плати, като избута купчинка червени пластмасови чипове в средата на масата. Реймънд за пръв път се зачуди дали Милър не носеше перука, защото беше оплешивял заради химиотерапия или лечение с радиоактивно облъчване. Може пък да беше болен, но да не искаше да говори за това, и точно по тази причина да му се налагаше да ходи толкова често до тоалетната.

— Твърде високо е за мен, Франк. Аз съм пас. — Реймънд остави картите си на масата.

Може би държеше по-силната ръка, но това изобщо не го интересуваше. Не го интересуваше и дали Милър носи перука и дори дали изобщо е болен. Интересуваха го само полицаите и как точно го бяха открили. Беше абсолютно изряден при убийствата в Чикаго. И там, както и в Сан Франциско и Мексико Сити, беше прекарал възможно най-малко време на местопрестъплението, не беше местил нищо в апартаментите и беше носил хирургически ръкавици за еднократно ползване от онзи вид, който в днешното несигурно време на биологични оръжия може да се купи почти във всяка аптека — значи не беше оставил никакви отпечатъци.

Веднага след това нарочно бе поел на зигзаг по замръзнените улици, за да стигне до гарата — маршрутът му трябваше да е невъзможен за проследяване. Струваше му се невероятно да е бил проследен, особено чак до влака. И все пак те бяха тук и всеки миг го приближаваше до момента, в който трябваше да се изправи срещу тях.

Ето защо трябваше да измисли изход — при това бързо.

Юниън Стейшън, 7:50 сутринта

Детективи Полчак и Лий се появиха на 12-и перон, където чакаше Макклачи. Лен Полчак беше на петдесет и една, бял, висок около 170 сантиметра, тежък около сто килограма. Рузвелт Лий беше на четирийсет и шест, чернокож и поне с трийсет сантиметра по-висок от него — изсечен като от скала гигант, бивш професионален играч на американски футбол, който все още беше в отлична форма. Полчак беше в Отряд 5–2 от двацет и една години, а Лий от осемнайсет и въпреки различията във възрастта, ръста и расата си те бяха толкова близки, колкото изобщо е възможно за двама мъже без роднинска връзка. Близостта им беше родена в годините, които бяха прекарвали заедно — в една и съща скука, в едно и също напрежение, в една и съща опасност и едно и също изумление пред това колко ужасни неща могат да си причинят хората. Поради времето, прекарано заедно, и общия си опит всеки от тях инстинктивно знаеше какво мисли другият и какво се кани да направи във всеки един момент и това чувство им подсказваше, че партньорът във всеки един момент е готов да те защити, както и ти самият си готов да защитиш него.

В целия отряд беше така, защото традицията повеляваше, че никой не е по-важен от другите, дори командирът. Да се работи на такова място се изискваше особен характер и да се получи покана за присъединяване към отряда не беше лесно. Първо някой трябваше да препоръча въпросния детектив, после кандидатът беше наблюдаван дискретно в продължение на седмици или дори месеци, преди всички да одобрят кандидатурата му и той да получи покана. А след като бъдеше приет в 5–2 и положеше клетва за вярност към отряда и останалите му членове, човек оставаше в него завинаги. Единствените начини да го напусне бяха уволнение по болест, смърт или пенсиониране. Такива бяха правилата. С времето в отряда се беше установило усещане за близост, което не съществуваше в други подобни формирования на полицията, и колкото по-дълго работеше човек там, толкова по-силна ставаше тази връзка.

Точно в това вярваха Полчак и Лий, когато поеха по перона към мястото, където стоеше и ги гледаше Макклачи. Всеки от тях мислено отброяваше минутите до момента, в който щеше пристигне експресният влак и техният картоиграч щеше да слезе.

7:55 сутринта.

Джон Барън го беше видял ясно само веднъж, когато за момент остави картите и мина по пътеката, за да отиде до тоалетната в края на вагона. Но дори тогава беше зърнал обекта само за миг и не можа да си състави представата, която му беше нужна — дали в погледа му има решителност, как се движи и дали ръцете му са готови за действие. Така стана и няколко минути по-късно, когато човекът се върна и мина покрай него, а после седна на мястото си, без да се обръща. Не беше достатъчно.

Барън се обърна към младото момиче на седалката до себе си. Тя беше със слушалки и гледаше през прозореца, като неволно потропваше в такт с музиката. Притесняваше го най-вече фактът, че беше напълно невинна, но че въпреки това и тя, и всички останали пътници щяха да бъдат подложени на този риск. Ситуацията беше потенциално смъртоносна и без съмнение точно това беше причината техният човек да избере пътуването с влак — така беше обграден от невинни хора, които неволно му служеха за щит. Беше и основната причина просто да не скочат върху него и да го заловят, докато се разхожда из вагона.

И все пак въпреки увереността му, че ще пипнат престъпника без инциденти, имаше нещо неуловимо, което го притесняваше, и колкото повече се приближаваха до Лос Анджелис, толкова повече се задълбочаваше чувството. Може би бяха нерви, които го измъчваха почти през цялото време. Тревогата му за останалите пътници вървеше ръка за ръка с липсата на опит в сравнение с останалите в отряда. Може пък и да беше желанието да бъде достоен за честта, която му бяха оказали, когато го поканиха да се присъедини към тях. Или пък описанието на престъпника — „да се смята за въоръжен и крайно опасен“, — което бяха издали от полицията в Чикаго. А защо не и комбинацията от всичко това? Във въздуха се усещаше нарастващо и крайно неприятно напрежение. Усещане, че всеки момент ще се случи

нещо неочаквано и ужасно. Сякаш техният човек вече знаеше кои са те тримата и защо са там и беше планирал действията си с два-три хода напред. Сякаш вече знаеше какво ще предприеме, когато часът му удари.

Юниън Стейшън, 8:10 сутринта

Ред Макклаци наблюдаваше хората, които започваха да се събират в очакване влакът да пристигне. Огледа перона и преброи двайсет и осем души, като не включваше себе си, Лий и Полчак. Бяха застанали точно където щеше да спре вагон 39002. Вратите откъм страната на перона щяха да се отворят и пътниците да слезат. Нямаше значение през коя врата щеше да мине техният човек; от едната страна веднага след него щеше да слезе Халидей, от другата — Валпарайсо, а Барън, който чакаше в средата, щеше да служи за подкрепление.

От другата страна на жп линията, зад телената ограда, където беше паркирана колата им, чакаха още подкрепления. Две черно-бели патрулки на полицейското управление на Лос Анджелис, пълни с редови полицаи, бяха скрити зад три празни камиона, които използваха мястото за временен паркинг. На различни стратегически места около гарата бяха разположени още четири патрулни коли, които да спрат беглеца, ако по някакъв невероятен начин успее да избегне всички полицаи на гарата.

Ред чу зад гърба си локомотивна свирка и се обърна — един пътнически влак тъкмо пристигаше на перона през две линии от тяхната. Той забави ход, спря и перонът за няколко минути оживя от слизащите хора. После те изчезнаха със същата скорост, с която се бяха появили, и перонът отново опустя.

Същото щеше да се случи и при пристигането на експресния влак. За няколко лудешки минути перонът щеше да кипи от движение, докато влакът се освободи от човешкия си товар, и точно тогава трябваше да действат и те — да изплуват от тълпата в момента, в който картоиграчът слезе от вагона, да му сложат бързо белезниците и да го отведат през празните линии към чакащия го автомобил. Но колкото и да бяха напрегнати тези няколко секунди, всъщност всичко щеше да свърши, преди някой на перона изобщо да разбере какво става.

Макклаци отново погледна Лий и Полчак, после очите му се извърнаха към часовника на перона.

8:14 сутринта.

— Дай да видим какво държиш, Франк — засмя се Бил Удс, като плати залога на Милър и избута малка купчина червени чипове към центъра на масата.

Реймънд беше излязъл от играта по-рано. Вивиън Удс също се беше отказала и сега го гледаше точно както преди. Това, че съпругът ѝ седеше до нея, изобщо не я притесняваше. Пътуването отиваше към своя край и тя директно се хвърляше към Реймънд с отчаяната надежда, че той ще може да предприеме нещо, преди да пристигнат в Лос Анджелис. Реймънд я насърчи, като задържа погледа ѝ точно толкова, колкото беше необходимо, а после плъзна очи по пътеката между седалките към предната част на вагона.

Жилавият мъж със спортното сако все така седеше на мястото си до вратата, извърнат към прозореца. Реймънд искаше да се обърне и да погледне и зад себе си, но нямаше смисъл. Човекът с тъмния костюм все така щеше да си седи близо до задната врата и тоалетната, а помладият щеше да бъде по средата — на същото място, на което беше седнал още при качването си в Барстоу.

8:18 сутринта.

Той долови промяната на скоростта в мига, в който експресът започна да забавя движение. През прозореца се виждаха индустриални райони, натоварени магистрали и бетонният отходен канал, който наричаха „река Лос Анджелис“. Навлизаха в последните минути от пътуването. Скоро останалите пътници щяха да започнат да стават, за да свалят багажа си. Тогава и той щеше да си вземе куфарчето като всички останали, като се надяваше по този начин да не направи впечатление и да спечели достатъчно време, за да успее да извади пистолета и да го прибере на кръста под пуловера. А после, след няколко минути, когато влакът спреше и Милър и семейство Удс тръгнаха да слизат, той щеше да тръгне с тях, като им бърбори нещо, за да поддържа разговора, докато види през коя врата ще слязат. И тогава щеше да се възползва от фантазиите на Вивиън Удс и щеше да я хване за ръката, преди да достигнат до вратата. Щеше да ѝ прошепне, че е луд по нея и че настоява тя да тръгне с него и да напусне мъжа си и целия си живот, точно в този миг. Тя щеше да бъде едновременно

шокирана и поласкана. Объркването ѝ щеше да продължи достатъчно дълго, за да успее да я свали по стълбите и на перона, където щеше да я използва за щит срещу полицаите от влака и другите, които със сигурност щяха да го чакат на гарата.

Времето, което и преди беше толкова важно, сега щеше да бъде направо фатално. Бил Удс щеше да слезе по стълбите веднага след тях, да хленчи и да се чуди какво, по дяволите, става. Полицаите щяха да използват точно този момент, за да атакуват, и Реймънд веднага трябваше да открие огън със своя рюгер, като убие максимален брой от тях и предизвика възможно най-голям хаос. Част от секундата по-късно щеше да се шумугне под влака, да прекоси релсите до съседния перон и да влезе в гарата.

А вътре лесно щеше да се изгуби в тълпата, да намери най-претъпкания изход и да излезе навън заедно с всички останали пътници. После щеше да изчезне от кървавия ад, който току-що щеше да е предизвикал, и да потъне в заплетения лабиринт на града. Стига да улови подходящия момент и да остане хладнокръвен, нямаше какво да се обърка.

Беше сигурен в това.

8:20 сутринта

Джон Барън видя как вратата в предната част на вагона се отваря и кондукторът влиза. Мъжът спря, за да огледа пътниците, и погледът му за част от секундата се спря директно на Валпарайсо, който седеше точно пред него. После кондукторът се извърна и излезе.

8:22 сутринта.

Барън хвърли поглед на младата жена до себе си. Тя беше все така потънала в музиката и сякаш не осъзнаваше присъствието му. Той надникна през рамо и видя Халидей в далечния край на вагона, после погледна напред и видя и Валпарайсо на мястото му. Нито един от двамата не отвърна на погледа му.

Барън сведе очи към часовника си и осъзна, че не остава много време. Пое си дълбоко въздух и се облегна назад, като се опитваше да се отпусне, положил едната си ръка в скута, а другата — на кръста, където беше автоматичният му пистолет „Берета“.

8:25 сутринта.

— Ей, пак трябва да отида до едното място, Рей, извинявай — каза Франк Милър, докато се изправяше за пореден път, за да се промуши покрай Реймънд на пътеката между седалките.

Ставаше за втори път през последните двайсет минути, за да отиде до тоалетната в дъното на вагона. Последния път се беше извинил пред всички, като беше обяснил, че има проблем с пикочния мехур. И когато Бил Удс му каза, че на два пъти са му махали тумори от пикочния мехур и му препоръча възможно най-скоро да отиде на уролог, Милър беше махнал с ръка и го беше уверил, че всичко е наред и положението се е утежило само заради дългото пътуване с влака. Тази забележка потвърди подозренията на Реймънд, че перуката на Милър показва наличието на сериозно заболяване. Може би беше ходил в Чикаго не по работа, а на лечение и самото споменаване на тумори го беше потиснало още повече.

Реймънд отново се замисли за начина, по който всичко трябваше да протече на перона, и за многобройните решения, които трябваше да вземе в последната секунда. Вече започваше да се притеснява, че какъвто и да беше проблемът на Милър, той може би щеше да го затрудни по някакъв начин, когато се опиташе да слезе от влака.

8:27 сутринта.

Експресният влак се движеше все по-бавно.

Юниън Стейшън

Макклачи стоеше съвсем близо до Лий и Полчак и наблюдаваше как перонът около тях се изпълва с хора. Посрещачите, които чакаха да пристигне „Саутуест Чийф“, вече бяха над петдесет души и всяка минута прииждаха нови. Тълпата винаги усложнява нещата, защото колкото повече хора се събират, толкова по-голяма става възможността да се обърка нещо.

Той огледа перона, после се извърна в посоката, където трябваше да са скрити патрулните полицейски коли зад оградата, и стисна зъби. Цяла група момичета от скаутската организация се изкачваха към перона от чакалнята на гарата. Бяха с чистите, спретнати униформи на организацията, на не повече от единайсет години. Придружаваха ги две жени, също в скаутски униформи, за които Макклачи предположи, че са нещо като отговорнички. Ситуацията и без това вече беше доста напрегната, но когато съберете на едно място цяла група момичета скаути и един нестабилен в емоционално отношение доказан убиец, който всеки момент може да превърти и да започне да стреля, какво става тогава?

— Осем и двайсет и осем — прошепна Лий, който се беше приближил да му напомни за времето, но също не откъсваше очи от момичетата с не по-малка тревога. — Остават единайсет минути.

Полчак също пристъпи към тях, като местеше поглед от групата момичета към Ред и обратно.

— Какво ще правим?

— Ще ги разкараме от тук, ето какво.

8:30 сутринта.

„Остават десет минути до Юниън Стейшън. «Саутуест Чийф» пристига на дванайсети перон. Остават десет минути.“

Автоматичната система от високоговорители в експреса оповести предварително записаното съобщение и влакът намали скоростта си

още повече. Накрая почти спря. Хората незабавно наставяха и започнаха да свалят багажа си. Реймънд направи същото. Видя как младият полицаи също става от мястото си, за да си вземе чантата, като по този начин блокира пътеката. Милър тъкмо се връщаше от поредното си посещение в тоалетната.

Полицаят се усмихна, каза нещо и седна, за да направи път на Милър да мине. Точно тогава обаче се отвори предната врата и кондукторът влезе. Застана недалеч от Валпарайсо.

Реймънд замръзна за миг, като се чудеше какво да предприеме. Пистолетът му трябваше, а не можеше да го вземе, без да свали чантата. Всички останали продължаваха да си прибират багажа. Нямаше да се различава от тях.

Той изведнъж се изправи и се протегна към куфарчето си, но точно тогава Милър пристигна при тях.

— Недей — прошепна той, после се наведе към семейство Удс и заговори тихо и напрегнато: — Чух какво си говореха хората от екипажа. Според тях във влака има бомба. Не са сигурни в кой вагон е, затова ще спрат влака, преди да е пристигнал на гарата.

— Какво? — попита изумен Реймънд.

— Хората ще изпаднат в паника — продължи Милър все така припряно. — Трябва веднага да отидем до вратата, за да можем да слезем първи. Оставете си чантите, оставете всичко излишно.

Бил Удс пребледня и се изправи. Гласът му беше изпълнен с напрежение и страх.

— Хайде, Вив. Да тръгваме.

— Побързай, Рей — настоя Милър, когато Бил и Вивиън Удс поеха по пътеката между седалките.

Реймънд го погледна, после вдигна очи към куфарчето си. Не му се искаше да го оставя.

— Багажът ми — възрази.

— Забрави — каза бързо Милър, после го хвана за ръката и го избута след останалите. — Това не е шега, Рей. Ако тази бомба избухне, всички ще станем на парчета.

8:33 сутринта.

Валпарайсо и кондукторът видяха как картоиграчите станаха и се приближиха. Зад тях се виждаха Халидей и Барън, които също скочиха на крака, изненадани от това развитие на нещата.

— Какво става, по дяволите? — произнесе Барън само с устни така, че да го види Валпарайсо.

— Какво правят тези? — попита кондукторът, без да откъсва очи от четиримата, които си пробиваха път и се приближаваха до предния край на вагона.

— Не мърдай, не предприемай нищо — предупреди го Валпарайсо.

Барън излезе на пътеката и тръгна след тях с ръка на своята берета. Беше направил само три крачки обаче, когато усети дланта на Халидей на рамото си.

— Не му давай повод да се развихри — изсъска по-възрастният полицаи и го дръпна назад.

— Но какво става тук, по дяволите?

— Не знам, но той няма къде да отиде. Седни. Остават ни броени минути до финала.

Валпарайсо видя как Халидей дръпва Барън, за да седнат на местата, които току-що бяха освободили картоиграчите. Междувременно те продължаваха да се приближават. Движеха се в плътна група и се промъкваха между останалите пътници. Той чу как кондукторът дълбоко си пое въздух. Още няколко крачки, и щяха да застанат пред него. Влакът продължаваше да се движи. Къде си мислеше, че отива изобщо, в съседния вагон? Да, естествено. Но след него беше локомотивът, така че нямаше къде по-далеч да отиде, а те можеха да се справят и с това, ако се наложи. Веднага щом техният човек влезеше там, той щеше да се обади по радиостанцията на Макклачи и да... но кондукторът изведнъж пристъпи напред към картоиграчите, за да им препречи пътя.

— Имаме малък проблем с нередовно издадени билети — заяви той вежливо, но твърдо. — Бихте ли се върнали на местата си, докато не го разрешим?

— Господи — прошепна Валпарайсо.

Барън не откъсваше поглед от кондуктора. Беретата беше под масичката.

— Остави го на мира, глупак такъв — изсъска той високо.

— Спокойно — прошепна Халидей. — Само спокойно.

8:34 сутринта.

Кондукторът им препречваше пътя. Бил и Вивиън Удс обърнаха глави към Милър за помощ. Бяха изплашени и не знаеха какво да правят. Реймънд пак погледна към куфарчето си. Полицайте бяха седнали на техните места, а куфарчето беше останало в отделението за багаж точно над главите им.

— Помолих ви да се върнете и да седнете — каза кондукторът. — Моля ви, направете го и не ставайте от местата си, докато влакът не пристигне на гарата.

Кондукторът продължи да ги побутва. Реймънд си помисли, че независимо от новината за бомбата този човек наистина е убеден, че това си е неговият влак и в него той е истинският господар. Никой нямаше да върви напред-назад, докато не получи разрешение лично от него, особено пък ако е издирван престъпник. Изведнъж му стана ясно кой е предупредил полицията.

Това беше ход, който не беше просто глупав, а направо безразсъден. И Милър беше първият, който реагира. За втори път през последните секунди той направи нещо, което никой не беше очаквал от него.

— Спри влака — нареди той остро. — Веднага.

Кондукторът почервения.

— Това е невъзможно.

— Възможно е — възрази Милър, измъкна изпод самото си един огромен автоматичен пистолет „Колт“ и го опря в главата на кондуктора. — Имаш ключ за извънредни ситуации. Използвай го.

— Господи боже! — възкликна Барън и бързо се изправи, а Халидей го последва.

Реймънд стоеше като зашеметен. Случващото се беше толкова невероятно, че не можеше да реагира. Бил Удс дръпна Вивиън поблизо до себе си. Хората ги зяпаха с отворена уста. После Реймънд видя как Валпарайсо също вдига ръката си. Държеше в нея 9-милиметров пистолет „Берета“, насочен право към гърдите на Милър.

— Полиция, не мърдай! — каза той, без да откъсва очи от неговите.

В същия миг Барън и Халидей също излязоха на пътеката отзад с пистолети, готови за стрелба.

— Хвърли пистолета! Или ще убия кондуктора на място! — извика Милър, после рязко пристъпи назад и размаха оръжието си към Барън и Халидей. — Всички хвърлете патлаците!

Полицаите замръзнаха по местата си.

— Хвърли пистолета веднага! — извика Валпарайсо.

Милър изведнъж се завъртя към Бил Удс.

Бум!

Изстрелът проехтя като гръмотевица във вагона и главата на Бил Удс експлодира, като посипа жена му и най-близките пътници с кръв и парченца мозък. Трупът му се строполи на пода. Писъците на Вивиън Удс бяха заглушени от тези на останалите пътници. Някои хора по-близо до задната врата се втурнаха към нея, като се тъпчеха един друг в желанието си да излязат.

Милър незабавно завъртя пистолета си към Вивиън Удс.

— Остави оръжието, ченге! — изкрещя той, без да откъсва поглед от Валпарайсо.

Вагонът притихна.

8:36 сутринта.

Барън започна да пристъпва напред, сантиметър по сантиметър, като заобикаляше останалите пътници и се опитваше да открие ъгъл за чист изстрел. Милър го забеляза веднага.

— Още някой ли искаш да умре?

Целият беше почервенял, а очите му се бяха превърнали в миниатюрни точки, изпълнени с гняв.

— Хвърли оръжието, Донлан! — излая Валпарайсо, като обираше с показалец луфта на спусъка на своята берета.

— Няма! Вие ще хвърлите оръжията си, проклети копелета!

Милър светкавично сграбчи косата на Вивиън, дръпна я към себе си и натика дулото на колта под брадичката ѝ.

— Господи, не! — изпищя от ужас Вивиън Удс.

— Хвърлете пистолетите! Незабавно!

Донлан! Името прониза Реймънд като нож. Господи, значи името на този човек не беше Милър, а Донлан! Значи не бяха причаквали

Реймънд, а него!

Валпарайсо погледна покрай престъпника към Барън и Халидей, после бавно разтвори пръсти и остави пистолета си да тупне на пода.

— Ритни го насам! — излая Донлан.

Валпарайсо го изгледа, после подритна оръжието си към него.

— Вие двамата сте на ред! — извърна се Донлан към Барън и Халидей.

— Направи го — прошепна Халидей и пусна своята берета на пода.

Барън се поколеба. Стоеше на пътеката с гръб към прозореца и от мястото си виждаше майката, която стискаше детето с плюшеното мече. Момичето, което преди седеше до него, се беше притиснало към стъклото с лице, изкривено от ужас. Точно тази заплаха беше усетил във въздуха. Но нямаше какво да направи, ако не искаше да застраши живота на хората още повече. Той също пусна пистолета си и го чу как изтрополи в краката му.

— Рей — каза Донлан и се обърна към партньора си в играта на карти. — Искam да вземеш тези оръжия и да ги пуснеш през прозореца, а после да се върнеш при мен.

Заповедта беше произнесена тихо и подчертано вежливо.

Реймънд се поколеба.

— Рей, направи каквото ти казах!

Реймънд кимна. После събра пистолетите от пода и ги хвърли през прозореца, като усещаше как всички пътници във вагона не откъсват поглед от него, и се върна при Донлан. Едва се сдържаше да не се разкикоти. За него тази ситуация беше като дар божи.

8:38 сутринта.

Донлан се обърна рязко към кондуктора.

— Спри влака. Веднага.

— Слушам, сър.

Разтреперан от ужас, кондукторът свали един ключодържател от колана си, мина по пътеката покрай Валпарайсо и пхна един от ключовете в специален процеп над вратата. Поколеба се, после го завъртя.

На петдесет метра по-напред по контролното табло в локомотива на експреса затанцуваха тревожни светлини, докато се включваха автоматичните внезапни спирачки на влака. В същия миг над главата на машиниста проехтя предупредителният вой на алармата. Той усети как влакът подскочи, когато се задействаха спирачките; после под него се разнесе оглушителното свирене на стомана, когато блокиралите колела започнаха да се плъзгат напред по релсите.

Във вагоните по цялата дължина на влака настъпи изненада, паника, последвана от ужас и пълен хаос. Навсякъде се разхвърчаха големи и малки чанти, мобилни телефони и лаптопи, ураган от внезапно полетели вещи, озвучаван от писъци на хора и скърцане на стомана. Пътниците полетяха към облегалките на предните седалки. Онези, които в този момент бяха стояли прави, се проснаха от инерцията на пода между седалките. Някои успяха да се хванат за нещо и да се удържат на крака. Дългият цял километър „Саутуест Чийф“ се плъзгаше по релсите. Накрая спря и тогава, за един кратък миг, настъпи тишина.

Във вагон 39002 тя беше нарушена от един-единствен глас — на Донлан.

— Отвори вратата — каза той и погледна към Реймънд.

Зашеметен от развитието на събитията, Реймънд заобиколи кондуктора, отиде до вратата и задърпа скобата за отваряне в извънредни случаи. Чу се тихият вой на хидравликата и стъпалата се спуснаха към земята. Той погледна навън. Влакът беше спрял в огромната пустош на преплитащите се жп линии на цял километър от гарата, а наоколо се виждаха складове. Сърцето му заби по-силно. Господи, колко лесно се оказа всичко. Донлан щеше да побегне, а полицията щеше да тръгне след него. От самия Реймънд се изискваше само да вземе куфарчето и да си тръгне. Този път той наистина си позволи да се усмихне, тъй като никой нямаше да го види, после бързо пристъпи назад, като очакваше Донлан да се втурне покрай него към

свободата. Вместо това престъпникът пусна косата на Вивиън Удс и сграбчи неговата.

— Май трябва да дойдеш с мен, Рей.

— Какво? — извика невярващо Реймънд.

В следващия миг усети ледения допир на дулото на пистолета под ухото си. Беше ужасен. Спасението сякаш беше дошло от небето, а сега Донлан се канеше да му го отнеме. Той се опита да се освободи, но Донлан беше по-силен, отколкото изглеждаше, и го удържа на мястото му.

— Не прави така, Рей — процеди грубо той. После се извърна към кондуктора и тихо произнесе: — Копеле такова.

Очите на кондуктора се разшириха. Обгърна го ужасен хлад. Той понечи да се извърне и да побегне, но нямаше смисъл. Пистолетът подскочи два пъти в ръката на Донлан и изстрелите оглушиха всички във вагона. Тялото на кондуктора подскочи във въздуха и изчезна от поглед. Реймънд пак се опита да се измъкне от захвата на Донлан, но престъпникът го повлече надолу по стълбите и го хвърли на чакъла до влака. Миг по-късно вече го беше изправил на крака и с блъскане го подкара през релсите към една ограда в далечината.

8:44 сутринта

Барън изскочи от вратата на вагона и се претърколи на земята. Когато се изправи, Халидей вече го беше задминал и тичаше напред. Донлан беше стигнал до края на релсите и тъкмо дърпаше заложника си над една телена ограда. Барън също се затича, но не след Халидей, а обратно назад покрай спрелия влак. Видя как Халидей го поглежда неразбиращо.

— Ако държиш да го гониш без оръжие, давай! — подвижна той, без да спира.

Тичаше покрай релсите и претърсваше с поглед чакъла. Търсеше техните пистолети. Измина почти триста метра, преди да забележи първата берета, която блестеше на слънцето. После видя и другите два пистолета, захвърлени на десетина метра един от друг.

Той ги грабна и едва тогава хукна обратно, по диагонал през релсите, като по този начин скъсяваше пътя си до оградата, през която беше прескочил Донлан. Халидей тичаше с всички сили отпред. Когато го настигна, Барън му подхвърли единия пистолет. Няколко секунди по-късно стигна до оградата и я прескочи, като си помагаше само с една ръка. Халидей го последва.

От другата страна на оградата земята рязко се спускаше надолу и двамата спряха. В подножието на хълма се виждаше кръстовище със светофари.

— Ето го! — извика Барън.

Видяха Донлан и заложника му, които тичешком доближиха бяла тойота, спряна на светофара. Донлан със замах отвори вратата и измъкна една жена на улицата. После се извърна към заложника и му каза нещо. Мъжът хвърли поглед към полицаите, заобиколи и се качи откъм страната на пътника в мига, в който Донлан превключи на скорост. Гумите остро изсвириха и автомобилът се стрелна през кръстовището.

— Видя ли това? — извика Барън.

— Да не са заедно?

— Точно така ми се стори, по дяволите!

Юниън Стейшън, 8:48 сутринта

— Тръгваме, Марти! — излая Макклачи на Валпарайсо по радиостанцията си.

Забравили за момичетата от скаутската организация, Макклачи и детективите му се бяха метнали на своите фордове и изпод гумите им хвърчаха прах и чакъл, докато се измъкваха от празния паркинг срещу 12-и перон.

Макклачи караше първата кола, до него седеше Полчак. Дий беше сам във втората. Миг по-късно и двете черно-бели патрулки изскочиха от скривалището си и полетяха след тях.

8:49 сутринта.

Барън и Халидей спряха по средата на улицата и размахаха златните си полицейски значки, като се опитваха да спрат някоя преминаваща кола. Нямаше смисъл. Шофьорите се стрелкаха покрай тях, надуваха клаксони и им крещяха да се махнат от пътя. Най-сетне изсвириха спирачки и един зелен додж пикап спря до Халидей.

Полицаят вдигна значката си и рязко отвори вратата. Изрева на момчето вътре, че провеждат извънредна акция на полицията и имат нужда от неговия пикап. Шофьорът за секунди се намери на улицата и Халидей се промуши зад волана към мястото до шофьора, като извика на Барън:

— Ти си по-млад, ти ще караш!

Барън скочи на седалката, затръшна вратата и включи на скорост. Изпищяха гуми, той натисна клаксона и профуча на червено.

8:51 сутринта.

Стиснал радиостанцията си в ръка, Валпарайсо с всички сили тичаше през релсите, като се пързеляше по чакъла. На петдесетина метра зад него по същия този чакъл хвърчаха спасителните екипи на полицаите и пожарникарите от Лос Анджелис, които бързаха на помощ на внезапно спрелия „Саутуест Чийф“.

— Рузвелт, прибери Марти!

Лий чу заповедта на Ред Макклачи по радиостанцията си, макар че навсякъде наоколо пищяха сирени, и веднага пое по най-краткия път към жп линиите. Докато бързаше към мястото, където можеше да обърне, видя пред себе си колата на Макклачи и Полчак, която набра скорост, с приплъзване зави надясно на кръстовището и се изгуби от поглед. Секунда по-късно покрай него профучаха и патрулките. Всички бяха минали на трета степен на полицейска готовност. С включени светлини и сирени.

8:52 сутринта.

Лий забеляза Валпарайсо, който тичаше към една ниска ограда на двайсестина метра пред него. Той веднага скочи на спирачката с десния си крак, обут в спортна обувка „Флорсхайм“ 48-и номер, и служебният форд спря в мига, в който Валпарайсо се прехвърли през оградата.

— Давай! — извика той.

Валпарайсо натисна газта още преди да е затворил вратата, и автомобилът се втурна напред с писък на изгорели гуми.

8:53 сутринта

Реймънд хвърли поглед на Донлан. Автоматичният колт в скута му, решителността и скоростта, с които караше на зигзаг, минаваше на червено и рязко завиваше по една или друга улица, като не откъсваше очи от пътя пред себе си и огледалото за обратно виждане едновременно — всичко му напомняше на екшън филм. Само че не беше филм. По-истинско от това нямаше накъде да бъде.

Реймънд откъсна очи от Донлан и се загледа в пътя. Движеха се бързо. Донлан беше въоръжен и очевидно не изпитваше скрупули да убива хора при най-малкия повод. Нещо повече, беше наблюдателен поне колкото самия него. Очевидно беше забелязал полицаите във влака и точно заради тях постоянно беше ходил до тоалетната. От нерви, не от нещо друго, докато се беше опитвал да вземе решение. Би било безразсъдство да се опита да предприеме нещо срещу него в момент, когато беше нащрек и опасен. Значи трябваше да разбере какво точно планира Донлан, преди да действа.

— Ще бръкна в джоба си, за да извадя портфейла и мобилния си телефон.

— Защо? — попита Донлан и сложи ръка на пистолета в скута си, но не откъсна очи от пътя.

— Защото нося фалшива шофьорска книжка и подправени кредитни карти и ако полицията ни залови, не искам да ги намерят у мен. Нито пък искам да ми вземат телефона и да видят на кого съм се обаждал.

— Защо? В какво си се забъркал?

— Престоят ми в тази държава е нелегален.

— Да не си терорист?

— Не. По лична работа съм.

— Давай тогава.

Донлан рязко зави надясно. Реймънд измъкна портфейла си и извади парите, които му бяха останали, пет банкноти по сто долара. Сгъна ги на две, отвори прозореца и изхвърли портфейла навън. Пет

секунди по-късно вече беше извадил и мобилния телефон, който последва портфейла през прозореца и се разби на хиляди парчета в бордюра. Знаеше, че по този начин поема огромен риск, особено ако успееше да се измъкне, защото щеше да има нужда от кредитни карти, документ за самоличност и телефон. Но да се измъкне от въоръжения психопат Донлан без намесата на полицията не му се струваше много вероятно, поне в близко бъдеще. А ако полицията ги хванеше, щяха да разпитат и Реймънд. Щяха внимателно да проучат документите му за самоличност и ако ги пуснеха за проверка, както правеха по принцип, щяха веднага да установят, че шофьорската му книжка е фалшива, а кредитните му карти, макар и да бяха истински, бяха издадени от банки срещу същата тази шофьорска книжка и следователно бяха невалидни.

По същата причина, особено в светлината на продължаващата висока степен на тревога по отношение на вътрешната сигурност на САЩ, ако им попаднеше мобилният му телефон, щяха да направят с него точно онова, което беше казал на Донлан, а именно да проследят обажданията. И макар че беше използвал номерата на трети страни и телефонни централи извън страната, за да пренасочва разговорите си, все пак имаше вероятност, макар и малка, да разберат за разговорите му с Жак Бертран в Цюрих и баронесата, която го очакваше в Лондон. А не биваше да се позволява на властите да разкрият някой от тях двамата, особено пък сега, когато планът им в Европа се беше задействал и времето беше започнало да тече.

За това, което щяха да открият във влака, не можеше да направи нищо. Полицаяте щяха да пресеят разпилияния багаж и в крайна сметка щяха да открият куфарчето му — с резервните дрехи, пистолета „Рюгер“, двата резервни пълнителя за него, самолетния билет до Лондон, американския му паспорт, тънък бележник с размерите на чекова книжка и трите секретни ключа с еднакви серийни номера, които държеше в малко найлоново пликче с цип. Вече съжаляваше, че беше взел пистолета. Самолетният билет си беше просто самолетен билет. Бележките му най-вероятно нямаше да им говорят нищо, а и ключовете нямаше да им послужат, както и самият той се беше убедил гневно, защото на тях беше отпечатано само корпоративното лого на белгийския им производител и номерът на сейфа, 8989. Предишните собственици на ключовете — хората, които беше убил в Сан

Франциско, Мексико Сити и Чикаго — не бяха знаели къде се намира самият сейф.

Беше сигурен в това, защото беше причинил достатъчно физическа болка, която да накара всяко човешко същество да проговори. И така, беше прибрал ключовете, но и сега не знаеше нищо повече за тях, отколкото в началото, а именно, че сейфът, който отваряха, се намира някъде във Франция. Но все още нямаше представа нито в кой град беше, нито в коя банка. Тази информация беше жизненоважна, а без нея ключовете бяха безполезни. Именно заради нея беше хиляди пъти по-важно да отиде до Лос Анджелис, преди да замине за Лондон, но полицията нямаше как да разбере това, естествено.

Значи щеше да им остане само неговият паспорт, а тъй като го беше използвал успешно, за да влезе и излезе от страната, щяха да заключат, че е редовен. Щеше да възникне проблем обаче, ако им хрумнеше да проверят магнитната запамятаваща лента на гърба. Ако бяха достатъчно съобразителни, щяха да открият, че е бил както в Сан Франциско, така и в Мексико Сити точно в дните на убийствата там, а се беше върнал в САЩ през летище „Далас“ в деня преди убийствата в Чикаго. Но за целта трябваше да разполагат с някаква информация за всички тези престъпления, в което се съмняваше, защото бяха извършени съвсем наскоро и на твърде голямо разстояние едно от друго. Освен това, за да пресеят и сортират всички багаж, разпръснат при издърпването на внезапната спирачка от кондуктора, щеше да им трябва време и точно за него се бореше той сега, като изхвърляше всички уличаващи доказателства. Ако все пак хванеха Донлан, Реймънд просто можеше да каже, че всичките му документи са останали във влака, и да се надява, че ще повярват на изплашения заложник и ще го пуснат, преди да са намерили куфарчето.

8:57 сутринта.

— Зеленият джип — обади се изведнъж Донлан, вперил очи в огледалото за обратно виждане.

Реймънд се извърна и погледна зад тях. На половин километър назад по шосето видя един зелен джип, който бързо ги настигаше.

— Ето ги! — извика Барън.

Той натисна клаксона и стъпи на газта. Задмина един буик отдясно, рязко зави пред него и продължи наляво. Халидей включи радиостанцията.

— Ред?

— Слушам, Джими — чу се отчетливо гласът на Макклаци.

— Видяхме го. Движим се на изток по „Сизър Чавес“ и току-що минахме покрай северната част на „Лорина“.

На две пресечки пред тях тойотата се втурна напърно на магистралата. Размина се на косъм с един градски автобус, после ускори и потъна в една пресечка.

— Дръж се — обади се Барън.

Той рязко зави покрай малък фолксваген и профуча през насрещното движение.

Халидей вдигна радиото към устата си.

— Завихме наляво по... внимавай!

Тойотата летеше право срещу тях. Видяха Донлан на шофьорското място — беше извадил лявата си ръка от колата и държеше в нея колта. Барън рязко завъртя волана и джипът залитна надясно.

Бум! Бум! Бум!

И двамата детективи се наведоха, защото предното стъкло на техния додж се пръсна на парчета, а джипът се качи на тротоара. За момент подскочи на две колела, после се стовари обратно. Барън рязко смени на по-ниска предавка, направи обратен завой и отново пое след тойотата.

— Стреляха по нас, но сме добре. Пак се движим на запад по „Чавес“ — извика Халидей по радиото. — Къде сте бе, момчета?

— Виждам го! — изкрещя Барън.

Донлан зави покрай един камион за доставки пред тях, пресече му пътя и потъна в друга пресечка.

— Надясно по „Езра“! — извика Халидей по радиото.

В далечината се чуваха полицейски сирени. Видяха как тойотата забави ход и отново тръгна да завива надясно, после изведнъж свърна наляво и ускори.

— Тази улица няма изход! — извика Барън.

— Точно така.

Барън забави точно навреме, за да види как Донлан поема по единствения възможен път. Тойотата с трясък разби една дървена порта и влезе в затворен паркинг.

— Пипнахме го! — извика тържествуващо Барън.

9:08 сутринта

Барън спря доджа, останал без предно стъкло, точно пред входа на паркинга, за да го запречи. След броени секунди четири патрулни коли пристигнаха едновременно и заковаха почти една върху друга. От тях наизскачаха униформени ченгета с извадени пистолети и се затичаха към джипа.

— Барън и Халидей от Пет-две! — извика Барън, като размаха златната си полицейска значка през прозореца на шофьорското място. — Оградете района! Затворете всички изходи!

— Вече се работи по въпроса — обади се Макклаци от радиостанцията в ръката на Халидей.

Барън погледна в огледалото. Синият форд на Ред беше спрял точно зад него. Ред беше на волана, а до него седеше Полчак. После и колата на Лий и Валпарайсо ги доближи и спря. Междувременно наоколо се трупаха нови и нови патрулки.

— Влезте вътре — обади се Ред по радиото. — Спрете на първата рампа. Ние идваме след вас.

Барън бавно подкара джипа напред към празния гараж, като подмина табелата на входа: „Затворено за ремонт и обновяване: март — април“.

Халидей включи радиото.

— Ред, паркингът е в ремонт. Дали няма работници вътре?

— Спри малко. Ще проверим.

Барън спря колата. Притъмнелият гараж пред тях приличаше на празна бетонна гробница. Празните места за колите бяха осветени от флуоресцентни тръби, а на равни разстояния между тях се издигаха бетонните поддържащи колони.

Измина една минута, после още една. После гласът на Ред отново прозвуча по радиото:

— Има някаква стачка и никой не е идвал на работа от две седмици. Продължавайте навътре, но с повишено внимание.

Халидей погледна Барън и му кимна. Той докосна педала за газта и джипът запълзя напред сантиметър по сантиметър, докато двамата мъже се оглеждаха за тойотата или хората в нея.

Зад тях се движеше колата на Макклаци и Полчак, а още по-назад — колата на Лий и Валпарайсо. Изведнъж прокълътя оглушителният рев на полицейски хеликоптер — тежкият му ротор разкъсваше въздуха, докато се носеше над главите им. Пилотът следеше положението от въздуха.

Барън зави зад ъгъла, стигна до основата на първата рампа за изкачване на по-горните нива на гаража и спря.

— Господа — обади се Ред по радиото. — Районът отвън е отцепен. От заподозрените няма следа. — Той помълча малко и добави: — Ние сме на ход.

Барън объркан погледна към Халидей.

— Какво означава това, че ние сме на ход?

Халидей се поколеба.

— Какво означава? — настоя Барън.

— Означава, че няма да чакаме специалните части. Влизаме сами.

Макклаци пхна радиостанцията в джоба на самото си и протегна ръка към дръжката на вратата на своя форд. После забеляза, че Полчак го гледа втренчено.

— Няма ли да му кажеш? — попита го той.

— На Барън?

— Аха.

— На нас никой нищо не ни е казвал — отвърна Макклаци равнодушно, почти студено.

После отвори вратата.

— Той е хлапе — изтъкна Полчак.

— Всички бяхме хлапета, когато започнахме.

Барън и Халидей изскочиха от джипа с извадени и готови за стрелба пистолети. Чуваха в далечината пукота на полицейските радиостанции, а над главите си — тежкото бумтене на перките на хеликоптера. Другите също излязоха от колите си. Валпарайсо отиде при Макклаци и тихо му заговори нещо. Лий и Полчак отвориха багажниците на двата автомобила и раздадоха на всички бронирани жилетки с надпис „Полиция“ на гърба.

Барън навлече своята и доближи Макклачи и Валпарайсо, като не спираше да оглежда гаража. Донлан можеше да бъде навсякъде, скрит в сенките, докато изчаква удобен момент да открие огън. Беше луд. Бяха го виждали в действие.

— Заложникът на Донлан — започна Барън, когато ги доближи. — Стори ми се, че се качи в онази тойота по собствено желание. Освен това точно той събра нашите пистолети във влака, когато Донлан му нареди. Може би са съучастници. Но може и да не са.

Ред му хвърли кратък изпитателен поглед.

— Този заложник има ли си име?

— И да има, не го знаем — доближи ги Халидей. — Накарайте някой да разпита жената на онзи човек, когото Донлан уби във влака. През цялото време играеха на карти.

Сградата изведнъж се разтърси от ужасен рев, защото хеликоптерът мина ниско над покрива, после отново се издигна. Докато шумът отслабваше, Барън се огледа и видя Полчак да изважда от багажника на форда грозно оръжие с къса цев и барабанен пълнител, подобно на шмайзер.

— „Страйкър 12“ — ухили се Полчак. — Южноафриканско оръжие за борба с безредиците. В пълнителя има петдесет и два патрона. Изстрелва дванайсет куршума за три секунди.

— Това добре ли е? — попита Валпарайсо и вдигна една пушка „Итака“ 12-и калибър.

— Става — отвърна Барън и Валпарайсо му я подхвърли.

Макклачи измъкна револвера си „Смит & Уесън“ с инкрустирана със седеф дръжка от кобура на кръста и каза:

— Ще обиколим сградата. Джими и Лен, вие минете по северното аварийно стълбище. Рузвелт и Марти — по южното. Двамата с Барън ще се изкачим по средата.

Всички се приготвиха и тръгнаха — Халидей и Полчак поеха наляво, Лий и Валпарайсо потънаха в сенките отдясно, а шумът от стъпките им се изгуби в пулсиращия тътен на хеликоптера отгоре.

Барън и Макклачи се изкачваха по главната автомобилна рампа в средата на гаража, на два метра един от друг, като оглеждаха бетонните колони, подредените строителни материали за ремонта, празните места на паркинга и сенките.

Барън си представи как останалите се изкачват по аварийните стълбища с готови за стрелба оръжия, като блокират всички евентуални пътища за бягство на Донлан и неговия заложник или партньор. Усещаше потта по дланите си и адреналина в кръвта си. Вече не беше същата нервност като във влака — беше нещо съвсем друго. Едва преди седмица беше малко винтче в огромната машина на отдел „Убийства“, а днес вече беше тук, член на прочутия Отряд 5–2, и крачеше рамо до рамо с най-известния човек от него, самия Ред Макклаци, в преследване на въоръжен и изключително опасен убиец.

За този арест щеше да пише в учебниците. Колкото и да беше опасно, възнението му все пак беше огромно — чувстваше се като истински герой. Все едно вървеше редом с легендарния шериф Уайът Ърп към мястото на престрелката.

— Трябва да ти кажа нещо за нашия мистър Донлан — обади се меко Макклаци, без да откъсва поглед от колоните и сенките пред тях. — Преди да свърши тази работа във влака и преди да извади лошия късмет да го забележат в Чикаго и полицията там да започне да го издирва, е успял да избяга от отделението за осъдени на смърт в затвора в Хънтсвил. Бил там за изнасилване, измъчване и убийство на две тийнейджърки. Направил го е само четири дни, след като са го освободили предсрочно за добро поведение след излежаването на предишната му присъда, също за изнасилване... чакай малко.

Ред млъкна, когато стигнаха до върха на рампата и завиха зад ъгъла.

— Задръж — каза внезапно той.

На двайсет метра от тях се виждаше бялата тойота. Беше паркирана до стената в дъното на гаража, вратите на шофьорското и пътническото място бяха отворени, а аварийните ѝ светлини мигаха.

Ред вдигна радиостанцията към устата си и тихо каза:

— Намерихме тойотата. На втория етаж. Елате бавно и с възможно най-голяма предпазливост.

Ред изключи радиото и двамата с Барън застинаха, наострили уши.

Нищо.

Изминаха десет секунди. После забелязаха мътно осветените силуети на Халидей и Полчак, които се доближиха отляво и спряха на десет метра от колата с вдигнати оръжия, готови да стрелят. Миг по-

късно Лий и Валпарайсо се доближиха отдясно и спряха на същото разстояние.

Ред изчака малко, за да прецени ситуацията, после гласът му отекна в бетонното помещение:

— Донлан, тук е полицията на Лос Анджелис! Сградата е обградена. Няма накъде да бягаш. Хвърли оръжието! Предай се!

Не последва нищо. Единственият отговор беше тежкото пулсиране на хеликоптерните перки над главите им.

— Това е краят, Донлан! Не усложнявай нещата!

Ред бавно пристъпи напред. Барън го последва с разтуптяно сърце и лепкави от пот ръце, които стискаха голямата пушка. Другите останаха по местата си — нащрек, с показалци на спусъците. Полчак беше подпрял приклада на огромната пушка на рамото си и гледаше през прицела.

Гласът на престъпника изведнъж отекна навсякъде около тях:

— Тук е Франк Донлан!

Ред и Барън замръзнаха на местата си.

— Излизам! Заложникът ми е добре! Идва с мен!

— Изпрати първо него! — извика Ред.

Не се случи нищо — толкова дълго, че им се стори цяла вечност. После Реймънд бавно излезе иззад бялата тойота.

Барън беше насочил голямата „Итака“ право към Реймънд. Лий, Халидей, Полчак и Валпарайсо останаха по местата си, готови за стрелба.

— Легни с лице на пода! — заповяда Ред. — Ръцете на тила!

— Помощ, моля ви! — възкликна умолително Реймънд, докато се приближаваше.

Пред себе си, отляво и отдясно, виждаше тримата полицаи от влака. Освен това имаше още трима, които не познаваше.

— На пода! — повтори Ред. — Ръцете на тила! Веднага!

Реймънд направи още една крачка напред, после се отпусна на пода и сложи ръцете си на тила, както му беше заповядано. В същия миг Барън завъртя пушката си обратно към тойотата. Кой знае къде беше Донлан? Кой знае дали не използваше заложника си, за да се премести на позиция, от която да открие огън? Или пък дали не се канеше внезапно да изскочи иззад колата, като стреля по всичко живо?

— Донлан! — извика Макклаци и отново се обърна към тойотата, която ги разсейваше с мигащите си аварийни светлини. — Хвърли оръжието!

Нищо не се случи. Барън си пое дъх. Вляво от себе си видя Полчак да наглася приклада на огромната си пушка.

— Донлан! — извика отново Макклаци. — Хвърли оръжието или ще дойдем да ти го вземем!

Настъпи още една пауза, после нещо излетя иззад тойотата и издрънча по пода, като спря между Реймънд и Макклаци. Беше автоматичният колт на Донлан.

Ред бързо погледна Барън.

— Имаше ли друго оръжие?

— Не видяхме нищо друго.

Ред пак се извърна към колата.

— Сложи ръцете си на тила и бавно излез навън!

В продължение на един дълъг миг нищо не помръдна. После Донлан се показва иззад тойотата. С ръце на тила той излезе от

дълбоката сянка в мекия блясък на флуоресцентните светлини на тавана. Беше напълно гол.

— Господи боже — прошепна Барън.

Донлан спря под флуоресцентната светлина и нагло се ухили.

— Само исках да ви покажа, че нямам какво да крия.

Детективите се втурнаха към него. Полчак и Лий заеха позиции на сантиметри от голия Донлан, а Валпарайсо грубо му сложи белезниците зад гърба. Барън и Халидей пристъпиха към тойотата.

— Не говори. Не мърдай — нареди Ред и застана до Реймънд, стиснал револвера си с две ръце. — Рузвелт?

Лий бързо отстъпи от Полчак и Донлан, доближи Реймънд и закопча с белезници ръцете му зад гърба.

— Какво правите? — изкрещя Реймънд, когато усети студената стомана на китките си. — Аз бях отвлечен! Аз съм жертва!

Той почервения от яд. Очевидно беше очаквал да го отведат на безопасно място, да го разпитат, да запишат адреса и телефонния му номер и да го пуснат. А не това.

— Няма други хора, нито оръжия, всичко е чисто — съобщи Барън, докато двамата с Халидей се връщаха от огледа на колата.

Ред повторно огледа Реймънд, после прибра револвера си и се обърна към Лий.

— Закарай заложника в участъка и го разпитай. — Сетне се извърна към Барън. — А ти намери панталоните на мистър Донлан.

Реймънд видя огромния Лий да се навежда зад него и усети великанските му ръце по тялото си, докато му помагаше да се изправи.

— Защо ме арестувате? Нищо не съм направил.

Говореше тихо, като истинска невинна жертва.

— Значи няма за какво да се тревожиш — отвърна Лий и го побутна към аварийния изход и стълбището.

Реймънд отново беше обзет от страх. Последното нещо, от което имаше нужда, беше да го арестуват и да започнат да разследват кой е, а после да намерят чантата му във влака. Той се изви в ръцете на Лий и извика към Барън и Халидей:

— Вие бяхте на влака! Видяхте какво стана!

— Освен това те видях да се качваш на тази тойота с мистър Донлан, без да му се налага да те убеждава — отвърна Барън, докато се отдалечаваше.

— Той каза, че ще ме убие, ако не го направя! — изкрещя Реймънд след него.

Барън не му обърна внимание, защото търсеше дрехите на Донлан. Реймънд се извърна към Донлан.

— Кажи им!

— Какво да им кажа, Рей? — ухили се Донлан.

Стигнаха до железната врата на аварийното стълбище. Халидей я отвори, а Лий избута Реймънд през нея. Халидей пристъпи зад тях и вратата с трясък се затвори зад гърба им.

Барън задържа панталоните на Донлан, за да се облече, което се оказа доста трудно за задържания поради факта, че беше окован с белезници и Полчак беше насочил пушката си право в лицето му. После трябваше да си обуе чорапите и обувките.

— Ами ризата? — Барън вдигна поглед към Ред. — Не може да си облече ризата с белезници.

— Дръпни се — нареди Ред.

— Какво?

— Казах да се дръпнеш.

Ред говореше тихо и натъртено и Барън не знаеше как да го тълкува. Виждаше същото спокойствие на лицата на Полчак и Валпарайсо, сякаш се досещаха за нещо, което му убягваше. Той се подчини объркано на нареждането. Полчак също се отдръпна и за няколко секунди не се случи нищо. Четиримата детективи и задържаният просто се гледаха. Единственото движение идваше от габаритите на тойотата, които продължаваха да мигат.

— Това перука ли е? — попита Валпарайсо. — Прилича ми на перука.

— Не е перука.

— Какъв псевдоним използва този път, Донлан? За пред хората от влака, с които игра на карти? — попита го меко Ред. — Том Хагърти? Дон Донлан-младши? Или пък Джеймс Декстър, или Бил Милър?

— Милър.

— Бил?

— Не, Франк. Аз наистина така се казвам.

— Странно, аз пък си мислех, че се казваш Уайти. Така си записан в полицейското си досие още от дванайсетгодишен.

— Да ти го начукам.

— Да бе, точно така — усмихна се Полчак, после с театрален жест остави пушката си встрани.

Донлан ги огледа един по един.

— Какво става тук? — попита изведнъж, а в гласа му се долавяше страх.

— Какво може да става? — отвърна Валпарайсо, без да откъсва поглед от него. — А, Уайти?

Барън отново се обърна към Ред, все така объркан.

После събитията се развиха за част от секундата. Полчак пристъпи напред, сграбчи Донлан за ръцете и го стисна здраво. В същото време Валпарайсо пристъпи напред, като държеше един револвер 22-ри калибър с къса цев.

— Не, недейте! — изкрещя Донлан, а гласът му трепереше от ужас.

Той се опита да се измъкне от хватката на Полчак, но нямаше смисъл. Валпарайсо тикна дулото в слепоочието му.

Бум!

— По дяволите! — просъска Барън, останал без дъх.

Полчак се отдръпна и трупът на Донлан се свлече на пода.

Реймънд се стресна и се опита да се изправи, когато чу изстрела да отеква като гръм от новогодишна бомбичка откъм горния етаж. Халидей го притисна към багажника, а Лий продължи да му чете правата:

— Имате право на адвокат. Ако не можете да си позволите адвокат...

— Трябват ни съдебен лекар и следователи — извика Макклаци по радиото.

Валпарайсо се изправи, подаде револвера на Полчак и се доближи до Барън.

— Донлан беше скрил един револвер 22-ри калибър в панталоните си. Когато се опитахме да го свалим по стълбите, той успя да измъкне едната си ръка и се застреля. Последните му думи бяха: „Аз бях до тук.“

Барън чу какво му говорят, но не можеше да го осмисли. Целият се тресеше от шока и преживяния ужас, докато на два метра от него Полчак разкопчаваше белезниците на Донлан и поставяше револвера в ръката му, за да нагласи нещата да изглеждат точно така, както ги беше

описал Валпарайсо. Под главата на Донлан вече се бе образувала тъмна локва кръв.

На Барън му се струваше невероятно, че нещо подобно изобщо може да се случи, при това сред тези мъже. За втори път през живота му светът изведнъж се беше превърнал в мрачен и ужасен кошмар. Видя как Макклаци пристъпи към Валпарайсо.

— Беше тежък ден, Марти — каза меко той, все едно детективът току-що беше приключил двойна смяна като автобусен шофьор или нещо подобно. — Ще накараш ли някоя от патрулките да те заведе у дома?

Барън видя как Валпарайсо кимна с благодарност и се отдалечи към аварийното стълбище. Ред се обърна към него.

— Върни се с Лий и Халидей — нареди му той. — Запишете заложенника като съучастник, докато не разберем кой е и какво прави тук, по дяволите. После си върви у дома да си починеш. — Макклаци замълча за момент и Барън си помисли, че може би ще се опита да обясни случилото се, но той просто затегна менгемето още по-здраво. — Утре сутринта искам ти да напишеш доклада за това, което стана тук.

— Аз? — избърбори невярващо Барън.

— Да, ти.

— И какво да напиша вътре, по дяволите?

— Истината.

— Коя истина? Че Донлан се е самоубил?

Ред направи многозначителна пауза, преди да отвърне:

— А как иначе?

*Санаториум Св. Франсис, Пасадина, щата Калифорния,
Вторник, 12 март, 2:00 следобед*

Джон Барън стоеше на ливадата в сянката на голям стар платан, с ракетата за бадминтон в ръка, гледаше как перцето лети над мрежата към него и отчаяно се опитваше да забрави на какво беше станал свидетел току-що. Когато перцето достигна до него, той го изпрати с висока парабола над мрежата към отсрещния край на игрището, където стояха две монахини медицински сестри. Сестра Макензи се затича към него и се престори, че ще го удари, но после изведнъж отстъпи крачка встрани и жизнерадостната сестра Рейносо ловко го прехвърли през мрежата. Барън замахна, пропусна, подхлъзна се и елегантно се просна по гръб на тревата.

— Всичко наред ли е, мистър Барън? — разтревожи се сестра Рейносо, дотича до мрежата и надникна през нея.

— Просто имате числено превъзходство, сестро. — Барън се изправи, усмихна се насила и погледна встрани към края на игрището. — Хайде, Ребека, те са две срещу един. Не искаш ли да ми помогнеш? Направо ме разбиват.

— Да, Ребека, ела — каза сестра Рейносо и заобиколи мрежата. — Брат ти наистина има нужда от помощ.

Ребека Хена Барън стоеше на тревата и наблюдаваше брат си, а лекият ветрец си играеше с тъмната ѝ коса, прибрана на конска опашка. Държеше ракетата си за бадминтон така, сякаш я виждаше за пръв път през живота си.

Барън се изправи и я доближи.

— Знам, че не ме чуваш, но знам и че разбираш какво правим. Искаме да играеш с нас. Ще дойдеш ли?

Ребека се усмихна мило, после сведе очи и поклати глава. Барън си пое дълбоко въздух. Тя никога не излизаше от това състояние — тъгата, която напълно обгръщаше живота ѝ, не ѝ позволяваше да направи първата крачка към света.

Ребека вече беше на дваайсет и три години, но не беше проговаряла или давала знак, че чува какво ѝ говорят, откакто беше видяла трима крадци да застрелват родителите им в дневната на тяхната къща в Сан Фернандо преди осем години. Тогава тя беше на петнайсет. От този момент умното, забавно и буйно хлапе, с което беше прекарал живота си, се превърна в сянка на човешко същество, безкрайно крехко и уязвимо. Изглеждаше безпомощна като малко дете, тъй като всичките ѝ способности за общуване и разбиране бяха погребани под исполинската тежест на тази травма. От друга страна, остроумната му, интелигентна по-малка сестра сякаш надничаше иззад тъмната пелена всеки път, когато той дойдеше на свиждане. Многобройни психиатри, които засега не бяха постигнали никакъв успех, включително и сегашната ѝ лекуваща лекарка Джанет Фланъри, го бяха уверили, че ако по някакъв начин успеят да отключат душата ѝ и да надигнат пелената, тя ще се измъкне от този ужасен пашкул като пъстра пеперуда и ще заживее пълноценно. Но засега не се беше случило нищо подобно. Нямаше никаква видима промяна.

Барън повдигна брадичката ѝ, взря се в очите ѝ, и се опита да се усмихне.

— Ей, всичко е наред. Ще поиграем друг път. Обещавам. Обичам те. Нали знаеш, че те обичам?

Ребека се усмихна, после наклони глава встрани и го огледа внимателно. На лицето ѝ се настани притеснено изражение. Най-сетне тя постави показалеца си първо на своите устни, а после на неговите. Това означаваше, че и тя го обича. Но той прочете в очите ѝ, които не се откъснаха от неговите нито за миг, че тя беше разбрала за ужасното преживяване, което беше разтърсило самия него.

3:35 следобед

Барън спря на паркинга на „Трифти Драй“, евтината обществена пералня, където носеше дрехите си на пране и химическо чистене. Опитваше се да се държи нормално, за да се отърси от травмата от убийството на Донлан и да помисли логично какво да предприеме от тук нататък. Мобилният му телефон звънна и той отговори автоматично:

— Барън слуша.

— Джон, обаждат се Джими.

В гласа на Халидей се долавяше възбуда и напрежение.

— Следователите са проверили влака. Намерили са чантата на Реймънд. Никаква жертва не е бил.

— Какво искаш да кажеш?

— В чантата му са намерили автоматичен пистолет „Рюгер“ четирийсети калибър и два пълнителя за него.

— Господи — възкликна Барън. — С неговите отпечатъци?

— По пистолета нямамо отпечатъци. Никакви.

— Значи е носил ръкавици?

— Може би. Сега проверяват останалите неща от чантата. Полчак ще пусне отпечатъците и снимката му на полицейското управление в Чикаго, за да види дали имат нещо за него, а Лий ще дойде да го разпита. Ред нареди да не раздуваме историята, докато не научим повече. Да не казваме нищо на медиите, нито пък на някой друг.

— Ясно.

— Джон... — продължи Халидей с малко по-различен тон.

Барън го позна — беше същата загриженост, която беше проявил по-рано днес, когато се канеха да арестуват Донлан.

— Това, което се случи днес, наистина не беше леко. Но всички влязохме в отряда по този начин. Ще свикнеш. Просто се иска малко време.

— Аха.

— Добре ли си?

— Аха.

— Ще ти се обадя, ако има нещо ново за Реймънд.

7:10 вечерта

Едно дълбоко вдишване. После още едно.

Джон Барън затвори очи, облегна се на стената на банята в малката къща в квартала Лос Фелис, в която живееше под наем, и остави водата да се сипе върху него.

„Всички влязохме в отряда по този начин“, беше казал Халидей. „Всички“? Значи беше имало и други такива убийства. Господи боже, от кога ли продължаваше това?

Халидей го беше попитал дали е добре. Дали е добре?! Господи боже. Бяха изминали почти петнайсет часа, откакто се беше качил на „Саутуест Чийф“ в Барстоу заедно с Марти Валпарайсо, и почти десет, откакто се беше изкачил по рампата в онзи гараж с пушка в ръцете рамо до рамо с Ред Макклаци, а после Валпарайсо, баща на три деца, беше пристъпил към един окован с белезници човек и го беше прострелял в главата.

Барън вдигна лице към душа, сякаш самата сила на водната струя беше достатъчна да изтрие ужасния спомен. Не се получаваше. Ужасът ставаше по-силен. Острата експлозия на пистолетния изстрел продължаваше да отеква в главата му. Отново и отново виждаше как трупът на Донлан се свлича на пода. Всеки път това ставаше по-бавно, докато не се превърна в изящен балет на забавен кадър — като демонстрация на гравитацията, която неумолимо започва да влияе на човешкото тяло в момента на смъртта.

После идваше и останалото — лица, думи и образи, които го заливаха като порой.

— Представя се за Реймънд Торн. Твърди, че е забравил документите си за самоличност във влака.

Лий седеше на предната седалка и четеше от бележника си, докато Халидей изкарваше полицейската кола от паркинга. Барън беше седнал отзад, до окования с белезници и все още ядосан заложник-

арестант, като полагаше отчаяни усилия никой да не забележи шока и неопикуемия ужас, който го бе обзел.

— Твърди, че е американски гражданин, роден в Унгария. — Лий се обърна с лице към Барън. — Живее на Осемдесет и шеста западна улица, номер дваисет и седем, в Ню Йорк. Твърди, че работи като представител на немска софтуерна компания. Пътува постоянно. Казва, че е хванал влака до Лос Анджелис, защото летището в Чикаго било затворено заради снежна буря. Във влака се запознал с Донлан.

— Не твърдя, че съм американски гражданин — сопна му се Реймънд. — Аз съм американски гражданин. Освен това съм жертва. Бях отвлечен и взет за заложник. Тези хора бяха във влака. Видяха как стана. Защо не ги попитате?

Колата излезе от гаража и изведнъж се озова на ярката слънчева светлина, където ги чакаше цяла редица от камиони със сателитни предаватели и многобройни телевизионни репортери. Когато Халидей ги доближи, няколко униформени полицаи им разчистиха пътя, така че те излязоха необезпокоявани на улицата и поеха към центъра, където в Паркър Сентър се намираше полицейското управление.

Барън ясно си спомняше сериозните лица на Лий и Халидей, които бяха седнали отпред в колата. По времето на убийството бяха на долния етаж. Вече знаеше, че те са били наясно точно какво ще стане още в момента, когато бяха изкарали Реймънд оттам, за да го свалят по аварийното стълбище. Това означаваше, че екзекуцията на хора като Донлан не беше нещо необичайно за работата им и че те очакваха от Барън, като един от тях, просто да се подчини на нарежданията. Но грешаха. Адски грешаха.

Барън рязко спря водата и излезе от кабинката. Избърса се и механично се обръсна. Съзнанието му беше твърде заето да обработва сложно преплетените събития от часовете, които бяха изминали, след като Валпарайсо натисна спусъка. Сред тях изпъкваха два забравими момента.

Първият беше, когато Халидей караше през тълпата от журналисти пред гаража и той забеляза ниския млад мъж, облечен с обичайното си измачкано синьо сако, безформени бежови панталони и очила с рогови рамки, който беше пристъпил към колата и внимателно

беше разгледал хората в нея. Дан Форд си беше такъв — по-агресивен от всеки друг репортер в този град. А когато се загледаше вторачено в нещо, просто нямаше как да не направи впечатление, защото беше едноок. Носеше стъклена протеза, която почти не се забелязваше, освен ако не започнеше да се взира в нещо със здравото око, сякаш искаше да бъде сигурен, че наистина вижда това, което вижда. Точно така беше направил, докато го подминаваха с колата. И след като го беше забелязал, Барън притеснено се беше извърнал встрани.

Не беше само защото Форд работеше във всекидневника „Лос Анджелис Таймс“ и на двайсет и шест, възрастта на самия Барън, вече беше най-уважаваният полицейски репортер в града — човек, който винаги пишеше само истината и познаваше детективите от почти всички осемнайсет полицейски района в града. А защото двамата с Джон Барън бяха най-близки приятели още от началното училище. Точно затова се беше извърнал толкова бързо, когато Форд доближи тяхната кола. Защото знаеше, че Форд веднага ще забележи ужаса и отвращението в очите му и ще разбере, че току-що се е случило нещо чудовищно. А после нямаше да се колебае да го попита какво е било то.

Вторият момент беше в полицейското управление и за него беше виновен самият Реймънд. Вече го бяха снимали, бяха му снели отпечатъците и го водеха към ареста, когато той беше поискал да разговаря с Барън. Тъй като точно Барън го беше арестувал, той се съгласи, като си мислеше, че Реймънд иска за последен път да го увери в невинността си. Вместо това задържаният го беше попитал дали е добре.

— Не изглеждаш добре, Джон — беше казал тихо. — В колата ми се стори разтревожен от нещо. Добре ли си?

При тези думи Реймънд съвсем леко се беше усмихнал и Барън яростно се беше разкрещял на пазачите да го отведат. Те веднага се бяха подчинили и металните врати на ареста се бяха затръшнали зад него.

„Джон“.

По някакъв начин Реймънд беше научил името му и го използваше, за да го изкара от равновесие, сякаш се досещаше какво се беше случило с Донлан и беше забелязал колко дълбоко беше разтревожен Барън от тази случка. Беше поискал да разговаря с него

само за да провери как ще реагира и да потвърди подозренията си, а Барън се беше хванал. Леката усмивчица в края не беше просто скандална — тя беше изпусната нарочно и издаваше целия му план. Все едно беше завършил с думите „Благодаря ти“.

И какво щеше да направи Реймънд, когато Лий дойде да му каже за рюгера, открит в багажа му във влака? Как щеше да го обясни? Най-вероятно просто щеше да продължи да се преструва на невинен. Или щеше да има обяснение — пистолетът е негов, защото пътува много и има разрешително, но Барън се съмняваше — или изобщо щеше да отрече, че го е виждал, особено след като знаеше, че по него няма отпечатащи. Във всеки случай темата за Донлан изобщо нямаше да бъде повдигната. Щеше да я запази само за себе си и Джон Барън.

7:25 вечерта

Барън навлече сив анцуг и отиде бос до кухнята, за да си вземе бира от хладилника. Не можеше да спре да мисли за случилото се. Убийството беше ужасно и само по себе си, но арогантното поведение на Реймънд беше влошило ситуацията още повече. А след това и всички останали бяха внесли своя дял: Валпарайсо му беше представил официалната версия за станалото; Полчак механично беше свалил белезниците на трупа и беше поставил пистолета в студената му ръка. И прочутият Ред Макклаци, който бащински се беше погрижил за Валпарайсо, едва ли не го беше потупал по главата и го беше изпратил вкъщи да си почине, а после спокойно се беше обадил по радиостанцията за линейка и следователи, които щяха да огледат „местопрестъплението“ и без съмнение щяха да потвърдят официално всичко, което твърдеше Ред; накрая беше наредил именно на Джон да напише доклада. Като се изключи самото убийство, последното беше най-жестоко от негова страна.

Както и всички останали, Барън вече беше съучастник поради самия факт, че беше присъствал там. Но когато напишеше доклада, когато го напечаташе на машина и сложеше подписа си на листа, съучастничеството щеше да стане официално, защото именно той щеше да прикрие престъплението. Вече нямаше да може да съобщи нищо на никого, без да се окаже замесен. Беше извършено убийство и той беше част от играта, независимо от желанието си. И отново

независимо дали му харесваше, или не, Реймънд — този човек, за когото не знаеха нищо — беше напълно наясно с това.

Барън извади бутилката от хладилника и затвори вратата. Умът му продължаваше да се върти на бесни обороти. Беше ченге и от него не се очакваше да се шокира или отвращава от подобни неща, но точно така се чувстваше. Обстоятелствата бяха различни и сега той беше по-възрастен, но стомахът му се беше свил от същия шок, ужас и изумление, както в онази вечер преди осем години, когато беше на осемнайсет. Тогава се беше прибрал вкъщи и беше видял на улицата пред дома си да проблясват светлините на полицейските коли и линейките.

Онази вечер беше излязъл с Дан Форд и още няколко приятели. Докато го нямаше, трима млади мъже бяха проникнали с взлом в къщата му и бяха застреляли родителите му пред очите на Ребека. Съседите бяха чули изстрелите и бяха забелязали тримата извършители, които бяха напуснали къщата с черен автомобил. Полицията го беше определила като „обир, който е поел в погрешна посока“. И до ден-дневен никой не знаеше защо Ребека не е била убита заедно с родителите им. Вместо това беше получила доживотна присъда за затвор в ада.

Още преди да се върне Барън, Ребека вече беше откарана в психиатрична клиника. А Дан Форд, който беше видял как приятелят му се вцепенява от ужасното събитие и знаеше, че семейството му живее откъснато и той няма роднини или дори близки семейни приятели, към които да се обърне, веднага се беше обадил на собствените си родители и беше уредил Джон да дойде в тях и да остане колкото трябва. Онази нощ беше кошмар, съставен от полицейски униформи, проблясващи светлини и хаотично обикалящи хора. Барън никога не забрави лицето на най-близкия им съсед, който тъкмо излизаше от тяхната къща. Човекът трепереше, лицето му беше посивяло и очите му сякаш не виждаха. По-късно научи, че той доброволно беше предложил да идентифицира телата.

Дни наред Джон живееше в същото състояние на шок, ужас и удивление, което изпитваше сега, като се опитваше да осмисли станалото и да намери място за Ребека. После шокът се превърна в унищожително чувство за вина. За всичко беше виновен той, нямаше съмнение. Ако си беше стоял у дома, можеше да направи нещо, за да

предотврати трагедията. Не биваше да излиза с приятели. Беше изоставил майка си, баща си и сестра си и те бяха платили за това. Само ако си беше стоял у дома. Само ако. Само ако.

После чувството за вина се трансформира в дълбок гняв — и точно тогава беше пожелал да стане полицай и собственоръчно да се разправи с всички подобни убийци. Чувството се задълбочи през следващите дни, седмици и месеци, през които убийците така и не бяха открити.

Преди трагедията Джон Барън следваше ландшафтна архитектура и се канеше да започне да проектира градини — негова мечта от дете.

След убийството на родителите си веднага се беше прехвърлил в Калифорнийския университет в Лос Анджелис, за да бъде по-близо до Ребека и да изкара бакалавърска степен по английски език като подготовка за изпитите в университета, където щеше да учи наказателно право; представяше си как един ден става прокурор или дори съдия, за да се бори с престъпността по този начин.

Но тъй като парите от застраховката „Живот“ на родителите му почти бяха свършили, а разходите за Ребека ставаха все по-големи, трябваше да си намери работа на пълно работно време — и той не се поколеба да я потърси в ПУЛА, като бързо и целенасочено премина през полицейската академия и службата на патрулен полицай.

След като беше работил в ПУЛА само пет години, вече беше член на прочутия Отряд 5–2 с неговата стогодишна история и беше достигнал момента, в който се изкачи по онази рампа в изоставения гараж, рамо до рамо с легендарния Ред Макклачи, в преследване на опасен убиец. Това беше работата мечта за всяко ченге в Лос Анджелис и вероятно за половината от всички полицаи в света и той беше стигнал до нея само с упорита работа, със собствената си интелигентност и дълбокото чувство за отговорност към живота, който сам си беше избрал.

А после всичко се беше сринало за един-единствен миг — точно както и собственият му живот беше разбит на парчета през онази ужасна нощ преди осем години.

— Защо? — извика той на глас. — Защо?

Защо, след като Донлан вече беше обезоръжен и окован с белезници? Какво правосъдие беше това? По какви правила живееха

тези хора? Дали не наказваха всички престъпници без съд и присъда? Дали пък точно затова не оставаха в отряда до живот и не полагаха клетва за вярност? Никой никога не напускаше 5–2. Това беше свещено правило.

Барън отвори бирата и отпи голяма глътка. После видя снимката в рамка, която беше поставена на масата до хладилника. Той и Ребека, снимани в санаториума „Св. Франсис“. Бяха прегърнати и се смееха. Имаше и надпис: „Брат и сестра на годината“. Не си спомняше кога бяха направили снимката, нито дори защо ги бяха удостоили с тази титла — може би поради факта, че той беше най-честият посетител на свижданията. Днес някак си беше успял; за утре дори не искаше да мисли.

А после изведнъж го обзе странно спокойствие, защото осъзна, че правилата на отряда нямат значение. В живота му никога повече нямаше да има място за хладнокръвни убийства, особено пък от страна на полицията. В този момент той осъзна нещо, за което си беше затварял очите още от мига, в който застреляха Донлан — че знае какво трябва да направи. Да намери санаториум извън Лос Анджелис, където могат да лекуват Ребека, после да я вземе и да си тръгне. Беше най-новият член на Отряда 5–2, а сега щеше да стане и първият в историята му, който го беше напуснал.

Паркър Сентър, ПУЛА, Вторник, 12 март, 10:45 вечерта

Реймънд стоеше до вратата на килията и се взираше в тъмния коридор. Беше облечен в оранжев гащеризон с надпис на гърба „Затворник“. В килията му имаше умивалник, легло и тоалетна, като и трите се виждаха от коридора. Нямаше представа колко други задържани имаше в това крило, нито какви престъпления бяха извършили. Знаеше само, че нито един от тях не може да бъде като него. Днес, а може би и изобщо. Поне не в Америка.

„Имате право на адвокат“ — така му беше казал огромният чернокож полицаи, докато го бяха арестували. Адвокат? Каква полза щеше да има от него сега? Особено в този момент, когато стените около него сякаш започнаха да се приближават. Реймънд го бе очаквал. Този процес беше започнал още когато същият огромен чернокож полицаи беше дошъл да го разпитва за пистолета „Рюгер“.

Реймънд беше отговорил същото, което си беше намислил да каже във влака, ако случайно бяха проверили багажа му и бяха открили пистолета. Беше се престорил на изненадан и им беше казал, че няма представа откъде се е взел пистолетът. Все пак беше прекарал доста време във влака. Беше ходил до вагон-ресторанта, до тоалетната, беше ставал да се поразтъпче. Всеки можеше да го е пхнал в чантата му. Най-вероятно Донлан, като резерва в допълнение към собствения му пистолет. Беше отговарял сериозно и с подчертано чувство за невинност, като продължаваше да твърди, че е жертва на престъпление, а не престъпник. Полицаят му беше благодарил за съдействието и го беше оставил на мира. Реймънд поне си беше спечелил малко време.

Въпросът сега беше точно колко време ще им отнеме да разберат, че ги беше излъгал. В момента, в който станеше това, вниманието им към всички останали подробности щеше да се засили неимоверно. С колко време разполагаше, преди да се свържат с полицията в Чикаго, да разпитат за пистолета и да проверят дали Реймънд има полицейско досие или заповед за задържане при тях? И най-сетне, независимо

колко убийства бяха извършени в Чикаго през изминалия уикенд, колко време щеше да мине, преди да свържат всичко това със случая с двамата мъже, застреляни в шивашкото ателие на Пиърсън Стрийт? Освен всичко останало, щяха да отбележат и калибъра на оръжието. След колко време полицията в Чикаго щеше да поиска балистична експертиза на рюгера? И въпреки че по пистолета нямаше отпечатьци, дали щеше да им отнеме много време да започнат да свързват фактите и да се запитат каква е връзката между секретните ключове, скорошните му пътувания извън страната, убитите в Чикаго, целта на пътуването му до Лос Анджелис и самолетния билет за Лондон?

10:50 вечерта

Реймънд рязко се извърна, прекоси килията и се отпусна на леглото, като си мислеше колко малка е вероятността последователно да му се стоварят толкова неприятни съвпадения. Някак си се беше озовал в същия влак, в същия вагон и на същата маса за карти с някакъв друг човек, издирван толкова сериозно от полицията, че когато бяха разбрали за присъствието му във влака, бяха изпратили цивилни агенти от полицейското управление в Лос Анджелис да се качат посред нощ, за да не успее да избяга. После този човек беше взел точно него за заложник — от всички останали пътници. Броени секунди по-късно полицаите бяха видели как Реймънд се качва в откраднатата от похитителя му кола и бяха заключили, че са съучастници. И макар че изобщо не отговаряше на истината, то беше причината да е в тази килия.

Реймънд ядосано стисна зъби. Всичко беше толкова внимателно планирано. Беше сам, пътуваше без багаж и оръжията му предварително го чакаха на необходимите места. С един-единствен мобилен телефон беше в състояние да поддържа необходимата връзка с баронесата.

Тази привидно проста задача се беше превърнала в абсурдна, немислима поредица от събития; тук трябваше да се добави и раздразнението му от факта, че не можа да открие френския адрес на сейфа, който отваряха ключовете, нещо напълно непредвидимо, защото инструкциите в пликовете, където бяха съхранявани самите

ключове и които той беше прочел и унищожил, трябваше да съдържат този адрес, но се оказа, че не е така, и в крайна сметка...

Той спря, озарен от едно внезапно прозрение: всичко това изобщо не беше случайно. Беше неизбежно. Руснаците го наричаха „судьба“. Точно за това беше подготвян и предупреждаван още от детството си че Бог постоянно ще го изпитва, през целия му живот, и че изпитанията ще проверяват неговата смелост и вяроност на каузата, неговата издръжливост и съобразителност, неговата воля да надмogne дори най-трудните обстоятелства. Досега винаги беше побеждавал. И макар че победата му се струваше невъзможна в сегашната ситуация, тя всъщност беше неизбежна.

Мисълта го успокои и Реймънд осъзна, че въпреки пълния мрак наоколо той разполага с лъч надежда, с нещо, което работи за него — грешката, която бяха допуснали полицаите с убийството на Донлан. Не го интересуваше защо са я направили; интересуваха го последствията. Беше се досетил от звука на единствения изстрел, долетял от горния етаж. Предположението му беше потвърдено от изражението и поведението на младия Джон Барън, когато се беше качил в тяхната кола минута след изстрела. Окончателното потвърждение беше бързият и яростен отговор на Барън, докато разпитваха Реймънд в ареста и той го беше попитал дали е добре. Така че, да, полицаите наистина бяха убили Донлан. И да, Барън наистина беше потресен от това. Реймънд все още не знаеше как ще успее да използва тази информация, но Барън беше ключът към всичко — слабото звено. Беше млад, емоционален и измъчван от собствената си съвест. Барън беше човек, който при правилно стечение на обстоятелствата можеше да бъде използван.

Кафене „Холивуд“, булевард „Сънсет“, Лос Анджелис, Сряда, 13 март, 1:50 сутринта

— Нека да повтора всичко още веднъж — каза Дан Форд, нагласи очилата с рогови рамки на носа си и прелисти смачкания джобен бележник, в който си записваше всичко. — Имената на другите картоиграчи са Уилям и Вивиън Удс от Мадисън, щата Уисконсин.

— Да — отвърна Джон Барън и се огледа.

Бяха в сепаре в дъното на ресторанта, в който нямаше почти никакви други хора. Единствените изключения бяха трима тийнейджъри, които се кикотеха на една маса до вратата, и сервитьорката със сребриста коса, която си говореше с двама служители от газовата компания, които очевидно току-що бяха приключили смяната си.

— Името на кондуктора е Джеймс Линч от Флагстаф, щата Аризона. — Форд пресуши чашата си с кафе. — Работил е в железопътната компания „Амтрак“ седемнайсет години.

Барън кимна. Когато Форд му се беше обадил у дома някъде след единайсет, той му беше обещал подробности за събитията в „Саутуест Чийф“ и имената на замесените хора, които засега не бяха споделяни с медиите, за да не се попречи на разследването и уведомяването на роднините. Барън още не беше заспал — седеше и гледаше телевизия, след като беше изгубил последните няколко часа да си блъска главата как да напусне отряда и да се измъкне от Лос Анджелис. Къде да замине и как да го направи по възможно най-добрия начин за Ребека. Беше потърсил по телефона нейната психиатърка д-р Джанет Фланъри и когато телефонът иззвъня, си беше помислил, че е тя. Обаждаше се Дан Форд, за да провери как се чувства Барън след първата си истинска работна смяна в отряда и да го попита дали може да му разкаже какво се е случило.

Канеше се да попита дали Форд вече е говорил с Лий, Халидей или някой от останалите, но се спря навреме. Дан Форд беше най-добрият му приятел, така че все някога трябваше да поговори с него —

и ако нямаше нищо против да остави за малко своята францужойка Надин, за която се беше оженил преди две години, но продължаваше да я нарича „младоженка“ и да я глези като такава, можеше да поговори с него още сега. По този начин щеше да отвлече мислите си от репортажите за убийствата в експреса, преследването и смъртта на Франк Донлан, които вървяха по всички телевизионни канали. Отново и отново показваха влака, спрял наред линията, както и чувалите с телата на Бил Удс и кондуктора. Беше видял паркинга и синия форд с Халидей на шофьорското място, беше зърнал и самия себе си на задната седалка с Реймънд, докато колата си пробиваше път през тълпата журналисти.

Беше видял и колата на съдебния лекар, която отнасяше тялото на Донлан в моргата, както и пресконференцията в полицейското управление, на която Ред Макклачи стоеше до началника на полицията Луис Харуд, а Харуд повтаряше за журналистите версията за „самоубийството“, измислена от Валпарайсо. Както и беше предположил Барън, тя веднага беше станала официална.

— Така нареченият „заложник“ се е представил като — Форд отново погледна в бележките си... — Реймънд Торн от Ню Йорк. В момента е в ареста, докато самоличността му не бъде установена със сигурност.

— Днес сутринта в осем и половина ще разгледат неговия случай — обясни Барън. — Или ще го пуснат да си ходи, или не. Зависи какво ще открият дотогава.

Беше ясно, че заповедта на Ред да не се вдига шум за автоматичния пистолет „Рюгер“, открит в багажа на Реймънд, се спазва — ако някой извън полицейското управление изобщо знаеше за оръжието, това би бил Дан Форд.

Барън сведе поглед към чашата с кафе, която държеше с две ръце. Дотук се беше справил добре, като беше съобщил на Форд само най-нужната информация и не беше позволил на чувствата си да изплуват на повърхността. Не знаеше още колко време ще издържи. Чувстваше се като наркоман. Ако скоро не си получиеше дозата, щеше да се побърка. А дозата в неговия случай щеше да бъде да погледне Форд в очите и да му разкаже всичко.

Независимо от професията му на репортер Дан Форд беше единственият човек на света, от когото нямаше тайни и който се беше

грижил за него като брат от деня, в който бяха убили родителите му, и не беше спрял да се грижи за него дори когато замина да следва на другия край на страната, в Северозападния университет.

Беше продължил да му помага да се справи с безумно заплетената мрежа от държавни и щатски комисии, застрахователни компании и организации, за да може Ребека да остане в „Св. Франсис“ и продължителното ѝ скъпо лечение да не бъде прекъснато.

И беше направил всичко това за човека, който неволно беше станал причина да изгуби едното си око когато бяха деца — десетгодишни хлапаци, които си бяха направили ракета от една къса тръба, като я бяха натъпкали с пирони и метални топчета, а после бяха прикрепили към нея две огромни, незаконно произведени пиратки, за да ѝ служат като двигатели. Малкият Джон Барън ги беше запалил порано, отколкото трябва, взривът беше отнесъл прозорците на гаража на съседите на две пресечки разстояние, а един пирон се беше забил право в дясната зеница на Дан Форд. Наказанието беше сурово — а приятелят му беше загубил половината от зрението си.

Но днес, шестнайсет години след онзи съдбовен следобед, те отново седяха заедно в сепарето на денонощното кафене на булевард „Сънсет“, макар че приближаваше два, а в осем сутринта Барън трябваше да се яви в Паркър Сентър и да представи доклада за „самоубийството“ на Франк Донлан, по прякор „Уайти“. И Барън никога не беше изпитвал по-голяма нужда да сподели всичко с Форд.

Но не можеше.

Беше го осъзнал в момента, в който беше влязъл в кафенето и беше видял Форд да го чака. Точно в този момент той разбра, че ако сподели с него всичко, което знаеше, щеше да го постави в почти същото положение. Щом Дан Форд научеше за убийството, приятелските му чувства щяха да надвият над професионализма и той нямаше да каже нищо на никого. И с мълчанието си щеше да се превърне в съучастник на престъплението.

Нямаше значение, че Барън се готви да напусне отряда. Засега все още беше член на 5–2 и поради самото естество на отряда и всеобщия респект към Ред Макклачи, ако истината някога излезеше наяве, скандалът щеше да бъде толкова колосален, че всеки, който имаше и най-малка връзка с обвиняемите, щеше да бъде разследван под ослепително ярките прожектори на общественото внимание.

Репортерите, прокурорите и адвокатите щяха да преровят всичко, до най-малката подробност, а в Лос Анджелис нямаше журналист или детектив, който да не знае за приятелските отношения между Форд и Барън. Една местна телевизионна станция дори беше направила специално предаване за двамата, излъчено в централно време. Нямаше значение къде ще отиде Барън после — в този ден той все още беше член на 5-2 и беше в гаража по време на убийството на Донлан, така че Форд щеше да бъде разпитан.

Ако Форд избегнеше отговора, това веднага щеше да включи алармите на общественото внимание и прокуратурата щеше да го повика, за да отговори на същите въпроси, но под клетва. Барън познаваше приятеля си твърде добре, за да се съмнява, че той щеше да избегне отговора дори в този случай. С отричането на фактите, които знаеше, Форд официално щеше да извърши престъпление, а ако избере да се позове на Петата поправка, все едно признаваше вината си. Във всеки случай разпитът щеше да провали кариерата и цялото му бъдеще.

Така че Барън нямаше друг избор, освен да не казва на Форд нищо повече от обещаното, а после да се сети, че трябва да поспри, и да приключи тази среща възможно най-бързо. Той извика сервитьорката за сметката.

— Разкажи ми за Донлан.

— Какво? — сепна се Барън.

Форд беше оставил бележника си и го гледаше над ръба на очилата с рогови рамки.

— Разкажи ми за Донлан — повтори той.

Подът сякаш внезапно пропадна под краката на Барън. Той положи огромни усилия да запази спокойствие и попита:

— Имаш предвид във влака?

— Имам предвид в гаража. Вътре е имало четирима детективи и само един Уайти Донлан. И то не просто четирима какви да е детективи — а Ред Макклаци, Полчак, Валпарайсо и ти самият. Най-добрите в града. Мога да си представя, че Донлан е имал богат опит с оръжията и белезниците, но все пак как е успял да скрие цял пистолет от тези четирима детективи?

— Накъде биеш? — попита Барън и се вторачи в него.

Цялото му същество се бунтуваше, както когато застреляха Донлан.

— Подробности, които ми съобщи току-що, можех да науча почти от всеки друг в Паркър Сентър.

Очите на Дан Форд, едно стъклено и едно истинско, не се откъсваха от Барън.

— Аз бях там, когато Халидей те откара от гаража. Ти седеше на задната седалка с този Реймънд или какъвто е там. Ти ме видя и отклони поглед. Защо?

— Дори така да е станало, не съм го направил нарочно. Случиха се сто неща.

Сервитърката доближаваше с нова кана кафе. Форд поклати глава и ѝ махна, че нямат нужда от нищо, после отново погледна към Барън.

— Какви неща, Джон? Какво точно се случи?

Барън искаше да си тръгне точно в този момент, просто да се изправи и да излезе от кафенето, но не можа да го направи. Думите на Валпарайсо сякаш сами излязоха от устата му по същия начин, по който ги беше повторил началникът на полицията Харуд по телевизията.

— Никой не разбра. Донлан някак си беше успял да скрие пистолет двайсет и втори калибър с къса цев в панталоните си. Когато се опитахме да го свалим по стълбите, той измъкна едната си ръка от белезниците, извика: „Аз бях до тук“, видяхме пистолета и — бум.

Дан Форд го изгледа вторачено.

— Просто така?

Барън твърдо отвърна на погледа му.

— Не знам как трябва да бъде по принцип. Никога не бях виждал някой да се самоубива.

3:13 сутринта

Барън лежеше в тъмното и се опитваше да забрави как е излъгал Дан Форд, как обяснението на Валпарайсо за убийството на Донлан изригна от него, сякаш го беше измислил сам. Лъжата му го беше ужасила почти толкова, колкото самото убийство, и той си беше тръгнал възможно най-бързо, като се беше насилил да погледне Форд в очите и да му каже, че е смъртно уморен, а после беше дал на сервитьорката банкнота от двайсет долара за кафетата, които струваха четири и петдесет, просто защото не можеше да издържи да чака рестото. После се бе качил в отлично запазения си „Форд Мустанг“, модел 1967-а, и се бе прибрал.

Когато влезе вкъщи, първо провери телефонния си секретар. Имаше две записани обаждания. Първото беше от Халидей, който беше звънял малко след като бе излязъл за срещата си с Дан Форд, за да му каже, че Лий е ходил при Реймънд в Паркър Сентър и че тяхната „жертва“ е отрекла да знае за автоматичния пистолет, намерен в чантата му. Нещо повече — нито пистолетът, нито пълнителите за него носеха никакви отпечатъци. Бяха идеално чисти, сякаш човекът старателно ги беше избърсал след употребата или пък беше носил ръкавици, когато беше стрелял с тях.

— Не му е чиста работата, Джон — завърши Халидей. — Не знам какво точно не е наред, но ще разберем. Ще се видим утре сутринта.

Второто обаждане беше от д-р Фланъри. Беше твърде късно да я търси по телефона, така че щеше да се наложи да изчака до сутринта, точно както трябваше да изчака началото на работното време, за да започне кампанията за напускане на отряда. Как точно щеше да го направи и къде щеше да отиде зависеше най-вече от мястото, което можеше да намери за Ребека. Само д-р Фланъри можеше да му намери такава.

И така, в края на този втори най-ужасен ден в живота си Барън най-сетне успя да си легне.

3:18 сутринта.

Но сънят не идваше. Вместо това го измъчваше парещият въпрос как се бе превърнал в такъв самотник, че да е в състояние да разговаря с един-единствен човек на света. Приятелите му от младежките години, от гимназията и колежа бяха поели по свой път, а собственият му живот — макар и горе-долу подчинен на идеята, че ще завърши наказателно право — се ръководеше най-вече от чувството за отговорност към Ребека.

Трябваше да си намери сигурна работа и да бъде възможно най-добър в нея, което и беше направил, постъпвайки в полицейското управление в Лос Анджелис. И макар че между него и патрулните полицаи и детективите, с които работеше, се развиваха някакви отношения, никога не оставаше достатъчно дълго, за да се получи истинското приятелство, което изисква години споделен опит. Нямаше и подходящ човек в средите, където хората обикновено търсят съвет — сред роднините, в църквата или дори в кабинета на психоаналитика.

И двамата с Ребека бяха осиновени. Доведените им родители бяха съответно от Мериленд и Илинойс, а техните родители пък отдавна бяха починали. Те рядко говореха за останалите членове на семейството си и още по-рядко им се обаждаха, така че и да имаше далечни лели, чичовци или братовчеди, Реймънд не го знаеше. Доведеният му баща беше евреин, а майка му — католичка, така че бяха отгледали осиновените си деца без никакво религиозно възпитание; нямаше и пастор, свещеник или равин, на когото да се изповяда. Фактът, че за Ребека се грижеха монахини, беше чиста случайност — просто санаториумът „Св. Франсис“ беше най-доброто и вероятно единственото място наблизо, което можеше да си позволи. Колкото до психоаналитиците, през осемте години, откакто беше в санаториума, Ребека беше сменила петима специалисти и нито един от тях, дори сегашната д-р Фланъри, която изглеждаше най-способна, не беше успял да ѝ помогне да направи първата крачка, за да се измъкне от блатото на депресията. Този факт го подтикваше да мисли, че и в тази посока няма да открие нищо полезно.

От всичките милиарди човешки същества на земята той разполагаше точно с двама души, които чувстваше достатъчно близки, за да им се довери — Ребека и Дан Форд. И по очевидни причини не можеше да разговаря с нито един от двамата.

3:34 сутринта.

Най-сетне започна да се унася. Но точно когато мракът успокояващо го обгърна, от тъмното се надигна една сянка и пое към него. Беше Валпарайсо, който стискаше пистолет в ръка. После Реймънд видя и Донлан, пребледнял от страх в здравата хватка на Полчак. Валпарайсо пристъпи до него и опря дулото на пистолета в главата му.

— Недейте, моля ви! — изкрещя Донлан.

Бум!

Паркър Сентър, Сряда, 13 март, 7:15 сутринта

Стаята на Отряд 5–2 беше малка и обикновена — с шест стари издраскани бюра и също толкова охлузени въртящи се столове. На всяко бюро имаше компютър и телефонен апарат с множество линии, на масата до вратата имаше общ принтер, а на стената над нея беше окачена голяма черна дъска. На отсрещната стена пък беше закачена коркова дъска за обяви, на която с кабарчета бяха закрепени бележки, снимки на хора и места и подробности по различните разследвани случаи. Третата стена се заемаше изцяло от прозорци, които в момента бяха със спуснати щори, за да не пропускат сутрешното слънце. На четвъртата беше окачена подробна карта на Лос Анджелис. Точно под нея седеше Джон Барън и се взираше в екрана на компютъра. Беше сам.

„ДАТА: 12 март

ДЕЛО №:01714

ОБЕКТ: Франк Донлан, по прякор «Уайти»

АДРЕС: неизвестен

ЗА РАЗСЛЕДВАНЕТО ДОКЛАДВА: младши
детектив Джон Дж. Барън

РАЗСЛЕДВАНЕТО ПРОВЕЖДАТ: командир Арнълд
Макклачи; старши детектив Мартин Валпарайсо; старши
детектив Ленърд Полчак...”

Барън постоя още малко, после студено и механично започна да трака по клавиатурата. Подхвана доклада оттам, откъдето беше спрял, като изпълняваше инструкциите на командир Макклачи. Правеше го за себе си, за Ребека, дори за Дан Форд. Напускаше по единствения начин, за който можеше да се сети.

„ПОМОЩНИЦИ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО: старши детектив Рузвелт Лий; старши детектив Джеймс Халидей
ОТРЯД: 5–2, Централно полицейско управление
КЛАСИФИКАЦИЯ: самоубийство с огнестрелно оръ...“

Барън изведнъж спря. Избра последния ред, натисна клавиша за изтриване и думите „самоубийство с огнестрелно оръ“ изчезнаха от екрана. Вместо тях той ядосано набра:

„КЛАСИФИКАЦИЯ: убийство
ЖАЛБА: екзекуция на арестанта, извършена от старши детектив Мартин Валпарайсо...“

Барън отново спря. Маркира целия текст, натисна клавиша за изтриване и екранът остана празен. Той се облегна и за четвърти път през последните петнайсет минути си погледна часовника.

7:29 сутринта.

Все още беше рано. И какво от това?

7:32 сутринта.

Барън влезе в малко, ярко осветено кафене с няколко машини за напитки и пет-шест пластмасови масички. Един сержант в униформа си говореше с две цивилни секретарки до вратата. С изключение на тях вътре нямаше никой.

Барън учтиво им кимна, отиде до една от машините и пусна вътре три монети по двайсет и пет цента. После натисна копчето с надпис „Мляко и захар“ и зачака машината да напълни картонената му чашка. Машината го направи и спря. Той си взе кафето и отиде на една маса в ъгъла, където седна с гръб към останалите хора.

Отпи от кафето, извади мобилния телефон от джоба на самото и набра един номер. На третото позвъняване му отговори познат женски глас:

— Доктор Фланъри слуша.

— Доктор Фланъри, обажда се Джон Барън.

— Разбрах, че сте ме търсили снощи. Получихте ли съобщението ми?

— Да, благодаря ви. Наложих ми се да изляза.

Барън вдигна глава, когато тримата в другия край на стаята избухнаха в смях. После сведе очи и започна да говори по-тихо:

— Докторе, имам нужда от помощта ви. Трябва да намеря друг санаториум за Ребека извън Лос Анджелис и за предпочитане извън щата Калифорния.

— Какво се е случило, детектив?

— Ами — Барън се поколеба, докато намери подходящите думи, — нещо лично, строго секретно и изключително спешно, но не мога да ви кажа повече. Искам да променя някои неща в живота си и първата стъпка е да намеря ново място за Ребека. Не съм мислил къде, може би в Орегон или в Колорадо. Но трябва да е по-далеч от тук и да стане възможно най-бързо.

Настъпи дълга тишина и Барън се досети, че жената отсреща се опитва да предположи какво става.

— Детектив Барън — каза тя най-сетне. — Предвид състоянието на Ребека, според мен двамата с вас трябва да седнем и да поговорим.

— Ей, Джон!

Барън рязко вдигна глава, когато чу името си. Халидей току-що беше влязъл в кафенето и бързо го доближаваше. Барън отново се извърна към телефона:

— Ще ви се обадя малко по-късно, докторе. Благодаря.

Затвори миг преди Халидей да стигне до неговата маса.

— На Осемдесет и шеста улица в Манхатън не живее никакъв Реймънд Торн — съобщиха развълнувано Халидей. — Немската компютърна компания, за която твърдеше, че работи, не съществува. Според полицейското управление в Чикаго по отпечатащи и документи е чист, но току-що научихме, че в едно шивашко ателие в техния град са измъчвани и убити двама мъже — миналата неделя, малко преди Реймънд да се качи на „Саутуест Чийф“. Не са открили оръжието на убийството, но според данните от аутопсиите трябва да е било със същия калибър като онзи рюгер, който намерихме в чантата му. Искат го за балистичен анализ. Освен това — продължи той, — в чантата имаше и самолетен билет първа класа на името на Реймънд Торн за полет от Лос Анджелис до Лондон, който тръгва в 17:40 в понеделник

следобед. Значи отначало не е възнамерявал да отдели два дни, за да пристигне дотук. Работя заедно с ФБР, за да се опитаме да накараме някой в отдел „Паспорти“ на Държавния департамент да ни разчете данните от магнитната лента на паспорта му. Полчак урежда балистичните експертизи. За теб остава да отидеш на съдебното заседание и да не позволиш на съдията да го пусне под гаранция.

За миг Барън остана напълно неподвижен, сякаш не беше чул добре.

— Джон — каза настоятелно Барън. — Чу ли какво ти казах?

— Да, Джими, добре — Барън изведнъж се изправи и прибра телефона в джоба си, — тръгвам веднага.

Наказателен съд, 7:50 сутринта

Облечен в оранжев затворнически гащеризон, с оковани зад гърба ръце, Реймънд се намираше в асансьора заедно с двамата набити помощник-шерифи в стегнати униформи, които го бяха взели от Паркър Сентър и сега го водеха на заседание в една зала на горните етажи. Беше избрал точно този момент за действие през нощта, когато беше спал съвсем малко.

Все още обмисляше и идеята да използва младия и несигурен детектив Барън, за да се измъкне, но времето летеше. Първоначалната цел на идването му в Лос Анджелис беше да се изправи за последен път срещу арогантния и влиятелен бижутер от Бевърли Хилс на име Алфред Нойс. Това, че отиваше при него последен, беше съществена част от операцията.

В първоначалната фаза на плана се предвиждаше бързо и без много шум да събере ключовете от сейфа от притежателите им в Сан Франциско, Мексико Сити и Чикаго, а после все така бързо и тихо да ги елиминира. Ако тази фаза беше изпълнена както трябва, щеше не само да се сдобие с ключовете, но и да научи името и адреса на френската банка, в която беше самият сейф. Щом получи информацията, веднага щеше да изпрати първите два ключа с експресен куриер до Жак Бертран в Цюрих. Третият ключ щеше да бъде изпратен по същия начин на баронесата в Лондон, където той щеше да си го прибере при пристигането си във вторник. На следващия ден щеше да замине за Франция, да прибере съдържанието на кутията и веднага да се върне в Лондон, където имаше жизненоважни ангажименти на следващия ден, четвъртък, преди самия ден на операцията — петък, 15 март, в Лондон. (По ирония на съдбата тази дата съвпаднаше със започването на мартенските Иди.)

Втората фаза на плана и причината Алфред Нойс да бъде неговата последна спирка на американския континент беше предстоящото му убийство — действие, което щеше да им даде огромно предимство, щом събитията от петък започнеха да се

разгръщат. Но неговият провал да научи името и адреса на банката, дори след като беше измъчвал жертвите си, го накара да осъзнае, че разпределението на ключовете между различни хора е било просто допълнителна предпазна мярка и че докато не научи къде е самият сейф, няма смисъл да изпраща ключовете от него нито на Бертран, нито на баронесата. Истината, както започваше да разбира, беше, че само двама души на света знаеха в коя банка и в кой френски град се пази кутията, и Алфред Нойс беше единият от тях. Този факт значително усложняваше играта и правеше контакта с него още по-наложителен и спешен.

Времето беше основният фактор в плана още от началото. Всъщност беше още по-важно сега, когато полицията вече знаеше толкова много. Това означаваше, че той няма избор, освен да предприеме решителни действия, преди да затъне още повече в лапите на американската правоохранителна система.

7:52 сутринта.

Минаха един етаж, после още един.

Шерифите гледаха право пред себе си. Стояха със стиснати челюсти, на коланите им в охлузени кобури висяха пистолети, палки и белезници, на яките на ризите им бяха закрепени микрофоните на радиостанции, а напомнимите им мускули и хладните като стомана изражения подсказваха очевидното: че бяха напълно подготвени да вземат всички необходими мерки, ако затворникът им започне да създава проблеми.

Но Реймънд знаеше, че въпреки целия си имидж те не бяха нищо повече от държавни служители на заплата. Неговата мотивация, от друга страна, беше неизмеримо по-силна и невероятно по-комплексна. А когато се добавеше към продължителността и интензивността на обучението му, разликата между него и тях ставаше космическа.

7:53 сутринта

Нито един от двамата помощник-шерифи не видя как Реймънд ловко завъртя китките си и освободи първо едната, а после и другата си ръка от белезниците. Нито един от двамата не видя как лявата му ръка се стрелна и разкопча кожения кобур на по-близкия шериф, в който беше 9-милиметровата му берета. Те доловиха опасността едва в следващата част от секундата и започнаха да се обръщат... но вече беше твърде късно. Беретата се стрелна първо зад ухото на единия шериф, а после на другия с мълниеносна бързина.

Оглушителният гърмеж на изстрелите изпълни тясното пространство на асансьора и затихна точно в мига, в който клетката стигна до определения етаж и спря. Реймънд спокойно натисна бутона за най-горния етаж и асансьорът отново потегли. Убиецът не обърна внимание на стоновете на жертвите, точно както не обръщаше внимание на сладникавата миризма на барута и на кръвта, която бавно пълзеше по пода на асансьора. Той свали оранжевия си затворнически гащеризон и навлече панталоните и ризата на първия шериф. После взе pistolетите и на двамата и се изправи, като успя дори да оправи униформата си, преди асансьорът да спре.

Вратата се отвори незабавно към широк коридор, изпълнен с хора. Реймънд бързо докосна бутона за най-долния етаж и пристъпи навън. Половин секунда по-късно вратите на асансьора се затвориха зад него и той потъна в тълпата, като търсеше най-близкото стълбище.

7:55 сутринта.

Сградата на съда беше на две пресечки по-надолу от Паркър Сентър, от другата страна на улицата, и Барън измина разстоянието бързо. Не можеше да се отърси от обзелия го безумен гняв към отряда, към истинската същност на тези мъже, които толкова хладнокръвно бяха унищожили не само Донлан, но и него самия. В същото време по-практичната му половина настояваше, че ще му отнеме известно време

да премести Ребека, и докато не дойдеше моментът, в който да я качи в колата и да натисне газта, можеше само да продължи да играе тяхната игра, да си върши работата и да не издава намеренията си.

7:58 сутринта.

Облечен в униформата на убития шериф, затъкнал автоматичните пистолети в колана си, Реймънд тичаше надолу по аварийното стълбище. Изведнъж спря. Мъж с джинси и черно яке се изкачваше нагоре по стъпалата. Нямаше значение кой беше и какво правеше там. Просто Реймънд имаше нужда от нещо, с което да покрие униформата и пистолетите. А черното яке щеше да свърши работа.

Реймънд незабавно се спусна надолу.

Две стъпала. Три. Четири. Човекът беше точно до него. Реймънд му кимна, докато се разминаваха.

След секунда вече се беше обърнал и отново се изкачваше.

8:00 сутринта.

Скрил двата пистолета под черното яке, Реймънд бутна вратата на аварийното стълбище и излезе в общия коридор. Той също гъмжеше от хора.

Той тръгна по него, като се опитваше да се държи като човек с ясна и непосредствена цел. Навсякъде се виждаха табели. Бяха означени различните съдебни зали, тоалетните, асансьорите. Но самият брой на хората навсякъде около него го забавяше, което беше неприятно, защото времето му изтичаше все по-бързо. Трупове на шерифите сигурно вече бяха открити, както и оранжевият затворнически гащеризон. Сградата всеки момент щеше да се изпълни с цяла армия от полицейски служители.

— Ей, ти!

Към него се доближаваше съдебен пристав с микрофон на радиостанция, закачен на яката на ризата. Този човек не можеше да бъде заблуден от черното яке. За него то по-скоро привличаше вниманието от униформата. Реймънд не му обърна внимание и продължи по пътя си.

— На теб говоря! Човекът с шерифските панталони!

Приставът идваше все по-близо. Реймънд хвърли поглед назад и го видя да казва нещо в микрофона на яката си. Тогава просто спря, обърна се и стреля от упор с двата пистолета едновременно. Гърмежите разтърсиха коридора. Приставът залитна встрани, после се просна по гръб и преобърна инвалидната количка на някакъв старец. Хората се разпищяха и се втурнаха да бягат, като търсеха къде да се скрият. Реймънд бързо се отдалечи.

Стаята на Отряд 5–2, 8:02 сутринта

— Тръгваме веднага! Барън трябва да е там! — извика Халидей, тресна слушалката на телефона и се втурна към изхода.

Полчак вече тичаше по коридора.

Наказателен съд, 8:03 сутринта

Барън си пробиваше път през обезумялата от паника тълпа. Навсякъде тичаха ужасени хора, които се опитваха да избягат по-далеч от изстрелите, изскачаха от кафенето и асансьорите, изсипваха се от коридорите и изходите на аварийните стълбища. Не знаеше нищо друго освен това, което му беше предал Халидей по радиото: че двамата шерифи, които бяха ескортирали Реймънд, са убити, а на горния етаж са чути изстрели.

— Божичко! — прошепна той на себе си.

Личните му терзания за момент отстъпиха място на реалната опасност и прилива на адреналин, който я съпътстваше.

Почти в същия миг мъж с черно яке си проби път покрай него сред тълпа от други хора, които излизаха от аварийното стълбище. Барън направи още една крачка, преди да осъзнае кой е той. Завъртя се навреме, за да види как Реймънд си пробива път към изхода, като разблъсква хората пред себе си.

Барън измъкна своята берета и се втурна след него, като разбутваше тълпата. Излезе навън и видя, че Реймънд тича по дългата рампа за пешеходци, която се виеше на зигзаг към паркинга. Навсякъде се виждаха и хора в полицейски униформи.

— Черно яке! — излая Барън по радиостанцията си. — Движи се към паркинга!

Реймънд изскочи на паркинга, без да спира да тича, после излезе на улицата, като използваше тълпата за прикритие. Част от секундата по-късно Барън го последва през двойните врати. Халидей и Полчак си пробиваха път към тях.

— Ти! С черното яке! Не мърдай! — извика женски глас зад тичащия Реймънд.

Той се завъртя, ръката му се стрелна под якето и улови откраднатата берета. Жена в полицейска униформа стоеше на десетина метра от него с насочен пистолет.

— Внимавай! — изкрещя Барън, но вече беше твърде късно.

Бум! Бум!

Реймънд стреля бързо, два пъти. Полицайката залитна назад и падна на асфалта, а пистолетът ѝ гръмна веднъж напосоки.

Реймънд хвърли поглед назад към сградата, после заобиколи един спрян кадилак и отново се втурна напред, като се привеждаше зад спрените коли. Барън стигна до края на пешеходната рампа, спря и внимателно се прицели, като държеше пистолета си с две ръце. Реймънд го видя и успя да се извърти в момента, в който Барън натисна спусъка.

Реймънд усети пареща болка, която почти го събори на земята. Той залитна, но успя да се задържи на крака и продължи да тича, като притискаше раната на гърлото си с ръка. Зад него на паркинга спряха три черно-бели патрулки. Отляво видя други три, които завиха зад ъгъла и се понесоха по улицата право към него. В същия миг точно пред него до тротоара отби едно такси и спря. Задната врата се отвори и от автомобила слезоха чернокожа дама на средна възраст и чернокожо момиче в тийнейджърска възраст.

Реймънд махна ръката си от гърлото. Имаше малко кръв, но нищо сериозно. Куршумът само го беше одраскал и изгорил. Направи още пет крачки и стигна до таксито. Лявата му ръка се стрелна и грабна ужасената тийнейджърка, за да я използва като щит. Той я завъртя, притисна дулото на автоматичния пистолет до главата ѝ и едва тогава се огледа. Доближаваха го десетина или повече тежковъоръжени полицаи. Очевидно се опитваха да измислят някакъв начин да го застрелят, без да навредят на момичето. От двете страни

улицата беше преградена от черно-бели полицейски коли. После видя и Джон Барън, който си пробиваше път през униформените полицаи. С него бяха и двама от цивилните детективи, които помнеше от гаража; единият беше и във влака.

— Не мърдай! — извика Реймънд, като изви очи към жената, която слезе от таксито заедно с момичето.

Тя стоеше по средата на улицата като парализирана между него и полицаите.

— Хвърли оръжието, Реймънд! — извика Барън. — Пусни момичето! Пусни я веднага!

Той и другите двама цивилни полицаи бяха на двайсетина метра от него и продължаваха да го доближават.

— Още една крачка, Джон, и ще я убия — произнесе Реймънд достатъчно високо, но спокойно, без да откъсва синьо-зелените си очи от тези на Барън.

Барън спря; спряха и Халидей, и Полчак. Той отново забеляза колко непринудено и опитно се държаха.

— Вижте дали не можете да се отдалечите, за да стреляте отстрани — промърмори Барън.

Халидей бавно запристъпва наляво, а Полчак — надясно.

— Не! — изведнъж закрещя жената. — Не! Не! Всички да стоят по-далеч от него!

— Задръжте — изсъска Барън.

Халидей и Полчак спряха.

— Благодаря за съдействието — обърна се Реймънд към жената.

После, без да маха пистолета от главата на момичето, той пристъпи към таксито. Шофьорът се свиваше на мястото си и се опитваше да остане незабелязан.

— Излизай! — нареди му Реймънд. — Веднага!

Вратата на шофьора се отвори с комична бързина и той изскочи навън като тапа от бутилка.

— Бягай! Изчезвай! — извика му Реймънд.

Шофьорът се втурна към полицаите. Реймънд отново се обърна към Барън.

— Джон, би ли преместил полицейските коли, ако обичаш? Ще тръгнем натам.

Той кимна към улицата пред себе си. Барън се поколеба, после се извърна към един униформен сержант.

— Пуснете го да мине.

Сержантът се поколеба, после заговори по радиостанцията си. След секунди черно-белите патрулки започнаха да се оттеглят, като разчистваха пътя.

Без да откъсва пистолета от главата на заложницата си, Реймънд я натика на мястото до шофьора и седна зад волана. Вратата се затръшна. Гумите изпищяха и таксито с вой се понесе по улицата. Две секунди по-късно вече беше подминало полицейските патрулки в края на пресечката и бе изчезнало от погледите на преследвачите си.

8:14 сутринта.

Наказателен съд, 8:15 сутринта

— Как успя да се измъкне, по дяволите? В тази сграда работят поне сто униформени полицаи! А навън имаше още петдесет!

Плътно следван от Валпарайсо, Макклачи гневно си пробиваше път през тълпата от полицаи, стреснати съдии и съдебни пристави. Той блъсна една врата и бързо се спусна по стълбите пет етажа по-надолу, към подземната част на сградата. Валпарайсо никога не го беше виждал толкова ядосан. А положението се влоши още повече, когато по радиостанциите им сред шума от полицейски доклади долетя думата „заложник“. Те бутнаха вратата в дъното и влязоха в подземния гараж, където Полчак чакаше зад волана на форда.

— Какъв е този заложник? — излая Ред, докато си слагаше колана, а Валпарайсо се наместваше на задната седалка.

— Тийнейджърка — отвърна Полчак. — Чернокожа. Засега не знаем нищо повече. Била е с леля си, в момента я разпитват.

— А Рузвелт къде е, по дяволите?

Полчак включи сирената и светлините, с рев се изкачи по рампата на гаража и изскочи на улицата, като се размина на една боя с някакъв автобус на градския транспорт.

— С детето си, на зъболекар. Нали жена му работи.

— Знам, че жена му работи!

Макклачи беше бесен. На тях двамата, на останалите сто и петдесет полицаи и на цялата ситуация.

— Господи боже!

Пет черно-бели патрулки и една детективска кола преследваха такси номер 7711 на компанията „Юнайтед Индипендънт“ по улиците на града, но без прекален шум. Бяха включили мощните светлини на покривите си, но нищо повече; сирените нарочно мълчаха. Над тях се носеше „Еър 14“, един от хеликоптерите на полицейското управление в Лос Анджелис, който беше вдигнат по тревога, за да насочва

преследването. По целия път — от Саут Гранд Авеню към Двайсет и трета улица, а после на юг по булевард „Фигероа“ — минувачите се спираха по тротоарите, викаха и размахваха ръце, когато ги подминеше таксито с номер 7711. Цялото шоу можеше да се гледа и директно по телевизията, защото хеликоптерите на три различни канала плътно следваха полицейския. Преследванията от години бяха обичайно зрелище в Лос Анджелис, но продължаваха да представляват такъв интерес за огромна аудитория, че шефовете на телевизии се молеха за поне две-три седмично, за да поддържат рейтингите им.

Барън и Халидей пътуваха в челната патрулка, взета от униформените полицаи, които се бяха изсипали пред сградата на съда. Преследването обаче не беше светкавично като по филмите; наподобяваше по-скоро тържествена процесия, която се движи с петдесет километра в час. Можеха единствено да карат зад Реймънд и да се опитват да познаят какво смята да прави. Ако изобщо имаха някакво предимство, това беше присъствието на Ред Макклачи, един от най-добрите полицейски парламентъори в бранша, и фактът, че в две от четирите патрулки зад тях се возеха най-добрите снайперисти в Лос Анджелис.

Халидей се наведе, за да не изпусне от поглед таксито, което се движеше на неколкостотин метра пред тях, а утринното слънце блестеше по прозорците му. Задните странични стъкла бяха затъмнени, така че изобщо не можеше да се види дали Реймънд държи пистолета си насочен към главата на момичето.

— И какъв е този Реймънд, по дяволите? — възкликна той. — В полицейското управление на Ню Йорк не знаят нищо за него. Нито пък в Чикаго, освен ако от онази балистична експертиза не излезе нещо. Федералните малко ще се забавят, докато прочетат магнитната лента на паспорта му, така че не знаем какво ще научим оттам, ако изобщо научим нещо. Ако не бяхме открили пистолета в чантата му и той ни беше дал истински адрес, като нищо щяхме да го изпуснем.

— Но ние намерихме пистолета и той ни даде фалшив адрес — каза Барън.

— Да не би това да е достатъчно, за да започне да избива хората?

— Пристигна от Чикаго с пистолет в чантата си. Имал е самолетен билет за Лондон. — Барън хвърли поглед към Халидей, после отново се съсредоточи върху таксито. — Защо първо ще идва

тук? За да изчука нещо, да убие някого или да хване малко тен? Никой не знае. Но каквото и да прави в момента, явно има адски сериозна причина.

— Каква например?

Барън поклати глава.

— Този човек е обучен, може би от военни. Виж само как се е справил с онези шерифи в асансьора. Забележи как стреля — нали го видя как свали полицайката. Такова нещо не може да се научи на улицата. Нито пък такава дързост.

— И какво ще направи със заложничката според теб?

— Той вече затъна до шията в убийства, за да се измъкне. Ако го притиснем, ще я убие точно като другите.

Таксито пред тях бавно зави надясно по Върнън Авеню. Барън го последва, както и процесията от другите полицейски коли. Хеликоптерът избърза малко напред. Радиостанцията им се закашля и те чуха гласа на Ред.

— Централа? Говори Макклачи. Знаем ли коя е заложничката?

— Тъй вярно, командире, данните пристигнаха току-що — отвърна диспечерката. — Чернокожо момиче. Дарлуин Уошбърн. На петнайсет години. Живее в Глендейл.

— Някой свърза ли се с родителите?

— Засега не можем да ги открием.

— Как е ранената полицайка?

— Ами... тя почина, сър. Съжалявам.

— А шерифите и съдебният пристав?

— Тъъ, те също, сър.

Настъпи дълга пауза, после Ред отново се обади, този път тихо:

— Благодаря.

Барън едва се стърпя да не скочи на газта. Искаше му се да се втурне напред, да притисне Реймънд между полицейските коли, да го свали от колата и да се разправи лично с него. Но знаеше, че не може да го направи. Всички го знаеха, а Реймънд — най-добре. Независимо какво щеше да предприеме, момичето все още беше при него и никой от тях не можеше да направи нищо, освен да го следят и да чакат.

— Бяга! — извика изведнъж Халидей.

Таксито с номер 7711 пред тях ускори и започна бързо да се отдалечава. Барън настъпи газта докрай. Патрулката потрепери и подскочи напред.

Халидей беше грабнал радиостанцията:

— Три-Адам-трийсет и четири! Той бяга! „Еър 14“, как е движението напред?

За няколко секунди Барън беше съкратил разстоянието до таксито наполовина. Преследваната кола изведнъж свърна наляво, после рязко зави надясно точно пред тях и се втурна по една пресечка с жилищни кооперации от двете страни.

— Дръж се! — извика Барън.

Халидей се вкопчи в дръжката над прозореца и Барън рязко нави волана. Гумите изпищяха, но патрулката успя да вземе завоя. Барън завъртя волана в обратната посока, скочи на газта и колата се изстреля напред. Миг по-късно обаче той натисна спирачката докрай и патрулката закова на място.

На половин пресечка пред тях таксито беше спряло точно по средата на улицата.

Барън включи радиостанцията.

— Ред, тук е Барън. Таксито...

— Видях.

Колата на Ред спря до Барън и Халидей. Миг по-късно няколко патрулки заградиха отдалечения край на улицата.

Барън погледна в огледалото и видя, че двата автомобила със снайперистите също спираха зад тях. Вратите им се отвориха и навън изскочиха четирима мъже с пушки и противокуршумни жилетки. В същия момент Ред и Полчак излязоха от тяхната кола с извадени пистолети, без да откъсват очи от таксито. Чу се звучно изщракване, после и Валпарайсо се измъкна от задната врата, като в движение зареждаше 12-милиметровата си пушка помпа.

Барън и Халидей също излязоха от колата със своите берети. Зад тях спираха все нови и нови патрулки. Над главите им се чуваше тежкият тътен от перките на хеликоптера.

— „Еър 14“, какво се вижда при вас? — попита Ред по радиостанцията.

— Таксито с номер седем-седем-едно-едно спря.

Ред се върна до колата си и извади микрофона на радиото.

— Реймънд! — прогърмя гласът му от високоговорителя, вграден в колата. — Отвори вратата и остави оръжията си на земята!

Барън и Халидей пристъпваха напред сантиметър по сантиметър, готови за стрелба. Снайперистите се разпръскваха зад тях, за да си намерят удобно място за изстрел. Полчак приклепна до предната броня на колата на Ред, като се прицелваше с две ръце.

— Ще те пратя направо в ада, копеле мръсно — промърмори той под носа си.

Не последва нищо. Таксито остана на мястото си. Вратите бяха затворени, прозорците — вдигнати, а отблясъците на слънчевите лъчи бяха станали още по-ярки отпреди, така че вътре не се виждаше нищо.

— Реймънд — повтори Ред. — Отвори вратата и остави оръжията си на земята.

Все така не се случваше нищо. После прозорецът откъм страната на шофьора изведнъж се спусна наполовина и оттам надникна лицето на младата заложничка Дарлуин.

— Мамо! — разпищя се тя с всичка сила. — Мамо! Мамо!

После лицето ѝ изчезна и прозорецът отново се вдигна.

— Какво става, по дяволите? — изръмжа Валпарайсо и пристъпи зад Ред.

Снайперистите също се придвижваха напред, готови за стрелба.

Сетне входната врата на един апартамент в кооперацията, пред която беше спряло таксито, внезапно се отвори и една едра чернокожа жена с джинси и тениска изскочи оттам и се затича право към колата.

— Детето ми! Детето ми! — пищеше тя.

— По дяволите! — възкликна Барън и се втурна напред.

— Господи боже! — последва го Ред.

Всички хукнаха едновременно. Майката. Барън. Ред, Полчак, Валпарайсо, Халидей, всички се спуснаха с насочени оръжия.

Вратата на шофьорското място се отвори. Барън вече беше успял да стигне до майката и я събори със скок, така че и двамата се претърколиха в тревата до тротоара.

Ред сграбчи вратата на таксито, отвори я и насочи своя „Смит & Уесън“ вътре.

— На място! Не мърдай!

Дарлуин се разпищя от ужас, като се опитваше да избяга от пистолета на Ред. Зад нея вратата на мястото до шофьора също беше почти изтръгната от пантите и Валпарайсо натика пушката си вътре, готов да прати Реймънд в ада. Вместо това той просто допълнително изплаши Дарлуин, която отново се хвърли напред към Ред. После Полчак отвори едната задна врата, а Халидей — другата.

Реймънд го нямаше. В колата беше само Дарлуин, която пищеше истерично.

— Майката! Майката! — изрева Ред.

Жената вече се беше измъкнала от хватката на Барън и тичаше към таксито. След миг тя и дъщеря ѝ се прегърнаха облени в сълзи.

— Изкарай ги от тук! — извика Ред на Барън.

Барън бързо пристъпи към тях и ги избута по-далеч от таксито. В същото време Полчак и Валпарайсо се придвижиха към багажника.

Валпарайсо отново насочи пушката си, а Полчак го отвори. Вътре имаше само резервна гума за колата и комплект инструменти.

— Честит първи април — каза Полчак и се извърна, отвратен от себе си.

— Още е март — напомни тихо Халидей.

Валпарайсо тикна пушката си под мишница.

— Къде успя да слезе, по дяволите? Къде изчезна?

Снайперистите надолу по улицата отпуснаха оръжията си и отстъпиха. Прозорците на апартаментите един по един започнаха да се изпълват с хора, заотваряха се врати. Гражданите излизаха на малките морави пред кооперациите, сочеха полицаите и разговаряха помежду си.

Ред вдигна очи към „Еър 14“, който продължаваше да се носи над главите им, прокара пръсти през косата си и закрачи към Барън, който се опитваше да успокои Дарлуин и майка й.

— Кажу какво стана — нареди той меко.

— Кажу му, миличко — насърчи я майката, като здраво стискаше ръката на дъщеря си, а със свободната си ръка бършеше сълзите и на двете.

— Едва... бяхме... тръгнали — успя да каже Дарлуин, като не спираше да хлипа, — когато този... човек ме погледна... и ме попита... дали знам... да карам. И аз му казах, че знам. И той ми каза: „Сядай зад волана и си отивай вкъщи. Не спирай и не отваряй вратите, докато не се прибереш, каквото и да стане.“ И после слезе... А аз не исках да рискувам да не правя каквото ми е казал, той беше луд... Така че се прибрах вкъщи.

— Спомняш ли си къде точно слезе той? — попита Ред Макклаци толкова спокойно и меко, сякаш разговаряше със собствената си дъщеря.

— Къде слезе той, миличко? — повтори майката насърчително.
— Кажу на човека.

Дарлуин вдигна поглед, като се опитваше да спре да плаче, но това не й се удаваше.

— Ами нали ви казах... току-що бяхме тръгнали... надолу по улицата и зад ъгъла на съда... Не знам коя улица е.

Тя поклати глава.

— Просто спря колата и слезе.

— Благодаря ти, Дарлуин — каза Ред.

Хвърли поглед на Барън, после се обърна и видя, че останалите детективи го гледат с очакване, сякаш наистина вярваха, че ей сега ще им каже къде е Реймънд и по този начин ще им спести огромното унижение, което беше надвиснало над тях. Вместо това им сервира щедра порция от собствения си гняв.

— Надолу по улицата и зад ъгъла на съда, господа — заяви Ред, когато ги доближи. — Използвал е единствените секунди, през които не сме го виждали. Спрял е таксито и е слязъл. Казал е на момичето просто да се прибере вкъщи.

Ред хвърли поглед на часовника си, после рязко се обърна към Полчак.

— Вече има повече от час преднина, която някак си трябва да наваксаме. Пуснете го за издирване в целия град, като „въоръжен и особено опасен“. Искам всеки свободен детектив и патрулен полицай да започне да претърсва района между сградата на съда и магистралата „Санта Моника“, от Алварадо Стрийт до магистралата „Санта Ана“. Изпратете снимката му на вестниците и телевизиите, пуснете я по факса до всички летища, автогари, гари, таксиметрови компании и фирми за автомобили под наем, като ги помолите веднага да ни кажат, ако се появи. Или ако вече се е появил. А ако случайно успее да ни се измъкне, изпратете негова снимка и описание до полицията в Лондон, за да следят дали няма да слезе от някой самолет.

Ред отново вдигна поглед към хеликоптера, който кръжеше над главите им, запуши уши с ръце и се обърна към Валпарайсо:

— Направо ще оглушея от този хеликоптер. Кажи на „Еър 14“ да се прибира в базата, но да остане в бойна готовност. И първо разберете кой е този Реймънд, по дяволите! Разберете къде точно е бил в Чикаго и защо! Боже господи!

Следващата му заповед беше към Халидей.

— Вземи показания от Дарлуин, но бъди внимателен. И без това й се е струпало предостатъчно днес.

Накрая той се обърна и към Барън.

— А двамата с теб ще се поразходим с колата.

9:19 сутринта.

— Кажи сега — нареди Ред, даде на заден, заобиколи една паркирана патрулка, после бързо подкара обратно към центъра на града.

— За кое? За Реймънд? Не знам нищо повече от това, което...

— За Донлан — прекъсна го Ред и внимателно го изглежда.

Гневът му, така очевиден преди няколко секунди, сякаш се беше изпарил.

— Какво за него?

Един светофар пред тях се смени от жълто на червено. Макклаци включи сирената за момент, рязко натисна газта и мина през кръстовището.

— Намерихме си страхотен детектив в лицето на младия Джон Барън — каза Ред. — Все пак той лично се справи с един убиец, който никой друг в цялото проклето управление не можа да пипне.

— Не знам за какво говориш.

Макклаци отново се вторачи в Барън.

— Естествено, че знаеш, Джон. Притеснява те това, което се случи с Донлан. Нали те видях вчера. И днес те виждам. Той вече беше арестуван, така че ти се питах защо, за какъв дявол го направихме? За какъв дявол го направих аз по-точно?

Барън не отговори, така че Макклаци отново се обърна към пътя.

— Ами добре тогава. Сега ще разберем защо.

Хотел „Уестин Бонавентура“, Лос Анджелис, 9:44 сутринта

Реймънд имаше луксозен двустаен апартамент с кабелна телевизия, бюро, минибар, микровълнова печка, хладилник и кафемашина. Имаше и нови дрехи, и нова самоличност, поне докато някой не осъзнаеше, че консултантът по автомобилен дизайн Чарли Бейли от Ню Джърси не е на мястото, където се предполага, че трябва да бъде, и полицията не започнеше да го издирва.

Случката с Чарли Бейли беше чист късмет, продукт на случайни обстоятелства и належаща нужда. След като избяга от полицията, Реймънд подкара откраднатото такси с максимална скорост, защото знаеше, че има не повече от десет-петнайсет секунди преднина. Веднага попита заложничката си дали може да шофира и когато тя отговори утвърдително, той просто отби до бордюра и спря. Нареди ѝ да се прибира вкъщи и остана само колкото да види как тя включва на скорост и потегля. После се отдалечи пеша, като се надяваше да я е изплашил достатъчно, за да се подчини на нарежданията му и да не спира по целия път към къщи, дори по заповед на полицията.

Облечен с черното яке, което беше взел от човека на стълбището в сградата на съда, той закрачи по улицата, като се опитваше да не бие на очи и търсеше начин да се скрие. Половин пресечка по-късно забеляза мъжа, приблизително с неговия ръст и тегло, който щеше да се окаже Чарли Бейли. Беше облечен в костюм, беше сам и тъкмо отключваше колата си, спряна на един безлюден паркинг. Реймънд бързо хвърли черното яке в един контейнер за боклук и прие ролята на човека, чиято униформа носеше — заместник-шериф от полицията на Лос Анджелис.

Той доближи мъжа с властна походка и със същия американски акцент, който използваше навсякъде в страната, му съобщи за поредица от кражби на автомобили в района и поиска да провери шофьорската му книжка и талона на колата. Човекът му показа шофьорска книжка, издадена в Ню Джърси, според която името му беше Чарлс Бейли, и му обясни, че е взел колата под наем. Реймънд

поиска да види договора за наем на автомобила и когато Бейли отвори багажника, за да извади куфарчето си, Реймънд го застреля в тила, натъпка трупа в багажника и го затвори. После взе куфарчето на Бейли и ключовете от колата, заключи я и се отдалечи, като спря само колкото да извади черното яке от контейнера и отново да го облече, за да скрие униформата.

Куфарчето се оказа истинско съкровище. Вътре беше целият живот на Чарлс Бейли: пари в брой, кредитни карти, мобилен телефон и магнитна карта-ключ за апартамент 1195 в хотел „Уестин Бонавентура“, голямата сграда със стъклени стени, която се издигаше съвсем наблизо. Не беше ясно защо Бейли беше решил да паркира колата си тук, вместо на паркинга на хотела. Каквато и да беше причината, тя му беше струвала живота.

Двайсет минути по-късно Реймънд вече беше в апартамента на убийтия, беше си взел душ, беше намазал раната от куршума на шията си с антисептичния крем, който намери в банята, заедно с останалите сапунчета и лосиони, и се беше преоблякъл в съвсем приличен сив костюм със синя риза и вратовръзка на червено райе, която нарочно завърза по-хлабаво, за да прикрие раната си. После използва телефона на Бейли, за да набере един номер в Торонто, който препращаше обаждането на друг номер в Брюксел, а той пък на свой ред го препращаше в Цюрих, където се включи телефонен секретар със съобщението, че абонатът не е на разположение, но той може да остави съобщение и да чака да му се обадят. Реймънд обясни на френски, че името му е Чарлс Бейли и че търси Жак Бертран, и остави номера на мобилния телефон на Бейли. После затвори и зачака.

Почти един час по-късно все още чакаше, като кръстосваше апартамента и се питаше защо не се обаждат Бертран и дали не трябваше да се представи директно, вместо да използва името и номера на Бейли.

Бертран и баронесата имаха номера на неговия собствен мобилен телефон — ако се беше обадил от него, щяха веднага да му върнат обаждането. Но този телефон беше унищожен, когато нарочно го беше изхвърлил от колата с Донлан, за да бъде сигурен, че полицията няма да го открие у него и да проследи обажданията му. Едно позвъняване от Чарлс Бейли до Бертран можеше да се възприеме просто като грешно набран номер, ако някой някога го проследеше, но ако беше

казал истинското си име от този номер, това щеше да го свърже с Бертран и с един човек, който рано или късно щеше да бъде намерен убит, а той не искаше да рискува. Особено сега, когато полицаите сигурно вече бяха разкрили играта със заложничката и момичето им беше казало къде е слязъл от таксито. Съвсем скоро те щяха да отцепят целия район и да започнат да го търсят от врата на врата. Така че беше още по-важно да запази самоличността и целите си в тайна.

Паркър Сентър, 9:48 сутринта

— 1915-а, Хюи Лойд. 1923-та, Джак Хамъл, по прякор „Пръста“; 1928-а, Хенри Грийн.

Джон се беше навел над бюрото в кабинета на Ред, а Макклаци нареждаше пред него няколко черно-бели фотографии, размер 10 на 15 сантиметра. Бяха взети от официални досиета на ПУЛА. Представляваха бездушни, стандартни портрети на умрели престъпници, наредени по масите в моргата с табелки, закачени на палеца на крака. Голи мъртви мъже с дупки от куршуми по тялото, които патолозите бяха напълнили с медицински восък.

— 1933-та, Клайд Тил. 1937-а, Хари Шумейкър. 1948, 1957, 1964, 1972.

Ред започна да чете само годините, докато вадеше нови и нови от зловещите снимки.

— 1985, 1994, 2000, най-скорошните...

После млъкна и сложи последната снимка, направена в моргата на Франк „Уайти“ Донлан.

— До един са престъпници с по няколко убийства, които съдебната система по някакъв начин отново и отново е пускала на свобода.

Ред събра снимките и ги прибра обратно в кафявата папка, откъдето ги беше извадил.

— Ако използваш думата „убийство“ за смъртта на всеки от тези хора, говориш все едно става дума за отнемане на човешки живот. Проблемът с тях е, че нито един не е бил човешко същество. До един са били чудовища, които системата отново и отново е пускала да бродят навън. Същества, които вече са убивали преди и са щели да продължат да го правят.

Ред прекоси стаята и остави папката на бюрото си.

— Така че ето защо го правим, Джон Барън. Не искахме да му дадем нова възможност да убие още някого.

Барън го гледаше втренчено. Значи това беше обяснението за убийството на Донлан. Както и с всички останали, не е било отнемане на човешки живот, а унищожаване на вредител.

— Може би се страхуваш, Джон Барън, че по някакъв начин някой ще научи. Но тази работа продължава вече цял век и все още никой не е разбрал. И знаеш ли защо? Защото не искат да разбират.

— Кой са „те“ в случая?

— Така наречената широка общественост. Това са ситуации, за които дори не искат да си помислят, какво остава да научат за тях. Плащат ни ние да се оправяме с тях.

Барън не откъсваше поглед от него, смаян от простото оправдание за хладнокръвното убийство.

— Значи „ние сме на ход“, така ли? — попита тихо той. — Това е било разрешение за извършване на екзекуцията. Ето защо дори не стана дума да свалим Донлан от влака на някоя от предишните спирки. ПУЛА няма юрисдикция там, така че щеше да се наложи да се обадите на местната полиция, а те никога нямаше да ви оставят да направите този „ход“.

— Точно така — кимна Ред.

— Кой дава разрешението? — попита Барън и усети, че започва да го изпълва гняв.

Той отиде до прозореца и застана в ярката светлина на мартенското слънце, после отново се обърна към Макклаци.

— Началникът на полицията? Кметът? Или вече всичко се пресмята от компютър, който сравнява плюсовете и минусите и решава кой да умре и кой да живее?

Макклаци се поусмихна и Барън изведнъж осъзна, че са го подмамили да изрази истинските си чувства. Точно както го беше подвел и Реймънд.

— Този град е хитър и подъл, Джон. Истинска стара вещица. С времето е открил хиляди различни начини, за да оцелее, и не всички от тях са напълно законни, но до един са крайно необходими. И ти беше подложен на същото, с което работим ние. Беше там, когато се случи. Така се прави вече цели сто години.

Ред седна на ръба на бюрото си.

— И не си мисли, че ти си първият, който се е разстроил. И аз се чувствах по същия начин преди много години. Но специално в онзи

ден поне не бяхме принудени незабавно да се справим с втори масов убиец на улицата, както е сега.

Той присви очи.

— Преди да си тръгнеш, искам да ти дам една тема за размисъл. Казвам го на всеки нов член на екипа в деня, в който за пръв път е на ход. Когато дойде при нас, ти положи клетва за доживотна вяност към отряда, което означава, че няма да го напуснеш още дълго време. Започвай да свикваш и не се ядосвай толкова, че да правиш грешки и да забравяш за отговорностите си. А ако все още имаш проблем, си припомни другата половина от клетвата си — че всички проблеми трябва да се решават вътре в отряда. Така се прави от сто години насам и за тези сто години нито един човек не е напуснал. Помисли. И помисли за сестра си, която разчита на теб за всичко. Дори не искам да си представям как ще се почувства, ако престъпиш клетвата си към момчетата и се опиташ да напуснеш.

Барън усети как по врата и гърба му полазват ледени тръпки. Командирът не само го беше принудил да изрази истинските си чувства, но сякаш четеше и мислите му. Едва сега започваше да разбира как Ред Макклачи се е превърнал в легенда. Защо го уважаваха толкова и защо толкова се страхуваха от него. Той не само ръководеше отряда, но го пазеше. Ако се опиташ да си тръгнеш, просто ще те убият.

— На твое място, детектив, бих се върнал на бюрото си и веднага бих завършил доклада си. Докажи ни, че даваш всичко от себе си и че можем да ти вярваме напълно. Така ще можем да забравим за мистър Донлан и да се съсредоточим върху този Реймънд Оливър Торн, с когото си имаме работа.

Макклачи помълча една секунда, през която не откъсваше поглед от Барън. Когато заговори отново, тонът му беше по-мек:

— Разбра ли какво ти казах, детектив?

Барън усети по челото си капки студена пот.

— Да, сър — почти прошепна той в отговор.

— Добре тогава.

Хотел „Уестин Бонавентура“, Лос Анджелис 10:20 сутринта
Разговаряха на френски.

— Къде си?

— В един хотел в Лос Анджелис.

— Лос Анджелис?

— Да.

— Ранен ли си?

Гласът ѝ беше спокоен и поне за момента безпристрастен. Реймънд знаеше, че обаждането ѝ е прехвърлено през централи в поне четири различни държави и на практика е невъзможно за проследяване.

— Не — отвърна той и се обърна, за да погледне през прозореца и към улицата дванайсет етажа по-надолу.

Видя три патрулни полицейски коли и две групи униформени полицаи, които стояха на тротоара и разговаряха.

— Извинявай, баронесо, не исках да те намесвам. Всъщност търсех Бертран.

— Знам, мили мой, но сега разговаряш с мен. Какъв е този номер, който си ни дал? Кой е този Чарлс Бейли? Къде е твоят телефон? Звънях няколко пъти, но никой не вдигна. Имаш някакви проблеми. Какво става?

Когато се обади на Жак Бертран в Цюрих преди час и половина, го беше направил с надеждата, че швейцарският адвокат ще говори първо с него, преди да уведоми баронесата. Очевидно не беше станало така.

Жената, с която разговаряше, беше баронеса Марга дьо Виен, неговата официална настойничка, вдовица на финансиста с международна известност Едмон дьо Виен и следователно една от най-богатите, прочути и влиятелни грандами в Европа. Обикновено по това време на годината живееше в Шато Десе, нейното лично имение от седемнайсети век край Турнемир — живописно селце в Оверн в Централна Франция. Вместо това тя беше в апартамента си в хотел

„Конот“ в Лондон, където беше почти шест и половина вечерта. Реймънд си представяше как стои до телефона, с нейните бижута и любимата ѝ комбинация от бяло и бледо жълто, как гъстата ѝ тъмна коса е навита в сложен кок и тя се подготвя за вечерята, която британският премиер даваше на Даунинг Стрийт за гостуващите в страната руски величия: Николай Немов, кмета на Москва, и маршал Игор Головкин, министъра на отбраната на Руската федерация.

Напоследък в политическите среди се говореше, че в опит да придаде стабилност на едно общество, приемано по целия свят като потънало в хаос, прогнило от корупция и изпълнено с насилие, Русия сериозно обмисля да върне императорската фамилия Романови на престола под формата на конституционна монархия. Независимо от достоверността на този слух нямаше причина да се предполага, че руснаците ще имат желание да го обсъждат — дори в този най-тесен дипломатически кръг. Все пак щяха да се опитат да ги притиснат да го направят и дипломатическият сблъсък щеше да представлява интересно зрелище. Самият Реймънд беше очаквал с нетърпение събитието, на което възнамеряваше да отиде с баронесата, но сега по очевидни причини не можеше да го направи.

— Баронесо, една злощастна поредица от събития ме принуди да убия няколко души, включително полицаи. Представителите на властта ме издирват навсякъде. Без съмнение ще научиш за това от международните новини, ако вече не си. Обадох се на Бертран за съдействие. Нямам паспорт и следователно не мога да изляза от страната. А дори и да успея да се измъкна от полицията и да напусна страната без паспорт, ще ми бъде практически невъзможно да се върна толкова бързо в Англия. Нека Бертран да уреди частен реактивен самолет. Летището в Санта Моника е най-близо. Нека със самолета да пристигнат пари, кредитни карти и нов паспорт с друго име и националност. Може би френска или италианска. Няма значение.

Той видя как по улицата минаха двама полицаи на мотоциклети, после още две патрулни коли. Накрая над сградите прелетя полицейски хеликоптер.

— Днес Питър Китнър получи рицарско звание в Бъкингамския дворец — заяви рязко баронесата, сякаш не беше чула нищо от това, което ѝ каза.

— Представям си — отвърна хладно Реймънд.

— Не ми дръж такъв тон, мили мой. Знам, че имаш проблеми, но трябва да разбереш, че всички останали часовници продължават да тиктакат и не можем да си позволим да изгубим още време, защото и бездруго закъсняваме. Когато разговаряхме за последен път, ти пътуваше с влака от Чикаго и ме увери, че ключовете са у теб. Къде се намират в момента?

На Реймънд му се прииска да затвори веднага. През целия си живот не беше чувал добра дума от нея, само сухо изброяване на фактите. Когато беше дете, раните от игрите или дори кошмарите му бяха третираны без емоции, като проблеми, с които трябваше да се справят възможно най-бързо и ефективно. Още тогава тя му беше обяснила, че животът е изпълнен с малки и големи проблеми. И сега положението не беше по-различно. Независимо от всичко, което се беше случило междувременно, той си оставаше невредим, на свобода и в относителната безопасност на хотелската си стая.

— Мили мой, зададох ти въпрос за ключовете.

— Бях принуден да оставя багажа си във влака. Предполагам, че в момента са в полицията.

— Ами Нойс?

— Баронесо, според мен не разбираш какво се случва тук.

— Не, мили мой. Ти не разбираш.

Реймънд разбираше всичко. Алфред Нойс също трябваше да има ключ от сейфа в банката. И щеше да знае къде е самата банка. Без ключа, без съдържанието на кутията и без да убият Нойс, нямаше да разполагат с нищо. За баронесата бяха важни само два въпроса. Дали беше успял да научи името и адреса на банката? И дали се беше погрижил за Алфред Нойс?

— Не — отговори той.

— Warum?

Настоятелният въпрос „защо“ беше зададен на немски — баронесата имаше влудяващия навик да сменя езиците по средата на разговора, като по този начин насилствено тъпчеше в главата му все нова и нова информация, която според нея щеше да му трябва в живота. Френски, немски, английски, испански, руски, езикът нямаше значение за нея. От Реймънд се очакваше винаги да разбира за какво разговарят около него, дори понякога да се преструва, че не е така.

— Madame la baronesse, не ме слушаш — избухна Реймънд ядосано. — В момента съм обект на национално издирване от полицията. Каква полза би имало от мен, ако ме арестуват или застрелят?

— Това не е отговор — изтъкна тя по същество ясно и точно както винаги.

— Права си — съгласи се той, като почти шепнеше; наистина винаги беше права. — Не е отговор.

— Не си ли спомняш, мили мой, колко пъти сме разговаряли за значението на трудните времена, които единствени могат да те научат да се приспособяваш и да се издигнеш над тях? Нали не си забравил кой си?

— Как бих могъл? Нали постоянно ми го напомняш.

— Тогава разбери колко е сурово изпитанието, на което в момента са подложени твоето обучение, твоята интелигентност и ум. След десет, двайсет години всичко ще ти се струва като детска игра, но ще си запомнил себе си като герой, който е научил безценен урок. Като те хвърля в огъня, Бог ти помага, както винаги е правил, да намериш пътя към величието.

— Да — прошепна Реймънд.

— Сега ще се погрижа за твоите нужди. Самолетът е най-лесен. Паспортът и намирането на пилот, който да ти го предаде, ще бъдат малко по-трудни, но всичко ще пристигне утре. А ти се погрижи за Нойс. Вземи му ключа, разбери къде е банката и го убий. Прати ключа на Бертран с експресен куриер, а той ще отиде до Франция и ще прибере нещата от сейфа. Всичко ясно ли е?

— Да.

Реймънд забеляза още една група полицаи на тротоара. Не бяха същите като патрулните полицаи, които беше видял по-рано. Тези носеха шлемове и противокуршумни жилетки и бяха въоръжени с автомати. Реймънд се отдръпна от прозореца, защото няколко от тях гледаха към горните етажи на хотела. Бяха от специалните части и очевидно се готвеха да нахлуят в сградата, където се намиреше той.

— Баронесо, на улицата са се събрали специалните части — каза той.

— Искам да забравиш за тях и да ме чуеш, мили мой, наистина да чуеш гласа ми — каза тя тихо и властно. — Знаеш какво искам.

Каж ми го, на руски.

— Аз... — той се поколеба, без да откъсва очи от улицата.

Баретите не се бяха помръднали.

— Каж ми го — заповяда тя отново.

— Вся... — започна той бавно, — вся... его... судьба... в
руках... Господних.

— Каж го пак.

— Вся его судьба в руках Господних — повтори той.

Този път гласът му прозвуча по-силно и уверено.

Вся его судьба в руках Господних. Цялата му съдба е в ръцете на Бог. Беше стара руска поговорка, но баронесата я беше променила така, че да има предвид него самия. Съдбата, за която говореше, беше неговата собствена съдба; Бог ръководеше всичко и нищо не ставаше случайно. И Бог отново го изпитваше, като му заповядваше да стане и да намери изход, тъй като винаги имаше изход.

— Вся его судьба в руках Господних — повтори Реймънд още веднъж.

Сигурно беше произнасял тази мантра десетки хиляди пъти през живота си, по същия начин, по който баронесата го беше научила още в детството.

— Пак — прошепна тя.

— Вся его судьба в руках Господних!

Вече изобщо не мислеше за полицията, а само за думите в тази клетва, властна и неизбежна, сключена с Бога и със самия него.

— Ето, видя ли, мили мой? Вярвай в провидението, в обучението и в таланта си. Ако вярваш в тях, всички пътища ще се отворят за теб. Ще се справиш и с полицията, и с Нойс, а после и в петък с нашия прескъп...

Тя направи пауза и Реймънд усети как в името, което последва, се вляха десетилетия омраза:

— ... Питър Китнър.

— Да, баронесо.

— Утре, мили мой, ще разполагаш със самолет и безопасен изход от страната. До петък парчетата ще бъдат в нас, а ти ще бъдеш при мен в Лондон.

— Да, баронесо.

— Бог да те пази.

Чу се щракване. Реймънд бавно остави слушалката на мястото ѝ, все още обгърнат от аурата на баронесата. Отново погледна през прозореца. Полицаяте продължаваха да стоят от другата страна на улицата. Но сега му се струваха по-малки. Като шахматни фигури. Вече не се страхуваше от тях, просто трябваше да намери начин да ги разиграе правилно.

10:50 сутринта

Ако не изгубиш вяра в себе си, пътят сам ще ти се разкрие. Баронесата беше права. Пътят му се разкри почти мигновено.

Започна с простото разсъждение, че ако полицията беше успяла да го проследи толкова надалеч, медиите също щяха да са надушили историята. Реймънд включи телевизора с намерението да открие някакъв новинарски канал, от който да разбере какви са намеренията на органите на реда.

Наложи му се да разбере много повече, и то за съвсем кратко време. Почти по всички канали вървяха видеозаписи от минутите непосредствено след престрелката до сградата на съда. Той видя покритите трупове на заместник-шерифите, съдебния пристав, униформената полицайка и човека, когото беше удушил на стълбището, за да му вземе черното яке. Качваха ги в полицейски микробуси, един по един. Провеждаха се интервюта с шокирани, разярени полицаи и също толкова шокирани, побъркани от ужас цивилни граждани. Излъчваха записи от въздуха, на които се виждаше преследването по претъпканите улици на града, а веднага след тях — интервюта с чернокожата тийнейджърка и майка ѝ. После се появиха и новинарите, за да обявят предупреждението за „въоръжен и изключително опасен престъпник, издирван от закона“, което беше издал официално командирът на Отряд 5–2 Арнолд Макклачи. Следваха описанието му и увеличена снимка, взета от досието му в ареста на ПУЛА. Гражданите се умоляваха да окажат съдействие на полицията, като веднага се обаждат на 911, в случай че го забележат.

Реймънд неволно отстъпи крачка. Мащабите на случилото се го изумиха. Баронесата наистина беше права. Господ го изпитваше, нареждаше му да се издигне над света и да открие път за спасение. Но откъдето и да минаваше този път, едно беше безпощадно ясно — Реймънд вече не можеше да си позволи лукса да се крие още цял ден, докато чака частния самолет да го прибере от летището в Санта Моника. Трябваше да се добере до Нойс, да му вземе ключа и да научи

адреса на френската банка, в която се намираше въпросният сейф, а после да го убие, да се измъкне от Лос Анджелис и да потегли за Европа възможно най-бързо. Това означаваше по някое време днес вечерта. Предвид броя на полицаите, които щяха да се опитат да му попречат да го направи, начинанието изглеждаше трудно, почти невъзможно. Но той нямаше избор; бъдещето на всичко, което планираха толкова отдавна, зависеше от неговия успех. Как щеше да го постигне, беше съвсем друг въпрос.

Започнаха реклами и той смени канала с надеждата да научи от репортажите още нещо, което да му подсказе път за бягство. Неволно попадна на вътрешния канал на хотела, по който вървеше дневното разписание на различните събития и организирани развлечения, които се провеждаха този ден в „Уестин Бонавентура“. Канеше се да превключи отново, когато забеляза съобщение за приема в чест на пристигането на „Университет Щудент Хьохсте“, група гостуващи немски студенти, които се провеждаше в една от банкетните зали точно в този момент.

Десет минути по-късно Реймънд влезе в залата, с пригладена назад коса, все така облечен в костюма на убития консултант от Ню Джърси и с куфарче в ръка. В него се намираха паспортът и мобилният телефон на Чарли Бейли и една от 9-милиметровите берети. Втората беше пъхната в колана му, скрита от сакото.

Реймънд спря на прага и се огледа. В залата имаше около четирийсет студенти и трима-четирима екскурзоводи, които пиеха кафе и похапваха сандвичи от бюфета. Говореха на немски. Бяха на възраст от осемнайсет до двайсет и пет години, поравно момчета и момичета. Изглеждаха щастливи и безгрижни и бяха облечени като всички студенти навсякъде по света — джинси, тениски, тук-там по нещо кожено, обица на пъпа или ярко оцветена коса.

Освен че бяха приблизително на неговата възраст и Реймънд свободно говореше немски, така че с лекота можеше да се слее с тях, тези хора имаха и още две преимущества, които можеха да му свършат чудесна работа. Разполагаха с международни паспорти и с поне по една кредитна карта, която не само можеше да послужи като документ за самоличност, но и да му купи самолетен билет за презокеански полет. Просто трябваше да намери един от тях, в ролята на който да влезе успешно.

Трябваше да подходи небрежно и той направи точно така, като първо се отби до масата с храната, взе си една чаша за кафе и я напълни от голямата посребрена кана, а после — с чинийката и чашата кафе в ръка — отново мина в дъното на залата, като създаваше впечатление, че просто е още един от екскурзоводите и има пълното право да бъде там.

Обърна се и внимателно огледа помещението за втори път. Точно в този момент мъж в тъмен костюм и медна табелка с името на ревера влезе през главния вход, плътно следван от сержант от специалните части с предпазен шлем и противокуршумна жилетка. Реймънд спокойно се извърна и остави куфарчето на пода. С лявата ръка продължаваше да държи чинийката и чашата с кафе, дясната се плъзна под сакото и спря на дръжката на пистолета.

Двамата огледаха залата; после един по-възрастен мъж, вероятно от екскурзоводите, остави групичката студенти, с която разговаряше, и ги доближи. Тримата разговаряха известно време, като екскурзоводът сочеше студентите в залата. Сержантът от специалните части изведнъж прекрати разговора и тръгна към бюфета, като оглеждаше лицата на хората. Реймънд отпи от кафето, без да помръдне от мястото си. След миг полицаят се обърна и каза нещо на събеседниците си. После двамата със служителя от хотела си тръгнаха, а екскурзоводът се върна при студентите.

В същия миг Реймънд забеляза подходящия човек — висок, строен младеж с тениска, джинси и джинсово яке, който стоеше отстрани и си бъбрееше с една привлекателна млада жена. На едното му рамо беше праметната раница, а русата му коса беше боядисана в лилаво. Беше по-млад от Реймънд, но структурата на тялото му и изражението на лицето бяха достатъчно близки до тези на Реймънд, за да свършат работа, особено предвид на прословутото ниско качество на паспортните фотографии. Оцветената коса можеше да предизвика проблеми — сигурно щеше да се наложи да боядиса собствената си коса, а това можеше да привлече излишно внимание към него по-късно, — но младежът беше най-добрият кандидат за двойник в стаята, а времето беше от съществено значение, така че щеше да се наложи да се справи някак си с косата.

След няколко секунди младежът се отдалечи от момичето и отиде до централната маса, която преливаше от сладки, сандвичи и

пресни плодове.

Реймънд вдигна куфарчето си и го последва. Докато редеше пъпеш и грозде в чинията си, той подхвана приятелски разговор на немски. Обясни на момчето, че е родом от Мюнхен, работи като актьор и в момента живее в този хотел, защото снима в Лос Анджелис филм, в който той играе лошият, а Брад Пит — добрият. Чул случайно, че една немска група има събиране в тази зала, и тъй като му било особено скучно, а нямал снимки тази сутрин, решил да се присъедини към тях — ако не за друг о, то поне да си побъбрят за родината.

Момчето отвърна веднага, топло и с чувство за хумор. Само за няколко минути Реймънд разбра, че е попаднал на златна мина. Младият германец беше не просто дружелюбен като всички останали, а се оказа истински маниак на тема холивудски филми. Довери му, че най-съкровенията му мечта е самият той да стане актьор; нещо повече, според светкавичното му признание той бил хомосексуалист и — тук момчето откровено огледа добре облечения, неприлично красив Реймънд — винаги бил готов за приключения.

Реймънд не можа да сдържи усмивката си. Беше отворил капана и зайчето беше скочило в него. Щрак! Беше почти подозрително лесно.

Реймънд на свой ред влезе в ролята на хомосексуалист и отведе младежа, който се казваше Йозеф Шпеер и беше от Щутгарт, на една маса в ъгъла, където да седнат на спокойствие. Докато младият Йозеф флиртуваше с него, Реймънд също изпълняваше своя малък танц. Искаше да го накара да му покаже паспорта и шофьорската си книжка под претекст, че ако смята да пробие като актьор в киното или телевизията, той трябва да бъде фотогеничен и макар снимките за документи обикновено да не представят човека в най-добра светлина, кастинг директорите често използват точно тях именно поради тази причина, за да се види как се представя лицето на съответния човек при възможно най-лоши условия. Всичко това беше абсолютна лъжа, разбира се, но свърши работа, защото наивният Шпеер въодушевено отвори раницата си и му показва както паспорта, така и шофьорската си книжка, за да демонстрира своята фотогеничност. Снимката в паспорта беше с ниско качество, както и подозираше Реймънд, така че ако боядисаше косата си в лилаво и се преструваше на Шпеер, беше доста вероятно да мине за него. Шофьорската книжка, макар че също беше полезна, не беше толкова важна. Реймънд просто искаше да се увери,

че Шпеер разполага с кредитни карти. И когато младият германец отвори портфейла си, Реймънд видя поне три; дори само едната от тях, „Мастъркард“, щеше да му бъде предостатъчна.

Реймънд сниши глас и погледна младия немец право в очите, като за миг се превърна от изкушение в изкусител. Заяви на Йозеф, че го смята за много привлекателен, но никога не би си позволил среща от такъв тип в хотела, където е отседнал, защото по този начин може да се превърне в мишена за изнудване. Ако искаха да се отдадат на „взаимно опознаване“, както се изрази Реймънд, беше най-добре да го направят някъде далеч от „Бонавентура“. Шпеер се съгласи и след няколко секунди те излязоха от банкетната зала и поеха към фоайето.

На прага Реймънд замръзна за миг. Фоайето беше изпълнено с притеснени, раздразнени гости на хотела. Зад тях, разпределени по всички изходи, се виждаха десетина униформени полицаи.

— Какво става тук? — попита Шпеер на немски.

— Сигурно издирват хомосексуалисти — пошегува се Реймънд, като трескаво се чудеше какво да предприеме.

После забеляза хотелския служител в тъмния костюм, който беше проверил банкетната зала заедно със сержанта от специалните части. Реймънд помъкна Шпеер към него и с тежък немски акцент го попита на английски какво става. Служителят му обясни, че полицията издирва някакъв убиец. Специалният отряд претърсваше хотела етаж по етаж, за да евакуира гостите. Реймънд преведе разказа му на немски за Шпеер и после отново се обърна към хотелския служител, за да му обясни, че бързат за специално уредена екскурзия във филмовите студия на „Юнивърсъл“, и да го попита дали ще бъде безопасно да тръгнат веднага.

Човекът ги огледа за миг, после извади радиостанция и заговори по нея, като съобщи на колегата си от другата страна, че при него има двама студенти от немската група, които имат уговорена среща и искат да напуснат сградата. След няколко секунди сержантът от специалните части си проби път през тълпата. Реймънд преглътна тежко.

— Тези са от студентската група — обясни човекът от хотела. — Току-що излязоха от банкетната зала.

Сержантът огледа внимателно първо единия, а после и другия. Реймънд запази самообладание. После радиостанцията на сержанта

изпука, той отвърна нещо на полицейски жаргон и хвърли поглед на хотелския служител.

— Добре, изкарайте ги през задния вход.

— Danke — каза тихо Реймънд зад гърба му.

Двамата последваха служителя на хотела през фойето и покрай един полицай към задния вход, от който се излизаше на друга улица, вече проверена от полицията.

— Благодаря — повтори Реймънд със силен немски акцент.

После двамата с Йозеф Шпеер излязоха на яркото слънце на Калифорния и необезпокоявани от нищо тръгнаха към колата на Чарли Бейли, паркирана на две пресечки по-надолу.

Колата, в чийто багажник все още беше скрит трупът на консултанта от Ню Джърси.

11:30 сутринта.

Булевард „Ориндж Гроув“ 612-а, Пасадина, Калифорния 12:10 следобед

Доктор Джанет Фланъри беше на около шейсет години и поне пет килограма под нормата. Посивялата ѝ черна коса беше подстригана късо, но не и модерно. Дрехите ѝ бяха от същия тип — евтин бежов костюм с панталон и малко по-светла бежова блуза, които ѝ стояха горе-долу добре. Мебелите в малкия ѝ кабинет — масичка за кафе, канапе и два прекалено издути фотьойла — бяха също толкова обикновени. Общата идея на всичко, разбира се, беше да върши работа, но да не се набива на очи. Вниманието в кабинета на психиатъра трябваше да е насочено към пациента, а не към терапевта или интериора.

— Значи искате да промените живота си и да напуснете Лос Анджелис — повтори д-р Фланъри, положи ръцете си в скута и се загледа в Джон Барън, който седеше на канапето срещу нея.

— Не просто Лос Анджелис — каза Барън, като леко повиши тон, за да преодолее шума от малкия вентилатор, който бръмчеше на пода до него, за да не може разговорът им да бъде подслушан от съседния кабинет или от антрето. — Искам да напусна Калифорния. И бих искал да го направя възможно най-скоро.

Барън притисна върховете на пръстите си един в друг. Разговорът му с Ред Макклаци преди малко, колкото и страховит, заплашителен и потресаващ да беше, просто затвърди решението му да вземе Ребека и да се махне колкото се може по-бързо.

— Налага се да ви напомня, детектив, че сестра ви е на място, с което е свикнала, в условия, които намира за удобни. Не можете ли да намерите някаква алтернатива?

— Не.

Барън вече беше подготвил обяснение за внезапното си искане Ребека да бъде подготвена да напусне санаториума „Св. Франсис“ и да го последва на някакво чуждо, ново, далечно място.

— Нали чухте какво стана във влака на „Амтрак“ вчера? — попита той.

Д-р Фланъри кимна.

— Вие сте били там.

— Да, е всички последствия от това. От известно време си мислех, че май искам да правя нещо друго с живота си. Вчерашната случка преля чашата. Смятам да напусна полицейското управление на Лос Анджелис в първия възможен момент. Но преди да мога да предприема нещо подобно или дори да го обсъдя с някого, искам да знам къде ще отиде Ребека.

Барън се поколеба. Опитваше се да внимава и да не даде повече информация за себе си.

— Както ви казах по телефона, всичко трябва да си остане строго конфиденциално, само между нас двамата. Едва когато Ребека е готова, ще уведомя началниците си.

Половин час по-рано Барън беше събрал цялата си решителност и беше направил немислимото: беше подал доклада на Донлан, който му беше поискал Ред, със собствения си подпис на последния ред. Веднага след това беше напуснал Паркър Сентър, защото знаеше, че въпреки ужасния риск от съучастието в прикриване на убийство, извършено от ПУЛА, попълването и подписването на доклада все пак беше необходима и неизбежна стъпка. Трябваше да се подсигури пред останалите членове на отряда, докато подготвеше ново място за Ребека.

Веднага щом тя беше готова и д-р Фланъри откриеше подходящ санаториум в друг щат, той щеше да натовари възможно най-голяма част от личното им имущество в своя мустанг и щеше да се обади на хазяина си, за да прекрати договора. След това щеше да си вземе болничен и да потегли, а писмото с оставката си до Ред Макклаци щеше да пусне по пощата от безопасно разстояние.

Идеята беше просто да изчезне. Беше заделил достатъчно пари, така че двамата да могат да изкарат повече от половин година, докато той си намери нова работа. Все още беше млад; щяха да си сменят имената и просто щяха да започнат на чисто. Изглеждаше разумно, дори не толкова трудно. А той се съмняваше, че Ред или някой от другите ще употреби време и средства, за да се опита да открие и

елиминира човек, който и бездруго щеше да си мълчи, а сестра му пък изобщо не можеше да говори.

Но докато дойдеше този ден, той трябваше да се преструва, че продължава да играе играта, да тежи на мястото си и да се преструва, че е взел на сериозно разговора с Ред и твърдо възнамерява да остане в отряда, докато се пенсионира.

Д-р Фланъри го изгледа продължително и мълчаливо.

— Ако наистина искате да го направите, детектив — каза накрая тя, — ще видя с какво мога да ви помогна.

— Имате ли представа колко време ще отнеме?

— В сегашното й състояние — не, за съжаление. Ще трябва да проведем изследвания.

— Добре. — Барън кимна с благодарност и се изправи. — Благодаря.

Той разбираше, че колкото и да му се иска да се махне веднага, проблемът на Ребека не можеше да бъде разрешен за ден или дори за седмица и това беше нещо, с което трябваше да се примири.

Вече се обръщаше към вратата, когато внезапното чуруликане на мобилния му телефон го стресна.

— Извинявайте — каза и го извади от джоба на самото си. — Барън слуша. Какво?!

Изражението му изведнъж се промени.

— Къде?!

Парк „Макартър“, 12:40 следобед

Мустангът на Барън прескочи бордюра и той подкара направо през тревата, за да паркира до форда на Ред. Четири патрулки бяха обградили мястото, а зад тях се виждаха полицаи в униформи, които държаха нарастващата тълпа от зяпачи на разстояние.

Барън бързо слезе от колата и се приближи към гъстия храсталак на брега. Видя Ред и двама униформени полицаи, които стояха отстрани и разговаряха с някакъв скитник с парцаливи дрехи и коса като мръсно лястовиче гнездо. Когато пристъпи към тях, забеляза и Халидей, който тъкмо излизаше от храстите и сваляше чифт хирургически ръкавици.

— Бял мъж — съобщи Халидей. — С лилава коса. Застрелян е с три куршума от упор в лицето. Няма дрехи, нито документи за самоличност. Нищо. Ако някой не се обади, за да съобщи за изчезването му, или не засечем нещо от отпечатъците, ще мине адски много време, преди да разберем кой е. Виж и ти — обърна се той към Барън.

Ред остави униформените полицаи и ги доближи, а Барън влезе в гъстите храсти, откъдето беше излязъл Халидей.

Убитият мъж лежеше настрани в калта само по чорапи и бельо. По-голямата част от главата му липсваше, но все пак беше останало достатъчно, за да се различи боядисаната му в лилавочервено коса. С каквито и дрехи да е бил облечен, сега те липсваха.

— На колко ти се струва? Двайсет и една, двайсет и две? — запита Барън, след като излезе от храстите. Видя, че хората от лабораторията по криминалистика са пристигнали, и продължи: — Чист, с поддържани нокти. Не е бил бездомник. Изглежда, някой е искал да му вземе дрехите.

— Имаш ли представа кога е станало? — попита Ред, като гледаше Халидей.

— Преди половин, един час — отвърна той и посочи към скитника от парка, който говореше с полицаите. — Той какво казва?

— Нищо особено. Влязъл в храстите да се изпикае и едва не го направил върху трупа. Адски се уплашил и започнал да крещи.

Тримата детективи отстъпиха няколко крачки назад, за да оставят криминалистите да претърсят терена.

— Почти гол, точно както заместник-шерифите в асансьора на съда — отбеляза Ред, докато ги гледаше как работят.

В гласа му се долавяше гняв, какъвто Барън досега не беше забелязвал у него.

— Смяташ ли, че е Реймънд? — попита Халидей.

Първите журналисти вече пристигаха на местопрестъплението. Както обикновено Дан Форд беше сред тях.

— Да. Смятам, че е Реймънд — съгласи се Ред.

— Командире? — обърна се Дан Форд към него. — Знаем, че тук е бил убит млад мъж. Смятате ли, че Реймънд Торн има нещо общо?

— Виж какво, Дан — ухили се Макклачи, като погледна първо него, а после и останалите репортери. — Най-добре разговаряйте с детектив Барън. Той може да говори от името на разследването не по-зле от всеки друг.

После Макклачи махна на Халидей и двамата се отдалечиха. Барън сви рамене. Ред явно му съобщаваше, че отново е спечелил благоволението му и че разрывът между двамата е преодолян с изпращането на доклада за Донлан. Нещо повече, правилата бяха останали непокътнати. „Всички проблеми трябва да се разрешават вътре в отряда.“

— Реймънд ли е главният заподозрян, Джон? — попита Форд.

Зад него се тълпяха нови и нови репортери. Включваха се видеокамери, протягаха се микрофони. Още една кола спря до тази на Ред и Халидей. Вратите се отвориха и от нея слязоха Полчак и Валпарайсо. След кратък разговор двамата новопристигнали детективи закрачиха през тревата към униформените полицаи, които продължаваха да разпитват скитника.

— Кой е убитият? — подвикна някой от журналистите.

Барън се обърна към тях.

— Все още не знаем. Освен че е мъж на двайсет и няколко години, застрелян няколко пъти в лицето. — Отговорът му прозвуча остро и гневно. — И да, Реймънд Торн е заподозрян за това убийство. Вероятно главният заподозрян.

— Идентифицирахте ли жертвата? — попита друг репортер.

— Не слушате ли какво ви говоря? — попита Барън все така остро.

Отначало сметна, че раздразнението му е насочено към Ред — заради начина, по който просто го беше потупал по главата и го беше приел обратно в отряда, — но сега, докато стоеше пред Дан Форд и останалите репортери, а камерите и микрофоните записваха всичко, той осъзна, че Макклаци е само част от проблема. Истинският проблем беше в самия него, защото приемаше всичко твърде лично. Приемаше лично както хладнокръвното убийство на Донлан, така и смъртта на непознатото хлапе в храстите, и мъката на родителите му, която щяха да носят завинаги в сърцата си, след като самоличността му бъдеше установена и полицията им съобщише за смъртта на техния син. Приемаше лично и смъртта на хората, убити в сградата на съда, и съдбата на техните деца и семейства. И най-сетне, след всичките тези години той все още не можеше да се справи със спомена за убийството на собствените си родители.

А имаше и нещо друго. Нещо, което осъзна едва сега, докато стоеше пред тълпата от репортери и електронните им приспособления в жегата и мръсния градски въздух: чувството, че за цялата история с Реймънд е виновен самият той. Именно той го беше приел в ареста; той беше стоял в Паркър Сентър и беше оставил Реймънд да го изиграе — сякаш Реймънд през цялото време беше знаел какво точно се е случило с Донлан — и беше разкрил истинските си емоции, като по този начин беше доказал на Реймънд, че предположението му е правилно. Барън още тогава трябваше да разбере колко лукав и опасен е Реймънд и да направи нещо по въпроса, най-малкото да предупреди пазачите му да бъдат особено внимателни. Трябваше, но не го беше направил. Вместо това беше избухнал и по този начин беше дал на убиеца цялата информация, от която имаше нужда.

Барън рязко се извърна към Дан Форд.

— Искам да ми направиш една услуга, Дан. Сложи снимката на Реймънд на първа страница на „Таймс“. Колкото по-голяма, толкова по-добре. Можеш ли да го направиш?

— Предполагам — кимна Форд.

После Барън се обърна към останалите репортери.

— Днес за втори път се нуждаем от помощта на гражданите, за да открием Реймънд Торн. Бихме искали снимката му да продължи да се показва във всички новинарски емисии, а водещите да продължават да съобщават, че всеки, който го е видял или дори само му се е сторило, че го е видял, трябва веднага да се обади в полицията. Реймънд Торн е обществен враг номер едно. Той е въоръжен и изключително опасен.

Барън спря за миг, защото забеляза буса на съдебния лекар, който подмина патрулките и подкара по тревата към храсталака, където беше открит трупът на момчето. После пак се обърна към репортерите и видеокамерите.

— Имам и едно съобщение лично за теб, Реймънд, ако ме гледаш. — Барън си пое дъх и когато заговори отново, в гласа му се усещаше същото тихо, подигравателно съчувствие, с което самият Реймънд се беше обърнал към него предишния ден в Паркър Сентър. — Бих искал да знам как се чувстваш, Реймънд. Добре ли си? Ти също можеш да се обадиш в полицията винаги когато искаш. Потърси мен — знаеш как се казвам, детектив Джон Барън от Отряд пет-две. Ще дойда и ще те прибера лично, където ми кажеш. Така никой няма да пострада. — Барън се поколеба отново, после продължи все така тихо: — Така ще бъде най-лесно за всички, Реймънд. А най-вече за теб. Ние сме девет милиона, а ти си само един. Сам си направи сметката, Реймънд. Не е трудно да изчислиш какви шансове имаш. Това е всичко.

Барън се отдалечи към мястото, където Полчак и Валпарайсо разговаряха с началника на криминалистите.

Дори да не беше постигнал нищо друго с тази реч към камерата и молбата си за съдействие от страна на гражданите, поне току-що беше обявил лична война на Реймънд.

Бевърли Хилс, 1:00 следобед

Реймънд паркира колата на Чарли Бейли на Саут Сполдинг Драйв 200, недалеч от гимназията „Бевърли Хилс“, извади втората берета от куфарчето на Чарли и я прибра в раницата на Йозеф Шпеер. После взе раницата, заключи колата и измина пеш краткото разстояние до пресечката с Грегъри Уей. Кимна вежливо на две жени, които си говореха на ъгъла, после зави и тръгна към Линдън Драйв. Вече не беше бизнесмен с пригладена коса; беше облечен с джинсовото яке на Шпеер, тениска и джинси, с праметната през рамото раница и бейзболна шапка на „Ел Ей Доджърс“, нахлупена ниско над току-що боядисаната му в лилавочервено коса. Приличаше на обикновен младеж на двацет и няколко, съвсем на място в този тих квартал с идеално поддържани ливади и малки жилищни кооперации.

Когато стигна до Линдън Драйв, зави наляво и започна да търси номер 225 — кооперацията, в която живееше Алфред Нойс и където щеше да се върне за обяд точно в 1:15. Времето, в което обядваше шест дни в седмицата, всяка седмица през последните двацет и седем години. Пътят от скъпия му бижутерски магазин на Брайтън Уей му отнемаше точно седем минути. Реймънд се беше подготвил за всяко евентуално нарушение на тази програма цяла седмица по-рано, като беше приложил стратегията, която беше използвал и в Сан Франциско, Мексико Сити и Чикаго, а именно — просто да се обади предварително и да използва измислено име и подходяща история, за да си уговори среща с жертвата. С Нойс беше направил същото. Просто му се беше обадил и с акцент от Средния запад се беше представил като коневъд от щата Кентъки на име Уил Тилдън, който се кани да гостува в Лос Анджелис, знае за добрата репутация на бижутера и се интересува от възможността да закупи скъпа диамантена огърлица за съпругата си. Нойс с удоволствие си беше уговорил среща с него за следващия понеделник в два следобед, като по този начин не нарушаваше обичайния си дневен режим. Снежната буря, която беше принудила Реймънд да смени превозното средство,

малко беше забавила нещата, но той се беше обадил на Нойс от влака и беше променил деня на срещата за вторник. Това, че не се беше появил тогава, несъмнено беше подразнило Нойс, но нямаше какво да направи по въпроса. И все пак, щом Нойс беше в града понеделник и вторник и беше спазвал стриктна шестдневна работна седмица през всичките тези години, нямаше причина да се съмнява, че точно сега ще реши да я промени, нито пък дневния си режим.

И ако Нойс се отнасяше към разчета на времето си с известна маниакалност, Реймънд пък го правеше безупречно, с военна прецизност. В 11:42 беше убил Йозеф Шпеер в парка „Макартър“ и му беше взел дрехите и раницата. В 11:47 беше влязъл в мъжката тоалетна на един подлез на Девета улица в корейския квартал, беше съблякъл костюма на Бейли и беше облякъл джинсите на Шпеер; ръкавите на якето му бяха малко дълги, но той бързо ги нави. Точно в дванайсет на обяд беше натъпкал костюма на консултанта и вече безполезните му кредитни карти и шофьорската му книжка в един контейнер на входа на подлеза и се беше върнал в колата. В 12:10 подмина един супермаркет на булевард „Уилшър“ в източния край на Бевърли Хилс и забеляза точно това, което му трябваше — фризьорски салон. Вниманието му беше привлечено от голяма табела на витрината, на която на ръка беше написано: „Оцветяваме косата във всички цветове за 30 минути“. В 12:45 беше излязъл оттам с прическа, която наподобяваше тази на Шпеер, и боядисан в лилавочервено. В 12:48 вече излизаше от магазина за спортни стоки в същия супермаркет, издокаран с бейзболната шапка на „Ел Ей Доджърс“, с която беше и в момента.

1:08 следобед.

Реймънд спря пред Линдън Драйв 225 — триетажна жилищна кооперация с вход, засенчен от голяма палма. Извади една кредитна карта от портфейла на Йозеф Шпеер и я мушна в процепа на вратата от ковано желязо. Чу се изцракване, вратата се отвори и той влезе.

1:10 следобед.

Реймънд изкачи последните стъпала до апартамента на Нойс на последния етаж. Покритият вътрешен двор на сградата беше украсен с няколко дръвчета в саксии и една миниатюрна бяла масичка от ковано желязо с две столчета в същия стил.

Точно от другата страна на дворчето се виждаше вратата на асансьора. И асансьорът, и стълбите гледаха към двора, така че нямаше значение откъде щеше да мине Нойс. Асансьорът беше по-вероятната възможност. Все пак Нойс беше на шейсет и три години.

1:12 следобед.

Реймънд свали раницата и извади малка хавлиена кърпа, която беше купил от собственика на фризьорския салон. После измъкна беретата от колана си и уви кърпата около нея, за да направи нещо като заглушител. Отново сложи раницата на рамо, пристъпи зад палмовите дървета и зачака.

Полет 453 на „Луфтханза“ излиташе от международното летище в Лос Анджелис в 9:45 вечерта и пристигаше във Франкфурт в 5:30 следобед на следващия ден, без междинно кацане. Едно място в туристическа класа беше запазено за Йозеф Шпеер. Реймънд сам беше направил резервацията по телефона на Чарли Бейли, докато караше от парка „Макартър“ към Бевърли Хилс. Международното летище във Франкфурт беше най-голямото в Германия и очевидна цел на пристигане за всеки немски студент, който се прибира вкъщи от Щатите. Нещо повече, след като вземеше ключа от сейфа на Нойс и научеше адреса на банката, той можеше да отиде със самолет до въпросния френски град и още на следващата сутрин, в петък, да отиде до банката, да отвори сейфа, да прибере съдържанието му и да хване директен полет до Лондон, като кацне на летище „Гетуик“ вместо на „Хийтроу“ и по този начин да мине през паспортната проверка като гражданин на ЕС, което беше значително по-лесно.

Така че нямаше значение, че чантата му е билета за първа класа в „Бритиш Еървейс“ за „Хийтроу“ е в полицията. Дори да бяха предупредили лондонската полиция, издирването щеше да е съсредоточено на „Хийтроу“ и пристигащите полети от САЩ. А щом веднъж кацнеше на „Гетуик“, оттам имаше само трийсетминутно пътуване с влак до Виктория Стейшън, откъдето пък го очакваха само

няколко минути с такси — и вече щеше да бъде в хотел „Конот“ и топлите прегръдки на баронесата.

1:14 следобед.

Още шейсет секунди и неприлично пунктуалният Нойс щеше да пристигне. Пет секунди по-късно Реймънд вече щеше да разполага с наградата, която изискваше баронесата.

1:15 следобед.

Никой не идваше. Нищо.

Реймънд си пое дъх. Може би Нойс беше хванал червено на светофара и още чакаше да пресече улицата. Или беше изникнала някаква работа в магазина. Или беше спрял да поговори с някого.

1:16 следобед.

Никой.

1:17 следобед.

Нищо.

1:20 следобед.

Къде беше той? Защо се бавеше? Дали някой стар негов приятел не беше пристигнал в града без предупреждение и не беше успял да го убеди да обядват заедно? Или пък се беше случило нещо лошо? За първото, отговорът по-скоро беше „не“. Нойс не смесваше личните си контакти с работата. Неприятната случка беше малко по-вероятна, но съвсем малко, защото бижутерът се отнасяше със същата маниакална предпазливост към собствената си безопасност, с която изчисляваше времето си. Преди да пресече улицата, се оглеждаше четири пъти, и шофираше по абсолютно същия начин. Значи само едно нещо можеше да го задържи толкова време. Работа. Работата винаги беше най-важна за него. По някаква причина му се беше наложило да остане в

магазина. Единственото решение беше да отиде в магазина, някак си да го хване насаме и да свърши необходимото на място.

Паркър Сентър, 1:25 следобед

— Добре, значи е убил хлапето заради дрехите му. Но защо го е застрелял в лицето, по дяволите?

— Може би се е паникьосал.

— А може и да има друга причина.

— Но ти продължаваш да смяташ, че го е направил Реймънд?

— Да, продължавам да смятам, че го е направил Реймънд. Ти не смяташ ли?

Барън, Халидей и Валпарайсо стояха пред съседни писоари в мъжката тоалетна в дъното на коридора и ядосано разговаряха. От това, че самите те работеха по този случай и че повечето от останалите девет хиляди полицейски служители на ПУЛА бяха мобилизирани, за да издирват Реймънд, нямаше никаква полза. Не само че не можеха да го заловят, а все още дори нямаха представа кой е. Информацията, с която разполагаха за него, беше толкова оскъдна, че все едно търсеха призрак.

Специалистите от паспортния отдел бяха сканирали магнитната лента на паспорта на Реймънд с помощта на системата „TECS II“, която свързваше компютрите от полицейските управления в цялата страна с един централен терминал в Министерството на финансите (и по този начин с Министерството на правосъдието). Данните, потвърдени и от имиграционните служби, потвърждаваха факта, че паспортът сам по себе си е напълно валиден и е издаден преди две години от службата, която се помещаваше във федералната сграда в Лос Анджелис.

Според досието там Реймънд Оливър Стоун (или Ракоци Обуда Тьоколи) беше роден в унгарската столица Будапеща през 1969 г. и беше станал американски гражданин през 1987 г. Проблемът беше, че в имиграционните служби нямаха данни за придобиването на този нов статут, макар че по обичайната процедура Реймънд би трябвало да представи удостоверение от тях, когато подава молба за паспорт. Нещо повече — адресът, който беше посочил, се оказа служебният адрес на

частна компания за пощенски кутии под наем в Бърбанк, щата Калифорния, а адресът на тази компания, който беше дал, не съществуваше.

И така, те имаха един привидно валиден паспорт, зад който обаче не стоеше нищо. От магнитната лента поне можеха да се осведомят за последните му придвижвания, защото в нея беше записано, че е влязъл в страната от летището в Далас, щата Тексас, с полет от Мексико Сити в събота на девети март, а е пристигнал в Мексико Сити предишния ден, петък, осми март, от Сан Франциско.

Според полицейското управление в Чикаго отпечатъците и документите за самоличност на Реймънд бяха чисти. Все пак оставаше въпросът за двойното убийство в шивашкото ателие и докладът за пистолета „Щурм Рюгер“, който бяха открили в чантата и все още проверяваха. И така, имаха един не съвсем истински паспорт и едно вероятно убийство в Чикаго. След като бяха научили за инцидента в Чикаго, се бяха обадили и на полицейските управления в Далас, Мексико Сити и Сан Франциско, за да проверят дали е регистрирано някое нарушение на името на Реймънд Оливър Торн на датите, на които беше ходил в тези градове.

Барън беше стартирал и още две проучвания. Първото — чрез Пит Нунън, специален агент на ФБР и негов дългогодишен партньор на скуош, когото беше помолил да провери базите данни на ФБР за престъпници, обявени за национално издирване, чието описание съвпада с това на Реймънд. Второто проучване беше още по-обширно и касаше същата информация, но в международен мащаб, за което се беше обърнал към дирекцията на Интерпол във Вашингтон. Беше изпратил и на двете агенции снимката на Реймънд и отпечатъците му. Чиста, съвестна полицейска работа. Проблемът беше, че това по никакъв начин не им помагаше в конкретната ситуация. Реймънд продължаваше да броди някъде на свобода в Лос Анджелис и никой не можеше да го открие.

Барън пушна водата и отиде да си измие ръцете. Освен емоционалното лично предизвикателство, което беше отправил на Реймънд по телевизията, и собствената му мъчителна нужда да напусне Отряд 5—2 час по-скоро, го измъчваха и още две неща — чувството, че е адски важно да приберат Реймънд, преди да е успял да убие още някого, и съпътстващото го усещане, че ако арестът бъде

извършен от членовете на отряда, а не от някой от останалите девет хиляди полицаи в Лос Анджелис, Реймънд веднага ще бъде закаран на някое усамотено място и застрелян като куче. И той за втори път щеше да стане част от тази история.

А колкото и ужасна да му се струваше тази мисъл, имаше и още нещо, по-лошо. Някаква част от съзнанието му започваше да се убеждава, че действията на Реймънд са толкова брутални и жестоки, че да го убият, за да предотвратят по-нататъшните убийства, започваше да му се струва разумно, дори правилно. Това чувство ужасяваше Барън, защото започваше да разбира колко лесно би било да стане като другите в отряда. Не му се мислеше. Не си позволяваше дори да си го представи. Той бързо подсуши ръце и с усилие на волята си наложи да мисли само за убитото момче в парка. И точно тогава му просветна.

— Искате да ни забави! Това е, по дяволите! — Той се извърна към Халидей и Валпарайсо. — Когато застреляш жертвата няколко пъти в лицето, става почти невъзможно тя да бъде идентифицирана бързо. Точно затова го е направил Реймънд, точно затова го е избрал. Те си приличат и са на почти еднаква възраст, а хлапето не е било бедно. Реймънд е предположил, че ще има документ за самоличност, пари и може би кредитни карти. Не е искал само дрехите, а и всичко останало. Сега ще се опита да се представи за жертвата!

Барън бутна вратата и изскочи в коридора, осветяван от луминесцентни тръби. Халидей и Валпарайсо го следваха по петите.

— Търсим мъж с лилава коса, който се опитва да напусне града, а може би и страната, по най-бързия възможен начин! А когато разберем кое е хлапето, ще знаем и къде е Реймънд — в мига, в който някой провери шофьорската му книжка или той се опита да използва кредитните си карти!

Бевърли Хилс, 1:30 следобед

Реймънд вървеше бързо по Брайтън Уей, като подминаваше нови и нови луксозни бутици и крачеше по тротоари, толкова чисти, че сякаш ги бяха полирали ръчно. Подмина го един ролс-ройс, а после и една дълга лимузина с тъмни стъкла. Няколко секунди по-късно той достигна целта си — бижутерския магазин „Алфред Нойс“. Пред него беше паркиран блестящ черен мерцедес, а до колата стоеше шофьор в черен костюм.

Точно така. Нойс беше останал в магазина по работа.

Реймънд оправи раницата на гърба си. Беретата тежеше под якето му. Той бутна вратата от махагон и полирана мед с готово обяснение защо един млад човек с джинси и лилава коса под бейзболната шапка на „Ел Ей Доджърс“ иска да влезе в толкова луксозен и недостъпно скъп за него магазин.

Реймънд пристъпи по дебелия мокет и остави вратата да се затвори зад гърба му. Огледа се, като очакваше да види как Нойс обслужва клиента с мерцедеса. Вместо това видя една много добре облечена, фризирана и импозантна продавачка. Клиентът също беше там — млада, чувствена блондинка с къса рокля, която не оставяше много на въображението. Стори му се, че я познава от някой филм, но не беше сигурен. Нямаше никакво значение, както впрочем и измисленото обяснение за присъствието му в магазина. В мига, в който попита за Алфред Нойс, целият му план се разпадна на съставните си части.

— Мистър Нойс — уведоми го продавачката с по-голяма доза арогантност дори от тази, която използваша свръхбогатите приятели на баронесата — не е в града.

— Не е в града ли? — повтори Реймънд. Беше зашеметен. Подобно нещо изобщо не му беше хрумвало. — Кога ще се върне? — попита той.

— Не зная — отвърна жената и изправи рамене. — Мистър Нойс и съпругата му заминаха за Лондон.

Лондон!

Реймънд се озова на тротоара; вратата на бижутерския магазин се затвори зад гърба му. Беше като онемял от собствената си глупост. Имаше само една възможна причина Нойс да замине за Лондон и това беше да е научил за убийствата в Чикаго, а може би и за другите, и да е побягнал не само от съображения за собствената си безопасност, но и за да се посъветва с Китнър. И ако наистина беше така, първата им работа щеше да бъде да отидат до сейфа и да преместят нещата. А ако това се случеше, целият му план, изготвен заедно с баронесата, щеше да...

„Реймънд.“

Той чу познат глас да произнесе името му и замръзна на място. Зад него имаше някаква пицария. Вратата беше отворена и клиентите се бяха събрали около един голям телевизор. Той също влезе вътре и застана на прага. Хората гледаха новините. Пуснаха видеозапис на интервю с Джон Барън. Той стоеше в парка „Макартър“, точно пред храсталака, където Реймънд беше убил Йозеф Шпеер.

„Бих искал да знам как се чувстваш, Реймънд. Добре ли си?“

Барън гледаше право в камерата и му се подиграваше, като говореше със същата престорена загриженост, която самият Реймънд беше използвал срещу него в Паркър Сентър преди по-малко от едно денонощие.

„Ти също можеш да се обадиш в полицията винаги когато искаш. Потърси лично мен. Знаеш как се казвам, детектив Джон Барън от Отряд пет-две. Ще дойда сам, където ми кажеш. Така никой няма да пострада.“

Реймънд пристъпи напред, раздразнен от поведението на Барън, но и изненадан от факта, че бяха открили трупа на Шпеер толкова бързо и почти в същия миг бяха разбрали кой го е убил.

После изведнъж усети нечие присъствие вляво от себе си и се озърна. Едно младо момиче го гледаше. Когато забеляза, че и той я гледа, тя отклони очи и отново се възря в екрана, привидно погълната от новините. Реймънд също погледна към телевизора, където вече не даваха Барън. Вместо него се появи собствената му снимка от полицейското досие в Лос Анджелис, анфас и в профил. После отново показаха Барън в парка. Подигравателният тон беше изчезнал, сменен от мрачно упорство.

„Ние сме девет милиона, а ти си един. Сам си направи сметката, Реймънд. Не е трудно да изчислиш какви шансове имаш.“

После отново показаха снимката на Реймънд. Момичето бързо погледна през рамо, за да провери дали той още е там.

Нямаше го.

1:52 следобед.

2:00 следобед.

Реймънд прекоси булевард „Уилшър“, като се бореше с емоциите си. Беше ядосан на себе си, защото не беше приел Алфред Нойс достатъчно сериозно, както и на самия Нойс, защото беше заминал, а най-вече на арогантността на този Джон Барън. Нещата ставаха още по-неприятни заради неочакваната ефективност на полицията в Лос Анджелис и все по-бързото и безмилостно преследване, което водеха срещу него. Ставаше наложително да напусне страната веднага, още довечера, както беше планирал. Освен това вече нямаше начин да не уведоми баронесата за новите събития.

Той спря в сянката на голяма палма и извади мобилния телефон на Чарлс Бейли от раницата си. Последното нещо на света, което му се искаше, беше да се обажда на баронесата с нови лоши новини, но просто нямаше избор. Той включи телефона и започна да набира нейния номер, после спря. Два следобед в Бевърли Хилс означаваше десет вечерта в Лондон, така че баронесата все още щеше да бъде на вечерята на Даунинг Стрийт, която британският премиер даваше за кмета на Москва и министъра на отбраната на Руската федерация, а той не можеше да ѝ се обади там.

Ето защо набра номера на Жак Бертран в Цюрих, където беше единайсет вечерта. Ако вече беше заспал, толкова по-зле за него. Той се свърза и Бертран вдигна, напълно буден и свеж.

— Il y'a un nouveau problème — каза Реймънд на френски. — Neuss est à Londres. Il est là maintenant.

„Имаме нов проблем. Нойс е в Лондон. Останал е там.“

— Лондон? — повтори Бертран.

— Да, и вероятно е с Китнър.

— Взе ли... — продължи събеседникът му на френски.

— Не, не съм взел нито ключа, нито информацията.

Реймънд бързо zakрачи обратно по Линдън Драйв. Приличаше на всички останали, които вървяха и говореха по телефоните си.

— Показаха снимката ми по телевизията. Полицайте са навсякъде. Имам откраднат паспорт и билет за вечерния полет на „Луфтханза“, номер 453 за Франкфурт. Задействал ли си нещата за частен самолет и нов паспорт?

— Да.

— Откажи ги.

— Сигурен ли си?

— Да. Няма нужда да поемаме риска да ги проследят по-късно. Не и сега.

— Сигурен ли си? — повтори Бертран.

— Да. Кажи на баронесата, че съжалявам, но така са се развили нещата. Ще се регрупираме и ще започнем отначало. Сега ще се отърва от този телефон, за да не могат да проследят обаждането до теб, ако ме заловят. След това нито ти, нито баронесата ще можете да се свържете с мен. Аз ще ви се обадя, когато пристигна във Франкфурт.

Реймънд затвори и зави по Грегъри Уей към Сполдинг Драйв, където беше оставил колата. Възнамеряваше да отиде с нея до някой от дългосрочните паркинги на летището в Лос Анджелис, да я остави там и да хване служебен автобус до самия терминал, а после да се довери на съдбата да му помогне да мине през проверките с новия билет и паспорт и да се качи на полет 453 на „Луфтханза“ под името Йозеф Шпеер без повече инциденти.

Той стигна до Сполдинг Драйв, зави зад ъгъла и спря веднага. Две полицейски коли със запалени светлини бяха спрели напреко на улицата, като я блокираха наполовина. Хората стояха по тротоарите и гледаха как униформените полицаи оглеждат една паркирана кола. Неговата кола. Колата, в чийто багажник беше тялото на Чарлс Бейли. Възрастна жена развълнувано разговаряше с един от полицайте, като с всички сили се бореше да не изпусне каишката на малкото куче, което лаеше по колата и подскачаше. Друг полицай се върна до патрулката, взе някакъв инструмент от багажника и закрачи към колата на Бейли. После пхна лоста под ключалката и насила отвори багажника.

Тълпата ахна при вида на трупа в него. Кучето залая още по-силно, като се дърпаше на каишката с такава сила, че почти събори жената на земята. Реймънд се обърна и бързо закрачи в обратна посока, към булевард „Уилшър“.

2:15 следобед, Градска морга на Лос Анджелис

Джон Барън стоеше зад баба Номура и я гледаше как скицира в бележника си. „Баба“ беше американка от японски произход, на шейсет и седем години, имаше правнуци и беше полупрофесионален състезател по стандартни танци и автор на някои от най-оригиналните пейзажи, които беше виждал през живота си. Беше най-добрата художничка в полицейското управление на Лос Анджелис вече двайсет години. През това време беше скицирала над хиляда портрета на издирвани престъпници и над хиляда и петстотин на изчезнали или убити хора, които полицията издирваше или се опитваше да идентифицира. Точно в момента тя седеше до трупа на жертвата с лилава коса и се опитваше да го нарисува така, както бе изглеждал преди няколко часа.

— Направи две, бабо — обади се Барън, докато тя завършваше скицата, която съвсем скоро щяха да покажат по всички местни телевизионни станции в Лос Анджелис. — Една с лилава коса и една с нормална. Може да е била боядисана през последните няколко дни.

Барън я погледа още малко, после се отдалечи и закрачи из стаята, за да я остави да работи спокойно.

Самоличността на жертвата беше ключът към целия случай. Точно затова беше дошъл лично да обясни на художничката колко е важна тази скица. Докато Реймънд беше на свобода, щеше да ги води за носа, и Барън беше твърдо решен да му отнеме тази възможност по най-бързия начин, като насъска всички медии по него, а в същото време успее да открие самоличността на убийтия и да се нахвърли върху убиеца в момента, в който реши да използва откраднатите документи.

Макклачи беше приел присърце теорията на Барън и незабавно беше изпратил информация до всички полицейски управления в Южна Калифорния, че издирваният престъпник може би е боядисал косата си в лилаво и се опитва да напусне района по всякакъв възможен начин. Веднага беше заповядал и удвояване на полицейското присъствие на всички основни точки — летища, авто- и жп гари — и беше наредил снимката на Реймънд да се изпрати във всички фризьорски салони, тъй като очакваше престъпникът да боядиса косата си в същия цвят като жертвата или вече да го е направил. Най-сетне беше издал и строго

нареждане към всички полицаи от Сан Франциско до Сан Диего, с което ги задължаваше да спират и да проверяват документите на всички лица от мъжки пол на възраст между петнайсет и петдесет години, които са с лилава коса. „Ще се извинявате после“, беше добавил.

— Детектив? — Номура погледна към него през рамо. — Този престъпник, когото издирвате... много ви личи. По стойката и по начина, по който крачите и ви се иска да свърша по-бързо.

— Какво ми личи?

— Че искате да го хванете. Вие, лично.

— Просто искам да бъде заловен, няма значение кой ще го направи.

— Тогава приемете един съвет от мен. Наистина повярвайте в последните си думи и си вършете работата. Ако му позволите да ви влезе под кожата, ще рискувате живота си.

— Добре, бабо — усмихна се Барън.

— Не се шегувайте, детектив. Виждала съм подобни неща и преди, а аз работя тук много по-отдавна от вас. — Тя отново се извърна към скицата. — Елате да погледнете.

Барън застана зад нея. Тя вече запълваше очите, като ги правеше ярки и пълни с живот, сякаш се опитваше да възкреси убитото момче. Барън усети това и го заболя още повече, а омразата му към Реймънд нарасна. Баба Номура беше права, но предупреждението ѝ беше закъсняло. Той наистина искаше да пипне Реймънд сам. Вече беше приел нещата лично.

Парк „Макартър“, 3:10 следобед

Полчак стоеше прегърбен в сянката на храсталаците, като се опитваше да си представи какво точно е станало. Ред клечеше на няколко крачки пред него и оглеждаше земята, където беше намерен трупът; самото тяло на убития отдавна беше отнесено от съдебния лекар, бяха си тръгнали дори хората от лабораторията по криминалистика. Бяха останали само те двамата — най-опитните детективи от Отряд 5–2, които се опитваха да доловят нещо на местопрестъплението, както правеха от години. Стари кучета, които оставаха да душат и да се питат какво е станало и как точно. И накъде може да е побягнал извършителят.

Ред се изправи и внимателно прекоси поляната.

— Няма смачкани храсти, нито следи от борба в праха — каза той. — Хлапето не е довлечено насила тук, а е дошло по собствено желание.

— Хомосексуалисти?

— Може би.

Той продължи да оглежда терена. Търсеше най-вече някаква следа накъде е тръгнал Реймънд след убийството.

— Спомняш ли си таксито? — попита. — Ние мислехме, че Реймънд е в него, а той не беше. Може би хлапето си е мислело, че е гей, защото той е искал така.

Ред замислено изгледа Полчак и продължи:

— Качва се на „Саутуест Чийф“ в Чикаго. Може да е убил онези хора там, а може и да не е. Може да е бил съучастник на Донлан, а може да не е. Но въпреки всичко той е във влака, който трябва да пристигне в Лос Анджелис в осем и четирийсет във вторник сутринта. А има билет за Лондон за полет, който излита в понеделник в пет и четирийсет. Според мен спокойно можем да предположим, че е хванал влака заради снежната буря в Чикаго, иначе щеше да пристигне в Лос Анджелис още в неделя. Но дори ако не обръщаме внимание на деня,

работата е там, че той е бил твърдо решен да дойде тук, като носи пистолет в чантата си. Защо?

Точно тогава мобилният телефон на Макклачи иззвъня и той го извади от джоба си.

— Защо? — повтори към Полчак, после вдигна. — Макклачи.

— Здравсти, Ред, обажда се Джи Ар — каза един жизнерадостен глас. — Как си днес?

„Джи Ар“ беше прякорът на Гейб Ротърбърг, началника на детективите от полицейското управление в Бевърли Хилс.

— Според теб как съм?

— Май мога да помогна — каза Ротърбърг.

— Не ми казвай, че сте го хванали.

Полчак рязко вдигна глава. Какво?!

— Не — отговори Ротърбърг. — Но при мен е една от жертвите.

3:50 следобед.

Реймънд стоеше прав, притиснат между останалите пътници в зелено-белия автобус номер 6 от Кълвър Сити, който се движеше на юг по булевард „Сепулведа“ към основния терминал на летището в Лос Анджелис.

Вся его судьба в руках Господних. Съдбата му беше в ръцете на Бог. За всичко имаше причина. Просто трябваше да се довери на това. И той отново го беше направил.

След като се отдалечи от полицаите на Сполдинг Драйв, той беше Излязъл на булевард „Уилшър“ в същия момент, в който един градски автобус току-що беше спрял на него. Реймънд се беше доближил до една пълничка жена на средна възраст, която тъкмо слизаше, и я беше попитал дали знае как се стига с автобус до Санта Моника. Тя се беше стреснала, но после го беше огледала по-добре и се беше усмихнала по същия начин, по който го правеха повечето жени в негово присъствие, сякаш искаше да ѝ го опаковат още там, на място, за да си го отнесе вкъщи.

— Да, знам — беше отвърнала. — Елате, ще ви покажа.

После го беше завела до кръстовището на булевардите „Уилшър“ и „Сайта Моника“ и му беше казала да хване градски автобус номер 320. Той почти не си спомняше колко дълго останаха на спирката, но

му се стори, че автобусът беше дошъл след броени секунди. Реймънд се качи, като любезно благодари на жената. После погледна през прозореца и видя, че тя го проследява с поглед. Най-сетне жената се обърна и си тръгна по пътя, леко прегърбена, с дамска чанта под мишница, точно такава, каквато беше, преди да я заговори; пламъкът, който се беше разгорял така ярко в негово присъствие, беше угаснал.

Но въпреки че му беше помогнала толкова всеотдайно, Реймънд знаеше, че тя може да се превърне и в сериозна пречка, особено ако пуснеше телевизора вкъщи, видеше снимката му и се обади на полицията. Затова я беше попитал къде е Санта Моника, а не летището в Лос Анджелис, а после в самия автобус попита на какво трябва да се прекачи, за да стигне дотам.

— Слизаш на „Уестуд“ и хващаш шестицата от Кълвър Сити. Отива право на летището — весело му обясни един пощальон на задната седалка. — Оттам има безплатен автобус до терминала. Няма начин да се объркаш.

Точно така беше направил. Реймънд слезе на „Уестуд“ и почака на ъгъла заедно с няколко други пътници, докато пристигне автобус номер 6. После се качи последен, като преди това незабелязано мушна телефона на Чарлс Бейли под предното колело на автобуса, а после за миг спря до шофьора, докато потегляше, за да чуе тихото изхрущяване. Сетне беше застанал сред останалите пътници. И точно както в предишния автобус или на ъгъла, където беше чакал на спирката, въпреки снимката от полицейското му досие, която постоянно показваха по телевизията, и въпреки молбата на Джон Барън гражданите да съдействат на полицията, никой не забелязваше Реймънд, облечен с джинси, джинсово яке и с шапката на „Ел Ей Доджърс“, нахлупена ниско на челото, така че да скрива лилавата му коса.

Хотел „Уестин Бонавентура“, апартамент 1195, 4:17 следобед
 Барън, Халидей, Валпарайсо и Лий се движеха внимателно. Всички носеха хирургически ръкавици и внимаваха точно къде стъпват и какво пипат. Хотелският апартамент беше просторен. В дневната имаше канапе, телевизор и бюро. Зад него беше отворената врата към спалнята. Отдясно имаше къс коридор с вградени гардероби, който водеше към банята.

Управителят на хотела и двама от помощниците му нервно пристъпваха от крак на крак зад детективите и наблюдаваха работата им. Отрядът от специалните части, който беше прочистил сградата като при военно положение, им беше създал предостатъчно проблеми; а сега съществуваше и напълно реалната вероятност някой от гостите на хотела им да е бил убит. Това беше последният начин за привличане на внимание, от който имаха нужда в момента.

— Не искате ли да изчакате отвън? — предложи меко Барън, после ги избута в коридора и затвори вратата.

Хотел „Бонавентура“ беше идеалното място. Беше голям, луксозен, най-много на пет минути пеша от мястото, където Реймънд беше излязъл от таксито, след като беше избягал от сградата на съда. Все още не знаеха къде е срещнал и убил консултанта от Ню Джърси на име Чарлс Бейли и защо автомобилът, взет под наем от Бейли, се е озовал в Бевърли Хилс, но Ред и Полчак вече бяха заминали там, за да проучат въпроса.

Проблемът беше, че нито убийството в парка „Макартър“, нито това на Чарлс Бейли можеха да бъдат приписани на Реймънд без всякакво съмнение. Да, техниката и времето съвпадаха — и двамата бяха застреляни в главата от упор, в рамките на няколко часа след бягството му. Но полицията все още не разполагаше с твърди доказателства, които ясно да говорят за самоличността на извършителя и да предлагат следа. Докато не ги откриеха, убиецът на двамата мъже можеше да бъде кой ли не и полицията беше принудена да продължава

да търси иглата в купа сено, докато Реймънд се измъкваше все по-далеч от хватката им.

— Ще проверя там — каза Барън и мина по коридора, като първо погледна в гардеробите, а после влезе в банята.

Както и всяка друга стая в хотела, апартамент 1195 беше старателно претърсен от специалните части, но те бяха търсели беглец от закона, а не човек, който вече не е там. Празният апартамент за тях си беше празен апартамент и те бяха продължили нататък.

— Аз поемам спалнята — обади се Лий.

Беше се върнал спешно от зъболекарския кабинет, където трябваше да заведе осемгодишния си син, но бързо беше набрал скорост в разследването.

— Вижте това — извика Барън от банята.

Халидей и Валпарайсо бързо прекосиха коридора, а Лий излезе от спалнята и ги последва. Барън стоеше на колене на пода и тъкмо измъкваше пластмасовия плик от кофата за боклук под умивалника.

— Сякаш някой се е опитвал да я скрие — каза той.

После внимателно отвори плика и извади от него една кърпа, която все още беше влажна.

— Кръв — каза. — Някой се е опитал да я изплакне с вода, но не се е получило. Вътре има и още две използвани кърпи.

— Реймънд? — попита Лий от прага.

Халидей погледна към Барън.

— Ти го улучи. Пред сградата на съда.

— Само го одрасках.

— Това е предостатъчно, за да се направи ДНК анализ.

— А защо я е оставил тук, а не някъде навън, в някой контейнер за боклук?

— Представи си, че специалният отряд изтърбушва сградата, все едно дебаркират морските пехотинци. Ще останеш ли достатъчно дълго, за да прикриеш всички следи? Или просто ще се съобразиш с обстановката и ще изчезнеш по най-бързия начин?

Барън върна кърпата в плика, излезе в дневната и отвори външната врата. Управителят на хотела и двамата му помощници продължаваха да чакат отвън.

— В колко часа е минала чистачката тук? — попита той.

— Доста рано, сър, около осем. — Управителят отмести поглед от него към другите двама детективи, които застанаха зад гърба му. — Мистър Бейли случайно видял камериерката в коридора, докато излизал, и ѝ казал, че вече може да влезе в стаята му.

— Възможно ли е чистачката да е оставила мокри кърпи в кофата под умивалника?

— В никакъв случай.

— И освен хората от специалните части никой друг не е влизал тук оттогава?

— Не, сър. Поне аз не знам.

Барън се огледа за пореден път, после вдигна очи към Лий.

— Какво става в спалнята?

— Ела да видиш.

Барън го последва в другото помещение заедно с Халидей. В ъгъла имаше отворен куфар, един гардероб също стоеше полуотворен, а завивките на леглото бяха все още сгънати, но намачкани, сякаш някой беше лежал върху тях с дрехите.

— Следователите веднага да изпратят екип от лабораторията — нареди бързо Халидей, после се обърна към Валпарайсо, който стоеше на прага. — Стаята е почистена и оправена, после някой друг е влизал в нея. Някой, който е използвал банята и спалнята. Разполагаме с отпечатъците на Реймънд. Ако е бил той, ще можем да разберем дали е бил тук.

— Марти, Джими, някой да се обади — изпраща изведнъж гласът на Ред от радиостанциите им.

— Тук е Марти, Ред — обади се Валпарайсо. — Казвай.

— Полицейското управление на Бевърли Хилс в момента проверява колата за отпечатъци. Пълно е. Мистър Бейли е застрелян чисто, от упор в тила, както заместник-шерифите в съда. По-важното обаче е, че имаме две нови следи. Току-що в управлението в Бевърли Хилс са се обадили двама граждани. Първо едно момиче от някаква пицария, според която Реймънд е бил там преди около час и половина. Друга жена пък казва, че му е обяснила как да хване градски автобус 320 до Санта Моника, около двайсет минути по-късно. Полицейското управление в Санта Моника ще провери автобуса. Вие с Рузвелт идете да говорите с жената. Казва се Една Барнс.

Той го повтори по букви, после продължи:

— Тя е на Саут Ласки Драйв, 240. Полицаяте от Бевърли Хилс вече са там. Джими, вие двамата с Джон идете до пицарията. Момичето се казва Алиша Клемънт, а мястото е „Роумън Пица Палас“, на Брайтън Уей 9560. Ченгетата още я разпитват. Може и да не е бил той, но пицарията и Ласки Драйв са на няколко пресечки едно от друго и от мястото, където открихме колата. Предполагам, че е той. Сигурно отдавна е слязъл от автобуса, но поне установихме, че започва да допуска грешки. Все още не сме го пипнали, господа, но затваряме обръча. Успех и внимавайте.

4:40 следобед.

Градски автобус номер 6 от Кълвър Сити, по същото време

Реймънд усети, че автобусът забавя ход, а после спира. Вратите се отвориха, слязоха голям брой хора, после се качиха още толкова. Накрая водачът затвори вратите и автобусът отново потегли. След по-малко от десет минути щяха да пристигнат пред главния вход на летището, а после щяха да хванат автобус до самия терминал. Дотук добре. Той беше обикновен пътник като всички останали. Никой дори не го беше погледнал.

Той хвърли поглед към предната част на автобуса и сърцето му се качи в гърлото. Двама униформени и въоръжени служители от транспортната полиция се бяха качили заедно с последните пътници. Стояха близо до шофьорката и единият разговаряше с нея, а другият оглеждаше пътниците.

Реймънд бавно и внимателно се обърна на другата страна. Възрастен чернокож с бяла коса и брада седеше до пътеката и се взираше в него. Малко по-рано Реймънд го беше видял да стои прав, значи беше заел мястото на някой от слезлите пътници. Беше висок, слаб и облечен в пъстроцветна роба, която стигаше до глезените му, така че приличаше на някакъв племенен вожд, изпълнен с гордост и интелигентност.

Реймънд го изгледа продължително и отмести поглед. Петнайсет секунди по-късно пак хвърли поглед в неговата посока. Човекът продължаваше да гледа право в него и Реймънд започна да се пита дали не му се струва познат. Ако наистина беше така и човекът се сетеше къде го е виждал, това щеше да го превърне в твърде опасен фактор, особено предвид присъствието на полицаите в автобуса.

Реймънд отново извърна глава, но този път смени ръката, с която се държеше, и плъзна свободната под якето, към пистолета на колана. Точно в този момент автобусът забави скорост и той видя ярките светлини на летището, а после усети и люшването под краката си при завоя. Реймънд забеляза, че възрастният чернокож не откъсва поглед от него.

Ситуацията беше предостатъчно напрегната и без присъствието на транспортната полиция и Реймънд осъзна, че ще трябва да предприеме нещо, за да прекъсне мъжа, преди да е стигнал до неизбежното заключение. И направи единственото, което успя да измисли в този момент. Усмихна се. След това настъпи най-дългият миг в живота му, една замръзнала точка във времето, в която възрастният мъж просто продължи да го гледа втренчено. Реймънд си помисли, че ще полудее. За негово неизразимо облекчение възрастният господин му се усмихна в отговор. Усмивката му говореше, че той много добре знае кой е Реймънд, но по някаква своя причина е решил да го запази в тайна. Беше подарък от един непознат за друг. Подарък, за който Реймънд щеше да му бъде благодарен вечно.

Колата на Барън и Халидей, магистрала „Санта Моника“, 5:10 следобед

Халидей караше почти със сто и трийсет километра в час на зигзаг по магистралата, а червено-жълтите полицейски светлини отзад не спираха да мигат.

— Според теб какъв е този? — попита Халидей.

За пръв път оставаха насаме с Барън, откакто рано сутринта го беше изпратил до съда, за да не позволи да пуснат Реймънд под гаранция.

— Три еднакви ключа от сейф, най-вероятно от някоя европейска банка — продължи той. — Реймънд Оливър Торн, с рождено име... Ракоци Обуда Тьоколи, роден в Будапеща през 1969 година, получава американско гражданство през 1987 година. Мъти водата в Лос Анджелис, но има и всички тези връзки в Лондон, Европа и Русия. Какъв е този, по дяволите, и какво иска?

Лондон, Европа и Русия.

Бяха излезли наяве и други неща, откакто Реймънд започна серията си от убийства в града, а хората от лабораторията наистина се бяха заели сериозно със съдържанието на куфарчето му. Освен автоматичния пистолет „Рюгер“ и пълнителите за него, паспорта и ключовете (произведени впрочем от една белгийска компания, която не ги продаваше извън границите на Европейския съюз, а освен това водеше стриктна политика да не съобщава на никого, включително и на органите на реда, къде се намират самите сейфове, които се отключват с въпросните ключове) вътре имаше старателно сгънати дрехи — пуловер, риза, чорапи, бельо и принадлежности за бръснене — и един неголям евтин календар. В него бяха отбелязани четири дати, под всяка от които имаше бележка, написана на ръка.

Понеделник, 11 март. Лондон.

Вторник, 12 март. Лондон.

Сряда, 13 март. Лондон, Франция, Лондон.

Четвъртък, 14 март. Лондон.

Под тази имаше и още нещо, написано на някакъв чужд език, а после на английски: *Среща с И. М. в бар „Пенритс“, 8 вечерта.*

Петък, 15 март. Ъксбридж Стрийт, 21.

А след това празни страници чак до: *Неделя, 7 април.*

След датата имаше чертичка и една-единствена дума на същия език като този на бележката от 14 март. Полицаяте бързо откриха, че е руски. Бележката за 7 април гласеше „Москва“, а онази от 14 март: „Руско посолство, Лондон.“

Беше невъзможно да определят какво означава всичко това и каква връзка има с убийствата, извършвани от Реймънд, ако изобщо съществуваше. Единственият свързващ фактор беше самолетният му билет за полет от Лос Анджелис на 11 март, с който наистина би се озовал в Лондон на 12-и. Какво беше планирал да извърши, след като пристигне там, и дали някоя от останалите дати имаше връзка с идването му в Лос Анджелис или Чикаго, също оставаше неясно.

Бяха препратили информацията на ФБР, за да проверят в техните бази данни, както и на полицията в Лондон. Засега не бяха получили нищо полезно. Датите си бяха просто дати. Лондон, Франция и Москва си бяха просто географски понятия, както впрочем и руското посолство в Лондон. Ъксбридж Стрийт 21 също беше в Лондон, на няколко минути пеша от руското посолство, но беше частен дом — в момента проверяваха собственика. Бар „Пенритс“ също беше в Лондон, но се оказа най-обикновен градски пъб, често посещаван от студенти, а нямаше как да знаят кой е „И. М.“. И така, с изключение на пистолета, паспорта и (вероятно) ключовете, не можеха да научат нищо повече, докато не хванеха самия Реймънд, за да го разпитат.

— Ако го убием, така и няма да разберем — каза тихо Барън.

— Какво? — попита Халидей, който не откъсваше очи от магистралата.

— Реймънд — обясни Барън и се обърна, за да гледа Халидей в очите. — Ние сме на ход, нали?

Халидей бързо премина в съседното платно, преди да отговори:

— Ред ти показва снимките, нали? Дръпна онази реч за „старата вещица“, напомни ти за клетвата за вярност към отряда и те заплаши да не го напускаш, нали? Всички сме минали по този път.

Барън го изгледа продължително и се обърна. След него Халидей беше най-младият член на отряда. Барън не знаеше дали Ред

му е разказал за всички престъпници, които са екзекутирали, така че нямаше и как да знае на колко убийства е присъствал Халидей или дали самият той не ги е извършил. Но от начина, по който говореше, беше ясно, че вече е развил имунитет. За него това беше част от работата.

— Искаш ли да поговорим?

Халидей намали зад един кадилак, навъртя волана и настъпи газта. Колата им зави в аварийната лента и отново се устреми напред, като вдигна облак прах.

— За кое? — попита Барън.

— За отряда. Ако имаш проблем, по-добре говори, изплюй камъчето. Така се работи в екип, нали знаеш — споделяш всичко с партньора си.

— Няма проблем, Джими — отвърна Барън, без да го поглежда.
— Добре съм.

Последното, от което имаше нужда в момента, бяха още оправдания на убийствата.

— Джон — Халидей за миг го погледна, а по лицето му беше изписано предупреждение, — легендата гласи, че никой никога не е напуснал отряда. Това не е вярно.

— Какво искаш да кажеш?

Халидей рязко включи сирената и мина косо през четирите ленти на магистралата, за да хване следващия изход. Когато стигна до кръстовището, за момент спря зад една опашка от коли, но отново включи сирената и ги заобиколи, сви рязко вдясно на един червен светофар и се устреми на север по булевард „Робъртсън“ към Бевърли Хилс.

— Детектив Хауърд Уайт, май 1965 година — каза след това. — Детектив Джейк Тили, август 1972-ра. Детектив Лирой Прайс, декември 1989-а. И това са само онези трима, за които знам аз.

— Те са напуснали отряда?

— Да, напуснали са го. И по тази причина сега са мъртви, за да запазят честта на отряда. До един погребани като герои. Ето защо ти казах, че ако имаш проблем, по-добре да поговорим. Не бъди толкова глупав да мислиш, че можеш да се измъкнеш сам. Защото ще свършиш с куршум в главата.

— Всичко е наред, Джими, не се тревожи — отвърна тихо Барън.

Международно летище, Лос Анджелис, 5:55 следобед

Вратите на автобуса се затвориха, като за пореден път консервираха тежката миризма на океанския въздух и реактивното гориво заедно с неприятния дъх от телата на уморените пътници. Шофьорът напусна терминала за международни полети „Том Брадли“ и се включи в движението по вътрешния кръг на летището.

Реймънд стоеше по средата, безличен като всички останали, като търпеливо изчакваше автобусът да спре на двете спирки преди тази на „Луфтханза“. Усещаше обаче нарастващо напрежение в себе си, защото знаеше, че с всяка изминала минута все повече жители на Лос Анджелис щяха да са видели снимката му по телевизията. Как го беше казал Барън? „Ние сме девет милиона, а ти си само един.“ С колко ли още време разполагаше, преди някой от тях да го разпознае и веднага да извади мобилния си телефон, за да съобщи в полицията?

Макар че късметът му не го напускаше, все още му предстоеше да стигне до гишето на „Луфтханза“, както и най-сериозното препятствие — да използва паспорта и кредитната карта на Йозеф Шпеер, за да си купи билет. А ако изобщо успееше, му оставаха повече от три часа до полета, които трябваше да изчака сред останалите хора. Баронесата го беше уверила, че ако притежаваше необходимата сила и лукавство, за да оцелее в тази ситуация, преживяването ще му донесе безценен опит, и беше права. Засега тези оръжия му служеха успешно и той знаеше, че ако не стане жертва на собствените си страхове или на упорството на полицията, нямаше никаква причина утре по същото то време да не бъде в Лондон.

Паркинг на ПУЛА в Паркър Сентър, 6:25 вечерта

Джон Барън механично отключи вратата на своя мустанг и седна зад волана. Не си спомняше почти нищо от разпита на момичето в пицарията в Бевърли Хилс. Около два следобед забелязала някакъв човек, който според нея приличал на престъпника, чиято снимка

показвали по телевизията, но тя не била съвсем сигурна и се прибрала вкъщи. Там отново видяла снимката му по телевизията и казала на майка си, а тя на свой ред незабавно се обадила в полицията в Бевърли Хилс. Там бяха разпитали момичето, а после я бяха откарали обратно до пицарията, където им бе разказала по-подробно за случката и дори им бе посочила мястото, където бе стоял непознатият. Когато Халидей и Барън пристигнаха, ѝ се наложи да разкаже историята за пореден път. Човекът приличал на Реймънд. Бил облечен с джинси и джинсово яке. Не видяла дали е с лилава коса, защото носел бейзболна шапка. Не помнеше дали на шапката е имало някаква емблема.

Жената от Бевърли Хилс, която бяха разпитали Лий и Валпарайсо, беше направила почти същото описание за някакъв млад човек, на когото помогнала да хване автобуса за Санта Моника малко след два следобед. И точно това беше ценното, защото часовете съвпадаха. Така разбираха, че той е тръгнал на запад от Брайтън Уей към ъгъла на булевардите „Уилшър“ и „Санта Моника“. Втората жена разшири описанието на момичето с още две подробности: мъжът бил определено красив и носел раница.

След като получи тази информация, Ред незабавно нареди разследването да се премести в района между Бевърли Хилс и Санта Моника и изиска помощта на щатските шерифи от Лос Анджелис и полицейското управление в Санта Моника. Тази помощ беше чисто служебна, защото вече всички знаеха, че Реймънд принадлежи на Отряд 5–2 и ако го арестуваха, медиите и общественото щяха да останат в неведение, докато хората от 5–2 не пристигнеха, за да го поемат лично.

Барън запали двигателя на мустанга, изкара колата и потегли към изхода на гаража. Отиваше си вкъщи, както и Халидей, за да почине малко, докато Ред и останалите продължаваха работата.

„Вкъщи“? „Да си почине“? Какво изобщо означаваха тези думи? В продължение на близо пет години беше смятал, че професията му е достойна за уважение, а после беше дошло и мечтаното повишение в Отряд 5–2. А сега, за броени дни, мечтата се беше превърнала в немислим кошмар — изкривен, измъчен и мрачен. Прилошаваше му само като си помислеше, че ще стои и ще гледа, докато убиват Реймънд. От друга страна, ако същият този Реймънд се опитахе да вдигне оръжие срещу когото и да било от отряда, Барън щеше да го

застреля на място без никакви угризения. Дори вече се беше опитал да го направи на паркинга пред сградата на съда, но Реймънд се беше извъртял в последния момент и Барън не го беше улучил смъртоносно. А щом можеше да го направи там, пред хората, какъв беше проблемът да го закара някъде сам и да извърши същото?

Отговорът му се струваше очевиден, поне в началото. Барън беше полицаи, а не убиец. Предупреждението на Ред само беше затвърдило убеждението му, че трябва да напусне Отряд 5–2. А предупреждението на Халидей, колкото и страшно да беше, не го беше разубедило. Проблемът беше във времето. Той щеше да работи заедно с отряда, докато д-р Фланъри намери ново място за Ребека, като по този начин щеше да им даде възможност да заловят Реймънд. А когато това станеше, щеше да бъде принуден да участва в екзекуцията му. Този факт сам по себе си беше ужасен, но още по-отвратителна беше мисълта, която му беше хрумнала този следобед и продължаваше да го измъчва — мисълта, че започваше да разбира как хладнокръвното убийство на човек като Реймънд може да бъде оправдано. А ако приемеше тази мисъл, всичко останало ставаше лесно. Просто щеше да продължи като останалите — с имунитет срещу злото, недосегаем за болката и угризенията — и да вярва, че по този начин прави най-доброто за обществото.

— Не, по дяволите! — изръмжа той на глас.

Цялата история беше като чудовищен, изкусителен наркотик и той не можеше да си позволи да го приеме отново. Беше само въпрос на време да заловят Реймънд. Само въпрос на време някой от тях да остане насаме с него и да натисне спусъка. А това означаваше, че той няма друг избор, освен да отиде в санаториума „Св. Франсис“, да вземе Ребека и да напусне Лос Анджелис веднага, на момента, още довечера.

6:30 вечерта

Сърцето на Барън блъскаше в гърдите, а по челото му беше избила студена пот, когато изкара колата си на улицата. Няколко мига по-късно той включи радиото, като го настрои на секретния канал 8, използван само от Отряд 5–2. Искеше да разбере къде са и какво правят в момента.

Тишина. Каналът беше празен. Той рязко превключи на основната честота на полицейското управление в Лос Анджелис, като си мислеше, че може би ще чуе нещо там, но по него вървяха само обичайните приказки между ченгетата.

Барън зави по Сан Педро Стрийт и отново върна на канал 8. Нищо.

По пешеходната пътека пред него бавно се придвижваше мъж с патерици. Барън намали скоростта и спря, за да го изчака да мине. Докато седеше там, му хрумна мисълта, че в отряда не си бяха написали добре домашното. Трябваше да се осведомят по-добре що за човек е, преди да го привлекат към тях.

Мъжът с патериците стигна до тротоара. Барън докосна педала на газта и мустангът полетя напред. В края на пресечката той рязко зави надясно към магистралата, която водеше към Пасадина. Решението беше взето, а Реймънд беше заличен от мислите му.

Канал 8 продължаваше да мълчи и той превключи радиото на канал 10, който използваша диспечерите от централата, за да се свързват с Отряд 5–2. Радиото внезапно оживя.

— Командир Макклачи — обади се един диспечер, който се опитваше да се свърже с Ред.

— Макклачи слуша — отвърна Ред.

— Група от немски студенти на екскурзия, която е настанена в хотел „Уестин Бонавентура“. Един от техните хора липсва. Току-що са видели скицата на жертвата от парка „Макартър“ по телевизията и смятат, че е той. Бял младеж на дваайсет и две. Казва се Йозеф Шпеер,

Ш-П-Е-Е-Р. Косата му е била боядисана в лилаво. Не са го виждали от обяд.

— Разбрах. Благодаря. — Ред замълча за момент, после каза: — Марти, Рузвелт. Веднага се връщайте в „Бонавентура“.

— Разбрано — отвърна Валпарайсо.

— Господи! — възкликна Барън на глас.

Защо, по дяволите, не се беше сетил да потърси жертвата на убийството в хотела? След като Реймънд е бил там, това беше най-естественото нещо на света. Жертвата е била под носа му. Беше го набелязал и го беше използвал, за да се промъкне през полицейската блокада, а после го беше завел в парка „Макартър“. Веднага след това му хрумна и втора мисъл. Бележките на Реймънд се отнасяха предимно за Европа и Русия, а хлапето беше от Германия!

Барън хвърли поглед на часовника на таблото.

6:37 вечерта.

Той вдигна мобилния си телефон.

— Дан Форд, изчакайте, моля — каза репортерът.

Беше се навел напред и се занимаваше с жака за принтера на своя лаптоп, на бюрото до него беше оставен наполовина изяден сандвич с риба тон, а телефонът беше притиснат между рамото и ухото му.

— Аз съм — заяви рязко Барън.

Форд се изправи.

— Опитвах се да се свържа с теб. — После изстреля бърза серия от въпроси: — Къде си, по дяволите? Защо не ти работи телефонът? Какво става в полицейското управление в Бевърли Хилс?

— Намерили са трупа на някакъв консултант от Ню Джърси. Прилича на работа на Реймънд.

— Идентифицирахте ли го? А Реймънд как е стигнал до Бевърли Хилс? А има ли нещо ново за хлапето от...

— Дан — прекъсна го Барън. — Имам нужда от помощ. В редакцията ли си?

— Общо взето.

Форд току-що беше пристигнал запъхтян в миниатюрното си кабинетче в редакцията на „Лос Анджелис Таймс“, след като беше прекарал няколко часа с екипа за издирване на изчезнали лица, които претърсваха района около парка „Макартър“ и се опитваха да установят самоличността на убития.

— Чакай да си намеря стола — каза той.

После вдигна телефона и се зае да обикаля бюрото си, като вдигаше кабела над купчините бележки, книги и фотокопия, които заемаха всеки свободен сантиметър.

— Да знаеш, че скоро ще вали — подхвърли междувременно. — Усещам го с цялото си тяло. Жена ми смята, че съм се побъркал.

Дан Форд беше едва на двацет и шест, но всеки намек за предстоящ дъжд се отразяваше на ставите, мускулите и костите му по-зле, отколкото на три пъти по-възрастен човек от него и му причиняваше ужасно главоболие.

— Дан, не ти се обадих, за да разбера какво ще бъде времето — настоя Барън.

— Готово — Форд намери стола си и седна. — Кажи сега какво ти трябва.

— Изкарай днешните разписания на международните полети. Искам да разбера какви полети от Лос Анджелис до Германия има тази вечер. Без междинно кацане.

— До Германия?

— Аха.

— Тази вечер?

— Да.

— Реймънд?

Форд се развълнува. Барън знаеше нещо... или поне подозираше.

— Може би, не знам още.

— Къде точно в Германия?

— И това не знам. Пробвай с трите най-големи града: Берлин, Франкфурт и Хамбург. Реймънд имаше билет за Лондон в багажа си. Оттам до всеки от тези три града може да се прескочи за няколко часа.

Форд се завъртя на стола и придърпа лаптопа към себе си, за да се свърже с вътрешната информационна мрежа на вестника.

— А защо Германия?

— Знак на съдбата.

— Това не е отговор, Джон. Ако не ми кажеш, и аз няма да го проверя.

— Дан, моля те...

— Добре де. Защо без междинно кацане?

— Съмнявам се, че ще иска да поеме риска да каца още веднъж на американско летище. Всички го издирват.

Барън говореше уверено. Може би беше прав за Реймънд, а може би не, но какъвто и да беше случаят — предчувствие, факти или пък нещо, за което не можеше да говори открито, — енергията в гласа му се предаде на Форд.

— Хайде де — настоя Барън.

— Чакаме.

— Господи.

Екранът светна изведнъж.

— Ето, дойде — каза Форд.

После бързо огледа списъка — „Бритиш Еървейс“, „Континентъл“, „Делта“, „Луфтханза“, „Америкън“, „Еър Франс“, „Върджин Атлантик“, „Нортуест“. На този ден за трите града имаше много полети. Но единствените без междинно кацане бяха за Франкфурт. Останалите имаха прекачвания в Лондон, Париж или Амстердам. Сега беше 6:53 вечерта и от трите полета без междинно кацане имаше само един, който все още не беше излетял.

— Извади късмет, Джон. Остава само един самолет, който още не е излетял. „Луфтханза“, полет 453. Излита за Франкфурт в девет и четирийсет и пет.

— Само този?

— Само този.

— На „Луфтханза“.

— Четиристотин петдесет и три.

— Благодаря ти, Дан.

— Джон, къде си, по дяволите? Какво правиш? Щрак.

Форд се вторачи в слушалката.

— По дяволите!

Международно летище, Лос Анджелис, терминал „Том Бradли“, гише на „Луфтханза“, 6:55 вечерта

— Etwas geht nicht?

„Някакъв проблем ли има?“, попита Реймънд на немски, като имитираше объркване и се усмихваше на енергичната руса продавачка зад гишето на „Луфтханза“. Тя беше избрала някакъв номер на служебния си телефон и чакаше отговор.

— Резервацията ви не е записана в компютъра — отвърна тя също на немски.

— Направих я лично този следобед. Потвърдиха ми мястото.

— Компютрите ни не работеха в продължение на няколко часа, може би е от това.

Тя погледна към екрана и набра нещо на клавиатурата. Реймънд хвърли поглед надясно. Работеше само още едно гише за туристическа класа. Зад него се оформяше опашка от пътници. Вече двайсетина души чакаха нетърпеливо и голям брой от тях не откъсваха очи от него, сякаш беше лично виновен, че ги бавят.

— Нали все пак имате свободни места? — попита Реймънд, като се опитваше да прикрие нарастващата си тревога.

— Съжалявам, самолетът е пълен.

Реймънд се извърна. Дори не беше помислял за това. Какво ще прави, ако...

— Благодаря — каза тя изведнъж на английски и затвори. — Извинявам се за объркването, мистър Шпеер, все пак имате резервация. Може ли паспорта и кредитната карта, моля?

— Danke.

Реймънд си позволи лека усмивка на облекчение, извади портфейла на Шпеер от джоба на якето си и подаде паспорта и кредитната карта на убития. От лявата му страна беше гишето на „Луфтханза“ за първа класа, където един-единствен добре облечен бизнесмен навикваше служителката. Бил резервирал друго място;

настояваше проблемът да бъде решен; веднага. Първа класа — точно там трябваше да пътува Реймънд.

Жената беше разтворила паспорта му и гледаше снимката в него, после вдигна очи към лицето му, за да ги сравни.

— А, да — каза той бързо и се усмихна.

После вдигна шапката си на „Ел Ей Доджърс“, за да покаже лилавата си коса.

— На снимката съм по-млад — усмихна се той отново, — но поне косата е същата.

Продавачката се усмихна широко в отговор и му подаде бележката от кредитната карта, за да я подпише. Той без усилие надраска подписа на Шпеер — беше се упражнявал в автобуса от Санта Моника, — после ѝ върна бележката, а тя му подаде паспорта и кредитната карта.

— Имате ли багаж?

— Не, аз...

Реймънд се беше отървал от раницата на Йозеф Шпеер още на входа на летището, като беше прибрал втория пистолет отзад на кръста си, а после беше натъпкал самата раница в един контейнер за боклук. Беше започнала да му пречи, но беше забравил, че за такъв дълъг полет очевидно ще трябва да носи някакъв багаж. Човек не тръгва да прелети 9600 километра без лични вещи. Той бързо прикри смущението си с усмивка.

— Имам само една раница — отвърна на немски и кимна към един ресторант за бързо хранене в отсрещния край на фоайето. — Оставих я при един приятел на бара, докато дойда да си взема билета.

Продавачката се усмихна и му подаде билета и картата за качване.

— Изход 122. Качването в самолета започва към девет и петнайсет. Gute Reise.

„Приятно пътуване“.

— Danke — отвърна той и се отдалечи.

7:15 вечерта

Барън караше на запад по магистрала „Санта Моника“ — същата, по която бяха минали с Халидей преди два часа. Колите пълзяха. Задръстването се простираше от центъра чак до брега на океана. Адски му се искаше да беше в полицейска кола вместо в своя мустанг, за да разбута колите със светлините и сирената.

7:20 вечерта.

Автомобилите продължаваха да пълзят. Може би се държеше като луд. Може би тази следа нямаше да го доведе доникъде. В доклада се казваше, че немските студенти смятат, че човекът от скицата е техният приятел. И какво, като бил с лилава коса? Хиляди хора са с лилава коса. Защо се мъчи да пристигне на летището навреме, за да спре (вероятно) изчезналия Йозеф Шпеер, когато трябваше да вземе Ребека и по най-бързия начин да напусне Лос Анджелис? Нямаше никакъв смисъл, особено ако предположението му за Франкфурт не беше правилно и на летището нямаше никакъв Шпеер.

Той бързо набра справки на мобилния си телефон. После се представи като детектив от отдел „Убийства“ на полицейското управление в Лос Анджелис и поиска да го свържат директно с офиса на „Луфтханза“ на летището. След четирийсет секунди от другата страна на линията вече стоеше отговорникът на резервациите.

— Полет 453 за Франкфурт, тази вечер — произнесе Барън отчетливо. — Имате ли резервация за Йозеф Шпеер? Ш-П-Е-Е-Р.

— Един момент, сър. — После човекът каза: — Да, мистър Шпеер си е купил билет преди половин час.

— В кой терминал е „Луфтханза“?

— „Том Брадли“, сър.

— Благодаря — каза Барън и затвори.

Господи, прав беше. Изведнъж му хрумна и още нещо. Може пък наистина да е бил Шпеер. Може би по някаква лична причина просто

да е решил да се прибере вкъщи, без да се обади на никого. Проблемът беше, че за да го открие в самата чакалня и да провери самоличността му, трябваше да поиска съдействието на охраната на „Луфтханза“. А тогава пък трябваше да обясни какво точно прави, „Луфтханза“ веднага щеше да се свърже с полицията на летището и в крайна сметка Макклачи и останалите щяха да пристигнат преди него, със светлини и пуснати сирени. Защото те имаха светлини и сирени.

7:24 вечерта.

Един голям камион забави и спря пред него. Барън също спря и хвърли поглед към огледалото за обратно виждане. Зад него към хоризонта се простираше океан от габаритни светлини. Камионът пропълзя напред. Барън също, но смени платното, за да се придвижи към най-дясната лента, да намери следващия изход и да продължи към летището по обикновените улици. Пак погледна в огледалото. Този път видя не само океана от светлини, а и собственото си лице и за момент се погледна в очите.

Ред Макклачи и 5–2 нямаха значение. Човекът, който го гледаше от огледалото, беше полицейски служител, положил клетва да пази закона и обществото. Но също така и полицай, дотолкова заслепен от личните си вярвания, че не беше успял да проникне в дълбините на лукавството на Реймънд, нито пък да усети готовността му за хладнокръвни убийства. Полицай, който не беше направил нищо, за да ги предотврати. Беше грешка, за която бяха платили с живота си четирима полицейски служители, сред които и една жена, мъж с черно яке, консултант от Ню Джърси и хлапе с лилава коса. Чувството за вина беше чудовищно.

7:29 вечерта.

Той хвърли поглед към радиото, което беше оставил на съседната седалка. Просто трябваше да го вземе и да се обади на Ред, да му каже какво е научил и да тръгне към Пасадина, като остави отряда да провери този Йозеф Шпеер. Но знаеше, че не може да го направи, защото, ако наистина постъпеше така и се окажеше, че това действително е Реймънд, все едно щеше да е поръчал убийството му лично.

7:32 вечерта.

Барън слезе от магистралата. Мислеше за Ребека и че в името на собствената си чиста съвест можеше да бъде убит. И то не от отряда, а

от самия Реймънд. Имаше застраховка „Живот“, разбира се, и Ребека беше единствената, която щеше да я получи — а той се беше погрижил парите да бъдат достатъчно, за да ѝ стигнат за цял живот, ако нещо се случи с него. Но щеше да остане сама. Той беше единственият човек в живота ѝ. Тя се държеше добре със сестрите и се грижеше за себе си само заради него. И сестра Рейносо, и д-р Фланъри му го бяха казвали неведнъж. Той беше основата на малкото, което беше останало от здравия ѝ разум; тихото ѝ, крехко съществуване се дължеше само на присъствието му. Ако загинеше, Дан Форд и съпругата му Надин щяха да ѝ станат настойници, но Дан Форд — колкото и да го обичаха и двамата — все пак не ѝ беше брат.

7:33 вечерта.

Барън спря зад опашка от десетина коли, които чакаха на един светофар, и зарови лице в ръцете си.

— Господи — произнесе на глас.

Беше толкова напрегнат, че трябваше да полага мъчителни усилия да продължи да разсъждава. Ако завиеше надясно след светофара, щеше да вземе Ребека и да се отдалечи на деветстотин километра от тук още преди да се разсъмне. Ако завиеше наляво, щеше да поеме след Реймънд. Ако изобщо беше той.

Зеленото светна и колите поеха напред. Все още светеше зелено, когато Барън стигна до светофара. Трябваше да реши какво да направи. И той реши. Имаше само един отговор. Само той можеше да се погрижи за Ребека. Родителите им вече бяха загинали, при това по ужасен начин, и той нямаше да я подложи на същото мъчение втори път — независимо от професионалния си дълг.

Барън завъртя волана, рязко зави надясно и забърза към Пасадина. След един час щяха да са напуснали Лос Анджелис и да поемат на север, на юг или на изток, нямаше никакво значение. След една седмица нещата щяха да се укротят; след месец щяха да затихнат напълно, защото Ред щеше да се е уверил, че Барън не представлява заплаха. А с времето дори щяха да бъдат забравени.

Но после дойде и другото — смразяващото прозрение за истината. Йозеф Шпеер наистина беше убитото хлапе от парка „Макартър“. Реймънд наистина беше купил билета на негово име за полета на „Луфтханза“ до Франкфурт. И в този момент всички предишни разсъждения изгубиха силата си.

Само едно нещо беше важно. Да пристигне на летището, преди полет 453 да е излял.

Международно летище, Лос Анджелис, терминал „Том Бradли“, магазин за сувенири, 7:50 вечерта

Реймънд вървеше между щандовете и правеше всичко възможно да прилича на пътник, който търси нещо определено — в неговия случай това беше чанта, с която да се качи на самолета. Служителката на „Луфтханза“ беше приела неговото обяснение за раницата, която бил оставил в закусвалнята. Беше маловажна подробност, но той все пак беше допуснал грешка и някой можеше да я забележи — особено когато тръгнеше да се качва без ръчен багаж и без стикер за багаж на билета.

„Учи се от грешките си“ — още едно от правилата на баронесата, които му повтаряше още от дете. Досадно? Да, но за пореден път се оказваше вярно. Проблемът с багажа беше особено неприятен при повишената степен на сигурност по летищата, защото можеше да предизвика излишно любопитство и в крайна сметка да привлече внимание към него.

Намери платнените чанти в дъното на магазина. Той взе една черна и тръгна към касата, но в същия момент осъзна, че ще трябва да сложи нещо в нея. Бързо избра пуловер с надпис „Лос Анджелис“, тениска на „Ел Ей Лейкърс“, четка и паста за зъби; неща, които да напълнят чантата и да приличат на ръчен багаж.

Той се нареди на опашката на касата зад няколко други купувачи. После замръзна. Само на метър от него имаше щанд за вестници с вечерното издание на „Лос Анджелис Таймс“, а цялата първа страница се заемаше от неговата снимка, която полицията беше направила за досието му в Паркър Сентър. Над фотографията с големи букви беше отпечатано: „УБИЕЦ НА ПОЛИЦАИ НА СВОБОДА“. И без това постоянно го даваха по телевизията, а сега и вестниците. Вестниците, които щяха да се продават в цялото летище и хората щяха да ги вземат със себе си в самолета.

После видя и подзаглавието, което допълнително усложняваше нещата: „Възможно е да е с лилава коса!“ Отново бърза и ефикасна

полицейска работа. Бяха предположили правилно, че използва самоличността на Йозеф Шпеер.

Той остави чантата на един рафт, върна се и бързо избра малко огледало, електрическа самобръсначка на батерии и ножица. Когато отново отиде на касата, опашката беше обслужена и той остави покупките си пред касиерката, а после незабелязано пъкна ръка под якето си. Ако го разпознаеше, щеше да я застреля незабавно и да напусне терминала под прикритието на хаоса, който щеше да предизвика. Точно така смяташе да се измъкне и от полицейския капан на Юниън Стейшън, преди да се появи Донлан и да обърка всичко.

Той я наблюдаваше внимателно, но касиерката не откъсна поглед от стоките, докато ги маркираше. Дори не вдигна глава, когато той ѝ подаде кредитната карта на Йозеф Шпеер. Нито пък когато подписа бележката, а тя прибра всичко в голям пластмасов плик. Погледна го едва когато му подаваше плика.

— Приятна вечер — каза автоматично и се обърна към следващия клиент на опашката.

— Благодаря — отвърна той и си тръгна.

Беше стоял точно пред нея, фотографията му заемаше цялата първа страница на вестника, изложен буквално на сантиметри от ръката ѝ, но тя не го бе познала. Единственото възможно обяснение беше, че в професии като нейната, където виждаш стотици хора всеки ден в продължение на месеци, всички започват да ти се струват еднакви.

8:00 вечерта.

Барън рязко зави към „Сепулведа“, която беше на около два километра в южна посока. Имаше общо шест-седем километра, преди да завие към летището на Деветдесет и шеста улица. Няколко големи, тежки дъждовни капки удариха по предното стъкло на колата му — дъждът, за който го беше предупредил Дан Форд, макар че метеоролозите предвиждаха само десетпроцентова вероятност за това. Барън се надяваше Форд да греши, а те да са прави.

След стотина метра капките се превърнаха в дъжд, а след още сто — в порой. Автомобилите пред него толкова забавиха скорост, че

почти спряха. За нула време улицата беше задръстена по същия начин, по който и магистралата преди това.

— По дяволите! — изруга Барън на глас.

Защо нямаше светлини и сирена?! Оставащото разстояние можеше да му отнеме цели четирийсет минути или дори час, ако не спреше да вали толкова силно. Значи един час до Деветдесет и шеста улица. Още десет минути на самото летище, докато стигне до международния терминал. После трябваше да се представи на охраната в „Луфтханза“ и да повика полицаите на летището, за да се опитат да открият Реймънд в чакалнята, без да ги забележи. Щеше да отнеме прекалено много време — по този начин рискуваше да го изпусне.

С чанта през рамо Реймънд влезе в една тоалетна на двайсет метра от мястото, където проверяваха пътниците на „Луфтханза“. Подмина умивалниците и няколко мъже, които стояха пред писоарите, влезе в една кабина, затвори вратата и спусна резето.

Съблече джинсовото яке на Шпеер, отвори чантата и извади огледалото и ножицата. Лилавата му коса се озова в тоалетната чиния. Той пусна водата, прибра ножицата и огледалото и извади електрическата самобръсначка. Накрая облече пуловера с надпис „Лос Анджелис“, прибра якето в чантата, пусна водата още веднъж и излезе от кабинката. Две минути по-късно вече беше гладко избръснат. Реймънд незабелязано се огледа. Никой не му обръщаше внимание. Все така небрежно той се извърна към огледалото, вдигна ръка към главата си и я избръсна.

8:20 вечерта.

Барън пълзеше по булевард „Ла Сиенега“, като нарочно караше в най-дясното платно, за да избегне задръстването по централните ленти. Веднъж петдесет метра, друг път сто. Стигна до една кола, която беше по средата между двете ленти и не му оставяше място да мине. Той заблъска по клаксона и присветна с фаровете, за да накара шофьорът ѝ да се помръдне. Нищо не стана. Барън изруга. Не можеше да се придвижи, точно като всички останали. Дъждът започна да се

излива още по-силно. Вече си представяше Реймънд на летището. Щеше да се държи хладнокръвно и изключително професионално, просто щеше да чака полета си, поредния безличен пътник.

Но — и точно тук беше неприятното — какво щеше да стане, ако вълната от медийно внимание, което самата полиция беше предизвикала, за да накара гражданите да ѝ помогнат да залови Реймънд, се обърнеше срещу самите тях? Какво щеше да стане, ако някой случаен гражданин, който беше видял снимката му по телевизията или във вестниците, го разпознаеше? Знаеха прекрасно на какво е способен Реймънд, когато е притиснат в ъгъла. Какво щеше да направи сега, когато се намираше в един претъпкан терминал на летището?

Барън погледна към радиостанцията на седалката до себе си. После към мобилния си телефон до нея. Поколеба се за миг, после взе телефона.

8:25 вечерта.

— Може би е Реймънд Торн, който се опитва да се представи за пътник на име Йозеф Шпеер — каза Барън бързо и напрегнато, когато се обади на охраната на „Луфтханза“ на международното летище в Лос Анджелис. — Ако е Торн, ще се опита да се държи като обикновен пътник. Но независимо дали наистина е той, приемоте го за въоръжен и изключително опасен. Просто установете дали е там и спрете. Не му давайте да разбере, че го наблюдават, докато не дойда. Дайте ми двайсет минути и нека някой от вашите хора ме чака пред вратата. Повтарям, не му давайте да разбере, че го наблюдават. Не искаме престрелка на летището.

Барън продиктува номера си, затвори и натисна бутона за бързо набиране на друг мобилен телефон. Чу няколко иззвънявания, после един познат глас:

— Дан Форд.

— Джон е. Пътувам към летището, терминала на „Луфтханза“. От група немски студенти липсва младеж, който се казва Йозеф Шпеер, а същият този Йозеф Шпеер ще лети за Франкфурт с онзи полет. Според мен е Реймънд.

— Имах предчувствие, че ще ми кажеш нещо подобно. Вече съм на половината път до летището.

Барън се поусмихна. Такъв си беше Дан, можеше и сам да предположи.

— Накарах охраната на „Луфтханза“ да го търси — продължи Барън. — Може и да съм ги пратил за зелен хайвер, но все още няма как да разберем. Каквото и да е, засега да си остане между нас двамата.

— Обичам да се чувствам специален.

Барън не се засмя.

— Когато пристигнеш, кажи на охраната, че аз те пращам, и ги накарай да те доведат при мен. Кажи им, че няма проблеми. Аз ще ги предупредя, когато пристигна. И, Дан — той се поколеба... — да знаеш, че го правиш на своя отговорност.

— Ти също.

— Просто искам да ти напомня с кого си имаме работа. Ако наистина е Реймънд, стой настрана и гледай. Давам ти възможност да направиш добър материал, но не искам да те застрелят.

— И аз не искам да ме застрелят, Джон, нито пък теб. Внимавай! Адски внимавай.

— Добре. Ще се видим там — каза Барън и затвори.

Не му се искаше да забърква Форд по този начин, но го беше направил, защото при обаждането си до „Луфтханза“ беше принуден да вземе и още една предохранителна мярка, макар че никак не му се искаше — да ги накара да повикат полицията на летището за подкрепление. Беше го направил, за да намали риска за гражданите, ако човекът наистина се окажеше Реймънд. Но знаеше, че по този начин Ред ще научи за броени минути.

Разбира се, във всички случаи оставаше рискът просто да не успее да стигне навреме. Макклаци и останалите все още бяха някъде в града, а при този дъжд и задръстванията дори със светлини и сирени щеше да им е доста трудно да пристигнат на летището. Надяваше се да се забавят толкова, че той да е успял да свърши работата сам — или да е проверил самоличността на студента Шпеер и да го е пуснал да си ходи в Германия, или да е сложил белезниците на Реймънд в присъствието на охраната на „Луфтханза“ и полицаите от летището, а освен това най-вероятно и федералната полиция от Управлението за охрана на въздухоплаването, може би дори няколко агенти от ФБР и ако имаше късмет, Дан Форд от „Лос Анджелис Таймс“.

С други думи, искаше да докара там достатъчно хора от достатъчно различни агенции, за да не могат Ред и останалите от 5–2 да направят своя „ход“.

8:29 вечерта.

— Джон!

Гласът на Ред внезапно изпраща от радиостанцията на седалката до него. Барън се стресна. Бяха минали само четири минути, откакто беше разговарял с охраната на „Луфтханза“.

— Джон, там ли си?

Барън се поколеба, после протегна ръка и вдигна радиостанцията.

— Тук съм, Ред.

— Къде си? Какво правиш? Какво става?

Гласът на Ред беше тих, но разтревожен, сякаш беше баща, който се готви за неприятен разговор със сина си. Беше същият тон, с който му говореше в кабинета, докато му показваше снимките на хората, убити от отряда през годините, а после — вече не толкова нежно — му напомняше за собствената му отговорност като негов член и за наказанието, което щеше да получи, ако тръгнеше срещу останалите. Самият тон беше достатъчен да разбере, че ако Ред се досети, че Барън е предприел нещо самостоятелно, за да предпази Реймънд от Отряд 5–2, беглецът няма да бъде единственият, който ще свърши с куршум в главата.

— Попаднах в задръстване на „Ла Тихера“ близо до летището — отвърна Барън възможно най-спокойно. — Изчезналият Йозеф Шпеер си е купил билет за полет 453 на „Луфтханза“ до Франкфурт около седем вечерта. Може и да е самото хлапе, но може и да е Реймънд. Самолетът излита в девет и четирийсет и пет.

— Защо не ми се обади веднага? — Спокойствието в гласа на Ред изведнъж се беше изпарило, заместено от агресивна настоятелност. — Защо първо си се обади на авиокомпанията?

— Защото действам по предчувствие, Ред, нищо повече. Сигурно просто е онова хлапе Шпеер. За всеки случай се обадох и на охраната. Те ще го локализират, но няма да предприемат нищо, докато не проверят дали е той.

— Тръгваме веднага. Изчакай ни. Не го доближавай. Не прави нищо, докато не пристигнем. Ясен ли съм, Джон?

Колата пред Барън изведнъж помръдна напред, като му даде възможност да се измъкне от задръстването.

— Пътят се изчисти, Ред, измъквам се.

Барън хвърли радиостанцията на седалката до себе си, настъпи газта и мустангът се втурна напред по най-дясната лента.

Международно летище, Лос Анджелис, терминал „Том Брадли“, щанд за кафе на „Старбъкс“, 8:44 вечерта

Един час и една минута до излитането.

Реймънд се вторачи в часовника зад щанда, после плати на касиерката, взе чашата си с кафе и кроасана и седна на една масичка. Огледа малобройните клиенти около него, после отпи от кафето и отхапа от кроасана. Ядеше не защото наистина беше гладен, а защото от арестуването си насам не се беше хранил редовно, а трябваше да си набави енергия. Освен това не биваше да откъсва очи от часовника, защото правилната преценка на времето беше най-важна в случая. Не можеше да мине през металните детектори с два пистолета „Берета“. Трябваше да се отърве от тях, но едва в последния момент, след като съобщят номера на полета и пътниците започнат да се качват. Тогава щеше да ги изхвърли, да мине през детекторите и да поеме право към изхода.

8:53 вечерта.

Реймънд довърши кафето и стана, за да изхвърли картонена чашка в един контейнер за боклук, като междувременно се чудеше какво ли правят полицаите с ключовете от сейфа, които са намерили в багажа му, и дали има начин да разберат къде се намира самият сейф. Чудеше се и дали са се опитали да разберат какво означават датите и местата, които беше записал в бележника си. Или пък какво означават инициалите „И. М.“

8:54 вечерта.

Реймънд се отдалечи от щанда на „Старбъкс“ и излезе на централния коридор на терминала, за да погледне към мястото, където проверяваха пътниците на „Луфтханза“. Имаше опашка от десетина души, но нямаше забавяне и не се случваше нищо необичайно. Той хвърли поглед на часовника.

8:55 вечерта.

Барън се взираше през дъждовните струи, като се опитваше да различи пътя пред себе си в блясъка на фаровете срещу него. Стигна до голямо кръстовище. Светофарът се смени от зелено на жълто. Той натисна газта и мина през него в мига, в който жълтото се смени с червено. В същото време радиостанцията отново изпраща на седалката и той чу как Ред се обръща към диспечерите:

— Говори Макклачи. Накарайте полицията на летището да забави качването на пътниците на полет на „Луфтханза“, номер четири-пет-три.

9:08 вечерта.

Дъждът поотслабна и Барън видя табелата на Деветдесет и шеста улица. Смени скоростта и чу дълбокото изръмжаване на двигателя, после отново настъпи газта.

— Джон — обади се Ред по радиото. — Къде си?

— Тъкмо излизам на летището.

— Ние сме на няколко минути оттам. Повтарям. Не тръгвай сам след него. Изчакай ни. Това е заповед.

— Слушам — каза Барън и затвори.

По дяволите, бяха пристигнали по-бързо, отколкото очакваше. Сега му оставаше само да се опита да ги изпревари и да се надява, че и Дан Форд няма да закъснее.

Пристигна пред летището, изпревари едно такси и един служебен автобус от дясната страна и най-сетне се вмъкна под козирката на сградата, като подмина една лимузина, която му се стори дълга цяла пресечка.

9:10 вечерта.

Подмина втори и трети терминал, после закова пред международния терминал „Том Брадли“, като спря колата накриво на място, където паркирането беше забранено. Изскочи от нея и се затича.

— Ей, ти! Паркирането е забранено!

Към него крачеше едър, оплешивяващ полицай от транспортна полиция.

— Аз съм полицай! Спешен случай! Детектив Барън, Отряд пет-две! — извика Барън, докато го доближаваше, после му подхвърли ключовете от колата. — Прибери я някъде, става ли?

После прескочи тротоара и хлътна в сградата.

9:13 вечерта.

Реймънд отново огледа потока от хора, които минаваха през металните детектори на охраната на „Луфтханза“. После най-сетне чу съобщението, което чакаше.

„Пътниците за полет 453 на «Луфтханза» да се насочат към двайсет и втори изход за качване в самолета. Пътниците за полет 453 на «Луфтханза» да се насочат към двайсет и втори изход.“

Беше време за самолета.

9:14 вечерта.

Реймънд прекоси коридора и влезе в същата тоалетна, където беше подстригал и обръснал косата. Вече завиваше към ъгъла зад писоарите, когато спря на място. На пода пред вратата към кабинките беше поставен яркожълт знак. „Почистване“.

Той чу още едно повикване за полет 453 отвън. Бързо пристъпи напред и надникна зад ъгъла. Чистачът тъкмо влизаше в една от кабинките с метла в ръка. Точно пред него, до жълтия знак, имаше голяма оранжева кофа, пълна с мътна вода и почистващ препарат. Реймънд бързо се огледа. Чистачът все още беше в кабинката, краката му се виждаха, а метлата се движеше по пода.

Реймънд за последен път се огледа, после мина покрай знака и извади двата автоматични пистолета от колана си. Чистачът все още беше в кабинката. Реймънд внимателно пусна пистолетите във водата, като изчака само секунда, за да види как потъват. След миг вече беше изчезнал оттам.

9:16 вечерта.

Барън изкачваше по две стъпала наведнъж. Двама служители на „Луфтханза“ в тъмни костюми, мъж и жена, тичаха след него. Въпреки нареждането на Макклачи и въпреки факта, че разполагаша с качествената снимка на Реймънд, направена от полицейското управление в Лос Анджелис, нито охраната на „Луфтханза“, нито

цивилните полицаи на летището бяха успели да го открият сред пътниците. Не можеха да си позволят да бъдат по-агресивни, за да не се издадат, затова просто бяха оглеждали за човек на неговата възраст, с неговия ръст, облечен с джинси, джинсово яке, бейзболна шапка и вероятно лилава коса.

— Открийте служителя, който е продал билета на Шпеер — нареди Барън, когато изкачиха стълбите и тръгнаха по коридора, който водеше към пункта за проверка на пътниците. — Накарайте го да дойде на изхода.

9:18 вечерта.

Реймънд чакаше на опашката за проверка на пътниците. Когато стигна до конвейерната лента, той си свали обувките, както правеха и всички останали пътници, после ги остави заедно с черната си чанта на лентата и мина през металния детектор.

9:19 вечерта.

Реймънд си взе обувките и чантата от конвейера, обу се и тръгна към изхода за качване. Никой от служителите на охраната не му беше обърнал внимание.

9:20 вечерта.

Халидей бързо прекоси улицата пред летището и рязко зави към терминал 6, като паркира неправилно между едно такси и бял джип „Шевролет“. Червено-жълтите светлини не спираха да мигат на задното стъкло. Миг по-късно вече беше в терминала, като в движение закопчаваше значката на джоба на самото си и измъкваше радиостанцията.

— Джон, тук е Джими, току-що влязох — каза той, докато прекосяваше фоайето в посока към ескалатора, който щеше да го отведе до изходите на горния етаж.

9:21 вечерта.

Макклачи и Полчак, а после и Валпарайсо и Лий паркираха със запалени светлини до Халидей на мястото, току-що освободено от белия джип. Четиримата детективи излязоха навън, като затръшваха вратите на колите и в движение закопчаваха значките си на гърдите.

9:22 вечерта.

— Пристигнахме, Джими — обади се Ред по радиото на Халидей.

— Вторият етаж, изход дваисет и две. — Халидей подтичваше, докато разговаряше с Ред. С него бяха един униформен полицаи от летището и един от служителите на охраната на „Луфтханза“. — Засега нямаме нищишко за местонахождението на Шпеер — добави той.

9:23 вечерта.

Реймънд чакаше на опашка заедно с дваисетина други пътници, а фоайето около него бръмчеше от гласовете на още стотина души, които чакаха същия самолет.

„Почти — помисли си. — Почти.“

После чу, че някакви хора пред него мърморят, че опашката е спряла, и вдигна поглед. Хората от „Луфтханза“ на входа разговаряха помежду си. Изведнъж бяха спрели да пропускат хората. По някаква причина движението напред беше блокирано. Зад него измърмори още някой и сякаш за да му отговорят, високоговорителите на летището оживяха.

— Внимание, моля. Качването на полет 453 на „Луфтханза“ за Франкфурт ще се забави.

През тълпата премина вълна от недоволство, а Реймънд усети внезапно безпокойство. Огледа се и видя двама високи, въоръжени служители на летището, които стояха на десетина метра от тях и оглеждаха пътниците.

Господи, дали забавянето не беше заради него? Отново се сети за полицията в Лос Анджелис и безмилостната ѝ, почти свръхестествена ефективност. Откъде бяха разбрали? Дали беше възможно да са установили самоличността на Шпеер и да са го проследили дотук? Не, това беше лудост. Беше невъзможно. Трябваше да има друго обяснение.

Той хвърли поглед назад по коридора, за да види дали идват още полицаи. Вместо това видя младата служителка от гишетото на „Луфтханза“, която му беше продала билета, да си пробива път насам. С нея вървяха и двама мъже в тъмни костюми. И...

Боже господи!

Той се извърна, като отчаяно обмисляше следващия си ход. Сърцето му се беше качило в гърлото. Джон Барън уверено напредваше през тълпата; следваха го мъж и жена със същите тъмни костюми. И тримата търсеха някого.

После видя да се приближават и още хора, а лицата им бяха неизличимо запечатани в паметта му — бяха мъжете от гаража. И ако тях все пак можеше да ги сбърка, нямаше как да е забравил водача им, когото наричаха Ред, нито пък Лий, едрия чернокож, който го беше разпитвал за пистолета „Рюгер“, докато беше в ареста.

Хората около него продължаваха да мърморят за забавянето и да се чудят какво става. Реймънд трябваше да намери изход.

9:29 вечерта.

— Виждаш ли го някъде? — каза Ред, когато се изравни с Барън.

С него беше и Лий, както и младата продавачка от гишето на „Луфтханза“ и двама души от охраната на авиолинията.

— Не, още не. Освен това все още не знаем дали изобщо е Реймънд. Може и да е германчето. Може би просто е решил да се прибере вкъщи.

Очите на Ред се впиха в тези на Барън.

— Да бе — каза той тихо.

Погледна го само за миг, но Барън разбра, че Ред никак не е доволен от самостоятелните му действия. После Ред рязко откъсна очи от неговите и започна да оглежда тълпата. Барън се досети, че и началникът му не вярва на теорията за младия германец, точно както и той самият. Реймънд беше някъде тук.

Ред се обърна към младата продавачка от „Луфтханза“.

— На немски ли говореше?

— Да, гладко — отвърна тя, като не спираше да оглежда тълпата.

— Освен това изглеждаше много добре, а косата му беше лилава.

Ред се обърна към Лий.

— Блокирайте коридора зад нас. Ще минем през тълпата. Никой да не се качва на самолета, докато не сме огледали всички пътници.

После рязко изгледа Барън.

— От този момент ти ще ми бъдеш партньор. Ясно?

— Партньор? — повтори зашеметен Барън.

В отряда нямаше партньори; хората постоянно се сменяха. А сега двамата с Ред бяха в един отбор.

— Точно така — отвърна Ред. — И този път стой до мен, а недей да...

Бум! Бум! Бум!

Трясъкът на пистолетните изстрели заглуши следващите думи на Макклачи.

— Залегни! — извика Барън и притисна продавачката от „Луфтханза“ към пода, докато детективите се въртяха на всички посоки с извадени оръжия.

За част от секундата всички замръзнаха по местата си. После Реймънд изведнъж се откъсна от тълпата, прекоси залата за качване на самолета и се втурна с всички сили към коридора, който водеше към него.

— Бейзболна шапка! По коридора!

Със стоенето плътно до Ред се свърши още преди да бе започнало. Барън се втурна през тълпата. Цялото фоайе беше в плен на паниката. Хората тичаха, викаха, блъскаха се и пицяха, като се опитваха да се измъкнат. Над тълпата тегнеше острият дъх на барута.

Барън заобиколи един свещеник, който тичаше в обратната посока. В същото време забеляза и хората от охраната на „Луфтханза“ до ръкава.

— Затворете самолета отвътре!

Ред тичаше след него, като си пробиваше път през мелето. Полчак, Валпарайсо, Лий и Халидей правеха същото, с извадени пистолети, като скъсяваха дистанцията.

Свещеникът беше приклепнал до труповете на двамата летищни полицаи, които Реймънд беше убил мълниеносно и напълно изненадващо, точно както беше направил с шерифите в асансьора на съда. Ловко беше измъкнал пистолета от кобура на първия и го беше застрелял от упор в главата, преди да реагира, а после беше стрелял два пъти в лицето на втория, докато той се опитваше да извади оръжието си. След това, без да изпуска пистолета, Реймънд се беше втурнал през стреснатата тълпа към коридора, който водеше към самолета. В същия миг очите му се бяха срещнали с тези на Барън.

Барън рязко спря пред входа. Стиснал пистолета си с две ръце, той внимателно надникна в мътно осветения тунел. Беше празен. Изведнъж усети присъствие зад себе си и рязко се обърна. Беше Ред. Гласът му беше студен и равен, когато каза:

— Нали разбираш какво ще му се случи, когато го хванем?

Барън го изгледа за част от секундата; после се озърна зад него, като търсеше Дан Форд. Дори да беше там, не го видя. Примирено се обърна към Ред — трябваше да забрави за помощта на Форд.

— Разбирам — отвърна, после се обърна и хлътна в тунела, насочил пистолет напред.

В слабата светлина видя, че коридорът завива наляво. Колко пъти беше минавал по такива тунели, без да се замисля? Просто беше вървял след останалите пътници към самолета, без дори да му хрумне, че е възможно някой да се крие зад ъгъла и да те чака, за да сложи край на живота ти.

— Говори Макклаци — обади се Ред зад гърба му; говореше тихо по радиостанцията си. — Свържете ме с охраната на „Луфтханза“.

Барън пристъпваше сантиметър по сантиметър към завоя. Сърцето му биеше учестено, а показалецът му беше на спусъка. Очакваше Реймънд да е точно зад ъгъла и беше готов да стреля в мига, в който го види.

— Макклаци — повтори Ред по радиото. — Обектът качи ли се в самолета?

Барън преброи до три и изскочи зад ъгъла.

— Не! — извика и се втурна напред. — Още е вън!

В далечния край на коридора имаше една отворена врата. Барън се втурна към нея, спря за миг на прага, после си пое въздух и изскочи навън — точно навреме, за да види как Реймънд рязко отваря вратата на един служебен изход на нивото на пистата и влиза отново в сградата на терминала.

Барън се втурна по стълбите надолу. Зад него идваше Ред, като не спираше да дава нареждания по радиостанцията си. Барън стъпи на пистата, прекоси обратно до стената на терминала и се залепи до вратата, през която беше преминал Реймънд. Отново си пое дъх, после внимателно я бутна навътре и видя нов коридор, ярко осветен от флуоресцентни лампи. Той пристъпи напред по него. Вляво имаше друга врата. Барън отново си пое дъх. Отвори вратата и замръзна. Беше служебното кафене на „Луфтханза“. Някои от масите бяха съборени. Няколко служители лежаха на пода с ръце на тила.

— Полиция! — извика Барън. — Къде е той?

Реймънд изведнъж се показа иззад една преобърната маса в далечния край на помещението.

Бум! Бум! Бум!

Автоматичният пистолет на убития полицаи от летището подскочаше в ръката му.

Бум! Бум!

Барън отвърна на огъня и се просна на пода. Претърколи се и отново скочи, готов да стреля. Вратата беше отворена, а Реймънд беше изчезнал.

Миг по-късно и Барън профуча през нея, като с всички сили се втурна по друг коридор. Вратата в дъното му неочаквано се отвори и оттам излезе Халидей с пистолет в ръка.

— Не е тръгнал насам! — извика той.

Барън видя една незатворена врата по средата на коридора и се спусна към нея. Достигна я пръв, рязко я отвори и изскочи в друг коридор. Чу нов изстрел, после още един.

— Господи!

Вече тичаше с пълна скорост. Дробовете му горяха, когато се втурна през вратата в дъното. Попадна в багажното отделение. Един от носачите лежеше мъртъв на пода, а друг беше паднал на колене на няколко метра по-нататък и обилно кървеше.

— Нагоре! Отиде натам!

Пазачът посочи към конвейерната лента, която изнасяше багажа към терминала.

Барън разблъска куфарите, чантите и кутиите и се качи на лентата.

Бум! Дзън!

Той чу изстрела и рикошета почти едновременно и усети как нещо просвистява покрай главата му. После вече беше потеглил нагоре. Видя Реймънд, приклеknал между чантите на десетина метра пред него. Беше захвърлил бейзболната си шапка и Барън видя, че главата му е обръсната до голо.

Бум! Бум!

Стреляше Барън. Първият изстрел рикошира от един голям куфар до главата на Реймънд. Вторият изобщо не попадна в целта. После той видя, че Реймънд се изправя на коляно, за да стреля на свой ред. Барън залегна в очакване на оглушителния изстрел... но чу само метално изцпракване. После още едно, и още едно. Нещо не беше наред с пистолета на Реймънд.

Барън се заизкачва нагоре, като се готвеше да стреля. Но закъсня. Реймънд беше изчезнал. Той го чу как се придвижва нагоре по конвейерната лента, като разблъсква багажа.

Лентата беше тясна, предназначена за багаж, а не за хора, но щом Реймънд можеше да се качи на нея, Барън също трябваше да може. Той пхна пистолета в колана си, приведе се и запълзя нагоре, през две големи чанти със стикове за голф. Секунда, две. Отново залегна, докато лентата премине под някакви жици. После конвейерът рязко зави наляво и Барън се хвана за едната чанта, за да не падне. Изведнъж се появи и Реймънд — подобно на огромен плъх, той се спусна от тавана право върху Барън, сграбчи го за яката и замахна с пистолета си.

Барън се изви встрани и заби юмрук в лицето на Реймънд. Чу го да извиква и сграбчи ризата му със свободната ръка. В същия миг Реймънд също успя да замахне. Движението беше бързо, късо и много силно. Ударът попадна точно пред ухото на Барън и за част от секундата му причерня.

После лентата изведнъж поддаде под тях и двамата мъже се затъркаляха надолу сред падащите чанти. Миг по-късно се приземиха на въртящия се диск, от който пътниците прибират багажа си. Зрението на Барън се върна и той видя лица над себе си. Хората пицяха и му викаха нещо, но той не разбираше какво. После осъзна, че лежи по гръб. Ръката му се протегна към пистолета на колана. Нямаше го.

— Това ли ти трябва?

Реймънд стоеше точно над него с неговата берета в ръка. Дулото беше на сантиметри от лицето му.

— Досвидания — каза той.

„Довиждане“, на руски. Барън се опита да се извърне, за да се предпази от изстрела, но беше невъзможно.

— Реймънд!

Барън чу как Ред излая името на престъпника и видя, че Реймънд се завърта да го види. После се разнесоха оглушителни изстрели, Реймънд скочи от въртележката и изчезна.

Дан Форд влезе в терминала, плътно следван от един от служителите на „Луфтханза“, и първото нещо, което видя, беше как Реймънд тича право срещу него. Очите им за миг се срещнаха, после Реймънд ги заобиколи, като блъсна един възрастен мъж встрани, и профуча през една плъзгаща се врата. Едва тогава Форд осъзна какво е видял току-що и какво е станало. После чу писъците и виковете от багажното фоайе. Обърна се и се затича натам.

Ред беше проснат на пода, облян в кръв. Хората се тълпяха около него, твърде шокирани и ужасени, за да предприемат нещо. Форд видя как Барън си пробива път от срещуположния ѝ край, като разблъсква хората и им крещи да се отдръпнат. Двамата достигнаха Ред едновременно. Барън приклекна до него, разкъса сакото му и притисна с две ръце гръдния му кош, за да спре кръвенето.

— Някой да се обади на „Бърза помощ“! Някой да извика линейка! — изкрещя той, вдигна глава и видя, че пред него е Дан Форд. — Извикай шибаната линейка! — повтори той.

— Не искаше да носи жилетка — каза някой и Барън усети една ръка, която се опитваше да го дръпне встрани.

Той рязко се измъкна от нея.

— Няма смисъл, Джон — повтори тихо същият глас.

Барън вдигна поглед и видя Рузвелт Лий, който стоеше до него.

— Майната ти! — изкрещя.

Забеляза и Дан Форд, който говореше с Халидей, Полчак и Валпарайсо и сочеше посоката, в която беше побягнал Реймънд. Тримата детективи се втурнаха след него. Очите на Барън се върнаха към Ред и той отново чу гласа на Лий, натежал от сълзи.

— Вече няма смисъл, Джон.

По лицето на Барън се изписа объркване и Лий го хвана за ръката, за да го издърпа на крака.

— Късно е, не разбираш ли? Командирът е мъртъв.

Светът се олюля. Настъпи пълна тишина. Отвсякъде го гледаха лица. Барън видя как Дан Форд се връща, сваля синьото си спортно

сако и покрива лицето на Ред с него. Видя Халидей, Полчак и Валпарайсо, които също се върнаха, като дишаха тежко. Видя как огромният Рузвелт Лий тъжно клати глава, а сълзите му бавно се стичат по бузите.

9:47 вечерта.

Същата сряда, 13 март, 10:10 вечерта

Халидей го изпрати вкъщи. Каза му, че ще имат нужда от свеж човек в службата на сутринта; за момента двамата с Валпарайсо бяха достатъчни, за да координират издирването на Реймънд. Лий и Полчак вече бяха потеглили, за да изминат най-дългите километри през живота си, към центъра на града и скромната къща с три спални на Риджвю Лейн 210, за да съобщят на Глория Макклаци за смъртта на съпруга ѝ.

— Карай.

— Накъде?

— Накъдето и да е. Просто не спирай да караш.

Дан Форд запали двигателя и изкара мустанга от летището, а после зави на север към Санта Моника. Кръвта на Ред все още беше по костюма и ръцете на Барън. Той сякаш не го забелязваше. Беше потънал в мислите си.

Фактът, че територията от десет квадратни километра около международното летище беше отцепена буквално минути след инцидента и стотици полицаи, подпомагани от хеликоптери и кучета, бяха започнали да претърсват целия район в търсене на Реймънд Оливър Торн, изглежда, нямаше значение. Нито пък фактът, че всички излитащи полети бяха отменени, докато не проверят всеки пътник поотделно и не установят със сигурност, че Реймънд просто не се е прехвърлил на друга авиолиния.

Единственото, което имаше значение, беше смъртта на Ред Макклаци. Може би просто трябваше да застреля Реймънд, без да го вика по име. А може би тълпата му беше попречила и той не беше посмял да стреля, за да не рани някого. Или пък беше решил, че ако не привлече вниманието на Реймънд, в следващия миг той ще убие Барън. Но в самия край, в последните ужасни секунди, беше имало кратка, оглушителна престрелка, значи и Ред беше стрелял по Реймънд. Проблемът беше, че колкото и добър стрелец да беше Ред, Реймънд очевидно беше по-добър и от него. Или по-бърз, или с по-голям

късмет, а може би и трите. Каквато и да беше причината, сега Ред Макклачи беше мъртъв, а Джон Барън — не.

Каквато и да беше причината, Ред беше спасил живота му. Ред Макклачи, когото Барън едновременно уважаваше, презираше и обичаше. И който го беше избрал за свой партньор броени минути, преди да умре.

Независимо от всичко, което беше извършил, или от истинската мотивация на Отряд 5–2, беше невъзможно да мисли за Ред като за обикновен човек. Той беше великан, легенда. Хората като него не биваше да умират на пода на претъпкан терминал на летището, под ярките светлини и пред погледите на двеста души, които чакат багажа си.

— Когато бяхме в гаража, и той беше с жилетка като всички нас. Но сега наистина не я носеше. Не знаех.

Барън продължи да гледа право пред себе си, докато говореше. Дъждът беше отслабнал до тих ръмеж, осветяван от фаровете.

— Сигурно е повярвал на легендата за самия себе си. Може би наистина е смятал, че нищо не може да го убие.

— Доколкото познавам Ред, може би жилетките просто са го дразнели — отвърна тихо Дан Форд, продължавайки да кара. — Все пак дойдоха по-късно от него в полицията. Може би това само по себе си е причина.

Барън замълча и разговорът замря. След час вече бяха далеч от светлините на града и продължаваха на север, по щатската магистрала сред хълмовете към планините Техачапи. Дъждът вече беше спрял и от небето ги гледаха звездите.

Трийсет и пет минути след като беше избягал от летището, Реймънд пристигна на паркинга на хотел „Дисниленд“, откъдето се виждаше въздушната еднорелсова железница за гостите на хотела в легендарния парк. За момент си позволи да се усмихне. И не защото се беше измъкнал на косъм от капана на полицията или защото беше успял да се измъкне от летището по същия начин, по който беше пристигнал, а именно с най-близкия автобус, макар че, когато потегляха, първите сирени вече виеха тревожно и обявяваха пристигането на цяла армия от полицаи.

Усмихна се, защото си спомни, че през 1959 г. тогавашният ръководител на Съветския съюз Никита Хрушчов беше поискал разрешение да посети „Дисниленд“, а американското правителство му беше отказало. Грешен ход, защото цялата история се беше превърнала в горчив политически инцидент с емоционална окраска. Той дори не си спомняше развързката. Просто не можеше да повярва на зловещия абсурд на ситуацията. Какво се беше случвало в тъмните умове на лидерите на свръхсилите от Студената война във Вашингтон и Москва, които бяха позволили на някой като Мики Маус да ги доближи с още една крачка до взаимното ядрено унищожение?

Той мигновено отклони мислите си от тези безплодни разсъждения. Осъзнаваше, че издирването му е станало много целенасочено и сериозно. Вече знаеха как е облечен, както и че главата му е обръсната. Трябваше да намери място, където да се скрие и да си почине в безопасност, да се съсредоточи и да се опита отново да се свърже с Жак Бертран в Цюрих. Този път нямаше да му се обади за предстоящото си пристигане във Франкфурт, а отново щеше да поиска самолет и паспорт, за да го изкарат от Калифорния възможно най-бързо.

Автобусът спря. Вратите му се отвориха и от него слезе група канадски туристи, които говореха на френски. Той незабавно се присъедини към тях, за да влязат заедно във фоайето на хотела. После отиде в магазина за подаръци и за пореден път използва кредитната

карта на Йозеф Шпеер, като този път си купи шапка с логото на „Дисниленд“ и яке с надпис „Карибски пирати“.

След като смени външността си по този начин, Реймънд отново се довери на обществения транспорт. Хвана следващия автобус обратно към града и първо отиде до летище „Джон Уейн“, а после се прехвърли на друг автобус, който щеше да го откара на единственото място, за което можеше да бъде горе-долу сигурен, че ще прекара остатъка от нощта необезпокояван — апартамента на Алфред Нойс в Бевърли Хилс.

Пристигна след час и се замисли как да влезе. Очакваше един заможен американски бижутер, дори такъв със скромен апартамент като Нойс, да има поне някаква електронна охранителна система, в която всяка врата и прозорец са свързани с алармата. Беше обучен да обезврежда десетината най-популярни алармени системи просто като изолира проводниците от двете страни на мястото, където иска да влезе, а после да ги свързва така, че да връщат тока обратно към централата, преди да ги среже, като по този начин не отваря електрическата верига и заблуждава системата, че е останала непокътната. И беше напълно подготвен да се справи с алармата на Нойс, но това се оказа ненужно.

Алфред Нойс беше не просто прекалено предвидим, а направо арогантен. Единствената пречка пред свободното влизане в апартамента му беше ключалката на входната врата, която можеше да бъде разбита и от най-слабоумния крадец, и дваисет минути след полунощ Реймънд я отвори без никакви проблеми. В 00:45 вече беше взел душ и се беше преоблякъл в една от чистите пижами на Алфред Нойс. Направи си сандвич с колбас и швейцарско сирене, като го поля с чаша от леденостудената водка, която Нойс държеше във фризера на хладилника си. В един след полунощ — след като реши да не използва домашния телефон на Нойс въпреки сложната система, по която сменяше централите, защото се опасяваше, че в някакъв момент специалистите на полицията можеха да се опитат да проследят обажданията — той седна пред компютъра в малкия кабинет, като остави беретата на Барън на бюрото до себе си. Влезе в интернет, после се свърза с един сървър в Бъфало, щата Ню Йорк, влезе в пощата си и изпрати кодирано съобщение на един имейл адрес в Рим, който автоматично щеше да го препрати на друг в Марсилия, преди да

пристигне на имейла при Жак Бертран в Цюрих. В съобщението обясняваше на швейцарския адвокат какво се е случило и искаше незабавно съдействие.

Изпи още една чаша руска водка, а после, точно в 1:27 сутринта на 14 март, вторник, докато почти всички полицаи в Лос Анджелис и района го издирваха, Реймънд Оливър Торн легна на голямото легло в спалнята на Алфред Нойс, зави се и заспа дълбоко.

Четвъртък, 14 март, 4:15 сутринта

— Стемковски. Джейк, нали така?

Джон Барън се подпираше на кухненския плот в дома си в квартал Лос Фелис с молив в едната ръка и телефон в другата.

— Имате ли номера на домашния му телефон? Знам, че е шест и петнайсет сутринта. Тук е четири и петнайсет — обясни той неумолимо, после надраска номера в бележника си. — Благодаря.

Десет минути по-рано Джими Халидей, изтощен до крайност, му се беше обадил с последните три новини от разследването. Първата беше за двата деветмилиметрови пистолета, открити в кофата в мъжката тоалетна на терминала на „Луфтханза“. Пръстовите отпечатащи бяха напълно разтворени от почистващия препарат. Но нямаше съмнение кой ги е пуснал там — те със сигурност бяха служебните оръжия на шерифите, които Реймънд беше убил в асансьора на сградата на съда. Втората новина беше за резултатите от балистичната експертиза на автоматичния рюгер, който бяха открили в багажа на Реймънд във влака. Тестовите без съмнение доказваха, че е същото оръжие, използвано при убийството на двете жертви в шивашкото ателие на Пиърсън Стрийт в Чикаго.

Третата новина беше за отговорите на запитванията, изпратени вчера следобед до полицейските управления в Сан Франциско, Мексико Сити и Далас — градовете, които според магнитната лента на паспорта на Реймънд бяха посетени от него непосредствено преди да пристигне в Чикаго, т.е. в 24-часовия период от петък, 8 март, до събота, 9 март. Не особено изненадващо и в трите града в този период бяха извършени убийства. В Сан Франциско и Мексико Сити властите докладваха за труповете на жертви, които са били брутално измъчвани, преди да бъдат убити. Смъртта беше настъпила от изстрели от упор в лицето, които правеха разпознаването им невъзможно. Жертвата от Сан Франциско беше хвърлена в залива, а тази в Мексико Сити — на някакъв строеж. Мотивът зад обезобразяването на жертвите и скриването на труповете беше самоличността им да остане в тайна

възможно най-дълго, като по този начин даде на убиеца им повече време. Беше същата техника, която Реймънд беше приложил в случая с Йозеф Шпеер.

Накрая Халидей му беше съобщил, че работи съвместно с полицейските управления в Сан Франциско и Мексико Сити, за да получи още информация за жертвите на убийствата там, и му поръча да се заеме с Чикаго.

Барън отпи от набързо приготвеното си нес кафе, набра номера, който му беше дал Халидей, и зачака. На плота до него беше оставен автоматичен пистолет 45-и калибър, марка „Колт Дабъл Ийгъл“. Беше личното му оръжие, което беше извадил от едно заключено чекмедже в спалнята си, защото Реймънд беше взел служебната му берета на летището.

— Стемковски — каза дрезгав, уморен глас в слушалката.

— Обажда се Джон Барън от полицейското управление в Лос Анджелис, Отряд пет-две. Извинете, че ви будя, но гоним много опасен престъпник, който в момента е на свобода.

— И аз така чух. С какво мога да помогна?

Много опасен престъпник, наистина. Барън беше сам вкъщи, облечен с долнище на анцуг и износена тениска с щампа на полицейската академия в Лос Анджелис. Но със същия успех можеше да стои чисто гол по средата на булевард „Сънсет“ по времето, когато оттам минаваха най-много коли. Трябваше му възможно най-пълна информация за хората, убити в шивашкото ателие — всичко, което можеше да му даде Джейк Стемковски, детектива от отдел „Убийства“ на полицейското управление в Чикаго.

— Били са шивачи — започна Стемковски. — Братя, съответно на шейсет и седем и шейсет и пет години. Фамилията им е Азов. А-З-О-В. Руски имигранти.

— Руснаци?

Барън рязко си припомни бележките в календара на Реймънд. *Руско посолство в Лондон. 7 април, Москва.*

— Това изненадва ли те?

— Не съм сигурен — отвърна Барън.

— Независимо откъде са дошли, и двамата са били американски граждани от четирийсет години. Изкарахме списък с руски имена,

който покрива половината щати. Има трийсет и четири само в района на Лос Анджелис.

— Лос Анджелис? — повтори Барън.

— Аха.

— Да не са евреи?

— Убийство от омраза?

— Като нищо.

— Сигурно си прав, но всъщност не са били евреи — отвърна Стемковски. — Руски православни християни.

— Ще ми изпратиш ли списъка?

— Веднага щом мога.

— Благодаря — каза Барън. — Лягай да спиш.

— И без това трябва да ставам.

— Благодаря още веднъж.

Барън затвори и остана неподвижен. Пред него беше автоматичният колт. Вдясно, до хладилника, беше снимката му с Ребека, направена в санаториума, под която пишеше „Брат и сестра на годината“. Вече не знаеше какво да прави с Ребека. Бяха минали помалко от две денонощия, но му се струваше, че са изминали векове. Ужасът и отвращението, които беше изпитал при екзекуцията на Донлан, когато беше открил с какво се занимава отрядът, и беше получил предупреждения както от Ред, така и от Халидей, му се струваха част от някакъв друг живот. Сега единственото, което имаше значение, беше, че Ред е мъртъв, а убиецът му все още е на свобода. Убиецът му беше човек, за когото не знаеха почти нищо, освен че ще продължи да убива, докато не бъде спрян. Тази мисъл го изпълваше с ярост. Чуваше тежкото биене на сърцето си и шума на кръвта в ушите си. Очите му се откъснаха от снимката и отново се спряха на пистолета.

И тогава осъзна какво е станало с него. Беше се превърнал в онова, от което най-много се страхуваше. Беше се превърнал в един от тях.

Четвъртък, 14 март, Бевърли Хилс, 4:40 сутринта

Реймънд се приведе над компютъра в малкия кабинет на Алфред Нойс. Беше получил кодирано съобщение от Жак Бертран. Преводът гласеше: „Документите се изготвят в Насау на Бахамите. Самолетът е уреден. Очаквай потвърждение.“

Това беше всичко. При предишното му обаждане баронесата го беше предупредила, че изготвянето на фалшив паспорт и предаването му на пилота, който да му го донесе, ще отнеме време. Реймънд беше наредил на Бертран да прекъсне цялата операция, след като му беше съобщил, че се отказва от първоначалния план и пътува за Франкфурт. Така че сега се беше наложило да започнат целия процес отново. Не беше по ничия вина, просто така се бяха стекли обстоятелствата.

Всъщност не, имаше друго обяснение.

Бог продължаваше да го изпитва.

Санаториум „Св. Франсис“, 8:00 сутринта

Джон Барън гледаше белия лист. После над него се появи ръка с червено по върховете на пръстите, която рисува голям ален кръг. В средата му се появи едно око, второ, триъгълен нос. Най-сетне и устата, извита надолу в тъжна гримаса, която превърна целия портрет в маска на трагичен актьор.

— Добре съм — каза само с устни Барън.

Опита се да се усмихне, после се извърна от мястото, където Ребека рисуваше с пръсти, и отиде до един отворен прозорец.

Дъждът от предишната вечер беше истинска божия благодат, която беше превърнала Лос Анджелис в чисто и красиво място, искрящо под утринното слънце. Но чистотата и блясъкът бяха просто прикритие за истината, която сякаш беше илюстрирала Ребека — твърде много хора загинаха през тази нощ и Джон Барън трябваше да направи нещо по този въпрос.

Той се стресна, когато някой го докосна по ръката, и се обърна. До него стоеше Ребека и бършеше боята от пръстите си с хавлиена кърпа. Когато свърши, взе ръцете му в своите и се взря в него. Тъмните ѝ очи отразяваха всичко, което чувстваше самият той — гняв, болка, загуба. Джон знаеше, че тя се опитва да го разбере и е още по-разтревожена от факта, че не може да го сподели с него.

— Всичко е наред — прошепна той и я прегърна. — Всичко е наред. Всичко е наред.

Паркър Сентър, 8:30 сутринта

Дан Форд беше в първия ред на журналистите с техните камери и микрофони, докато кметът на Лос Анджелис четеше официалното си съобщение.

— Днес жителите на Лос Анджелис ще скърбят за загубата на командир Арнълд Макклаци, когото всички познаваха като Ред. Той би казал за себе си, че не е герой, а просто ченге, но направи най-висшата саможертва, на която е способен един офицер от полицията...

Последните думи заседнаха на гърлото на кмета и той спря да говори за момент. После се стегна и продължи, като съобщи, че губернаторът на Калифорния е наредил знамената да бъдат спуснати наполовина в цялата столица на щата в знак на траур за Макклаци.

— Освен това — каза кметът — според завещанието на командира няма да има погребение с почести. Само малко събиране в тесен кръг в неговия дом. Както всички знаете, Ред мразеше преструвките и не обичаше да застава пред публика.

Той леко се усмихна, но никой не се засмя. После кметът подаде микрофона на началника на полицията Луис Харуд.

Тържественото настроение изведнъж стана делово и строго. Харуд съобщи, че в изпълнение на неговите заповеди членовете на Отряд 5–2 няма да дават изявления пред медиите. Точка. Те работят денонощно, за да заловят Реймънд Оливър Торн. Точка. Всички въпроси към тях трябва да преминават през офицера за връзки с обществеността от полицейското управление в Лос Анджелис. Точка и край на съобщението.

Хората от местните медии, които постоянно работеха с полицията, го разбраха веднага. Останалите, които към този момент

вече наброяваха стотина души — и продължаваха да се увеличават с пристигането на международните екипи, — се почувстваха изолирани от центъра на събитията в една гигантска, непрекъснато разрастваща се драма. И наистина беше така. Освен че искаше да покаже уважение към личния живот и скръбта на хората от 5–2, самото полицейско управление беше бясно заради начина, по който медиите започваха да представят цялата история.

Самият Ред Макклачи беше убит, бяха загинали петима полицейски служители и двама цивилни, а убиецът все още беше на свобода. В резултат на това името на Отряд 5–2 като едно от най-елитните полицейски формирования в страната беше споменавано в статиите и репортажите във все по-иронична, дори подигравателна светлина. Само за една нощ престъпленията на Реймънд бяха върнали на Града на ангелите ореола му от времето на Дивия запад. Хладнокръвният убиец мигновено се беше превърнал в любимец на таблоидите — дързък престъпник с прякор „Избухливия Рей“, чиито подвизи бяха разгласявани по целия свят.

Реймънд Оливър Торн — с неговото неизвестно минало и очевидна безскрупулност — се беше превърнал в модерна версия на легендарните престъпници Джон Дилинджър и Били Хлапето. Беше млад, красив, безстрашен и безмилостен, измъкваше се със стрелба и от най-опасните капани и постоянно надхитряваше властта. А най-хубавото за медиите беше, че убиецът все още е на свобода, и колкото по-дълго продължаваше това положение, толкова повече щяха да се покачват рейтингите на новините и тиражите на всекидневниците.

Полицейското управление в Лос Анджелис беше твърдо решено да сложи край на този цирк, особено сега, когато всеки от стотиците журналисти искаше интервю с някой от членовете на отряда. Началниците им бяха решили, че най-простото решение е да ги държат далеч от медиите. И точно това бяха направили.

Единственото изключение беше Дан Форд. В ПУЛА знаеха, че могат да му се доверят не само да отразява истината, но и да си държи езика зад зъбите, макар че знаеше неща, от които на таблоидните журналисти щяха да им потекат лигите. Но той ги пазеше за себе си, за да не пречи на разследването. Дан Форд например знаеше за балистичната експертиза, която свързваше Реймънд с убийствата в Чикаго. И за продължаващото разследване на убийствата в Сан

Франциско и Мексико Сити. Както и че след обаждането на Халидей, което потвърждаваше връзката с убийствата в Чикаго, Джон Барън веднага се беше свързал с детектива, който разследваше случая на Пиърсън Стрийт. Дан Форд знаеше всички тези неща, но не ги споделяше с никого и точно затова полицията в Лос Анджелис му се доверяваше.

Бевърли Хилс, 8:45 сутринта

Реймънд се взираше в екрана на компютъра. Бяха изминали точно четири часа, откакто беше получил имейла от Жак Бертран. Нямахше представа защо потвърждението се бави толкова дълго. Искаше му се да вдигне телефона и да настоява за обяснение, но нямаше как.

Можеше само да чака и да се надява, че точно днес няма да се случи чистачката на Нойс или някой друг да се появи в апартамента и да попита кой е той и какво прави там. Вместо да се притеснява, Реймънд просто не се разделяше с пистолета и влагаше цялата си енергия в претърсването на файловете на компютъра на Нойс, а после и на апартамента му — проверяваше всяко чекмедже, всеки шкаф и дори всяка саксия, оглеждаше буквално всеки сантиметър от него и търсеше ключа от сейфа или адреса на самия сейф. Но издирването не даваше резултати. Най-интересното, което откри, беше едно чекмедже с двойно дъно на тоалетката на мисис Нойс. Бижутата ѝ бяха там. Ключът — не. Информацията — също.

В крайна сметка просто му се наложи да остави всичко така, както го беше намерил, и да продължи да чака. И да се надява, че никой, който е гледал новините по телевизията или е чел сутрешния вестник, не го е видял да минава по Линдън Драйв снощи, нито пък го е зърнал от някой прозорец от другата страна на улицата.

Цюрих. По същото време

Баронеса Марга дьо Виен не откъсваше очи от екрана на телевизора, монтиран между махагоновите полици в изискания кабинет на Жак Бертран на четвъртия етаж на една сграда на площад „Линденхоф“ с изглед към стария град и реката.

На петдесет и две баронесата беше все така красива, както и на двайсет. Беше облечена в тъмен, ушит по поръчка и много консервативен костюм, а дългата ѝ коса беше прибрана под шапка от

астраган с воалетка, която криеше по-голямата част от лицето ѝ. Освен това очевидно се чувстваше неудобно. Рядко се срещаше очи в очи с адвокатата си. Обикновено общуваха по кодирани телефонни линии или чрез кодирани имейли, а когато все пак се срещаха лично, тя със сигурност не идваше на крака при него. Но случаят беше по-особен. Баронесата беше дошла в Цюрих, защото нещата се бяха променили драстично. Това, което само допреди броени дни беше внимателно разчетена във времето и свръхестествено прецизна, но все пак по същество сравнително проста операция, се беше превърнало в същински кошмар. Сега самото оцеляване на Реймънд зависеше колкото от него самия, толкова и от тях. Плановете им за този петък в Лондон и за 7 април в Москва трябваше да бъдат напълно преразгледани.

Нямаше как да разберат дали Нойс или Китнър подозират кой е извършил убийствата в Америка. Дори да бяха видели портрета му по телевизията, беше съмнително, че ще го разпознаят след всичките тези години, особено предвид факта, че помнеха човек с тъмна коса и вежди, а не русокосия младеж с руси вежди и променен от хирурга нос. И все пак, нямаше съмнение, че Нойс наистина е заминал неочаквано за Лондон, най-вероятно защото се беше уплашил, че може да е следващият в списъка на убиеца. Нещо повече, в Лондон той щеше да се посъветва с Китнър какво да прави от тук нататък, в резултат на което парчетата може би щяха да бъдат преместени в друг сейф и всичко щеше да се усложни допълнително.

Но колкото и тревожни да бяха всички тези новини, онова, което даваха по телевизията в момента, беше по-неприятно: показваха снимката на Реймънд в специален репортаж на Си Ен Ен, а след нея и видеозапис от предишната вечер, направен на международното летище в Лос Анджелис веднага след престрелката с полицията и тройното убийство, което беше извършил — едната жертва очевидно беше известен полицаи, — докато се опитваше да се качи на полет 453 на „Луфтханза“ до Франкфурт.

Телефонът на Бертран изведнъж ги стресна и той вдигна слушалката. Ръката на баронесата, облечена в ръкавица, натисна копчето за звука на дистанционното и новинарската емисия замлъкна.

— Да — каза Бертран на френски. — Да, разбира се, уведомете ме незабавно.

Той затвори и се обърна към нея.

— Готово. Самолетът е излетял. Останалото зависи само от него самия.

— Бог изпитва всички ни — отвърна тя.

После отново се загледа в телевизора, където в момента вървеше репортаж за издирването на Реймънд в цяла Калифорния, с участието на всички правителствени агенции. Докато гледаше, тя се запита дали той ще бъде достатъчно силен, за да се справи.

Или трябваше да бъде още по-строга с него, докато го обучаваше.

Паркър Сентър, Лос Анджелис, 9:05 сутринта

Барън вървеше бързо по един коридор и говореше по мобилния си телефон с Джейк Стемковски в Чикаго. Въпреки заповедта на началника на полицията, група журналисти се беше опитала да го хване натясно в момента, в който пристигна пред управлението. Униформените полицаи пред входа бяха образували кордон и Барън беше влязъл през един страничен вход.

— Направихме списък с всички имена и адреси на руснаци, свързани с убитите братя Азов — съобщи му Стемковски. — Изпращам ти го по факса. Ще ти се обадя пак, ако открием нещо ново.

— Благодаря — отвърна Барън.

— Съжалявам за вашия командир.

— Благодаря.

Барън затвори и влезе в стаята на отряда. Полчак и Лий вече бяха там. Стояха до прозореца до неговото бюро, сякаш го чакаха да пристигне. Той усети, че са пили, но не бяха пияни.

— Какво става? — попита Барън и затвори вратата зад гърба си.

Нито Полчак, нито Лий отвърнаха на въпроса му.

— Халидей и Валпарайсо тръгнаха ли си?

— Няма ги — отвърна мрачно Полчак.

Беше облечен със същия костюм, с който беше на летището, под очите му имаше торбички, а брадата му беше набола.

— Ти остави онова копеле да ти вземе пистолета — продължи той. — Осра се жестоко. Но май няма нужда да ти го казвам.

Барън отмести поглед към Лий. Той също носеше костюма от предишния ден, беше небръснат и изглеждаше уморен. Никой от двамата не се беше прибирал вкъщи, след като съобщиха новината за смъртта на Ред на вдовицата му. И двамата очевидно не бяха в най-добрата си форма, но това нямаше значение. За тях Ред беше като Господ. А Барън беше млад и зелен некадърник, който трябваше да застреля Реймънд, но не го беше направил — дори още по-зле, беше позволил на Реймънд да му вземе оръжието и да убие Ред с него. Очевидно и двамата го обвиняваха за смъртта на командира си.

— Съжалявам — отвърна той тихо.

— Въръжен ли си? — попита го Полчак с отвращение, което граничеше с омраза.

— Защо? — попита Барън.

Обзе го тревога. Дали не го мразеха достатъчно, за да свършат с него още тук, на място?

— Нали Реймънд ти взе оръжието — обади се Лий. — Нали уби Ред с него.

— Да, знам.

Барън ги огледа един по един, после разтвори сакото си. Автоматичният колт 45-и калибър беше в кобура на кръста му.

— Взех този от къщи — обясни той и отново го скри, преди да продължи. — Чувствата ви към мен нямат значение. Единственото, което има значение, е да приберем Реймънд по най-бързия начин. Нали така?

Полчак дишаше тежко, без да откъсва очи от неговите, после неохотно изръмжа:

— Така.

Барън погледна към Лий.

— Рузвелт?

Дълго време Лий не отвърна, само го гледаше, сякаш се чудеше какво да предприеме. Барън сякаш за пръв път осъзна колко едър е всъщност. Изглеждаше способен да го смачка с една ръка. Факсът забръмча и разсея напрежението. Пристигаше списъкът на Стемковски от полицейското управление в Чикаго. Лий осъзна, че е прекалил.

— Така — изръмжа на свой ред. — Точно така.

— Добре — каза Барън и отиде да вземе факса.

Опитваше се да не им обръща внимание, докато преглеждаше списъка с телефони, събран от бележниците на двамата убити братя. Фамилията им беше руска, както и имената на повечето им познати, точно както беше казал Стемковски. Повечето адреси бяха пръснати из Южна Калифорния, най-вече в района на Лос Анджелис и в самия град. Няколко бяха на север, в Сан Франциско.

Барън прочете целия списък веднъж, после още веднъж. Първия път изобщо не го забеляза. Щеше да го пропусне и втория път и вече се канеше да отпише цялата идея като напълно безполезна, когато нещо привлече вниманието му. Едно от имената не беше руско, или поне не приличаше на такова, но адресът му беше твърде познат. Той рязко вдигна глава към Лий и Полчак.

— Жертвите от убийствата в Чикаго са имали приятел в Бевърли Хилс. Магазинът му е на същата улица като онази пицария, където момичето е забелязало Реймънд, и само на няколко пресечки от мястото, където полицаите от Бевърли Хилс намериха колата с трупа на консултанта. Адресът е Брайтън Уей 9520. Човекът се казва Алфред Нойс.

9:17 сутринта.

Бевърли Хилс, 10:10 сутринта

За пореден път Реймънд провери компютъра за съобщение от Бертран. Нищо. Какво се беше случило? Защо нямаше отговор? Дали Бертран просто нямаше информация за него? Или беше възникнал проблем с осигуряването на самолет и пилот? Или пък с паспорта? Или някакъв друг проблем? Един Господ знаеше.

Реймънд ядосано се извърна от екрана. Колко дълго можеше да изкара така? Улицата отвън постепенно се изпълваше с хора. Градинари, електротехници, доставчици и дори обикновени граждани просто използваха улицата, за да паркират, и отиваха пеша до булевард „Уилшър“ и близките магазини и офиси.

Той отново погледна екрана. Нищо. Отиде до кухнята и се върна, а притеснението му растеше с всяка изминала минута. Знаеше, че колкото по-дълго стои тук, толкова повече ще нараства вероятността да го открият. Като предпазна мярка беше разработил план какво да прави, ако се случи нещо, преди Бертран да успее да се свърже с него. Първата точка в плана бяха ключовете за тъмносиния петгодишен мерцедес на Алфред Нойс, които беше намерил при огледа на жилището, а втората беше самата кола, паркирана на алеята зад сградата. Можеше да я използва, за да избяга от къщата, но това беше всичко. Истината беше, че нямаше къде да отиде.

10:12 сутринта.

Реймънд пак се върна да провери компютъра, като беше сигурен, че отново няма да има нищо и само ще ругае Бертран още повече. За негово изумление този път обаче отговорът беше пристигнал. Отново беше кодиран, а преводът гласеше: „Авиокомпания «Уест Чартър Еър» със седалище в Насау на Бахамите. Самолет «Гълфстрийм IV» ще вземе мексиканския бизнесмен Хорхе Луис Вентана от летището на Санта Моника днес в 13:00. Необходимите лични документи ще бъдат на борда на самолета.“

Това беше всичко, което му трябваше.

Реймънд бързо включи интернет браузъра, влезе в настройките му и изтри временно запазените файлове от последното денонощие. В комбинация с факта, че беше използвал многократно препращане за всички съобщения до Бертран, това щеше да направи проследяването на кореспонденцията им почти невъзможно.

После изключи компютъра и отиде до гардероба на Нойс, откъдето извади бежовия ленен костюм, който беше изпробвал порано. Панталоните му бяха малко къси и широки в кръста, но ако стегнеше колана, самото щеше да скрие излишните гънки. От един шкаф Реймънд извади колосана бяла риза и скъпа вратовръзка на зелени и червени ивици. Облече се бързо и си сложи панамена шапка, за да скрие обръснатата си глава. Когато приключи, взе 9-милиметровата берета на Барън от леглото и я пъкна в колана си, после се огледа в голямото огледало на Алфред Нойс. Изглеждаше съвсем представителен.

— Вуено — усмихна се със задоволство той и за пръв път от много отдавна си позволи да се отпусне.

Когато човек напускаше страната с частен самолет, никой не проверяваше паспорта или другите му лични документи. Щяха да му трябват едва при кацането, а Реймънд можеше да бъде сигурен, че те наистина щяха да го очакват на борда. Просто трябваше да стигне до летището на Санта Моника, а той вече притежаваше средството за това — синия мерцедес на Алфред Нойс.

— Вуено — повтори.

Нещата най-сетне потръгнаха.

Един последен поглед в огледалото, за да нагласи шапката и вратовръзката си, и той пое към вратата. Изведнъж се сети, че ще бъде добре да погледне през прозореца. Направи го... и замръзна. На улицата беше спряла кола, от която тъкмо слизаше Джон Барън. Придружаваха го двама от детективите от ПУЛА, които бяха и на летището, и в гаража, където застреляха Донлан. А най-отпред крачеше арогантната продавачка от магазина на Алфред Нойс.

10:19 сутринта.

Четиримата изчезнаха от поглед. Продавачката очевидно имаше ключ от апартамента на Нойс, иначе защо да идва с тях? Значи оставаха броени минути, дори секунди, преди да стигнат до външната врата. Нямахме време да оправя къщата, за да скрие следите от пребиваването си. Реймънд бързо отиде до банята и надникна през миниатюрното прозорче към алеята отзад, като се чудеше дали се бяха сетили да изпратят полицаи на задния вход. Доколкото можеше да види, не.

За миг той изхвърча от банята, прекоси кухнята, излезе през задната врата и хукна надолу по стълбите. После измъкна пистолета от колана и отвори вратата. Голям камион закриваше алеята наполовина и двама чистачи събираха боклука. В другия край алеята беше свободна. Реймънд излезе и тръгна към колата на Нойс, като държеше беретата до бедрото си. Хладнокръвно натисна бутона на алармата на ключовете, отвори вратата и се качи. Миг по-късно двигателят заработи и той излезе на заден ход на алеята. Камионът се беше преместил още малко напред, но все пак му оставаше достатъчно място за маневри.

Той премести лоста на автоматичните скорости и натисна газта. Колата подскочи напред, но в същия миг му се наложи да натисне спирачката. Втори боклукчийски камион беше излязъл от другия край на улицата и му пречеше да мине.

10:23 сутринта.

Жената, която работеше в бижутерския магазин на Алфред Нойс, се казваше Грета Адлър. Именно тя отключи външната врата на апартамента му.

— Благодаря ви — каза Барън. — А сега изчакайте тук, моля.

Той хвърли поглед към Лий и Полчак, после извади колта от кобура на колана и влезе. Лий и Полчак го следваха плътно. Коридор.

Малък кабинет. Дневна. Спалня. Кухня. Отваряха врати, проверяваха гардероби. Нямаше никого.

— Да огледаме по-подробно.

Лий отиде в кухнята, а Полчак — в спалнята. Барън прибра пистолета си и се върна до външната врата.

— Влезте, мисис Адлър.

— Мис Адлър — поправи го тя, докато влизаше.

Грета Адлър беше разпознала снимката на Реймънд в момента, в който Барън ѝ я показа в магазина.

— Беше тук вчера следобед — каза им тя. — Твърдеше, че търси мистър Нойс, и беше изненадан, дори бих казала смаян, когато му казах, че не е в града, а в Лондон.

— Мистър Нойс познава ли Реймънд Торн? — попита Барън.

— Не мисля.

— Вие самата бяхте ли виждали Реймънд Торн преди това?

— Не.

— Чували ли сте мистър или мисис Нойс да го споменават?

— Не.

— Той обясни ли защо търси мистър Нойс?

— Не му дадох възможност — отвърна Грета и очите ѝ придобиха метален блясък. — Беше облечен по такъв начин, че исках да напусне магазина възможно най-бързо, затова просто му казах, че мистър и мисис Нойс са заминали за Лондон.

— Снимката на Реймънд е във всички новини по телевизията и на първата страница на „Лос Анджелис Таймс“ — възкликна Барън невярващо. — Не я ли видяхте?

— Не гледам телевизия — отвърна Грета и вирна нос към тавана. — И със сигурност не чета „Лос Анджелис Таймс“.

10:27 сутринта.

С напрегнато лице и берета в ръка, Реймънд не откъсваше поглед от задния вход, защото беше напълно сигурен, че Барън и останалите всеки миг ще изскочат оттам. Мерцедесът все още беше заклещен между двата камиона, а шофьорите им стояха един срещу друг, почти допрели носове, и крещяха на испански за някакви пари, които единият дължал на другия.

10:28 сутринта.

Лий излезе от кухнята и се обърна към Грета Адлър.

— Кога заминаха за Лондон мистър и мисис Нойс?

— Във вторник вечерта.

— Имат ли деца или роднини, които могат да влизат в този апартамент?

— Семейство Нойс нямат деца, а никой друг не би им гостувал в тяхно отсъствие. Те не са такива хора.

— Пътуват ли често? Може би плащат на някого, за да им наглежда апартамента?

— Мистър и мисис Нойс пътуват рядко, да не кажа никога. И със сигурност не плащат на такъв човек. Ако го правеха, щях да знам.

Лий погледна към Барън.

— Някой е бил тук, и то съвсем скоро. По кухненския плот има неизсъхнала вода, както и по една чаша.

В същото време Полчак излезе от спалнята.

— Реймънд е бил.

— Какво?

Барън и Лий едновременно се обърнаха към него.

— На пода пред гардероба има същите джинси като онези, с които беше облечен на летището, когато застреля Ред. Има и някакво яке и шапка на „Дисниленд“.

— Откъде си сигурен, че са на Реймънд, а не на Нойс? — попита го Лий.

— Мистър Нойс по-скоро би танцувал върху жарава, отколкото да облече джинси — отсече Грета Адлър. — Същото може да се каже и за продуктите на „Дисни“.

— Но това не означава, че непременно са били на Реймънд.

— Те не са били на Реймънд — отвърна Полчак. — Залагам заплатата си за една година, че преди това са били на Йозеф Шпеер. На етикетчето на джинсите пише, че са произведени в Германия.

Реймънд блъсна вратата на мерцедеса, пъкна беретата в колана си и доближи спорещите мъже.

— Yo soy el doctor — каза бързо на испански. — Esta una emergencia. Por favor mueve tu troca.

„Аз съм лекар. Имам спешен случай. Преместете камиона, моля.“

Двамата не му обърнаха внимание, а продължиха да спорят.

— Emergencia, por favor — настоя Реймънд малко по-твърдо.

Най-сетне шофьорът на камиона, който запречваше улицата, погледна към него.

— Si — каза неохотно. — Si.

После за последен път изгледа свирепо колегата си, качи се на своя камион и даде на заден ход. Реймънд бързо измина десетината крачки до мерцедеса, включи на скорост и подкара сантиметър по сантиметър напред, като чакаше алеята да се отвори.

Барън и Полчак слязоха бързо по задното стълбище. Лий ги следваше по петите, като в движение искаше подкрепления от полицията в Бевърли Хилс по радиостанцията си. И двамата спряха едновременно и извадиха пистолетите си. Барън погледна към Полчак, той кимна и те изскочиха навън. Алеята беше празна — с изключение на два боклукчийски камиона, спрени един пред друг на нея. Шофьорите им стояха между тях и продължаваха да се карат.

12:05 следобед

„Избухливия Рей отново бяга!“ — гръмнаха новинарските агенции. Бяха открили мерцедеса на Алфред Нойс и Бевърли Хилс за втори път беше почти парализиран от униформени и цивилни полицаи, подпомагани от кучета и хеликоптери, които претърсваха район от почти пет квадратни километра.

Медиите щяха да полудеят от щастие. На всички данъкоплатци, бизнесмени и политици вече им беше дошло до гуша. Резултатът беше ясен — полицейското управление на Бевърли Хилс се беше присъединило към това на Лос Анджелис и Отряд 5–2 в състезанието за титлата „Клоуни на десетилетието“.

Барън стоеше в антрето и гледаше как специалистите от лабораторията на полицейското управление в Бевърли Хилс претърсват апартамента на бижутера сантиметър по сантиметър. И не се замисляше за определенията на медиите или мнението на политиките. Полицаята не бяха клоуни. Проблемът беше в самия Реймънд, който беше невероятно дързък и почти маниакално лукав. Беше отишъл в апартамента на Алфред Нойс, защото знаеше, че там няма да има никой. Това беше единственото място, където можеше да разчита да си почине в безопасност, уверен, че няма да го открият. А ако наистина беше дошъл в Лос Анджелис, за да се срещне с Нойс и вероятно дори да го убие, в което бяха почти сигурни, имаше ли по-добро място, където да се скрие и да чака, от самото жилище на жертвата? После го бяха изненадали и Реймънд отново беше избягал, този път облечен с дрехите на Нойс и зад волана на неговата кола. Основните въпроси обаче оставаха същите.

Кой беше Реймънд Оливър Торн? И какво искаше?

Всички го бяха чули да говори на английски със съвършен американски акцент, но беше разговарял на гладък испански с шофьорите на камионите на чистотата, а беше казал и „Досвидания“ на Барън на багажния конвейер на летището, когато се канеше да го убие. На руски „досвидания“ означаваше „довиждане“, следователно

той знаеше поне една дума на руски, а по-вероятно говореше езика. Един от служителите в хотел „Бонавентура“ пък им беше казал, че го е чул да разговаря на немски с Йозеф Шпеер. От „Луфтханза“ също твърдяха, че „Шпеер“ говори гладко немски.

Хората, които беше убил в Чикаго, бяха руснаци, а и името на Алфред Нойс, което бяха открили в техния бележник с телефони, фигурираше в списъка от руски имигранти. Когато я попитаха, Грета Адлър им отвърна, че няма представа защо името му е в този списък. Доколкото знаеше, единственият му контакт с въпросните шивачи беше един случай, в който се беше възползвал от услугите им в Чикаго, а те бяха изпратили сметката в магазина му. Мистър Нойс никога не беше говорил за собствения си произход. Каквато и да беше връзката на Реймънд с Нойс или хората в Чикаго, засега не знаеха нищо за самоличността на убиеца полиглот. Наемен убиец на международно равнище? Руски мафиот? Самотен терорист, който не принадлежи към нито една организация? Нещо повече, все още дори не можеха да установят със сигурност дали по някакъв начин не беше свързан с убийтия Донлан.

Тези усложнения не само ядосваха, но и притесняваха Барън, защото повдигаха нови въпроси. Защо изобщо беше убил хората в Чикаго? Ами измъчваните, обезобразени мъртъвци в Сан Франциско и Мексико Сити? Детективите от тези градове също бяха поискали балистична експертиза на автоматичния пистолет „Рюгер“, която в момента пътуваше към тях. Защо Реймънд беше дошъл в Лос Анджелис? Какви бяха тези ключове? Какво означаваша имената, местата и датите, които беше отбелязал в календара си?

Понеделник, 11 март. Лондон.

Вторник, 12 март. Лондон.

Сряда, 13 март. Лондон, Франция, Лондон.

Четвъртък, 14 март. Лондон.

С кратката бележка на руски под датата — *Руско посолство, Лондон*, а после на английски: *Среща И. М. в „Пенритс бар“, 8 вечерта.*

Петък, 15 март. Ъксбридж Стрийт 21.

А след това празни страници, чак до: *Неделя, 7 април. Москва.*

И най-сетне, как се връзваше с всичко това един уважаван възрастен бижутер от Бевърли Хилс на име Алфред Нойс?

Полицаяте със сигурност не можеха да отговорят на тези въпроси, но самият Алфред Нойс щеше да го направи. Полицията в Лондон вече го издирваше, така че в крайна сметка щяха да го разпитат и той може би щеше да хвърли някаква светлина върху събитията. Но дори това нямаше да им помогне да си отговорят на най-важните въпроси. Къде беше Реймънд в момента? Какви бяха плановете му? Кой щеше да бъде следващата му жертва?

12:25 следобед.

Барън излезе от антрето, мина през кухнята и излезе на алеята, където Полчак и Лий работеха заедно с детективите от Бевърли Хилс. Точно тогава му хрумна нещо. Грета Адлър беше издала на Реймънд къде е отишъл Нойс. Ако Реймънд отново успее да им се изплъзне и избягаше от Лос Анджелис, следващия път, когато щяха да чуят името му, щеше да бъде от Скотланд Ярд — със съобщение за убийството на Алфред Нойс.

12:35 следобед

Реймънд мълчаливо седеше на задната седалка на едно такси, което зави от булевард „Олимпик“ по Бънди Драйв и се насочи към Сайта Моника.

Беше взел мерцедеса на Алфред Нойс, за да отиде сам до летището, но едва беше излязъл от алеята, когато осъзна, че жената от магазина на Нойс вероятно знае каква кола кара шефът ѝ и дори каква е на цвят. Полицаяте веднага щяха да забележат, че не е паркирана на алеята, и да я обявят за издирване. Така че всеки опит да стигне с нея на разстояние, по-голямо от няколко пресечки — да не говорим за разстоянието от Бевърли Хилс до Санта Моника в натовареното движение по обяд, — щеше да бъде все едно да напише със светец оранжев флумастер на стъклото: „Вътре има опасен престъпник!“

По тази причина той беше паркирал на половин километър от апартамента и беше пуснал ключовете в една шахта. Пет минути по-късно, облечен с ленения костюм и панамената шапка на Алфред Нойс, беше прекосил Родео Драйв и беше влязъл в елегантното фоайе на хотел „Бевърли Уилшър“. След две минути застана на задния изход за автомобили и изчака един портиер да му извика такси. Шейсет секунди по-късно беше в самото такси, което се отдалечаваше от хотела.

— Хотел „Шътърс ет дъ Бийч“ в Санта Моника — каза той на шофьора на английски, но с тежък френски акцент. — Знаете ли къде се намира?

— Да, сър — отвърна шофьорът, без да го поглежда. — Знам къде е.

След двайсет минути Реймънд слезе от таксито пред луксозния хотел на брега на океана и влезе във фоайето. Пет минути по-късно излезе през една странична врата и се качи в друго такси, което чакаше до бордюра.

— Летище „Санта Моника“ — каза с испански акцент.

— *Habla listed espanol?* — попита го шофьорът мексиканец.

„Говорите ли испански?“

— Si — отвърна Реймънд. — Si.

12:40 следобед.

Колата излезе от Бънди Драйв и пое по тясна улица покрай телена ограда, зад която се виждаха спрени частни самолети. Подминаха един изход и шофьорът зави по следващия.

После забави ход и Реймънд се наведе напред, за да огледа терминала и самолетите, спрени на пистата зад него. Всички бяха малки, витлови, нямаше нито един реактивен. И нито един от тях не изглеждаше собственост на компания за чартърни полети. Той погледна часовника си и се запита дали самолетът, изпратен от Жак Бертран, не е закъснял, дали не е имало някакво недоразумение или дори повреда.

Двумоторна „Чесна“ се отдели от далечния край на пистата и излети. Но къде беше неговият самолет? Реймънд усети, че пулсът му се ускорява, а на горната му устна избива пот. Какво трябваше да направи, да слезе от колата и да чака? Да се обади на Бертран в Цюрих? Какво?

„Успокой се — заповяда си той. — Успокой се и чакай.“

Наближаваха терминала и шофьорът направи широк завой, за да заобиколи друго такси, а после зачака колите пред него да помръднат. Точно в този момент Реймънд го видя: голям сребрист реактивен „Гълфстрийм“ с надпис в яркочервено и черно, който гласеше „Уест Чартър Еър“. Беше спрял на пистата от далечния край на терминала, а вратата му беше отворена. До него стояха двама униформени полицаи и разговаряха с някакъв техник.

— По дяволите, пак ченгета — измърмори шофьорът мексиканец на испански.

Три синьо-бели полицейски коли от Сайта Моника бяха паркирани точно пред сградата на терминала, а пред входа стояха униформени полицаи. Оттук нямаше как да види с какво се занимават.

— Започна да ми писва — оплака се шофьорът. — Не знам кой е онзи тип, но направо ни вгорчи живота. Надявам се да го хванат, при това скоро, нали тъй?

Той се извърна, за да погледне Реймънд.

— И аз се надявам да го хванат — отвърна Реймънд на испански. — Благодаря, ще слеза тук.

— Добре.

Шофьорът спря до бордюра на петдесет метра от входа.

— Gracias — каза Реймънд, плати с американските долари на Йозеф Шпеер и слезе.

После изчака таксито да се отдалечи, като се питаше дали няма друг начин да се качи на самолета, при който няма да му се наложи да минава покрай полицията, и дали ще успее да ги измами, като се преструва на мексикански бизнесмен и говори на испански.

Когато се приближи, забеляза двама полицаи, седнали в най-близката патрулка. До вратата на терминала стояха четирима други и Реймънд можеше да види с какво се занимават. Проверяха документите на всички, които влизаха на летището. Щеше да бъде лесно, ако паспортът, поръчан на Бертран, който със сигурност беше в самолета, беше у него. Но всеки опит да обясни кой е, без да разполага с паспорта, щеше да привлече прекалено много внимание. Полицайте щяха да започнат да го разпитват, а те със сигурност разполагаха със снимката му. Той погледна към гълфстрийма през телената ограда. Пилотите разговаряха и го чакаха, но той нямаше как да стигне до тях. Реймънд се поколеба и се отказа. Обърна се и тръгна в обратната посока.

Риджвю Лейн 210, Лос Анджелис, 8:10 вечерта

Домът на Ред беше скромна къща на един етаж с три спални и това, което агентите по недвижими имоти наричат „частичен изглед към града“ от задния двор. Тази вечер гледката беше почти цялостна. Небето беше ясно, а тъй като надвисналите клони на платаните все още бяха голи, светлините на Лос Анджелис се простираха до хоризонта като звезди от ярка галактика. Изглеждаха вълшебно. А после погледът потъваше в тях и наблюдателят осъзнаваше, че някъде там броди и Реймънд.

Джон Барън ги погледа още малко, обърна се, подмина няколко души, които тихо разговаряха на ливадата, и се върна в къщата. Беше облечен в тъмен костюм както всички останали.

През десетината минути, които беше прекарал навън, потокът от хора, дошли да изкажат съболезнованията си, беше нараснал значително. Един по един те спираха при съпругата на Ред Глория, прегръщаха двете му големи дъщери и тримата му малки внуци и се оттегляха в къщата, за да си вземат нещо за пиене или ядене и тихо да поговорят.

Барън познаваше повечето от тях по лице: кмета на Лос Анджелис Бил Нунан; негово преосвещенство Ричард Джон Емъри, кардинала на Лос Анджелис; началника на полицията Луис Харуд; шерифа на Лос Анджелис Питър Блек; областния прокурор Ричард Рохас; почитаемия равин Джером Мозесман; почти всички общински съветници; треньорите на футболните отбори от Калифорнийския и Градския университет. Имаше и още висши офицери от полицейското управление, които Барън познаваше по физиономия, но не им знаеше имената; няколко спортни звезди и телевизионни водещи; носител на Оскар и съпругата му; неколцина детективи ветерани, един от които — дългнестият, сух Джийн Върмиър — беше от най-старите приятели на Ред; тук бяха и Лий, Полчак, Валпарайсо и Халидей, облечени в черно като Барън и придружавани от жени, които той не познаваше. Сигурно бяха съпругите им.

Докато стоеше и наблюдаваше слабата, енергична Глория Макклаци, високо уважавана учителка със своя собствена кариера, която смело беше поела ролята на домакиня на това тъжно събиране, Барън беше пометен от вълна почти непоносими чувства: тъга, ярост, усещане за непреодолима загуба и раздразнение, че все още не бяха успели да заловят Реймънд, към които се добавяше и огромно физическо и умствено изтощение.

За пръв път виждаше Халидей и Валпарайсо след смъртта на Ред. Знаеше, че са разговаряли с Полчак, защото го беше чул да им докладва по радиостанцията какво се е случило в апартамента на Алфред Нойс. И двамата вече бяха в дома на Ред, когато пристигна, но точно тогава разговаряха с Глория и дъщерите на Ред, а после бяха започнали да пристигат и другите хора и те бяха отстъпили встрани. Нито един от двамата не беше показал, че го е забелязал. Значи трябваше да приеме, че не само Полчак и Лий го обвиняват за смъртта на Ред — към тях се присъединяваха Валпарайсо и Халидей, а може би и Джийн Върмиър и всички останали детективи.

И сега той ги наблюдаваше — Лий и Халидей мълчаливо стояха до съпругите си; Върмиър и останалите тихо разговаряха помежду си; Полчак и Валпарайсо стояха до импровизирания бар в ъгъла с чаши в ръце и мълчаха. Барън започна да осъзнава колко силна е тъгата им и как собствените му чувства са нищо в сравнение с техните. Колкото и млад да беше, Халидей беше работил с Ред Макклаци от години, познаваше го и го обичаше. Лий и Валпарайсо бяха работили рамо до рамо с него повече от десет години. Полчак — още по-дълго. Всеки от тях знаеше, че рискува живота си, но това не правеше смъртта на Ред по-приемлива. Нито пък мисълта, че Ред е загинал, за да защити най-младия и неопитен сред тях. А най-малко от всичко ги утешаваше мисълта, че убиецът все още е на свобода и медиите не спираха да им го натякват. Всичко това ги караше да си спомнят за дългата и горда история на Отряд 5–2 и да чувстват, че не са достойни за нея.

Достатъчно! Барън рязко се извърна и се отдалечи по коридора към кухнята, като не знаеше какво да прави, какво да каже или дори какво да мисли. По средата на коридора спря, защото видя Глория Макклаци, която седеше на канапето в една стая, която вероятно беше служила за кабинет на Ред, светнала само една лампа в ъгъла. В едната си ръка държеше недокосната чаша кафе; с другата нежно галеше по

главата стар черен лабрадор, който седеше до нея с глава в скута ѝ. Изглеждаше бледа, остаряла и много уморена, сякаш изведнъж ѝ бяха отнели всичко, което имаше в този живот.

Беше същата Глория Макклаци, която беше хванала ръцете на Барън в своите още при пристигането му и макар че не се познаваха, го беше погледнала в очите и искрено му беше благодарила, че е дошъл. И за това, че е такъв добър полицаи. И му беше казала колко се е гордял Ред с него.

— По дяволите — каза си той и усети как сълзите напират в очите му.

Пак се обърна и отново влезе в дневната, като си пробиваше път през тълпата и избягваше познатите лица, докато търсеше изхода.

„Реймънд!“

Чу гръмотевичния вик на Ред така ясно, сякаш все още беше жив. Викът, който беше привлякъл смъртоносното внимание на убиеца — последната дума в живота на Ред.

„Реймънд!“

Той сякаш отново чу рева на Ред и почти очакваше да го последват и изстрелите. Стигна до вратата и я отвори, за да излезе навън. Студеният пощен въздух го обгърна за миг, после срещу него блеснаха светлините на десетки телевизионни камери. От мрака зад тях се разнесе нестроен хор от репортери, които викаха „Джон! Джон! Джон!“ и очакваха да направи изявление.

Той не им обърна внимание, бързо прекоси моравата към далечния край и пристъпи зад жълтата лента с надпис „Полиция“. Стори му се, че е забелязал Дан Форд, но не беше сигурен. След миг се озова в тъмната, сравнително тиха улица зад къщата, после закричи към мястото, където беше паркирал своя мустанг. Вече почти беше стигнал до колата, когато чу глас зад гърба си.

— Къде отиваш, по дяволите?

Барън се обърна. Беше Полчак, който го доближаваше и точно в момента минаваше под една улична лампа. Беше съблякъл самото си, вратовръзката му също я нямаше, а ризата беше разтворена на гърдите. Потеше се и дишаше тежко, все едно го беше гонил. Полчак спря и се залюля на пети.

— Попитах къде отиваш!

Барън го изгледа. Сутринта в стаята на отряда беше очевидно, че е пил, но не беше пиян. Сега обаче беше.

— Вкъщи — отвърна тихо той.

— Не. Сега отиваме в центъра да пийнем нещо. Само ние. От отряда.

— Лен, виж, уморен съм. Трябва да поспя.

— Уморен? — повтори Полчак и пристъпи напред, без да откъсва очи от неговите. — И какво толкова си направил, та да се умориш, по дяволите, освен че пак го изпусна?

Полчак направи още една крачка напред и Барън забеляза, че е пхнал служебната си берета в колана, сякаш се беше сетил в последния момент.

— Нали знаеш за кого говоря? — настоя той. — За Реймънд.

— Не съм го изпуснал само аз, Лен. Ти също беше с мен.

Барън видя как ноздрите на Полчак се разшириха и той се спусна към него. Полчак хвана Барън за сакото, завъртя го и го блъсна с главата напред в паркирания мустанг.

— Застреляха го заради теб, лайно такова! — изкрещя вбесен Полчак.

Барън се препъна, отстъпи и вдигна ръка.

— Не искам да се бием, Лен.

Вместо да отговори, набитият детектив изстреля лявата си ръка напред и удари Барън някъде между устата и носа, като го отблъсна назад към улицата. Полчак отново се втурна в атака, като този път използваше и краката си и риташе падналия Барън навсякъде, където успее: по главата, тялото и ребрата.

— Това ти е за Ред, малко копеленце!

— Лен, престани, за бога! — успя да извика Барън.

Търкаляше се по земята, а Полчак го преследваше като полудял, като не спираше да го рита.

— Майната ти, змия такава! — крещеше той. — Ето ти още, копеленце!

Някой изведнъж сграбчи Полчак изотзад, като се опитваше да го дръпне встрани.

— Престани, Лен! Господи! Престани!

Полчак се завъртя и нанесе едно дясно кроше още преди да погледне кой го дърпа.

— Ох! Мамка му! Господи!

Беше Дан Форд, който отстъпи с олюляване; очилата му бяха изхвъркнали и той стискаше носа си с две ръце, а между пръстите им течеше кръв.

— Изчезвай от тук, копеле! — изкрещя Полчак.

— Лен! — пристигна и Лий, задъхан от тичането, а очите му се стрелкаха между тримата. — Престани, за бога!

— Майната ти! — изрева Полчак и вдигна юмруци, а гръдният му кош тежко се повдигаше и спускаше.

Валпарайсо също пристъпи напред от мрака и застана до Лий.

— Забавляваш ли се, Лен?

Полчак рязко изтегли колана от панталоните си и го нави около десния си юмрук.

— Хич няма да ви е забавно.

Халидей също пристигна и насочи пистолета си право към лицето му.

— Стига толкова, Лен, успокой се.

Полчак се вторачи в беретата, после вдигна очи към Халидей.

— Пистолет ли ми вадиш?

— Жена ти те чака, Лен. Прибирай се в къщата.

Полчак пристъпи напред, без да откъсва очи от Халидей.

— Давай, стреляй.

— Лен, за бога — обади се Лий. — Успокой се.

Валпарайсо се ухили, сякаш цялото представление го забавляваше.

— Давай, Джими, стреляй. Няма как да стане по-грозен.

Барън успя да се изправи и отиде до Дан Форд. Репортерът беше облечен с новото си синьо сако, с което беше покрил лицето на Ред на летището. Барън намери очилата и му ги върна.

— Изчезвай — прошепна, извади носната си кърпа и му я подаде.

Форд я взе и я притисна към носа си, но не откъсваше очи от Полчак и Халидей.

— Казах, изчезвай! — повтори грубо Барън. — Веднага!

Форд го изгледа за миг, после рязко се обърна и се отдалечи в мрака към къщата и останалите журналисти.

Полчак не видя нищо от този разговор. През цялото време не откъсваше очи от Халидей. Пристъпи още една крачка напред и разкъса ризата си.

— Знам, че можеш да го направиш, Джими — каза той и посочи към гърдите си. — Стреляй, право в помпата.

Халидей прибра пистолета си.

— Беше дълъг ден, Лен. Време е да си ходим вкъщи.

Полчак наклони глава встрани.

— Какъв е проблемът? Какво е още едно малко убийство между приятели? — После изведнъж се обърна към останалите, които стояха в полукръг под безмилостната светлина на уличната лампа. — Никой ли не иска? Аз и сам мога. — Полчак протегна ръка към колана си, но беретата не беше там. Объркан, той се заклати и започна да я търси.

— Пистолета ли си търсиш, Лен?

Полчак се извърна. Барън държеше неговата берета, насочена надолу. От носа му течеше кръв, но той не й обръщаше внимание.

— Ето го. Вземи си го.

Барън хвърли оръжието на земята, по средата между себе си и Полчак.

— Хайде, вземи го.

Полчак се вторачи в Барън, а очите му блестяха в тъмното като на някакъв умопобъркан звяр.

— Мислиш, че няма да посмея ли?

— В момента изобщо не мисля — отвърна Барън.

— Аз съм единственият от вас, който има кураж — каза Полчак и се обърна към останалите. — Мога да убия всички. Дори себе си. Само гледайте.

Той изведнъж се наведе към оръжието. В същия миг Барън пристъпи напред и го изрита с всичка сила, все едно изпълняваше дузпа. Ритникът улучи Полчак под брадичката и буквално го повдигна; тежкото тяло на по-възрастния мъж се поколеба във въздуха, докато се бореше с гравитацията, после краката му поддадоха и той се стовари на земята. Барън бавно го доближи и вдигна пистолета му от земята. Изгледа го за миг, после го подаде на Халидей. Чувстваше се напълно изцеден. Полчак лежеше на земята пред тях с отворени очи и дишаше на пресекулки.

— Добре ли е? — попита Барън, без да се обръща към никого.

— Ще го преживее — кимна Лий.
— Аз си отивам вкъщи.

10:40 вечерта

Барън бавно подкара мустанга покрай бугенвилиите, които закриваха алеята за паркиране зад къщата му, спря и изключи двигателя. Всичко го болеше; беше истинска агония дори да свали предпазния си колан и да излезе от колата. Изкачи сгъналата към задния вход едно по едно. Искаше само да спи, да спи непробудно.

Той отключи вратата и влезе в кухнята. Струваше му сериозно усилие да протегне ръка към бутона за осветлението, както и да затвори след себе си. Бавно и дълбоко си пое въздух. Полчак го беше ритал толкова силно, че май му беше счупил ребрата, но може и да бяха само натъртени. Той погледна към отворената врата, през която се влизаше в останалата част от жилището му. Струваше му се, че са минали години, откакто не се е прибирал вкъщи, откакто не е правил нещо нормално.

Барън бавно съблече самото си и го хвърли на облегалката на един стол, после отиде до мивката, за да намокри една кърпа и да почисти засъхналата кръв от носа и устата си. Когато свърши, хвърли поглед към телефонния секретар. На дисплея ярко светеше цифрата „3“.

Натисна бутона „Съобщения“, цифрата се смени на „1“ и той чу гласа на Пийт Нунан, приятеля му от ФБР, когото беше помолил да провери базите данни от програмата за борба с тероризма за нещо, свързано с Реймънд.

„Джон, обажда се Пит Нунан. Съжалявам, но нямаме нищо за твоя приятел Реймънд Торн. Отпечатъците му не са в никоя от базите ни с данни, националните или международните. Няма и нищо друго за него. Който и да е той, още не е от нашите. Продължаваме да търсим. Знаеш къде да ме намериш, ако ти потрябва нещо, по всяко време на денонощието. Наистина съжалявам за Ред.“

Бийп! Съобщението свърши и се появи цифрата „2“.

„Джон, обажда се Дан. Носът ми май е счупен, но иначе съм добре. Ще си бъда вкъщи след час. Обади ми се.“

Бийп! Съобщението свърши, появи се цифрата „3“.

Барън се обърна, за да закачи кърпата.

„Джон, обажда се Реймънд.“

Главата му се завъртя светкавично. Косата на тила му настръхна.

„Жалко, че не си вкъщи — Реймънд говореше спокойно и делово, почти вежливо. — Трябваше да изясним нещо тази вечер. Нищо, пак ще те потърся.“

Бийп!

Барън се вторачи в телефонния си секретар. Номерът му не беше в указателя. Откъде го имаше Реймънд?

Той веднага вдигна телефона и набра мобилния на Халидей. Иззвъня четири пъти, после се обади записаният глас от мобилния оператор и му съобщи, че в момента не може да се свърже с него. Барън затвори и набра домашния му номер. Телефонът отново зазвъня, но никой не вдигна и накрая се включи телефонен секретар. Барън се канеше да затвори и да опита с някой от другите, Валпарайсо или Лий, но някой все пак вдигна. Беше малко момче.

— Ало? — каза то.

— Обажда се Джон Барън. Тати вкъщи ли е?

— Той е при мама, защото брат ми повръща.

— Ще му кажеш ли да дойде на телефона, моля те? Кажи му, че е важно.

Детето пусна слушалката. Някъде в стаята се чуха гласове. Най-сетне се обади и Халидей.

— Халидей — каза той.

— Джон. Извинявай, че те безпокоя, но Реймънд ми се обади.

— Какво?!

— Оставил е съобщение на секретаря.

— Какво казва?

— Че искал да говори с мен тази вечер. Ще се обади пак.

— Откъде е взел номера ти?

— Нямам представа.

— Сам ли си?

— Да, защо?

— Щом може да разбере номера, може да разбере и адреса.

Барън бързо се озърна и погледът му се спря на тъмната врата, която водеше към останалите стаи. Ръката му разсеяно докосна колта в

кобура на колана му.

— Няма страшно.

— Ще пуснем проследяващо устройство на телефона ти. Ако се обади пак, гледай да го задържиш на линията възможно най-дълго. Сам ще падне в капана. Ще ти изпратя и една кола с детективи, за да наблюдават къщата и да ти помогнат, ако се появи лично.

— Добре.

— Той е умен, може да го е направил нарочно, за да ни изпрати по грешна следа.

— Какво му има на детето ти?

— Детегледачката му дала пица. Не знам колко е изял, но в момента я повръща. От десет минути го държа над тоалетната.

— Върви да се погрижиш за него. Благодаря ти.

— Ти как си? — попита Халидей с искрена загриженост.

— Всичко ме боли.

— Ред беше най-добрият приятел на Полчак.

— Знам.

— Да изчакаме да видим какво ще стане тази нощ. Ще оставя включени и радиостанцията, и мобилния си телефон. Ти заспивай.

— Добре. Благодаря.

Барън затвори и се вторачи в телефона, после отново в секретаря. Протегна ръка към него и вече се канеше да прослуша съобщението на Реймънд отново, когато го чу.

Тих, но ясно доловим звук, който долетя някъде отвъд тъмния правоъгълник на вратата. Къщата беше стара, строена през двайсетте години на миналия век. Оттогава беше ремонтирана няколко пъти, но подовите бяха оставени в оригиналния си вид, с дъбов паркет, и на места скърцаха, когато някой стъпи върху тях.

Скръц.

Звукът се повтори малко по-силно, сякаш някой се приближаваше. Барън измъкна пистолета от кобура. Половин секунда по-късно вече беше прекосил стаята и стоеше до вратата на кухнята, притиснат с гръб до стената. Готов да стреля, той задържа дъха си и се заслуша. Тишина. Барън погледна за миг зад ъгъла. Нищо. Беше уморен и измъчен както от контузиите, нанесени от Полчак, така и от собствените си емоции. Нервите му бяха като оголени жици. Може би му се причуваше. Може би...

Скръц!

Не! Наистина имаше някой! От другата страна на вратата! Той забеляза внезапно движение. Ръката му се стрелна напред, той сграбчи нечия китка и я завъртя към себе си, като натика пистолета в лицето на...

— Ребека! — Сърцето му биеше като чук. Барън я пусна и Ребека ужасено отстъпи назад. — Господи боже! Миличко, извинявай. Извинявай. — Барън прибра пистолета и пристъпи към нея, за да я прегърне. — Всичко е наред — прошепна. — Няма страшно, няма страшно...

Гласът му заглъхна, когато тя вдигна очи към него и се усмихна. Колкото и да беше изплашена, с черната си коса, прибрана зад ушите, облечена с тениска, джинси и гуменки, сестра му беше все така красива и крехка. Не го чуваше, но той все пак зададе въпроса си, защото знаеше, че тя може да чете по устните.

— Добре ли си?

Тя кимна, без да откъсва очи от лицето му.

— Защо си дошла?

Ребека го посочи с пръст.

— Заради мен? Как пристигна?

„С автобуса“, изрече тя беззвучно.

— Сестра Рейносо знае ли? А доктор Фланъри?

Ребека поклати глава и нежно протегна ръка, за да го погали по лицето. Той смръщи лице от болка и се обърна към огледалото над кухненската маса.

Полчак беше свършил добра работа. Лявото му око беше притиснато от голямо, синьо-черно петно. Носът му беше червен и подут, както и горната му устна. Дясната му буза приличаше на грейпфрут — беше толкова подута и горе-долу със същия цвят. Барън пак се обърна към Ребека и видя светещата тройка на телефонния си секретар.

Ами ако Реймънд се обади сега и той трябва да направи нещо? Или ако се появи, преди да е дошла колата с детективите? Нямахте смисъл; трябваше да предприеме нещо сам.

11:02 вечерта.

Петък, 15 март, 00:15 сутринта

За по-малко от час Барън беше върнал Ребека в санаториума „Св. Франсис“, беше я настанил и беше потеглил обратно. И сега, за втори път през последните два часа, той зави на ъгъла на своята улица и подкара надолу.

„Автобус“, беше обяснила Ребека само с устни, когато Барън я беше попитал как е стигнала до дома му. Беше обяснила останалото, като драскаше в един бележник, докато Барън караше към санаториума. Когато отишъл да я посети тази сутрин, тя разбрала, че се е случило нещо лошо, което много го е притеснило и натъжило, и се тревожила за него през целия ден. Накрая поискала да се увери, че той е добре, и без да казва на никого, излязла от санаториума и се качила на автобуса. Написала адреса, на който иска да отиде, на едно листче, и шофьорът ѝ помогнал. До къщата му се стигаше само с едно прекачване и десет минути път пеша, така че Ребека пристигнала за един час.

Нямало проблем да влезе, защото Барън ѝ беше дал ключ, когато се беше нанесъл. По този начин искаше да разсее притесненията ѝ и да я увери, че за нея винаги ще има място и в собствения му дом. Когато дошла и разбрала, че го няма, Ребека решила да погледа телевизия. След това заспа. Когато се събудила, в кухнята светело. Не искала да го стресне; просто се притеснявала как е.

Барън забеляза детективската кола, паркирана с изгасени фарове до бордюра на две къщи от неговата надолу по улицата. Той намали скоростта, спря до нея и свали прозореца си. Човекът зад волана беше Чък Гримзли — млад детектив, с когото беше работил за кратко, докато беше в отдел „Убийства“. До него седеше детективът ветеран Джийн Върмиър, когото беше забелязал в къщата на Ред по-рано същата вечер.

— Има ли нещо? — попита Барън.

— Все още не — отвърна тихо Гримзли.

— Благодаря, че дойдохте.

Джийн Върмиър се вторачи в него, преди да отвърне студено:

— Удоволствието е наше.

— Здравей, Джийн — опита се да разсее напрежението Барън.

Знаеше, че старият детектив беше почти толкова близък с Ред, колкото и Полчак.

— Какво е станало? — попита Гримзли, когато забеляза ожугеното и подуто лице на Барън.

— Гадничко изглежда, нали?

— Жалко, че празникът на Все светии вече мина — обади се Върмиър, все едно му се искаше той лично да се беше погрижил за тази работа.

Барън отново подмина заяждането.

— Блъснах се в една лампа. Трябва да поспя, момчета. Влизам. Цяла нощ ли ще останете?

— Освен ако не настане Второ пришествие — отвърна Гримзли.

— Никога не се знае — каза Върмиър, изгледа го за последен път и се облегна назад.

Барън се усмихна насила.

— Още веднъж благодаря.

00:20 сутринта.

Барън отключи вратата, влезе в къщата, щракна лампата в кухнята и отново заключи вратата зад гърба си, както и предишния път. Отиде направо при телефонния секретар. Продължаваше да свети „3“. Той не беше изтрил нито едно съобщение, значи не беше имало нови обаждания. Където и да беше Реймънд, каквото и да правеше в момента, не се беше обаждал пак. А каквото и да искаше „да си изяснят“, както се беше изразил, то можеше да почака.

Барън нямаше нито сила, нито желание да стои буден и да чака нещо, което можеше и да не се случи, затова отиде в спалнята. Извади колта от кобура, остави го на нощното шкафче до часовника, съблече се и влезе в банята. Видя се в огледалото и за втори път се изуми на работата, която беше свършил Полчак. Атаката му беше от същия вид, с който обикновено трябваше да се справят полицаите, но не и срещу други полицаи. Полчак беше объркан и пиан, но това не беше всичко. Имаше и още нещо, и точно то беше причината да не отвърща на ударите. Причината беше самият Полчак. Барън не знаеше дали случката не е резултат от дългогодишната служба на Полчак в отдел

„Убийства“, където му се беше налагало да се изправя срещу смъртта във всичките ѝ разнообразни форми, или пък от загубата на Ред, към когото вероятно изпитваше по-голяма привързаност, отколкото към собствените си жена и деца, дали не беше най-обикновено изтощение или някаква комбинация от всичко това — но работата беше там, че Полчак беше полудял.

Барън и по-рано беше забелязвал някои тревожни признаци — почти самодоволния маниер, с който държеше пушката за безредици в гаража, когато се канеха да се изправят срещу Донлан; нетърпението, с което държеше Донлан, докато чакаше Валпарайсо да го убие; хладната му пресметливост, когато беше свалил белезниците на мъртвеца и беше поставил пистолета в ръката му; омразата, с която беше изгледал Барън в стаята на отряда тази сутрин, когато го беше обвинил за смъртта на Ред. И накрая — сбиването тази вечер.

Ето защо Барън не беше отвърнал на ударите. Ако го беше направил, щеше да прелее чашата на гнева на Полчак, и резултатът можеше да бъде смъртта на единия от двамата.

Барън си изми зъбите, доколкото му позволяваха контузиите, изгаси светлините и се върна в спалнята.

Взе пистолета от шкафчето, провери пълнителя, остави го на мястото му и си легна. Изгаси лампата и се отпусна по гръб, като положи съзнателно усилие да изтрие от ума си днешните събития. Въздъхна, протегна ръка към завивката и сгърчи лице от болка, докато се обръщаше настрани, за да заспи. Сънят беше единственото, от което се нуждаеше в момента. Последното, което видя, бяха светещите цифри на часовника.

00:34 сутринта.

3:05 сутринта

— Не!

Собственият му вик изтръгна Барън от най-дълбокия сън в живота му. Беше потънал в пот, широко отворил очи в тъмното. Беше видял Реймънд — стоеше в собствената му спалня и го гледаше, докато спи. Пое си дълбоко въздух. Няма страшно. Той инстинктивно протегна ръка към шкафчето, за да напипа пистолета, но усети само гладката повърхност на лакираното дърво. Барън протегна пръсти. Нищо. Той се изправи. Знаеше, че е оставил пистолета там. Къде беше сега?

— Сега и двата ти пистолета са в мен.

Барън така се стресна, че отново извика.

— Стой на мястото си. Не мърдай — предупреди го Реймънд. Беше в тъмното до леглото на Барън, насочил собствения му пистолет към него. — Беше много уморен, така че те оставих да поспиш. Два часа и половина не са много, но все е по-добре от нищо. Трябва да ми благодариш.

Реймънд говореше тихо и спокойно.

— Как влезе? — попита Барън.

Реймънд се отдалечи от леглото и се подпря на стената до прозореца.

— Сестра ти остави вратата отворена.

— Сестра ми ли?

— Да.

Барън изведнъж осъзна какво се е случило.

— Бил си тук през цялото време?

— Известно време — уточни Реймънд.

— А обаждането?

— Ти ме подкани да те потърся лично и аз го направих. Но ти не беше вкъщи. Затова реших, че щом трябва да се срещнем, мога просто да се отбия.

Реймънд отново се премести, само на половин метър встрани, но Барън забеляза, че по този начин е отстъпил от килимчето, на което стоеше, на твърдия паркет. Не искаше да се подхлъзне и да загуби равновесие, ако му се наложи да направи внезапно движение.

— Какво искаш? — попита Барън.

— Помощ.

— Защо да ти помагам?

— Облечи се, ако обичаш. С такива дрехи, с каквито ходиш на работа. И предишните стават.

Реймънд кимна към стола, на който Барън беше оставил костюма, ризата и вратовръзката от поклонението на Ред.

— Може ли да запаля лампата?

— Само нощната до леглото.

Барън светна и бавно се надигна. В слабата светлина се виждаше, че Реймънд държи пистолета насочен право към него. Беше облечен със скъп костюм от лен, панталоните му бяха прекалено къси и широки в кръста, колосаната бяла риза също не му беше съвсем по мярка, а вратовръзката беше на зелени и червени ивици. Служебната берета на Барън, която Реймънд му беше взел на летището в Лос Анджелис и беше използвал, за да убие Ред, беше на видно място — дръжката на пистолета се подаваше точно над токата на колана му.

— Този костюм да не би да е на Алфред Нойс? — попита Барън, докато се обличаше.

— Давай по-бързо — нареди Реймънд и посочи с пистолета към обувките му, които бяха оставени на пода до леглото.

Барън се поколеба, после седна на леглото и obu чорапите и обувките си.

— Как ме намери?

Опитваше се да протака, докато измисли начин да повали Реймънд. Но убиецът старателно запазваше дистанция, подпрян на стената, здраво стъпил на паркета, без да отклонява дулото на колта от гърдите на Барън.

— В Америка на всеки ъгъл има фотокопирни машини. Компютрите и достъпът до интернет се дават под наем на минута. За съвсем малко пари всеки може да получава и изпраща електронна поща и ако притежава известни познания, може да прониква в базите данни на почти всички държавни институции, включително и на

полицията. Колкото до това как дойдох дотук, вашите таксиметрови шофьори, изглежда, никак не се интересуват как изглеждат пътниците им.

— Ще вземем мерки. — Барън завърза обувките си и се изправи. — Кажи ми нещо друго. Разбирам убийствата в Лос Анджелис — опитваше се да избегнеш арестуването си. Но защо уби онези хора в Чикаго — братята Азов?

— Нямам представа за какво говориш.

— Или Алфред Нойс? — продължи Барън. — Канеше се да го убиеш. Ходил си в магазина му, но той не е бил там. Това сигурно те е изненадало.

Реймънд погледна часовника.

3:12 сутринта.

Очите му отново се вторачиха в Барън. Както и очакваше, полицаите бяха свързали пистолета му с убийствата в Чикаго. Изненада се, че бяха разбрали и за Нойс. А тъй като бяха ходили в магазина му и бяха говорили с продавачката, сега вече знаеха, че Нойс е заминал за Лондон. Значи се бяха свързали с полицията в Лондон, за да го разпитат на място. А това, че бижутерът щеше да разговаря с полицията, твърде много влошаваше нещата.

Той пак погледна часовника.

3:14 сутринта.

— Всеки момент ще звънне мобилният ти телефон.

— Моят мобилен телефон?

— Стационарният ти телефон се подслушва. Надявахте се да проследите откъде се обаждат, ако ти звънна втори път.

Барън го изглежда. Самият факт, че Реймънд се беше промъкнал през всичките им мрежи и по някакъв начин беше влязъл в собствената му къща, го изумяваше. А сега се оказваше, че дори знае за подслушването.

— Кой ще се обади?

— Един твой добър приятел, мистър Дан Форд от „Лос Анджелис Таймс“. В единайсет и половина му изпратих имейл от твое име, в който му обясних, че сестра ти е дошла до твоята къща, а ти ще я върнеш в санаториума, така че той трябва да ти се обади точно в три и двайсет през нощта. Той ми отговори, че точно така ще направи.

— Защо смяташ, че ми е приятел?

— По същата причина, по която разбрах, че младата дама ти е сестра и се казва Ребека. Забелязах, че тя гледа твоя телевизор и спи на твоето канапе, а освен това имаш снимки и на двамата в кухнята си. Чел съм статиите на мистър Форд за мен във вестника. И два пъти съм ви виждал заедно. Веднъж на летището, а преди това пред гаража, след като убиха Франк Донлан.

Ето защо беше дошъл Реймънд. Беше си избрал Барън като възможен път за бягство още от момента, в който се беше качил в колата след убийството на Донлан. Беше го ядосал в Паркър Сентър, за да се увери в истинността на предположението си. А сега се опитваше да използва тази информация срещу него, за да избяга.

— Франк Донлан се застреля — отвърна с равен глас Барън.

Реймънд се усмихна като котка, която е видяла особено дебела мишка.

— Твърде си прозрачен за полицаи. Истината винаги е била някъде там. И ще си остане там.

Часовникът показваше 3:20. Мобилният телефон на Барън иззвъня. Реймънд отново се усмихна заплашително.

— Защо да не попитаме мистър Форд какво според него се е случило с мистър Донлан?

Телефонът отново иззвъня.

— Вдигни и му кажи да не затваря, а после ми подай телефона — нареди Реймънд.

Барън се поколеба и Реймънд вдигна пистолета към него.

— Това оръжие не е заплаха за теб, Джон. Единствената му цел е да предпазва мен, за да не ме нападнеш. Истинската заплаха за теб е собствената ти съвест.

Телефонът иззвъня за трети път. Реймънд кимна към него и Барън го вдигна.

— Дани — произнесе с равен глас. — Благодаря, че се обади. Знам, че е късно... Ребека? Притеснила се за мен, някак си успяла да се качи на автобуса и дошла сама. Да, сега е добре. Върнах я в санаториума. И аз съм добре. А ти? Добре. Чакай малко, ако обичаш...

Той подаде телефона на Реймънд, който го притисна към гърдите си, за да не чува Форд.

— Ето какъв е планът, Джон. Отиваме до твоята кола. Аз ще се скрия на задната седалка, защото подозирам, че пред къщата ти има

детективска кола, за да те охранява, ако реша да се появя лично. Ще спреш до тях и ще им кажеш, че не си успял да заспиш и отиваш на работа. Ще им благодариш и ще се отдалечиш. — Реймънд направи пауза, преди да продължи: — А мистър Форд е моята застраховка.

— Застраховка?

— Относно истината за Франк Донлан. — Реймънд отново се усмихна. — Нали не би искал да поставиш мистър Форд в позицията да разследва лично теб? Кажи му, че искаш да се срещнете след трийсет минути. Имаш важна информация, която можеш да обсъдиш с него само на четири очи.

— Къде? — попита вяло Барън.

Реймънд сякаш беше помислил за всичко.

— Терминал „Мъркюри“ на частното летище „Боб Хоуп“ в Бърбанк. Там ме чака малък реактивен самолет. И това не е толкова невероятно, колкото ти звучи. Кажи му го.

Реймънд му върна телефона. Барън се поколеба, после заговори:

— Дани? Трябва да поговорим за нещо и се налага да го направим на четири очи. Ела на летище „Боб Хоуп“, терминал „Мъркюри“. След трийсет минути. Ще успееш ли? — Накрая кимна. — Благодаря, Дани. — После затвори и отново се обърна към Реймънд. — На летището ще има полиция.

— Знам. Но с мистър Форд ще ми послужите като пропуск.

Две минути по-късно двамата излязоха от задния вход на къщата и се отправиха към мустанга. Преди да тръгнат, Реймънд беше отправил едно последно искане. И сега под колосаната си бяла риза и ленения си костюм, взети от апартамента на Алфред Нойс, той носеше още нещо. Противокуршумната жилетка от кевлар на Джон Барън.

3:33 сутринта

Барън изкара мустанга на заден ход от алеята, пое по улицата и спря до бугенвилиите. Реймънд лежеше на пода на колата точно зад гърба му и Барън не се съмняваше, че беретата или колтът, а може би и двете, са в ръцете му.

Барън видя колата на Гримзли и Върмиър нагоре по улицата. Сигурно вече бяха забелязали светлината на фаровете и се чудеха какво става. Той настъпи газта, доближи ги и спря.

— Не можах да заспя — обясни, като изпълняваше нарежданията на Реймънд. — За толкова много неща имам да мисля, че по-добре да отида отново на работа. Не искате ли да прекъснете дежурството и да си ходите вкъщи?

— Както кажеш — прозя се Гримзли.

— Благодаря още веднъж — каза Барън, после даде газ и се отдалечи.

— Добре — обади се Реймънд от задната седалка. — Засега.

Минута по-късно Барън зави по булевард „Лос Фелис“ и излезе на магистралата „Голдън Стейт“, която щеше да го откара на север до летището в Бърбанк.

Реймънд беше казал, че истинската заплаха за Барън не е пистолетът, а собствената му съвест. А след това беше обяснил и за допълнителните си предохранителни мерки — ако казваше истината. Те представляваха поредица от имейли, които щяха да се изпращат автоматично и със закъснение до областния прокурор на Лос Анджелис, вестник „Лос Анджелис Таймс“, Дружеството за защита на гражданските права на щата Калифорния, щаба на ФБР в Лос Анджелис, централата на Си Ен Ен в Атланта и губернатора на Калифорния. В тях се обясняваше кой е Реймънд и какво се е случило според него със задържания Франк Донлан, като се добавяше и фактът, че самият Реймънд е прекарал известно време с Донлан в качеството си на негов заложник и единственият пистолет, който е видял през това време, е бил същият, с който Донлан е убил хората във влака —

същият, който арестуваният в крайна сметка беше предал на полицията, преди да се съблече и да излезе с вдигнати ръце, за да покаже, че не е въоръжен. Реймънд беше обещал, че ще спре изпращането на тези имейли със закъснение — щеше да ги „върне“, както се беше изразил, — след като се качи на самолета.

Според твърденията на Реймънд по този начин той просто спестяваше на Барън мъчението да се явява пред съда, който ще се опита да установи дали има достатъчно доказателства, за да обвинят него и останалите детективи в убийството на Франк Донлан. И Реймънд беше напълно прав, защото независимо от показанията, които щяха да дадат останалите, за да защитят себе си и доброто име на отряда, Барън нямаше да бъде способен да спести истината под клетва. И двамата с Реймънд го знаеха.

От друга страна, ако Реймънд все пак успееше да избяга, какво щеше да се случи? Човекът, който беше убил Ред Макклаци, двама помощник-шерифи, един консултант от Ню Джърси и едно хлапе от Германия, без да се поколебае и за миг, щеше да остане на свобода и да продължи серията си от убийства, мотивирани от същите неясни и зловещи причини. Колко невинни хора трябваше да загинат още, преди да свърши? И дали един от тях щеше да бъде Алфред Нойс?

И така, Реймънд имаше право. Всичко беше въпрос на лична съвест. Ето защо, когато разговаряше с Дан Форд преди няколко минути, Барън го беше нарекъл „Дани“. Последния път, когато го беше направил, двамата все още бяха на девет години и Форд веднага му беше казал, че мрази да го наричат така и името му е „Дан“. Барън се беше засмял, беше му казал, че това са глупости, и пак го беше нарекъл „Дани“. В резултат от това Дан Форд го беше фраснал по носа, Джон се беше разревал и избягал вкъщи. Оттогава той мъдро го наричаше „Дан“ — допреди няколко минути, когато нарочно сбърка името му, като се надяваше Форд да се досети, че е загазил и по този начин се опитва да му го съобщи.

Летище „Боб Хоуп“, 3:55 сутринта

Реймънд се надигна на задната седалка, колкото да се увери, че подминават западния край на пистата и завиват надясно по Шърман Уей към терминала на частната авиокомпания „Мъркюри Еър“ — модерна постройка, разположена встрани от основната сграда на летището.

Беше започнало да ръми и Барън включи чистачките. Многобройните частни самолети бяха паркирани зад телената ограда, която разделяше пистата от улицата. До един бяха тъмни.

— Пристигнахме.

Това бяха първите думи на Барън, откакто се разделиха с детективите в колата пред дома му. Той намали скоростта, зави и спря мустанга пред един стоманен портал. Отстрани имаше интерком с табелка, която съветваше клиентите да се свързват с рецепцията чрез него, ако идват извън работно време.

— Какво искаш да правя сега? — попита Барън.

— Натисни бутона на интеркома, както пише. Кажи им, че си дошъл да посрещнеш гълфстрийма на „Уест Чартър Еър“, който трябва да кацне в четири часа.

Барън свали прозореца и натисна бутона. Когато му отговориха, той изрече точно това, което му нареди Реймънд. След миг порталът се отвори и той подкара навътре. На паркинга отляво имаше още три автомобила. Бяха мокри, а прозорците им бяха замъглени. Значи стояха тук от известно време, най-вероятно цяла нощ. Барън продължи. Наближиха главния вход на терминала. Отдясно до него бяха паркирани две полицейски коли от управлението в Бърбанк. Във фоайето на терминала стояха трима униформени полицаи и ги гледаха.

— Полицията е тук — каза Барън.

— Потърси мистър Форд.

— Не го виждам. Може би не е дошъл.

— Ще дойде — успокои го Реймънд. — Нали го помоли лично.

В същия момент Барън забеляза тъмнозеления „Джип Либърти“ на Дан Форд, паркиран пред осветения портал на терминала. До него беше спряна още една полицейска кола от Бърбанк, в която се виждаха две униформени ченгета.

Стомахът на Барън се сви. Ами ако планът с името „Дани“ не беше сработил? Ами ако Форд бе твърде уморен или замаян от болкоуспокояващите лекарства, които беше взел заради счупения си нос, и не беше забелязал обръщението? Ами ако просто го чакаше, с цялата си наивност, само защото Барън го беше помолил? Ситуацията ставаше все по-ужасна — защото, ако наистина беше така, Реймънд изобщо нямаше да се поколебае да убие Форд.

Барън се канеше да се обърне и да каже на Реймънд, че Форд не е там и сигурно няма да дойде, когато вратата на зеления джип се отвори и Форд излезе от него. Беше облечен със синия си блейзър и бежавите панталони. Очилата с рогови рамки стояха накриво заради превързания му нос. Беше си сложил и шапка за голф, за да се предпази от ръмвящия дъжд.

Реймънд внезапно се наведе напред.

— Спри тук.

Барън забави и спря колата на двайсет метра от мястото, където стоеше Форд.

— Обади му се по мобилния телефон. Кажи му, че ще минеш да го вземеш и после заедно ще излезете на пистата, за да посрещнете един пристигащ самолет. Кажи му, че ти ще говориш с полицията.

Барън погледна тъмните самолети. Не се виждаха никакви механици или техници от наземната поддръжка. Нямаше никой. Часовникът на таблото показваше почти 4:10 сутринта. Може би нямаше да дойде никакъв самолет. Може би Реймънд имаше съвсем друг план.

— Твоят Гълфстрийм закъснява, Реймънд. Какво ще правим, ако не дойде?

— Ще дойде.

— От къде знаеш?

— Току-що го видях — обясни Реймънд и кимна към пистата.

Светлините на един кацащ самолет пробиха през дъжда в далечния край на пистата. Няколко секунди по-късно един „Гълфстрийм IV“ докосна бетона и започна да забавя ход.

Двамата чуха пронизителния рев на реактивните двигатели. Самолетът зави в края на пистата и бавно приближи терминала. Реймънд се смъкна по-ниско на седалката. Ревът на самолетните двигатели беше оглушителен, а светлините осветяваха мустанга с милиони ватове.

После те изведнъж се отклониха от колата, защото Гълфстриймът отново зави и спря от другата страна на портала. Пилотът изключи двигателите и ревът заглъхна.

— Обади се на мистър Форд и му кажи точно това, което ти казах.

— Добре.

Барън взе мобилния си телефон и набра номера. Двамата видяха как Дан Форд поставя ръка на устата си и се прокашля, докато измъква телефона от джоба на самото си и го включва.

— Тук съм, Джон — прокашля се той отново.

— Дани... — каза Барън и се поколеба.

Отново беше нарекъл Форд с името, което мразеше, за да му подсказе, че нещо не е наред, и да му даде възможност веднага да се разкара оттам.

— Не забравяй за имейлите, Джон — напомни му Реймънд. — Кажи му.

— Аз... — продължи Барън.

— Кажи му.

Той усети студения допир на пистолета, опрян в ухото му.

— Дани, двамата с теб трябва да посрещнем този Гълфстрийм, който току-що кацна. Ще спра до твоята кола. Когато дойда, просто отвори вратата и се качи. Аз ще говоря с полицаите.

Форд прекъсна връзката и им махна да се доближат.

— Давай — подкани го Реймънд.

Барън не помръдна.

— Имейлите чакат да бъдат изпратени, Реймънд. Защо ти трябва и той?

— За да бъда сигурен, че полицейската ти съвест няма да се обади и да изтърсиш нещо на колегите си, когато ги накараш да отворят портала.

Дан Форд отново им махна да се доближат. В същото време вратите на патрулката се отвориха и двамата полицаи излязоха от нея. Гледаха към мустанга и очевидно се чудеха какво прави шофьорът и защо е спрял за толкова дълго.

— Време е, Джон — обади се тихо Реймънд.

Барън се поколеба още миг, после подкара. Ясно виждаше Дан Форд в светлината на фаровете. Репортерът пристъпи към тях, после

спря и каза нещо на полицаите, като посочи към колата. Бяха се доближили съвсем, може би на десет метра.

— Когато стигнеш до портала, свали прозореца само толкова, колкото да те видят полицаите — нареди му Реймънд. — Кажи им кой си и кой е мистър Форд. Кажи им, че си дошъл да посрещнеш онзи Гълфстрийм, който току-що се приземи. Можеш да обясниш, че е във връзка с разследването срещу Реймънд Оливър Торн.

Барън намали скоростта и спря, като гледаше как униформените полицаи го доближават отляво, а Дан Форд — отдясно. Приятелят му беше две крачки пред тях.

Той стигна пръв до колата и отвори вратата откъм мястото на пътника. В същия миг по-близкият униформен полицаи се хвърли към вратата на шофьора. Барън чу как Реймънд извиква от изненада. Собствената му врата също се отвори. За част от секундата Барън зърна лицето на Халидей, последвано от гръмотевична експлозия и най-ярката светлина, която беше виждал през живота си.

4:20 сутринта

Ушите му звъняха, а пред очите му беше притъмняло, но Барън все пак усети нечий ръце, които го издърпаха от колата. Стори му се, че чува Реймънд да вика отнякъде. После загуби съзнание.

Смътно си спомняше как Лий спира до тях, а Полчак — изтрезнял, но очевидно все още с махмурлук и преоблечен като Дан Форд — слага белезниците на зашеметения Реймънд и го натиква на задната седалка. После дойде и друга кола и Халидей, облечен със синята униформа на патрулно ченге, помогна на Барън да седне на мястото на пътника отпред и го попита дали е добре. После се чува няколко затръшвания на врати и автомобилът, в който беше той самият, потегли. Караше Халидей. Барън не беше сигурен колко време е минало, но малко по малко ушите му спряха да пицят, а мъчителните кръгове, причинени от ярката светлина на зашеметяващата граната, поизбледняха.

— Дан ви се е обадил — измърмори той, като едва се чуваше.

— Веднага щом ти затворил, се обадил на Марти у тях — отвърна Халидей, без да откъсва очи от пътя. — Не ни даде много време.

— Планът не зависеше от мен. — Барън разтърси глава, като се опитваше да събере мислите си. — Онова там беше колата на Дан. Той къде е?

— В терминала, сигурно говори с ченгетата от специалния отряд. Докарахме ги за подкрепление. Не искахме да изпуснем Реймънд отново.

— Точно така.

Барън погледна през прозореца. Все още беше тъмно като в рог и двете коли се движеха плътно една до друга през тихия жилищен квартал източно от летището.

Значи Валпарайсо беше другият униформен полицаи до портала. А под синия блейзър, бежовите панталони, превързания нос, очилата и шапката се беше крил Полчак — достатъчно добре дегизиран, за да

мине за Дан Форд в тъмното. Его защо се беше закашлял по телефона. Ако Барън беше разпознал гласа му, може би щеше да реагира и да се издаде, а кой знае какво щеше да направи Реймънд в такъв случай. В крайна сметка бяха постъпили точно така, както действаше Отряд 5–2 обикновено — светкавично и непоколебимо се бяха възползвали от шанса си, колкото и малък да беше. И въпреки лукавството и интелигентността на Реймънд бяха успели.

— Джими — обади се гласът на Валпарайсо по радиостанцията.

Халидей вдигна апарата от седалката.

— Кажи, Марти.

— Ще спрем да пием кафе.

— Става.

— Кафе? — обърна се Барън към Халидей.

— Беше дълъг ден — отвърна той и прекъсна връзката. — Освен това Реймънд няма къде да ходи.

Петък, 15 март, 4:35 сутринта

Денонощното кафене „Джери“ беше на един ъгъл в индустриалната зона недалеч от магистралата „Голдън Стейт“ — толкова близо до летището, че светлините на пистата се виждаха. Халидей спря пръв, а след него и Валпарайсо. После двамата излязоха от колите си и влязоха вътре.

Барън ги проследи с поглед и се обърна към другата кола. Реймънд седеше на задната седалка, притиснат от Лий и Полчак. Барън го виждаше за пръв път, след като беше избухнала гранатата. Изглеждаше уморен и все още в шок, като че ли не беше съвсем сигурен къде се намира и какво се е случило с него. Барън виждаше и Полчак за пръв път след инцидента пред къщата на Ред. Той се извърна, не му се мислеше за това. Видя Халидей и Валпарайсо в кафенето, които говореха помежду си. Някой почука на стъклото и той се стресна. Полчак стоеше отвън и му правеше знак да свали прозореца. Барън се поколеба, после се подчини.

— Извинявай за онази работа — каза тихо Полчак. — Бях пиан.

— Знам. Няма проблеми.

— Не, честно. Извиних се и на Дан Форд. Прощаваш ли ми?

Полчак протегна ръка. Барън я погледна, после я стисна. Полчак може и да беше изтрезнял и да се извиняваше, но погледът му не се беше променил. Онова, което го беше измъчвало преди, все още беше там.

— Добре — кимна Полчак.

Халидей и Валпарайсо се връщаха към колите, като носеха картонени подноси с чаши кафе, покрити с пластмасови капачета. Валпарайсо носеше четири, а Халидей — две. Полчак се обърна към Валпарайсо.

— Готов ли си?

— Чакайте — обади се Барън.

Трябваше да им каже.

— Реймънд знае какво е станало с Донлан.

— Откъде? — попита Валпарайсо и го изглежда строго.

— Сам се е сетил.

— Искаш да кажеш, че ти си му казал — изръмжа Полчак, без да помисли.

Барън видя как юмруците му се стегнаха. Демоните му се бяха върнали с пълна сила.

— Не, Лен, не съм му казвал нищо, сам се сети. Точно затова искаше Дан да дойде, за да не го издам на униформените полицаи по някакъв начин. Застраховката му беше да разкаже на Форд.

— Дан Форд го няма и няма да идва — каза Халидей и погледна към Валпарайсо. — Ще тръгваме ли?

— Чакайте — повтори остро Барън. — Има и още. Реймънд е изпратил имейли, които щеше да „върне“, когато се качи на самолета и вече е в безопасност. До областния прокурор, ФБР, Асоциацията за защита на гражданските права, Дан Форд и още много други хора. Каза, че е описал цялата истина. Няма никакви доказателства, но е достатъчно да започнат да си задават въпроси.

— Джон — каза тихо Халидей. — Той е убиец на ченгета. Никой няма да му повярва.

— Ами ако му повярват?

— И какво? — ухили се злобно Полчак. — На него ли ще повярват или на нас?

Той пак погледна към Валпарайсо.

— Кафето изстива, Марти.

4:44 сутринта.

Вратите на колите шумно се затръшнаха в утринната тишина и те се отдалечиха в същия ред — Халидей караше отпред, Валпарайсо го следваше плътно.

Излязоха от индустриалната зона и прекосиха железопътната линия на „Метролинк“. Халидей не казваше нищо, просто караше, а двете чаши с кафе стояха недокоснати между двамата.

„На него ли ще повярват или на нас?“

Барън сякаш отново чу думите на Полчак и видя злобната му усмивка. Само дето не ставаше дума за „нас“. А за „тях“. Като се изключат подвизите му на летището, той вече не се смяташе за един от отряда — още от убийството на Донлан. Ако Полчак беше полудял, ако всички в 5–2 бяха полудели, си беше тяхна работа, оплетена в мрежите и паяжините на тяхната история. Независимо от чувствата на Барън след смъртта на Ред — когато за малко му се беше сторило, че мъката го превръща в един от тях — сега той отново знаеше, че не е част от отряда. Не и по техния начин. Беше го знаел през цялото време. Беше различен и никога нямаше да се промени. Собствената му съвест го налагаше с камшици.

Барън рязко беше изтръгнат от мислите си, когато гумите на колата изсвириха и тя се люшна в една странична улица. Халидей зави отново, този път по мътно осветена алея, от двете страни на която се низеха тъмни постройките, и най-сетне спря пред порутена работилница за боядисване на коли. Миг по-късно и Валпарайсо спря зад тях. Фаровете на колата му ги окъпаха в ярка светлина, после угаснаха. Барън инстинктивно се озърна. С изключение на една самотна лампа в края на алеята, единственото осветление идваше от неоновия знак над денонощното кафене „Джери“, от което се бяха отдалечили с не повече от триста метра.

Барън чу как вратите на колата зад тях се отварят и видя как Полчак и Лий бързо изкарват Реймънд и го влачат към работилницата. Валпарайсо, който носеше нещо в ръка, мина пред тях и отвори една врата с ритник, после четиримата изчезнаха вътре.

— Този път си предупреден, Джон — каза Халидей и отвори вратата на колата.

Светлините на тавана се включиха и Барън видя, че сакото му нарочно беше отметнато назад, за да покаже автоматичния пистолет в

кобура на колана му.

— Хайде — подкани го той.

4:57 сутринта

Когато Барън и Халидей влязоха, Реймънд седеше на стол под единствената флуоресцентна лампа в помещението. Ръцете му бяха заключени с белезници пред тялото, от лявата му страна стоеше Полчак, а от дясната — Лий. Валпарайсо беше на няколко метра пред тях, подпрян на един работен тезгях, и продължаваше да държи нещо в ръка — чаша с кафе. В полумрака зад тях се виждаше стар фолксваген костенурка, подобен на някаква странна скулптура — гумите и прозорците му бяха облепени с хартия, а корпусът на колата беше бял като скелет. Всичко наоколо — стените, подът, оборудването, вратите и прозорците — светеше в същия призрачен нюанс на бялото, продукт на дългогодишна работа с боя в затворено помещение, където миниатюрните капчици сякаш всмукваха цялата налична светлина. Все едно бяха попаднали в гробница.

Халидей затвори вратата зад гърба си и двамата с Барън влязоха. Барън забеляза, че Реймънд го следи с очи. Погледът на задържания беше отчаян, умоляващ, сякаш очакваше помощ от него. Дори да искаше да му помогне, Барън нямаше как да го направи. Ако се опиташе да се намеси, щяха да убият и него. Можеше само да стои и да гледа.

Реймънд продължаваше да не откъсва поглед от него. И едва тогава Барън разбра какво има предвид. В очите му се четеше не толкова страх, колкото наглост. Той не молеше за помощ. Изискваше я.

А това беше грешка, защото Барън не просто се обиди, но изведнъж усети в себе си дълбок и силен гняв.

Реймънд беше убивал безмилостно, чудовищно и хладнокръвно. От самото начало се беше докопал до най-съкровениите морални принципи на Барън и ги беше изкривил насила, за да се възползва от тях. Беше се промъкнал в дома му и го беше принудил да му помогне да избяга. Напълно съзнателно и планирано беше въвлякъл и Дан Форд, като се бе възползвал от служебното му положение, и беше готов да го убие на мига, за да защити собствените си интереси. А сега, на

броени мигове от смъртта, наистина очакваше детективът да се намеси в негова защита.

Барън никога не беше изпитвал такова отвращение към някого — дори към убийците на собствените си родители. Ред беше прав. Хората като Реймънд всъщност не бяха човешки същества, а отвратителни чудовища, които щяха да продължат да убиват. Те бяха болест, която трябваше да бъде изличена. За такива като него съдебната система беше изпълнена с вратички и следователно не биваше да се доверяват на нея да запази обществото в безопасност. Налагаше се Валпарайсо, Полчак и останалите да свършат това, с което цивилизацията не можеше да се справи. И толкова по-добре. Реймънд беше допуснал сериозна грешка в преценката си, защото точно в момента на Барън изобщо не му пукаше за живота на убиеца.

— Нали ти искаше кафе, Реймънд — каза Валпарайсо и пристъпи напред, протегнал ръка с чашата. — И тъй като сме добри момчета, спряхме да ти купим. Дори ти го донесохме до колата. А когато го направихме, въпреки че още беше с белезници, ти взе, че хвърли чашата си по детектив Барън.

Без предупреждение Валпарайсо завъртя китката си и лисна горещото кафе по ризата и сакото на Барън. Той се стресна и отскочи назад.

Валпарайсо хвърли чашата на пода и пристъпи още една крачка напред.

— В същото време ти измъкна неговия колт — личното му оръжие, което той носеше, защото ти му бе отнел служебната берета в терминала на „Луфтханза“. Същата онази берета, с която уби командир Макклаци. Ето тази.

Валпарайсо бързо измъкна пистолета на Барън от колана си с дясната ръка и го протегна така, че Реймънд да го вижда. Миг по-късно колтът на Барън се озова в лявата му ръка. Беше го измъкнал от колана на гърба си.

— Реймънд с двата пистолета — произнесе подигравателно той и пристъпи половин крачка назад. — Вероятно не си спомняш, но детектив Полчак успя да ти вземе и двата, миг след като избухна гранатата. По-късно ти добре видя как той върна колта на детектив Барън.

Барън наблюдаваше като хипнотизиран как Валпарайсо обработва Реймънд и му описва подробностите от историята, която щеше да се превърне в официалния рапорт за неговата смърт. Процесът беше подобен на мъчение, но Барън нямаше нищо против. Вместо това искрено се забавляваше.

Реймънд изведнъж се обърна към него.

— Ами имейлите, Джон? Ако ме убиете, няма да има кой да ги спре.

Барън студено се усмихна.

— Изглежда, никой не се притеснява особено за тях, Реймънд. Ти си голямата новина. Вече ти свалихме отпечатыци от пръстите. Която и да е част от тялото ти ще ни даде ДНК проба. Можем да я сравним с кръвта по хавлиената кърпа, която намерихме в апартамента на един мъртвец в хотел „Бонавентура“. Ще разберем и за жертвите в Чикаго. И за хората в Мексико Сити и Сан Франциско. За реактивния Гълфстрийм и за човека, който го е изпратил за теб. За Алфред Нойс. За твоите планове относно Европа и Русия. Ще разберем кой си ти, Реймънд. Всичко ще разберем.

Очите на Реймънд обходиха стаята и накрая погледнаха над главите им.

— Вся — прошепна той. — Вся его судьба в руках Господних.

Надеждата му, че Барън ще бъде принуден да му помогне, се беше изпарила. Сега му оставаше само вътрешната сила. Ако Бог беше решил той да умре тук, тъй да бъде.

— Вся его судьба в руках Господних — повтори той още по-силно и решително.

Беше неговата лична клетва за вяност към Бог и към самия себе си, на която го беше научила баронесата.

Без да бърза, Валпарайсо подаде беретата на Лий. После пристъпи напред и заби дулото на колта между очите на Реймънд.

— След като отне пистолета на детектив Барън, ти успя да избягаш и се скри тук. А когато се опитахме да влезем, започна да стреляш по нас...

Валпарайсо рязко отстъпи назад и насочи автоматичния пистолет към вратата на работилницата.

Бум! Бум!

Оглушителните изстрели от пистолета 45-и калибър разтърсиха сградата и покритите с тънък пласт боя стъкла на прозорците изхвърчаха към улицата. В белите стени се появиха разкъсани тъмни парчета нощ. Валпарайсо пак се обърна и натика дулото на пистолета под брадичката на Реймънд.

— Ние останахме отвън и ти заповядахме да излезеш с вдигнати ръце. Ти не се подчини. Ние отново те повикахме, за да ти дадем още една възможност. Но ти не отговори. И тогава ние чухме... един последен изстрел.

Барън внимателно наблюдаваше Реймънд. Устните му се движеха, но от тях не излизаше нито звук. Какво ли правеше? Молеше се на Бог? Или пък молеше за милост?

— Джон.

Барън вдигна очи. Валпарайсо рязко се извърна, хвана го за ръката и сложи колта в нея.

— Направи го за Ред — прошепна. — За Ред.

Очите на Валпарайсо се впиха в неговите за един-единствен кратък миг, после се отклониха към Реймънд. Барън проследи погледа му и видя как Полчак пристъпва напред, за да сграбчи Реймънд в същата желязна хватка, която беше приложил на Донлан.

Реймънд се бореше да се измъкне от ръцете на Полчак и продължаваше да гледа умоляващо Барън. Нима Бог щеше да позволи това? Нима човекът, когото си беше избрал за спасител, щеше да се превърне в негов палач?

— Недей, Джон, моля те — прошепна Реймънд. — Моля те.

Барън погледна автоматичния пистолет в ръката си и усети тежестта му. Пристъпи напред. Останалите мълчаха и го гледаха. Халидей. Полчак. Валпарайсо. Лий.

Очите на Реймънд блещукаха на флуоресцентната светлина.

— Ти не си такъв, Джон. Не разбираш ли? Само те са такива!

Очите на Реймънд се стрелнаха към останалите детективи, после отново се впиха в Барън.

— Спомни си за Донлан. Спомни си как се почувства след това.

— Реймънд говореше бързо, но гласът му вече не беше нагъл или манипулативен. Сега молеше за живота си. — Ако вярваш в Бог, остави оръжието. Моля те, недей!

— А ти вярваш ли в Бог, Реймънд?

Барън пристъпи още по-близо. Гняв, омраза, мъст. Емоциите му се вплитаха една в друга, сякаш беше обладан от действието на нечуван наркотик. Споменаването на Донлан не означаваше нищо. Пистолетът в ръката му беше всичко. Той застана на сантиметри от Реймънд.

Щрак!

Беше издърпал ударника, без да се замисли. Цевта на колта се доближи до слепоочието на Реймънд. Барън чу как той издиша рязко, докато се опитваше да се освободи от Полчак и белезниците. Показалецът на Барън се обви плътно около спусъка и той се вторачи в очите на Реймънд.

А после замръзна.

5:21 сутринта.

— Убий го, по дяволите!

— Той е животно! Дръпни шибания спусък!

— Застреляй го, за бога!

Лицето на Барън се гърчеше от агония, а гласовете на останалите ехтяха зад гърба му. Той изведнъж се извърна.

Бум! Бум! Бум!

Изстрелите бяха оглушителни, но куршумите се забиваха в един разпокъсан, опръскан с боя стар фотьойл.

— Какъв ти е проблемът бе, по дяволите? — изрева неразбиращо Лий.

Барън се обърна към тях, като трепереше от ужас заради постъпката, която без малко не беше извършил.

— Проблемът, Рузвелт, е, че в някакъв момент този град, „тази стара вещица“, ни е подлъгал. Човек може да забрави за закона и за много други неща. Като например кой е. — Барън ги обгърна с поглед. После прошепна: — Това, което вие не разбирате, е... че не съм способен на убийство.

Валпарайсо пристъпи напред и протегна ръка.

— Дай ми го.

— Не, аз ще го арестувам — отстъпи крачка назад Барън.

— Дай му пистолета, Джон — намеси се Лий и пристъпи пред Халидей.

Барън рязко вдигна колта и го насочи право към широките гърди на Лий.

— Ще го арестувам, Рузвелт.

— Не прави това — обади се предупредително Халидей.

Барън не му обърна внимание.

— Всички да оставят пистолетите си там. — Той кимна към изцапания с боя работен тезгях до вратата.

— Ти си се побъркал, Джон — каза Полчак и застана пред Реймънд.

Валпарайсо мина няколко сантиметра напред.

— Играеш си със смъртта, Джон.

— Ти влезе пръв тук, Джон — каза Лий, без да обръща никакво внимание на колта, насочен в гърдите му. — А твоят пистолет беше у Реймънд. Докато влезем тук, ти вече беше мъртъв.

— Реймънд и без това ще пукне — намеси се Полчак и пристъпи още малко напред. — Ами сестра ти, кой ще се грижи за нея след това? Мисли с главата си, Джон.

Барън изведнъж се завъртя и заби пистолета си между краката на Полчак.

— Ако мръднеш още сантиметър, ти ще загубиш главата си.

— Исусе Христе! — възкликна Полчак и отскочи.

— Пистолетите — на тезгяха. Рузвелт, ти си пръв.

Лий не помръдна и не пусна беретата. Барън видя, че трескаво преценява дали ще успее да стреля, преди самият Барън да е натиснал спусъка. И дали изобщо е способен да натисне спусъка.

— Няма смисъл да рискуваме, Рузвелт — обади се тихо Халидей. — Прави каквото ти казва.

— Беретата, Рузвелт. Хвани я с лявата ръка. Само с два пръста — заповяда Барън.

— Добре де. — Лий бавно вдигна лявата си ръка, стисна оръжието с два пръста, отиде до тезгяха и го остави там.

— Ти си наред, Марти — каза Барън и завъртя колта към Валпарайсо. — По същия начин.

Валпарайсо не помръдна няколко мига, после извади автоматичния си пистолет от кобура и го остави на тезгяха.

— А сега отстъпи — нареди остро Барън. Валпарайсо се подчини, като стрелкаше с очи Полчак и Халидей. Барън предпазливо се доближи до тезгяха, вдигна своята берета и я прибра в колана си.

— Ти си наред, Джими. По същия начин, с два пръста.

Халидей отиде до тезгяха, извади пистолета и го остави.

— Отстъпи — нареди Барън и той се подчини. — Лен, ти си.

Полчак не помръдна най-дълго от всички. После сведе очи и сви рамене.

— Това не е на добро, Джон. Хич не е на добро.

Барън видя как Полчак помръдна. В същия миг Лий се извърна към тезгяха и сграбчи своята берета. Барън го блъсна с рамо и го

хвърли към Полчак. Той залитна и падна, а Лий се строполи върху него.

Барън се завъртя с пистолета в ръка. Последва един-единствен оглушителен изстрел. Флуоресцентната лампа над главата на Реймънд се пръсна на парчета и всичко потъна в мрак. Тогава Барън се стрелна напред, сграбчи Реймънд за белезниците и го повлече през мрака.

Бум! Бум! Бум!

Пламъците от цевта на пистолета на Лий осветиха помещението зад тях. Навсякъде се разхвърчаха стъкла. Куршумите рикошираха от дърво и стомана, докато Барън търсеше вратата.

Бум! Бум!

Лий беше започнал да стреля към вратата.

— Ще улучиш и мен, задник такъв! — изкрещя Полчак.

— Ами залегни, по дяволите!

Барън и Реймънд изхвърчаха през вратата. Въздухът навън беше влажен от дъжда, а небето току-що беше започнало да просветлява на хоризонта. Барън огледа колите и се сети, че няма ключове за тях. За момент почти се парализира от тази пречка.

— Внимавай! — извика Реймънд, когато Лий изскочи навън.

Макар че беше окован с белезници, той сграбчи Барън за самото и го дръпна зад втората кола.

Лий стреля два пъти в тъмното, като разби задното стъкло. Полчак го следваше по петите, после идваха Валпарайсо и Халидей.

Лий бързо заобиколи колата, като държеше беретата готова за стрелба с две ръце. Полчак излезе от другата страна. Нямахше никой.

— Къде, по дя...

Тогава и двамата забелязаха едновременно дупката в дървената ограда.

5:33 сутринта

Барън буташе Реймънд пред себе си, докато двамата се свличаха по стръмния наклон. Когато стигнаха долу, той се изправи и издърпа Реймънд на крака. Ясно се чуваше как останалите си пробиват път през оградата и идват към тях. Светна мощно фенерче, после още едно.

— Дръж се за мен, Реймънд — нареди Барън, сграбчи затворника за белезниците и го повлече. — Ако се опиташ да избягаш, ще те убия. Заклевам се.

Лъчът ги подмина, после се върна върху тях.

Бум! Бум!

Зад тях проехтяха два бързи изстрела, а куршумите разкъсаха земята под краката им. Барън яростно задърпа Реймънд за белезниците и го повлече първо в една посока, а после в друга; двамата се затичаха на зигзаг в калта. Зад тях се лутаха светлините на фенерчетата и се чуваха викове. После Барън забеляза няколко огромни багера и други тежки строителни машини пред себе си и задърпа Реймънд натам.

След няколко секунди, подгизнали от пот и дъжд и останали без дъх, те се скриха зад един голям булдозер. В далечината се чу гърченият рев от излитащ реактивен самолет. Небето просветля още малко и Барън се огледа, като се опитваше да се ориентира. Не видя нищо друго освен кал и неясни форми.

— Не мърдай — прошепна той на Реймънд и се изправи, за да погледне от кабината на булдозера.

Видя далечните светлини на основния терминал на летището в Бърбанк и се ориентира, че се намират в края на един строеж от южната му страна. Зад него в продължение на трийсет метра нямаше нищо, после се издигаше стръмен насип, увенчан с ограда от телена мрежа. Зад нея блестяха светлините на най-близката станция на „Метролинк“.

Барън бързо скочи от калника, където се беше покачил, и се приземи до Реймънд в тъмното. Погледна часовника си. Наближаваше

шест сутринта. Тъкмо тръгваха първите влакове на метрото. Той се обърна към Реймънд.

— Ще трябва пак да се повозим на влака.

5:47 сутринта

Видяха как Полчак ги подмина в утринния здрач, после спря. Барън знаеше, че Лий го следва отляво или отдясно, а Валпарайсо или Халидей върви плътно след него. Четвъртият детектив сигурно се беше качил в някоя от колите и беше потеглил към улицата в далечния край на строежа, за да им пресече пътя към станцията на метрото. Щяха да се опитат да ги накарат да напуснат прикритието си, както се прави с птици по време на лов. Ако не успееха да ги открият по този начин, щяха да повикат подкрепления: хеликоптер, патрулки, може би дори кучета. Обяснението им щеше да бъде просто: Реймънд е успял да избяга и е взел Барън за заложник. По този начин щяха да се изправят срещу огромна жива сила и залавянето им щеше да бъде почти сигурно.

Как щяха да ги приберат в Отряд 5–2 след това не беше съвсем ясно, но Барън изобщо не се съмняваше, че ще намерят начин. И щеше да стане много бързо. Реймънд щеше да бъде застрелян веднага, а Барън щеше да бъде отведен най-вероятно в собствената си къща, където щяха да го натъпчат със смъртоносна комбинация от алкохол и лекарства, а после или щяха да го застрелят със собствения му пистолет, или просто да го оставят да умре. Още един трагичен инцидент с полицаи, причинен от трудното семейно положение, смъртта на Ред Макклаци и редица други полицаи и непоносимото напрежение в работата.

— Мърдай — прошепна той, двамата с Реймънд се изправиха и се затичаха към далечните светлини на метростанцията.

— Ето ги!

Викът на Валпарайсо проехтя в полумрака зад тях. Значи Халидей беше в колата, която щеше да се опита да им отреже пътя към гарата.

Сърцето му биеше силно, краката му се хлъзгаха по калната земя, с едната си ръка стискаше колта, а с другата — белезниците на Реймънд. Най-сетне стигнаха до стръмния насип и се закатериха към

телената ограда на върха. Все още чуваше полицаите, които тичаха след тях, а лъчите от фенерчетата им кръстосваха мрака. Когато стигнаха до оградата, Барън буквално вдигна Реймънд и го прехвърли през нея, а после я прескочи сам.

— Кола — каза Реймънд, когато Барън се приземи до него.

На няколкостотин метра пред тях се виждаха фарове, които завиха зад ъгъла и ускориха към тях.

— Давай! — извика Барън и двамата се затичаха през улицата към станцията на метрото.

6:02 сутринта.

Халидей ги забеляза, докато пресичаха улицата в далечината. Десет секунди по-късно вече беше спрял колата и изскочи от нея, докато останалите прескачаха оградата.

— Гарата! — извика той и четиримата от Отряд 5–2 хукнаха към входа на метростанцията, където бяха изчезнали Реймънд и Барън.

Когато детективите стигнаха там, светлината на зората започваше да си пробива път. Полчак и Халидей се затичаха по перона в едната посока, а Лий и Валпарайсо — в другата. Нищо. Перонът беше пуст.

— Закъсняхме.

Пронизван от вятъра, подгизнал от дъжда, измръзнал и мрачен, Валпарайсо се взираше в далечните светлини на влака, който бързаше към града.

6:08 сутринта

Двамата бяха във вагона точно зад локомотива заедно с няколко подранили пътници. Едната беше млада жена в толкова напреднала фаза на бременност, че можеше да роди всеки момент.

Барън внезапно осъзна, че трябва да завърже Реймънд за някаква неподвижна част от влака, за да предпази както себе си, така и останалите пътници. Озърна се и забеляза един метален рафт за багаж, занитен за пода и за тавана. Ако разполагаше с ключа, можеше да отвори белезниците на Реймънд и после да ги прекара около тръбата, но... но той всъщност беше облечен със същия костюм, който носеше предишната вечер, и собствените му служебни белезници бяха в малък черен кожен калъф отзад на кръста.

— Ела!

Той рязко задърпа Реймънд между пътниците и го блъсна до рафта за багаж. После измъкна собствените си белезници, праметна ги върху тези на ръцете на Реймънд и го заключи за металната тръба.

— Не мърдай и не си отваряй устата — просъска той.

После се обърна и показа златната си детективска значка на стреснатите пътници.

— Аз съм служител на полицията и придружавам този затворник. Моля ви, преминете в следващия вагон.

Бременната жена гледаше ту Барън, ту Реймънд.

— О, боже — изохка накрая тя с широко отворени очи, достатъчно силно, за да я чуят всички. — Това е Избухливия Рей! Убиецът, когото давах по телевизията! Ченгето е пипнало Избухливия Рей!

— Моля ви — повтори настоятелно Барън. — Преминете в следващия вагон!

— Трябва да кажа на мъжа ми! О, божичко!

— По-бързо! Всички да излязат от този вагон и да преминат в следващия!

Барън ги избута в преходното пространство между двата вагона. Изчака вратата да се затвори, после извади мобилния си телефон и закрачи обратно към Реймънд.

6:10 сутринта.

— Какво правиш? — попита Реймънд, без да откъсва поглед от телефона на Барън.

— Опитвам се да те опазя жив още малко.

По лицето на Реймънд пробяга сянка на усмивка.

— Благодаря — каза той.

Отново арогантност, сякаш беше сигурен, че Барън все още се страхува от него и това е единствената причина да го пази жив. Барън не издържа и изведнъж избухна:

— Ако онези хора не гледаха — прошепна дрезгаво, — щях да те пребия от бой. С юмруци, с ритници, с всичко. И изобщо нямаше да ми пука, че си с белезници. Схващаш ли, Реймънд? Кажи ми, че схващаш.

Реймънд бавно кимна.

— Схващам.

— Добре.

Барън отстъпи крачка назад, натисна един бутон за бързо набиране и зачака.

— Дан Форд.

— Тук е Джон. Хванах Реймънд. Двамата пътуваме с влака на „Метролинк“ от станцията на летище „Бърбанк“. Сигурно сме на дваисет минути от Юниън Стейшън. Искам да изкараш колкото можеш повече медии. Плътно отразяване на живо, когато слезем от влака. Местните телевизии, националните, таблоидите, чуждите телевизии, Си Ен Ен. Всички до един. Искам да направиш пълен цирк.

— Защо си на този влак, по дяволите? Къде е отрядът? Какво...

— Нямаме никакво време, Дан. Просто ми дай добро отразяване, става ли? Най-доброто, което ти е по силите. Най-доброто.

Барън затвори, хвърли още един поглед на Реймънд и се обърна към вратата на следващия вагон. В стъклото се притискаха лицата на любопитните пътници. В центъра се виждаше бременната жена — гледаше ненаситно с широко отворени очи, сякаш беше попаднала на сцената на най-популярната телевизионна игра в света и на всяка цена искаше да участва.

— Господи боже — изръмжа Барън, бързо прекоси вагона и свали сакото си, а после го окачи на прозореца, така че да закрие гледката.

После пак погледна дали Реймънд е надеждно заключен за рафта и провери пистолетите си. В колта имаше два останали патрона, а пълнителят в беретата беше пълен — петнайсет патрона. Надяваше се да не му се наложи да използва нито един от двата. Молеше се детективите от отряда да са стигнали до перона толкова късно, че да не са забелязали отдалечаващия се влак и в момента да са заети с претърсване на гарата и района около нея.

6:14 сутринта

Влакът забави ход. Наближаваха станция „Бърбанк“, а след нея идваше „Глендейл“. Бяха малки спирки, между които имаше само по пет-шест минути. Първата мисъл на Барън, когато се качиха на влака, беше да се обади в управлението на „Метролинк“, да се представи и да ги накара изобщо да не спират, докато не стигнат до Юниън Стейшън. После обаче му хрумна, че ако направи така, служителите на метрото веднага ще уведомят охраната и след броени секунди отрядът ще знае къде се намират и с кой влак пътуват.

След няколко минути полицията на Лос Анджелис вече щеше да е пристигнала на Юниън Стейшън, за да отцепи целия район, а после щяха да дойдат и детективите от 5–2 и да поемат командването. А когато това се случеше, независимо от медийната армия, която щеше да успее да събере Дан Форд, никой от тях двамата нямаше да успее да стигне до гарата.

Всичко това означаваше, че Барън просто трябваше да изчака и да се надява, че влакът ще стигне до Юниън Стейшън преди Лий, Полчак и останалите да се сетят какво става и да тръгнат натам.

6:15 сутринта.

Барън усещаше как влакът се движи все по-бавно и по-бавно. После чу острия звън, с който локомотивът предупреждаваше за навлизането си на станция „Бърбанк“. В бледата светлина на утрото, под дъжда, виждаше може би двайсетина пътници, които чакаха на перона. Той хвърли поглед на Реймънд. Убиецът го наблюдаваше. Чакаше да види какво ще предприеме. Барън се почуди какво ли си мисли. Това, че беше невъоръжен и заключен за металната тръба, не означаваше почти нищо. Барън не беше забравил, че Реймънд вече беше успявал да се измъкне от белезници. Нали точно така беше убил заместник-шерифите в асансьора на съда.

Както винаги досега убиецът просто изчакваше, като наблюдаваше и преценяваше ситуацията и избираше най-подходящия момент да нанесе своя удар. Мислите на Барън рязко се пренесоха към

новите пътници. Трябваше да направи същото както с бременната жена и останалите — да се представи като полицейски служител и да ги прехвърли в задния вагон.

Погледна през прозореца и видя как влакът подминава чакащите на перона, докато спира. После се чу писъкът от триенето на стомана в стомана, когато машинистът натисна спирачките. Влакът се заклати и спря, а вратите в средата на вагона се отвориха.

6:16 сутринта.

Барън държеше колта долепен до тялото си, за да не се вижда. Тръгна към средата на вагона, като не откъсваше поглед от вратата и се питаше дали Полчак или Валпарайсо няма да се втурнат вътре, следвани по петите от останалите двама. Видя само обикновени пътници, които се качваха във вагоните. Пет секунди, десет. Той отново хвърли поглед към Реймънд, а после към масивното туловище на локомотива, което се виждаше зад него. Вратите стояха отворени. Все още никой не се беше опитал да се качи. Минаха още пет секунди и вратите се затвориха. Обади се свирката на локомотива, чу се вой на дизелови двигатели и влакът отново пое напред, като бавно набираше скорост.

Барън си позволи въздишка на облекчение. След пет минути щяха да пристигнат на станция „Глендейл“. А следващата беше Юниън Стейшън — пътят дотам беше петнайсет минути. Опита се да си представи колко журналисти ще успее да събере Дан Форд. Цяла орда репортери, фотографи и оператори щяха да превземат гарата и да се борят за място на перона, за да успеят да запечатат на лентите си прословутия Рей Торн, докато Барън го сваля от влака. Едва тогава можеше да си позволи да...

Прониза го внезапна тревога. Защо никакви пътници не се бяха опитали да се качат в техния вагон?

— По дяволите!

Той пхна колта в колана си и се втурна към задния край на вагона. Стигна до вратата и свали сакото, което беше окачил там, за да попречи на любопитните пътници да гледат.

— Божичко!

Отзад се виждаха само релси. Вагоните бяха изчезнали. Докато бяха спрели на гарата, някой беше успял да ги разкачи. Сега влакът се състоеше само от две части — локомотив и техния вагон.

6:18 сутринта.

— Какво става? — извика му Реймънд, докато се връщаше през вагона.

— Млъкни.

— Джон, свали ми белезниците, моля те.

Барън не му обърна внимание.

— Ако успеем да слезем от влака, преди да ни забележат, мога да докарам онзи самолет на което летище поискаш. Можем да избягаме заедно. Аз, ти и сестра ти.

— Сестра ми? — Барън реагира така, сякаш някой го беше зашлевил.

— Нали не искаш да я оставиш сама?

— А ти ще направиш чудеса за мен, само и само да се измъкнеш?

— Помисли си, Джон. Ти я обичаш. Не можеш да избягаш, без да я вземеш, нали?

— Млъкни! — тросна се Барън.

Беше предостатъчно, че Реймънд беше влязъл в живота му толкова грубо, като беше дошъл в къщата му. А сега и Ребека? Как изобщо му беше хрумнало, че дори има право да мисли за нея?!

Барън изведнъж се сети къде се намира, бързо се обърна и погледна през прозореца. Завиваха. Станция „Глендейл“ се виждаше пред тях. Щяха да пристигнат след броени секунди. Той измъкна колта от колана, а другата му ръка напипа беретата. Първата му мисъл, когато видя, че останалите вагони са откачени, беше да се обади на Дан Форд и да го предупреди, че с влака има проблем. Но нямаше смисъл. Дори Форд да беше успял да събере журналистите, те щяха да го чакат на Юниън Стейшън, а Барън знаеше, че този влак никога няма да стигне чак дотам. Бързо приближаваха „Глендейл“, а след нея имаше хиляди странични линии и депа, където можеха да отклонят локомотива и единствения му вагон.

— Дай ми единия — каза Реймънд, без да откъсва очи от пистолетите.

Барън го изглежда.

— Иначе ще убият и двама ни — обясни Реймънд.

Дизеловият двигател на локомотива нададе внезапен вой. Вместо да забави, влакът започна да набира скорост. Барън сграбчи една седалка, за да запази равновесие. Видя станция „Глендейл“, която профуча покрай тях във влажната сива светлина на утрото. Очакваше да види изненадани пътници, но вместо тях на перона се тълпяха хора с униформи, а на паркинга имаше половин дузина патрулни коли. Видя и Лий, който на бегот излезе на перона и се вторачи в преминаващия влак. За част от секундата очите им се срещнаха и Барън видя, че Лий вдига радиостанцията към устата си.

После излязоха от „Глендейл“ и влакът отново се втурна напред. Барън зърна реката, а зад нея — фаровете на автомобилите по магистралата „Голдън Стейт“.

Влакът изведнъж забави ход и Барън трябваше да се хване за една тръба, за да остане на крака. Движеха се все по-бавно. Той чу ясно тракане, докато преминаваха през поредица от прекъсвачи, после влакът се отклони в една странична линия. От двете им страни се заредиха складови постройки. Колелата отново затракаха по прекъсвачи и дневната светлина изведнъж угасна. Те продължиха да се носят в тъмното още няколко секунди, после влакът залитна и спря. След няколко секунди настъпи тишина.

— Къде сме? — попита Реймънд в полумрака.

— Не знам.

6:31 сутринта.

Барън прибра колта в колана си и извади беретата, после тръгна през вагона, като гледаше навън през прозорците. Доколкото можеше да види, в момента се намираха в някакъв склад, защото навсякъде имаше рампи за разтоварване на вагони. Високо над влака се виждаха затворени врати, водещи към перона, като всяка от тях беше осветена с отделен прожектор и обозначена с голям номер в яркочервено, синьо или жълто. Светлината от прожекторите превръщаше всичко в лунен пейзаж от болезнено ярки повърхности и непрогледно черни сенки.

Барън се опита да надникне навън. На съседните релси се виждаха няколко товарни вагона. Всичко останало беше потънало в мрак. Пак погледна към Реймънд, заключен с белезниците в далечния край на вагона. Някакво движение навън привлече вниманието му и той забеляза висок мъж в униформа на машинист, който на бегом се отдалечи от локомотива.

— Дай ми шанс, Джон — обади се Реймънд, който също беше видял машиниста. — Свали ми белезниците.

— Не.

Барън изведнъж си спомни за полицейската си радиостанция. Беше в джоба на самото, което беше оставил в края на вагона. Той се приведе ниско и затича натам, като изскачаше от сенките и потъваше отново в тях като в някакъв абсурден театър.

Извади радиостанцията и я включи на секретния канал на отряда. Чу се прашене на статично електричество, а после...

— Джон, там ли си? — каза Валпарайсо.

Гласът му беше спокоен, дори благ. Барън усети как космите по врата му настръхват. Погледна навън, но видя само редица от ярко осветени врати. От другата страна се виждаха тъмните силуети на товарните вагони и бледи светлини, които загатваха за още врати зад тях. Накрая видя и фаровете на автомобил, който зави в края на сградата и пое към тях по неравния чакъл. След миг колата спря, фаровете угаснаха и вратата ѝ се отвори. За част от секундата Барън видя силуета на Лий, после той изчезна в тъмното.

— Джон? — обади се Валпарайсо по радиото. — Намираш се в затворен склад. Униформените полицаи са отцепили целия район. Можем да го направим по лесния или по трудния начин. Знаеш как става. Ако ни предадеш Реймънд, ще те пуснем да си ходиш и нищо няма да ти се случи. Дори да решиш да подадеш доклад, пак ще бъдем четирима срещу един. Просто ще те пуснат в отпуска, за да си починеш и да спреш да си измисляш.

— Лъже — обади се внезапно Реймънд от края на вагона.

Или не беше оттам? На Барън му се стори, че гласът на убиеца идва по-отблизо и той се зачуди дали Реймънд някак си не е успял да се измъкне и от двата чифта белезници.

— Трябва ни само Реймънд, Джон. Защо да се занимаваме и с теб, когато няма нужда?

— Всичко започна на един влак, Джон, и ще свърши на друг — обади се отново Реймънд.

Стиснал радиостанцията в едната си ръка, а беретата — в другата, Барън се втренчи към отсрещния край на вагона. Не виждаше нищо освен шарките от светлина и мрак, подобни на ивици на зебра. Но гласът наистина беше прозвучал по-близо, сега вече беше сигурен в това. Реймънд се приближаваше.

6:36 сутринта.

Стиснал пистолета си в ръка, Халидей се отдели от сенките до една врата, обозначена с червена цифра „7“, и прекоси релсите пред локомотива. Отляво виждаше Лий, следван от Валпарайсо. Двамата поеха към задната врата на пътническия вагон.

Барън отстъпи назад в тъмното, като се заслушваше напрегнато. Не чу нищо и се почуди дали не е сгрешил.

— Да го направим по лесния начин, а, Джон? — изпраща гласът на Валпарайсо по радиостанцията.

Барън не откъсваше очи от черно-белите светлини и сенки пред себе си. Продължаваше да се заслушва за Реймънд, дори когато вдигна радиостанцията към устата си.

— Марти? — каза.

— Чувам те ясно, Джон.

— Чудесно. Тогава върви на майната си.

6:37 сутринта.

Реймънд чу как Барън изключва радиостанцията. Беше легнал по очи на пода, под светлината от прозорците, и бавно пълзеше напред на лакти и колене. Нарочно беше оставил една от белезниците на китката си и държеше свободния край с другата си ръка. Перфектна гарота, с която да удуши Барън, когато стигне до него. Спря и се заслуша. Къде беше той? Не се чуваше нищо.

Изведнъж усети студена стомана, която се заби зад ухото му.

— Нещо не си разбрал, Рей. Всъщност през цялото време едва се удържам да не те убия. — Барън приклепна до него. — Опитай още нещо подобно, и ще им позволя да те пипнат.

Реймънд усети струйка пот, която се спускаше по кожата му на мястото, където го беше притиснал пистолетът. Барън рязко сграбчи свободния край на белезниците и го дръпна пред себе си, като натика беретата под брадичката му.

— Кой си ти, по дяволите? — попита той.

Очите му блестяха в мътната светлина.

— Няма да познаеш, дори цял живот да мислиш — усмихна се арогантно Реймънд. — Дори да имаш два живота за мислене.

Барън изведнъж избухна. Той сграбчи Реймънд и блъсна главата му в металния край на една седалка. Веднъж. Два пъти. Три пъти. От носа на Реймънд потече кръв и закапа по ризата му. Барън отново го дръпна към себе си, без да откъсва поглед от очите му.

— Каква е тази история с Европа и Русия? Кои са убитите хора и Алфред Нойс? Какво има в сейфа, за който са онези ключове?

— Нали ти казах, че никога няма да познаеш.

Барън го дръпна още по-близо.

— Пробвай — каза заплашително.

— В сейфа са парчетата, Джон. Парчетата, които ще осигурят бъдещето.

— Какви парчета?

На устните на Реймънд отново се появи арогантната му усмивка. Този път обаче тя изгря по-бавно и беше по-пресметлива.

— Това вече ще трябва да отгатнеш сам.

— Джон — обади се Валпарайсо по радиостанцията. — Джон?

Барън рязко заключи свободната ръка на Реймънд с белезниците.

— Ако се опиташ пак да ги свалиш, ще те убия.

После извади мобилния си телефон. Поне вече знаеше къде са, а все още можеше да се обади на Дан Форд. Ако успееш да удържат фронта достатъчно дълго, Форд щеше да докара медиите... Той отвори телефона, натисна бутона за включване и зачака екранът да светне. Не светна. Барън опита отново. Нищо. Може би му беше паднала батерията. Може би беше забравил да...

— По дяволите — изруга под носа си.

Опита още веднъж, но безуспешно.

— Не работи, Джон — каза Реймънд, като го гледаше вторачено.

— Добре де, той не работи. Ние обаче още сме в кондиция. Когато ти кажа, ще отидем до локомотива. Ще тичаме приведени и бързо. Разбра ли?

— Да.

— Давай!

6:48 сутринта

Някой от ордата журналисти на Юниън Стейшън беше успял да прихване новините за полицейската акция в железопътното депо на полицейските честоти на радиото. Дан Форд се опита незабавно да се свърже с Барън на мобилния му телефон, но вместо това чу само съобщението, което го приканваше да се запише на гласовата поща. Опитва отново, но със същия резултат. Затова се обади на един свой информатор в отдел „Убийства“ в Паркър Сентър и човекът наистина потвърди това, което бяха уловили. Реймънд Торн държеше Джон Барън за заложник в един влак на метрото. Полицията беше отклонила влака към един изоставен склад и сега районът беше отцепен. Отряд 5–2 беше поел командването на операцията.

Обикновено от Юниън Стейшън до склада се стигаше за петнайсет минути с кола. Дан Форд успя да вземе разстоянието за девет, цели пет преди приливната вълна от журналисти, която сам беше повикал.

Той паркира своя джип на улицата и бързо закрачи под дъжда, доближавайки редицата от патрулни коли, която беше отцепила района. Вече почти ги беше достигнал, когато отнякъде се появи началникът на полицията Харуд и вдигна предупредително ръка.

— Никой няма да минава отвъд тази линия, Дан. Включително и ти.

— Джон вътре ли е?

Форд кимна към редицата от мрачни складови постройките зад гърба им.

— Реймънд Торн го е взел за заложник.

— Знам, а Отряд пет-две е поел командването на операцията.

— Ще организирам пресконференция, когато имаме повече информация — отвърна рязко Харуд, после се обърна и потъна в тълпата от униформи.

Лейтенантът хвърли последен поглед на Форд и тръгна след него.

Дан Форд твърде отдавна беше репортер и се занимаваше с полицейски служители и началниците им, за да не е понаучил това-онова за движението на очите и езика на тялото дори при хора, които бяха специално тренирани да ги прикриват. Самият факт, че Харуд лично е дошъл на място, че си направи труда да излезе да говори с него, беше достатъчен. Думите му може би изразяваха официалната позиция на полицията, но си бяха чиста лъжа. Форд много добре знаеше, че Барън бе арестувал Реймънд и го водеше към Юниън Стейшън. После влакът изведнъж беше отклонен от релсите и спрял на тайно място, в някакви складове, Отряд 5–2 се беше намесил, а останалите полицаи държаха всички хора на разстояние — и самият началник на полицията беше излязъл, за да съобщи на единствения журналист, с когото споделяха повече информация, че не може да мине зад линията, защото Барън е взет за заложник.

Защо? Какво ставаше тук? Какво се беше случило?

Дан Форд беше видял как отрядът арестува Реймънд на терминал „Мъркюри“ и го откарва около 4:20 тази сутрин. А после, почти два часа по-късно, към 6:10, Барън му се беше обадил от влака, за да му съобщи, че Реймънд е при него, и да го помоли да събере всички журналисти, за да ги посрещнат на Юниън Стейшън. Какво се беше случило междувременно? Какво беше станало, че само Барън придружаваше арестувания Реймънд?

Форд изведнъж осъзна, че в самия отряд се е случило нещо ужасно. Това го накара да си спомни за поведението на Барън в кафенето онази вечер, когато се беше застрелял Франк Донлан. Когато го беше попитал, Барън му беше повторил почти дума по дума версията, която Ред беше представил пред медиите — че Донлан някак си е успял да скрие пистолет в дрехите си и е предпочел да се самоубие, вместо да влезе в затвора. Може и да беше вярно, а може би не. От години се носеха слухове, че Отряд 5–2 нееднократно е прехвърлял границите на полицейските си правомощия, а техните задържани често се оказваха застреляни. Но слуховете така и не бяха потвърдени и нито един репортер, включително и самият Форд, не се беше опитвал да ги разследва.

Нямаше как да знае със сигурност, но все пак се налагаше да се запита — ами ако слуховете бяха верни? Ами ако отрядът наистина беше разстрелял Франк Донлан и Барън беше присъствал на

убийството, но не бе знаел как да реагира? Джон със сигурност не би му доверил подобно нещо. Не би го казал на никого. Убийството на родителите му го беше травмирирало до такава степен, че беше превърнало един студент по ландшафтна архитектура в човек, напълно обсебен от наказателния процес и правата на задържаните. Ако отрядът беше убил Донлан, това би го ужасило. А ако възнамеряваха да направят същото с Реймънд, тогава...

Форд изведнъж се запита защо му се беше обадил Барън, докато пътуваше към международното летище, защо му беше разказал за отнетата самоличност на Йозеф Шпеер и му беше осигурил достъп през охраната на „Луфтханза“. Дали не беше, защото се е страхувал, че отрядът ще убие Реймънд на летището, и е искал да присъства някой журналист, който да провали техния план? Нещо повече, Барън се беше обадил, преди да стигне до летището, като по този начин беше дал на Форд голяма преднина. Може би дори преди да съобщи на останалите от отряда. И какво беше казал? Да запази тази информация в тайна, докато не разберат със сигурност къде е Реймънд. Това трябваше да си остане само между тях двамата и да не изтича към останалите медии, защото хората от 5–2 със сигурност щяха да им попречат да присъстват на залавянето на летището.

Но така и не се беше стигнало дотам, защото Реймънд беше застрелял Ред — и дори само с това действие беше дал на 5–2 достатъчна причина да го убият, вместо да го арестуват. И ако бяха планирали да направят точно това, след като го заловиха на терминала и го откараха някъде, имаше напълно реална възможност Барън отново да се е опитал да им попречи. И ако наистина беше станало така и той по някакъв начин беше успял да им измъкне Реймънд, двамата бяха побягнали с влака...

Това беше единствената линия на разсъждение, която му се струваше смислена и която би предоставила мотив на Барън да поиска всички журналисти да се съберат на Юниън Стейшън. Точно както и на международното летище в Лос Анджелис, отрядът нямаше да посмее да действа пред очите на всички.

А ако Барън беше направил точно това, именно Харуд щеше да бъде първият, който да го научи. И ако историята беше дала на Отряд 5–2 шанса да раздава правосъдие по начин, който намери за добър, днес полицейското управление на Лос Анджелис не би рискувало да

разкрие тази история, не и след годините на бунтове, скандали и обществено недоволство от полицейския произвол. Полицейската машина се беше задвижила с невиждана скорост. Барън и неговият арестант бяха изолирани, а началникът на полицията твърдеше, че детективът е взет за заложник, вместо да каже истината — че Барън е притиснат в ъгъла от собствените си колеги, защото се бе опитал да запази живота на арестувания.

Форд отново погледна към Харуд в тълпата от униформи. После видя и една позната кола. Беше на петдесетина метра и караше право към стената от паркирани патрулки. Той се затича към нея, като се подхлъзна няколко пъти в калта. Когато се приближи, забеляза, че задното стъкло е разбито. Зад волана беше Полчак. До него седеше още някой, но Форд не можа да види кой е.

— Лен! — извика той и се затича още по-бързо. — Лен!

Видя, че Полчак поглежда през рамо. После фалангата от униформени полицаи се разтвори, за да пропусне колата. Пътят се затвори също толкова бързо и полицаите отново се обърнаха към Форд, а командващият сержант му направи знак да отстъпи. Форд спря под дъжда, очилата му се бяха замъглили, синьото му сако беше натежало, а духът му беше също тъй прекършен, както и носът му под превръзката. Нямаше значение, че беше обкръжен от служители на закона, нито пък че познаваше повечето от тях лично, нито дори, че е най-уважаваният криминален репортер в Лос Анджелис. Джон Барън щеше да бъде убит.

И той не можеше да направи нищо, за да им попречи.

7:12 сутринта

Барън и Реймънд лежаха проснати на земята между релсите под вагона на „Метролинк“ и гледаха как Лий и Валпарайсо ги доближават. Детективите крачеха на три метра един от друг с извадени берети и гледаха нагоре към вагона. Барън нямаше представа къде е Халидей, нито Полчак. Най-вероятно бяха останали по-назад в тъмното, наблюдаваха и изчакваха.

Докато Лий и Валпарайсо ги доближаваха, стана ясно поне едно — и двамата смятаха, че Барън и Реймънд са във вагона. Продължаваха да се приближават. Още пет крачки. Още шест. Още седем. Сега и двамата детективи бяха стигнали до средата и се виждаха само краката им. Ако протегнеше ръка, Барън почти можеше да пипне огромните обувки на Лий.

— Сега — прошепна Барън и двамата с Реймънд се изтърколиха изпод вагона от двете страни на детективите.

За миг се изправиха, после хукнаха към товарните вагони на втората линия, за да се скрият зад тях. Разстоянието беше около шест метра.

Халидей ги забеляза в мига, в който заобиколи локомотива. Той завъртя пистолета си и стреля, но закъсня, пропусна и двамата бегълци потънаха в мрака под един товарен влак на жп компанията „Съдърн Пасифик“.

Барън зърна Халидей, който тръгваше към тях откъм страната на локомотива, а после и Лий, който прескачаше буфера между вагона и локомотива. Секунда по-късно и Валпарайсо се появи откъм далечния край. Бяха на десетина метра един от друг и бързо се приближаваха. Барън видя как Лий вдигна радиостанцията до устата си.

— Този път си намери майстора, Джон — чу се гласът му от радиото на Барън.

— Сега сме сами — каза Валпарайсо по своето радио.

Детективите скъсяваха разстоянието; очите на Валпарайсо не се откъсваха от тъмното пространство, където бяха изчезнали Барън и

Реймънд.

— Периметърът отвън е отцепен. Няма накъде да бягаш, Джон — продължи той, а гласът му пращеше по радиостанцията на Барън. — Ти пропиля своя шанс. Трябва да защитим отряда.

Реймънд изведнъж се обърна към Барън.

— Дай ми пистолет — прошепна. — Ако не го направиш, и двамата ще умрем.

— Мини назад по релсите — отвърна тихо Барън. — Под вагона зад нас.

Реймънд се огледа. Виждаше се Халидей, който ту се появяваше, ту изчезваше зад колелата. Валпарайсо и Лий стояха по местата си.

— Дай ми пистолет — настоя Реймънд.

— Прави каквото ти казвам. — Барън се извърна и го изглежда твърдо. — Сега!

— Тук съм, Марти — обади се внезапно Полчак от радиостанцията.

Барън се озърна. Полчак. Той пък къде изчезна? Къде беше в момента?

— Джон — обади се Валпарайсо по радиото. — Лен ти е приготвил изненада. Нещо като подарък за довиждане.

Зад тях отекна внезапен трясък. Барън се завъртя и видя, че вратата към склад 19 се отваря със замах. Полчак пристъпи напред. В едната си ръка държеше чудовищната пушка „Страйкър 12“. В другата беше Ребека.

— Лен, какво правиш, по дяволите? — обади се стреснато Халидей по радиостанцията.

— Пусни я!

Барън внезапно изскочи изпод товарния вагон, покачи се на перона и закричи към Полчак.

— Пусни я! — повтори. — Пусни я веднага!

Очите му не се откъсваха от Полчак, стискаше своята берета все по-здраво.

— Пусни я! — изкрещя.

Валпарайсо се втурна към него от лявата му страна и Барън чу, че Реймънд му вика да внимава. В същото време Лий пристъпи напред от сенките в далечния край на вагона, готов за стрелба. Барън също го видя и се хвърли наляво, като изстреля три куршума в мига, в който

Лий натискаше спусъка. Огромният детектив спря и се опита да запази равновесие, но после падна по очи на чакъла, а беретата му отхвъркна встрани.

Барън се изправи и отново погледна към Полчак. Ребека беше замръзнала от ужас в хватката му.

— Отдясно! — изкрещя Реймънд.

Барън се завъртя. Валпарайсо беше само на няколко метра от него и вече беше натиснал спусъка.

Бум! Бум! Бум! Бум!

Пистолетите на двамата детективи гръмнаха едновременно.

Барън усети как нещо се блъсва в бедрото му и го отхвърля назад. В същия миг Валпарайсо се хвана за гърлото и политна към земята. Барън се удари в товарния вагон зад гърба си и започна да се свлича, а собствената му берета отхвърча встрани. Пред очите му започна да притъмнява, но той се напегна да остане в съзнание. Видя Ребека, която се мъчеше да се освободи от хватката на Полчак. Той я дръпна към себе си и вдигна огромната си пушка с другата ръка. Барън се опита да стане, но не можа. В този миг Реймънд внезапно изскочи до него и измъкна колта от колана му.

Барън изкрещя нещо, но Реймънд вече беше насочил пистолета към Полчак.

Точно тогава Полчак натисна спусъка на пушката. Въздухът се разтресе от тътен, подобен на едновременния удар на хиляди ковашки чукове. За част от секундата на лицето на Реймънд се изписа невярващо учудване; после той също се блъсна в товарния вагон и се свлече в края на перона. Опита се да се изправи, въпреки че беше облян в кръв, после загуби равновесие и залитна назад. Очите му за миг се приковаха в тези на Барън, после той се изтърколи встрани и падна на релсите. Барън се извърна отново. Полчак приближаваше, насочил пушката си право в гърдите му. Зад него видя и Ребека, притиснала ушите си с ръце, смразена от ужас.

Очите на Барън се стрелнаха към беретата на перона, на три метра от него, а после и към колта, който беше по-близо — там, където го беше изпуснал Реймънд.

Видя и как Полчак се ухили, докато крачеше все по-близо. Чу се ясното изщракване, когато зареди пушката. После забеляза и Халидей

с ъгълчето на окото си — той се приближаваше с вдигната берета, готов да довърши започнатото, ако страйкърът не беше достатъчен.

— Боже господи, Джими — прошепна Барън.

— Това е за Ред, копеле такова! — изкрещя изведнъж Полчак и се приготви да натисне спусъка.

Точно в този момент Ребека започна да пищи. Очите ѝ бяха широко отворени от ужас. След годините, прекарани в мълчание, това беше неистов, първобитен крясък. Ужасът изригваше от нея като вулкан. Никой от тях не беше чувал подобен звук през живота си. Тя не искаше да спре. Или просто не можеше. Викът сякаш се проточи цяла вечност. Отекваше от стените, вагоните и всичко наоколо.

Полчак присви очи, сякаш внезапно беше изгубил способността да разсъждава. Писъкът беше толкова силен, че го парализира. Той бавно се обърна и пристъпи към нея. Очите му бяха изцъклени, а зениците се бяха свили до размера на карфици. Пушката все още беше в ръцете му.

— ПРЕСТАНИИИИ! — изкрещя ѝ той.

Лицето му беше бяло като брашно, гласът му беше изтънял и злокобен, подобен повече на животински вой.

— ПРЕСТАНИИИИ! ПРЕСТАНИИИИ! ПРЕСТАНИИИИ!

Ребека не спираше, а продължаваше да пищи.

Барън отчаяно се опитваше да достигне своята берета, но можеше да използва само единия си крак. Другия не го усещаше изобщо.

— ПРЕСТАНИИИИ! ПРЕСТАНИИИИ!

Полчак продължаваше да върви към Ребека, собственият му глас беше изтънял до шепот; цевта на страйкъра беше насочена право към нея, но ръцете му се тресяха от напрежение.

— Лен! Недей! Спри!

Барън вече пълзеше по корем, като се отгласкваше с един крак към падналата берета. Още една крачка, и Полчак се изправи пред нея, а огромната пушка сочеше право в лицето ѝ.

— Лен!

Този път не извика Барън. Извика Халидей. Когато го чу, Полчак спря. Барън видя как гърдите му се надигат и спускат, после Полчак се завъртя отново и този път насочи пушката към Халидей.

Бум! Бум! Бум! Бум!

Деветмилиметровите куршуми от пистолета на Халидей улучиха Полчак във врата и дясното рамо. Пушката започна да се изплъзва от хватката му. Полчак стисна по-здраво и се опита да я вдигне, но не му беше останала сила. Той натисна спусъка, но куршумите просто разбиха бетона в краката му, докато падаше. Когато се блъсна в земята, се чу отвратителен звук, сякаш беше паднал от много по-високо място. Гърдите му се надигнаха за последен път и животът го напусна с ръмжене.

После се възцари тишина.

ВТОРА ЧАСТ ЕВРОПА

Неделя, Великден, 31 март, 4:35 следобед

Джон Барън чу острия вой на двигателите, а после усети и тежестта на тялото си върху седалката, докато самолетът, изпълняващ полет 0282 на „Бритиш Еървейс“ за Лондон, се засилваше по пистата за излитане на международното летище в Лос Анджелис. След секунди самолетът се издигна във въздуха, чу се как колесниците се прибират в корпуса. Барън проследи как небостъргачите на Лос Анджелис изчезват под него, докато самолетът набира височина. После зърна брега и сините дълбини на Тихия океан, както и веригата от бели плажове, която се простираше до Малибу. Накрая самолетът леко се наклони наляво и единственото, което се виждаше от прозореца, беше небето. Бяха излетели без проблеми и поемаха по дългия си път над океана.

Барън въздъхна от облекчение и се обърна, за да провери как е Ребека, която се беше сгушила на седалката до него. Беше завита с одеяло и спеше дълбоко. Независимо от всичките лекарства, с които я бяха натъпкали, наистина изглеждаше успокоена — сякаш животът им най-сетне беше поел в правилната посока.

Барън се огледа. Останалите осем души в салона на първа класа не им обръщаха внимание. За тях той беше просто поредният пътник, до когото спеше придружител. Пък и откъде можеха да знаят, че двамата бягат, за да спасят живота си?

— Желаете ли коктейл, мистър Мартин?

— Моля?

Разсеян и объркан, Джон Барън вдигна очи към стюарда, който търпеливо чакаше отговора му, застанал на пътеката между седалките.

— Попитах дали желаете коктейл, мистър Мартин.

— О... да, благодаря. Водка мартини. Голямо.

— Лед?

— Да, моля.

— Благодаря, мистър Мартин.

Барън се облегна. Трябваше да свикне, че хората ще се обръщат към него с това име. Както и с новото си лично име Никълъс или просто „Ник“. Ребека също трябваше да свикне с новата си фамилия и обръщението „мис Мартин“ и да реагира така, сякаш бе носила това име през целия си живот.

Самолетът направи още един плавен завой и пое на изток. След минута стюардът се върна и остави коктейла на Барън на облегалката. Той кимна с благодарност, взе чашата и отпи. Беше студено, сухо и горчиво едновременно. Почуди се кога за последен път беше пил мартини, ако изобщо някога си беше поръчвал такова нещо, и защо го направи точно сега. От друга страна, със сигурност знаеше, че е силно питие, а точно от такова имаше нужда в момента.

Бяха минали точно две седмици и два дни от ужасната кървава баня в железопътното депо. Шестнайсет дни на болка, тревога и страх. Той отново отпи от питието си и хвърли поглед на Ребека, която спеше до него. Тя вече беше добре, както и той самият. Той отклони поглед навън през прозореца към облаците и се опита да си припомни всичко, което се беше случило за това кратко време.

Все още можеше да усети миризмата на барут и виждаше Халидей на перона да крещи за линейки по радиостанцията си. Все още виждаше как Ребека тича към него, оставяйки зад гърба си поваления Полчак. Почти изпаднала в истерия, тя пицеше и плачеше, после падна на колене на бетона, за да го прегърне. Барън видя сякаш на забавен кадър как началникът на полицията Харуд и екипът му крачат към тях по перона едновременно с пристигането на първите линейки. Видя, също на каданс, как санитарите от линейките се заемат с работата си. Как лицето на Ребека се изкриви от ужас, когато я издърпаха от него, и как тя изчезна в морето от униформи. Спомняше си, че разрезаха дрехите му и му биха инжекция морфин. После зърна Халидей, който разговаряше с Харуд. Санитарите от „Бърза помощ“ пропълзяха под вагона, за да се погрижат за Реймънд. После натовариха Барън на една носилка и го занесоха до линейката, като минаха покрай труповете на Лий, Валпарайсо и Полчак. Барън не се съмняваше, че са мъртви. Докато реалността отстъпваше под атаката на морфина, той зърна за последен път началника Харуд, заобиколен от помощниците си. Нямаше съмнение, че знаят какво се е случило, и процесът по ограничаване на щетите е започнал.

След по-малко от час световните медии вече шумно настояваха за подробности от инцидента, който бързо беше наречен „Великата престрелка в метрото“, и искаха да разберат повече за самоличността на човека, когото самите те бяха нарекли „Избухливия Рей“. Но журналистите трябваше да се задоволят с троснато и кратко съобщение от ПУЛА, в което се казваше само, че трима детективи са загинали по време на смъртоносна престрелка с престъпника, докато са се опитвали да спасят колегата си от него, че Торн е бил сериозно ранен и че е даден ход на интензивно вътрешно разследване.

А после цялата история без никакво предупреждение излезе извън контрол. Джон Барън беше откаран в болницата „Глендейл Мемориъл“, за да получи спешна медицинска помощ за многобройните си рани, които, слава богу, до една бяха попаднали в меки тъкани и не застрашаваха живота му. Реймънд Оливър Торн от своя страна беше откаран в спешното отделение на общинската болница с далеч по-голяма опасност за живота.

И именно там, едва трийсет часа по-късно, въпреки многобройните операции и без изобщо да дойде в съзнание, той беше починал от кръвоизлив в белите дробове. А после, в резултат на почти комична грешка в документацията на съдебния лекар, която допълнително влоши и без това трагичния имидж на полицейското управление, тялото му по погрешка беше предадено на някаква частна погребална агенция и кремирано часове по-късно. Така полицията в Лос Анджелис още веднъж се разтреса от ужас, а журналистите бяха на седмото небе.

7:30 вечерта.

Три часа след излитането вечерята беше сервирана и консумирана, а светлините в салона бяха угасени; пътниците отпихаха от напитките си или гледаха филми на персоналните си видеоекрани. Ребека все още спеше. Джон Барън се опита да направи същото, но сънят не идваше. Продължаваше да си спомня какво се беше случило.

В същата вечер, в която Реймънд беше починал, а тялото му беше кремирано — събота, 16 март, — Дан Форд беше дошъл на свиждане в болницата. Той очевидно беше разтревожен за живота на най-добрия си приятел, но в поведението и изражението му имаше и още нещо,

което подсказа на Барън, че той знае как точно е протекла престрелката и защо, но няма да каже на никого. Форд му разказа, че е посетил Ребека в санаториума „Св. Франсис“. Тя била на успокоителни и си почивала, когато влязъл в стаята ѝ, но го познала и му стиснала ръката. И когато Дан ѝ казал, че отива в болницата при брат ѝ, и я попитал дали може да му каже, че тя е добре, тя кимнала утвърдително.

После Форд му съобщи още две новини за Реймънд. Първата касаше разпита, който лондонската полиция беше провела с Алфред Нойс.

— Казал им — обясни Форд, — че дошъл в Лондон по работа и нямал представа кой е Реймънд и какво иска. Единствената причина името му да фигурира в бележника с адреси на братята, които Реймънд вероятно е убил в Чикаго, била, че те са шивачи, от чиито услуги се възползвал веднъж, когато пътувал до този град, и ги помолил да изпратят сметката до магазина му в Бевърли Хилс.

Втората новина на Форд беше от разследването, което провеждаше полицията в Лос Анджелис, за да установи кой е поръчал частния реактивен самолет за Реймънд.

— Компанията „Уест Чартър Еър“ е изпратила Гълфстрийм за Реймънд два пъти. Предишния ден същият самолет излетял, за да го посрещне на летището в Санта Моника, но той така и не се появил. Самолетът бил поръчан от човек, който се представил като Обри Колинсън, адвокат от Ямайка. Той отишъл лично в офиса на компанията в Кингстън и предплатил чартъра в брой. По-късно, тъй като очевидно е разбрал, че Реймънд не се е качил на самолета, същият човек се върнал, извинил се за объркването и платил за втори път, като уточнил, че неговият клиент трябва да бъде прибран от летището в Бърбанк вместо от това в Санта Моника. Останалите инструкции не били променени. Пилотите трябвало да качат на самолета мексикански бизнесмен на име Хорхе Луис Вентана и да го откарат до Гуадалахара. Трябвало да му предадат и един малък пакет.

Полицията в Лос Анджелис взела този пакет за вещественно доказателство от Гълфстрийма. Вътре имало двайсет хиляди долара в брой, мексикански паспорт на името на Хорхе Луис Вентана, италианска шофьорска книжка с адрес в Рим и италиански паспорт на името на Карло Павани. Снимките и на трите документа били на Реймънд. Адресът в Рим се оказа незастроен парцел. И шофьорската

книжка, и паспортът били фалшиви, както и мексиканският паспорт. Инспекторите от ямайската полиция засега не са успели да намерят в страната си лице на име Обри Колинсън...

Точно в този момент, докато Форд привършваше разказа си, вратата на болничната стая се отвори и в нея влезе Луис Харуд, в парадна униформа, придружен от своя пряк заместник. Харуд кимна на Форд и помоли за няколко минути насаме с Барън. Без да каже и дума, заместникът му отведе Форд до вратата и я затвори зад гърба му.

При други обстоятелства подобен жест би означавал желание за разговор на четири очи от страна на полицейски началник, загрижен за състоянието на един от подчинените си, ранен при изпълнение на служебния си дълг. Но Барън го изтъкува като заплашителен жест.

Той ясно си спомняше как Харуд прекоси стаята и обясни колко се радва, че раните му не са сериозни и че може би ще го изпишат още в понеделник. После очите на началника бяха станали леденостудени.

— Разследването по случая с Реймънд Оливър Торн беше официално прекратено преди един час. Той няма съюзници или връзки с терористични организации. Просто убиец единак без кауза или цел.

— Как така? Някой му е изпратил частен реактивен самолет на две различни летища в два последователни дни! И вие го знаете не по-зле от мен! — Въпреки състоянието си Барън беше възразил открито и дори гневно. — Имате убити в Лос Анджелис, в Чикаго, Сан Франциско и Мексико Сити. Имате и ключове от сейф някъде в Европа. Имате...

— Официалното обяснение — прекъсна го Харуд — ще бъде обявено допълнително.

При обичайни обстоятелства Барън би продължил да протестира, да спомене бележките в календара на Реймънд за Лондон, Франция и Москва (7 април). Щеше да каже на Харуд и какво му беше казал Реймънд в метрото — „парчетата, които ще осигурят бъдещето“. Щеше да го предупреди, че въпреки смъртта на Реймънд делото му със сигурност не беше приключило и предстоеше да се случи нещо може би дори по-опасно. Но обстоятелствата не бяха обичайни, така че Барън си беше замълчал. Освен това Харуд не беше свършил.

— Също така преди един час — продължи началникът с леден, монотонен глас — Отряд пет-две, със стогодишната си история, беше официално разпуснат. Той вече не съществува. Що се отнася до

оцелелите му членове, детектив Халидей е в тримесечен отпуск, след който ще бъде назначен на по-малко напрегната работа в контрола на автомобилния транспорт. А вие, детектив Барън, ще подпишете документ под клетва, че никога няма да разкривате подробности за операциите и действията на Отряд пет-две. После ще подадете оставката си от полицейското управление на Лос Анджелис по здравословни причини и ще получите еднократна компенсация за инвалидност в размер на сто дваайсет и пет хиляди долара.

Харуд стрелна с очи заместника си, който му подаде голям плик за документи. Началникът отново се обърна към Барън.

— Както знаете, в интерес на собствената ѝ безопасност, сестра ви получи успокоителни психотропни лекарства още на място. Лекуващите ѝ лекари ме увериха, че ефектът от тези лекарства, съчетани със специфичното ѝ емоционално състояние и нуждата да продължи да приема подобни лекарства още известно време, ще заличи всичките ѝ спомени от преживяното. Персоналът на „Св. Франсис“ е останал с впечатлението, че сестра ви е била отведена в болницата, за да ви види, защото сте били ранен по време на престрелката с престъпника, и по пътя обратно е получила нервна криза, в резултат на която е била откарана в най-близката болница. Това е всичко, което знаят и медиите, и те никога няма да научат повече. В официалния доклад за престрелката изобщо няма да се споменава за присъствието ѝ.

Харуд рязко подаде плика на Барън.

— Отворете го — нареди той и Барън се подчини.

Вътре имаше разкривен, зле обгорял номер от автомобил, регистриран в щата Калифорния. Номерът от мустанга на Барън.

— Някой е изгорил колата ви на паркинга на летището, където сте я оставили вчера сутринта.

— Изгорил — повтори тихо Барън. — Тоест този някой я е запалил нарочно?

— Да, съвсем нарочно — отвърна Харуд, а очите му бавно се изпълниха с омраза. Гласът му също, когато продължи. — Трябва да знаете, че в управлението се множат слухове, че сте директно отговорен за смъртта на детективите Полчак, Лий и Валпарайсо. И, по този начин, за закриването на Отряд пет-две. Независимо дали тези слухове са верни, или не, трябва да знаете, че когато излезете от

болницата, ще попаднете в една крайно негостоприемна и дори враждебна среда. — Харуд замълча и омразата му си пролича още по-ясно. После продължи: — Има една история за кмета на някакво малко градче в южноамериканска държава, разкъсвана от война. Веднъж един фермер му предал бележка, написана от местен партизански командир. Текстът бил нещо като: „В интерес на здравословното ви състояние се налага да напуснете града. В противен случай ще се превърнете в мишена.“ В интерес на вашето собствено здравословно състояние, детектив Барън, бих ви посъветвал същото. Послушайте този съвет и го изпълнете с цялата бързина, на която сте способен.

Полет 0282 на „Бритиш Еървейс“, понеделник, 1 април, 00:30 сутринта

В притъмнелия салон на първа класа не спеше само един пътник — Джон Барън, буден и напрегнат, сякаш във вените му течеше кофеин, а не кръв. Колкото и да се опитваше да ги забрави, спомените продължаваха да се гърчат в съзнанието му.

Сякаш се беше случило току-що. Острото изщракване, когато вратата рязко се затвори зад гърбовете на Харуд и заместника му. Началникът на полицията не беше казал нищо повече. Нямаше нужда. Барън беше изрично предупреден, че животът му е в опасност. Това означаваше, че той няма друг избор, освен да направи онова, което и сам беше планирал след убийството на Франк Донлан. Трябваше да вземе Ребека и да напусне Лос Анджелис с цялата бързина, на която беше способен, без да оставя следи. Беше отложил изпълнението на този план заради Реймънд — защото чувстваше, че е длъжен да направи всичко възможно, за да го арестува, преди да извърши ново убийство. Но сега Реймънд беше мъртъв, а в каквото и да беше замесен той, каквито и ужасни събития да беше предизвикал, каквото и да предстоеше да се случи, то не беше отговорност на Барън. Трябваше да се концентрира върху едно. Да спаси Ребека и самия себе си.

В предишния му план това щеше да стане постепенно — трябваше да се разбере с доктор Фланъри, да реши къде да заминат, да прибере багажа им в колата, да вземе Ребека и да си тръгне. Но после бе дошла онази престрелка, която беше довела до сериозен психологически срыв. Ребека трябваше да продължи да получава интензивна психиатрична помощ, самият Барън не бе в кой знае колко добро физическо състояние, затова идеята просто да заминат някъде веднага беше неосъществима. Но нямаша друг избор. Ако отмъщението, за което говореше Харуд, наистина го застигнаше, Ребека отново щеше да откачи и този път нямаше да има връщане назад.

Той се обади на Джанет Фланъри още на следващата сутрин — неделя, 17 март — и я помоли да дойде в болницата. Тя пристигна точно преди обяд и забута инвалидната му количка към двора.

— Ребека има огромен напредък — обясни Фланъри. — Гигантски. Говори, макар и неуверено, и отговаря на въпроси. Но периодът, в който се намира, е критичен и много труден за преодоляване. Постоянно е на лекарства и състоянието ѝ се люшка между крайности. Ту изпада в истерия, ту се затваря в себе си, ту пита за вас. Тя е силна и изключително интелигентна личност, но ако не бъдем много внимателни, можем много лесно да я изпуснем до предишното ѝ състояние.

— Доктор Фланъри — каза Барън тихо, но напрегнато. — Налага се двамата с Ребека да напуснем Лос Анджелис по най-бързия начин. При това не можем да заминем в Орегон, Вашингтон или Колорадо, както говорихме преди, а по-далеч. Канада, може би дори Европа. Каквото и да изберем, трябва да знам кога Ребека ще бъде в състояние да понесе подобно пътуване.

Барън си спомни как го беше изгледала доктор Фланъри — очевидно тя разпозна в него същото напрежение и отчаяние, което беше видяла и при предишния им разговор, но този път те бяха по-силни.

— Ако всичко е наред, са нужни може би две седмици, преди Ребека да може да бъде предадена за лечение на друга институция. — Фланъри продължи да го изучава. — Детектив, налага се да разберете, че Ребека е преминала на съвсем друго ниво, в което се нуждае от постоянни напътствия. Заради това се налага да ви попитам защо го искате.

Барън се поколеба, не знаеше какво да отговори. Най-сетне осъзна, че няма да може да се справи сам, и попита дали е възможно да се яви при Фланъри като пациент, а тя да бъде в ролята на професионален слушател и съветник.

— Кога? — попита тя.

— Сега.

Тя му обясни, че това не е прието и че вероятно ще бъде най-добре, ако му уреди час при друг лекар. Но Барън настояваше, защото беше убеден, че двамата с Ребека наистина са в реална физическа опасност и факторът време е от особено значение. Фланъри го

познаваше и знаеше всичко за Ребека, а той чувстваше, че може да ѝ се довери.

Най-сетне Фланъри се съгласи и избута количката му до един усамотен ъгъл, далеч от останалите пациенти и посетители. И там, под сянката на едно огромно дърво, Барън ѝ разказа за отряда, за екзекуцията на Франк Донлан, за това как Реймънд беше убил Ред, за боя с Полчак, за случилото се в авторемонтната работилница, след като бяха заловили Реймънд, и най-сетне за престрелката в железопътното депо. Завърши с изгарянето на колата му и с тежкото предупреждение на началника на полицията.

— С Ребека трябва да получим нова самоличност, а после бързо да заминем възможно най-далеч от Лос Анджелис. Аз мога да набавя новите документи. Но за останалото се нуждаю от съдействие — трябва да разбера за някое място, където Ребека ще може да получава необходимата медицинска помощ, но хората няма да задават прекалено много въпроси, а полицаите от Лос Анджелис няма да ни надушат. Някое далечно място, където да се скрием и спокойно да започнем нов живот — най-добре друга държава.

Фланъри не отвърна нищо, само го гледаше вторачено и Барън се досети, че тя мислено преценява дали това, което той иска да направи, е физически възможно.

— На първо място, детектив, ако наистина промените вашите самоличности, Ребека очевидно няма да може да се възползва от здравната осигуровка, с която се плаща за сегашното ѝ лечение, освен ако не искате да рискувате да оставите следа в документацията.

— Не, не можем да си го позволим. Никакви документи.

— Но трябва да разберете, че където и да отидете, нейното лечение ще бъде скъпо, поне в началото, когато ще има най-голяма нужда от помощ.

— Получих доста щедро последно възнаграждение от работата си, а имам и малка банкова сметка и ценни книжа. Ще можем да издържим известно време, докато си намеря работа. Само... — Барън млъкна и изчака един възрастен пациент, придружаван от болногледача си, да ги отмине. — Само ми кажете какви са нуждите на Ребека в момента.

— Основното е да намерим качествена програма за посттравматични консултации, която ще помогне на Ребека да добие

така наречената „личностна стабилност“, тоест ще я отведе до състояние, в което да се грижи за себе си сама. Ако си мислите за Канада...

— Не — прекъсна я изведнъж Барън. — По-добре някъде в Европа.

Фланъри кимна.

— Знам три места, и трите са отлични. В Римския университет и в Женевския университет има центрове за посттравматично лечение. Третото е клиниката „Балмор“ в Лондон.

Барън почти се задави. Мислеше си за Канада или Европа, защото знаеше, че навсякъде живеят американци и се надяваше да попаднат в дружелюбна среда, където ще ги приемат, без да им обръщат особено внимание. Щяха да бъдат достатъчно далеч от Лос Анджелис, така че за хората, за които го беше предупредил Харуд, щеше да се окаже твърде трудно да се опитват да ги проследят, особено ако бяха с нови имена.

Сега осъзна, че изведнъж беше ограничил избора до някоя европейска страна и по още една причина. Всичко, свързано с Реймънд, сочеше към Европа, при това точно към Лондон. И макар че Барън беше тежко ранен и измъчван от притеснения както за собствената си безопасност, така и за живота на Ребека и продължаването на лечението ѝ, все още не беше готов да приключи с Реймънд. Та той беше твърде добър, твърде голям професионалист, твърде ловък в маневрите си, за да го отпише като обикновен луд. Очевидно имаше други цели, а наетият частен самолет предполагаше и съучастници. И макар че не разполагаше с конкретни доказателства, Барън, който въпреки младостта си беше опитен детектив, дълбоко в себе си беше убеден, че тази история не е приключила. Ето защо, когато му се беше наложило да избира, той предпочете Европа пред Канада. А когато предложи Лондон като потенциално място за лечение на Ребека, Фланъри още повече стесни фокуса на търсенето.

Лондон беше следващата спирка от графика на Реймънд, след като приключеше с онова, което възнамеряваше да направи с Алфред Нойс в Лос Анджелис, а и самият Нойс беше оживял само благодарение на заминаването си. То очевидно беше изненадало Реймънд, защото беше очаквал да открие Нойс в Бевърли Хилс.

А имаше и други неща — онези, които Реймънд беше нарекъл „парчетата“: ключове, белгийско производство, които се продаваха само в рамките на Европейския съюз, а това означаваше, че самият сейф и това, което беше заключено в него, се намира в някоя банка на стария континент. В бележника на Реймънд имаше три конкретни записки за Лондон. На първо място беше адресът, Ъксбридж Стрийт 21, който според лондонската полиция беше добре поддържан частен дом недалеч от Кензингтън Гардънс, собственост на мистър Чарлс Диксън, пенсиониран английски брокер, който прекарваше по-голямата част от годината в Южна Франция; оттам до руското посолство се стигало за няколко минути пеша. На второ място беше самата бележка за руското посолство; и най-сетне, онази записка за срещата с човека с инициали „И. М.“ в бар „Пенритс“ — детективите от Лондон се опитваха да установят кой е този човек, но засега безуспешно.

Цялата тази информация беше съвсем нова, едва на две седмици, което означаваше, че операцията зад бележките може би продължаваше да тече и в момента. От ФБР проверяваха за възможни връзки с терористи и предаваха всичко научено на ЦРУ, а може би дори на Държавния департамент, но Барън знаеше, че вече никога няма да има достъп до такива секретни данни.

А най-последната и интригуваща информация беше научил от Дан Форд, с когото се беше срещнал в деня, преди да заминат за Лондон. През седмицата след смъртта на Реймънд в Лос Анджелис тихомълком пристигнали следователи от руското министерство на правосъдието. Под контрола на ФБР те получили достъп до документацията на ПУЛА и разговаряли с полицаи от Бевърли Хилс. Тръгнали си три дни по-късно, като твърдели, че въпреки действията на Реймънд Торн и факта, че за него е бил нает частен самолет в два последователни дни на две различни летища, а на борда е имало фалшиви документи за самоличност, въпреки очевидно несъществуващия „Обри Колинсън“ от Кингстън, Ямайка и въпреки кратките бележки, написани на ръка в бележника на Реймънд, те не открили никаква реална заплаха за руското правителство или руския народ. Когато ги разпитали, те изказали мнението, че в бележката *Москва, 7 април няма нищо заплашително*. За тях това било просто място и дата, нищо повече.

Барън знаеше, че руснаците бяха дошли благодарение на международното сътрудничество, продиктувано от засилената терористична активност, тъй като използването на чартърен самолет предполагаше, че евентуалната заплаха е изключително добре финансирана и може да доведе до последствия с глобално значение. Но тази следа бързо беше изстинала, а колкото до самия Реймънд, въпреки бруталните му действия той изобщо не се вписваше в съществуващите профили за терористи.

Джон Барън продължаваше да смята, че всички — руснаците, федералните и най-вече полицаите от Лос Анджелис, които искаха бързо да погребат обстоятелствата около престрелката в депото, за да не сринат и без това накърнения престиж на управлението — допускаха ужасна грешка по отношение на факта, че убийствата, извършени от Реймънд, не са поставени в по-мащабен контекст и няма да имат повече последствия.

Според Барън Реймънд безспорно беше част от нещо голямо, което нямаше да приключи със смъртта му. А най-злокобна му се струваше бележката за 7 април, макар че руските следователи не й обърнаха особено внимание. Откъде можеха да бъдат сигурни дали е лична бележка на Реймънд, която му напомняше за някаква среща в Москва на този ден, или планирана дата за терористичен акт — нещо като онзи случай, в който чеченските бунтовници бяха взели за заложници всички зрители в театъра на улица „Мелникова“, или самоубийствените атентати на московския рок фестивал, или дори нещо още по-чудовищно като бомбите на гарата в Мадрид? Или дори атака, която щеше да доведе до смъртта на хиляди невинни хора, както стана на печално известния 11 септември в Ню Йорк и Вашингтон?

И ако тази бележка наистина касаеше терористичен акт, дали официалната позиция на всички държавни агенции, включително ПУЛА и руското Министерство на правосъдието, не беше просто прикритие, за да се предотврати масовата паника? И ако наистина беше така, дали това не означаваше, че ФБР, ЦРУ, Интерпол и останалите международни антитерористични организации работят съвместно с руските агенции и тайно следят ситуацията навсякъде по света, като се надяват да открият и смажат операцията, планирана от Реймънд и неговите хора?

Или... Нищо не беше планирано? Нищо нямаше смисъл? Всичко беше приключило със смъртта на Реймънд?

И в двата случая Барън не биваше да забравя и още нещо — независимо от всички събития и официалната позиция на полицията в Лос Анджелис, че дейността на Реймънд не я интересува, те може би продължаваха да разследват веществените доказателства, свързани с Реймънд, на своя глава. И ако това беше истина, а самият Барън също започнеше да провежда собствено разследване, пътят му отново можеше да се пресече с пътищата на детективите на началник Харуд. В такъв случай щеше да плати с живота си. Но беше убеден, че е невъзможно да остане встрани. Все още чувстваше огромна вина за смъртта на хората, които Реймънд беше убил в Лос Анджелис, и самата идея, че може да има нови жертви, го ужасяваше. Независимо от рисковете трябваше да продължи, докато не се увери, че огънят, разпален от Реймънд, не е окончателно и напълно потушен.

Нямаше как да бъде сигурен. Нито в момента, нито изобщо.

Дълбоко в него постоянно се надигаше един глас — още от момента, в който разбра, че Реймънд е умрял. Всеки път, когато се надигнеше, Барън се опитваше да го накара да замлъкне. Но не можеше. Гласът се връщаше постоянно и го подтикваше да продължи, да открие звяра и да се увери, че наистина е мъртъв. А когато се вслушаше в този глас както сега, Барън осъзнаваше, че ако иска отново да улови следата му, имаше само едно място, от което да започне.

— Лондон — каза той на Фланъри.

— Клиниката „Балмор“?

— Да. Ще включите ли Ребека в тяхната програма? Бързо?

— Ще направя каквото мога — отвърна Фланъри.

И наистина се беше справила отлично.

Клиника „Балмор“, Лондон, понеделник, 1 април, 1:45 следобед

Първото впечатление на Джон Барън (не, Никълъс Мартин, трябваше насила да си припомни новата си самоличност), когато се запозна с Клемънтайн Симпсън, не беше потресаващо. Беше висока, приблизително на неговата възраст, с кестенява коса до раменете и беше облечена в морскосин костюм с пола, който ѝ беше малко голям. Създаваше впечатление за естествено привлекателна, но доста непретенциозна служителка в болница. Едва по-късно щеше да научи, че тя не е никаква служителка, а член на фондацията „Балмор“ и просто два пъти в годината дава едноседмични дежурства в клиниката като доброволец. Изпълнявайки именно тези задължения, тя беше дошла на лондонското летище „Хийтроу“ заедно с двама санитарии и новата лекарка на Ребека, д-р Ан Максвел-Скот — ниска, доста пълна и очевидно проникателна жена, която според Мартин беше някъде в началото на петдесетте, — за да посрещнат Ребека Мартин и брат ѝ.

Ребека се беше събудила почти час преди кацането и макар че все още беше замаяна от лекарствата, беше закусила и, изглежда, разбираше както къде се намира, така и защо двамата с брат ѝ в момента летят за Лондон. Тя запази спокойствие и по време на пътуването с линейката от летището до централната част на Лондон, където на Белийз Лейн се намираше Йорк Хаус — сградата за хоспитализирани пациенти на клиниката „Балмор“.

— Ако имате някакви въпроси, мистър Мартин, каквито и да е, не се колебайте да ги зададете — каза Клемънтайн Симпсън на излизане от малката, но уютна стая на Ребека на третия етаж. — Аз ще остана в клиниката до края на седмицата.

След това тя си тръгна и Никълъс Мартин се зае с настаняването на Ребека. После прекара известно време и с д-р Максвел-Скот, през което тя му обясни как според нея Ребека изглежда много добре, със сигурност много по-добре, отколкото е очаквала, и после му разясни следващите стъпки от програмата.

— Както най-вероятно сте напълно наясно, мистър Мартин, вие не сте просто брат на Ребека, а нейната основна защитна мрежа и затова е важно да останете близо до нея, поне през следващите няколко дни. От друга страна, също толкова важно е Ребека да се освободи от тази своеобразна патерица възможно най-бързо, да придобие самоувереност и сама да бележи прогрес. Скоро, вероятно още утре, в допълнение към сеансите, които аз самата ще провеждам с нея два пъти дневно, Ребека ще бъде включена в групи за обща терапия, където заедно с останалите участници ще подготвят пиеса или ще проектират нова сграда за болницата. Това са задачи, в които се изисква координация, така че те не дават възможност на пациентите да си изграждат самостоятелни скривалища, където лесно да регресират до предишното си състояние. Идеята е да социализираме Ребека, за да може да се грижи за себе си във все по-голяма степен.

Мартин слушаше внимателно, за да се увери, че практиката в „Балмор“, както му беше обещала д-р Фланъри, е същата като във всички други психиатрични клиники по света: личното досие и психиатричната история на пациента си оставаха тайна, ако семейството пожелае — а той го беше пожелал, — и можеха да бъдат използвани само от лекуващия терапевт. Доктор Фланъри го беше уверила, че обяснението за нуждата Ребека да бъде приета в „Балмор“ толкова бързо също е било запазено в тайна.

След петнайсет минути насаме с д-р Максуел-Скот Мартин беше повече от убеден, че наистина е така. Лекарката говореше само за състоянието на Ребека, за програмата, която заедно с д-р Фланъри бяха планирали за нея, и за твърде вероятния ѝ успех. Мартин почувства сигурност и комфорт, които се засилваха и от топлото, приятелско отношение на д-р Максуел-Скот. Тези чувства сякаш бяха пропити в самата сграда на „Балмор“. Мис Симпсън се държеше по същия начин още от момента, когато се бяха срещнали на терминала на „Хийтроу“ и бързо бяха преминали през митническия контрол, за да се отправят към линейката. Дори хората от регистрацията в клиниката се държаха така.

— Изглеждате изтощен от пътуването, а, сигурна съм, и от личните си тревоги, мистър Мартин — каза накрая д-р Максуел-Скот. — Надявам се да сте отседнали наблизко.

— Да, в хотел „Холидей Ин“ в Хампстед.

— Добре — усмихна се тя, — той наистина не е далеч. Защо не си починете и вие самият? Ребека е в сигурни ръце. Вероятно ще можете да се върнете за кратко посещение към шест вечерта, преди тя да вечеря.

— Добре — отвърна Никълъс Мартин с благодарност, после искрено добави: — Много съм ви признателен. Наистина.

Хотел „Холидей Ин“ в Хампстед беше съвсем близо до клиниката „Балмор“ и докато седеше на задната седалка на таксито, Мартин се опитваше да си състави лична представа за града, който познаваше само от уроците по история, книгите и филмите, както и от гръмотевичните китари на английските рок групи.

Таксито зави по „Хейвърсток Хил“ и той осъзна, че колите идват срещу тях отдясно, а не отляво. Изобщо не го беше забелязал, докато пътуваше заедно с Ребека в линейката от „Хийтроу“, но сега най-сетне осъзна, че наистина е попаднал на съвсем различно място и с помощта на Дан Форд и д-р Фланъри цялата история в Лос Анджелис беше останала в миналото.

Форд без много шум беше настанил Мартин във вилата на някакъв негов приятел северозападно от Лос Анджелис, беше уредил прекратяването на договора за наем на жилището му и се беше погрижил за личните му вещи — бе раздал почти всичко и бе прибрал някои от по-важните неща на съхранение, използвайки собственото си име. Колкото до д-р Фланъри, тя не само беше уредила прехвърлянето на Ребека в „Балмор“, но и беше уредила всички формалности в санаториума „Св. Франсис“; броени часове преди отпътуването им за Лондон бе уведомила сестра Рейносо, че смята да прехвърли Ребека в друго лечебно заведение извън щата. Трийсет минути след този разговор д-р Фланъри лично ги закара на летището със собствената си кола, където, поради състоянието на Ребека, им позволиха да се качат на самолета много преди останалите пътници и им осигуриха пълно уединение.

И така, бяха направили най-важната крачка и вече бяха в Лондон, в безопасност. Никълъс Мартин можеше да си позволи да се отпусне за миг и да погледа града навън. И поне за малко да не мисли за причината, поради която беше избрал клиниката „Балмор“, а не тези в Рим или Женева.

Поне за малко да не мисли защо всъщност беше дошъл в Лондон.

Понеделник, 1 април, 3:25 следобед

Мартин се настани в хотела и разопакова багажа си. После си взе душ, преоблече се в чисти джинси, лек пуловер и спортно сако и слезе във фоайето, за да попита как се стига до Ъксбридж Стрийт. Двайсет минути по-късно таксито, което му бяха повикали, мина през Нотинг Хил Гейт към Камдън Хил Роуд, а после пое по Ъксбридж Стрийт.

— На кой номер, шефе? — попита таксиджията.

— Ще слеза тук, благодаря — отвърна Мартин.

— Дадено, сър.

Таксито отби до бордюра. Мартин плати на шофьора и слезе, а колата се отдалечи. И той пристъпи в света на Реймънд. Или поне в онази малка част от него, която беше открил под формата на бележка в куфарчето му.

На Ъксбридж Стрийт 21 имаше елегантен частен дом на три етажа, отделен от улицата и тротоара посредством двуметрова черна ограда от ковано желязо. В двора се виждаха два огромни платана, които тъкмо започваха да цъфтят, окуражавани от слънчевия и поне според таксиджията невероятно топъл следобед.

Когато Мартин се приближи, видя, че желязната порта, която водеше към къщата, е отворена и подпряна с бояджийска стълба. На земята под нея беше разпънато платнище, за да не се цапа тухлената алея, а наполовина пълната с черна боя кофа висеше на стълбата. Самият бояджия не се виждаше.

Официалният вход беше затворен, но една алея водеше през градината наляво покрай къщата. Бояджията все още го нямаше. Мартин си пое дъх и се промуши покрай стълбата, влезе в двора и тръгна по алеята. Три стъпала водеха към полуотворения заден вход. Той пак се озърна. Все още не виждаше никого. Мартин бързо изкачи стъпалата и спря, за да се послуша на вратата.

— Ехо! — подвикна.

Никой не отговори. Той отново си пое дъх и влезе.

След няколко минути беше претърсил цялата къща, от първия до третия етаж и обратно, без да открие абсолютно нищо освен голямо количество скъпи мебели. Беше много разочарован, но всъщност не очакваше нещо друго, макар че беше дошъл лично, за да се увери. Както си спомняше от доклада на лондонската полиция, къщата беше собственост на някой си мистър Чарлс Диксън, пенсиониран брокер, който живееше в Южна Франция. Според доклада Диксън дори не беше чувал за Реймънд Оливър Торн, нито пък познаваше човек, който прилича на него. Отсядаше в къщата само по коледните празници и през седмицата на турнира „Уимбълдън“ в края на юни. През останалата част от годината живееше във Франция, а къщата беше празна. Въпреки това Реймънд беше планирал да пристигне именно в Лондон, именно на този адрес, и то в средата на март. Нямаше смисъл, освен ако къщата не се даваше под наем за по-кратки периоди, но лондонската полиция не беше споменала нищо подобно.

— А ти кой си бе, по дяволите?

Никълъс Мартин замръзна. Изведнъж се озова очи в очи с едър мъж с бяла коса, облечен в работен гащеризон.

— Вие сигурно сте бояджията.

— Точно така, но аз попитах кой си ти, по дяволите, и какво правиш тук!

— Търсех мистър Чарлс Диксън. Вратата беше отворена, затова влязох. Казаха ми, че понякога дава къщата под наем, и аз...

— Не знам нито кой ти е казал подобно нещо, нито кой си ти. — Бояджията внимателно го огледа от глава до пети. — Но мистър Диксън никога не дава къщата под наем, при никакви обстоятелства. Ясно ли ти е, мистър...

— Тъъ — Мартин бързо си измисли едно име, — Каплан. Джордж Каплан.

— Е, мистър Каплан, сега вече знаеш.

— Благодаря ви. Извинете, че ви притесних.

Мартин пристъпи навън, но после изведнъж го осени нова мисъл и той се обърна.

— Случайно да знаете дали мистър Диксън познава мистър Обри Колинсън от Кингстън, Ямайка?

— Какво?

— Мистър Обри Колинсън. Името му се появи заедно с това на мистър Диксън. Мисля, че е адвокат. Често пътува до Лондон и други места с частен реактивен самолет.

— Изобщо не разбирам за какво ми говориш, по дяволите. Но никога не съм чувал за никакъв Обри Колинсън и ако мистър Диксън го познава, си е негова работа. — Бояджията заплашително пристъпи към него. — И ако не изчезнеш до пет секунди, ще извикам полицията.

— Благодаря още веднъж — усмихна се Мартин и си тръгна.

4:15 следобед.

Дванайсет минути по-късно Мартин вече стоеше пред импозантната сграда на „Кензингтън Палас Гардънс“ 13 — посолството на Руската федерация в Лондон, пощенски код W8-4QX, Великобритания. Портата се охраняваше от пазачи, а в двора зад оградата се виждаха няколко служители, но това беше всичко.

Мартин ги погледа още малко, после вратата на охраната се отвори и един въоръжен войник тръгна право към него. Мартин примирително вдигна ръка и се усмихна.

— Само разглеждам, извинявайте.

После бързо се обърна и се отдалечи от посолството към Кенсингтън Гардънс. Не беше видял нищо в къщата на Ъксбридж Стрийт, което да подсказва, че тя представлява нещо повече от най-обикновен частен дом. Руското посолство се намираше на няколко минути път пеша от нея. И какво означаваше това, ако изобщо означаваше нещо? Единственият, който го знаеше със сигурност, беше Реймънд, а Реймънд беше мъртъв.

А и какво можеше да направи Мартин, дори да попаднеше на истинска следа? Да предупреди властите? А после какво? Да се опита да им обясни какво става и да ги подтикне да започнат да си задават въпроси за самия него? Не, не можеше да си го позволи. Ясно беше, че трябва да остави тази история на мира. Но не можеше.

Той осъзна пред каква дилема бе изправен. Здравият разум му казваше, че в никакъв случай не бива да подновява частното си разследване. Но интуицията му го подканваше да се заеме точно е това. Сякаш тайната го изкушаваше като любовница... или по-скоро сякаш беше наркоман, който можеше да мисли само за пагубния си навик. Гласът в него не млъкваше нито за миг.

Трябваше да открие начин да го заглуши.

Хотел „Холидей Ин“, Хампстед, 9:00 вечерта

Никълъс Мартин се стресна и се събуди. Нямахше представа нито къде се намира, нито колко дълго е спал. Седна в леглото. Забеляза светлината, която проникваше под една полуотворена врата, осъзна, че това е банята, и се сети, че сигурно сам я е отворил. После си спомни всичко.

Бе тръгнал от руското посолство през Кенсингтън Гардънс към Бейзуотър Роуд и там бе взел такси, за да отиде в клиниката „Балмор“ при Ребека. Тя се бе зарадвала, но очевидно беше изтощена от дългото пътуване, така че той не беше стоял много. След като ѝ бе обещал да я посети отново следващата сутрин, Мартин се беше върнал в хотела, беше си свалил сако и се беше свил на кълбо върху леглото, за да погледа телевизия, а после сигурно беше заспал.

Часовата разлика и вълненията около самото пътуване го бяха изтощили, но сега се бе съвзел и беше напълно буден, но без никакви планове за вечерта. Мартин напписка лицето си с вода, среса се, слезе във фойето на хотела и излезе навън. Вечерта беше топла и Лондон грееше от светлини и живот. Мартин пресече улицата и тръгна като най-обикновен турист на разходка, за да се наслади на гледките и звуците на един град, който никога не беше виждал.

„Парчетата.“

Отново чу гласа на Реймънд. Беше тих, напрегнат и настоятелен, шептеше в ухото му, кънтеше в мозъка му.

„Парчетата — повтори гласът. — Парчетата.“

— Не! — каза Мартин на глас и ускори крачка.

Днес вече беше водил тази битка. Не искаше отново да го прави.

„Парчетата“, обади се отново гласът.

Мартин вървеше все по-бързо, сякаш беше възможно по този начин да избяга от него.

„Парчетата — повтаряше гласът. — Парчетата.“

Мартин изведнъж спря. Беше обграден от ярки светлини, тротоари, пълни с хора, и хиляди автомобили. Не виждаше онзи

Лондон, в който се беше разхождал допреди малко, а града от късния следобед, е Ъксбридж Стрийт и руското посолство. Едва тогава осъзна, че шепнещият глас не беше на Реймънд, а неговият собствен. Отрядът вече не съществуваше, но самият той беше тук. Беше дошъл в Лондон, беше докарал Ребека в Лондон по една-единствена причина. Реймънд и по-голямата операция, от която беше част, го бяха довели дотук. И вече беше твърде късно просто да си тръгне и да забрави.

Бар „Пенритс“, 9:35 вечерта

Никълъс Мартин влезе и за момент спря на вратата, за да се огледа. „Пенритс“ беше класически английски пъб с ламперия от тъмно дърво, шумен и претъпкан е клиенти дори в понеделник вечерта. Самият бар беше с формата на подкова и се намираше в центъра на помещението, а встрани и зад него имаше маси и сепарета. В центъра на подковата стояха двама бармани. Единият беше мускулист, с тъмна коса, а другият — по-висок, по-слаб и с късо подстригана, изрусена коса; и двамата изглеждаха на трийсет и няколко. Русият очевидно беше шефът; от време на време оставяше колегата си сам и се подпираше в края на бара, където говореше с някого.

Мартин реши, че именно това е неговият човек, и започна да си пробива път през тълпата към него. Повечето клиенти приличаха на студенти, сред които бяха пръснати преподаватели и по някой бизнесмен. Не приличаха на хора, с които убиец като Реймънд би си пил бирата. От друга страна, не биваше да забравя за хамелеонските способности на Реймънд — как променяше дрехите, поведението и дори езика, на който говореше. Освен това, Йозеф Шпеер беше отвлечен именно от група студенти. Човек като Реймънд, с неговата подготовка, самоувереност и начин на мислене, можеше да се чувства като у дома си навсякъде.

Тълпата стана по-гъста и шумна. Мартин не изпускаше от поглед русия барман в дъното, който продължаваше да говори с някого. Накрая се промуши покрай двама младежи и едно момиче и стигна до бара — на не повече от три метра от мястото, където стоеше барманът. И замръзна. Защото той разговаряше с двама мъже на средна възраст. Не познаваше единия, но никога не можеше да сбърка другия — грубия, намусен детектив ветеран от отдел „Убийства“ на ПУЛА Джийн Върмиър. Той беше един от двамата детективи, изпратени да охраняват къщата му вечерта, в която Барън откара скрития Реймънд до летището в Бърбанк. Както и един от най-близките приятели на Ред

Макклачи и приятел по чашка на Рузвелт Лий, Лен Полчак и Марти Валпарайсо. Не го допускаха в Отряд 5–2, защото беше твърде избухлив и склонен към насилие дори за тях. Той със сигурност го обвиняваше за смъртта на Ред и по тази причина го мразеше. От всички полицаи в Лос Анджелис Върмиър беше последният, с когото искаше да се срещне случайно, и вероятно първият, който щеше да иска да го види мъртъв. За предпочитане, на парчета.

— Божичко! — изсумтя Мартин и веднага се извърна.

Имаше само две възможни причини Върмиър да бъде тук. Или вървеше по същата следа, по която се движеше Мартин — бележката на Реймънд да се срещне с човек с инициалите „И. М.“ в бар „Пенритс“, — или беше разбрал за самоличността на Мартин, беше разбрал къде е отишъл и беше пристигнал в Лондон с идеята да го засече. А в такъв случай Върмиър като нищо можеше да разпита бармана не само за Реймънд и за „И. М.“, но и за самия Мартин.

— Мистър Мартин, нали така? — каза изведнъж женски глас с английски акцент, като за момент се извиси над шума на тълпата.

Сърцето на Мартин подскочи в гърлото, той се обърна и видя Клемънтайн Симпсън.

— Клем Симпсън — представи се тя с широка усмивка, когато стигна до него. — От клиниката „Балмор“. Запознахме се днес следобед.

— Да, разбира се — отвърна Мартин и погледна през рамо.

Върмиър и спътникът му продължаваха да разговарят с русия барман.

— Как попаднахте точно тук, за бога? — попита Клем.

Мартин я поведе през тълпата по-далеч от бара.

— Имах... нужда да се разсея — обясни той бързо. — Един човек от самолета ми препоръча това място, защото имало типично английска атмосфера.

— Сигурна съм, че имате нужда да се разсеете — каза Клем със съчувствие. — Празнуваме рождения ден на една приятелка. Искате ли да дойдете при нас?

— Аз... — Мартин хвърли поглед към бара.

Върмиър и другият мъж бяха привършили разговора си с бармана и тъкмо тръгваха през тълпата право към тях.

— Много мило, благодаря ви — отвърна той бързо и последва Клемънтайн Симпсън през помещението към една маса в дъното, около която седяха няколко души с вид на университетски преподаватели.

— Често ли идвате тук?

— Когато съм в града, да. Имам приятели, които от години се събират тук. Това е най-важното за една добра квартална кръчма.

Мартин реши да рискува и отново погледна назад. Върмиър беше спрял и гледаше право в неговата посока; другият мъж го побутна по ръката и кимна към вратата. Върмиър постоя още малко, после изведнъж се обърна и последва спътника си навън.

— Мис Симпсън? — каза Мартин и я докосна по лакътя.

— Наричайте ме Клем — усмихна се тя.

— Ако нямате нищо против, Клем — Мартин се усмихна насила, — налага се да използвам тоалетната.

— Разбира се. Нашата маса е ей там.

Мартин кимна и се обърна, без да изпуска входа от очи. Върмиър и другият мъж бяха изчезнали. Той погледна към бара. Точно в момента не поръчваше никой и русият барман беше останал сам и миеше чаши. Другият барман не се виждаше. Мартин се почуди дали Върмиър беше разпитвал за него; може би дори го беше описал и беше оставил номер, на който да му се обадят, ако го забележат. Той пак погледна към входа. Виждаха се само клиенти. Мартин изглежда бармана, поколеба се още малко и реши да рискува. Прекоси заведението, спря до бара и си поръча наливна бира. След двайсет секунди барманът постави чашата с един пръст пяна пред него.

— Търся един човек, който би трябвало да идва често тук — каза Мартин и остави една банкнота от двайсет лири до чашата си. — В един форум в интернет разбрах, че предлага страхотни сделки за наем на апартаменти. Нямам представа как се казва, но се подписва „И. М.“, което или са инициали, или е някакъв прякор.

Барманът го изглежда внимателно, сякаш се опитваше да го прецени. Мартин изведнъж се стресна. Ами ако Върмиър наистина го е описал и сега барманът се пита дали пред него не стои търсеният престъпник. Не се издаде по никакъв начин. Накрая барманът рязко се наведе.

— Чуй сега, мой човек. Преди няколко минути един детектив от Лос Анджелис ме пита същото нещо за този „И. М.“. С него имаше и един инспектор от Скотланд Ярд, но нито един от двамата не спомена нищо за интернет и апартаменти под наем. — Той подчертано изглежда банкнотата до ръката на Мартин и сниши глас: — В какво си се забъркал си е твоя работа, но мога да ти кажа същото, което казах и на тях. Работя зад този бар шест вечери в седмицата от единайсет години насам и през цялото време не съм чувал за мъж, жена или каквото и да било друго, наречено „И. М.“, произнесено по какъвто и да било начин, нито пък за човек с име като Ирън Майк, Изи Мърфи или Ирин Мери. И ако някой тук беше чувал, аз също щях да знам, защото това ми е работата. Освен че работя зад бара, аз съм собственик на заведението. Чат ли си?

— Да — кимна Мартин.

— Хубаво.

Барманът прибра банкнотата в джоба на престилката си, без да откъсва очи от Мартин.

— Мистър Мартин? — обади се Клемънтайн Симпсън, която го беше доближила. — Идвате ли?

— Аз... — Мартин се обърна към нея и се усмихна. — Съжалявам, нещо се заговорихме.

Той бързо взе чашата си, кимна на бармана и тръгна след нея. Без да иска, току-що беше съобщила името му на бармана.

— Клем — каза той, — ако нямате нищо против, да го оставим за друг път. Сякаш изведнъж ме настигна часовата разлика.

— Естествено, мистър Мартин. Ще се видим ли утре в клиниката?

— Да, ще дойда сутринта.

— Аз също. Лека нощ.

Мартин кимна и пое към изхода. Беше уморен, а не беше научил нищо ново. Нещо повече — беше се изложил на риск, като разговаря с бармана, а сега той дори знаеше новото му име.

— По дяволите — изруга под носа си.

Разочарован и ядосан на себе си, той вече почти беше стигнал до вратата, когато забеляза групичка млади хора, струпани около масата в едно сепаре. На стената зад тях беше окачен голям надпис с червени букви: „Руски клуб“.

Сърцето му заби учестено. Ето пак. Руската връзка. Той хвърли поглед към бара и видя, че барманът е зает и изобщо не гледа към него. Мартин бързо влезе в сепарето и доближи масата. Там имаше десет души, шестима мъже и четири жени, които до един говореха на руски.

— Извинете — каза той учтиво, — някой тук говори ли английски?

Отговорът дойде под формата на бурен смях.

— Какво ти трябва, мой човек? — попита го на английски един слаб младеж с дебели очила.

— Познавате ли човек с инициалите „И. М.“ или с такъв прякор? — попита Мартин.

Десет глави се извърнаха едновременно, спогледаха се и като една се обърнаха към него.

— Не, шефе — отвърна един чернокос мъж.

Мартин погледна към надписа „Руски клуб“ на стената зад тях.

— А мога ли да попитам с какво точно се занимавате във вашия клуб?

— Събираме се веднъж на две седмици, за да си говорим за новините от родината. Политика, социални науки, ей такива неща — отговори слабият младеж с очилата.

— Всъщност иска да каже, че просто ни е мъчно за дома — намеси се с усмивка едно пухкаво русо момиче и всички се засмяха.

Мартин също се усмихна и ги огледа още веднъж, преди небрежно да попита:

— И какво ново става във вашата родина?

Опитваше се да ги докара до въпроса за загадъчния „7 април“, макар че му се струваше малко вероятно датата да им говори нещо.

— Има ли нещо, за което и останалата част от света трябва да научи? — продължи.

Чернокосият мъж се ухили.

— Имаш предвид освен сепаратистките движения, корупцията и руската мафия?

— Да.

— Нищо ново, освен ако не се вярва на слуховете, че парламентът се кани да гласува за връщане на монархията и царя. — Той пак се усмихна. — Тогава ще станем точно като британците, защото хората ще имат някой по-специален, на когото да се кланят.

Всъщност не е лоша идея, ако човекът е свестен, защото така хората поне за малко ще забравят за всички останали лайна. Но както и всички други големи промени у дома, това най-вероятно са дрънканици и нищо подобно няма да се случи. И все пак... — Той сви рамене и хвърли поглед на русото момиче, преди да продължи: — Така поне се намираме на приказка, когато ни стане мъчно за дома.

Всички освен Мартин се засмяха. Очевидно нямаше да го споменат сами, затова той щеше да го направи.

— А може ли да попитам още нещо? Дали датата седми април означава нещо специално за руснаците и особено за хората, които живеят в Москва? Да не би да е някакъв празник на града? Тогава случва ли се нещо необичайно?

Пухкавото русо момиче отново се усмихна.

— Ами аз самата съм московчанка и доколкото знам, седми април си е седми април.

Тя се огледа и се изкикоти.

— Точно така, приятел — усмихна се слабият младеж с очилата.
— Седми април си е седми април.

После изведнъж стана сериозен и се наведе към него над масата.

— Защо питаш?

— Ей така. — Мартин сви рамене.

Инспекторите от руското министерство на правосъдието бяха казали същото, когато бяха в Лос Анджелис.

— Просто някой ми каза, че било празник — обясни. — Но аз никога не бях чувал за него. Сигурно не съм разбрал нещо. Е, благодаря ви много.

— И все пак, защо питаш? — настоя младежът.

— Благодаря — повтори Мартин и си тръгна.

Хотел „Холидей Ин“, Хампстед, понеделник, 1 април, 11:35 вечерта

Никълъс Мартин седеше на леглото, подпрян на възглавницата си, и се вслушваше в уличното движение. Градът не спеше.

Къщата на Ъксбридж Стрийт. Обри Колинсън и реактивният самолет. Чартърният полет, който е платен цели два пъти — огромен разход за някого. Руското посолство. Бар „Пенритс“, „И. М.“ и руският клуб. Седми април в Москва не е нищо повече от дата. Никаква нова информация. Не научих нищо.

По-рано следобед си беше купил бележник от магазинчето за сувенири на хотела и сега записа първите си наблюдения.

Наистина не беше научил нищо ново — идеята да попита бояджията за Обри Колинсън си беше чиста проба изстрел в тъмното — но не можеше да игнорира следите, точно както и шума от уличното движение. Нито пък присъствието на Джийн Върмиър. Мартин знаеше, че има голяма вероятност детективът от Лос Анджелис вече да е разговарял по телефона с русия барман, който да му е разказал, че човек с неговата външност е идвал по-рано в бара и е питал за някакъв „И. М.“ Бил американец, казвал се Мартин.

А ако това наистина се беше случило, нямаше никакво място за съмнение, че Върмиър веднага се е заел с издирването, като е използвал връзките си със Скотланд Ярд, за да претърсят всички хотели в Лондон. И колко време щеше да мине, преди да се обадят в неговия хотел и да разберат, че в него се е регистрирал американец на име Мартин? Вместо да се чуди излишно дали това наистина е неговият човек, Върмиър просто щеше да дойде и да започне да блъска по вратата, докато му отворят.

Мартин се обърна настрани и се опита да забрави за случката. Май изобщо не биваше да ходи в бар „Пенритс“. Дори Върмиър да не беше търсил него самия, все пак беше разпитвал за „И. М.“. Дори само това беше достатъчно за извода, че в ПУЛА все пак не бяха приключили случая „Реймънд“, както се опитваха да убедят

общественото мнение. По-рано Мартин се беше притеснявал, че ако продължават да работят по него, пътищата им рано или късно ще се пресекат и точно така беше станало. Беше късмет, че Върмиър не го беше забелязал, значи сериозно трябваше да се замисли за положението си. Двамата с Ребека бяха пристигнали благополучно в Лондон и имаха благословената възможност да започнат нов живот. Мартин просто трябваше да осъзнае, че не може да си позволи лукса, ако това беше удачна дума в случая, да се подаде на изкушението и да позволи на пристрастяването си да го повлече обратно към играта на котка и мишка. За свое собствено добро и за доброто на Ребека трябваше да си обещае да забрави за Реймънд и всичко, свързано с него. Молеше се Върмиър да не е разпитал русия барман за него, а барманът да не беше чул как го нарича Клемънтайн Симпсън.

Той погледна часовника до леглото.

11:59 вечерта.

Отвън мина линейка — воят на сирената й бързо се усили, а после също така бързо утихна. Шумът на уличното движение се върна, а после от коридора се чу бурният спор между някакви други гости на хотела. Нима Лондон никога не заспиваше?

Минаха минута-две. Кой знае защо, той си спомни за истинския Никълъс Мартин. И историята, свързана с него.

Десет дни по-рано, на 22 март, петък — в същия ден, в който се проведе импозантното служебно погребение на детективите от Отряд 5–2 Полчак, Лий и Валпарайсо, — Мартин, който тогава се казваше Джон Барън и използваше бастун, тъй като десният крак все още го болеше твърде силно, се качи на един самолет от Лос Анджелис за Бостън. Оттам се прекачи на друг самолет за Монпелие, щата Върмонт, където остана да пренощува.

Рано на следващата сутрин той взе кола под наем и отиде в малкото селце Коулс Корнър, където имаше уговорена среща с Хайръм От — добродушен, едър като мечок, издател и редактор на местния вестник „Линдънвил Обзървър“, който се четеше в селските райони на Северен Върмонт.

— Казваше се Никълъс Мартин — каза Хайръм От, докато вървяха през едно открито поле, по което все още имаше сняг. — Роден

е в същата година и месец като теб, но това сигурно го знаеш.

— Да — кимна Джон Барън, като внимателно се подпираше на бастуна по неравната земя.

Срещата му с Хайръм От беше уредена от Дан Форд, който броени дни след престрелката в депото беше повишен (или, както се изразяваше самият той, заради близкото си приятелство с Джон Барън, „експедитивно евакуиран“) до позицията на постоянен кореспондент във вашингтонската редакция на „Лос Анджелис Таймс“. Двамата със съпругата му Надин изведнъж се оказаха настанени в тристаен апартамент на брега на река Потомак, а самата Надин се почувства у дома си в този град, който значително повече приличаше на родния ѝ Париж. Тя бързо си намери работа като преподавателка по френски в езиково училище за възрастни, а мъжът ѝ се зае с отразяването на вътрешната политика.

И все пак, въпреки целия хаос по преместването, заради който на Форд му се налагаше да работи по осемнайсет часа на ден, никой не му беше взел нито бележника с телефоните, нито връзките като репортер, нито студентските приятелства от Журналистическия факултет на Северозападния университет.

За да изчезне напълно, Джон Барън трябваше да се превърне в някой друг. По-рано това нямаше да го затрудни. В недалечното минало можеше и сам да отиде на някой от десетината адреса в Лос Анджелис, където за броени минути да се сдобие с нова самоличност на цена от няколкостотин долара за пълния комплект от свидетелство за раждане, социална осигуровка и шофьорска книжка, издадена в Калифорния. Но вече не живееше в онези невинни времена и сега всички представители на властта, от правоохранителните агенции до местните органи на полицията и банките, изграждаха огромни бази данни, за да се справят с проблема с фалшифицирането на лични документи. Ето защо преобразяването му трябваше да бъде възможно най-пълно. Трябваше да намери мъж на приблизително същата възраст, с валидно свидетелство за раждане и социална осигуровка, който обаче беше починал наскоро, а удостоверението за смъртта му все още не беше попълнено. Барън знаеше, че да намери такъв човек, при това в кратки срокове, не е толкова невъзможна задача, колкото чиста проба лудост.

Но Дан Форд не смяташе така. Подобни препятствия просто го амбицираха. Той незабавно пусна огромен брой имейли в цялата страна, в които обясняваше странното си търсене. Търсеше материал за статия с политически подтекст. Темата бяха хора, които са починали наскоро, но по някаква причина все още бяха де юре живи и имената им бяха останали в списъците на някой избирателен район. С други думи, той провеждаше разследване за фалшифициране на изборните гласове.

И тогава се появи Хайръм От, който посред нощ отговори на имейла на Дан Форд. Дали Форд беше чувал за Никълъс Мартин? Не, разбира се. Малко хора бяха чували за него. А дори и те по-скоро го помнеха като Нед Мартин, защото винаги се беше представял така.

Никълъс Мартин бил незаконен син на канадски шофьор на камион и вдовица от Върмонт, който избягал от къщи на четиринайсет години, за да се включи като барабанист в една рок група по време на Националното им турне, и оттогава никой не бил чувал за него. Чак дванайсет години по-късно, когато се върнал в Коулс Корнър, за да види майка си, се разбрало, че се е разболял от рак на панкреаса и му остават броени седмици живот. Когато пристигнал обаче, Никълъс Мартин научил, че и двамата му родители са починали, а майка му е погребана в семейния парцел на фермата. Сам и разорен, той се обърнал за помощ към единствения човек, когото познавал — Хайръм От, заклет ерген и дългогодишен приятел на семейството. От настанил Никълъс в дома си и се опитал да му намери някакво медицинско заведение, където да прекара последните дни от живота си под медицински надзор. Нямало нужда. Никълъс починал в гостната му два дни по-късно. Тъй като освен всичко друго бил и секретар на общината, От изготвил удостоверение за смъртта и погребал Мартин до майка му в семейното гробище.

Но по някаква причина така и не му останало време да изпрати това удостоверение на съответните органи. То вече цял месец се търкаляше в един кашон в кабинета му, когато пристигна имейлът от неговия колега от Северозападния университет Дан Форд. И когато му се обади по телефона, Форд му каза истината — че има много близък приятел, чийто живот зависи от това да се сдобие с нова самоличност. После попита дали От може да си позволи да им помогне. Всеки друг би отговорил твърдо не. Но в конкретната ситуация бяха намесени и

друг и фактори. На първо място, Хайръм От имаше бунтарски характер. На второ, малко хора дори в Коулс Корнър си спомняха, че Една Мейфийлд е родила извънбрачно дете преди двацет и шест години, още по-малко хора знаеха, че някакъв младеж на име Нед Мартин се е върнал в града и е починал, а единствено самият От знаеше, че удостоверението за смъртта му така и не е изпратено. На трето място беше фактът, че в следобеда, преди да умре, Никълъс Мартин беше казал на От, че се срамува, че не е постигнал нищо в живота си, и му се иска да може да направи нещо, с което да помогне на някой друг. Именно последното натежа на везните. Още докато следваха в университета, Форд беше измъкнал Хайръм От от една твърде неприятна и потенциално опасна ситуация, която включваше самия От и приятелката на един особено едър и злобен футболист от аматьорската лига. Хайръм От му дължеше голяма услуга и щеше да я плати по този начин — като преведе Джон Барън през едно поле в Коулс Корнър в един пролетен ден, за да му покаже последния пристан на Никълъс Мартин под опадалите листа на дърветата в малкото семейно гробище.

Колкото до самия Барън, той беше дошъл от признателност, защото искаше лично да благодари на Хайръм От за това, което беше направил за него, и да види с очите си в кого трябва да се превърне, къде е живял човекът с новото му име, какво представляваха градът и жителите му. Имаше и други причини, разбира се. Чувство за вина; уважение към мъртвите; и най-вече желание за самозащита, ако някога някой започнеше да го разпитва за миналото му. Опитваше се да се владее, но беше сигурен, че Хайръм От вижда вътрешната му борба; човек все пак не прави нещо подобно всеки ден. Именно затова не се изненада, когато огромният вестникар изведнъж го стисна в мечешката си прегръдка, а после отстъпи назад и каза:

— Това ще си остане между теб, мен, Дан Форд и Господ. Никой друг никога няма да разбере. Пък и Никълъс щеше да бъде доволен. Така че не му мисли много. Приеми го като подарък от него.

Джон Барън се поколеба, развълнуван и неуверен, после се усмихна.

— Добре, дадено.

— В такъв случай — Хайръм От, изведнъж се ухили чак до ушите и протегна ръка — нека да имам честта да съм първият, който

ще се запознае с Никълъс Мартин.

1:15 сутринта

Никълъс Мартин се претърколи на леглото и погледна към вратата. Беше затворена и заключена с веригата. Както цяла вечер. Може би барманът не беше предприел нищо. Може би Джийн Върмиър не беше попитал за него.

1:30 сутринта.

Лондон най-сетне утихна.

Клиника „Балмор“, вторник, 7 април, 11:30 сутринта

Мартин прекоси фоайето, пълно с — поне така предполагаше — терапевти, пациенти, служители на болницата и роднини на пациентите. След десетина крачки зави по един по-празен коридор и пое към изхода. Беше прекарал два часа с Ребека, а после беше разговарял с д-р Максвел-Скот, която го беше уверила, че сестра му се аклиматизира добре и изненадващо бързо — всъщност щяха да я включат в груповата терапия още същия следобед. От своя страна Ребека отново му беше казала, че ако той е добре, и тя е добре. Тя постоянно му го повтаряше и той подозираше, че го прави не само за да се успокоява, но да успокоява и самия него. А той се беше включил в играта, като беше казал, че се чувства чудесно и е прекарал времето си в наваксване на пропуснатия сън и разглеждане на Лондон. После се бе засмял и ѝ бе разказал как излязъл предишната вечер и съвсем случайно се срещнал с Клемънтайн Симпсън в някаква кръчма. Ребека беше харесала Клемънтайн Симпсън и бе казала, че според нея е чудесно, че двамата са се срещнали случайно. Той се беше съгласил. Целият им разговор беше лек и забавен.

Мартин не беше споменал нищо за останалите събития — и особено за срещата си с Джийн Върмиър, нито пък за мотивите си изобщо да отиде в онази кръчма. Нито пък ѝ беше казал, че се е обадил на Дан Форд от хотела и му беше казал, че е видял Върмиър в Лондон, а после го бе помолил да провери дали полицията на Лос Анджелис продължава да разследва случая с Реймънд.

Не бе споменал за обаждането на Форд рано сутринта, който беше научил, че Върмиър сам е пожелал да пътува до Лондон и в Лос Анджелис го очакват по-късно на същия ден, както и за предупреждението на Форд, че молбата на Върмиър да дойде сам може би означава, че истинската причина да пътува до Лондон, най-вероятно одобрена от ПУЛА, е да потърси Джон Барън. Не ѝ бе казал и за съвета на Форд, че според него самия Никълъс Мартин трябва да се покрие и да не се замесва в абсолютно нищо, в което е бил замесен Реймънд.

Мартин все още мислеше за това, когато излезе на тротоара и тръгна към хотела си. Точно тогава видя някакъв афиш, който рекламираше специално балетно представление в залата на „Балмор“ — тази неделя, на седми април.

7 април!

Ето пак!

Той отново чу вътрешния си глас. Този път той не спомена нищо за парчетата, а каза само: „Москва, 7 април.“

А заедно с него го застигна и откритието, че покрай всички събития напоследък напълно е изгубил представа за времето и 7 април беше тази неделя! Изведнъж започна да мисли, че мнението на руските следователи в Лос Анджелис или руските студенти в бар „Пенритс“ няма никакво значение. За Мартин това беше не просто дата, а съвсем реална опасност, защото Реймънд все пак си я беше записал. Ако не означаваше нищо, защо да я пише? Какво беше планирал да се случи на този ден в Москва — той самият или организацията, към която принадлежеше?

Ами ако официалната позиция на всички служби, които се бяха отказали от версията, че действията на Реймънд са част от по-мощна конспирация, не бяха само димна завеса за по-нататъшно разследване на по-високи нива, а самата истина, и те наистина бяха решили да не се занимават повече с него? Ако наистина бяха решили, че „Москва, 7 април“ не е нищо повече от бележка, надраскана от един вече мъртъв луд, в която нямаше никакъв смисъл?

Какво щеше да стане тогава? Дали просто щяха да накарат някой дребен бюрократ да приключи случая и да забравят за него?

Отговорът на всички тези въпроси най-вероятно беше „да“, просто защото нямаха достатъчно следи, по които да продължат разследването. Проблемът обаче беше, че никой от тях не познаваше Реймънд толкова добре, колкото Мартин. Никой от тях не го беше поглеждал в очите, не беше виждал движенията му и арогантността, която излъчваше. Според собствените думи на Реймънд „парчетата“ оставаха. Ами ако тези „парчета“ бяха нещо, което щеше да избухне в Москва именно тази неделя?

„Престани! — каза си изведнъж Мартин. — Престани да мислиш за това! Забрави за Реймънд! Спомни си за предупреждението на Дан

Форд. Мисли само за Ребека и за собствения си живот, както направи снощи. Не можеш да направиш нищо, затова стой настрана!“

Мартин си пое въздух дълбоко и закрачи по улицата. Стигна до ъгъла и зачака светофарът да светне зелено. Но споменът за „И. М.“ и 7 април го застигна отново.

Добре, 7 април наистина беше просто дата, твърде мъглява, за да се поддава на конкретна интерпретация. „И. М.“ също беше доста мъгляво, но все пак представляваше повече от дата, ключове от сейф, къща, посолство или чартърен полет, за които човек не можеше да научи нищо повече, защото „И. М.“ почти със сигурност беше човек. А очевидно Върмиър, каквато и да беше истинската причина за пътуването му до Лондон, също смяташе така, щом си беше направил труда да разпита бармана в „Пенритс“ за него.

Днес беше вторник. Значи все още имаше време. Ако някак си успееше да разбере кой е „И. М.“ и да стигне до него, може би щеше да разбере и какво ще се случи в Москва тази неделя и да успее да го предотврати. А той трябваше да се опита, независимо от колебанията си, просто защото никой друг нямаше да го направи.

Мартин рязко се обърна и тръгна обратно към „Балмор“. Може и да не случи с бармана от „Пенритс“ или руските студенти, но все пак знаеше кой може да му помогне.

Офисът на фондацията „Балмор“, в който работеше Клемънтайн Симпсън, беше малък и поне в момента притихнал. Половин дузина служители, натъпкани зад бюрата си, нетърпеливо гледаха притъмнените екрани на компютрите. Очевидно беше спрял токът и те чакаха да се включи отново.

— Мистър Мартин — каза Клемънтайн Симпсън и се изправи, когато го видя. — Колко мило, че се отбихте.

— Бях при сестра си и тъкмо си тръгнах, когато осъзнах колко е часът. Помислих си, че може би сте свободна за обяд.

— Ами... — Тя се усмихна и погледна първо тъмните екрани на компютрите, а после пак него. — Защо не?

„Спаниърдс Ин“, Хампстед, 12:20 следобед

— Това е била една от любимите пивници на лорд Байрън, Шели и прословутия разбойник от осемнайсети век Дик Търпин, който спирал тук да изпие по едно между два обира на дилижансите, или поне така се говори — обясни Клемънтайн Симпсън, докато сядаха на една маса в ъгъла на таверната от XVI век с изглед към градината, нашарена от слънчеви зайчета. — И това ще бъде първото и последно изречение от кратката ми историческа справка.

— Благодаря — усмихна се Мартин.

Клем Симпсън беше облечена като предишния ден — в подобен невзрачен тъмносин костюм с пола, която изглеждаше малко по-голяма, отколкото трябва. Този път беше добавила и колосана бяла блуза, закопчана догоре, и малки златни обици, които се криеха в кестенявата ѝ коса. Беше доста привлекателна по своя си начин, макар че очевидно се опитваше да го прикрие.

Един сервитьор, който изглеждаше, сякаш работи тук още от времето на Дик Търпин, им донесе менютата и когато ги попита дали искат нещо за пиене, Клем без никакво колебание си поръча чаша „Шатоньоф-дю-Пап“.

— Много приятно вино, мистър Мартин — обясни тя.

— Никълъс.

— Никълъс.

Никълъс Мартин никога не пиеше на обяд, но сега по някаква причина се обърна към сервитьора и каза:

— Звучи чудесно.

Сервитьорът кимна. Мартин го проследи с поглед и после тихо, почти небрежно, все едно просто беше любопитен, стигна до причината да покани Клемънтайн Симпсън на обяд.

— Снощи, когато си тръгнах от „Пенритс“, минах покрай една малка зала, недалеч от изхода. Там имаше няколко руски студенти, които бяха седнали под табела „Руски клуб“. Попитах ги какво представлява и те ми обясниха, че е среща на млади руснаци, които си

говорят за положението у дома. Преди това ти ми беше казала, че често ходиш в „Пенритс“, когато си в града. Чудех се дали не знаеш нещо повече за тях?

— За руския клуб?

— Да.

Сервитьорът донесе бутилка „Шатоньоф-дю-Пап“ и две чаши. После наля малко в едната и я остави пред Клемънтайн Симпсън. Тя опита виното и кимна в знак на одобрение. Едва тогава той напълни двете чаши, остави бутилката на масата и се оттегли.

Клемънтайн си поигра със столчето на чашата.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Никълъс, но не знам нищо за никакъв руски клуб. И аз видях надписа до вратата, но нямам представа кои са и с какво се занимават. Но това не означава нищо. В Лондон живеят много руснаци и целият квартал около „Пенритс“ е руски. Представям си, че има всякакви комитети, общества и клубове. — Тя отпи голяма глътка от чашата си, преди да попита: — Затова ли ме покани на обяд?

Всичките по-раншни притеснения на Мартин колко информация за Ребека и него самия е предадена на д-р Максуел-Скот от д-р Фланъри и колко други хора в „Балмор“ знаят, се изпариха, поне в случая на Клемънтайн Симпсън. От поведението ѝ и начина, по който реагира на въпроса, стана ясно, че тя няма представа кой е той и защо би задал такъв въпрос. И все пак, още преди да го зададе, той знаеше, че тя ще попита нещо подобно. Затова си беше приготвил отговор. Измислен, разбира се, но той беше сигурен, че ще свърши работа.

— Снощи ти казах, че отидох в „Пенритс“, защото в самолета ми казаха, че е място, където мога да усетя лондонската атмосфера. Е, човекът, който ми го каза... — Той отпи от собствената си чаша, преди да продължи: — ... всъщност беше една много привлекателна рускиня. Отидох там, защото се надявах да се срещнем случайно. Тя не беше там, но аз се огледах и...

— Случайно се срещна с надписа вместо с нея — завърши тя.

— Да.

— Прелетял си над океана. Да добавим и емоциите около настаняването на сестра ти и часовата разлика, и все пак ти е останала достатъчно сила, за да излезеш и да прекосиш половин Лондон? —

Клемънтайн се облегна назад с чаша в ръка и сухо се усмихна. — Трябва да е била много привлекателна.

— Така си беше.

Мартин не беше очаквал подобно остроумие и многозначителност. Какви ли изненади още го очакваха? Може и да се обличаше като леля, но със сигурност не се държеше така.

— Дори не успях да науча името ѝ — продължи той. — Наричаше се просто „И. М.“.

— Инициали?

— Предполагам или пък някакъв прякор. Нали каза, че твоите приятели от години се събират в „Пенритс“?

Мартин продължи внимателно да увеличава натиска.

— Питам се дали някой от тях няма връзки с руските дружества?

— Които да ти помогнат да откриеш тази девойка?

— Да.

Клемънтайн внимателно го изгледа в продължение на секунда, после отново се усмихна сухо.

— Тя направо ти е взела ума.

— Просто ми се искаше да я намеря.

Мартин знаеше, че да търси помощта на Клемънтайн Симпсън беше изстрел в тъмното, но тя беше последната му конкретна връзка с „Пенритс“ и редовните клиенти там. Надяваше се, че чрез някой от тях можеше да разбере кой е „И. М.“ — ако, разбира се, изобщо бяха инициали на човек. Ако някой от тях беше чувал нещо подобно, отговорът можеше да е нещо като: „Да, наистина познаваме един «И. М.», но той изобщо не отговаря на твоето описание на красива млада жена. Този «И. М.», който ние познаваме, всъщност е мъж на петдесетина години и тежи около сто и петнайсет килограма.“

В такъв случай вече щеше да разполага с описание и някакво начало, да тръгне оттам и по някакъв начин да накара Клемънтайн Симпсън да разбере кой е този човек и къде може да го намери.

— Руса ли беше? — попита тя и повдигна вежди.

Сега пък му трябваше описание. Мартин отчаяно започна да си измисля.

— Не, косата ѝ беше кестенява и стигаше до раменете, малко като... твоята.

Клемънтайн Симпсън го изгледа вторачено, после отново отпи от виното си и извади мобилния си телефон от дамската чанта. Няколко секунди по-късно вече разговаряше с жена на име София, като я разпитваше за „сексапилно младо рускиче“ (точно с тези думи), с червеникаво-кестенява коса до раменете и инициали или прякор „И. М.“ После благодари на София, затвори и се обърна към Мартин.

— Нали снощи ти казах, че празнуваме рождения ден на една приятелка. Беше София. Снощи навърши осемдесет. Дошла е от Москва преди четирийсет и пет години и е била кръстница на почти всички руски имигранти в Лондон оттогава. Ако някой изобщо познава твоето русначе, тя ще го намери.

Тя рязко отпи нова глътка от чашата си, после вдигна менюто и съсредоточено се зачете в него.

Макар че времето го притискаше и неделя беше все по-близо, Мартин просто не можеше да не си позволи да се усмихне на ученическия начин, по който Клем се държеше с една несъществуваща жена. Той също отпи от виното, загледан в нея, после взе собственото си меню.

Освен да тръгне от къща на къща през квартала около „Пенритс“, като блъска по вратите и разпитва хората за човек с инициалите „И. М.“, едва ли можеше да направи нещо повече. Дори да не трябваше да почука на хиляди врати, оставаше и твърде реалната вероятност Джийн Върмиър, с помощта на лондонската полиция, да прави абсолютно същото. Така че сега не му оставаше нищо друго, освен да стисне зъби и да се моли, че вездесъщата София ще успее да открие нещо. Трябваше просто да довърши обяда с Клемънтайн Симпсън, без да разговарят за нищо важно.

Мартин не си спомняше ясно какво се е случило през следващия час и половина. Поръчаха си нещо за ядене. Сервитьорът им наля още вино. По някое време Клемънтайн отново му каза да я нарича „Клем“.

Мартин беше запомнил, че в някакъв момент, когато приключиха с обяда и сервитьорът започна да отнася чиниите и приборите, Клем вдигна ръка и разкопча най-горното копче на блузата си. Само най-горното копче, но по някаква причина му се стори, че това е най-сексапилното нещо, което е виждал да прави някоя жена. И може би то, а и виното, разбира се, доведоха до всичко останало. Разговорът им за нула време се прехвърли към темата за секса. И когато стигнаха дотам,

Клем Симпсън направи две изявления, които според Мартин заслужаваха най-високо място в класацията на най-еротичните моменти в човешката история. Първото беше произнесено с широката, лакома усмивка на Чешърския котарак от „Алиса в Страната на чудесата“ и гласеше: „Аз обичам просто да си лягам по гръб и да оставям мъжа да върши цялата работа.“ Второто, което последва съвсем скоро, касаше размера на гърдите ѝ. „Наистина са огромни, да знаеш.“

Този диалог напълно изличи от съзнанието му всякакви по-нататъшни мисли за „И. М.“ и завърши с безсрамно предложение от нейна страна — произнесено с глава, наклонена встрани, дяволит поглед и състоящо се от един-единствен въпрос:

— Какво ще правиш довечера?

Реакцията му беше още по-директна — той просто преобърна въпроса ѝ:

— А ти какво ще правиш сега?

Отговорът безпогрешно и за броени минути ги отведе в неговата стая в хотел „Холидей Ин“ в Хампстед.

3:52 следобед

Двамата, поне в момента, не бяха потънали в пот. Душът отчасти се беше погрижил за това, макар че те правиха любов и там — след като вече го бяха направили три пъти за някакви си четирийсет минути на голямото хотелско легло. Сега лежаха голи в полумрака на спуснатите щори, а Мартин нежно си играеше с едното ѝ зърно. (Бюстът на Клем наистина беше огромен, както беше казала — сутиенът ѝ имаше цели четири кукички за закачане, а Мартин едва успяваше да обхване едната ѝ гърда с двете си длани.) Това, което му харесваше най-много, или поне на второ място, бяха ареолите около зърната ѝ. Не само че бяха големи, но по тях се надигаха малки издутинки, когато ги докосваше с език. Резултатът, естествено, само го възбуждаше още повече и довеждаше до нова ерекция, чиято големина и твърдост го изумяваха — бяха от онези, които ченгетата наричаха „да се надървиш до посиняване“.

Но отвъд всичко, защото беше трудно да се различи коя част от споделените им чувства беше сексуално привличане и коя — истинска привързаност, той беше открил човешко същество, с каквото никога не се беше сблъсквал дотогава. Тя беше умна, внимателна, забавна и от време на време определено груба. Както под душа например, където — след като си поиграха, посмяха се и се насапунисаха — тя застана на колене, за да поеме целия му пенис в устата си и почти го накара да свърши, а после изведнъж се изправи в мъглата, която се беше образувала от горещата вода в банята, и се обърна с гръб към него, като дрезгаво прошепна:

— Да го направим кучешката, Никълъс, моля те.

И той, естествено, удовлетвори това желание.

А сега, докато лежеше до нея върху чаршафите, все още влажни от потта на телата им, той се запита дали тя наистина е повярвала на думите му, когато започнаха да се събличат за пръв път и той я предупреди за все още ненапълно зарасналите рани на бедрото, рамото и ръката си. Беше си приготвил този отговор още преди да замине за

Лондон, защото знаеше, че може да предизвика любопитство, ако отиде на фитнес или на лекар, или пък в случай че извади късмет и се озове в леглото с някоя привлекателна жена.

Историята беше следната: след колежа той искал да продължи да следва право в университет, но заради Ребека трябвало да си намери сериозна работа. Имал приятел, който работел в телевизията, и започнал работа като редактор в една малка продуцентска къща. По-късно станал изпълнителен продуцент и бил на снимачната площадка на някакъв екшън, когато пиротехниците объркали нещо, една газова бутилка избухнала и го засипала с летящи парчета шрапнел, заради което се наложило да го приемат в болница. Именно парите от застраховката, които никак не били малко, му позволили да доведе Ребека в „Балмор“ — нещо, което искал да направи отдавна, но не можел да си позволи да напусне работата си.

— И какво ще правиш сега? — Клем се претърколи по корем и го погледна, сякаш и тя беше мислила за същото. — Най-сетне ще започнеш да следваш право?

— Не — усмихна се той с облекчение.

Беше му повярвала или поне така изглеждаше. Помисли, преди да отговори:

— Вече... изгубих интерес към тази област.

— И какво ще правиш?

— Не знам.

Тя рязко се изправи на лакът и го изглежда.

— За какво мечтаеше, преди да поемеш отговорност за Ребека? Какво искаше да направиш с живота си?

— За мечтите ми ли говориш?

— Да.

Очите ѝ блестяха.

— Защо си толкова сигурна, че съм мечтал?

— Всички мечтаят.

Никълъс Мартин я изглежда. Тя очакваше отговора с такова нетърпение, сякаш наистина искаше да разбере какво се крие в него.

— За какво мечтаеше, Никълъс? — попита тя отново и се усмихна. — Кажи ми.

— Тоест — какво съм искал да правя през живота си?

— Да.

— Градини — отвърна той.

Клемънтайн Симпсън, напълно гола в стаята на Никълъс Мартин в хотел „Холидей Ин“ в Хампстед в четири следобед, го изглежда с любопитство.

— Градини?

— Още от дете бях запленил от добре поддържаните градини. Не знам защо. Събирах книги за тях. Харесвах ми места като Версай, „Тюйлери“ в Париж, градините в Италия и Испания. — Той се усмихна с копнеж. — И духовната магия на източните градини, особено на места като „Риотанджи“, дзенбудисткия храм в Хиконе, или „Кацура Рикю“ в Киото. Вчера минах през Кенсингтън Гардънс тук, в Лондон. Изумителни са.

— „Кацура Рикю“? — попита Клем, а в гласа ѝ внезапно се беше появила бдителност.

— Да, защо?

— Разкажи ми повече.

— Защо?

— Просто го направи.

Мартин сви рамене.

— Записах се в политехнически колеж в Сан Луис Обиспо — той е на брега на океана в Калифорния, между Лос Анджелис и Сан Франциско. Започнах да следвам ландшафтна архитектура и... — Той спря, защото изведнъж осъзна, че не може да ѝ разкаже за убийството на родителите си и внезапното си прехвърляне в Калифорнийския университет, защото така щеше да стигне и до по-съвременните събития. Мартин бързо се окопоти и продължи: — Ребека живееше с мен в един апартамент недалеч от колежа. Когато се разболя, решихме, че най-доброто място за нея ще бъде в Лос Анджелис, така че аз се прехвърлих в Калифорнийския университет, за да бъда до нея. Записах английски, защото тогава това беше специалността, в която приемаха най-лесно. Но по време на първи и втори курс успях да мина и няколко свободно избираеми курса във Факултета по изкуство и архитектура.

Той се усмихна, като се надяваше тя да не задава въпроси. После осъзна, че се усмихва и заради приятните спомени от следването си.

— Изучавах неща като „Елементи на градския дизайн“ и „Теория на ландшафтната архитектура“.

Мартин се излегна по гръб и се загледа в тавана.

— Нали ме попита какво бих направил с живота си? Ето това. Щях да се науча да проектирам и построявам градини.

Клем изведнъж се надвеси над него, а големите ѝ гърди докоснаха неговите.

— Гавриш се с мен — каза тя с престорена ярост, но и известно напрежение в гласа, което подсказваше, че наистина е малко раздразнена.

— Какво?

— Гавриш се, защото знаеш всичко за мен.

Мартин се отдръпна, сякаш беше сгрешил, че беше споделил с нея най-съкровениите си мечти.

— Познавам те от ден и половина. Откъде мога да знам нещо за теб?

— Знаеш, по дяволите.

— Не, не знам, по дяволите.

— Тогава откъде знаеш, че се занимавам с това?

— С кое?

— С това?

— Кое?

— Градини.

— Моля?

— Когато идвам в клиниката, работя като доброволка. Основната ми професия е на преподавател по градско и извънградско планиране в Манчестърския университет в Северна Англия. Работата ми е да обучавам студенти, някои от които ще се превърнат именно в ландшафтни архитекти.

— Сега ти се гавриш с мен — зяпна я Мартин.

— Не е вярно.

Клемънтайн Симпсън изведнъж скочи и отиде в банята. Когато се върна, беше увила голяма хавлиена кърпа около тялото си.

— Калифорнийският университет. Той в Лос Анджелис ли се намира? — попита тя.

— Да.

— И ти имаш бакалавърска степен по английски с допълнителни курсове по ландшафтна архитектура?

— Да — ухили се Мартин. — Защо?

— Искаш ли да го направим?

— Пак да правим любов? — Той задърпа хавлията ѝ, като се опитваше да я свали. — Ако ти си навита, и аз съм готов.

Тя бързо се отдръпна, като придържаше хавлията плътно до тялото си.

— Говоря за университета. Искаш ли да дойдеш в Манчестър и да следваш пейзажен дизайн?

— Ти се шегуваш.

— Манчестър е на три часа път с влак от Лондон. Ще можеш да ходиш в университета и на свиждания на Ребека всеки път, когато поискаш.

Мартин я изглежда мълчаливо. Да продължи образованието си, особено в сферата, за която беше мечтал като дете, беше нещо, което никога не му беше хрумвало по-рано.

— Пътувам за Манчестър тази събота. — Клем разтвори хавлията, но само за да я увие по-плътно. — Ела с мен. Виж училището. Запознай се с някои от студентите. Виж как ще ти се стори.

— Заминаваш в събота?

— Да, в събота.

Манчестър, събота, 6 април, 4:45 следобед

Никълъс Мартин и Клем Симпсън пристигнаха в Манчестър в четири и дванайсет следобед, със закъснение от трийсет и една минути и в проливен дъжд. До четири и половина той се регистрира в хотел „Портланд Тисъл“, а петнайсет минути по-късно двамата вече крачеха под широкия чадър на Клем, над който се извисяваше каменната арка на една готическа сграда с табела „Манчестърски университет“.

Към този момент — всъщност още след първия час от пътуването с влака — Мартин се беше сдобил с две коренно различни сведения.

Първото получи от телефонното обаждане на майчински настроената руска детективка София, приятелката на Клем, която съобщи, че не само целият руски квартал около бар „Пенритс“ е бил щателно претърсен за човек с името, инициалите или прякора „И. М.“, а и че същото е било направено с цялата руска имигрантска общност в Лондон. За учудване на всички замесени, резултатът беше нула — нямаше нито един човек с инициалите, прякора или описанието, дадени от Клем. Руснаците на шега бяха предположили, че младата дама на Мартин най-вероятно се е пошегувала с него и „И. М.“ всъщност означава нещо друго или е акроним на някоя организация. Но и по тази линия не се беше получило нищо. С други думи, ако в тази част на Англия имаше нещо или някой, който да може да бъде наречен „И. М.“, руските емигранти не знаеха за него или нея. Разбира се, все пак оставаше вероятността човекът да идва отнякъде другаде. Или беше това, или „И. М.“ нямаше нищо общо с Русия. Във всеки случай така и последната му надежда да разкрие „И. М.“ отиваше по дяволите.

Второто сведение го изуми напълно. Мартин разбра, че Клемънтайн Симпсън не е просто Клем или мис Клемънтайн Симпсън, или дори, като стана дума, професор Симпсън, а лейди Клемънтайн Симпсън, единствената дъщеря на сър Робърт Роудис Симпсън, херцог на Престбъри, член на Камарата на лордовете, Рицар на жартиерата

(най-високия орден в Англия) и изтъкнат член на Двора на Манчестърския университет — висшият управляващ орган на висшето училище. Това означаваше, че лейди Клем — спътникът на Мартин, новоназначеният му съветник по въпросите на кариерата, горд и съвестен член на фондацията „Балмор“ и любовница, обичаща да го прави „кучешката“ — е и титулуван член на британската аристокрация!

Истината дойде изневиделица, когато кондукторът спря до местата им в първокласния вагон и каза:

— Добре дошли във влака, лейди Клемънтайн, радвам се да ви видя отново. Как е баща ви, лорд Престбъри?

Двамата си поговориха малко и кондукторът продължи с работата си. Едва беше тръгнал обаче, когато една добре облечена възрастна жена, която идваше по пътеката, също позна Клем и спря, за да зададе почти същите въпроси. Как е тя? Как е лорд Престбъри?

Мартин възпитано не се включи в нито един от разговорите, но когато и жената се отдалечи, той изгледа Клем с повдигната вежда.

— Лейди Симпсън?

Едва тогава, доста неохотно, Клем му обясни всичко — как била родена в богато благородническо семейство, как майка ѝ починала, когато тя била на дванайсет, и как оттогава двамата с баща ѝ, общо взето, се отгледали един друг. Още от дете, че и досега тя ненавиждала както титлата си, така и високомерието на благородническото съсловие и се опитвала да стои настрана от тях. Но никак не било лесно — все пак баща ѝ беше изтъкнат благородник (както и високоуважаван, властен и влиятелен фактор едновременно в политиката и в частния сектор, където беше член на бордовете на директорите на голям брой могъщи корпорации) и очакваше от нея да се държи подобаващо на положението си, когато случаят го изисква. А точно в тези случаи на Клем ѝ било особено трудно да се справи с тази задача, защото „той е адски горд с потеклото си, общественото си положение и старомодния си патриотизъм и любов към кралицата и родината!“ Тази поза направо я побърквала.

— Мога да ти вляза в положението — усмихна се леко Мартин.

— Не, мистър Мартин — избухна тя нервно, а очите ѝ блестяха ядосано, — без да сте били в такова положение, дори не можете да си представите за какво става въпрос!

Тя рязко се извърна и измъкна от чантата си голяма, намачкана книга с меки корици — нещо от Чарлс Дикенс. Клем разтвори книгата с яростен замах и съсредоточено се потопи в текста. Беше същият емоционален похват за край на разговора, който беше приложила и в „Спаниърдс Ин“, когато Мартин я беше помолил за помощ при откриването на „И. М.“, или — както рязко се беше изразила тя — неговото „рускиначе“, а тя се беше зачела в менюто.

Мартин я изгледа и се обърна към прозореца, зад който покрай тях пробягваше пейзажът на английската провинция. Клем — лейди Клем не приличаше на нито една жена, с която се беше срещал. Напълно отворена по отношение на чувствата си — поне когато беше с него, — тя беше едновременно образована, забавна, грубовата, вулгарна, нервна и привлекателна, а освен това го окуражаваше във всичко и дори се грижеше за него. А че беше проявила отвращение към идеята, че принадлежи към по-висша и състоятелна класа, си беше напълно в неин стил и беше по-скоро забавно, отколкото дразнещо. Проблемът беше, че цялото му запознанство с Клем, самото пътуване до Манчестър и дните, които минаха преди него, бяха помрачени от съмнения относно две недовършени неща — един чартърен самолет и бележката *Москва, 7 април*.

В сряда сутринта се беше обадил на Дан Форд във Вашингтон, за да го попита дали има допълнителна информация за Обри Колинсън — човека, който беше платил за двата самолета за Реймънд в Кингстън и му беше изпратил пакета с фалшиви документи за самоличност, които трябваше да му бъдат предадени в Калифорния. Форд отново му напомни, че трябва да стои настрана от цялата история, но Мартин го притисна и Форд му каза, че ЦРУ и руското Министерство на правосъдието са изпратили агенти както в Кингстън, така и в Насау, откъдето беше излетял самолетът. Доколкото можеше да се съди по докладите им, и двете агенции бяха ударили на камък. Пилотът на самолета просто беше получил пакета с документи от началника си заедно с нареждането да го предаде на клиента, когото трябва да вземе. В това нямаше нищо необичайно. Адвокатът се беше представил като Обри Колинсън. Мениджърът на „Уест Чартър Еър“ в Кингстън го беше описал като мъж на около петдесет години, с британски акцент, тъмни очила и добре скроен костюм, който платил за полета в брой.

Това, че се беше върнал и беше платил за втори път, когато неговият клиент беше пропуснал първия полет в Сайта Моника, и беше помолил самолета да бъде изпратен обратно, този път на друго летище, можеше и да предизвика известно учудване, но само толкова. Кингстън и Насау бяха места, различни от останалия свят: населени с много богати хора, някои от които бяха спечелили състоянието си по законен път, а други (вероятно повече от първите) — не; но и двата вида предпочитаха да запазят личния си бизнес в тайна и използваха трети страни, за да осъществяват финансовите си операции, като често плащаха за полетите си в американски долари. Беше свят, където, за да останеш в бизнеса, не биваше да задаваш твърде много въпроси, така че откриването на някой, който не желае да бъде открит — особено от полицията, журналистите или агентите на чужди правителства, — беше почти невъзможно.

И така, Никълъс Мартин беше поставил Обри Колинсън и чартърните полети в същата категория като останалите бързо изстиващи следи и беше положил искрени усилия да забрави за тях.

„Москва, 7 април“ беше нещо друго. Независимо от мнението на Дан Форд той не можеше да забрави за тази следа, защото датата предстоеше. Тази сутрин, когато се беше срещнал с Клем и се беше качил на влака за Манчестър, беше осъзнал, че 7 април е утре! Колкото и да се опитваше да забрави това, всяко потракване на колелата по релсите го изнервяше все повече; пригласяше му и собственият му вътрешен глас, точен и остър като стрела от епохата на Елизабет I, заради която му се искаше никога да не беше следвал английска литература.

Какъв ли ужас носи утрешният ден? — не спираше да повтаря той.

7 април.

Какъв ли ужас носи утрешният ден?

Никълъс погледна към Клем. Тя продължаваше да чете мълчаливо, напълно погълната от книгата. Не знаеше. Как би могла да знае? Дори и да дръзнеше да се разкрие пред нея и да й каже кой е, как можеше да се опита да й обясни страха си, когато най-ясната му следа беше бележка в календар, която посочваше някаква дата и място?

Той отново погледна навън към пейзажа, нашарен от слънчеви петна и облачни сенки, и осъзна, че няма какво да направи, освен да продължава по пътя си.

И да не смее да диша. Да чака. И да внимава.

Манчестър, събота, 6 април, 9:40 вечерта

Вдигнал яката си, за да се предпази от лекия дъжд, Никълъс Мартин крачеше сам, като безцелно завиваше в една или друга улица. Искаше да добие представа и усещане за Манчестър — както и, естествено, да се опита да забрави поне за малко за Москва и утрешния ден. Спомни си един военен филм за някаква подводница, където германският капитан каза на своя подчинен: „Никога не мисли. За мисленето се плаща твърде скъпо. Просто не спирай да се движиш.“ Капитанът очевидно беше имал право.

Преди няколко минути той беше качил лейди Клем на едно такси, което да я откара в апартамента ѝ на Палатайн Роуд. Манчестър не е малък град, беше обяснила тя, когато настоя да се прибере вкъщи вместо в неговата хотелска стая, но двамата с баща ѝ бяха твърде известни и тя не биваше да позволява да се разпространяват слухове, че е придружила неизвестен мъж в хотела му, особено предвид голямата вероятност същият този мъж в някакъв момент да се запише в местния университет, при това в нейния курс. Едно от нещата, които университетът не одобряваше, беше съжителството на преподаватели и студенти, освен ако не са женени. Те двамата очевидно не бяха. Така че тя го целуна по бузата за лека нощ, качи се в таксито и го остави сам.

Мартин тръгна по Уинслоу Роуд, подмина сградите на университета и продължи през квартали с имена като Гейтърн, Нот Мил и Касълфийлд и най-сетне спря на един мост над река Ъруел. По-надолу реката се превръщаше в корабния канал на Манчестър, широк воден път, за който му бяха казали, че продължава на запад цели 58 километра до Ливърпул на брега на Ирландско море.

Манчестър му се стори голям, модерен град, разделен на ясно обособени квартали, подчинен на търговията и индустрията и в същото време пълен с усещането за изкуство, опера, уличен театър, поп музика и поп култура. Беше град, в който на всеки няколко минути по улиците минаваха електрически трамваи и автобуси на два етажа. На почти всяка улица се строеше по някоя модерна сграда, а между тях

внимателно и с любов бяха запазени и реставрирани каменните складове и тухлените текстилни фабрики от бурното минало, когато Манчестър се беше превърнал в перлата в короната на индустриалната революция.

С други думи, това, което беше видял досега Никълъс Мартин, докато стоеше под дъжда и гледаше от моста, беше един свят, отдалечен на цели векове от лъскавите, свръхскоростни, безмилостно изгаряни от слънцето улици на Лос Анджелис.

Разликата беше придобила още по-лични измерения по време на вечерята, когато с Клем бяха разговаряли с трима студенти от курса по ландшафтна архитектура в университета, поканени заради него. Бяха двама мъже и една жена на възрастта на Мартин или малко по-млади и до един изразиха въодушевлението си от университета, курсовете, които посещаваха, преподавателите си и кариерата, в която очакваха да се впуснат. Единият от тях беше непоколебимо уверен, че всеки студент, който е достатъчно интелигентен и се запознае с нужните хора, е в състояние до няколко години след завършването да уреди живота си доста добре. Да стане, както се изрази младежът, „почти богат“.

Преживяването си струваше, защото накара Мартин да почувства някаква връзка с тези хора и дори надежда, че ще успее. Но докато пиеше брендите си след вечеря, другият мъж изпусна една забележка, която някак си върна нещата по местата им.

— Зимата тук е ужасна — подхвърли той. — Почти няма истинско лято и постоянно вали. Защо, за бога, някой ще иска да напусне Южна Калифорния и да дойде тук?

Защо ли?

Сякаш изведнъж от небето се спусна лъч ярка светлина. Никой не можеше да се изрази по-ясно. Като се изключи идеята, че следва мечтата на живота си и иска да стане добър архитект, от всяка друга гледна точка Никълъс Мартин беше просто човек, който бягаше, за да спаси живота си, с подправена самоличност и тежко минало, което не искаше да сподели с никого — човек, който беше напуснал своя свят, за да дойде тук. А какво по-добро място да се скриеш от един голям индустриален град в северната част на Англия? Тук беше дъждовно, мъгливо и студено. Човекът беше прав. Кой щеше да тръгне от Южна

Калифорния, за да го търси тук? Отговорът беше: никой. И точно това беше безспорното предимство.

Така че планът беше добър и мястото беше подходящо. А прогресивното оздравяване на Ребека правеше този план все по-изпълним. Тя не само беше харесала клиниката „Балмор“ и веселата тантуреста д-р Максвел-Скот, но се беше приспособила и към новото място, и към новата си лекуваща психиатърка със забележителна лекота и ентузиазъм. А вчера, когато беше взел Клем и двамата заедно бяха отишли на свиждане, за да ѝ обясни къде отива и защо ще остане да спи там, Ребека просто беше погледнала първо него, а после Клем и накрая се беше усмихнала и му беше казала, че според нея планът му е чудесен. Вече бяха говорили за това — ако дълбоко в себе си тя беше убедена, че брат ѝ е добре, на самата нея ѝ беше по-лесно да се чувства добре.

Точно това беше отношението и на доктор Максвел-Скот, когато Мартин за пръв път спомена за идеята си да замине да следва в Манчестър и да остави Ребека в Лондон.

— Колкото по-независима става Ребека — беше обяснила д-р Максвел-Скот, — толкова по-добри стават шансовете ѝ да оздравее бързо и ефективно. Ако случайно се наложи, вие ще бъдете само на няколко часа път с влак. Така че, да, според мен, ако това с университета наистина се получи, ще бъде добре и за двама ви.

Подгизнал от дъжда, Мартин се извърна от парапета на моста и тръгна към хотела си. Вече беше решил, че ако успее да се запише в университета, ще остане тук. Съвсем скоро градът и улиците, по които крачеше в момента, щяха да се превърнат в новия му дом.

Неделя, 7 април

6:02 сутринта в Манчестър; 9:02 сутринта в Москва

Днес беше 7 април, Москва.

Мартин стоеше пред телевизора в стаята си по боксерки и тениска и припряно превключваше от един новинарски канал на друг — Би Би Си 1, Би Би Си 2, Ай Ти Ви 1, Скай, Си Ен Ен. Никъде не даваха нищо по-различно от обичайните безсмислици в неделя сутрин. Времето, малко спорт, някаква човешка история за запълване на програмата (в някакъв магазин продавали гевреци с големината на автомобил, двама младоженци сключили граждански брак на конни надбягвания, куче заседнало в тоалетната). Вървяха сутрешни токшоута, политически дискусии за световното положение и преки предавания на църковни служби. Ако някой беше атакувал Москва, все още никой не знаеше.

Всъщност по новините не споменаваха нито за Москва, нито дори за Русия. Доколкото можеше да се съди от програмата на основните новинарски телевизии, никъде по света не се случваше нещо, което заслужава да бъде отразено.

7:30 сутринта.

Мартин беше взел душ, беше се избръснал и отново беше застанал на пост пред телевизора. Все още не се беше случило нищо.

9:30 сутринта.

Все още нищо.

10:30 сутринта.

Нищо. Нищичко.

Лондон, неделя, 7 април, 6:15 вечерта

Мартин беше обиколил университета още веднъж с Клем, после бяха обядвали с двама от нейните колеги и той се беше качил на влака за Лондон в 1:30 следобед. Пристигна на Юстън Стейшън малко след 5:30. Оттам Мартин взе такси до хотела и включи телевизора веднага

щом влезе в стаята си. Прекара десетина минути в превключване на каналите, но никъде не казаха нищо за Москва.

Той бързо се преоблече и отскочи до „Балмор“, където Ребека, с блеснали от радост очи, го накара да ѝ разкаже за пътуването си до Манчестър. Когато Мартин ѝ описа града, хората, с които се беше запознал, и доста сериозната увереност на Клем, че ще го приемат да следва в университета, Ребека се зарадва още повече. После той ѝ разказа и за самата Клем, за баща ѝ и общественото им положение, а Ребека започна да се кикоти дяволито като ученичка.

— Хората като нас само могат да си мечтаят за такъв живот — каза тя с копнеж.

Малко по-късно Ребека трябваше да ходи на вечеря, така че Мартин си тръгна. А после, точно както беше направил и в Манчестър, започна да крачи без посока. Този път почти не забелязваше града около себе си. Мислите му се въртяха около самия него, Ребека, Клем и това, което се криеше в бъдещето. Вече започваше да си задава и по-конкретни въпроси, например колко дълго ще може да си позволи да плаща за лечението ѝ и за собственото си обучение, преди да се наложи да започне работа.

„Парчетата.“ Собственият му вътрешен глас изведнъж го сепна и той спря в ранния здрач, за да се огледа, защото изпита неприятното чувство, че не знае къде се намира. И бързо осъзна къде са го отвели краката му. До къщата на Ъксбридж Стрийт.

„Парчетата“, повтори гласът.

Мартин инстинктивно се скри зад един голям платан. Макар че Джийн Върмиър се беше върнал в Лос Анджелис, не беше изключено да е помолил детективите от Скотланд Ярд да продължат да държат къщата под око, както и да им е оставил описанието на самия Мартин в качеството му на човек, с когото много би искал да разговаря.

Когато огледа улицата, той не забеляза нищо необичайно, дори паркирана кола, а самата къща беше тъмна. Значи и тя, както ключовете от сейфа, руското посолство, бар „Пенритс“, „И. М.“, чартърните полети и „Москва, 7 април“, беше излязла задънена улица. Спукан балон, пълен с въздух.

Мартин погледа къщата още малко, после рязко се обърна и закрачи обратно. Гласът отново го беше подвел в своята игра, с която се опитваше да му попречи да забрави за цялата история.

— Реймънд е мъртъв — възрази му той. — И това, в което е бил замесен, е умряло заедно с него. Четири неуспешни опита означават край на играта, Мартин. Приеми го най-сетне и продължавай със собствения си проклет живот. Клем те води в тази посока. Върви с нея и забрави за другото. Независимо дали ти харесва, или не, „парчетата“, каквито и да са били, са изчезнали. Няма нищо. Нищичко.

На следващия ден, понеделник, 8 април, Никълъс Мартин официално кандидатства за приемане в магистърската програма на факултета по градско и ландшафтно планиране към Манчестърския университет. С препоръчително писмо от лейди Клемънтайн Симпсън (и, той беше напълно убеден в това, благодарение на личната ѝ намеса) на 25 април, четвъртък, вече го бяха приели. В събота, на 27 април, той пристигна в Манчестър с влак и с помощта на Клем в понеделник, на 29 април си намери малка мебелирана мансарда на Уотър Стрийт с изглед към река Ъруел. Същия ден той подписа договора за наем и се настани в мансардата. Във вторник, 30 април, започна да ходи на лекции.

Всичко стана твърде бързо, лесно и без спънки, сякаш самото небе се беше погрижило да му върви като по вода по пътя към новия му живот. Докато течаха следващите седмици и Мартин постепенно свикваше с този живот, той продължи да си води кратки записки в дневника, който беше започнал при първото си пристигане в Лондон. Повечето бяха наистина много кратки и представляваха варианти на една и съща тема: „никакви парчета, никакви гласове, никакъв спомен за Реймънд“.

На 21 май, почти два месеца след пристигането им в Англия, лекуващата психиатърка на Ребека д-р Максуел-Скот беше прехвърлена в нов рехабилитационен център на име „Юра“, който клиниката „Балмор“ беше закупила наскоро. Намираше се в кантона Нюшател в Швейцария.

Разположена в огромно имение на брега на езерото Нюшател, „Юра“ беше експериментална програма, в която не приемаха повече от двайсет пациенти наведнъж и която беше разработена на базата на ускорено психотерапевтично лечение, съчетано с енергични занимания на открито. Доктор Максуел-Скот смяташе, че подобна схема е идеална за Ребека, и ѝ предложи да дойде с нея в Швейцария. Ребека беше толкова въодушевена, че Мартин се съгласи.

През втората седмица от юни Мартин за пръв път посети „Юра“.

И макар че д-р Максуел-Скот го беше предупредила, че сестра му все още е с крехка психика и дори най-малкото споменаване на миналото може да събуди най-мрачните ѝ спомени и да я запрати обратно в старото състояние, когато пристигна в Швейцария, той завари една нова Ребека — макар и все още не напълно уверена в себе си и склонна към меланхолия, тя беше по-въодушевена от живота, силна и независима. Нещо повече — всичките му съмнения за условията на живот в самата „Юра“, която си беше представял като строга институция, не много по-различна от приют за душевноболни, бяха незабавно разсеяни. „Юра“ беше невероятно добре поддържано имение с централен комплекс от сгради, около който се простираха безупречно поддържани лозя с дължина почти цял километър, чак до брега на езерото Нюшател. Ребека разполагаше с просторна собствена стая с изглед към лозята и езерото, отвъд което Алпите направо спираха дъха с красотата си.

Когато видя „Юра“, в личен разговор с д-р Максуел-Скот Мартин изрази притесненията си, че престоят тук може би е твърде скъп, но тя му повтори това, което му беше казала в самото начало — че „Юра“ е експериментален проект на клиниката „Балмор“ и че разходите на Ребека, както и на всички останали пациенти, се поемат от фондацията.

— Това е част от условието за управление на средствата, които ни осигури спонсорът на това място — обясни тя. — Лечението тук трябва да бъде безплатно за пациентите и семействата им.

— Кой е този спонсор? — попита Мартин направо, но д-р Максуел-Скот му отвърна, че не знае.

Фондацията беше голяма и средствата често идваха от заможни частни лица, които по някаква причина — много от тях вероятно имаха роднини, приети на лечение в клиниката, макар и да не го споменаваха открито — предпочитаха да останат анонимни. Беше нещо, което Мартин разбираше напълно и беше готов да приеме. „Юра“ беше подарък за него и Ребека, който те оценяваха по достойнство.

Към края на юни Мартин замина за Париж, за да се вида с Дан и Надин Форд, които го бяха поканили да отпразнуват заедно поредното повишение на Форд — този път в парижкото бюро на „Лос Анджелис Таймс“. За него немалка роля беше изиграла и самата Надин, която доброжелателно, но твърдо беше лобирала пред съпругата на главния

кореспондент на вестника във Вашингтон (която пък ходеше на частни уроци по френски при нея почти от първия ден, след като се преместиха там). Планът беше Мартин да се настани за няколко дни в новия им миниатюрен апартамент на Левия бряг на Сена, на рю Дофин.

Първата вечер Мартин и Дан Форд се разходиха покрай Сена и Мартин попита приятеля си дали полицията на Лос Анджелис продължава да работи по случая с Реймънд и дали са постигнали нещо ново. Форд му отговори, че поне според сведенията на неговите приятели във вестника случаят е приключен.

— ПУЛА, ФБР, ЦРУ, Интерпол, дори руснаците са спрели да работят по него — обясни той. — Огънят е угаснал, дори въглените вече не светят. Върмиър е на редовна служба в отдел „Убийства“, а Алфред Нойс се върна към обичайния си бизнес в Бевърли Хилс и продължава да твърди, че няма абсолютно никаква представа защо го е търсил Реймънд Торн.

Най-сетне Мартин го попита дали знае нещо ново за Халидей и Форд му отговори, че според сведенията му той продължава да работи в Отдела за контрол на автомобилния транспорт. Значи беше останал на работа, но тя надали включваше нещо повече от писане на глоби за неправилно паркиране. Всъщност го бяха понижили толкова ниско, че все едно го бяха уволнили. Беше голямо падение за елитен детектив от Отряд 5–2 да се озове на място, от което просто нямаше как да се издигне отново. А Халидей все още нямаше трийсет и пет години.

На връщане двамата спряха в едно бистро за по чаша вино. Форд каза нещо, което смяташе за важно.

— Джийн Върмиър си е направил собствен уебсайт. Много е готин. Казва се „Юмруци Онлайн“.

— Е, и?

— Бас държа, че го е използвал поне няколко пъти през последните месеци, за да издирва информация за Джон Барън.

— Значи наистина е търсел мен, когато беше в Лондон?

— Не мога да се поставя на негово място, Ник.

Форд отдавна си беше наложил да използва името Ник Мартин, както правеше и съпругата му. За тях Ник Мартин винаги си се беше казвал така.

— Но той е брутално, злобно копеле, което е поело личен ангажимент да отмъсти за съдбата на отряда. Той иска да те открие, Ник, и когато го направи, ще те убие още преди да ти е казал „Здрасти“.

— Защо ми го казваш точно сега?

— Защото направи този уебсайт и вече е събрал доста поддръжници. И защото не искам да забравяш за него.

— Няма да го забравя.

— Добре.

Форд за миг се вторачи в Мартин. Беше го предупредил и това беше достатъчно. Той рязко се ухили и смени темата, като на шега започна да го укорява за бохемския му начин на живот като студент и най-вече за продължаващата му тайна връзка с една от преподавателките в университета, не съвсем благовъзпитаната лейди Клем.

Рано на следващата сутрин Мартин, Форд и Надин се качиха на влака и заминаха за Женева, а оттам за Нюшател, за да посетят Ребека в „Юра“. Беше кратка, но изпълнена с любов и радост среща, която поднови приятелството на Ребека с Дан и Надин Форд и накара и четиримата да се замислят колко много се беше променил животът им.

Към средата на юли Мартин отново отиде на свиждане на Ребека, като този път взе със себе си Клем в качеството ѝ на член на фондацията. Новата Ребека за пръв път наистина изглеждаше като красивото двайсет и четири годишно момиче, което всъщност трябваше да бъде. Колебанието и меланхолията ѝ се бяха изпарили. Ребека беше интелигентна, здрава и атлетична и по препоръка на д-р Максвел-Скот, която беше открила тази нейна дарба още в Лондон и ѝ беше препоръчала да продължи да я развива тук, изучаваше чужди езици.

Тя на шега се закачаше с брат си на френски, италиански и дори малко испански. Мартин беше не просто горд с нейната интелигентност и бърз ум, а направо въодушевен. И точно както и при предишното свиждане с Дан и Надин Форд изпита едновременно топлина, привързаност и щастие.

Към средата на август Клем отново посети „Юра“ по задачи, свързани с фондацията, и с изненада откри, че Ребека е отишла

самостоятелно на гости на някакво швейцарско семейство, което живееше на брега на езерото.

Жерар Ротфелс беше директорът за Европа на една международна компания за изграждане и поддръжка на водопроводи, който работеше в централния офис на компанията в Лозана. Наскоро се беше преместил заедно със семейството си — съпругата си Никол и трите им малки деца Патрик, Кристин и Колет — от Лозана в Нюшател, на по-малко от половин час път с кола, защото не искаше да живее на същото място, на което работи.

Ребека се беше запознала със семейство Ротфелс преди няколко седмици на брега на езерото и почти незабавно се беше влюбила в децата им, които ѝ отвърнаха със същото. След няколко дни, въпреки че знаеха, че е пациент от „Юра“ — и с разрешението на д-р Максвел-Скот, — семейство Ротфелс я поканиха на гости в разкошната си къща. Скоро тя започна да ходи там по няколко пъти в седмицата и оставаше на вечеря. Постепенно, под внимателното наблюдение на майката, трите деца бяха поверени на грижите ѝ. Това беше първият път след смъртта на родителите ѝ, когато Ребека поемаше някаква отговорност, и тя не можеше да си намери място от радост. Цялата история беше посрещната със силно одобрение от д-р Максвел-Скот и преразказана с подробности на Мартин от лейди Клем, когато тя се върна в Манчестър.

В началото на септември Мартин отново посети „Юра“ и получи покана за гостуване в дома на семейство Ротфелс, където според признанието на самия Жерар Ротфелс започваха да възприемат Ребека като част от семейството. Той се надяваше, че в някакъв момент тя ще може направо да се пренесе при тях, за да се грижи за децата постоянно.

И тъй като „Юра“ беше наблизо и Ребека щеше да може да продължи посещенията си при д-р Максвел-Скот, към края на септември тя наистина се премести при семейство Ротфелс. Този ход не само подчерта огромния напредък, който беше постигнала, и невероятно подхрани самочувствието ѝ, но беше свързан и с едно допълнително, предимство. Тъй като бяха твърдо решени да осигурят добро образование на децата си, семейство Ротфелс бяха наели няколко частни учители, които идваха в къщата им по няколко пъти седмично за уроци по пиано и чужди езици, и Ребека беше поканена да

участва и в двете, ако иска. Резултатът бяха първите ѝ стъпки в класическата музика и чувствително подобрене на езиковите ѝ способности.

За Никълъс и Ребека тази промяна в рамките на половин година беше просто невероятна. И двамата се радваха на усещането за пълноценен живот и независимост. За Мартин го имаше и допълнителното удоволствие от връзката му с Клем, която — макар и да си оставаше тайна за всички, освен за Ребека — постепенно се беше превърнала не само в неговата, но и в нейната най-добра приятелка. Така се получаваше един почти семеен уют, който ги обгръщаше в такава любов и топлина, каквато помнеха единствено от детството си.

Ужасът от миналото постепенно избледняваше и новият им начин на живот, щастлив и сигурен, пускаше все по-дълбоки корени и растеше все по-високо. Точно както Джон Барън беше отстъпил място на Никълъс Мартин, детективът от отдел „Убийства“ се беше превърнал в студент, който изучаваше дърветата, изящната им подредба и спокойната им красота.

Манчестърски университет, Уитуърт Хол, неделя, 1 декември, 4:10 следобед

„Зимата вилнее, но «парчетата» не са се показвали — беше написал Мартин в дневника си. — Минаха осем месеца, а от Реймънд няма и следа.“

Никълъс Мартин беше пристигнал в Англия на първи април, но и сега, след почти девет месеца живот в британското общество, все още не знаеше как се държи чашата за чай. А днес от него се очакваше не само да я държи, но и да я носи заедно с чинийката под нея, докато обикаля залата, като от време на време трябваше да спира и да отпива, докато го запознават с този или онзи.

За един чужденец формалният начин на поведение на един английски следобеден чай и неизбежните повърхностни разговори, които вървяха в комплект с него, бяха достатъчно трудни и сами по себе си. В случая положението се утежняваше от славата и респекта, свързани с Уитуърт Хол, в който понастоящем се намираха и няколко стотици изтъкнати гости, поканени да се запознаят с новопристигналия ректор на университета. Един от тях беше заместник-ректорът; имаше и членове на Двора, висшия управителен орган; голям брой университетски директори, декани и преподаватели, както и местни политически величия като епископа на Манчестър и кмета на града. Предвид всичко това идеята да пие чай пред тези хора граничеше с мъчение, особено за човек, който не иска да застава в светлината на прожекторите.

При други обстоятелства Мартин нямаше да се притеснява толкова за своята липса на изтънченост и светски умения в присъствието на толкова много изтъкнати гости, а просто щеше да си стои в някой ъгъл и да изчака вечерта да свърши. Но сега беше различно. Беше тук по покана на Клем, тъй като, както току-що беше научил, баща ѝ също щеше да дойде. Мартин просто не можеше да се сети за по-неподходящо място, където да се запознаят.

Срещата с баща ѝ беше събитие, което успешно беше избегнал досега. Старият лорд сам го беше улеснил в тази задача, защото прекарваше повечето от времето си в Лондон, а когато все пак идваше в Манчестър, Мартин го отбягваше с извинението, че заради задълженията си в университета няма никакво време или пък точно сега е планирал пътуване извън града, например до Париж на гости на Дан и междувременно забременялата му съпруга.

Не че не искаше да се запознае с бащата на Клем, просто това му се струваше най-мъдро. Дори ако се изключи разликата в общественото им положение и репутацията на лорда като избухлив и рязък събеседник, който винаги казваше това, което мисли, и очакваше от опонента си същото, имаше и още нещо — самото естество на отношенията между Мартин и дъщеря му. Двамата бяха любовници още от онзи първи ден в Лондон, но никой, с изключение на Ребека, Дан и Надин Форд, не знаеше. И никой не биваше да научава. Както му беше обяснила самата Клем, любовните отношения между студентите и преподавателите бяха строго забранени и трябваше да бъдат пазени в тайна, така че те ги пазеха в тайна вече осем месеца. При това положение запознанството с който и да било родител щеше да бъде неудобно; а в случая не само родителят, но и целият университет не трябваше да научава за връзката им.

На всичкото отгоре баща ѝ беше член на Управителния съвет на университета. Да не говорим за останалите му титли — Робърт Роудис Симпсън беше херцог на Престбъри, член на Камарата на лордовете и рицар на нейно величество.

— Добър ден, сър.

Мартин кимна на един познат преподавател и продължи пътя си през огромната, подобна на катедрала зала, като балансираше чашата си върху чинийката и наблюдаваше как помещението се изпълва с много по-тъмни и строги костюми от неговия. Отпи нова глътка от чая. Вече беше напълно изстинал, а от млякото вътре му се повдигаше. Той обичаше кафе — горещо, черно и силно. Огледа се. Все още не виждаше нито Клем, нито баща ѝ. Мартин се запита какво изобщо прави тук, защо се измъчва и защо стомахът му се е свил болезнено.

Но нямаше отговор.

Всъщност не, имаше. Клем го беше изнудила да дойде три дни по-рано. Петнайсет минути преди полунощ, по време на едно от

обичайните ѝ, впечатляващи орални изпълнения, тя изведнъж беше спряла, беше вдигнала очи към него — изпотен и треперещ от удоволствие — и го беше поканила на този прием. Начинът, по който го погледна, и тонът ѝ — докато стискаше пениса му с една ръка като необичайно голяма близалка и с полуотворена уста — подсказваше напълно ясно, че ако не се съгласи да дойде на чай в Уитуърт Хол в неделя следобед, тя също няма да изпълни своята част от сделката. Предвид момента, който беше избрала, нямаше какво толкова да разсъждава за решението си, и Мартин незабавно се съгласи. Беше подъл и лукав ход от нейна страна, но в същото време беше и възплъщение именно на онова безсрамно чувство за хумор, което се излъчваше от нея, и една от причините да я обича толкова. Онази вечер нещата не му се струаха чак толкова страшни; Мартин беше предположил, че просто не ѝ се иска да прекара сама два-три дълги часа сред академичната общност.

— Добър ден.

Той кимна на друг познат преподавател, после погледна зад него, като търсеше Клем и баща ѝ в морето от хора в тъмни костюми, които държаха безупречно чашите си за чай и дъвчеха бавно бисквитки и сандвичи с краставица.

Още не. Не ги виждаше. Ако вече бяха пристигнали, вероятно бяха на друго място в сградата — баща ѝ сигурно се беше оттеглил на частен разговор с кмета, епископа или заместник-ректора. Точно в този момент Мартин осъзна, че може да се измъкне. По-късно щеше да си измисли извинение. Сега просто трябваше да остави чашата и чинийката си някъде и да намери изхода по най-бързия възможен начин. Нямаше никакво значение, че навън валеше като из ведро. Така беше, откакто живееше в Манчестър. Никога не беше носил дъждобран. Само да се измъкне веднъж, винаги можеше да се запознае с бащата друг път.

Ето една маса. Той внимателно остави чашата и чинийката, после се обърна и потърси изхода с очи.

— Никълъс!

Сърцето му се качи в гърлото. Твърде късно. Двамата бяха влезли в залата и си пробиваха път през тълпата към него. Нямаше как да сбърка баща ѝ. Беше над шейсетгодишен, висок и в много добра форма, безупречно облечен в ушит по поръчка костюм, точно какъвто

го беше виждал по телевизията, във вестниците и на снимката, която Клем държеше на масичката в спалнята си. Могъщ човек с аристократично потекло, той имаше изсечени черти, черни като въглени очи и зашеметяваща къдрава сива коса, която идеално отиваше на гъстите му, разрошени вежди.

„Добре — каза си Мартин. — Дишай дълбоко, не се притеснявай, дай най-доброто от себе си.“

Той забеляза как блестяха очите на Клем и веднага разбра, че според нея цялата история е забавление — дяволско и опасно, но все пак забавление.

— Татко, запознай се с...

Бащата не я остави да довърши.

— Значи вие сте мистър Мартин.

— Да, сър.

— И следвате в университета?

— Да, сър.

— Във Факултета по градска и ландшафтна архитектура?

— Да, сър.

— Американец ли сте?

— Да, сър.

— Как намирате дъщеря ми като преподавател?

— Взискателна, сър. Но отлична в работата си.

— Доколкото разбрах, от време на време взимате частни уроци при нея?

— Да, сър.

— Защо?

— Имам нужда от нея.

— Имате нужда от нея? — повтори бащата и го изгледа толкова остро, все едно знаеше всичко.

— Да, като преподавател. Като чужденец не разбирам напълно някои термини, процеси и методи. Особено предвид на европейската социология и психологията на възприемането на ландшафта.

— Знаете ли как ме наричат?

— Да, сър. Лорд Престбъри.

— Е, значи вече сте усвоили някои от нашите традиции. — Черните му очи изведнъж се обърнаха към дъщеря му. — Клемънтайн, би ли ни извинила за момент?

Заповедта му беше колкото рязка, толкова и неочаквана.

— Ами... — Лейди Клем погледна към Мартин, а по лицето ѝ се четяха изненада и чувство за вина; после тя бързо се обърна отново към баща си. — Разбира се.

Тя хвърли още един поглед на Мартин и се отдалечи.

— Мистър Мартин — Робърт Роудс Симпсън, херцог на Престбъри и прочее впи поглед в Никълъс Мартин и го повика с пръст. — Елате с мен.

— Уиски — нареди лорд Престбъри. — С две чаши. Донеси ни бутилката.

Барманът беше червендалест, пълничък младеж с колосано бяло сако, който стоеше зад тежкия дъбов бар в една много тайна кръчма в недрата на Уитуърт Хол. Толкова тайна, че в момента вътре нямаше никой друг освен тях тримата.

След минута лорд Престбъри и Никълъс Мартин се настаниха на една масичка в дъното, на която бяха поставени двете им чаши и бутилка от специалното малцово уиски на лорд Престбъри, което носеше личния му етикет.

Мартин не се съмняваше защо са дошли тук. Лорд Престбъри очевидно знаеше за отношенията му с неговата дъщеря, характерът им го отвращаваше и той беше твърдо решен да им сложи край веднага, като вероятно беше готов да заплаши Никълъс с изключване от университета, ако се опита да възрази. Не беше трудно да му влезеш в положението. Никълъс Мартин нямаше благородническа титла, нито знатен произход, нито пари, а на всичко отгоре беше и американец.

— Току-що се запознахме, мистър Мартин — започна бащата на лейди Клем. Той наля по три пръста уиски в двете чаши, после вдигна очи и се вторачи в младежа пред себе си, преди да продължи. — Често ме обвиняват, че съм груб, защото винаги казвам каквото мисля. Така съм устроен и не знам дали бих се променил, ако можех.

Лорд Престбъри изведнъж надигна чашата си и пресуши половината уиски на една глътка, а после я остави на масата и отново погледна Мартин в очите.

— С това условие бих искал да ви задам един директен и много личен въпрос.

Точно тогава тежката дъбова врата, през която бяха влезли преди малко, отново се отвори и вътре влязоха още двама членове на Двора. Те кимнаха на Престбъри и се насочиха към бара. Той ги изчака да заговорят с бармана, после отново се обърна към Мартин и сниши глас:

— Прав ли съм да мисля, че праскаш дъщеря ми?

Господи боже! Мартин сведе очи към чашата пред себе си. Наистина беше груб и много личен въпрос. Бащата знаеше. Сега просто настояваше за потвърждение.

— Аз...

— Мистър Мартин, всеки истински мъж знае дали праска някого, или не. И на кого точно го набутва. Отговорът е лесен. Да или не?

— Аз... — Пръстите на Мартин се сключиха около чашата, той я вдигна и я пресуши.

— Познаваш я от осем месеца. Тя е причината да постъпиш в този университет. Нали?

— Да, но...

Лорд Престбъри го изгледа вторачено, после отново напълни чашите им.

— Боже мой, човече, та аз знам цялата история. Запознали сте се в „Балмор“, където си настанил сестра си на лечение. Бил си травмиран от професионален инцидент и не си знаел какво да правиш с живота си. Ландшафтната архитектура била твоята детска мечта, така че по настояване на Клемънтайн си решил да я превърнеш в реалност.

— Тя ли ви каза всичко това? — попита изумен Мартин.

Нямаше представа, че лейди Клем е разказала на баща си каквото и да е за него, освен че е един от нейните студенти.

— Не, сър, сам си го измислих. Естествено, че тя ми го каза.

Ръката на лорд Престбъри изведнъж се стрелна над масата и сграбчи тази на Мартин.

— Не съм дошъл да причинявам проблеми, мистър Мартин. Просто изпитвам сериозни притеснения за дъщеря си. Знаеш, че не се виждаме често. Със сигурност се виждаме по-рядко, отколкото на мен ми се иска. Но тя приближава трийсетте. Облича се като стара мома от моето време, дори отпреди него. Сигурен съм, че познавам правилата на този университет и по-добре от теб. Преподавателите и студентите не бива да спят в едно легло. Добро правило. Полезно. Но, за бога, тя говори за теб като за своя най-добър приятел на света. И точно затова се притеснявам. И това е причината да настоявам да ми кажеш, като мъж на мъж, дали й го набутваш, или не.

— Не, сър... — излъга Никълъс Мартин.

Нямаше намерение да попада в някои от прословутите капани на стареца. Както го умоляваше за честен отговор, така щеше да го атакува със собственото му самопризнание.

— Не?

— Не.

— О, човече, за бога. — Лорд Престбъри пусна ръката на Мартин. Той се облегна назад, но едва миг по-късно отново подскочи и се наведе над масата. — И защо не, за бога? — попита с дрезгав шепот. — Да не би да не я намираш за привлекателна?

— Намирам я за изключително привлекателна.

— Тогава какъв ти е проблемът? Вече трябваше да има поне две деца!

Лорд Престбъри надигна чашата си и отново опъна яко от уискито.

— Добре тогава — каза решително. — Щом не си ти, тогава поне не знаеш ли за някой младеж, който все пак я праска?

— Не, сър, не знам. И, с цялото ми уважение, ми е много трудно да продължавам този разговор. Ако ме извините...

Мартин понечи да се изправи.

— Седнете, сър!

Двамата други членове на Двора погледнаха към тях от бара. Никълъс Мартин бавно седна обратно на мястото си. Без да откъсва уплашения си поглед от лорд Престбъри, той напипа чашата си и отпи от уискито.

— Вие не разбирате, мистър Мартин — каза лордът, очевидно разстроен. — Както ви казах, не прекарвам много време с дъщеря си, но за целия си живот в Манчестър тя е водила мъж в къщата само два пъти. При това не беше един и същ. Съпругата ми почина преди тринайсет години. Лейди Клемънтайн е единственото ми дете. Започва да ме обзема смъртен страх, че поради ролята си на единствен родител... независимо от всички рицарски звания, членството в Камарата на лордовете и проклетия ми знатен произход аз съм отгледал... — Той се наведе още по-напред и прошепна: — Едно лесби.

— Едно какво?

— Лесби.

— Не ви разбирам. — Мартин отново отпи от уискито си и се приготви за следващия удар.

— Лесбийка — поясни лордът.

Мартин реагира неволно, като глътна наведнъж цялото количество уиски, което държеше в устата си. Чистият скок едва не го задави и той се закашля шумно, като привлече вниманието на двамата мъже от бара. Лорд Престбъри не им обръщаше внимание, а го гледаше право в очите.

— Моля те, кажи ми, че не съм прав — каза той, готов за най-лошото.

Но отговорът на Никълъс Мартин, какъвто и да следваше, така и не се чу, защото в същия този миг всички противопожарни аларми в Уитуърт Хол писнаха едновременно.

Мартин лежеше в тъмното и гледаше лейди Клем, докато тя спеше — гола както винаги когато бяха заедно. Тялото ѝ изящно се надигаше и спускаше с всяко вдишване и издишване; величествената ѝ кестенява грива се беше изсипала покрай лицето като водопад; кожата ѝ беше млечнобяла; гърдите ѝ бяха големи и твърди, с широките ареоли, които той толкова обичаше. Единствената дъщеря на лорд Престбъри може би наистина се обличаше като обикновена лелка и се преструваше на такава, но то беше за пред света, за защита. Под тъмните гънки на консервативните рокли, които носеше почти като униформа, се криеше тялото на една изключително надарена и красива жена, която дори на двайсет и седем все още можеше преспокойно да се снима за всяко мъжко списание.

Лорд Престбъри нямаше защо да се притеснява и за сексуалната ориентация на дъщеря си, макар че и като лесбийка щеше да бъде не по-малко привлекателна. Клем беше умна, сексапилна и красива, а точно в момента на лицето ѝ беше изписано невинно ангелско изражение, сякаш беше дълбоко заспала с любимата си плюшена играчка.

Ангелче? Когато беше необходимо, лейди Клемънтайн Симпсън, дъщерята на херцога на Престбъри, можеше да бъде лукава, безкрайно груба и напълно безскрупулна. Не бяха минали и шест часа, откакто заедно със собствения ѝ баща и бог знае още колко известни и влиятелни хора бяха стояли под леденостудения дъжд пред Уитуърт Хол под набързо взетите чадъри, за да гледат как десетки пожарникари от различни пожарни команди пристигат пред сградата с камионите си, надули сирените до пръсване. Пристигналите на мястото полицаи задържаха зяпачите назад, докато пожарникарите се втурнаха вътре, издокарани с кислородни маски, като очевидно очакваха да попаднат във врящ казан от огън и дим. Но откриха само следи от набързо изоставен следобеден чай. Изглежда, някой беше използвал случая да поздрави новопристигналия ректор, като подаде фалшив сигнал за тревога.

Някой ли?

Лейди Клем, кой друг.

Тя никога нямаше да го признае на друг, освен на Мартин. И дори тогава го направи с едно съвсем леко намигване, докато първите пожарникари се втурнаха покрай тях — почти незабележим жест, с който се извиняваше за тази пакост. Все пак единствената ѝ цел беше да спаси него самия от неописуемите мъчения, на които може би в момента го подлагаше баща ѝ в подземната таверна, използвайки каквито инструменти са му попаднали под ръка.

Лорд Престбъри я смяташе за „лесби“. Беше нормален страх за един баща, който е изгубил способността да разговаря с дъщеря си и се притеснява дали тя не се е превърнала в нещо, което никога няма да може да разбере или приеме.

„Лесби“? Не, за бога. Пък и какъв кураж имаше само — да дойде в неговата мансарда същата вечер, в която беше погодила номера с пожарната, веднага след като с каменна физиономия беше издържала цялата вечеря с баща си, епископа на Манчестър и кмета, по време на която терористичният акт с фалшивата тревога все пак беше основна тема за разговор.

А после, докато бавно се събличаше пред Мартин, или по-скоро му правеше стриптийз, тя настоя да ѝ разкаже какво е било това нещо, което баща ѝ толкова много е искал да обсъди насаме с него в тайната таверна в подземията на Уитуърт Хол. И когато той го направи, като използва същите директни термини като баща ѝ, тя просто въздъхна:

— Горкичкият татко. Ходи в Камарата на лордовете, но не знае нищичко за останалия свят.

И тя се плъзна до него, разсъблече го и превърна остатъка от нощта в празник. Със смях и закачки го накара да легне по гръб, докато внушителната му ерекция не посочи право към тавана. После го обкрачи и със затворени очи, извит като котка гръб и разлюлени гърди Клем започна да се движи ритмично, отдавайки се изцяло на прилива от удоволствие, палавост и страст. И през цялото време викаше толкова силно, че със сигурност дори минувачите по улицата я чуваха.

— Чукай ме! Чукай ме! Чукай ме!

Боже господи. И това ми било университетски преподавател, дъщеря на благородник с рицарско звание. Млада жена от висшата класа, със собствена титла и неизмеримо богатство.

Мартин отново се усмихна. Ето в какво се беше превърнал животът му. Беше едва на дваисет и седем години, но вече упорито работеше за магистърската си степен по ландшафтна архитектура и буквално се пъхаше във висшето съсловие.

В същото време мрачният пулс на Реймънд постепенно замираше. Нямаше представа какво е станало с прословутите му имейли, с които ги заплашваше, преди да умре. Или поначало никога не бяха съществували, или наистина бяха изпратени със закъснение, както беше обещал той, и бяха потънали някъде в киберпространството, където щяха да се носят до второ пришествие. И в двата случая нямаха значение, защото така и не се появиха на бял свят — поне през последните седмици и месеци, когато с всяка нова дата в календара ставаше все по-лесно да се повярва, че никога не са съществували.

По някакъв начин му беше трудно дори да продължава да вярва в изминалите събития. Лос Анджелис и всичко останало му се струваше като сън, останал далеч зад гърба му. Тук, под студения дъжд на Манчестър, Мартин се беше превърнал в нов човек, който се радваше на всеки ден и навлизаше все по-дълбоко в следването си, в тайната си любовна връзка с Клем и в целия си нов, спокоен живот.

Манчестър, понеделник, 13 януари

„Психологическият ефект от запазването и поддържането на градски паркове в едно все по-бързо, глобално и информационно общество не подлежи на съмнение. Независимо дали го осъзнаваме, или не, тези широки зелени пространства...“

Мартин спря да пише и се облегна на стола. Беше сам в апартамента си и работеше по курсовата си работа — изследване върху психологическата и функционалната значимост на градските паркове през двайсет и първи век. Възнамеряваше да напише между осемдесет и сто страници за около три месеца. И въпреки че трябваше да я предаде чак в началото на април, той беше сигурен, че няма да му бъде лесно — особено след като изчисли, че се занимава с нея вече цял месец и е написал само двайсет страници.

Беше три и половина следобед и студеният дъжд пръскаше по стъклото на прозореца. Валеше от сутринта. Мартин стана и заобиколи купчините книги и разпечатки, разпръснати по пода, за да отиде в кухнята и да си направи ново кафе.

Докато чакаше, той прегледа днешния „Гардиън“. Мартин почти не забелязваше какво чете, докато очите му не се спряха на една кратка статия. Взета от „Асошиейтед Прес“, тя беше озаглавена „Нов началник на полицията в Лос Анджелис“ и разказваше накратко, че кметът на Лос Анджелис е назначил нов, високоуважаван и опитен офицер, който да управлява ПУЛА. Новият служител бил избран извън организацията с ясната идея, че получава този мандат, за да изчисти името на една често опетнявана полицейска служба.

„Пожелавам ти късмет“, помисли си Мартин на шега.

В същия миг осъзна, че си го е казал напълно сериозно. Очевидно след всичко, което се беше случило, кметът и градският

съвет бяха осъзнали, че е необходима промяна. Но дори ако новият човек беше мъж на място и спечелеше уважението на полицаите, щеше да му трябва дълго време, за да прочисти предразсъдъците и старите навици сред по-възрастните детективи, особено сред ветераните като Джийн Върмиър. Може би промяната към по-добро щеше да настъпи постепенно, с времето.

Докато стоеше в кухнята и слушаше как дъждът трополи по прозореца, Мартин усети топлина и уют, на каквито не си спомняше да се е радвал някога. Парализиращата травма от случая с Реймънд и неизвестната му цел бавно се беше превърнала в далечен спомен, а сега, когато и началник Харуд беше напуснал полицията, може би нещата в Лос Анджелис щяха да започнат да се променят. Изглежда, че по Божията милост този период от живота на Мартин най-сетне беше приключил.

Той обърна страницата и вече се канеше да затвори вестника и да се върне към работата си, когато вниманието му беше привлечено от кратка бележка. Информацията беше на „Ройтерс“, съобщаваше се, че в някакъв парк в Париж е открит труп на гол мъж. Жертвата била застреляна няколко пъти в лицето от упор, което неимоверно затруднявало разпознаването ѝ.

Мартин усети как дъхът напуска дробовете му, а косата му се изправя на тила. Лос Анджелис, парка „Макартър“ и трупът на немския студент Йозеф Шпеер; труповете на жертвите, убити в Чикаго, Сан Франциско и Мексико Сити. Сякаш всичко започваше отново.

Едно име изплува в ума му.

Реймънд. Не, това беше невъзможно.

Потресен, Мартин остави вестника, наля си чаша кафе и се върна пред компютъра.

Реймънд. Не. Не беше възможно. Не и след цялото това време.

Първата му мисъл беше да се обади на Дан Форд в Париж и да провери какво знае той за случая и дали няма никакви подробности, които не са били отпечатани във вестника. Но после реши да не го прави, беше чиста лудост. Отново започваше да си причинява болка и трябваше да спре, преди да се е побъркал. Това беше просто някакво убийство, нищо повече, и Форд само щеше да го потвърди.

В седем и половина вечерта той стана от компютъра, взе си шлифера и чадъра и с бързи крачки измина десетте минути разстояние до рибния бар на Синклер на Шамбълс Скуеър, където изпи една голяма светла бира и изяде порция пържена риба с картофи. В осем и четирийсет и пет отново седна пред компютъра, а в единайсет вечерта уморен загаси лампата и си легна; беше напълно изтощен, но беше написал още пет страници.

11:20 вечерта.

Отраженията от фаровете на колите, които минаваха по улицата, рисуваха хаотични танцуващи петна по тъмния таван, докато непрестанният дъжд по покрива и стъклата на прозорците осигуряваше подходящ звуков фон за тях. В добавка към умората всичко му действаше като някакво леко упойващо лекарство. Той се отпусна и остави мислите си да се зареят към лейди Клем, сякаш тя беше до него, а не в Амстердам на едноседмичен работен семинар.

После за миг си помисли и за Ребека, която беше щастлива и в пълна безопасност в къщата на семейство Ротфелс в Швейцария.

11:30 вечерта.

Сънят започна да го надвива и мислите му полетяха към Джими Халидей и новото му работно място в контрола на автомобилния транспорт. Халидей, който в последните мигове на престрелката беше спасил живота на Ребека и Барън, като сам се беше изправил пред картения огън на Полчак и го беше спрял по единствения възможен начин — с няколко смъртоносни изстрела. Опита се да си припомни как изглеждаше лицето на Халидей и се запита дали се е променил, но картината угасна в съзнанието му, заменена от топлата усмивка на Дан Форд, удобно сгушен с Надин в миниатюрния им апартамент в Париж в гордо очакване на първото им дете.

В Париж.

Кратката информация от „Гардиън“ отново пробяга пред очите му. Разсъблечен мъж е открит застрелян в парка. Изстрелите са били няколко, от упор, в лицето. Разпознаването му е практически невъзможно.

Реймънд. Абсурд. Не беше усетил ускоряване на пулса, не беше чул шепота на вътрешния си глас, не беше изпитал чувство за приближаване на нещо неизбежно и злокобно. Реймънд беше мъртъв.

Докато се връщаше под дъжда от кръчмата, Мартин си беше помислил да се обади на Форд в Париж, за да поговорят. Но отново се беше отказал. Това си бяха неговите лични демони и той го знаеше добре. Случката беше просто съвпадение и самата идея, че би могла да бъде нещо друг о, беше абсурдна.

— НЕ!

Собственият му вик го стресна и го събуди от дълбокия сън. Беше потънал в пот и гледаше вторачено пред себе си в тъмното. Беше видял Реймънд насън. Стоеше в собствената му спалня и го гледаше как спи.

По навик се протегна към шкафчето за пистолета си. Пръстите му не напипаха нищо друго, освен гладкото лакирано дърво. Той потърси с ръка. Нищо. Седна в леглото. Знаеше, че е оставил колта там. Къде беше изчезнал?

— Сега и двата ти пистолета са в мен.

Гласът на Реймънд го разтърси целия и той вдигна поглед, като очакваше да види убиеца, застанал до леглото му, стиснал личния колт на Джон Барън в ръката си и облечен с възширокия костюм, откраднат от Алфред Нойс, бижутера от Бевърли Хилс.

Няколко дъждовни струи изведнъж се блъснаха в стъклото на прозореца и той осъзна къде се намира. Реймънд не беше тук. Нито лейди Клем. Нямаше никой друг освен него самия. Беше сънувал кошмар повторение на случката, която беше преживял в Лос Анджелис. Тогава беше сънувал, че Реймънд е влязъл в стаята му, и когато беше отворил очи, беше осъзнал, че това наистина се е случило и Реймънд стои до леглото му.

Мартин бавно стана от леглото и отиде до прозореца, за да погледне навън. Все още беше тъмно, но в светлината на уличните лампи се виждаше, че дъждът, носен от вятъра, постепенно започваше да се смесва със сняг, така че ледените мрачни води на река Търуел изглеждаха почти мъртвешки черни в сравнение с посивелите от снега брегове. Мартин си пое дълбоко въздух, пригладя косата си с ръка и погледна часовника.

Минаваше шест. Е, така или иначе, беше станал, можеше да си вземе душ и отново да се залавя с писане. Трябваше да мисли за

дипломната работа, а не за призраците от миналото. Сякаш за пръв път осъзна простичкото величие на тази истина.

Мартин бързо свали боксерките, с които беше спал, и тръгна към банята за един горещ душ с подновен ентусиазъм по отношение на новия си живот в Манчестър. Точно тогава телефонът иззвъня и той замръзна наред крачката си.

Кой ли го търсеше? Никой не звънеше в този час, освен ако не ставаше въпрос за грешно избран номер или някаква неприятност. Телефонът отново звънна, голяят Мартин отиде до него и вдигна слушалката.

— Никълъс слуша.

Човекът от другата страна се поколеба, после заговори и той чу познат глас.

— Аз съм, Дан. Знам, че е рано.

По гръбнака на Мартин пробяга ледена тръпка.

— Човекът, застрелян в парка — каза той.

— Откъде знаеш?

— Видях статията във вестника.

— Френската полиция е установила самоличността му.

— И кой е?

— Алфред Нойс.

Полет 1604 на „Бритиш Еървейс“, Манчестър — Париж, Вторник, 14 януари, 10:35 сутринта

Над Ламанша се носеха пухкави облаци, нашарени със слънчеви лъчи. Отпред се виждаше брегът на Нормандия, а после самолетът прелетя над него и отдолу се ширнаха френските селскостопански райони, подобни на гигантска шахматна дъска.

През последните десет месеца Мартин беше живял в постоянно очакване нещо да се случи, но тъй като това така и не стана, накрая се беше успокоил. Но сега, с потвърждението, че обезобразеният труп наистина принадлежи на Алфред Нойс, го заля нова вълна от страх, притеснение и нетърпение. Чувстваше дори странно въодушевление, защото се оказваше, че е бил прав през цялото време, а не обикновен луд. Но се чувстваше и не по-малко разтревожен, защото нямаше как да разбере какво се случва: каква беше причината за убийството, защо беше извършено чак сега, след толкова време, как се вписваше в схемата на предишните събития, с кого работеше Реймънд и, най-страшното от всичко, какво предстои от тук нататък.

Решението му да замине за Париж беше взето мигновено, още преди да приключи разговора с Дан Форд. Погледнато от чисто практическа страна, не беше особено трудно да го направи, защото всъщност нямаше часове през цялата следваща седмица, освен че от време на време трябваше да ходи на консултации при някой научен ръководител; лейди Клем беше една от научните му ръководителки, но тя беше в Амстердам. Целият му план за седмицата беше пряко свързан с курсовата работа, но точно сега тя трябваше да почака.

Второто усложнение беше цената на самолетния билет. Прекратяването на договора му с полицейското управление на Лос Анджелис беше станало при такива финансови условия, че двамата с Ребека можеха да си позволят да дойдат в Лондон, тя да постъпи в „Балмор“, а той да си плаща както наема, така и немалката такса за обучение. Късметът на Ребека да се прехвърли в „Юра“ им беше спестил един значителен разход, така че всъщност единствените пари,

които харчеше за нея в момента, бяха за дрехи. Ребека плащаше храната и останалите си дребни разходи сама, с малката заплата, която получаваше като детегледачка на семейство Ротфелс. Мартин беше внесъл остатъка от парите си в банкова сметка, от която теглеше само колкото да покрива текущите си разходи и да изплаща редовно вноските по двете си кредитни карти.

Все пак му оставаше доста време, преди да се дипломира и да си потърси работа, така че трябваше да внимава колко харчи. Полетът до Париж беше доста скъп, но и „Евростар“, влакът, който минаваше през тунела под Ламанша, също не беше евтин, а самолетът все пак беше по-бърз; освен това, нямаше да похарчи нищо повече по време на престоя си там, защото щеше да спи на канапето в хола на Дан Форд.

От друга страна, дори да беше имал часове всеки ден и да трябваше да вземе пари назаем, пак щеше да отиде. Желанието да узнае нещо повече за Реймънд беше твърде силно.

Дан Форд го чакаше на летището и когато Мартин приключи с митническата проверка, двамата подкараха към града в малкия му бял ситроен с две врати.

— Двама тийнейджъри открили тялото на Нойс в парка „Монсо“, в някакви храсти близо до станцията на метрото. — Дан Форд натисна педала на газта и се понесе по магистрала А-1 към центъра на Париж. — В същото време съпругата на Нойс помолила хората от хотела да проверят къде се намира, защото не можела да се свърже с него. Именно те се обадили в полицията. Доста бързо направили връзката. Нойс дошъл в града по работа — продължи той. — Хотелът, където отседнал, бил доста близо до парка. Той взел самолет от Лос Анджелис до Париж, а после се прекачил на друг полет до Марсилия, откъдето пък взел такси до Монте Карло, преди да се върне в Париж. В Монте Карло купил диаманти на стойност двеста и петдесет хиляди долара. Изчезнали са.

— Полицията разполага ли с някаква ясна следа?

— Нойс е бил измъчван, преди да го убият.

— Измъчван ли?

Форд кимна.

— Как точно?

Мартин си спомняше за братята Азов от Чикаго и хората, убити в Сан Франциско и Мексико Сити. Всичките бяха измъчвани, преди да ги застрелят.

Реймънд! Името го прониза като куршум. Но той осъзнаваше, че това е лудост, и не каза нищо.

— От полицията не съобщиха подробности. Дори да знаят нещо повече, мълчат. Филип Ленар, инспекторът, когото назначиха да разследва този случай, знаеше, че преди съм бил криминален репортер в Лос Анджелис, и когато му казах, че вече съм се занимавал със случая на Нойс, той ме помоли да държим връзка, ако възникнат някакви въпроси. Според мен, ако техниката на измъчване имаше значение или имаше нещо друго по-специално, той щеше да ми каже.

Форд смени платната и намали скоростта. Мартин не го беше виждал от началото на есента, когато двамата с Надин изненадващо се бяха появили в Манчестър, за да се похвалят с новината за очакваното бебе. Пет месеца по-късно бързо приближаващата отговорност на млад баща, изглежда, не му се отразяваше особено. Продължаваше да носи смачкано синьо сако, бежови панталони и очила с рогови рамки и все така гледаше на света и своето място в него с неутолим интерес и жажда за живот. Освен това, изглежда, за него нямаше особена разлика къде ще живее — Калифорния, Вашингтон и Париж му прилягаха в еднаква степен.

— В Лос Анджелис знаят ли за Нойс? — попита Мартин.

Форд кимна.

— Хората от отдел „Убийства“ са говорили с жена му и с детективите от полицията в Лондон, които са го разпитвали предишния път. А после и с Ленар тук, в Париж.

— Отдел „Убийства“? Тоест Върмиър?

Форд го погледна за миг.

— Не знам дали е бил Върмиър.

— И какво е станало?

— Жената на Нойс каза, че няма представа кой може да го е извършил и дали е възможно случаят да има връзка с предишните събития. Подозирала, че става въпрос за обикновен грабеж, който е завършил трагично. В лондонската полиция разполагали единствено със запис от разпита на Нойс миналата година, в която той разказват една и съща версия без противоречия, подкрепена и от жена му — че е отишъл в Лондон по работа, че няма представа кой е Реймънд или защо е ходил в магазина и апартамента му и че единствената причина името му да фигурира в бележника с адреси и телефони на братята, убити от Реймънд в Чикаго, е, че веднъж той се възползвал от услугите им като шивачи и поръчал да му изпратят сметката в Бевърли Хилс.

— Братята са били руснаци. Някой свърза ли се с руските следователи, които дойдоха в Лос Анджелис след смъртта на Реймънд? Убийството на Нойс може да хвърли някаква нова светлина върху целия случай.

— Не знам. Дори да са идвали, нито Ленар, нито хората му споменават за това.

Дан Форд отпусна педала на газта. Премина през кръстовището на Порт дьо ла Шапел и навлезе в северната част на Париж.

— Искаш ли да отидем до парка, за да ти покажа къде са открили тялото на Нойс?

— Да — отвърна Мартин.

— Наистина ли смяташ, че ще откриеш нещо, което парижката полиция да е пропуснала?

— Не знам. Но все пак парижката полиция не беше в парка „Макартър“, когато открихме тялото на Йозеф Шпеер.

— Точно за това говоря. — Форд се извърна, за да го погледне в очите. — Реших да ти се обадя за Нойс, защото знаех, че в момента, в който разбереш кой е той и в какво състояние са го открили, и сам ще дотичаш.

Форд рязко смени на по-ниска предавка, направи десен завой и отново натисна газта.

— Сега сме в Париж, Ник, не в Лос Анджелис и този път е убит Алфред Нойс, а не Йозеф Шпеер. И има замесени диаманти. Полицията смята, че е убийство с цел грабеж, нищо повече. Начинът на действие на убиеца просто е съвпадение. Точно затова хората от Лос Анджелис не са довтасали тук, а си стоят в Америка.

— Може би е съвпадение, но може би не.

Форд натисна спирачката и забави, за да спре на един светофар.

— Добре, какво възнамеряваш да правиш? Вече не си ченге. Не разполагаш с власт. Ако започнеш да ровиш и да си пъхаш носа, за да откриеш нещо, всички ще започнат да те питат кой си и какъв си. Убийството на Нойс ще върне цялата история в медиите — продължи той. — Всички са се приготвили да продават билети за първия ред, а от таблоидите ще измислят някаква връзка, дори да не съществува. Реймънд беше звезда по всички световни телевизии. Ти също. А хората не забравят такива неща. Може и да си сменил името си, но лицето ти е същото. Ами ако някой направи връзката и се сети кой си? Ще разберат и новото ти име, и новия ти адрес.

Светна зелено и Форд бавно потегли напред след останалите автомобили.

— А какво ще стане, ако тази информация по някакъв начин стигне до лошите хора в ПУЛА, които продължават да се интересуват от Джон Барън? И да се питат какво е станало с него, къде изчезна,

къде е сестра му? Вече те предупредих за сайта на Джийн Върмиър. А сега има и някакъв нов, който не особено креативно е наречен „Лафче за ченгета“. Чувал ли си за него?

— Не.

— Чат за полицаи от целия свят. На полицейски жаргон, с типичното им чувство за хумор и типичната им отмъстителност. Мога да се хвана на бас, че името „Джон Барън“ излиза там поне два пъти в месеца, споменавано я от Върмиър, я от останалите полицаи, които помнят какво стана с Ред, Лен Полчак, Рузвелт Лий, Валпарайсо и Джими Халидей. Те са готови да платят от джоба си, за да те открият. На останалите казват, че си забравил нещо важно в Лос Анджелис и те искали да ти го върнат.

Мартин се извърна към прозореца, но Форд продължи неумолимо.

— Ако започнеш да вдигаш шум, Ник, поставяш живота си в опасност заедно с всичко, което си постигнал междувременно. А освен това подлагаш на риск и Ребека.

Мартин се обърна към него.

— И какво очакваш от мен, по дяволите?

— Да завием обратно и ти да се прибереш в Манчестър. Аз ще следя как върви разследването тук. Ако излезе нещо, ти ще бъдеш първият, който ще научи за него.

Форд спря на следващия светофар. Двамата приятели за момент замълчаха.

— Ник, моля те, послушай ме — обади се накрая Форд. — Върни се в Манчестър.

Мартин го изгледа продължително.

— А какво е другото?

— Какво друго?

— Това, което не ми казваш. Забелязах го още в първата минута, когато ме взе от летището. Знаеш и още нещо, нали?

— Нищо не знам.

— Аз много харесвам нищото, давай.

— Добре. — Светна зелено и Форд отново потегли. — Когато прочете за трупа в парка, какво си помисли първо?

— Реймънд.

— Автоматично, нали? Просто те преряза.

— Точно така.

— И все пак и двамата знаем, че Реймънд е мъртъв, при това отдавна.

— Да, и? — Мартин го гледаше изпитателно в очакване да продължи.

— Когато за пръв път чух за трупа в парка, гол и с обезобразено лице, още преди да се разбере, че е Алфред Нойс, просто ей така накарах един от колегите репортери на „Таймс“ в Ню Йорк да се поразходи.

— И?

— Тази сутрин, докато си пътувал насам, той ми каза какво е открил. Досието на Реймънд липсва от кабинета на съдебния лекар в Лос Анджелис. Просто е изтрито от базата данни. Отпечатъците от пръстите му, снимките, всичко — изчезнали са. Същото е станало и с досието на полицията на сървър в Паркър Сентър. Както и с досието му в Сакраменто. И с доклада, който са написали в Бевърли Хилс след огледа на апартамента на Алфред Нойс. И с полицейското му досие в Чикаго. А най-интересното е, че някой е проникнал дори в базата данни на ФБР и отново е изтрил всичко, свързано с Реймънд. В момента проверяват бюро на Интерпол във Вашингтон и полицейските бази данни в Сан Франциско и Мексико Сити, където също се пазят копия от снимката и пръстовите му отпечатъци. След като тези неизвестни хакери са успели да влязат навсякъде, какво според теб ще намерим ние?

— Кога е станало?

— Няма как да се разбере. — Форд хвърли поглед на Мартин, после отново насочи вниманието си към пътя. — Но има и още. Заради скандала с кремирането в Лос Анджелис са уволнени трима души — двама мъже и една жена. Мъжете са умрели в разстояние на три седмици, а жената е изчезнала безследно — всичко това в рамките на четири месеца след инцидента. Жената уж отишла да живее при сестра си в Ню Орлиънс, но тя всъщност няма сестра в Ню Орлиънс. Само един чичо, който дори не си спомня кога му се е обаждала за последен път.

Сякаш някой беше положил ледена ръка на тила на Мартин. Беше усетил същото, когато за пръв път прочете за трупа, открит в парка, но тогава съзнателно беше игнорирал това усещане.

— Значи смяташ, че е възможно Реймънд все още да е жив?

— Нищо не смятам. Но ние знаем, че някой му изпрати самолет да го прибере, и то два пъти. А това означава, че не е работел на своя глава, а работодателят му разполага със солидни средства.

Мартин се загледа пред себе си. Беше подозирал нещо подобно през цялото време. Беше се опитал да го изтъкне пред началника на полицията, но Харуд грубо го беше отрязал, твърдо решен да сложи край на случая и да запази в тайна истината за отряда. Мартин рязко се обърна към Форд.

— Ами лекарят, който е установил смъртта му в болницата?

— Казва се Феликс Норман. Вече не работи там. Пратил съм двама души да го търсят.

— Господи боже. — Мартин изведнъж се сети още нещо. — Полицията в Лос Анджелис знае ли?

— Не знам. Дори да знаят, не са предприели нищо. Двамата мъже явно са починали от естествена смърт. За жената така и не е подаден доклад за изчезнало лице, а кой ти влиза в стари папки и бази данни по случай, който е официално приключен и с който никой не иска да има нещо общо?

Пред тях изникна кръглата кула на „Барьер Монсо“ — един от малкото запазени пунктове за плащане на пътна такса, построени в целия град в края на XVIII век. Зад него се простираше безрадостната зимна пустош на някакъв парк.

— Това ли е? Тук ли са намерили тялото на Нойс?

— Да. Това е паркът „Монсо“.

Форд видя как очите на Мартин светнаха, докато се приближаваха. Долови наелектризирането на атмосферата, когато Мартин се изправи на седалката и очите му започнаха да се стрелкат, като несъзнателно отбелязваха подробности от улиците, квартала и различните пътища към парка. Без да иска, той гледаше откъде би могъл да мине убиецът. Ченгето в него се събуждаше за нов живот. Ставаше точно това, от което се опасяваше Дан Форд.

— Ник — обади се той предупредително. — Не се замесвай. Не знаем нищо със сигурност. Остави на мен да проверя тази история с колегите от Лос Анджелис. Дай шанс на парижката полиция.

— Нека само да се поразходим в парка — каза Мартин. — И ще видим какво ще стане.

Три минути по-късно Форд паркира ситроена на рю дьо Тан, по диагонал срещу парка. Беше едва дванайсет и половина на обяд, когато излязоха от колата, прекосиха булеварда в ярката слънчева светлина на зимата и влязоха в парка „Монсо“, — построен от дук Дьо Шартр през XVIII век. Двамата преминаха през оградата от ковано желязо недалеч от метростанция „Монсо“, после закрачиха по алеята към мястото, където бяха открили Нойс.

Когато се доближиха на двайсетина метра, забелязаха трима униформени полицаи, застанали пред един гъст храсталак от вечнозелени растения, над които се издигаше висок кестен с оголени от зимата клони. По-навътре стояха двама цивилни и разговаряха. Явно бяха детективи. Единият беше нисък, набит и сочеше насамнатам, сякаш обясняваше какво е станало; другият кимаше в отговор и, изглежда, задаваше въпроси. Беше по-млад, много по-висок от събеседника си и в никакъв случай не приличаше на французин.

Беше Джими Халидей.

— Изчезвай от тук — нареди Форд в мига, в който го забеляза. Мартин се поколеба.

— Веднага! — настоя Форд.

Мартин се обърна и закричи в обратната посока. Приятелят му го следваше по петите. Донякъде очакваше да види Върмиър, но Халидей? Какво правеше той тук?

— Точно това ти обяснявах преди, но сега изведнъж ти стана ясно, нали? — обади се Форд.

Той го настигна по алеята и двамата излязоха от парка през портата до станцията на метрото.

— От колко време е в Париж?

— Нямам представа. За пръв път го виждам. Нали ти казах, че досега от полицейското управление в Лос Анджелис се държаха настрана. Явно току-що е пристигнал.

— А другият детектив с него? Той ли води разследването?

Форд кимна.

— Инспектор Филип Ленар, от префектурата на полицията в Париж.

— Дай ми ключовете от колата, ще те чакам вътре. Халидей те познава. Върни се и виж какво ще ти каже.

— Сигурно ще ме пита за теб.

— Не, ще пита за Джон Барън — поусмихна се Мартин. — А ти не си го виждал, откакто напусна Лос Анджелис.

Мартин се качи в ситроена и зачака. Халидей. Независимо от официалната им позиция можеше да се очаква, че от ПУЛА ще изпратят някого. А Халидей, независимо в кой отдел работеше в момента, знаеше повече за случая с Нойс от всеки друг в полицията, така че беше естествено да го изберат. Може би дори сам беше пожелал да дойде.

Това накара Мартин да се запита дали полицията в Лос Анджелис не търси нови факти, точно както и Форд, който беше пуснал репортерите си от вестника — и ако беше така, дали не бяха

достигнали до същите липсващи елементи от историята и следователно до същото смразяващо предположение: че Реймънд по някакъв начин е бил изкаран от болницата жив, като е оставил след себе си само удостоверение за смъртта и един кремиран труп. А сега, когато досието му го нямаше, вероятните му съучастници или бяха мъртви, или безследно изчезнали и никой не знаеше каква е действителната му самоличност, той се беше възстановил и беше продължил работата си.

Нюшател, Швейцария

Ребека го видя за пръв път сред гостите, които дойдоха да разгледат „Юра“ към средата на юли. Няколко седмици по-късно го засече на обяд в дома на Ротфелс. Той знаеше, че тя е пациент в „Юра“, и прояви голям интерес към новата програма за лечение. Разговаряха в продължение на цял час, после си поиграха с децата на Ротфелс и до вечерта тя вече беше убедена, че той се е влюбил в нея. И все пак мина повече от месец, преди да се престраши да я хване за ръката, а после и още един, преди да я целуне за пръв път.

Тези първи месеци, преди да установят физически контакт, бяха не по-малко мъчителни и за нея самата. Начинът, по който я гледаше, ясно говореше какво изпитва към нея, и нейните чувства не закъсняха. При всяка мисъл за него тя настръхваше цялата, а моментите, в които бяха заедно, бяха най-интензивните преживявания в нейния живот — дори ако просто се разхождаха покрай езерото, където гледаха как вятърът къдри повърхността на водата или слушаха как чуруликат птичките. Тя беше сигурна, че Александър Кабрера е най-красивият мъж, когото е виждала и дори когото можеше да си представи. Това, че беше на трийсет и четири, значи с десет години по-възрастен от нея, нямаше значение. Нито пък фактът, че той беше високо образован, преуспяващ бизнесмен и по някаква случайност дори беше началник на Жерар Ротфелс.

Аржентинец по произход, Кабрера беше собственик и управител на „Кабрера Уърлдуайд“ — компания, която проектираше, инсталираше и поддържаше тръбопроводи за всички области на индустрията, от селското стопанство до добиването и производството на петрол, в повече от трийсет държави по света. Седалището на

компанията му беше в Буенос Айрес, но европейският ѝ клон се управляваше от Лозана, където той живееше по няколко дни всеки месец, а поддържаше и малък офис в Париж, в дългосрочно нает апартамент в хотел „Риц“.

Тъй като не искаше да дава повод за слухове нито в компанията, нито в дома, от който тя беше станала съществена част, Александър беше настоял да се срещат тайно.

В продължение на четири великолепни, изпълнени с любов месеца връзката им беше точно такава — тайна. Виждаха се само в случаите, в които той беше по работа в Лозана или когато успееше да убеди семейство Ротфелс да се разделят с детегледачката си за един, два или три дни. Пристигаше и внезапно я отвеждаше в Рим, Париж или Мадрид. Настаняваха се в различни хотели, после частен автомобил идваше да я вземе до мястото, където беше отседнал той, а накрая я връщаше в нейния. Не бяха спали заедно. Той ѝ беше обещал, че това ще се случи едва през първата сватбена нощ. А сватба щеше да има. Александър ѝ го беше обещал още първия път, когато я целуна.

Този следобед, облечена топло, за да се предпази от януарския студ, Ребека седеше на една пейка до замръзналото езеро недалеч от дома на семейство Ротфелс и наблюдаваше тримата си възпитаници — Патрик, на три, Кристин, на пет, и Колет, на шест. Децата се учеха да карат кънки. Щяха да свършат след двайсет минути и да се върнат в къщата за горещ шоколад. После тя щеше да отведе Патрик, за да си играе с него; Кристин и Колет имаха урок по пиано, а после и по италиански — учителят идваше в три следобед всеки вторник и четвъртък. В четири следобед всяка сряда и петък идваше друг учител, който им преподаваше руски, а после оставаше още един час с Ребека. Тя се чувстваше все по-комфортно с френския, италианския и испанския и бързо се доближаваше до сходни умения по руски. Немският продължаваше да бъде сериозен проблем за нея, защото не успяваше да се справи с гърлените му звуци.

Днешният ден обаче беше по-специален, защото същата вечер Александър пристигаше в Швейцария за работна вечеря след десетдневно посещение в Буенос Айрес. Проблемът беше, че тази вечеря щеше да се проведе в Сен Мориц, а Сен Мориц беше чак в другия край на страната. На всичко отгоре той трябваше да се върне в Париж веднага след това. И макар че поне по веднъж на ден

разговаряха по телефона, не се бяха виждали от няколко седмици и Ребека копнееше да замине за Сен Мориц.

И все пак тя знаеше, че е невъзможно както заради неговия пост на президент на компанията и натоварения му график, така и заради собственото му схващане за тяхната връзка, която трябваше да бъде чиста и изпълнена с достойнство. Просто трябваше да го приеме. Както беше приела да се срещат тайно. Той ѝ беше обещал, че когато дойде време да се женят, целият свят ще научи. Но дотогава връзката им трябваше да си остане тайна. За нея знаеха единствено те двамата, мистър и мисис Ротфелс и Жан-Пиер Роден — намусен едър французин, който се грижеше за всички дела на Александър и го следваше неотлъчно.

Е, всъщност знаеше и още някой — лейди Клем, която се беше запознала с Александър още през септември, когато бе посетила семейство Ротфелс и бе разбрала, че той се интересува от „Юра“. После отново го засече в Лондон на един благотворителен търг, организиран от фондацията „Балмор“ в Албърт Хол, където Александър направи щедро дарение специално за „Юра“. Срещнаха се за трети път няколко месеца по-късно, когато Клем беше отишла на гости на Ребека в Нюшател. Ребека отведе Клем настрани, за да ѝ разкаже за връзката им и да я накара да обещае, че ще я запази в тайна — дори от собствения ѝ брат, който продължаваше да мисли, че трябва да я защитава от всичко, и в най-добрия случай я смяташе за твърде деликатна в емоционално отношение. След всичко, което бяха преживели заедно, беше доста вероятно той да реагира доста бурно, дори ирационално, ако разбере до каква степен е развила отношенията си с космополит като Александър Кабрера. Никълъс би решил, че този мъж просто си играе с нея, макар че със сигурност не беше така. Самият Александър настояваше да пазят тайна, поне засега.

— Пък и щом Никълъс може да има тайна връзка с теб, защо аз да нямам нещо подобно с Александър? — ухили се Ребека. — Да играем честно. Твоята игра ще се казва „Не казвай на Никълъс“. Става ли?

— Става — засмя се Клем.

После двете се хванаха за показалците и си обещаха, че Клем няма да казва нищо на Никълъс, докато Ребека не ѝ разреши. Клем спази обещанието си и няколко месеца по-късно Никълъс Мартин все

още не знаеше нито за конспирацията срещу себе си, нито за любовния живот на собствената си сестра.

Енотека „Л'Екюз Мадлен“, Париж, вторник, 14 януари, 2:30 следобед

Дан Форд набра един номер на мобилния си телефон, после го подаде на Халидей и отпи от чашата бордо, докато слушаше как Халидей сменя резервацията си за друг полет, за да може да остане в Париж с няколко дни повече, отколкото беше възнамерявал.

Бяха дошли от парка „Монсо“ преди двацет минути с такси. Халидей искаше да изпие нещо, а Форд искаше да го отдалечи от парка. „Л'Екюз“ беше достатъчно далеч от всички улици, по които Мартин можеше да си тръгне.

Форд съзнателно беше повел Халидей към метростанцията, а после двамата бяха прекосили широкия булевард така, че да се виждат отдалеч. Той знаеше, че Мартин е съвсем наблизо, и се надяваше той да забележи какво става и просто да отиде със ситроена до апартамента му на Левия бряг. Засега нямаше как да разбере дали е постъпил така и дали изобщо ги е видял. Като нищо можеше още да стои пред парка.

— Извинявай, но ми казва да изчакам. — Халидей посочи към телефона, после надигна брeндитo си и отпи голяма глътка.

— Няма проблеми — кимна Форд.

Халидей сякаш беше остарял с десет години за десетте месеца, през които не се бяха виждали. Беше отслабнал, лицето беше измъчено и прорязано от бръчки, а сините му очи, които преди бяха толкова пронизващи, сега изглеждаха уморени и вяли. Измачкани сиви панталони и светлосиньо яке допълваха тъжната картина.

Очевидно уморен и измъчван от часовата разлика, Халидей беше пристигнал от Лос Анджелис същата сутрин и беше отишъл направо в офиса на инспектор Ленар в полицейската префектура, за да го придружи до местопрестъплението в парка „Монсо“. По-интересното бе, че Халидей вече не работеше за полицейското управление на Лос Анджелис, а беше частен детектив, нает от застрахователната компания на Нойс, за да разбере какво се е случило с откраднатите

диаманти на стойност двеста и петдесет хиляди долара. При нормални обстоятелства полицията избягваше да сътрудничи на частни детективи, но Халидей все пак беше бивш детектив от ПУЛА, който беше работил по случая с Нойс, и Ленар го посрещна също толкова колегиално, колкото и Дан Форд.

Според първоначалния си план Халидей трябваше да остане в Париж два или три дни и да прегледа доказателствата, с които разполагаше френската полиция. Но нещата се бяха променили, след като Форд дойде при тях в парка, защото точно в този момент Ленар научи по телефона си, че Фабиен Кюрте, един от най-богатите търговци на диаманти в света, е бил убит в апартамента си в Монте Карло. Застрелян на място от неизвестен извършител.

Ленар дори нямаше нужда да обяснява на Форд или Халидей каква е връзката. Именно Фабиен Кюрте беше човекът, при когото беше отишъл Алфред Нойс в Монте Карло и от когото беше купил диамантите, изчезнали след обира.

Ленар беше хванал първия самолет за Монте Карло, а Халидей беше попитал Форд дали не могат да изпият по нещо в някой бар, откъдето той да се обади и да отмени самолетната си резервация. Естествено, истинската причина беше, че иска да поговори с него, и на Форд не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи.

По пътя Халидей не беше казал почти нищо съществено — двамата обсъдиха накратко убийствата на Нойс и Кюрте, а после Халидей заяви, че се радва да го види и че му завивда, че професията му го е изпратила да живее и работи в град като Париж. Темата за Джон Барън изобщо не беше повдигната. Халидей спомена Реймънд само веднъж, между другото и в минало време, като изобщо не създаде впечатление, че храни същите подозрения като Форд.

Всичко това накара Форд да се зачуди защо изобщо Халидей е дошъл в Париж. Освен ако не беше внимателно планиран опит да поднови отношенията си с журналиста, а чрез него — и с Джон Барън. Независимо от сегашното си състояние преди по-малко от година Халидей все пак беше първокласен детектив, чийто талант да манипулира и контролира хората беше изострен като бръснач под ръководството на Ред Макклачи в Отряд 5–2. Форд трябваше постоянно да си го напомня, за да не издаде нищо важно.

— Благодаря — каза Халидей, после затвори телефона и го върна на Форд. — Готово. — Той взе чашата си и се облегна. — Знаеш ли, че се разведох, Дан. Жена ми взе децата. Преди колко време беше... Почти седем месеца вече.

— Съжалявам.

Халидей се загледа в чашата си и завъртя алкохола в нея, после я изпи и направи знак на сервитьора за още една.

— Разпуснаха и отряда — добави той.

— Знам.

— След сто години история останахме само аз и Барън. Само Джон и аз. Последните членове на Отряд пет-две.

Ето как значи възнамеряваше да намеси Барън в разговора. Форд не беше сигурен как ще продължи, но не му се наложи да чака дълго — Халидей веднага зададе най-важния въпрос.

— Къде е той?

— Барън ли? Не знам.

— Хайде де, Дан.

— Наистина не знам, Джими.

Новото питие на Халидей пристигна и той изпи половината на един дъх, после остави чашата на масата и погледна Форд в очите.

— Знам, че не му беше лесно с някои от момчетата в отряда. Искях да поговорим. Но не можах да намеря нито телефона, нито адреса му. Опитах се да се свържа с него чрез сестра му в „Св. Франсис“, но тя вече не беше там. Отказаха да ми съобщят както какво е станало с нея, така и къде са я преместили. Опитах се да се свържа и с теб. Не си спомням точно кога. Вече те бяха прехвърлили във Вашингтон. Затова се опитах да ти се обадя там.

— Не съм разбрал.

— Двамата с Джон трябва да поговорим, Дан. Искам да го открия.

Форд не се поддаде на натиска.

— Не съм го виждал още от Лос Анджелис. Искан ми се да ти помогна, но не мога. Съжалявам.

Форд отпи от бордото си. Изобщо не се съмняваше, че Халидей е разбрал, че лъже. Преди щеше да му го каже в очите, но сега просто седеше с чаша в ръка и гледаше как барът се изпразва. Парижани си тръгваха след края на обяда.

Форд не знаеше какво да мисли. Може би Халидей просто беше смазан емоционално — крахът на Отряд 5–2 беше последван от унизителното понижение в транспортния отдел на полицията, а накрая бяха последвали развод и загуба на децата. Може би търсеше Барън само защото имаше нужда от приятел. Някой, с когото да седнат и отново да си поговорят за старите времена. От друга страна, може би обвиняваше Барън за случилото се. Може би дори беше изфабрикувал цялата история с работата си като частен детектив за застрахователна компания. Убийството на Нойс и фактът, че Дан Форд живееше в същия град, бяха идеално извинение.

— Трябва да си почина, Дан — изправи се изведнъж Халидей. — Колко ти дължа?

— Аз ще оправя сметката, Джими.

— Мерси.

Халидей довърши питието си, после остави чашата на масата и се наведе към Форд.

— Искам да разговарям с Джон. Днес, най-късно утре. Отседнал съм в хотела „Айфел Камброн“. Нали ще му кажеш? Кажи му, че има връзка с Реймънд.

— С Реймънд?!

— Просто му кажи, става ли? Кажи му, че имам нужда от помощ.

Халидей задържа погледа на Дан Форд още малко, после рязко се извърна и тръгна към изхода. Форд бързо скочи на крака, остави две банкноти по двайсет евро на масата и го последва в ярката светлина на следобеда.

Нито Дан Форд, нито Джими Халидей бяха забелязали едрият брадат мъж, който седеше сам на една маса близо до изхода. Нито пък го видяха как излезе на тротоара веднага щом излязоха. Форд настаня Халидей в едно такси и каза на шофьора името на хотела му. Мъжът ясно го чу. Форд дори не разбра, че го наблюдават, докато бързо крачеше към станцията на метрото на Плас дьо ла Мадлен и в движение вдеше мобилния си телефон от джоба на самото.

Не го бяха забелязали и по-рано, докато седеше на една пейка в парка „Монсо“ и хранеше гълъбите, без да откъсва поглед от хората, които оглеждаха местопрестъплението. Не забелязаха и как ги проследи, докато излизаха от парка, видя как се качиха на едно такси и ги последва с друго такси до „Л’Екюз Мадлен“.

Брадатият мъж остана още десетина секунди на тротоара пред заведението, като очевидно се колебаеше какво да предприеме. Накрая се обърна, пое надолу по улицата и потъна в тълпата от пешеходци по Плас дьо ла Мадлен.

Казваше се Юрий Рилеев Коваленко. Беше на четирийсет и една и работеше като следовател в отдел „Убийства“ на руското Министерство на правосъдието. Беше дошъл в Париж по молба на френското правителство, за да им сътрудничи в разследването на убийството на Алфред Нойс. Официално се водеше за член на френския екип от детективи, но не разполагаше с полицейски правомощия и докладваше единствено на старшия офицер Филип Ленар, който имаше напълно професионално отношение, но все пак го държеше на дистанция от действителния ход на разследването, като сам избираше каква част от новооткритата информация да сподели.

Отношението на Ленар беше разбираемо поне от две гледни точки. Първата беше, че престъплението все пак беше извършено в неговия град и именно от неговите хора се очакваше да разкрият кой е извършителят. Втората беше, че френското искане за помощ от руски следовател всъщност беше иницирано от руска страна посредством тяхното Външно министерство и поканата от страна на французите

беше един вид дипломатическа отстъпка. Вместо това го представиха като естествен и логичен ход, защото убитият все пак беше бивш руски гражданин. В крайна сметка го отнесе Ленар — сервираха му руския детектив и му казаха, че трябва да го държи в течение по случая, без да му обяснят нищо повече.

Всичко това беше причина за донякъде напрегнатите отношения помежду им, както и за факта, че Коваленко все още не беше представен на репортера на „Лос Анджелис Таймс“ Дан Форд, нито пък беше поканен на местопрестъплението в парка „Монсо“, където Ленар беше завел Халидей.

Не беше поканен, но нямаше никакъв закон, който да попречи на един гост на града да си сложи тъмни очила и да седне на една пейка в парка, където да храни гълъбите и небрежно да наблюдава какво се случва наоколо.

Така беше успял да научи нещо за Халидей без чужда помощ. Вече знаеше как изглежда; знаеше, че обича или има нужда да си пийва; знаеше и името на хотела, в който беше отседнал. Нещо повече, неговото трудолюбие беше донесло и допълнителни резултати — Коваленко не пропусна да забележи, че когато Дан Форд пристигна в парка „Монсо“, с него беше и още един мъж, но в момента, в който забеляза полицаите, Форд му каза нещо и мъжът бързо се отдалечи. Коваленко се питаше кой ли е той и защо журналистът го беше отпратил веднага щом бе видял детективите. Щом беше дошъл дотам с Форд, можеше спокойно да се предположи, че се интересува от престъплението, и все пак Форд очевидно държеше да не го видят. Кой да не го види обаче — Ленар или Халидей? Или и двамата?

А най-интересното беше, че всички тези събития — фактът, че Ленар не го беше поканил на срещата с Халидей, бившия детектив, който беше работил по случая с Нойс в Лос Анджелис; появата на Форд, репортерът, който също се бе занимавал със случая „Нойс“ в Лос Анджелис, и необичайното поведение на човека, който го придружаваше в парка, подсилваха убеждението на Коваленко, че смъртта на Алфред Нойс беше повече от убийство с цел грабеж и всъщност беше продължение на нещо, което беше започнало в Америка преди почти цяла година. Точно затова беше дошъл в Париж.

Единствено руското Министерство на правосъдието, а сега и парижката префектура на полицията знаеха, че Алфред Нойс е бивш

руски гражданин. Точно както и братята Азов, шивачите от Чикаго, които бяха застреляни от прословутия Реймънд Оливър Торн малко преди да се качи на влака за Лос Анджелис. На американския континент бяха убити и още двама души от руски произход, при това непосредствено преди Торн да пристигне в Чикаго — единият беше управител на банка в Сан Франциско, а другият — известен скулптор от Мексико Сити. Сан Франциско и Мексико Сити — градове, потвърдени и от данните на магнитната лента в паспорта на Торн, от които се виждаше, че ги е посетил на съответните дати. Четирима бивши руски граждани бяха убити в разстояние на няколко дни. Петият, до когото се беше опитвал да се добере Торн, преди да убият и него самия, беше Алфред Нойс. Пътуването на бижутера до Лондон несъмнено беше спасило живота му. Проблемът беше, че предполагаемият извършител на всички тези престъпления, Реймънд Оливър Торн, също беше мъртъв, тялото му беше кремирано, а действителната му самоличност и мотивът да извърши убийствата оставаха неизвестни.

Именно заради това от Москва в Северна Америка бяха изпратени руски следователи, които да помогнат на местните органи на полицията да разберат дали убийствата не са част от някакъв заговор срещу бившите руски граждани. С федерално одобрение полицейското управление в Лос Анджелис беше дало руските следователи да огледат съдържанието на куфарчето на Реймънд, извадено от „Саутуест Чийф“. Те го проучиха внимателно, но съдържанието му — ключове от сейф, бележките на Реймънд за Лондон, къщата на Ъксбридж Стрийт, руското посолство, бар „Пенритс“, „И. М.“ и „Москва, 7 април“ — беше също толкова голяма загадка за тях, колкото и за всички останали. И макар че автоматичният пистолет „Рюгер“ наистина се оказа оръжието, с което бяха убити братята Азов в Чикаго, то не беше използвано нито в Сан Франциско, нито в Мексико Сити. Така че дори Реймънд Торн наистина да беше извършил тези престъпления, нямаша конкретни доказателства, които да го свържат с тях. Смъртта, кремирането на тялото му и липсата на допълнителна информация бяха сложили край на разследването и материалите по случая се озоваха в една папка редом с хилядите други неразкрити убийства, които изпълваха до тавана едно складово помещение в Москва, дълго цяла пресечка. А когато Алфред Нойс

безмилостно беше убит в Париж от неизвестен извършител, папката отново беше отворена, а разследването беше поверено на Коваленко.

Ако някой го попиташе директно какво мисли, Коваленко щеше да отвърне, че според него убийството на Нойс и по-ранните убийства на американския континент са били разборка — насилствено разчистване на сметки. Естествено, той не знаеше причината. Всъщност дори не разполагаше с никакви доказателства за теорията си.

Въпреки това убийството на Нойс отново беше възбудило интереса на всички замесени — не само на руското Министерство на правосъдието и парижката префектура на полицията, но и на бивш детектив от отдел „Убийства“ на ПУЛА, и на репортер от „Лос Анджелис Таймс“, които бяха работили по случая в миналото.

В Русия чуждестранните журналисти и техните приятели почти винаги се приемаха за подозрителни по презумпция, защото автоматично ги смятаха за сътрудници на разузнавателните служби на съответната държава, и според Коваленко нямаше причина да се смята, че в Париж положението е различно. Нямаше как да разбере какво са обсъждали Форд и Халидей в „Л'Еклюз“. Самоличността на приятеля на Форд от парка и начинът, по който се беше държал, бяха не по-малко мистериозни.

Нямаше и причина да се вярва, че руските следователи, изпратени на американския континент, нарочно са били лишени от информация. От друга страна, тъй като разрешението да проучват доказателствата и да разговарят с местните органи на властта несъмнено беше минало през Вашингтон, не беше пресилено да се предположи, че не са им казали всичко. Предвид руския опит с чуждестранните журналисти и необичайното поведение на Форд в парка, комбинацията възбуди интереса на Коваленко и той си каза, че Форд може би е важен играч, около когото ще се завъртят интересни събития. Значи трябваше да го наблюдава — внимателно.

Апартаментът на Дан и Надин Форд на рю Дофин, Вторник, 14 януари, 8:40 вечерта

— Халидей не е повдигнал въпроса за Реймънд без причина — каза Никълъс Мартин и се облегна на масата в миниатюрната трапезария на семейство Форд. — И не е поискал да му помогна просто ей така.

Мартин беше видял как Форд и Халидей прекосиха парка „Монсо“ и хванаха такси. Точно както се беше надявал Форд, той се беше досетил, че тази маневра е сигнал за него да се качи на ситроена и да изчезва. Мартин се беше подчинил. След доста въртене бе успял да намери апартаента на Форд на рю Дофин. Там малко изненада симпатичната съпруга на Форд, но макар че започваше да изпитва проблеми с бременността си, Надин енергично го приветства с „Добре дошъл“, направи му сандвич, наля му чаша вино и поведе разговор с него, като направи всичко с цялата топлина и добро настроение, което заслужаваше най-добрият приятел на Дан Форд.

А сега двамата най-добри приятели седяха в трапезарията и яростно спореха. Мартин беше твърдо решен да се обади на Халидей и да разбере какво точно знае за Реймънд. Форд беше на мнение, че той трябва веднага да напусне Париж и да се скрие, докато Халидей не си тръгне.

И Мартин може би щеше да го послуша, ако не беше видял как Халидей си тръгва от мястото, където бяха убили Алфред Нойс в парка „Монсо“ в Париж, и не си беше спомнил за парка „Макартър“ в Лос Анджелис, където Халидей, Ред и останалите си бяха тръгнали от мястото, където беше убит Йозеф Шпеер. Не можеше да забрави тази картина, нито да остане безразличен към вълната от спомени, която я последва. Той почувства огромна вина не само за невинните жертви, загинали заради неговата грешна преценка по отношение на Реймънд, но и защото самият той беше застрелял Рузвелт Лий и Марти Валпарайсо.

Присъствието на Халидей му беше припомнило миналото. Мартин най-сетне трябваше да застане срещу тези мъчителни спомени, за да се справи с тях веднъж завинаги. Да ги разкаже с думи. Да ги изкара от себе си. Да плаче, ако трябва. Да крещи. Да изпада в пристъпи на ярост. Да се освободи от тази тежест. Ето защо налагаше да разговаря с Джими Халидей. Той беше единственият човек на света, който можеше да го разбере, защото беше присъствал на всички събития.

— Ами ако това, че спомена Реймънд и помоли за помощ, е било просто примамка? — Дан Форд остави чашата си на масата и се облегна назад. — Ако нарочно е изпуснал две-три силни фрази, за да те изкара на светло?

— Според теб той ми има зъб ли?

— Откъде можеш да си сигурен, че именно той не е започнал цялата кампания на полицаите от Лос Анджелис срещу теб? А дори да не е било така, след случая с Реймънд той е загубил всичките си приятели, самоуважението, работата и дори семейството си. Не е изключено да знае какво сме открили за Реймънд. Може би дори сам е научил още нещо и наистина иска да го сподели с теб. Представи си, че те смята за отговорен за всичките си нещастия и иска да ти го върне? Готов ли си да поемеш този риск?

Мартин отклони поглед. Знаеше, че Форд просто се опитва да го предпази. И може би имаше право, но все пак грешеше в едно. Независимо колко ниско беше паднал Халидей, той никога не би започнал кампанията срещу Мартин. Дан Форд може би се беше досетил какво точно е станало в депото, но никога не беше притискал Мартин да разговарят за това. Така че той нямаше как да знае какво точно беше направил Халидей там.

Да, Форд може би имаше право да се опитва да го предпази от Халидей, но освен собствените му чувства, тежестта на вината и простичкото човешко желание да си поговори с някого оставаше и вероятността предположението на Форд да е вярно — Халидей наистина да беше научил нещо и да иска да го сподели с Мартин. А този довод беше по-силен от здравия разум на Форд. Мартин отново го погледна в очите.

— Искам да се срещна с Халидей. Да отида в хотела му. Сега, довечера.

— Да се срещнеш с него? — повтори невярващо Форд. — Лице в лице?

— Да.

Надин Форд положи длан върху ръката на съпруга си. Тя почти не разбираше за какво си говорят, но беше доловила, че спорът изведнъж е поел в нова посока. Разбра го от начина, по който се погледнаха, усети чувствата зад думите им и това я изплаши.

— *C'est bien* — каза меко Форд, като се усмихна и я погали по корема. — Всичко е наред.

Мартин не можа да сдържи усмивката си. Надин беше започнала да учи Дан на френски още докато живееха в Лос Анджелис и очевидно беше добра учителка, защото именно познанията му по езика бяха основната причина да го прехвърлят в парижката редакция. Няколко месеца по-късно чуждият език му прилягаше удобно като стар пуловер.

Мобилният телефон на Форд изчурулика откъм кухнята и той отиде да го вдигне.

— Дан Форд — каза. — *Comment? Où?*

„Какво? Къде?“

Гласът на Форд изведнъж се изпълни с учудване и тревога. Мартин и Надин погледнаха към кухнята. Форд стоеше прав и напрегнато се вслушваше в гласа на човека от другата страна.

— *Oui, merci* — каза накрая и затвори, после се върна в трапезарията. — Беше инспектор Ленар, току-що се е върнал от Монако. Открили са Халидей мъртъв в стаята му в хотела.

— Какво?!

— Бил е убит.

Хотел „Айфел Камброн“, рю дьо ла Кроа-Нивер, 9:20 вечерта

Дан Форд паркира ситроена си на половин пресечка от хотела. От паркинга се виждаше входът на „Айфел Камброн“, задръстен от униформени полицаи и линейки. Сред тях беше спряно и бежовото пежо на Ленар.

— Ник — обади се меко Форд. — Точно в момента никой не знае кой си. Но ако не са информирали ПУЛА, съвсем скоро ще го направят. Ако влезеш с мен, Ленар ще попита кой си и какво правиш там. Сам си търсиш белята.

Мартин се усмихна.

— Вкарай чара си в действие. Кажи му, че съм ти приятел от Щатите.

— Ти твърдо си решил да се самоубиеш, така ли?

— Дан, Джими Халидей ми беше приятел и партньор. Искam да науча нещо повече за смъртта му. Може и да се справя по-добре от френската полиция. Длъжен съм поне да опитам. — Той помълча, после добави: — Сигурен съм, че той би направил същото за мен.

Когато влязоха, Ленар вече беше там. С него имаше и още един детектив. Малък екип от криминалисти събираше доказателства от спалнята и банята. Фотографът на полицията снимаше, каквото му кажат.

Трупът на Халидей беше на леглото, облечен с тениска и боксерки. Тениската и завивките около горната половина на тялото му бяха подгизнали от кръв. Главата беше странно наведена назад на възглавницата. Те се доближиха още малко и видяха защо. Гърлото му беше прерязано почти до гръбнака.

— *Qui est-ce?* — попита Ленар, като гледаше Мартин.

— Никълъс Мартин, *un ami américain* — отвърна Форд. — *D'accord?*

Ленар изучаващо го огледа, после кимна и отвърна на английски:

— Стига да не се пречка и да не пипа нищо.

Форд кимна признателно.

— Имаш ли представа какво е станало?

— По килима до вратата има още кръв. Сигурно си е почивал или е бил в тоалетната, когато някой е почукал. Той е отишъл да отвори и убиецът му е прерязал гърлото моментално, а после го е пренесъл до леглото. Станало е толкова бързо, оръжието на убийството очевидно е било много остро — бръснач, предполагам, или някакъв специален боен нож.

— Убийство с цел грабеж? — попита Форд.

— Поне на пръв поглед не изглежда така. Май нищо не липсва от портфейла му. Багажът му също не е бил разопакован.

Мартин внимателно пристъпи към леглото, за да разгледа Халидей по-добре. Точно в този момент един брадат мъж с торбест костюм излезе от банята. Беше на около четирийсет години, прилично дебел и с тежки клепачи над кафявите очи, които му придаваха сънлив вид.

— Това е инспектор Коваленко от руското Министерство на правосъдието — каза Ленар на Форд. — Помага ни за убийството на Алфред Нойс, защото Нойс е бивш руски гражданин.

— Доколкото знам, няколко руски следователи дойдоха в Лос Анджелис веднага след инцидента с Реймънд Торн — каза Форд, като хвърли бърз поглед на Мартин. Ето го и отговора на въпроса му дали някой се е свързал с руснаците. — Но не знаех, че Нойс е бил руснак — добави и се обърна към Коваленко. — Дан Форд, репортер от „Лос Анджелис Таймс“.

— Знам кой сте, мистър Форд — отвърна Коваленко с тежък руски акцент. — Разбрах, че детектив Халидей е бил ваш приятел. Искрени съболезнования.

Последното беше произнесено с чувство, затова Форд отвърна:

— Благодаря ви.

— А вие сте приятел на мистър Форд? — Коваленко погледна към Мартин.

— Да, казвам се Никълъс Мартин.

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Мартин.

Коваленко леко кимна. Това беше същият човек, който беше избягал толкова бързо от парка, когато беше забелязал полицията, а сега беше влязъл право на местопрестъплението, без изобщо да се колебае.

— Кой го е намерил? — обърна се Форд към Ленар.

— Една от чистачките дошла да оправи леглото. Когато почукала, никой не отворил, затова тя си отключила и влязла. Видяла го и веднага се обадила на управителя. Било е около седем и двайсет.

Фотографът пристъпи до леглото, за да заснеме трупа от различни ъгли, и Мартин се отдръпна, за да не му пречи. Успя да огледа Халидей по-подробно. Лицето му беше насечено от по-дълбоки бръчки, отколкото си го спомняше. Беше слаб, дори прекалено слаб. А имаше и още нещо. За своите трийсет и пет години изглеждаше направо стар. Но това беше човекът, заради когото изобщо беше влязъл в отряда и който го беше подкрепил по време на кризата около Донлан и целия ужас и кръвопролития около Реймънд. Той беше човекът, който му се беше притекъл на помощ в най-важния момент от живота му, беше се изправил до него и беше спасил както Ребека, така и него самия от полуделия Лен Полчак.

Мартин усети как го обземат тъга и гняв. Той импулсивно се обърна към Ленар.

— Чистачката. Тя обадила ли се е на управителя, или е отишла лично да го извика?

Дан Форд поклати глава, за да го накара да млъкне.

— Питате дали се е обадила от тук или от друго място в хотела? — уточни Ленар.

Твърде късно — вече се беше замесил.

— Да.

— Както можете да предположите, тя се е ужасила от гледката. Избягала е от стаята и се е обадила от един телефон в дъното на коридора, до асансьорите.

Ленар хвърли поглед на Форд.

— Според мен твоят приятел предполага, че убиецът може би все още е бил тук, вероятно в банята или в гардероба, а после си е тръгнал, докато чистачката е отишла да извика управителя. Нали така? — обърна се той към Мартин.

— Само попитах какво точно е станало.

Форд изруга под носа си. Сега вече не само Ленар, но и Коваленко гледаха Мартин с нескрито любопитство. Журналистът разбра, че трябва да се намеси, преди всичко да се е объркало окончателно.

— Познавам съпругата на Халидей — обади се той, като пристъпи между Мартин и Ленар. — Искате ли аз да ѝ се обадя?

— Щом искаш.

Мартин използва момента, за да отстъпи назад и да огледа стаята. Куфарът на Халидей лежеше отворен до леглото и беше пълен с дрехи. Дори принадлежностите му за бръснене стояха вътре. Сякаш току-що е бил отворен, когато било извършено убийството.

— Ник, хайде да тръгваме и да оставим момчетата да си вършат работата — обади се Дан Форд.

Стоеше до вратата и по всичко личеше, че иска да тръгват веднага.

— Сещаш ли се за някаква причина някой да иска да го убие? — попита Ленар.

— Не. Никаква.

— Ела утре сутринта да поговорим, моля те. Може би заедно ще открием нещо.

— Разбира се — каза Форд и двамата с Мартин се обърнаха към вратата.

— Мистър Форд — обади се Коваленко, застанал на прага така, че да не могат да минат. — Вие познавахте детектив Халидей от Лос Анджелис, нали така?

— Да.

— Той беше член на легендарния Отряд пет-две, да?

— Да, точно така — отвърна хладнокръвно и безизразно Дан Форд.

— Репутацията на отряда е добре известна на полицаите в целия свят. Русия не е изключение. Дори в моя кабинет имам снимка на покойния им командир Арнълд Макклачи. Той е бил герой, да? Като Гари Купър в каубойските филми за шерифи.

— Изглежда, знаете много за Америка — каза Форд.

— Не, само малко — усмихна се леко Коваленко, после се обърна към Мартин. — Вие също ли познавахте детектив Халидей, мистър Мартин?

Мартин се поколеба. Осъзнаваше, че с оставането си в Париж, замесването си в убийството на Нойс, желанието си да се срещне с Халидей и с появата си на местопрестъплението, където в момента работеше френската полиция, беше поемал все по-голям риск, точно

както го беше предупредил Форд. И точно затова Ленар беше започнал да го разпитва, а сега и руският детектив. Коваленко приличаше на стар учител с дебелите си бузи, брадата и големите кафяви очи, но това беше само прикритие. Всъщност беше интелигентен и находчив. А освен това си беше написал домашното. Знаеше за 5–2, както и за Ред. Нямаше значение дали наистина има негова снимка на бюрото си. С въпросите си Коваленко просто търсеше някакъв симптом за разпознаване — знак от страна на Мартин или Дан Форд, че знаят повече за това убийство, отколкото са склонни да признаят.

Или пък, помисли си изведнъж Мартин, въпросът всъщност касаеше Нойс и това, което Форд и Мартин знаеха за него за разлика от самия Коваленко, френската полиция и руските следователи, изпратени по-рано в Лос Анджелис.

Но какъвто и да беше въпросът в действителност, Мартин трябваше да внимава с отговора. Ако изпуснеше някоя дума или по друг начин се издадеше, че знае нещо повече за случая, руснакът веднага щеше да го притисне, а точно това не биваше да се случва сега.

— Да, познавах го, но бегло — отвърна безизразно той. — Най-вече от разказите на Дан за него.

— Разбирам. — Коваленко се усмихна вежливо и малко успокои топката, но не съвсем. — А сега сте в Париж на гости на мистър Форд, да?

— Да.

— Може ли да попитам къде сте отседнали?

— В моя апартамент — отвърна Форд вместо него.

— Благодаря — усмихна се отново Коваленко.

— Значи в моя кабинет, в девет сутринта? — обърна се Ленар към Форд.

— В девет, да. Au revoir — каза Форд и избута Мартин навън.

— И защo ти трябваше да започваш с въпросите?

Форд беше като някаква комбинация от баща, по-голям брат, съпруга и шеф на Мартин; говореше напрегнато, но без да повишава тон, докато двамата бързо крачеха по коридора към асансьорите. Навсякъде сновяха униформени полицаи и отцепваха района.

— Ленар те пусна сега, но утре сутринта първият му въпрос ще бъде кой си ти, по дяволите, и какво искаш.

— Добре де, какво толкова съм казал?

— Ник — повиши глас Форд предупредително. — Затваряй си устата.

Двамата стигнаха дъното на коридора и завиха към асансьорите.

— Накарай някое от ченгетата да ти покаже телефона, от който се е обадила чистачката — каза рязко Мартин. — Искam да видя къде е.

— Не се забърквай още повече, по дяволите.

— Дан, някой е прерязал гърлото на Джими Халидей — напомни му Мартин.

Форд спря, въздъхна и доближи най-близкия униформен полицай. Обърна се към него на френски и му обясни, че инспектор Ленар е споменал някакъв телефон, от който се е обадила чистачката, за да извика управителя на хотела; къде точно е този телефон?

— La-bas.

„Ей там.“

Полицаят посочи към един обикновен бял телефонен апарат, монтиран на стената срещу тях. Мартин погледна към него, а после надолу по коридора, откъдето бяха дошли. Телефонът беше на близо трийсет метра от отворената врата на стаята на Халидей. Чистачката, ужасена от вида на убития, сигурно беше тичала по целия коридор, без да се обърне, а това беше предостатъчно за убиеца, за да стигне незабелязан до противопожарното стълбище в другия край на коридора.

— Merci — отвърна Форд и побутна Мартин към асансьорите.

Докато чакаха, вратата на най-близкия асансьор се отвори и от него излязоха двама санитарни, като бутаха носилка на колелца, на която беше сгънат сребрист чувал за трупове. Санитарите се разминаха с тях, без да ги погледнат, и пое по коридора към стаята на Халидей.

— По дяволите — изохка Мартин. — По дяволите, по дяволите, по дяволите.

И двамата бяха свели очи към пода, когато вратата на асансьора се затвори и те поеха надолу.

— Не разбирам как е възможно човек като Халидей, с неговите умения и опит, да се остави да го убият така — каза Форд тихо.

Мартин се опита да възстанови събитията.

— Представи си, че си в привидно безопасен хотел, депресиран, уморен от часовата разлика и малко пиян, може би дори си задрямал и някой чука на вратата. Тъй като не очакваш проблеми, просто отиваш и отваряш. Или не я отваряш, но поне питаш кой е. Човекът отвън отговаря на френски нещо съвсем невинно, значи е от персонала на хотела. Изобщо не се замисляш. Така че отваряш. И човекът отвън знае точно какво трябва да направи в този миг. Един-единствен замах с бръснача, който ти прерязва гърлото.

Очите на Мартин блеснаха от гняв, когато го произнесе. Толкова беше просто и ужасно.

— Говорим за предумишлено убийство, Дан. Въпросът е: защо? Защо убиецът е решил, че трябва да убие Халидей, какво е знаел той и какво се е готвел да направи според него? И освен това, Нойс бил руснак. За пръв път чувам. Ти знаеше ли?

— Не — поклати глава Форд. — Очевидно руските следователи, които дойдоха в Лос Анджелис, не са го споменали. Но мога да ти кажа и още нещо по този въпрос. Фабиен Кюрте, търговецът на диаманти от Монако, също е руски имигрант.

— Така ли?

— Не направих връзката, докато Ленар не заговори за Нойс. Кюрте беше един от най-големите търговци на диаманти в света. Нойс беше заможен бижутер от Бевърли Хилс. И двамата бяха руснаци. Както и братята Азов, за които се предполага, че са убити от Реймънд в Чикаго.

— Нелегална търговия с диаманти? Руската мафия? — попита Мартин. — Заради това ли е всичко според теб? Ами Реймънд? Какво

щеше да прави в Лондон? Дали Халидей не е бил по следите му и не е бил убит по тази причина?

— Това би обяснило самолета, който му изпратиха, изтриването на досието му и дори обстоятелствата около кремирането и нещастните случаи с хората, замесени в него. Би обяснило и идването на руските следователи в Лос Анджелис и на Коваленко тук, в Париж.

Мартин кимна.

— И аз мисля, че той не е дошъл само за да разследва едно убийство, но продължава да не ми се вярва, че някой ще изпрати частен реактивен самолет, за да прибере наемен убиец. Теорията ти се връзва с убийствата в Чикаго, Нойс и Фабиен Кюрте, но когато добавим и Реймънд, вече не изглежда правдоподобна. Прекарах прекалено много време с него. Наблюдавах лицето му, слушах как говори, видях как се движи. Беше добре образован и говореше гладко поне три езика, а може би и четвърти, руски. Може и да е бил добре обучен убиец, но ми изглеждаше по-изискан от обикновените престъпници. — Той сви рамене и заключи: — Сигурно Халидей е смятал, че става въпрос за руската мафия, както Ленар и Коваленко в момента. Може и да открият нещо по тази линия на разследването, но не ми се вярва. Аз бях там вътре с него, Дан. И съм убеден, че има още нещо.

Минаваше десет, когато Форд изкара ситроена от паркинга до хотела. По-рано вечерта ясното небе се бе покрило с облаци и сега заваля лек дъждец. Мартин видя величествената Айфелова кула, върхът на която се губеше в ниските облаци. Когато я подминаха, те пресякоха Сена и излязоха на Десния бряг, където се намираха Триумфалната арка, парка „Монсо“ и „Л’Екюз Мадлен“. След няколко минути вече пътуваха по авеню дьо Ню Йорк, обратно покрай реката към Лувъра. През цялото време мълчаха, но накрая Дан Форд заговори:

— Ти си последният оцелял, нали знаеш?

— Как така?

— Последният от отряда. Халидей ми го каза днес следобед. След сто години вие двамата бяхте останали последните живи членове на отряда. А сега си само ти.

— Не ми се вярва да се гордеят особено с мен като представител на отряда, пък и аз предпочитам да забравя за тази част от историята. — Мартин се загледа през прозореца и накрая каза: — Халидей беше добър човек.

— Точно затова убийството му толкова усложнява нещата. Ти смяташе, че всичко е свършило, но сега и двамата виждаме, че не е.

Форд спря ситроена зад едно такси и се обърна към Мартин. Стъкленото му око зад черните очила с рогови рамки не изразяваше нищо, но другото, здраво око, беше изпълнено с тревога.

— Какво ще направиш, ако пак ти кажа да се махнеш от тук и да се върнеш в Манчестър? Ако ти обещаю да държа нещата под контрол и да ти се обадя, когато има нещо ново? Няма да го направиш, нали?

— Не.

— Нито заради мен, нито заради Ребека или лейди Клем? Нито дори заради себе си — Никълъс Мартин, студент по ландшафтна архитектура, човек със спокоен и уреден живот, който има невероятния шанс да се занимава с това, за което си е мечтал като дете?

— Не.

— Естествено, че не. Ти ще се впуснеш в тази история с цялата си енергия и няма да се откажеш, докато не стигнеш до края или самият ти не свършиш. И ако нашият приятел Реймънд все още е сред живите, няма дори да го разбереш, преди да е станало твърде късно. Защото тогава тъкмо ще си влязъл в задънената улица и хоп, той ще се появи зад гърба ти.

Мартин изгледа Форд и рязко се извърна. Пред тях се виждаха светлините на „Нотр Дам“. Отдясно беше дългата тъмна ивица на Сена. От другата страна, през дъждовната пелена, се виждаха светлините на Левия бряг, където живееше Дан Форд и където отиваха в момента.

— Значи ще го направиш независимо от всичко — въздъхна Форд, бръкна във вътрешния джоб на синьото си сако и подаде нещо на Мартин. — Може би ще ти помогне.

— Какво е това?

Мартин завъртя в ръцете си един стар, натъпкан и намачкан бележник с кожени корици, който едва се затваряше и бе завързан с дебел ластик.

— Бележникът на Халидей. Свих го от нощното шкафче, докато ти си играеше на детектив с Ленар. Халидей ми каза, че иска да говори с теб. Може би все още има възможност да ти каже нещо.

Мартин си позволи да се усмихне съвсем леко.

— Крадец такъв.

— Така става, когато познаваш някого по-добре, отколкото трябва.

Никълъс Мартин се пробуди от дълбокия си сън от шума на врата, която се отвори и затвори. Беше тъмно и той за момент не можа да се сети къде се намира. Дали някой влезе или излезе? Или беше сънувал? Той натисна бутона на дигиталния си часовник и циферблатът просветна в тъмното.

2:12 сутринта.

Той седна в леглото и се послуша. Нищо.

Мекото сияние на уличната лампа, което преливаше в стаята, най-сетне му помогна да определи къде е — на канапето в дневната на Дан Форд. Той отново се заслуша, но не чу нищо. После някой отвън затръшна вратата на автомобил и запали двигателя. Никълъс бързо отметна завивките и пристъпи до прозореца. Видя как ситроенът се измъква от тясното място между две други коли, където беше успял да го промуши Форд на връщане от хотела.

Никълъс отново погледна часовника си.

2:16 сутринта.

Не, не беше 2:16. Всъщност беше 3:16. Часовникът му все още показваше времето в Манчестър, а в Париж беше с един час по-късно.

Никълъс навлече халата, който му беше дал Форд, и отиде до спалнята на Дан и Надин.

— Надин? — подвикна той.

Настъпи дълга тишина, но вратата най-сетне се отвори и сънената Надин Форд застана на прага. Беше облечена с дълга бяла нощница, а дясната ѝ ръка беше положена на издутия ѝ корем.

— Защо излезе Дан?

— Не е проблем, Никълъс — отвърна тя тихо и малко неуверено на английски. — Обадиха му се по телефона, той се облече и излезе.

— От полицията ли се обадиха?

— Не, не от полицията. Той чакаше да му се обадят, нещо свързано с работата, но не ми каза какво точно.

— Значи не знаеш къде е отишъл?

— Не. — Надин се усмихна. — Но той е добре, не се тревожи.

— Ясно — каза Мартин.

В Лос Анджелис или Париж, женен или не, нищо не се беше променило в живота на приятеля му. Точно така работеше Дан Форд още от самото начало на кариерата си — при най-малкия намек за някакво интересно събитие, подхвърлен от някой информатор, той ставаше и тръгваше. Обикновено работеше върху десетина проекта едновременно и изобщо не обръщаше внимание на часа или мястото, където можеше да получи информация. Беше запазената марка на Дан Форд като журналист и именно този начин на работа го правеше толкова добър.

— Лягай си — каза Надин. — Ще се видим на закуска.

Тя се усмихна и затвори вратата, а Мартин зашляпа по коридора към канапето. Не му харесваше, че Форд е излязъл сам. Бяха се случили прекалено много неща и прекалено много въпроси бяха останали без отговор. Сигурно можеше да му се обади на мобилния телефон и да го накара да се върне. От друга страна обаче, ако Форд беше решил, че е в опасност, той щеше първо да вземе него. Надин също не му се стори разтревожена, както например се бе разтревожила по-рано на вечерята, докато говореха за Халидей. В крайна сметка Форд беше кореспондент на голям вестник и това му беше работата. Независимо от френската кухня и лъскавите вечери, и тук вътрешните хора разполагаха с информация, която можеше да доведе до важен репортаж или пък просто до някоя сочна клюка, а Дан Форд се препитаваше от тези неща. Така че щом Надин беше успяла да свикне с този начин на живот, защо той да не може?

Мартин погледна за последен път през прозореца, после се върна на канапето и се зави. На улицата беше тихо, а Надин спеше спокойно и не се притесняваше за съпруга си. Но нещо продължаваше да го човърка. Беше просто някакво усещане — че Форд е отишъл някъде, където не бива, и не знае за това.

Мартин се обърна на другата страна и намести възглавницата, като се опитваше да се настави удобно и да се отърси от тревогата си. За да се разсее, се замисли за смачкания бележник на Халидей, претърпан с хвърчащи листчета, в който бяха записани както срещите му за миналата година, така и за тази (която, в средата на януари, едва сега започваше). Страниците на бележника бяха плътно изписани с дребния, почти неразбираем почерк на Халидей, в който всички букви

бяха наклонени наляво — Мартин си го спомняше от съвместната им работа в Лос Анджелис. Но по отношение на съдържанието бележникът беше по-скоро личен дневник със сведения за самия Халидей и децата му, отколкото някакво откровение за работата на отряда или тайната на Реймънд. Поне на пръв поглед в бележника не се съдържаше никаква по-значима информация.

Мислите за бележника на Халидей бавно отстъпиха място на фантазии за лейди Клем, уханието ѝ, чувствения допир на тялото ѝ до неговото, усмивката и сухото ѝ, понякога просташко чувство за хумор. Мартин се усмихна при спомена за ужасяващия си разговор с лорд Престбъри в таверната на Уитуърт Хол точно преди Ким да го спаси с фалшивата тревога за пожар в сградата.

Усмивката му бързо помръкна, когато изведнъж си спомни какво беше казал Дан Форд. „И ако нашият приятел Реймънд все още е сред живите, няма дори да го разбереш, преди да е станало твърде късно. Защото тогава тъкмо ще си влязъл в задънената улица и хоп, той ще се появи зад гърба ти.“

Реймънд. Безпокойството му нарасна. Беше като глас, който му нашепваше, че за убийството на Нойс е виновен Реймънд. Че той е убил и Фабиен Кюрте. Както и Джими Халидей. А сега и Дан Форд беше излязъл сам навън, в тъмното и дъжда.

„Парчетата — каза изведнъж Мартин на глас. — Парчетата.“

Той рязко скочи от канапето. Потърси телефона си в тъмното и набра номера на Форд. Чу сигнала за свободно, но никой не вдигна. Най-сетне се обади предварително записан глас, който му каза нещо на френски. Мартин се досети какво му казва — че абонатът не може да отговори, оставете съобщение или се обадете по-късно. Мартин затвори и отново набра номера. Телефонът на Форд отново зазвъня, после пак се чу същото съобщение.

Мислите му препускаха; първата му идея беше да се обади на Ленар, но после осъзна, че няма представа къде е отишъл Форд; а дори да успееше да се свърже с френския полицай, какво щеше да му каже? Мартин затвори телефона. Дан Форд беше сам някъде там навън и той не можеше да му помогне.

3:40 сутринта

Юри Коваленко включи автопилота на опела, който беше взел под наем, като нарочно изостана на половин километър зад белия ситроен на Форд, докато репортерът караше на югоизток покрай Гар д'Аустерлиц и през Иври сюр Сен, без да се отклонява от брега на Сена.

Коваленко нямаше представа къде отива Форд, но беше изненадан, че приятелят му не е с него. Но пък се беше изненадал не по-малко и когато го бе видял да влиза в онази хотелска стая, пълна с полицаи.

От краткия им разговор на местопрестъплението беше трудно да си направи извод кой е Мартин, какво правеше там, в какви отношения се намира с Форд и в какви отношения е бил с Халидей. Единственото, което разбра от дръзкия начин, по който Мартин беше разпитвал Ленар, беше, че не той го е накарал да се обърне и да избяга от парка, а самият Халидей. Поне този въпрос получи своя отговор.

На сутринта, когато Форд дойде в кабинета на Ленар, Коваленко щеше да научи повече и когато разполагаше с пълното име на Мартин, работното място и адреса му, щеше да го провери подробно. И щеше да научи отговорите на всичките си въпроси или поне щеше да открие следите, които да го доведат до отговорите на тези въпроси. Защото за Коваленко беше очевидно, че Никълъс Мартин е нещо повече от un ami américain, приятеля американец, за какъвто го беше представил репортерът.

Задните светлини на ситроена пред него изведнъж просветнаха по-ярко, когато Форд натисна спирачките; после Коваленко видя как той смени платното и отново ускори, за да прекоси Сена при Алфорвил и да поеме по магистрала 6 към Монтжерон.

Коваленко премести ръцете си на волана. Не беше от хората, които могат да спят спокойно, докато разследват убийство, а в светлината на второто убийство вече беше сигурен, че Форд най-вероятно знае повече, отколкото казва. Това, че Мартин се беше

настанил в апартамента му, допълнително задълбочаваше интригата, и ето защо Коваленко беше продължил да го следи до късно през нощта, след като всички останали се бяха прибрали. Нямаше представа какво ще постигне и дори не го беше споменавал пред Ленар, защото нямаше смисъл да се опитва да го представи като официално разследване. Просто му се струваше разумно да го направи.

Беше намерил къде да паркира малко по-надолу от дома на Форд десетина минути след полунощ и беше спрял опела там. После, тъй като дори в този късен час можеше да бъде обменена интересна информация, той извади едно радиоподслушвателно устройство „Калинин-7“ от куфарчето си, сложи си слушалките и насочи миниатюрната му параболична антена към прозорците на апартамента на Форд. Не можеше да подслушва обажданията по стационарния телефон на Форд, без физически да се включи към линията. Но вече го беше виждал два пъти с мобилен телефон, веднъж, когато го даде на Халидей в „Л’Еклюз“, и втори път на улицата, след като излезе оттам, така че най-вероятно използваше предимно него. А ако някой му се обадеше по мобилния телефон, „Калинин-7“ щеше да предаде разговора почти толкова чисто, колкото собственият му апарат.

В дванайсет и петнайсет Коваленко се настани по-удобно на седалката, готов за дълго чакане, наблюдение и подслушване. Около два и половина си помисли да се обади на жена си Татяна в Москва, но после се сети, че тя вероятно спи. Сигурно някъде тогава беше задрямал; в три часа и пет минути се стресна, в слушалките отекна постоянното „бийп-бийп“ на телефон, който звъни. Репортерът отговори на третото позвъняване със сънен глас:

— Дан Форд.

Обаждаше се мъж, който говореше френски:

— Жан-Люк. Картата е в мен. Ще можеш ли да дойдеш в четири и половина?

— Добре — отвърна Форд на френски, после затвори и „Калинин-7“ замлъкна.

Седем минути по-късно входната врата се отвори и репортерът излезе под дъжда, за да отиде до колата си. Коваленко се почуди кой е този Жан-Люк и за каква карта говори. Но който и да беше той, картата очевидно беше достатъчно важна за Форд, за да го накара да стане от леглото в този час, да се облече и да хукне.

Магистрала 6

Чистачките на опела меко се люлееха наляво-надясно, а влажното шосе беше почти черно, като се изключат далечните светлини на ситроена. Коваленко погледна часовника си.

4:16 сутринта.

Значи 6:16 московско време. Татяна сигурно вече беше станала и беше започнала дългата процедура по изпращането на трите им деца на училище. Бяха на единайсет, девет и седем години и всяко едно беше по-бунтарски настроено от предишното. Коваленко често се питаше как е възможно такива деца да се родят на служител на Министерството на правосъдието и асистентка на продукцията в държавната телевизия РТР. Юри и Татяна Коваленко бяха прекарвали целия си живот в изпълнение на заповеди. А децата им прекарваха повечето време в нарушаването им, особено когато идваха от собствените им родители.

4:27 сутринта.

Той отново видя как задните светлини на ситроена присветнаха. Току-що бяха подминали една гора на петнайсетина минути южно от Монтжерон и Форд беше започнал да намалява скоростта.

После зави и слезе от магистрала 6.

Коваленко също намали скоростта, изключи фаровете и хвана същото отклонение. В тъмното, под дъжда, не виждаше почти нищо и малко се тревожеше дали няма да излезе от шосето и да падне в канавката, но неговата кола и колата на Форд бяха единствените на магистралата и той не искаше да рискува Форд да забележи, че го следят.

Той присви очи и спря. После отново видя ситроена на Форд, който се отдалечаваше на запад. Коваленко веднага включи фаровете на своя опел и бързо потегли след него. Измина един километър, после намали скоростта. Минаха минута-две. Форд изведнъж зави надясно по някакво второстепенно шосе, като пое на север по гористия бряг на Сена.

Коваленко го последва. Фаровете на опела осветяваха гъстата гора от двете страни на пътя. Дърветата се разреждаха от време на време, но само от лявата страна, където се отиваше към реката. После

изведнъж изчезнаха напълно от дясната страна на пътя и Коваленко видя игрище за голф и отбивка за селото Шоази сюр Сен.

4:37 сутринта.

Задните светлини на ситроена светнаха в далечината и Коваленко отново намали скоростта. Форд продължи да забавя, после изведнъж зави наляво и пое към реката.

Коваленко продължи със същата скорост. Двайсет секунди по-късно вече беше достигнал мястото, където зави Форд, но продължи покрай него. Успя да забележи, че Форд спира своя ситроен до някаква друга кола, а после рязко изключва фаровете.

Коваленко продължи напред. След четиристотин метра пътът остро завиваше надясно през борова гора. Той отново включи фаровете си и направи обратен завой.

После забави и спря на петдесет метра от мястото, където Форд беше слязъл от шосето, вторачи се в тъмното и се опита да различи паркираните автомобили. Беше невъзможна задача. Без да включва светлините, той отвори жабката на опела, извади оттам бинокъл и огледа мястото, където беше спрял ситроенът. Дори и така обаче не видя нищо друго освен пълен мрак.

Коваленко остави бинокъла и прокара ръка по ръкохватката на автоматичния си „Макаров“ в кобура на колана, като се проклинаше, че не си е донесъл уред за нощно виждане.

Пак опита с бинокъла, но дори нещо да се движеше покрай паркираните коли, той не можеше да го забележи. Зачака. Изминаха шейсет секунди, после деветдесет, после три пълни минути. Най-сетне той остави бинокъла на седалката, вдигна яката и излезе под дъжда.

За момент просто се заслуша. Чуваше само трополенето на дъждовните капки и бученето на реката в далечината. Той бавно вдигна пистолета пред себе си и закрачи напред. След четирийсет крачки земята под краката му премина в натрошения чакъл на отбивката. Той спря и се вторачи в тъмното, като отново се заслуша. Чуваше същото като преди — дъждът барабанеше, а реката глухо ревеше някъде зад него. Коваленко направи още двайсет крачки и спря. Нищо не разбираше; вече почти беше стигнал до брега, а все така не чуваше нищо.

Той нервно премести своя „Макаров“ от едната ръка в другата и отиде до брега. Тъмната вода се носеше на пет метра под краката му. Коваленко се извърна. Къде бяха колите? Дали не беше преценил разстоянието погрешно и те не бяха паркирали по-надолу, отколкото си мислеше? В същия момент видя блясъка на фаровете на някакъв голям камион, който завиваше по шосето. Светлината за момент освети целия район, после камионът изчезна в далечината.

— Что? — промърмори Коваленко на руски.

Макар и за кратко, фаровете на камиона бяха осветили околността, която беше напълно пуста. И белият ситроен на Форд, и другата кола бяха изчезнали. Но как? На Коваленко му трябваша по-малко от трийсет секунди, за да ги подмине със своята кола, да направи обратния завой и да се върне. Дори в тъмното и под дъжда, от там, където беше спрял, ясно се виждаше мястото, където стоеше сега. Ако двете коли си бяха тръгнали, трябваше или да минат покрай него, или да тръгнат в обратната посока, където пътят вървеше направо поне

три километра, а те нямаше как да не включат фаровете при това време. Къде бяха тогава? Автомобилите не изчезват просто така. Нямаше никакво обяснение. Никакво.

Освен ако...

Коваленко отново се обърна към реката.

Вири-Шатийон, Франция, сряда, 15 януари, 11:30 сутринта

Беше слънчево и студено след дъжда.

На двата бряга на реката се тълпяха хора, които мълчаливо наблюдаваха как кабелът на камиона се опъва и от водата бавно се показва един бял ситроен с две врати и отворени прозорци. Нямаше смисъл да се питат дали шофьорът все още е вътре. Водолазите от полицията вече го бяха потвърдили.

Никълъс Мартин пристъпи по-близо, като застана точно зад Ленар и Коваленко, докато водолазите отваряха вратата откъм шофьорското място. Изля се кална вода, после над тълпата проехтя дружен вопъл, когато най-близките хора видяха какво има вътре.

— Божичко — прошепна Мартин.

Ленар слезе до колата сам и огледа положението; после отстъпи крачка назад и махна на криминалистите си и началника на полицията във Вири-Шатилъон, чиито патрулни полицаи бяха открили колата в реката, да се доближат. Коваленко също ги последва.

Ленар изчака още малко, после се изкатери на брега и се обърна към Мартин.

— Съжалявам, че ви се наложи да видите това. Трябваше да ги накарам да не ви допускат.

Мартин кимна. Видя как Коваленко приклепна до колата, за да огледа трупа. Трябваша му няколко секунди, после той също се изправи и ги доближи, а студеният бриз откъм реката рошеше косата му. От изражението на лицето му, както и това на Ленар, Мартин заключи, че никога не бяха виждали нещо подобно. Дан Форд практически беше разфасован с някакво хладно оръжие, остро като бръснач.

— Ако това е някакво успокоение — обади се колебливо Коваленко с тежкия си руски акцент, — колкото и брутално да изглежда, убийството, изглежда, е било извършено много бързо. Както и в случая с детектив Халидей, гърлото е прерязано чисто и дълбоко, почти до гръбначния стълб. Според мен останалите рани са получени

после. Ако изобщо е имало борба, тя е била кратка, така че вероятно не се е мъчил много.

Коваленко извърна поглед към Ленар, докато водолазите се отдалечаваха, а криминалистите се захващаха за работа.

— Изглежда, убийството е извършено в колата, а после убиецът е отворил прозорците и е избутал колата в реката, като се е надявал тя да потъне — продължи той. — Течението обаче я е подхванало и я е довлякло дотук, където са я забелязали.

Радиостанцията на Ленар внезапно изпраця и той се обърна, за да отговори.

— Откъде я е довлякло? — попита Мартин и погледна Коваленко.

— Ситроенът е блъснат в реката на няколко километра по-нагоре по течението, недалеч от Шоази сюр Сен. Знам го с точност, защото проследих мистър Форд дотам от апартамента му.

— Проследил си го?

— Да.

— Защо? Той беше обикновен репортер.

— Опасявам се, че не мога да отговоря на този въпрос, мистър Мартин. Това е моя работа.

— А не беше ли твоя работа да предотвратиш това? — Очите на Мартин гневно се извъртяха към ситроена и обратно към Коваленко.

— Щом си бил там, защо не си го спрял?

— Обстоятелствата не зависеха от мен.

— Така ли?

— Точно така.

Ленар изключи радиостанцията и се обърна към Коваленко.

— Открили са и другата кола на отбивката, където си ги видял. Течението я е повлякло надолу, после е спряла между някакви скали на дъното.

Ленар караше на юг. Коваленко седеше до него, а Мартин — отзад. И тримата мълчаха по целия път, единственият звук идваше от двигателя и триенето на гумите по пътя.

По-рано в Париж бяха попитали Мартин дали иска да дойде с тях, за да гледа как вадят колата от реката. Истинската им цел беше да го използват, за да идентифицира трупа на Форд, за да спестят на Надин тази ужасна задача. Не беше сигурен защо продължават да го водят със себе си, след като лесно можеха да го настанят в някоя патрулна кола, която да го върне обратно.

Мартин се загледа в идиличния пейзаж навън и се опита да възстанови събитията. След като Форд така и не се беше прибрал до осем сутринта, Мартин отново се беше опитал да му се обади на мобилния телефон, но все така безуспешно. В девет беше позвънил в кабинета на Ленар, за да провери дали Форд не е отишъл направо там за срещата си с Коваленко. Казаха му, че и двамата детективи са на път за апартамента на Форд на рю Дофин. Мартин веднага разбра какво означава това и се опита да подготви Надин. В отговор на новината тя спокойно се обади на брат си и сестра си, които живееха на няколко пресечки от техния апартамент, и ги помоли да дойдат. В кратките напрегнати минути, преди да пристигне полицията, Мартин все пак успя да прояви съобразителността да извади бележника на Халидей и да го даде на Надин, за да го скрие. Точно в този миг някой позвъни на входната врата.

Когато Ленар спря на мястото, където бяха открили колата, там вече бяха паркирани няколко патрулки, фургонът на водолазите и един голям камион, оборудван с лебедка. Тримата слязоха от колата и закрачиха по чакъла към една скала, на пет-шест метра над реката.

Камионът беше спрял на заден ход до ръба и кранът, монтиран в каросерията му, беше протегнат над водата, а дебелият кабел беше закачен за нещо под повърхността. Ленар погледна към двамата водолази, които стояха отдолу. Единият му даде знак с вдигнат палец и

Ленар кимна. Водолазът махна на шофьора на камиона. Двигателят избуча, лебедката се завъртя и кабелът се опъна.

— Мосю Мартин — обади се Ленар, докато наблюдаваше как автомобилът постепенно се доближава до повърхността на водата. — Името Жан-Люк говори ли ви нещо?

— Не. Трябва ли?

Двигателят на камиона зарева още по-силно, докато кабелът се бореше с тежестта на колата и силата на течението.

Ленар откъсна поглед от реката, за да погледне Мартин в очите.

— Дан Форд е дошъл тук, за да се срещне с човек на име Жан-Люк. Познавате ли го?

— Не.

— А някога да е споменавал за някаква карта?

— Не и на мен.

Ленар задържа погледа му още малко, после отново се обърна към реката, от която тъкмо се показваше една сива тойота. Двигателят на камиона продължи да бучи, докато повдигне колата във въздуха. Когато се издигна достатъчно, стрелката на крана се завъртя и пренесе капещата тойота над чакъла. Ленар кимна и колата незабавно беше свалена на земята. Както беше и със ситроена на Форд, прозорците на тойотата бяха спуснати, за да може водата бързо да нахлуе в нея и да я потопи.

Ленар и Коваленко доближиха автомобила едновременно. Коваленко се наведе да погледне вътре и Мартин забеляза как лицето му се изкриви. Изражението му беше показателно. Който и да беше човекът в колата, той беше сполетян от съдбата на Дан Форд.

— Как е пълното ви име, мистър Мартин?

Коваленко беше отворил един малък бележник със спирала и се беше обърнал на предната седалка, за да гледа към него, докато Ленар караше обратно към Париж.

— Никълъс Мартин — отвърна той и продиктува фамилията си по букви.

— Имате ли бащино име или инициал?

— Не.

— Къде живеете?

— В Манчестър. Следвам за магистърска степен в университета там.

— Къде сте роден?

Коваленко задаваше въпросите си меко, но големите му кучешки очи го наблюдаваха изпитателно.

— В Щатите.

Изведнъж споменът за Дан Форд в подгизналият от речната вода ситроен замъгли всичко останало в съзнанието му. Заля го прилив от почти непоносимо чувство за вина, когато си спомни прословутия взрив на домашно изработената ракетна установка, който беше струвал на десетгодишния Дан загубата на дясното му око, и се запита дали, ако не виждаше с него, нямаше да забележи нападателя си по-рано и така да има шанс да спаси живота си.

— В кой град? — чу следващия въпрос на Коваленко.

Мартин рязко застави мислите си да се върнат към настоящето.

— Монпелие, щата Върмонт.

Отговаряше безизразно и без да се замисля, защото беше запааметил биографията на Мартин наизуст.

— Дан Форд беше от Лос Анджелис. От къде го познавахте?

— Едно лято, когато бях тийнейджър, отидох в Калифорния. Запознахме се и станахме приятели.

Тук също нямаше място за колебание. Мартин вече беше измислил версията си. Нямаше нужда да споменава Ребека или каквото

и да е друго от живота си в Лос Анджелис. Историята трябваше да остане възможно най-проста. Той трябваше да бъде Никълъс Мартин от Върмонт и нищо повече.

— Тогава ли се запознахте и с детектив Халидей?

— Не, по-късно. Ходих пак дотам, след като Дан беше станал криминален репортер.

Мартин гледаше Коваленко в очите, докато отговаряше, за да не му оставя никакво място за съмнение. В същото време трите имена разтърсваха съзнанието му, сякаш изстрелвани от някаква машина: Нойс; Халидей; Форд. А накрая и четвъртото име, което беше единствената възможна връзка между тях.

Реймънд.

Нямаше кой друг да бъде. Но това беше лудост. Реймънд беше мъртъв. Или не? И ако не беше мъртъв, кой беше следващият в списъка? Самият той? Или може би Ребека? Въпреки че началникът на полицията Харуд беше заличил всички сведения, че тя е присъствала на престрелката, Реймънд все пак я беше виждал и знаеше, че и тя го е видяла, независимо дали си го спомняше, или не.

Мартин изведнъж си помисли, че може би трябва да каже на Ленар и Коваленко кой е в действителност и какво точно знае. Но ако направеше това, те веднага щяха да се свържат с полицейското управление в Лос Анджелис, да им съобщят, че Джон Барън се намира в Париж, и да ги помолят да разгледат отново обстоятелствата около предполагаемата смърт на Реймънд Торн и кремирането на трупа му. А ако това се случеше, беше само въпрос на време Джийн Върмиър или някой от другите, които продължаваха да го издирват, да долети в Париж като хищна птица. Покойният Реймънд Торн нямаше да ги заинтригува чак толкова. Щяха да търсят именно Джон Барън.

Не, Мартин не можеше да им каже нищо подобно. И ако Реймънд наистина беше жив, именно той в ролята си на „Мартин“ беше човекът, който трябваше да го разкрие и да го спре.

За съжаление Дан Форд се беше оказал прав, когато му каза, че това е „неговата война“ и той ще продължи да преследва Реймънд, докато не стигне до края или самият Реймънд не го пипне. Всичко останало можеше да върви по дяволите.

В това нямаше никакво съмнение.

— На колко сте години? — продължи да го разпитва Коваленко, като записваше в бележника си.

— Двайсет и седем.

— Двайсет и седем? — повтори руснакът и вдигна поглед към него.

— Да.

— С какво се занимавахте, преди да пристигнете в Манчестър?

Мартин изведнъж се ядоса. Все пак не беше на подсъдимата скамейка и започваше да му омръзва.

— Не съм сигурен, че разбирам защо ми задавате тези въпроси — заяви той рязко.

— Защото Дан Форд е бил убит, мистър Мартин — отговори Ленар, като го гледаше в огледалото за обратно виждане. — А вие бяхте негов приятел и един от последните хора, които са го видели жив. Понякога и най-маловажната информация всъщност е полезна.

Беше обичайният непоклатим аргумент в подобни ситуации. Мартин нямаше друг избор, освен да продължи да се опитва да отговаря възможно най-неясно и без подробности.

— Пътувах много, опитвах различни неща. Работих като дърводелец, като барман, опитах се да пиша. Не бях сигурен с какво точно искам да се занимавам.

— И когато най-сетне взехте решение, избрахте английски университет. Бяхте ли идвали в страната преди това?

— Не.

Коваленко правилно наемаше, че да напуснеш Америка и да се забиеш в университет в Северна Англия не е съвсем популярно занимание. Въпросът му очевидно изискваше отговор, на който щяха да повярват и двамата детективи, при това без да се замислят. Така че Мартин каза истината.

— Запознах се с едно момиче. Излезе, че тя е преподавателка в Манчестър. Отидох при нея.

— Аха — поусмихна се Коваленко и отново си го записа в бележника.

Вече беше ясно защо го бяха взели със себе си, особено когато отидоха да видят и втората кола. Идентифицирането на тялото беше само един от мотивите, но видът на разкъсаното тяло на Форд беше

шок за всички тях, а детективите знаеха, че самият Мартин, като близък приятел на Форд, ще бъде още по-разтърсен, и бяха разчитали на това. Ето защо Ленар го беше разпитал за Жан-Люк, а Коваленко го разпитваше сега — опитваха се да го накарат да изпусне нещо, което не би споменал, ако не беше в такова емоционално състояние. Мартин трябваше да е подготвен за подобна тактика, защото като детектив от отдел „Убийства“ сам я беше прилагал многократно. Но беше изгубил форма. Започна отново активно да се занимава с разследването едва вчера, когато пристигна в Париж. Нямаше време да се подготви. А липсата на подготовка за разпит във връзка с убийство беше сериозна грешка, която можеше да се окаже съдбоносна.

Въпросите на Коваленко го накараха да се почуди и накъде върви разследването. Да, Мартин наистина беше допуснал грешката да разпитва Ленар твърде смело, когато бяха в хотелската стая на Халидей, но това не беше достатъчно основание сега да му задават подобни въпроси, и Мартин се досети, че трябва да има и някаква друга причина. И точно тогава, в следващия миг, той разбра каква е тя и въпросът го свари напълно неподготвен.

— Защо изведнъж се обърнахте в парка „Монсо“, когато видяхте детектив Халидей? — попита Коваленко. Мекият му глас и спокойното му изражение бяха изчезнали без следа. — Вчера дойдохте в парка „Монсо“ заедно с мистър Форд. Когато видяхте детектив Халидей с инспектор Ленар, вие незабавно се обърнахте и тръгнахте в другата посока.

Натискът не идваше само от руснака. Ленар също го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане, сякаш двамата действаха по предварително изработен план. Руснакът щеше да го разпитва, а Ленар щеше да дебне за реакцията му. Мартин реши да им даде нещо, на което да повярват, както и преди.

— Доста отдавна му дължах пари. Сумата не беше голяма, но на мен ми беше неудобно. Не очаквах да го видя.

— Как така ви беше дал пари назаем? — продължи да го притиска Коваленко. — Нали казахте, че почти не сте се познавали?

— Бейзбол.

— Моля?

— Американски бейзбол. Тримата с Халидей и Дан обядвахме веднъж в Лос Анджелис и си говорехме за бейзбол. Аз заложих на

„Доджърс“ и загубих. Така и не му платих, защото не се бяхме виждали довчера в парка, но това все пак ме човъркаше. Тръгнах си, като се надявах, че не ме е забелязал.

— Колко му дължахте?

— Двеста долара.

Ленар отклони погледа си към пътя, а суровостта на Коваленко омекна.

— Благодаря ви, мистър Мартин — каза той, записа няколко цифри на един лист от бележника си, откъсна го и му го подаде. — Това е номерът на мобилния ми телефон. Ако се сетите за още нещо, което може да ни помогне, обадете ми се.

Коваленко се обърна напред, надраска още няколко реда в бележника, затвори го и не проговори повече по целия обратен път.

Ленар влезе в Париж през Порт д'Орлеан, като зави по булевард „Распай“ и подмина гробището „Монпарнас“ на Левия бряг по пътя към рю Дофин, където беше апартаментът на Форд. Преди да стигнат, той изведнъж зави по рю Юсманс, стигна до средата на пресечката, отби до тротоара и спря.

— Номер двайсет и седем, апартамент В — каза той и погледна Мартин през рамо. — Тук живее Арман Друен, братът на съпругата на Дан Форд. Тя се намира тук, както и вашият личен багаж.

— Не разбирам.

— Законът ни позволява да отцепваме местопрестъплението за по-нататъшно разследване, а според нас апартаментът на Дан Форд е място на престъпление.

— Ясно.

Мартин изведнъж си спомни за бележника на Халидей. Където и да го беше скрила Надин, щяха да го намерят. Вече го подозираха. И дори да сметнеха, че Дан го е взел от хотелската стая на Халидей, щяха да се опитат да обвинят Мартин. А ако го огледаха за пръстови отпечатащи и после вземеха неговите, щяха да го пипнат веднага. И как щеше да се оправдае тогава?

— Кога смятате да пътувате за Англия?

— Не съм сигурен. Искам да остана за погребението на Дан.

— Ако нямате нищо против, бих искал да разполагам с телефонния ви номер в Манчестър, на който можем да се свържем с вас, ако имаме още въпроси.

Мартин се поколеба, после продиктува номера си на Ленар. Щеше да бъде глупаво да откаже. Детективът можеше да си го намери и сам, ако поиска. Трябваше да се постарее да им стане възможно най-симпатичен, защото рано или късно щяха да намерят бележника на Халидей и да започнат да го разпитват отново.

— И последно, мосю Мартин — повика го обратно Ленар. — Двама американци, които познавахте лично, бяха убити брутално в много кратък период от време. Не знаем нито кой го е извършил, нито

защо, нито какво изобщо става, но съм длъжен да ви предупредя да бъдете изключително внимателен. Не искам вие да се окажете следващият човек, когото трябва да вадим от Сена.

— И аз не искам.

Мартин излезе от колата, затвори вратата и за момент остана на тротоара, като гледаше как Ленар се отдалечава. После тръгна към апартамента. И неволно попадна на един човек, който разхождаше голям доберман. Мартин стреснато извика и неловко отстъпи една крачка назад. В същия миг ушите на кучето прилепнаха към главата му, то изръмжа ужасяващо и се хвърли към гърлото на Мартин. Той отново извика и вдигна ръка, за да се предпази, но човекът незабавно дръпна каишката и спря животното.

— Пардон — измърмори той бързо и побутна кучето покрай него.

Мартин остана като парализиран, а сърцето му биеше лудо. За пръв път, откакто беше напуснал Лос Анджелис, изпитваше искрен страх, а доберманът просто му беше помогнал да го осъзнае. Но кучето не беше виновно. Доберманът само беше надушил страха му и атаката му беше чисто инстинктивна.

Чувството на страх беше започнало да го измъчва още в Манчестър, когато беше видял статията за човека, убит в парка. Тогава първата му мисъл беше именно: „Реймънд!“ Но Мартин знаеше, че Реймънд е мъртъв, и се беше опитал да я отблъсне, да убеди сам себе си, че това не е истина и някой друг е извършил престъплението. После обаче му се беше обадил Дан Форд, за да му каже, че жертвата е Алфред Нойс, и отново го обзе ужасното чувство, че Реймънд е жив. А подозрението се задълбочи още повече от разкритието на Форд, че всички медицински и полицейски досиета на Реймънд са изчезнали. После Форд, Джими Халидей и човекът в тойотата бяха застигнати от същата ужасна смърт като Нойс. И Ленар го беше предупредил, че самият той може да се окаже следващата жертва.

Реймънд.

Дори името му беше достатъчно, за да почувства ледени тръпки. Нямаше никакво доказателство, но не изпитваше и никакво съмнение. Вече не беше само мисълта за „парчетата“, нито опитите да разбере какво цели Реймънд, нито дори по-мощните събития, с които беше

свързан убиецът. Вече всичко опираше до самия Реймънд. Който изобщо не беше мъртъв, а в момента върлуваше някъде тук, в Париж.

6:50 вечерта

Навлечен с два пуловера, Коваленко седеше прегърбен над лаптопа си в миниатюрната студена стая на петия етаж на хотел „Сент Оранж“ на рю де Норманди в района Маре. Днес беше сряда, а той беше в Париж от понеделник. Бяха минали само три дни, а Коваленко вече беше сигурен, че ще умре от настинка заради това жалко и допотопно подобие на хотел. Прозорците безмилостно дрънчаха при всеки полъх на вятъра. Паркетът беше изкривен и скърцаше на всяка крачка. Чекмеджетата на единствения шкаф за дрехи го въвличаха в импровизирани състезания по борба всеки път, когато искаше да извади или прибере нещо, защото заяждаха и навътре, и навън. Душът, който се намираше в общата баня в дъното на коридора, пускаше хладка вода в продължение на най-много две минути, а после изведнъж плисваше леденостудена. Отоплението също беше под всякаква критика. Парното се включваше за по-малко от час на всеки два-три. А имаше и бълхи.

Оплакванията му на рецепцията не постигнаха никакъв успех, както и тези пред прекия му началник от московското Министерство на правосъдието, където се беше обадил с молбата да му разрешат да се премести в друг хотел. Отговорът гласеше, че хотелът вече е определен и не може да се направи нищо. Той бил в Париж в края на краищата, а не в Москва, така че трябвало да бъде благодарен и да спре да мрънка. После му затвориха телефона. Да, наистина беше в Париж, но в Москва поне имаше парно.

Така че нямаше какво друго да стори, освен да се опита да забрави къде се намира и да продължи да си върши работата. Той се прибра в хотела, като стискаше хартиен плик със сандвич с шунка и сирене, бутилка минерална вода и бутилка руска водка, които си беше купил от кварталното магазинче.

Първата му задача беше свързана с Никълъс Мартин, който си оставаше загадка. Може и да беше приятел на Форд и да познаваше Халидей отнякъде, но на Коваленко никак не му хареса начинът, по

който отговаряше на въпросите му. Отговорите му бяха ясни, но в същото време не даваха информация, като се изключи онова за момичето, с което се бил запознал и което работело в Манчестър. Може би наистина беше студент, а може би не, но със сигурност криеше нещо. А тайната може би беше свързана и с въпросното момиче.

Коваленко отвори лаптопа си и го включи. Три кликания и той стигна до номера, който му трябваше. Детективът си приготви бележника и набра номера на мобилния си телефон.

Диспечерката в полицейското управление на Манчестър го свърза с инспектор Блекторн. След като се представи, Коваленко го помоли за съдействие. Нуждаеше се от потвърждение на факта, че Никълъс Мартин от щата Върмонт наистина е студент в Манчестърския университет.

Блекторн си записа неговия номер и обеща да направи каквото може. Двайсет минути по-късно му се обади. Никълъс Мартин наистина беше постъпил в университета през април.

Коваленко му благодари и затвори, но не беше доволен. Записа си в бележника: „Мартин следва в университета. Къде е учил преди това?“ А после и още нещо: „Да се намери момичето; в какви отношения са с Мартин?“

После той отхапа от сандвича, поля го с два пръста водка и отново се обърна към лаптопа, за да напише доклада си за деня, като се надяваше това да му помогне да подреди нещата в главата си.

Като се изключи предчувствието за Мартин, което продължаваше да го измъчва, на преден план бяха убийствата на Дан Форд и човека в другата кола и тревожните въпроси, свързани с тях. Коваленко се опитваше да изолира собственото си чувство за вина по отношение на смъртта на Дан Форд — можеше да предотврати поне него, — но оставаха и някои други неща. Защо жертвите бяха убити толкова безмилостно? Как беше възможно да е изминало толкова малко време между момента, в който самият той беше видял как Дан Форд завива по отбивката, и момента на убийството? Как така и двете коли се бяха озовали в реката?

Тези въпроси бяха достатъчно тревожни сами по себе си, но те повдигаха и други. Дали убиецът беше действал сам, или имаше съучастници? Как беше пристигнал на местопрестъплението и с какво

си беше тръгнал? Поне засега Коваленко предполагаше, че убийствата са дело на мъж; твърде малко жени разполагаха с физическата сила и умствената нагласа, необходими за такава ужасяваща атака. А оставаше и въпросът за човека на име Жан-Люк.

Какво беше казал на Форд по телефона?

„Жан-Люк. Картата е в мен. Ще можеш ли да дойдеш в четири и половина?“

Карта? Каква карта? Карта на какво? Къде се намираше в момента? Дали именно тя не беше причината за убийствата?

Коваленко отпи нова глътка от водката и я поля с минерална вода. Постоянното му наблюдение на Дан Форд беше предизвикало и още един ефект, който не беше планирал — по-близки отношения с Филип Ленар. Френският детектив го беше държал на разстояние още от момента на пристигането му и го беше въвел в подробностите от разследването едва след смъртта на Халидей. Дори после Коваленко щеше да се задоволи да остане в сянката му и да работи самостоятелно. Но внезапното изчезване на колите край реката беше променило напълно картината и той веднага се беше обадил на Ленар, за да му съобщи какво е станало. Очакваше да го смърят, защото работеше извън своята сфера, но Ленар му благодари за информацията и веднага пристигна на местопрестъплението.

По някаква причина — лично раздразнение или натиск отгоре — разследването на убийствата на Алфред Нойс и Фабиен Кюрте изведнъж се беше превърнало в приоритет за Ленар и, изглежда, нямаше значение кой ще ги разкрие и ще обере лаврите. Това беше полезно за Коваленко, защото така се оказваше по-близо до центъра на разследването, но и усложняваше положението му, защото задачата му в Париж всъщност се простираше отвъд очевидното разследване на настоящите убийства и включваше нещо, за което французинът изобщо не подозираше. Действителната му задача засягаше съдбата на собствената му родина и за нея знаеха само той и началниците му от специалния отдел на руското Министерство на правосъдието, към който беше зачислен. Прекалено близкото сътрудничество с Ленар криеше риск самият Ленар или някой от хората му да се досети, че Коваленко се занимава и с нещо странично. Но нямаше какво да се направи — след като нещата се бяха развили по този начин, на

Коваленко не му оставаше нищо друго, освен да продължава работата си и да внимава още повече.

Внезапен порив на ледения вятър разтърси сградата и студът прониза Коваленко до мозъка на костите. Той отново отпи от водката, отхапа от сандвича и влезе в интернет, за да си провери пощата.

Имаше пет-шест нови съобщения, повечето от които бяха лични и изпратени от Москва: писмо от жена му; от единайсетгодишния му син; от осемгодишната му дъщеря; от съседа му по етаж, с когото продължаваха да спорят за едно общо шкафче в мазето на блока; от прекия му началник, който се чудеше къде ли е поредният му дневен доклад... Но имаше и още едно съобщение, което чакаше с най-голямо нетърпение.

Беше изпратено от кабинета на капитан Ален Льомар от „Карабинер дьо Пренс“, службата за сигурност на Монако и Монте Карло. Льомар и Коваленко се бяха запознали преди три години по време на един курс по обмен на информация в щаба на Интерпол в Лион. Десет месеца по-късно отново работиха заедно — Льомар му помогна да замрази няколко руски банкови сметки, свързани с мафията, в една от най-големите банки в Монте Карло и по този начин да спре разразилия се в Русия скандал за пране на пари. Коваленко се беше обадил първо на него, когато разбра за убийството на Фабиен Кюрте, за да го помоли за съдействие. Ако имаше късмет, Льомар беше открил нещо интересно.

Съобщението му беше кодирано, но Коваленко го дешифрира за броени секунди.

„Относно Ф. Кюрте. Големият сейф в апартамента му е отворен. Кюрте е водил подробен списък на съдържанието на сейфа с датите, на които са били оставяни ценностите. Много от тях са с голяма парична стойност, но липсват само две: 1) една ролка 8-милиметров филм; 2) старинен испански сгъваем нож, наречен наваха, с дръжка от кост с медни инкрустации, изработен около 1900 г. В списъка до двете неща е отбелязано «А. Н.» — вероятно «Алфред Нойс»? Датата на депозирането им е 01.09. Това е денят, в който Нойс е пристигнал в Монте Карло. Били са

стари приятели — от 40 години, — така че Кюрте може би просто му ги е пазил. Няма други подробности.“

Коваленко изключи лаптопа и го затвори. Нямаше как да разбере дали Ленар разполага със същата информация и дали би я споделил с него. Но ако се абстрахираше от политическите съображения, веднага се набиваше на очи най-вероятното обяснение на събитията. Те знаеха, че Нойс е пътувал от Лос Анджелис до Париж, а оттам до Марсилия, преди да пристигне в Монте Карло. Дали това не означаваше, че е взел ножа и 8-милиметровия филм от Марсилия, за да ги премести в личния сейф на Кюрте в Монте Карло? И дали това пък на свой ред не подсказваше, че сделката с диамантите е била само прикритие на действителната трансакция?

Трупът на Нойс беше открит в петък, на десети януари, а Кюрте беше убит в Монако рано сутринта в понеделник, на тринайсети, от което можеше да се заключи, че обезобразяването на Нойс цели не едно, а две неща — на първо място да даде на извършителя достатъчно време да стигне до Монте Карло и да прецени ситуацията, преди убийството на Нойс да се разчуе и Кюрте да повиши бдителността си; и на второ, да прикрие следите от мъченията, на които е бил подложен Нойс, за да разбере къде се намират в момента ножът и филмът. А ако това беше вярно, същата линия на разсъждение можеше да се приложи и по отношение на останалите жертви от руски произход — хората, които бяха измъчвани и убити в Сан Франциско, Мексико Сити и Чикаго. Ами ако убиецът беше отишъл при всички тях не само за да вземе ключовете от сейфа, но и да разбере къде се намира самият сейф? Можеше да се предположи, че жертвите действително разполагат с ключовете, но не знаят къде е сейфът, а убиецът им си мисли, че лъжат, и ги измъчва, за да научи отговора.

Мислите на Коваленко бързо се върнаха към Бевърли Хилс и идеята, че Реймънд Торн е отишъл в апартамента на Нойс не само за да го убие, но и да разбере къде са ножът и филмът. Това обясняваше самолетния билет за Англия, особено ако Реймънд знаеше, че са скрити някъде в Европа — вероятно в банков сейф, което на свой ред щеше да обясни ключовете, открити в багажа му във влака на път за Лос Анджелис.

Детектив Халидей, Дан Форд и Жан-Люк до един бяха убити с някакъв инструмент, остър като бръснач. Дали оръдието на убийството не беше именно ножът, с който убиецът се беше сдобил от сейфа? И ако да, защо? Дали просто му беше под ръка, или самото оръжие имаше някакво специално значение? Предвид ужасяващия начин, по който бяха убити и тримата, дали това не представляваше някакъв ритуал? И ако беше така, дали пък не означаваше, че ритуалът не е приключен и убиецът се готви за следващия си удар?

Рю Юсманс 27, апартаментът на Арман Друен, брат на Надин Форд

Надин Форд не знаеше как е успяла да го направи — само по инстинкт или благодарение на невероятна дързост, — но въпреки емоционалния шок от мисълта, че нероденото ѝ дете никога няма да види баща си и присъствието на полицаите, които Ленар беше изпратил да заключат апартамента на семейство Форд, тя не само беше успяла да събере дрехите си и тези на Никълъс Мартин в два куфара, но дори и да пренесе нещо тайно: бележника на Халидей и една голяма папка, в която Дан Форд държеше материалите по текущите си проекти. Беше смел и съобразителен ход от нейна страна. И сега, в малкия кабинет в апартамента на брат ѝ, Мартин — полупиян и напълно изтощен от ужасните събития през деня — беше отворил и бележника, и папката пред себе си.

В останалите стаи, претъпкани с цветя и маси, покрити с храна и напитки, седяха Надин, брат ѝ Арман, сестра ѝ, техните семейства, баща ѝ и майка ѝ. Бяха дошли и приятели. И още приятели, както и двете жени, които работеха като асистентки на Дан Форд в редакцията на „Лос Анджелис Таймс“ в Париж. Присъствието на толкова много хора в толкова малък апартамент изглеждаше математически невъзможно, но нямаше значение; всички бяха дошли, за да се прегръщат, да плачат и да говорят; някои дори успяваха да се засмеят, разказвайки спомени за Дан.

По-рано вечерта, когато Мартин беше тръгнал към кабинета, за да се измъкне от оплакваните и да се опита да направи нещо смислено, той беше минал покрай една малка спалня. Вратата беше останала отворена и той беше видял Надин да гали разсеяно една голяма светлокафява котка на леглото. Котката нежно беше положила лапа на големия ѝ корем, сякаш се опитваше да я успокои. Беше видял същата картина в къщата на Ред — стаите бяха изпълнени с тъгуващи хора, а вдовицата му седеше сама в кабинета и гледаше в нищото с чаша кафе

в ръка, докато тежката глава на черния им лабрадор беше положена в скута ѝ.

Мартин просто трябваше да се махне от апартамента, да излезе на чист въздух и да остане сам, за да не се задуши от собствената си мъка. Хладният въздух му се отрази добре и въпреки предупреждението на Ленар той се отпусна и просто закрачи без посока. Дори се надяваше Реймънд да го наблюдава, да го следи отнякъде. Ако имаше късмет, врагът му щеше да излезе на светло и тогава по някакъв начин всичко най-сетне щеше да свърши.

Нищо подобно не се случи и след четирийсет и пет минути Мартин се върна в апартамента, отиде в кабинета, затвори вратата и се залови за работа, като съзнателно търсеше следа към Реймънд. Ако изобщо беше той, разбира се.

Докато преглеждаше бележника на Халидей и се опитваше да не разбърка купчината хвърчащи листове в него, той отново се опита, както и предишната вечер, да разшифрова ситния му почерк с образен наклон и да намери нещо, което да му бъде от полза. Страница след страница бяха запълнени с недовършени изречения, думи, имена, дати и места. Както и преди, малкото бележки, които все пак успяваше да разчете, бяха свързани със семейството на Халидей и Мартин изпитваше чувството, че не му е работа да се занимава с тях. И все пак, с нарастващо раздразнение и неудобство, той продължаваше да ги чете.

След петнайсет минути вече му беше писнало и се канеше да зареже бележника и да отвори папката на Форд, когато насреща му изскочи едно име — Феликс Норман. Феликс Норман беше лекарят, подписал удостоверението за смъртта на Реймънд в Лос Анджелис. На следващата страница Халидей беше записал и още нещо: „Д-р Хърман Грей, пластичен хирург, Бел Еър, 48 г. Пенсионира се неочаквано, продава къщата, напуска страната.“ В скоби до името на Грей беше записано: „Пуерто Куепос, Коста Рика, а после Росарио, Аржентина, името е сменено на Джеймс Патрик Одет — ALC/ инцидент по време на лов.“

А под тази бележка, първо написано с молив, после изтрито с гума, а накрая повторено с химикалка, сякаш по някаква причина Халидей се беше ядосал на себе си за нехайството, беше написано: „1/26 — ВАРИГ, 8837.“

1/26 може би беше дата — 26 януари. А „Вариг“ беше авиолиния — ако ставаше въпрос за това. В такъв случай 8837 може би беше номер на полет.

Мартин незабавно се завъртя на стола и включи компютъра на Арман. После влезе в интернет, отиде на уебсайта на „Вариг“ и въведе 8837 в полето за търсене. Отговорът дойде след секунди — полет 8837 беше от Лос Анджелис до Буенос Айрес.

Мартин отново се обърна към бележника на Халидей. Може би не го беше прегледал достатъчно внимателно. Все пак се беше съсредоточил върху това, което беше написано на страниците. Може би имаше и още нещо, което беше пропуснал.

Той взе бележника, обърна го и внимателно отвори на последната страница. Втре имаше купчина хвърчащи листове, а под тях се виждаше странна издуптина — там, където картонът на задната корица влизаше в кожената подвързия. Мартин измъкна листовите и започна да ги разглежда. Имаше снимки на децата на Халидей; пътнически чекове на стойност единайсет хиляди долара; паспортът на Халидей; две сгънати бележки. Мартин ги разгледа една по една. И двете бяха разпечатки на самолетни билети, купени по интернет и изпратени по факса. Първият билет беше Лос Анджелис — Париж отиване и връщане на „Юнайтед Еърлайнс“; вторият беше на авиокомпания „Вариг“ — Лос Анджелис — Буенос Айрес отиване и връщане, с фиксирана дата на заминаване за 26 януари и отворена дата за връщане.

— Господи — промърмори Мартин.

Значи Халидей беше възнамерявал да лети до Аржентина може би още преди убийството на Нойс, а може би точно заради него. И това пътуване нямаше да бъде с цел почивка. На билета на „Вариг“ с молив беше написано „Джеймс Патрик Одет“, а в скоби до него пишеше „Д-р Хърман Грей“ и „ALC“.

Сърцето на Мартин подскочи. Дали не бяха откарали Реймънд именно в Аржентина, докато междувременно уж кремираха тялото му в Лос Анджелис? И дали д-р Грей, пластичният хирург, не беше нает именно за да организира физическото му възстановяване? Мартин не разбра бележките за „ALC“ и „инцидента по време на лов“, освен ако Халидей просто не беше разменил местата на буквите и „ALC“ не трябваше да означава „ACL“, anterior cruciate ligament, т.е. контузия на

коляното, която Реймънд или самият доктор да е получил при инцидент по време на лов. Нямаше значение. По-важният въпрос беше дали Халидей не беше убит, защото се беше добрал до информацията за д-р Грей и Аржентина и се канеше да замине там, за да продължи разследването си?

Изведнъж му хрумна и още нещо, което накара кръвта му да изстине. Ако Нойс, Халидей, Дан Форд и този Жан-Люк бяха убити от един и същ човек и ако този човек наистина беше Реймънд — и ако пластичният хирург си беше свършил работата както трябва, — те просто не го бяха познали. Реймънд можеше да е всеки. Шофьор на такси, продавач на цветя, сервитьор. Всеки един, който може да се доближи достатъчно близо до теб, без да му обърнеш внимание. Реймънд беше умен и много съобразителен. Човек трябваше само да си спомни колко пъти се беше преобразявал в Лос Анджелис. От продавач през скинхед до Алфред Нойс, облечен в собствения му костюм.

— Никълъс?

Вратата зад гърба му се отвори и в стаята влезе Надин, бледа и изтощена. Зад нея стоеше още някой. Мартин се изправи.

— Ребека — възкликна той недоумяващо, после сестра му се промуши покрай Надин и влезе в стаята.

Буйната ѝ черна коса беше вдигната на елегантен кок. Беше облечена с дълга тъмна пола и сако в същия цвят и наред въртопа от мъка и отчаяние тя изглеждаше спокойна и красива. Беше забележително как се беше освободила от оковите на болестта си, с които беше живяла толкова дълго.

— Merci, Надин — каза тя тихо.

Двете се прегърнаха — Надин често беше идвала да я вижда заедно с Дан, докато беше в „Св. Франсис“, а после и в „Юра“. Ребека заяви на френски, че Дан ѝ е бил като втори брат през по-голямата част от живота ѝ, а после внимателно и нежно изрази съболезнованията си. После се появи бащата на Надин, извини се с някакви семейни дела и отведе дъщеря си.

— Обадох ти се в Швейцария днес следобед — каза Мартин и затвори вратата на кабинета. — Нямахте те. Оставих съобщение. Как успя...

— ... да дойда толкова бързо ли? Бях излязла от къщата с децата. Получих съобщението ти, когато се върнах. Мисис Ротфелс видя, че се разстроих, и когато ѝ казах какво е станало, тя говори със съпруга си. Самолетът на компанията и без това трябваше да лети до Париж, за да откара някакъв клиент, и мистър Ротфелс настоя и аз да се кача. На летището ме чакаше неговият шофьор, а когато отидохме до апартамента на Дан, полицаите ни изпратиха тук.

— Искане ми се да не беше идвала.

— Защо? Ти и Дан сте най-близките ми хора на този свят. Защо да не идвам?

— Ребека, Джими Халидей също беше в Париж и разследваше убийството на Алфред Нойс. Убили са го снощи, в хотелската му стая.

— Джими Халидей от отряда?

Мартин кимна.

— Засега не са казали на никого.

— Боже мой, значи Дан е мъртъв...

— ... както и още един човек, с когото според полицията Дан е отишъл да се срещне. А сега полицаите предупредиха и мен.

— Нали не знаят кой си?

— Не. Но няма значение.

— А кое има значение?

Мартин се поколеба. Макар че Ребека изглеждаше здрава, спокойна и уверена в себе си, дълбоко в нея продължаваше да се крие онзи демон, за който беше споменал Дан Форд. Мартин все още се страхуваше, че интензивната психотерапия беше успяла само донякъде и най-малкият спомен за миналото може да предизвика реакции, които отново да я запратят в предишното ѝ състояние. От друга страна, тя не биваше да живее във вакуум и Мартин реши да рискува и да я подготви за това, което според него всички щяха да научат съвсем скоро.

— Ребека, има голяма вероятност Реймънд все още да е жив и именно той да е отговорен за убийствата на Дан, Джими Халидей и останалите.

— Реймънд? Реймънд от Лос Анджелис?

— Да.

Мартин видя как сестра му подскочи. По време на дългия си преход към нормалния живот тя беше научила много за събитията в Лос Анджелис. Знаеше как Реймънд е избягал от сградата на съда, как хладнокръвно е избил голям брой полицаи, включително и Ред Макклачи, и как самият Никълъс едва не е бил убит, докато се е опитвал да го залови. Неведнъж независимо от чувствата, свързани с психологическия ѝ пробив и мъглата, предизвикана от психотропните лекарства, с които я бяха натъпкали, д-р Фланъри я беше окуражавала да си припомни в подробности събитията. Мартин знаеше, че това е много трудно за нея и малкото спомени, които пази от онзи ден, за нея са изкривени, ужасяващи и изпълнени с изстрели, кръв и смърт. Но нямаше съмнение, че Ребека разбираше ролята на Реймънд. Той беше причината за всички убийства. И всички, включително и тя самата, го смятаха за мъртъв.

— Нали са го кремирали. Как е възможно все още да е жив?

— Не знам. След убийството на Нойс Дан се зае с този случай. Джими Халидей също е работил по него, но по-отдавна.

— И според теб Реймънд е убил и двамата?

— Не знам. Дори не съм сигурен, че е жив. Но Алфред Нойс е мъртъв, както и Джими, и Дан — все хора, които бяха свързани по някакъв начин с него още от Лос Анджелис. Може би не си го спомняш ясно, но и ти беше в депото. Ти видя Реймънд и той те видя. И ако сега е в Париж, не бива да стоиш тук. — Мартин се поколеба; не му се искаше да мисли за това, но се налагаше. — А има и още нещо. Ако наистина е Реймънд, най-вероятно се е подложил на пластична операция, така че не знаем как изглежда в момента.

Очите на Ребека изведнъж се изпълниха със страх.

— Никълъс, нали точно ти се опита да го арестуваш? Той те познава най-добре от всички. Ако разбере, че си в Париж...

— Ребека, нека първо да се погрижим за твоята безопасност, а после ще мисля за себе си.

— Какво трябва да направя?

— Предполагам, че щом мистър Ротфелс те е изпратил тук с частен самолет, ти е уредил и стая в хотел.

— Да, в „Крийон“.

— В „Крийон“?

— Да. — Ребека се изчерви и се усмихна.

„Крийон“ беше един от най-скъпите и луксозни хотели в Париж.

— Хубаво е да имаш богат шеф — добави тя.

— Сигурно. — Мартин също се усмихна, но после отново се намръщи. — Добре, значи ще помоля брата на Надин да те закара до хотела. Когато пристигнеш, се качи направо в стаята си, заключи вратата и не отваряй на никого. Ще ти взема самолетен билет за първия полет до Женева утре сутринта. Нека ти уредят кола от хотела, която да те закара направо на летището. Провери дали познават шофьора и ги помоли да се обадят на летището, за да уредят той да остане с теб до момента, в който се качиш на самолета. Междувременно аз ще се обадя на семейство Ротфелс и ще ги помоля да изпратят някого, когото познаваш лично, да те посрещне на летището и да те закара направо в Нюшател.

— Страх ли те е?

— Да, и за двама ни.

Никълъс излезе от стаята, за да повика брата на Надин. Ребека беше обзета от объркани чувства. Дори ако Дан Форд беше загинал при катастрофа или от мъчителна болест, пак щеше да бъде съсипана,

но фактът, че беше изгубил живота си по толкова ужасен начин, просто я смаза. Не можеше да възприеме идеята, че Реймънд все още е жив и продължава да предизвиква такъв ужас — след толкова време и на хиляди километри от мястото, където беше започнало всичко.

На всичкото отгоре имаше още нещо, което Ребека отчаяно искаше да сподели с брат си. Трябваше да му каже за любовта на живота си Александър Кабрера и вече напълно преплетените им съдби. Макар че връзката им си оставаше тайна и лейди Клем продължаваше да спазва условията на конспирацията, Ребека усещаше, че приближава моментът, в който Александър щеше да изпълни обещанието си и да ѝ предложи да се омъжи за него, а тя искаше Никълъс да знае за това предварително.

В миналото тайното естество на връзката им беше по-скоро игра, при която голямото братче не биваше да научава какви ги върши малката му сестричка, но сега връзката между нея и Александър беше станала още по-здрава, така че Ребека започна да изпитва чувството, че крие нещо прекалено важно от Никълъс, и мисълта я изпълваше с все по-голямо неудобство.

Тази вечер беше също показателна. Ребека не му беше казала цялата истина за това как Жерар Ротфелс беше настоял тя да се качи на частния реактивен самолет на компанията от Швейцария. Беше вярно, че той бе уредил полета, но по нареждане на Александър. И когато беше пристигнала на летище „Орли“, не я беше посрещнал служебният шофьор на компанията, а личният шофьор и бодигард на Александър, Жан-Пиер Роден. Тя се беше надявала, че и самият Александър ще дойде на летището, така че да може да го убеди да отиде заедно с нея и да се запознае с брат ѝ въпреки мъчителните обстоятелства, но той беше в Италия по работа и Жан-Пиер ѝ беше казал, че ще пристигне в Париж много по-късно вечерта.

А сега изникна и въпросът за Реймънд — дали трябваше да казва на Александър за него? Ако му каже, трябваше да обясни и защо присъствието му е толкова опасно и макар че и Александър, и Клем знаеха за нейната криза, нито един от двамата нямаше представа за действителната причина, която беше предизвикала шока.

Версията, с която бяха запознати, беше съставена от Никълъс и нейната психотерапевтка д-р Фланъри, преди да заминат от Лос Анджелис. Според нея двамата с Никълъс отраснали в малко градче в

щата Върмонт. Когато Ребека била на петнайсет, родителите ѝ починали в разстояние на два месеца един от друг и тя заминала за Калифорния, където Никълъс учел в колежа, за да живее при него. Известно време след това Ребека, заедно с някаква приятелка, се разхождала по плажа, когато двете забелязали малко момче, повлечено от мъртвото вълнение, което крещяло за помощ. Ребека изпратила приятелката си да повика спасителите, а самата тя заплувала към него. Борила се с огромните вълни в продължение на минути, които ѝ се сторили часове, като се опитвала да държи главата на момчето над водата. Едва когато ги извадили от океана, тя осъзнала, че момчето вече е мъртво. По-късно ѝ казали, че най-вероятно се е удавило още преди да го достигне.

И тя изведнъж осъзнала, че през цялото време е стискала труп.

Мисълта за това, толкова скоро след смъртта на родителите ѝ, я изпълнила с такъв ужас, че тя почти незабавно изпаднала в сериозна психологическа криза, която продължила с години, докато най-сетне не започнала да се оправя и брат ѝ не я прехвърлил в „Балмор“ за специализирано лечение при д-р Максуел-Скот.

Ребека не можеше да им разкаже за престрелката, а вместо това трябваше да постави ударението върху самия Никълъс. Трябваше да каже на Александър, че брат ѝ е познавал не само Дан Форд, докато той е работил като криминален репортер в Лос Анджелис, но чрез него се е запознал и с Джими Халидей, а и двамата сериозно са се занимавали с разследването на случая „Реймънд“.

А сега и Форд, и Халидей бяха убити в Париж и ако убиецът им наистина беше същият този Реймънд, когото смятаха за мъртъв, имаха всички основания да предположат, че следващата му цел ще бъде Никълъс. После щеше да стигне и до Ребека от страх, че Никълъс ѝ е казал нещо за него.

И така, Ребека се питаше: защо да тревожи Александър, след като Никълъс ѝ беше казал, че не е сигурен, че убиецът е Реймънд и че е жив? Тя помисли още малко и реши, че ще бъде най-добре изобщо да не споменава Реймънд.

Но беше сигурна, че трябва да приеме предупреждението на брат си напълно сериозно и да изпълни точно указанията му, когато се прибере в хотела.

Рю Юсманс 27, апартаментът на Арман Друен, 10:45 вечерта

Никълъс и Ребека излязоха заедно, придружавани от Арман, 24-годишния брат на Надин, и приятеля му, който служеше във френската армия.

Арман беше професионален състезател по велосипедизъм — млад, упорит и щедър. Колата му беше паркирана точно пред блока. По това време до „Крийон“ се стигаше за десет минути, така че за него щеше да бъде удоволствие да откара Ребека дотам. Той бързо я преведе през улицата до зеления си нисан и се качи на шофьорското място, а приятелят му се настани на задната седалка.

Мартин внимателно се огледа и отвори вратата на Ребека.

— В коя стая в „Крийон“ си отседнала? — попита.

— Защо?

— Защото смятам да ти се обадя още щом разбера кога излита самолетът. Искам да напуснеш Париж веднага щом се събудиш.

— Четиристотин и дванайсет — отвърна тя разтревожено.

Мартин се опита да поразсее притеснението ѝ.

— Нали ти казах, нямаме сигурни доказателства, че става дума за Реймънд. Най-вероятно наистина е мъртъв и това, което се случи тук, е било просто съвпадение, работа на маниак, който изобщо няма представа кои сме. Нали?

— Да — усмихна се Ребека и го целуна по бузата.

Мартин рязко се извърна към Арман.

— Благодаря ти, Арман, много ти благодаря.

— Тя е в сигурни ръце, mon ami. Ще я изпратим до стаята, а аз лично ще говоря с рецепцията, за да ѝ уредя колата за утре сутринта. За днес ни стигат толкова тревоги.

— Стигат ни за цял живот — отвърна Никълъс, затвори вратата и отстъпи крачка назад.

Арман запали колата, направи остър обратен завой и се отдалечи. Когато стигна до края на улицата, той зави по булевард „Распай“ и нисанът се изгуби от поглед.

Реймънд седеше на задната седалка на черен мерцедес с тъмни стъкла, паркиран малко по-надолу по улицата. Беше видял как четиримата излязоха от апартамента и пресякоха улицата до зеления нисан, после трима от тях се качиха в колата и тя се отдалечи. Сега видя и Никълъс Мартин, който прекоси тъмния тротоар и осветеното пространство под една улична лампа, за да се качи в апартамента на рю Юсманс 27.

Бяха минали десет месеца, откакто го видя за последен път, и седем, откакто го проследиха до Манчестър — лична заслуга на баронесата. През това време беше научил всичко за него — новото му име, къде живее, какво прави. Знаеше дори за лорд Престбъри и тайната връзка на Мартин с дъщеря му, лейди Клемънтайн Симпсън. Знаеше и за Швейцария, и за Ребека, къде живееше тя и за кого работеше.

И съзнателно се беше опитал да го изтика на задно място в ума си.

Но когато лично го видя как прекосява улицата заедно със сестра си, Реймънд си спомни колко опасен човек е той.

Мартин или беше невероятно умен, или упорит като булдог, или просто късметлия, а може би някаква комбинация от трите заедно.

Подобно на някаква хрътка от легендите той продължаваше да преследва Реймънд навсякъде; точно както направи в Лос Анджелис след бягството му от затвора, а после се появи на международното летище, за да му попречи да се качи на самолета на „Луфтханза“ и да избяга в Германия; и още веднъж сякаш се появи от нищото в къщата на Алфред Нойс в Бевърли Хилс, точно когато Реймънд беше там. Продължи да го преследва и след като го уволниха от полицията, като премести Ребека именно в Лондон, защото този град фигурираше в бележките, които бяха намерили в багажа му във влака. А сега беше дошъл и тук, в Париж.

Реймънд разбираше, че донякъде сам си е виновен — макар че знаеше, че Мартин е на някакви си два часа път от него в Манчестър, той все пак не се беше поколебал да убие Нойс. Но тъй като Нойс вече беше в Париж, а нямаха никакво време, Реймънд просто нямаше избор; освен това не можеше да се въздържа да не вкуси от сладката ирония да го направи именно в парка „Монсо“, особено предвид факта, че Нойс го позна и осъзна, че ще умре.

Близостта на Мартин го вбесяваше. Повече от всичко на света му се искаше на момента да излезе от колата, да проследи Мартин до блока и да го убие, жестоко и безмилостно, както беше направил с Нойс, Халидей, Дан Форд и Жан-Люк Вабр. Но знаеше, че не може да си го позволи, все още не, със сигурност не тази вечер. Тази вечер беше отделена за друго. Наложил си да потисне чувствата си и да насочи цялата си енергия и мисъл към това, което му предстоеше да направи.

Реймънд докосна с върховете на пръстите си един продълговат, опакован в цветна хартия пакет, който държеше в скута си, помисли още миг и вдигна очи към шофьора си.

— Карай към хотел „Крийон“.

Хотел „Крийон“, 11:05 вечерта

Черният мерцедес на Реймънд зави на Плас дьо ла Конкорд и спря пред „Крийон“. Зеленият нисан беше паркиран пред входа, където слизаха гостите на хотела.

Реймънд приглади косата си, погали старателно поддържаната си брада и зачака.

11:08 вечерта.

Едно такси спря пред хотела и няколко добре облечени хора слязоха от него и минаха през голямата въртяща се врата.

11:10 вечерта.

През вратата излезе официално облечена двойка на средна възраст. Кола с шофьор спря пред входа, а пиколото им отвори вратата да се качат. После я затвори, пожела им „Приятна вечер“ и колата се отдалечи. Голямата врата на хотела отново се завъртя и отвътре излязоха Арман и приятелят му, които отидоха направо при нисана. Минаха няколко секунди, светлините на колата проблеснаха и със свирене на гуми тя се отдалечи, а фаровете ѝ за момент осветиха Реймънд. Мина още една секунда, после Реймънд отвори вратата и излезе на хладния въздух, като носеше шарения пакет под мишницата си.

Брадичката му беше грижливо подстригана, гарвановочерната коса бе изискано сресана назад. Носеше ушит по поръчка двуреден черен костюм. Всеки би го помислил за преуспяващ млад бизнесмен, който е тръгнал да се порадва на вечерната компания на някоя красива млада жена. Всъщност той точно това и възнамеряваше да направи с единствената разлика, че близостта между него и жената щеше да има много по-сериозни последствия.

Той отново приглади косата си, огледа елегантно осветения силует на „Крийон“, очертан на фона на тъмното небе, и закрачи към него.

Две седмици след трийсет и четвъртия си рожден ден, за пръв път от, както му се струваше, прекалено много време, той се чувстваше

наистина жив. Беше изпълнен с дори още по-голяма енергия от ранното утро на същия ден, когато намери Жан-Люк и Дан Форд на брега на реката, в мрака и дъжда, и ги уби. Не обръщаше внимание на лекото си куцане, нито на остатъчните болки след многобройните операции и рехабилитацията, която му се стори безкрайно дълга, но всъщност — благодарение на противокуршумната жилетка от кевлар, която беше взел от Джон Барън и която носеше по време на престрелката — беше продължила само четири месеца.

Междувременно баронесата деликатно беше разместила местата на основните играчи по дъската, така че отново да се озоват в същото положение както преди и сега нещата бързо се движеха в правилната посока и планът се изпълняваше по същия стегнат начин, както в началото. С единствената разлика, че Нойс вече беше мъртъв и те разполагаха с „парчетата“. Бяха сигурни, че сър Питър Китнър ще заподозре кой стои зад този двоен удар. Той щеше да се страхува за живота си и семейството си. Но нямаше да може да сподели този страх с никого. Страхът му щеше да се задълбочава с времето, защото той продължаваше да няма представа какво точно планират, точно както и преди, когато Нойс беше избягал при него в Лондон. Така че нямаше да знае и какво да предприеме — освен да увеличи охраната около себе си и семейството си и да продължи към целта на живота си. И по този начин щеше да попадне право в капана, който му готвеха.

След двайсет крачки Реймънд стигна до въртящата се врата на „Крийон“. Голямото фоайе гъмжеше от гости на хотела и парижани, излезли да се позабавляват. Той спря за миг, колкото да се огледа, и закрачи към рецепцията в дъното на фоайето.

Беше прекосил помещението наполовина, когато ярките прожектори на някакви телевизионни камери привлякоха вниманието му и Реймънд забеляза група журналисти, които вземаха интервю от двама бизнесмени. Той ги доближи — и не можа да повярва на очите си. Ето го, самия него, от плът и кръв — с царствена осанка и бяла коса, собственикът на медийна империя, милиардерът сър Питър Китнър. А с него беше и трийсетгодишният му син Майкъл, президент на корпорацията и очевиден наследник на богатствата му.

От дясната страна на Китнър стоеше д-р Джефри Хигс, бивш хирург от военновъздушните сили и личен лекар, телохранител и шеф на разузнаването на Китнър. Беше в изключителна форма, с издадена челюст и къса подстрижка, и носеше миниатюрна слушалка в лявото ухо и още по-миниатюрен микрофон на ревера на сакото. Където и да отидеше Китнър, Хигс и неговите невидими войници го следваха неотлъчно.

Реймънд трябваше да продължи, но не го направи. Той пристъпи в относителния мрак зад светлините на репортерските камери, докато журналистите разпитваха Китнър за срещата на високо равнище, на която току-що беше присъствал заедно със сина си. Френските медии искаха да разберат дали има нещо вярно в слуховете, че неговата американска компания „Медиа Корп“ се опитва да купи френския телевизионен канал TV5.

Реймънд почувства как пулсът му се ускорява, докато наблюдаваше как Китнър си играе с въпроса.

— Всичко се продава, нали така? — отвърна той на френски. — Дори „Медиа Корп“. Работата е в цената.

Точно това беше онзи Питър Китнър, когото Реймънд изучаваше през целия си живот. За него бяха написани книги, които стигнаха до върховете на класациите. Беше главен герой на безброй статии в списанията и вестниците и просто не спираха да го интервюират по телевизията. Но Реймънд го виждаше лично за пръв път от години насам и тази среща го свари неподготвен.

Много добре знаеше, че може да пристъпи към него и да го убие за миг. Но по този начин щеше да провали всичко, което така внимателно бяха планирали с баронесата през последните години, докато наблюдаваха как часовникът на историята бавно тиктака и се доближава до момента, за който мечтаеха. Стрелката му вече беше достигнала веднъж до правилната позиция преди година и тогава се беше случила катастрофата в Лос Анджелис. Но Реймънд беше успял да се възстанови, баронесата отново беше подлъгала всички играчи да заемат предишните си места и моментът беше настъпил отново. И така, колкото и да му се искаше, убийството на Питър Китнър беше последното нещо, което можеше да си позволи сега. От друга страна, струваше му се невъзможно просто да се обърне и да се отдалечи, без да даде на великия мъж поне тема за размисъл.

— Сър Питър — провикна се Реймънд на френски, като се криеше зад репортерите, — ще обявите ли купуването на Ти Ви пет на Световния икономически форум в Давос този уикенд?

— Какво?

Китнър очевидно беше изненадан от въпроса и присвиваше очи, като се опитваше да различи кой е задал въпроса зад светлините.

— Няма ли да направите някакво важно съобщение на срещата в Давос, сър Питър? Нещо, което ви касае лично?

— Кой зададе този въпрос?

Китнър пристъпи напред и сложи ръка над очите си, като го търсеше в тълпата. Някои от журналистите също започнаха да се обръщат.

— Кой го каза? Я спрете тези проклети прожектори!

Китнър гневно си проби път през тълпата, като търсеше човека, който му беше задал въпроса. Майкъл вървеше след него. Хигс също крачеше с тях, като даваше заповеди по микрофона си в движение. Те излязоха от групичката журналисти и спряха. Неизвестният, който им беше задал въпроса, беше потънал сред останалите гости във фоайето.

— Et Davos, сър Питър?

„Ами Давос, сър Питър?“

— Сър Питър, quelle est la nature de votre annonce?

„Какво възнамерявате да обявите?“

— Сър Питър, сър Питър, сър Питър.

Реймънд чу как френските журналисти се развикаха зад гърба му, докато се отдалечаваше към рецепцията. Секунди по-късно няколко мъже в тъмни костюми влязоха във фоайето от една странична врата и пристъпиха към Китнър, за да го предпазят. Бяха телохранителите му, повикани от Хигс.

Реймънд се усмихна доволно. Беше посял семената и медиите не бяха пропуснали да го забележат. Вроденият стил и безупречното поведение на Китнър щяха да ги очароват, разбира се, и скоро от изненадата и гнева му нямаше да остане и следа. Но любопитството щеше да започне да го гложди — кой беше задал въпроса? Какво точно знаеше за онова, което предстоеше да се случи в Давос? А после, в някакъв още по-късен момент, Китнър щеше да осъзнае кой е задал въпроса и какво всъщност се е случило. И тогава страхът и

подозрението щяха да надвият всички останали мисли. Точно това искаше Реймънд.

Асансьорите бяха точно пред него. Той пхна пакета под мишница и погледна часовника си.

11:20 вечерта.

Реймънд спря пред асансьорите, натисна бутона за повикване и се огледа. До него си бърбреха добре облечени мъж и жена, но нямаше никой друг.

Вратата на един от асансьорите се отвори и отвътре излязоха трима души. Възрастната двойка не пристъпи напред и Реймънд влезе в асансьора. Вратата се затвори и той натисна бутона за четвъртия етаж. Асансьорът потегли. Той отново погледна часовника си.

11:24 вечерта.

Реймънд си пое дълбоко въздух и премести пакета от едната в другата си ръка. Ребека щеше да бъде сама и да си почива в стаята, брат ѝ беше на безопасно разстояние, чак от другата страна на Сена в апартамента на рю Юсманс, а силните емоции от изминалия ден щяха да са я източили напълно. Може би дори не беше успяла да се преоблече.

А може би беше.

Предвид на това, което щеше да се случи, нямаше никакво значение с какво е облечена.

Джефри Хигс и трима от телохранителите в тъмни костюми изведоха Питър и Майкъл Китнър от страничния вход на хотел „Крийон“, на рю Боаси д'Англе, където ги очакваше лимузината на Китнър. Един от бодигардовете отвори вратата и тримата се качиха, Хигс влезе последен. Шофьорът потегли веднага, набра скорост и прекоси Плас дьо ла Конкорд, а после зави по „Шанз-Елизе“ към парижкия апартамент на Китнър, който беше на авеню Виктор Юго.

— Искam да разбереш кой беше това и какво точно знае — каза Китнър, като гледаше право към Хигс.

— Да, сър.

— От сега нататък ще имаме ограден район за медиите. Майкъл ще ти даде списък на журналистите, които ще се допускат в него. Ще проверявате документите им за самоличност. Няма да пускате никой друг.

— Да, сър.

Майкъл Китнър се обърна към баща си.

— Ако е бил репортер, бързо ще разберем кой е.

Питър Китнър не отговори. Очевидно беше разтревожен и се държеше на разстояние.

— От къде може да знае за Давос? — почуди се Майкъл.

— Не знам — отвърна рязко Китнър.

Той за момент изгледа Хигс, после отново зарея поглед навън, към тълпите по тротоарите на „Шанз-Елизе“, които не бързаха да се прибират въпреки късния час и януарския студ.

„Не знам — повтори на себе си. — Не знам.“

Никълъс Мартин притисна телефона до ухото си и се надвеси над бюрото в миниатюрния кабинет на Арман, докато чакаше да се свърже.

— Хайде, Ребека — промърмори. — Вдигни телефона.

Обаждаше се за шести път. Първите три пъти се обади на мобилния телефон на Ребека, но тя не вдигна. Разтревожен и изнервен, той беше изчакал десет минути, преди да позвъни отново. Тя пак не вдигна. Най-сетне Мартин затвори и набра направо номера на хотел „Крийон“, като поиска от рецепцията да го свържат със стаята й. Резултатът беше същият.

— Хайде де — промърмори той и отново погледна към бележките, които беше надраскал на един лист пред себе си.

Полет на „Еър Франс“ 1542, излита от „Шарл дьо Гол“, терминал 2-Г в 7:00. Пристига в Женева в 8:05 на терминал М.

— По дяволите, Ребека, вдигни телефона.

Мартин чувстваше как тревогата му нараства с всяко следващо извъняване. Вече беше събудил Арман, но не беше научил нищо различно от историята, която му разказа братът на Надин още първия път, когато се върна от хотела. Да, беше изпратил Ребека до вратата на стаята й в „Крийон“. Да, тя беше затворила вратата след себе си. Да, беше чул как я заключва. Но не знаеше нищо повече. Ако иска, може да го закара до хотела веднага, за да проверят. Не, няма проблеми, беше отвърнал Мартин, просто е станало някакво объркване, няма за какво да се тревожим. Арман беше кимнал с благодарност, когато чу това, и отново си беше легнал да спи.

Телефонът извъня още два пъти, после един мъжки глас с френски акцент се обади:

— Съжалявам, сър, но търсеното лице, изглежда, не отговаря.

— Знаете ли дали мис Мартин случайно не е излязла от стаята си?

— Не, сър.

— Бихте ли проверили на рецепцията дали не е излязла и не е оставила съобщение къде отива?

— Съжалявам, сър, но нямаме право да даваме подобна информация.

— Но аз съм брат й!

— Съжалявам, сър.

— Колко е часът?

— Току-що мина полунощ, сър.

— Опитайте отново да позвъните в стаята й, моля ви.

— Добре, сър.

Полунощ. Часовникът на бюрото на Арман показваше същото. Ребека беше пристигнала в хотела в единайсет вечерта, точно един час по-рано. Телефонът отново започна да звъни, цели дванайсет мъчителни пъти, преди мъжкият глас да се обади:

— Съжалявам, сър, но никой не вдига. Желаете ли да оставите съобщение?

— Да, кажете на мис Мартин, че я търси брат й. Да ми се обади веднага щом получи съобщението.

Мартин даде на оператора домашния номер на Арман и затвори. После пак погледна часовника.

12:03 вечерта.

Вече беше четвъртък, 16 януари.

Къде беше Ребека, по дяволите?

Хотел „Крийон“, апартамент „Ленърд Бърнстейн“, по същото време

Ребека седеше на стол с тапицерия от червено кадифе с отворена уста, и едва дишаше. Беше обградена от елегантна мебелировка в стил „Рококо“ — столове и канапета, тапицирани с червена коприна, стени от полирано тъмно дърво, френски прозорци, тапети с богати флорални мотиви. В отсрещния край на стаята имаше роял „Стейнуей“ с вдигнат капак, който сякаш очакваше някой да докосне клавишите му, а всичко беше дискретно осветено от многобройни изключително изискани орнаментирани лампи.

Отляво беше вратата към трапезарията, а зад нея се виждаха френски прозорци, които се отваряха към широка тераса. Отвън блестяха светлините на нощния Париж. Вратите предлагаха път за бягство, ако успееше да събере смелост да го направи. Но тя знаеше, че никога няма да успее.

— Поеми си дълбоко въздух и всичко ще се оправи.

Реймънд беше застанал прав на една ръка разстояние от нея и я гледаше с блестящите си очи. Беше я изненадал в стаята ѝ, а после бързо я беше отвел по пожарното стълбище на долния етаж, където я бе въвел в един от най-скъпите апартаменти на „Крийон“. С изключение на Адолф Сибони, на рецепцията никой не знаеше, че Реймънд е там. Никой не ги беше видял да влизат в апартамента, нито пък беше оставено съобщение къде отиват.

— Толкова ли ти е трудно да кажеш нещо?

— Аз...

Ребека се разтрепери, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Реймънд пристъпи по-близо. Поколеба се, после протегна ръка към нея и я докосна. Почувства как цялата трепери, когато прокара ръката си надолу по бузата и по шията ѝ.

— Беше започнала да казваш нещо — прошепна. — Какво беше то?

— Аз... — Тя изведнъж се отдръпна от него и изправи гръб на стола. После бързо вдигна очи към неговите. На лицето ѝ изгря щастлива усмивка и тя се изправи. — Да — каза твърдо, въпреки че продължаваше да плаче. — Да. Да. Да. Хиляди пъти да. Обичам те, винаги съм те обичала и винаги ще те обичам. Да, ще се омъжа за теб, мой прекрасни сеньор — мой прекрасни Александър Луис Кабрера.

Реймънд я изгледа мълчаливо. Това беше най-великият момент в живота му, моментът, който очакваше още от първия път, когато я беше видял заспала пред телевизора онази вечер в къщата на Джон Барън в Лос Анджелис. Това беше Божият промисъл. Беше неговата судьба, беше неизбежно и очевидно беше единствената причина Джон Барън изобщо да влезе в живота му. Оттогава не беше минал нито ден, нито час, без да си помисли за нея. Именно мислите и фантазиите за нея му бяха помогнали да преживее хирургическите операции и месеците на мъчителна рехабилитация.

Образът ѝ не излизаше от ума му — с дългата си черна коса, пронизващите очи, царствена шия и високи, деликатни скули, Ребека беше живо копие на принцеса Изабела Мария Жозефа Зинаида, правнучката на крал Лудвиг III Баварски, която беше убита едва на двайсет и четири годишна възраст от комунистически революционери през ноември 1918 г. в Мюнхен. Портретът ѝ висеше в библиотеката на баронесата в имението ѝ в централна Франция и Александър беше омагьосан от този портрет още от дете. Царствена, прекрасна и незабравима, тя беше загинала на годините, на които сега беше Ребека. Във фантазиите и мислите му тя се беше преродила като сестрата на Джон Барън.

Той замаяно я беше описал на баронесата, когато за пръв път го бе посетила в собственото му ранчо в Аржентина, след първите хирургически операции. Беше ѝ казал, че Ребека несъмнено е неговата судьба. Жената, която иска да направи своя съпруга.

И начинът, по който говореше за нея — по време на дългите месеци, през които баронесата надзираваше продължителното му възстановяване и трудната рехабилитация след сложните хирургически операции, — накара баронесата да оцени ефекта, който беше произвела тази млада жена върху човека, на когото беше законна настойница. В очите му грееше светлина, каквато никога не беше виждала преди, и тя разбра, че ако Ребека наистина беше такава,

каквато я описваше, ако — в зависимост от състоянието ѝ — можеше да бъде моделирана по подходящ начин, тя наистина щеше да попълни една сериозна празнина в бъдещите им планове.

Баронесата незабавно беше открила следите на Ребека в санаториума „Св. Франсис“ в Лос Анджелис и беше научила някои подробности за лекуващата я психотерапевтка д-р Фланъри. Броени часове по-късно хакерите на баронесата проникнаха в персоналния компютър на Фланъри и копираха досието на Ребека. Баронесата беше научила къде е преместена Ребека и при кой лекар. Следващата цел на хакерите беше компютърът на д-р Максвел-Скот в „Балмор“, от който баронесата се беше информирала за текущото състояние на Ребека и изключително благоприятните прогнози за лечението ѝ. Беше научила и името на човека, който беше гарант за престоя ѝ в „Балмор“: нейния брат Никълъс Мартин, който първоначално беше отседнал в „Холидей Ин“ в Лондон, а след това — на Уотър Стрийт 221 в Манчестър.

Фактът, че Ребека вече беше в Европа, до голяма степен опростяваше нещата. Главната квартира на корпорацията на Александър беше в Лозана, а Швейцария беше идеалното място, където да се запознае с Ребека и да започне да развива отношенията си с нея.

Баронесата веднага се възползва от възможностите на своя адвокат в Цюрих, метр Жак Бертран. В рамките на един месец неговите агенти по недвижими имоти откриха елегантен частен санаториум в Нюшател, съвсем близо до Лозана. Беше направено предложение за покупка. Собствениците отговориха, че не продават. Беше направена втора оферта, която също беше отхвърлена. Третата обаче не беше. Предложената цена беше безумна.

Четирийсет и осем часа след сделката Джоузеф Къмбърланд, известен лондонски адвокат, си уреди среща с Южения Апългейт, директор на фондацията „Балмор“. На тази среща той ѝ съобщи, че един от неговите клиенти е очарован от работата на клиниката и наскоро е закупил лечебен център на брега на езерото Нюшател в Швейцария. Клиентът, който искаше да остане анонимен, беше решил да подари сградата и прилежащата земя на фондацията. Отделно щеше да бъде направено и парично дарение, което да позволи на центъра да заработи като клиника и да покрие разходите за пациентите. Клиентът се надяваше, че разположението на клиниката, далеч от шума и хаоса

на Лондон, ще помогне на терапевтите да разработят по-интензивна програма, съчетана с пряк достъп до природата и съответни физически дейности като ветроходство и туризъм, която да ускори процеса на възстановяване на пациентите и следователно значително да съкрати терапията.

Броят на пациентите следваше да бъде ограничен до броя на стаите в имението, двайсет, а за тях щеше да се грижи екип, избран от фондацията. Нещо повече, тъй като анонимният спонсор беше положил нужните усилия внимателно да следи работата на клиниката „Балмор“ през последните няколко месеца, той сериозно препоръчваше този екип поне в началото да включва някои от действащите психотерапевти в „Балмор“ — Алистър Джеймс, Марсела Търнбул и Ан Максуел-Скот, които, естествено, трябваше да вземат със себе си най-обещаващите си пациенти.

И последното условие. Прехвърлянето на собствеността и отварянето на новия лечебен център трябваше да стане до трийсет дни. Естествено, фондацията щеше да реши дали е възможно.

За „Балмор“ и фондацията това дарение беше огромно. Трийсет и шест часа по-късно сградата и земите около нея бяха огледани от няколко членове на борда на фондацията, беше направена консултация с адвокатите на „Балмор“ и предложението беше прието. След два дни подписаха и договора.

В неделя, на 19 май, два дни преди крайния срок, клиниката беше преобоядисана, прекръстена на „Юра“ по името на близката планина, обслужващият персонал беше настанен в нея и тя беше официално отворена. В четвъртък, на 21 май, „Юра“ вече работеше с пълния си капацитет, лекарите Джеймс, Търнбул и Максуел-Скот бяха в кабинетите си, а с тях бяха и основните им пациенти — на първо място сред които беше Ребека.

Подобно постижение беше възможно единствено с цената на гигантски разходи и невероятна самоувереност, но баронесата нямаше абсолютно никакви проблеми и с двете. И все пак ѝ оставаше да свърши още нещо. По молба на Александър през следващия месец Жерар Ротфелс и семейството му се преместиха от Лозана в Нюшател, а малко по-късно и самият Александър Кабрера беше въведен в живота на Ребека.

И по-малко от седем месеца след първия път, когато се бяха видели в „Юра“, тя с готовност се съгласи да стане негова съпруга.

— Какви красиви деца ще имаме — прошепна той, като я притегли към себе си. — Какви красиви, красиви деца.

— Да. — Ребека се смееше, плачеше и се опитваше да избърше сълзите си едновременно. — Какви красиви, красиви деца.

Цялата история беше невероятна. И Александър си даваше сметка за това.

00:30 сутринта

Ребека проследи с поглед Александър, който стана от канапето и прекоси стаята, за да вдигне мобилния си телефон.

С чаша шампанско в ръка, замаяна от алкохола за пръв път в живота си, тя се запита колко ли пъти го е виждала да прави това. Бяха силно влюбени един в друг и току-що се бяха сгодили. Трябваше да останат само двамата, за да отпразнуват това лично и интимно събитие, но той беше станал да вдигне телефона. Постоянно беше зает, постоянно работеше. По всяко време му се обаждаха от всички краища на света и той никога не отказваше разговорите. Правеше всичко бързо и интензивно — но в същото време проявяваше невероятна деликатност, особено към нея. По това много приличаше на брат ѝ и Ребека за момент си помисли, че двамата всъщност забележително си приличат и в много други отношения и се запита дали, след като ги запознаеше, нямаше да станат приятели за цял живот. Тази мисъл я накара да осъзнае, че няма друг избор, освен да разкаже на Александър за миналото си — особено сега, след като вече се беше съгласила да стане негова съпруга.

— Слизам след пет минути.

Александър прекъсна връзката и се обърна към нея.

— Беше Жан-Пиер, чака ме в колата отвън. Брат ти очевидно е дошъл в хотела, за да те търси.

— Брат ми ли?

— Сигурно се е опитал да се свърже с теб и не е успял. Ще накара да ти позвънят от рецепцията. Ако не си в стаята си, ще вдигне тревога и от хотела ще изпратят някой да те потърси.

В него се надигна същото чувство, което изпита почти два часа по-рано, когато видя Мартин пред апартамента на рю Юсманс. Ето затова трябваше да го убие. Ако го оставеше жив дори още един ден, Реймънд рискуваше да приближи мига, в който Мартин не само щеше да го следва на половин крачка, а да го настигне.

От друга страна, независимо от повишения риск, не можеше да го убие точно сега. Давос бързо приближаваше, а и смъртта на любимия ѝ брат щеше да се отрази прекалено тежко, може би съдбоносно тежко, на Ребека. Не биваше да го позволява.

— Искаш ли да се запознаеш с него? — Ребека изведнъж скочи на крака и пристъпи към него с радостна усмивка. — Още тази вечер? Ще можем да му кажем веднага!

— Не, не и тази вечер.

— Защо? — тя спря и обидено наклони глава встрани.

Александър я изгледа мълчаливо. Не биваше да се среща с Мартин и да рискува, че ще бъде разпознат. Поне докато не дойдеше време да го убие.

— Ребека. — Той нежно хвана ръцете ѝ в своите. — Само ние двамата знаем какво се случи между нас тази вечер. Поради голям брой причини е жизненоважно да запазим щастието само за нас, поне още няколко дни. После ще го обявим официално и ще го отпразнуваме в Швейцария, където със сигурност ще поканим и брат ти. И когато се срещнем, аз ще го прегърна топло, с любов и привързаност. — Той помълча и продължи: — Но засега, скъпа моя, се върни в стаята си. Когато брат ти се обади, му кажи, че си била изтощена, заспала си във ваната и не си чула телефона. Покани го да се качи, а през това време си облечи халат и си прибери косата в хавлия, все едно току-що си излязла от банята.

— Искаш да продължавам да го лъжа, дори сега?

Александър се усмихна.

— Не повече, отколкото през цялото време. Нали това е нашата игра? И ти я играеше много добре.

— Да, но...

— Нека да продължим да я играем, поне още малко. Досега ми вярваше, продължи да ми вярваш. Скоро ще разбереш защо. Защото, скъпа, дори в най-лудешките си фантазии не можеш да си представиш какво бъдеще ни очаква.

Апартаментът на рю Юсманс 27, четвъртък, 16 януари, 3:05 сутринта

Никълъс Мартин за пореден път се завъртя на канапето в кабинета на Арман. Напрежението все още го изпълваше и в главата му не спираха да се въртят картините от изминалите часове.

Тъй като ужасно се тревожеше дали Ребека е добре, но в същото време не му се искаше да буди Арман или Надин, и без това изтощени от трагедията, и да ги стряска допълнително с тревогите си, той просто беше излязъл сам и беше спрял едно такси.

Пристигна в „Крийон“ в дванайсет и половина. Небръснат и облечен с джинси, чифт стари маратонки и блуза с качулка, той беше влязъл в изисканото фоайе и се беше отправил директно към рецепцията, където вдигна такава врява, че бързо привлече вниманието на охраната на хотела и управителя на нощната смяна. В крайна сметка, след като най-сетне успя да се свърже с Ребека по телефона, му разрешиха да се качи до стаята ѝ, макар и в присъствието на охраната. Когато почукаха, Ребека им отвори, облечена с елегантна хавлия на хотела, а косата ѝ беше прибрана под кърпа с надпис „Крийон“. Тя видимо се смути, целуна го и му обясни същото, което му беше казала по телефона — че си е напълнила ваната с гореща вода и е заспала в нея. А когато Мартин отбеляза, че това изобщо не е в неин стил, и я попита защо му лъха на алкохол, сестра му отговори, че денят бил твърде дълъг и натоварен с емоции, в хладилника в стаята ѝ имало бутилка шампанско и тя пила малко, преди да влезе във ваната, което най-вероятно било причината да заспи.

Мартин се усмихна на себе си. Колко беше пораснала. Вече беше истинска жена, при това красавица, която знаеше няколко езика и в много отношения беше много по-образована от него самия. И все пак, тъй като болестта беше откраднала голяма част от младостта ѝ, в други отношения тя си оставаше дете — наивно и безпомощно по въпросите на живота и любовта. Няколко пъти, докато лечението ѝ напредваше и Мартин ѝ ходеше на свиждане в Нюшател, той предпазливо я беше

разпитвал за личния ѝ живот и приятелите ѝ. Тя винаги му отговаряше с палава усмивка и нещо като: „Не ми липсват приятели.“ Той никога не настояваше за подробности. Просто искаше най-доброто за нея, цялото щастие на света, и беше готов да я остави да го намери сама.

Господи, колко я обичаше.

3:20 сутринта

Скръц! Мартин седна в леглото, когато чу неочакван шум откъм коридора. Ослуша се. Нищо. Той рязко отметна завивките, стана и прекоси тъмната стая, за да подслуша на вратата.

Нищичко. Сигурно беше заспал и беше сънувал нещо или шумът беше долетял от горния етаж, защото кабинетът на Арман беше съвсем близо до входната врата; или просто беше прекалено напрегнат.

3:30 сутринта.

Беше напълно буден. За пръв път от много време насам се сети за Клем. Трябваше отдавна да ѝ се обади, за да ѝ каже какво е станало. Но събитията го бяха повлекли с такава сила, че не му беше останало време. А сега, където и да се намираше в момента — в Амстердам или в Манчестър, не можеше да помни с такива подробности личните ѝ планове, — вече беше твърде късно. Щеше да го направи на сутринта.

3:35 сутринта.

Реймънд. Мисълта, че е възможно да е жив и да е в Париж, не напускаше съзнанието му нито за миг.

3:40 сутринта.

Щрак.

Мартин светна малката халогенна лампа на бюрото на Арман, седна, отвори папката на Дан Форд и намери частта, озаглавена „Декември“. Убийството на Нойс беше подтикнало Форд да започне да се рови в предполагаемото „кремиране“ на Реймънд, но Нойс беше убит преди няколко дни и Мартин нямаше представа какво интересно може да има в папката, освен ако Форд не беше продължил да работи тайно по случая „Реймънд“ в Лос Анджелис. Може би дори се споменаваха другият мъж, Жан-Люк, за когото нито Надин, нито Арман бяха чували от Форд. Това потвърждаваше по-ранното подозрение на Мартин, че Жан-Люк е някакъв познат от онзи тип, на когото репортерите разчитат за пресни слухове. И тъй като Форд доброволно беше излязъл посред нощ, беше ясно, че това, което е

искал да обсъди с Жан-Люк, е било сравнително безопасно. Или поне той си бе мислил така.

4:10 сутринта.

Засега не беше намерил нищо интересно, освен нови и нови доказателства за трудолюбието на Дан, което го беше превърнало в прочут репортер. В папката имаше ръкописни бележки и изрезки от вестници от цяла Европа, идеи и конспекти на статии за пет месеца напред. Темите им се простираха от градински изложби през вътрешна и външна политика до медицина, спорт, икономика, социология и шоубизнес.

4:40 сутринта.

Мартин обръщаше страница след страница, докато не попадна на една статия от „Лондон Таймс“, принтирана на компютър. Беше посветена на световния медиен магнат Питър Китнър, когото кралицата беше удостоила с рицарско звание преди почти една година.

Мартин нерешително отдели листа встрани. Това беше отдавнашно събитие. Защо беше поставено в секцията за декември? Той обърна следващата страница и разбра отговора на своя въпрос. Държеше официално меню за вечеря в частен дом. Менюто беше отпечатано на скъпа сиво-бяла хартия с релефни тъмно златисти букви и касееше церемониална вечеря, която трябваше да се проведе в Париж на 16 януари.

„Carte Commémorative
En l'honneur de la Famille Splendide Romanov
Paris, France — 16 Janvier
151 Avenue George V“

Уменията на Мартин по френски бяха пренебрежимо малки, но не беше трудно да разбере какво чете — специално меню в чест на фамилията Романови за вечерята, която щеше да се състои на авеню Жорж V номер 151 на 16 януари, а названията на почти всички ястия от вечерята завършваха с фразата „по руски“.

Мартин изведнъж осъзна, че 16 януари е днес. Вечерята беше довечера! Бавно, като хипнотизиран, той обърна менюто, за да прочете какво пише на гърба. Най-отгоре на листа, с почерка на Форд, беше

написано „Китнър е поканен“. Най-отдолу, със същия почерк, пишеше „Жан-Люк Вабр — меню №1“.

Значи официална вечеря за семейство Романови, вероятно именно тези Романови, за които си мислеше. Руската императорска династия. Русия! Ето пак! И Питър Китнър беше поканен на тази вечеря.

Мартин прочете изрезката от вестника за рицарското звание на Китнър.

„Божичко“, промърмори под нос.

Китнър беше посветен в рицарство в Лондон миналата година, на 13 март, сряда. Нойс беше пристигнал в Лондон именно на 13 март. Дали не беше възможно да е заминал, за да се срещне с Китнър? Беше казал на лондонската полиция, че е в града „по работа“. Мартин се зачуди каква ли работа беше имал предвид и дали следователите се бяха сетили да го попитат за подробности. Дори да го бяха направили, той не си спомняше да е чел нещо подобно в доклада им, а сега очевидно беше твърде късно да им се обади и да поиска да говори с някой от полицаите, които бяха водили разпита. Мартин раздразнено сви ръцете си в юмруци и погледна встрани, като се чудеше какво да направи. Изведнъж се сети на кого можеше да се обади. Някой, който като нищо щеше да знае отговора на неговия въпрос.

Мартин погледна часовника. Беше почти шест без петнайсет, четвъртък сутринта парижко време, значи в Бевърли Хилс беше към осем без петнайсет вечерта в сряда. Той взе сакото си, за да извади мобилния телефон от джоба. Провери първо единия джоб, после другия, а накрая и вътрешния. Телефонът го нямаше. Нямаше представа какво се е случило с него, къде го е изгубил или го е оставил, но това нямаше значение. Погледът му се стрелна към телефона на Арман на бюрото. Не му се искаше да го използва, за да не могат да го проследят обратно до неговия апартамент. Но толкова рано сутринта и след като трябваше да побърза да направи нещо преди вечерята за Романови, той просто нямаше друг избор.

Мартин бързо вдигна слушалката, натисна нулата и поиска да го свържат с американския оператор АТ&Т. Двайсет секунди по-късно вече разговаряше с бюро „Справки“ в Лос Анджелис, където попита за домашния телефонен номер на Алфред Нойс в Бевърли Хилс. Отговориха му, че номерът не е включен в указателя. Мартин направи

гримаса и затвори. В Лос Анджелис към полицията и някои други държавни агенции беше зачислен специален персонал, който можеше да се свързва дори с нерегистрираните абонати. Знаеше го със сигурност, защото много пъти се беше възползвал от тази услуга, докато все още работеше в полицейското управление. Оставаше му само да се надява, че службата продължава да функционира и номерът им не е променен.

Мартин отново вдигна слушалката, натисна нула и пак поиска да го свържат с АТ&Т. Няколко секунди по-късно имаше линия и той набра номера, който помнеше наизуст. Отговори му мъжки глас, който за негово облекчение го информира, че се е свързал със службата, която му трябваше. Мартин си пое дъх, после се представи като детектив Върмиър от отдел „Убийства“ на ПУЛА и обясни, че е зает с важно разследване в Париж. Човекът му повярва и му продиктува номера на Алфред Нойс, без да задава въпроси. Мартин веднага прекъсна връзката, после отново мина през цялата процедура с АТ & Т. Набра домашния номер на Нойс и зачака. Надяваше се покрай целия шум около убийството на този номер да не е включен някой телефонен секретар. За негова голяма изненада му отговори женски глас.

— Може ли да говоря с мисис Нойс, моля? — каза той.

— Кой се обажда?

— Детектив Джийн Върмиър от полицейското управление на Лос Анджелис, отдел „Убийства“.

— Аз съм мисис Нойс, детектив. Не се ли обаждяхте вече?

Мартин долови колебанието в гласа ѝ и бързо се поправи.

— Да, разбира се, мисис Нойс. Обаждам се от Франция и връзката не е много добра. В момента съм в Париж и продължавам да разследвам убийството на съпруга ви с помощта на местната полиция.

Мартин прокара слушалката по ризата си, за да симулира шума на статичното електричество при лоша връзка. Не знаеше дали ще се получи, но поне трябваше да опита.

— Ало, мисис Нойс? — каза след това. — Чувате ли ме?

— Кажете, детектив.

— Започваме от деня, в който съпругът ви е кацнал в Париж, и се движим назад във времето.

Мартин изведнъж си спомни какво му беше казал Дан Форд по пътя от летището. Тогава тази подробност му се беше сторила

маловажна, а може би такава си и беше, но сега имаше шанса да я провери, преди да продължи с останалото.

— Мистър Нойс е взел самолет от Лос Анджелис до Париж, а после оттам до Марсилия, преди да продължи към Монако.

— Аз не знаех за Марсилия, докато вашите хора не ми казаха. Може би просто връзката е била удобна.

— Сигурна ли сте?

— Нали ви казах, че не знам. Почти никога не се интересувах от точния му маршрут. Не съм от този тип съпруги.

Мартин се поколеба. Може би тя имаше право. Може би прекачването до Марсилия наистина му се беше сторило най-удобният маршрут.

— Да продължим още малко назад във времето — каза Мартин, като по този начин достигна до най-важния си въпрос. — Доколкото разбрах, двамата сте били в Лондон миналата година. На тринайсети март, ако трябва да сме точни.

— Да.

— Съпругът ви е казал на лондонската полиция, че е дошъл в града по работа.

— Да.

— Знаете ли за каква работа точно става дума? С кого се е срещал например?

— Не, съжалявам. Бяхме там само няколко дни. Той излизаше сутрин и не го виждах чак до вечерта. Не знам с какво се е занимавал през деня. Той не обсъждаше такива подробности с мен.

— А с какво се занимавахте вие междувременно?

— Обикалях магазините, детективе.

— Всеки ден?

— Да.

— Още един въпрос, мисис Нойс. Вашият съпруг познаваше ли Питър Китнър?

Мартин чу едва доловимо издишване, сякаш въпросът я беше сварил неподготвена.

— Мисис Нойс — притисна я веднага той, — попитах ви дали вашият съпруг е бил приятел на...

— Вие сте вторият човек, който ми задава този въпрос.

Мартин се оживи.

— А кой беше първият?

— Някой си Дан Форд от „Лос Анджелис Таймс“, който се обади на съпруга ми малко преди Коледа.

— Мисис Нойс, трябва да ви кажа, че току-що откриха този мистър Форд убит тук, във Франция.

— О, съжалявам — реагира съвсем искрено тя.

— Мисис Нойс — продължи да я притиска Мартин. — Вашият съпруг познаваше ли Питър Китнър?

— Не, не — отвърна бързо тя. — Точно това каза и на Дан Форд.

— Сигурна ли сте?

— Да, напълно.

— Благодаря ви, мисис Нойс.

Мартин затвори. Беше получил отговора на въпроса си. Когато заяви, че съпругът ѝ не е познавал Питър Китнър, мисис Нойс лъжеше. Не беше чудно, че Форд вече беше задал същия въпрос на Нойс, защото по някаква причина той очевидно се беше интересувал от Китнър и си беше помислил, че между двамата сигурно има някаква връзка. Не беше ясно само защо беше чакал толкова дълго, преди да се опита да го установи със сигурност, освен ако не се беше сдобил със статията за Китнър малко преди Коледа и чак тогава беше направил връзката със съпадението на датата 13 март. Мартин се почуди дали Форд не се беше опитал да се обади на Китнър, за да го попита за Нойс, и дали той не трябваше да направи същото. За съжаление вероятността да успее да се свърже с човек като Китнър по телефона и да го накара да отговаря на лични въпроси клонеше към нула. Нямаше да успее, дори все още да беше полицаи, освен ако не хранеше много сериозно подозрение, че Китнър е извършил престъпление. Нещо повече, ако се опиташе да го направи, рискуваше да предизвика хората на Китнър да разберат кой всъщност се обажда. Така че поне засега трябваше да се откаже от тази идея.

Разговорът на Форд с Нойс беше проведен дълго след като шумотевицата около Реймънд Торн и неговия интерес към бижутера от Бевърли Хилс бяха затихнали. Ако между Нойс и Китнър все пак имаше връзка, което изглеждаше твърде вероятно, на въпроса на Форд и двамата Нойс щяха да отговарят „Не, Алфред Нойс не познава Питър Китнър“ напълно убедително, особено ако се опитваха да скрият факта, че двамата мъже всъщност се познават добре и искат да запазят

срещата си в Лондон в тайна. И Форд, който не беше разполагал с нищо по-конкретно от съпадението в датите, просто беше приел обяснението и беше продължил да си гледа другата работа.

След това обаче беше убит и самият Нойс и полицаите и репортерите сигурно се бяха нахвърлили на вдовицата му с всякакви въпроси. И мисис Нойс, все още разстроена от загубата на съпруга си и изнервена до крайност, беше хваната неподготвена от Мартин и неволно се беше издала, може би защото досега никой друг не я беше питал за връзката между покойния ѝ съпруг и Питър Китнър. Ник Мартин (или по-скоро Джон Барън) имаше твърде голям опит като детектив, за да пропусне неволното ахване и да не го разпознае като знак за изненада.

И така, отговорът беше „да“ — Алфред Нойс наистина беше познавал Питър Китнър. Но по-прецизно зададеният въпрос гласеше: „Дали го беше познавал толкова добре, че да е идвал при него в Лондон миналия март?“ И ако да, защо? И защо точно тогава? По какъв въпрос? И защо и Нойс, и съпругата му отричаха?

А сега Халидей беше убит в Париж, както и Дан Форд, защото беше отишъл да се срещне с човека с менюто — Жан-Люк Вабр, който и да беше той. Мартин изведнъж се запита защо Форд си беше отбелязал, че Китнър е бил поканен на вечерята на Романови, и защо, след като Нойс беше убит и всичко сочеше към някаква руска връзка, дори не му беше споменал за нея.

Отговорът гласеше, че Форд е подозирал нещо, но не е разполагал с доказателства и не е искал да забърква Мартин. Или пък, както и с всичко останало — от къщата на Ъксбридж Стрийт, през „И. М.“ и бар „Пенритс“ до „Москва, 7 април“, та дори и до взетия под наем самолет, — просто нямаше нищо за разбиране, а семейната вечеря на Романови нямаше по-голямо значение от всяко друго светско събитие. В края на краищата това също беше от компетенцията на Форд.

Проблемът беше там, че Мартин вече беше сигурен, че между Алфред Нойс и Питър Китнър е имало някаква връзка. Но каква точно беше тя и дали имаше нещо общо с фамилията Романови, засега не беше ясно.

Почти едновременно му хрумнаха още две неща.

Първото беше въпросът какво точно щяха да отпразнуват на тази вечеря.

Второто беше свързано с това, че менюто бе означено с №1. Дали означаваше, че има и №2? И ако да, по какъв случай? Къде и кога трябваше да се проведе втората вечеря? И ако наистина имаше меню №2, дали Форд не беше отишъл да се срещне с Жан-Люк именно за да го попита за него? Но защо посред нощ и на толкова отдалечено място?

От друга страна, всички тези въпроси вероятно бяха безсмислени, защото Ленар все пак го беше попитал за някаква карта, а не за меню.

Мартин отново погледна към листа в ръцете си.

„Carte Commémorative“

Carte? Какво точно означаваше това?

До лампата на бюрото на Арман имаше малка купчинка книги. Всичките бяха на френски, с изключение на една — френско-английски речник. Мартин бързо го отвори на С. Намери „carte“ на шестата страница от думите с тази буква. Думата означаваше „меню“; „картичка“ и... „карта“!

Карта!

Може би Коваленко просто си беше превел думата грешно и Форд и Жан-Люк бяха разговаряли не за „карта“, а за меню!

Мартин остави речника и прерови цялата папка на Форд, като търсеше допълнителни документи, касаещи второ меню, Китнър, Романови или Жан-Люк Вабр. Не откри нищо, докато не се натъкна на голям плик, на който с молив беше написано „Китнър“. Вътре имаше цяла поредица от ксерокопия на статии за Питър Китнър, преснимани от най-различни вестници по света. Повечето бяха илюстрирани с фотографии на високия елегантен белокос мъж и бяха написани на английски, но имаше и няколко на други езици — немски, италиански, японски и френски. Мартин ги прегледа набързо и установи, че повечето са хвалебствени биографични материали за Китнър, семейството му, британското му рицарско звание, сравнително скромния му произход (беше син на швейцарски часовникар) и разрастването на медийната му империя. Доколкото можеше да види, нямаше никаква следа, която да подсказва защо би бил гост на семейна вечеря на Романови, като се изключи очевидният факт, че е сър Питър

Китнър и вероятно фигурира автоматично в списъка на поканените на хиляди подобни официални събития по целия свят. Колкото до второто меню или Жан-Люк Вабр, за съжаление на Мартин в папката нямаше нищо за тях.

Най-сетне той прибра изрезките и я затвори. Уморен и обезкуражен от факта, че не беше открил нищо съществено, Мартин се готвеше най-сетне да си легне, когато очите му се спряха на бележника на Халидей и той изведнъж се почуди дали в хаотичната маса от листове и бележки няма нещо, което да е пропуснал. Може би Халидей също беше попаднал на някаква следа за Романови или Китнър.

Той отвори бележника и започна да го преглежда отново, като този път търсеше нещо за Китнър, Романови, Жан-Люк Вабр или някакво меню.

5:20 сутринта.

Напълно изтощен, но без да е открил нищо, той стигна до последната страница. Останаха само допълнителните хвърчащи листчета, натъпкани отзад, които беше започнал да преглежда преди. Мартин въздъхна дълбоко, мобилизира се за последен път и отново ги извади. Пак започна със снимките на децата на Халидей и пътническите чекове, после ксерокопираните самолетни билети и паспорта. Отвори паспорта, без да се замисля. Халидей го погледна от снимката. Мартин ѝ хвърли едно око и се канеше да затвори паспорта, но не го направи. Привлече го нещо особено в погледа на Халидей. Сякаш убитият детектив едва ли не се опитваше да го достигне от отвъдното и да му каже да продължи да търси. Но къде? Вече беше видял всичко. Мартин бавно затвори паспорта, прибра го при останалите листове и отвори бележника, за да ги прибере обратно.

Едва тогава забеляза необичайната издутина на мястото, където задната корица се прибираще в кожената подвързия. Отначало си помисли, че е просто гънка в картона, и се опита да я изглади, за да напъха листовите и снимките по-лесно в джоба. Но гънката не се изглади.

— О, по дяволите — изруга уморено и почти се отказа.

После обаче осъзна, че издутината не е просто гънка в картона. Той измъкна корицата и отвори кожения джоб. Вътре се криеше малък пакет намачкани пощенски картички, пристегнати с ластик. Той бързо

го извади и свали ластика. Картичките се разпиляха по бюрото. Между тях се криеше една компютърна дискета.

Сърцето на Мартин подскочи. Той си пое дълбоко въздух, после пусна компютъра на Арман. Вкара дискетата и я отвори. Единственият файл, записан на нея, беше озаглавен „Глупости“ и той въздъхна разочаровано. „Глупости“ — сигурно беше някоя компютърна игра или книжка с вицове, която някой беше подарил на Халидей, а той дори беше забравил за нея.

Беше разочарован, но все пак реши да отвори файла. Съдържанието му се появи на екрана и разочарованието го напусна напълно.

— Божичко — промърмори на себе си.

„Глупости“ всъщност беше копие от липсващото досие на Реймънд от полицейското управление в Лос Анджелис. Имаше ясни портретни снимки и пръстовите му отпечатьци. Както знаеше Мартин, това бяха единствените копия от пръстовите му отпечатьци, които бяха останали в света.

5:50 сутринта.

Мартин бързо затвори файла и изключи компютъра. После отново прибра дискетата между картичките, стегна ги с ластика и ги прибра в бележника на Халидей, като на свой ред стегна и него с по-големия ластик. Въпросът беше какво да прави сега. Трябваше да поспи поне малко, но освен това трябваше някак си да скрие тази информация. Сети се за двора, към който гледаше трапезарията на Арман.

Мартин бързо се изправи и взе бележника на Халидей и папката на Форд. После внимателно отвори вратата и излезе в тъмния коридор.

Няколко мига по-късно влезе в дневната и погледна през двойния френски прозорец към малкото дворче, което разделяше кооперацията на Арман от съседната. Не беше кой знае какво, но все пак беше нещо. Особено ако полицаите, които — начело с Коваленко — и без това не му вярваха и след като проверяха апартамента на Дан Форд сантиметър по сантиметър с криминалистите от лабораторията, щяха да пристигнат и да продължат да разпитват, като този път може би дори щяха да донесат някакъв френски еквивалент на прокурорско разрешение за обиск. Най-вероятно продължаваха да хранят подозрения, че нещо липсва.

Мартин беше американец с постоянно местожителство в Англия, въввлечен в серия от грозни убийства, като при това познаваше лично две от жертвите. Ако полицаите откриеха нещата на Форд и Халидей в него, Ленар не само щеше да го арестува за укриване на доказателства, но може би щеше да се ядоса и да изпрати снимката и пръстовите му отпечатащи на Интерпол, за да провери дали няма заповеди за задържане, издадени срещу него в други страни. А кой знае дали неговите „приятели“ от ПУЛА не бяха маркирали името му с жълто — т.е. „изчезнало лице, което се издирва“ — и не го бяха обявили на Интерпол, за да не пропуснат и най-малката възможност някой да го идентифицира? И после какво? Щяха да разберат всичко — кой е, къде е, къде е Ребека, всичко. Следите щяха да ги отведат дори до Хайръм От във Върмонт, който със сигурност щеше да бъде разкрит и съден за предаване на самоличността на мъртвец на друго лице.

А после щеше да се случи това, от което се страхуваше преди. Съвсем скоро Джийн Върмиър или някой друг палач, а може би дори няколко души щяха да бъдат изпратени, за да изпълнят ритуала по отмъщението, жадувано от онези полицаи от Лос Анджелис, които продължаваха да вярват, че той е лично виновен за смъртта на Полчак, Лий и Валпарайсо и за закриването на отряда. Не можеше да позволи това да се случи.

От друга страна, оставаше „неговата война“. А новата информация, която беше открил в бележките на Дан Форд и на дискетата на Халидей, го доближаваше до целта повече от всякога.

Съпругата на Арман поддържаше малката си кухня в безупречен ред и Мартин бързо откри това, което му трябваше — руло от навити найлонови чували за боклук. Той откъсна един, прибра бележника на Халидей и папката на Форд в него, запечата чувала с тиксо и се върна в трапезарията. Светна лампата, отключи остъклените врати и излезе на ледения въздух. Светлината от лампата му беше достатъчна да различи очертанията на двора — беше горе-долу четири на седем метра, а в дъното имаше стена, висока метър и осемдесет, която минаваше между двете кооперации. По стената пълзяха увивни растения, изсъхнали и безжизнени през зимата. Пред нея имаше голям фонтан с тухлена облицовка, който също беше спрял за сезона.

Мартин направи пет крачки, стигна до стената и се издърпа горе. Очите му започваха да свикват с тъмното и той различи тясната алея от другата страна, където до стената бяха струпани няколко контейнера за боклук. Мартин се извъртя и погледна във фонтана. Освен купчина опаднали листа в него нямаше нищо. Той бързо пусна чувала вътре и го покри с листата. После се обърна и скочи на земята.

Небето все още беше тъмно, когато се прибра в апартамента и заключи вратата към двора. Три минути по-късно вече беше в кабинета на Арман, отпуснал глава на възглавницата. Може би полицаите изобщо нямаше да дойдат тук и беше проявил прекалена предпазливост. Но поне се беше успокоил, защото знаеше, че папката на Дан и бележникът на Халидей бяха скрити на място, където нямаше да ги открият лесно, а откъдето той можеше да си ги вземе — дори откъм другата страна на оградата, ако се наложи. Мартин се обърна настрани и въздъхна. Сега единственото, от което имаше нужда, беше да спи.

*Жп гара „Андай“ на границата между Франция и Испания
Вторник, 16 януари, 6:30 сутринта*

Беше още тъмно, когато тримата мъже и двете жени слязоха от влака заедно с останалите пътници и прекосиха паркинга до едно тъмносиво „Алфа Ромео“. Бяха облечени скромно, говореха на испански и по нищо не се отличаваха от останалите испанци средна класа, които влизаха във Франция. Двама от мъжете бяха малко по-възрастни и носеха и чантите на жените освен своите собствени. Третият беше на двайсет и две, слаб и с момчешки вид, и носеше собствения си багаж. Жените бяха майка му и баба му. Другите двама мъже бяха телохранители.

Когато стигнаха до колата, единият от бодигардовете изостана крачка назад, за да огледа района. Другият прибра чантите им в багажника. Две минути по-късно алфата излезе от паркинга. Пет минути по-късно вече ускоряваше по шосе А-63, като се отдалечаваше от испанската граница по посока на Биариц. Телохранителите седяха отпред, а жените и момчето — на задната седалка.

Мъжът, който шофираше, се казваше Октавио, имаше тъмна коса и малък белег на долната устна. Той нагласи огледалото за обратно виждане и забеляза черния сааб с четири врати, който ги следваше на триста метра разстояние. Знаеше, че ще продължи да ги следва и когато завият на изток и слязат от А-63, а после и на север, докато карат по А-20 през Тулуза към Париж. Две коли и четирима бодигардове охраняваха тримата анонимни пътници от Испания — великата княгиня Катерина Михайловна от прокудената в изгнание династия Романови; майка ѝ, великата княгиня Мария Куракина, вдовица на княз Владимир, братовчеда на цар Николай II; и двайсет и две годишният ѝ син, княз Сергей Петрович Романов, признат от всички монархически семейства по света като законния наследник на руския трон. Човекът, който при едно евентуално възстановяване на руската монархия щеше да стане първият цар на Русия след Николай II

— Николай Александрович Романов, екзекутиран заедно със съпругата и петте си деца през 1918 г.

Княгиня Катерина погледна сина си, после се извърна, за да погледне и черния сааб, и тъмните поля от двете страни на шосето. След по-малко от дванайсет часа щяха да пристигнат в Париж, където ги очакваше официална, но много тайна среща на фамилията Романови в един частен дом на авеню Жорж V. Срещата беше организирана от един от най-висшите представители на руската православна църква с цел царското семейство официално да посочи законния наследник на трона и очевидно беше ясен сигнал, че Русия по някакъв начин е готова да възстанови монархията — най-вероятно под формата на конституционна монархия, в която царят да бъде по-скоро представителна фигура. Именно този ден бяха очаквали Романови през всичките тези години, вече почти цял век, и в очакване на великия ден се бяха борили помежду си, като отчаяно и гневно отхвърляха нови и нови претенденти за трона. И всички знаеха, че на тази среща ще се проведе последната битка — избирането на наследник, на когото щеше да се подчини цялата фамилия, единствения Романов, който беше истински достоен за руската корона, предавана от последния цар на най-големия му син, който на свой ред трябваше да я предаде на своя най-голям син и така нататък.

Родословното дърво на Романови беше дълго и сложно разклонено, но княгиня Катерина беше убедена, че има само един истински наследник на руския трон и това е нейният син, княз Сергей Петрович Романов. Тя беше положила огромни усилия да се увери, че когато съдбовният момент дойде, както, изглежда, се беше случило сега, в това нямаше да има никакво съмнение.

Още от разпадането на Съветския съюз насам те тримата — тя, майка ѝ и княз Сергей — всяка година бяха напускали дома си в Мадрид и бяха ходили в Русия, където развиваха приятелски отношения с основни политически, религиозни и военни лидери и през цялото време ухажваха медиите. Всичко това беше част от интелигентно замислена и внимателно изпълнена маневра, която трябваше да създаде масовото и непоклатимо убеждение, че единствено Сергей е законният наследник на руския трон.

И тъй като нейният замисъл беше безсрамно дързък, той още от самото начало беше разделил фамилията на две. Защото, макар че

много от членовете ѝ поддържаха именно княз Сергей сред многобройните претенденти за трона, имаше и други кандидати, които твърдяха, че имат не по-малки основания. Най-могъщ сред тях беше принц Дмитрий Владимир Романов, на седемдесет и седем години, който беше праправнук на император Николай I, далечен братовчед на Николай II, глава на фамилията Романови и според мнозина истинският наследник на престола. Именно в неговия дом на авеню Жорж V щяха да се съберат тази вечер и това щеше да усложни задачата на княгинята, ако поддръжниците на княз Сергей изведнъж променяха решението си и преминеха на страната на принц Дмитрий.

Катерина сведе очи към майка си, която дремеше на седалката между тях, после отново ги вдигна към сина си, който беше светнал лампичката на тавана и съсредоточено редеше пасианс на своя лаптоп.

— Кога ще пристигнем в Париж? — обърна се тя към шофьора на испански.

— Ако не възникнат проблеми, около пет следобед, княгиньо — отвърна Октавио.

Той я погледна за миг в огледалото за обратно виждане, после очите му подскочиха към пътя зад тях, за да проверят дали черният сааб продължава да ги следва.

Слабата светлина на хоризонта, която предвещаваше зората, подсказваше, че ги очаква още един студен зимен ден. В далечината се виждаха светлините на Тулуза, през пети век столица на визиготите, а сега високотехнологичен индустриален център, в който се намираха заводите на „Еърбъс“ и „Аероспасиал“.

Тулуза. Неочаквано я обзе меланхолия. Точно преди двайсет и три години, пет години преди да почине съпругът ѝ, немският херцог Ханс Фридрих Хоенцолерн, бяха заченали княз Сергей точно тук, в един апартамент в Гранд д’Отел дьо л’Опера.

Тя отново забеляза, че Октавио поглежда в огледалото.

— Някакъв проблем ли има? — попита бързо и разтревожено.

— Не, княгиньо.

Тя погледна през рамо. Саабът продължаваше да ги следва на две коли разстояние. Княгинята се облегна, светна лампичката на тавана над главата си и извади една кръстословица от чантата, за да убие времето и да потисне тревогата, която нарастваше у нея с всеки изминат километър. Именно тази тревога беше причина да изберат по-

уморителния начин на пътуване с телохранителите — нощен влак от Мадрид до Сан Себастиан, връзка до Андай и десет часа с кола до Париж, — вместо просто да хванат самолета от Мадрид до Париж, с който щяха да летят по-малко от два часа.

Пътуваха по този дълъг и уморителен начин, защото въпреки относителната секретност на срещата тази вечер голям брой хора знаеха за нея, а шумът около бруталните убийства на четиримата бивши руски граждани в Америка миналата година все още не беше заглъхнал напълно. Жертвите до една бяха важни членове на фамилията Романови — факт, който беше почти неизвестен на хора извън семейството, но установен и пазен в тайна от руските следователи, които се опасяваха, че от него могат да се извлекат политически дивиденди, особено сред най-шумните противници на княз Сергей. Нещо повече, убийствата до едно бяха извършени в момент, когато за възстановяването на монархията се говореше също толкова интензивно и сериозно, колкото и сега. Тогава дори бяха организирали среща на фамилията, но предвид убийствата тя беше отменена.

Тогава княгиня Катерина беше отправила протест към руското правителство, като твърдеше, че убийствата са били извършени, за да бъдат заглушени гласовете на поддръжниците на княз Сергей, но така и не успя да го докаже. Вместо това убийствата бяха приписани на лудия Реймънд Оливър Торн, който наистина беше ходил във всички градове, където бяха извършени, но после беше убит от полицията в Лос Анджелис. Горедолу по същото време спря да се говори за възстановяване на монархията и дълго време след това не се случи нищо.

А сетне, в рамките на няколко дни, бяха убити още двама влиятелни руски емигранти — Фабиен Кюрте в Монако и Алфред Нойс в Париж. И макар че нито един от двамата не беше член на царското семейство — и не се знаеше кого от кандидатите за трона поддържат, — убийствата бяха изнервили всички Романови, особено предвид факта, че Нойс беше мишена на Торн още миналата година, а убийството му беше извършено именно в града, в който трябваше да се проведе новата им среща.

— Княгиньо? — обади се Октавио, усмихна се и кимна към една голяма табела над магистралата, на която пишеше „Париж“. —

Наближаваме.

— Да, благодаря.

Великата княгиня Катерина Михайловна се опита да не мисли за предстоящите събития и се съсредоточи върху кръстословицата. Попълни една дума, после втора. После затаи дъх, когато видя третата.

24 водоравно: седембуквена дума за „бъдещ цар“.

Княгинята се усмихна иронично и без колебание, с химикалка, написа:

Ц-А-Р-Е-В-И-Ч.

Париж, 7:50 сутринта

Никълъс Мартин чу някакъв звънец в далечината. Звънецът прозвуча веднъж, после втори път. После пак, нетърпеливо. Най-сетне звънът престана и му се стори, че чува гласове, но не беше сигурен. Няколко мига по-късно на вратата му се почука и влезе Арман, облечен с тениска и шорти, като бършеше пяна за бръснене от лицето си.

— Най-добре да дойдеш лично.

— Какво става?

— Дойде полицията.

Мартин се събуди изведнъж.

— Какво?

— И една жена.

— Жена ли?

— Да.

— Каква жена?

— Не знам.

Мартин бързо отметна завивката, облече се и последва Арман в коридора. Колко ли беше спал? Час, най-много два? Значи беше познал за полицията. Но коя ли беше жената? Не можеше да е Ребека, Арман щеше да му каже. Двамата стигнаха до входната врата, той я видя и долната му челюст увисна.

— Клем!

— Никълъс, какво става тук, по дяволите?

Лейди Клемънтайн Симпсън напираше да влезе, като почти влачеше след себе си една униформена полицейска служителка. Тъмносиният ѝ костюм беше измачкан, косата ѝ беше разрошена и тя очевидно беше изтощена и бясна. Мартин видя и Ленар, който чакаше в коридора зад нея, стиснал голям плик под мишница. С него беше и още един парижки детектив, Роже, двама униформени полицаи и... Коваленко.

— Този човек тук — лейди Клем се обърна и хвърли унищожителен поглед на Ленар — и онзи с брадата, който е руснак, ме

посрещнаха още на летището, напъхаха ме в някаква стаичка без прозорци и започнаха да ме разпитват! И оттогава не са спрели! — Тя отново се обърна към Мартин. — Откъде са знаели, че идвам, по дяволите? И коя съм изобщо? Сега ще ти кажа. Единият се обади в университета и разбрал това, което никой, с изключение на няколко най-близки хора, не беше разбрал в продължение на осем месеца! И ти много добре знаеш за какво говоря!

— Клем, успокой се.

— Аз вече се успокоих. Трябваше да ме видиш преди това.

Ленар пристъпи напред.

— По-добре да разговаряме вътре.

Когато Арман ги поведе към дневната, Надин излезе от спалнята си. Лейди Клем очевидно не се беше успокоила и продължаваше да бучи:

— Опитали се да се свържат с мен в Амстердам, но аз вече бях заминала, защото бях разбрала новината за Дан от новините и не можах да се свържа нито с теб, нито с Ребека. Или пък с Надин — защото полицията вече беше идвала в апартамента й. Оставих съобщение, но... — Тя отново хвърли унищожителен поглед на Ленар, преди да продължи, — изглежда, никой не му е обърнал особено внимание, докато не кацнах в Париж. От хотела в Амстердам им казали на кой полет съм се качила. Какво ще кажеш, а? Дискретно обслужване, няма що!

— Те са полицаи.

Клем отново погледна Ленар през рамо.

— Е, и? Притеснявах се. Опитах се да ти се обадя поне десет пъти. Никога ли не си вдигах мобилния телефон? Не си ли прослушваш гласовата поща?

— Клем, станаха сума ти неща. Изгубил съм си някъде телефона. Така и не стигнах дотам да си проверя гласовата поща.

Клем го изгледа ядосано, после сниши глас.

— Искаха да им кажа за теб и Дан. И за някакъв човек на име Халидей. Познаваш ли такъв?

— Да.

— Разпитваха ме и за някакъв Алфред Нойс.

— И Халидей, и Алфред Нойс бяха убити в Париж, Клем.

Мартин, лейди Клем и Надин Форд седнаха на едно канапе пред старинна масичка за кафе. Арман се настани на един фотьойл до нея, а детектив Роже — на обикновен стол от другата страна. Двамата униформени полицаи застанаха в коридора пред вратата на дневната, а колежката им — на прага от вътрешната страна.

Мартин виждаше Ленар, който продължаваше да държи плика, докато разговаряше с Коваленко в коридора. След малко двамата влязоха и Ленар придърпа един стол точно срещу Мартин, като сложи плика на масата между тях. Коваленко отстъпи крачка назад, скръсти ръце на гърдите си и се подпря на прозореца, за да ги наблюдава.

— Не знам какво правите, защо сте намесили лейди Клемънтайн или дори защо сте дошли — каза Мартин, като гледаше Ленар в очите. — Но в бъдеще, ако имате въпроси към мен, бих предпочел първо да ми се обаждате, преди да намесвате и други хора.

— Разследваме убийство, мосю Мартин — отвърна безизразно Ленар.

Мартин не откъсна поглед от него.

— Ще повторя, инспекторе. В бъдеще, ако имате въпроси към мен, не намесвайте други хора.

Ленар не му обърна внимание.

— Ще ви помоля да разгледате няколко фотографии.

Той повъртя плика в ръцете си и каза:

— Може би ще искате да се обърнете встрани, дами. Доста са неприятни за гледане.

— И така съм си добре — отвърна троснато лейди Клем, която изобщо не се беше успокоила.

— Както желаете.

Ленар хвърли поглед на Мартин, отвори плика и една по една нареди фотографиите пред него. Бяха снимките, направени от полицейския фотограф в стаята на Халидей в хотел „Айфел Камброн“. В долния десен ъгъл на всяка бяха отбелязани датата и часът.

Първата беше общ план на стаята, на който се виждаше Халидей, проснат на леглото. На втората беше отвореният му куфар. Имаше и още една на Халидей върху леглото, но под друг ъгъл. После още една, и още една. Ленар избра три от снимките.

— На всяка от тези се вижда убитият, леглото и нощното шкафче до него. Направени са от различен ъгъл. Забелязвате ли някаква съществена разлика между трите?

— Не — сви рамене Мартин.

Вече се досещаше какво ще последва, но нямаше намерение да се издава.

— Първите две снимки са направени горе-долу по същото време, по което дойдохте двамата с Дан Форд. Третата е заснета двайсетина секунди, след като си тръгнахте.

— Да, и какво?

— На първите две снимки виждате, че на нощното шкафче има стар и доста дебел бележник или личен календар. На третата вече го няма. Къде е?

— Защо питате мен?

— Защото или вие, или Дан Форд сте го взели. А не го открихме нито в колата на мосю Форд, нито в апартамента му.

— Не съм го пипал. Може би някой друг го е взел. В стаята имаше и други хора. — Мартин погледна към Коваленко. — Питайте ли руснака?

— Руснакът не го е пипал — отвърна Коваленко с равен глас и Мартин не откъсна поглед от него още миг-два.

В начина, по който стоеше подпрян на перваза с ръце, скръстени на гърдите, и ги наблюдаваше, имаше нещо. Напомняше му за момента, в който за пръв път се бяха срещнали в стаята, където беше убит Халидей. Коваленко изглеждаше добър човек и приличаше на стар учител, но външността му лъжеше — и сега, както и преди, той неуморно ровеше все по-надълбоко. Може би дори знаеше повече, отколкото беше споделил с френската полиция. Но Мартин нямаше как да разбере какво е открил.

Не се съмняваше обаче, че именно Коваленко е разкрил тайната му връзка с лейди Клем, беше я открил в Амстердам и беше разбрал, че пътува за Париж, а после беше убедил Ленар да я задържат и разпитат по силата на някой подходящ за целта френски закон, преди

да я доведат тук. Бяха направили същото и със самия Мартин, когато го бяха докарали до местопрестъплението на брега на реката, а после го бяха разпитали. Искяха да видят как ще реагира лейди Клем и как ще реагира самият той, когато види как се бяха отнесли с нея. Изглеждаше малко сурова мярка — и наистина беше, — което означаваше, че Коваленко разследва нещо по-сериозно от някакви си убийства. И очевидно не му пукаше какви методи ще използва и кого ще забърка в разследването си, защото нямаше как да не е разбрал коя е Клем и кой е баща ѝ.

Ленар изведнъж се обърна към Надин.

— Взели сте две чанти, когато сте излезли от апартамента си, за да дойдете тук. Какво имаше в тях?

Мартин се опита да скрие реакцията си. Точно от това се страхуваше. В сегашното емоционално състояние Надин не биваше да бъде разпитвана. Не се знаеше как ще реагира или какво ще каже. Той дори очакваше, че тя ще признае на Ленар точно какво е направила. От друга страна, не биваше да забравя, че щом е проявила достатъчна твърдост, за да укрие доказателствата, значи беше готова да отговаря и на въпросите на полицията, ако се стигнеше дотам.

— Дрехи — отвърна безизразно тя.

— И какво друго? — продължи да я притиска Ленар.

— Само дрехи и тоалетни принадлежности. Взех моите и прибрах тези на мосю Мартин в собствения му куфар. Доколкото си спомням, самият вие ме накарахте, докато окупирахте дома ми с такава скорост.

Мартин се усмихна на себе си. Биваше си я. Може би беше прихванала тази самоувереност от Дан, а може би си я беше имала поначало и именно това го беше привлякло в нея. Знаеше, че Надин го прави както заради Дан, така и заради самия него, заради приятелството им и заради факта, че съпругът ѝ би искал от нея да постъпи така.

Ленар рязко се изправи.

— Бих искал хората ми да претърсят апартамента.

— Апартаментът не е мой — каза Надин. — Не мога да ви дам разрешение да го направите.

— Не е и мой, но ако Арман няма нищо против, давайте — обади се Мартин. — Нямаме какво да крием.

Той забеляза, че Надин му хвърля поглед, изпълнен с уплаха, но не реагира.

— Давайте — съгласи се и Арман.

Ленар погледна Роже, детективът кимна и излезе от стаята. Двамата униформени полицаи го последваха.

Мартин беше направил необходимото, за да свали веднага всички подозрения от себе си, и се надяваше хората на Ленар да претърсят апартамента набързо и да се ограничат с него, без да излизат на студа в двора. Проблемът беше, че Надин не знаеше, че е скрил документите. Дотук се беше справила добре и се държеше, но погледът, който беше хвърлила на Мартин, разкриваше притеснението й. А Ленар все още беше в стаята, както и Коваленко. Колкото по-дълго продължеше претърсването, толкова повече щеше да се изнервя тя и накрая те щяха да забележат. Трябваше да направи нещо, за да разсее напрежението, а в същото време да се сдобие и с нова информация. Той се обърна към Ленар.

— Докато вашите хора ровят из апартамента, можете да ни разкажете какво сте намерили при подробния оглед на колите. В крайна сметка нали вие ме поканихте там.

Ленар го изгледа за миг, после кимна.

— Тялото във втората кола наистина се оказа на мъж на име Жан-Люк.

— Какъв е той?

— Търговски представител в една печатница. Засега не знаем нищо повече.

— Наистина ли? Нищо повече?

— Може би няма проблем да споделим информацията, с която разполагаме, инспекторе — обади се Коваленко от перваза на прозореца, където продължаваше да се подпира. — Както с мистър Мартин, така и с мисис Форд.

— Както желаете — съгласи се Ленар.

Коваленко се обърна към Надин.

— Съпругът ви не се е съпротивлявал много, но все пак е успял да накара нападателя си да притисне ръка към стъклото на прозореца откъм мястото на шофьора. Няколко секунди по-късно убиецът е отворил прозореца, за да може водата да нахлуе в автомобила и да го

потопи на дъното. И по този начин неволно е запазил материално доказателство от водата.

— Значи разполагате с пръстови отпечатыци? — каза Мартин, като положи специално усилие да прикрие радостното си вълнение от този факт.

— Да — отвърна Ленар.

Мартин хвърли поглед по коридора. Хората на Ленар все още бяха там. Виждаше двама в кухнята, трети влизаше в банята, а четвърти стоеше на вратата на кабинета, където беше преглеждал документите и беше поспал. Колко ли щяха да се бавят? Когато върна поглед върху събеседниците си, Мартин видя как Ленар поглежда към Коваленко. Руснакът му кимна и Ленар се обърна към Мартин.

— Мосю, бих могъл да ви арестувам за присвояване на доказателства от местопрестъплението. Вместо това, в интерес на вашата собствена безопасност при настоящите събития, учтиво ще ви помоля да напуснете Франция.

— Какво? — попита Мартин, напълно неподготвен за тази реплика.

Ленар рязко се изправи.

— Следващият влак за Англия през тунела под Ламанша потегля след четирийсет и пет минути. Ще накарам хората си да ви заведат до гарата и да ви качат на влака. За да бъда сигурен, че сте пристигнали в безопасност, помолих лондонската полиция да посрещне влака и да ви предаде на полицията от Манчестър, която да ви прибере у дома.

Мартин погледна Коваленко, който се отдалечи от прозореца и излезе от стаята. Значи затова беше кимнал на Ленар. Руснакът беше научил всичко, което му беше необходимо, и вече нямаше нужда от Мартин, ето защо даде на Ленар благословията си да се отърве от него.

— Нищо не съм направил — възрази Мартин.

Бързото идване на Ленар и Коваленко потвърди подозренията му и фактът, че беше скрил документите извън апартамента, се оказа правилен ход, но заповедта на Ленар беше напълно неочаквана. Полицаяите продължаваха да претърсват апартамента най-методично. Ако продължаваха да работят по същия начин, неминуемо щяха да стигнат и до двора. А когато го направеха и откриеха документите, щяха да се свържат с лондонската полиция и англичаните щяха да го

арестуват в мига, в който слезе от влака, и веднага да го изпратят обратно в Париж.

— Мосю Мартин, наистина ли предпочитате да изчакате в ареста, докато протестът ви се обсъжда от съдията?

Мартин не знаеше какво да направи. Най-добрата тактика май беше да намери начин да остане във Франция и да се надява, че хората на Ленар няма да открият нищо. В такъв случай поне щеше да си прибере папките. Можеше и да се надява, че ако си тръгне и полицаите не открият нищо, ще намери начин да накара Надин или Арман да ги приберат и да му ги изпратят в Манчестър, но това щеше да отнеме време, а и двамата сигурно щяха да бъдат наблюдавани.

Нещо повече — събитията се случваха тук, в Париж, а не в Манчестър. Самият Ленар беше казал, че Жан-Люк е работил като търговски представител в печатница. Това потвърждаваше факта, че именно той е дал първото меню на Дан Форд, че има и второ меню и че именно второто меню е искал да вземе от него Форд, когато са ги убили. А тази вечер в Париж щеше да се проведе вечерята, за която пишеше в първото меню — вечерята на Романови, на която беше поканен Питър Китнър.

Мартин си помисли, че ще бъде по-добре да се опита да остане във Франция и да се надява, че няма да намерят папките. Ако стигнеха до тях, така или иначе, щяха да го арестуват, независимо къде се намираше. А ако не ги откриеха, а той все пак се прибереше в Манчестър, щеше да изгуби прекалено много време. Ленар със сигурност щеше да се свърже с френските имиграционни власти, което означаваше, че на Мартин ще му бъде твърде трудно да се върне в страната.

Мартин реши да използва и последния си коз — да помоли Ленар за милост.

— Инспекторе, моля ви. Дан Форд беше най-добрият ми приятел. Жена му и семейството са уредили да бъде погребан тук, в Париж. Много бих искал да ми позволите да остана до погребението.

— Съжалявам — отвърна Ленар рязко. — Хората ми ще ви помогнат да си съберете багажа и ще ви качат на влака. — Той се обърна към лейди Клем. — И с цялото ми уважение към вас и вашия баща, мадам, бих ви посъветвал да придружите приятеля си на влака и да се уверите, че не възнамерява да се опитва да се върне във Франция.

Не бих искал таблоидите да научават подробности от хода на нашето разследване. — Ленар се поколеба, после се усмихна леко и добави: — Представям си заглавията и шума, който ще предизвикат, независимо дали има оправдания за него. Да не говорим за разкриването на една връзка, която ми се струва доста... — Той хвърли поглед към Мартин, преди да довърши: — ... съществена.

Гар дю Нор, четвъртък, 16 януари, 10:15 сутринта

Инспектор Роже и двама от униформените полицаи на Ленар придружиха Никълъс Мартин и лейди Клем на перона сред тълпата от пътници, които се качваха на скоростния влак Париж — Лондон, който пътуваше през тунела под Ламанша.

Мартин вървеше така, сякаш са му сложили белезници и усмирителна риза. Нямаше избор, освен да се подчинява на нарежданията на Ленар, но в същото време не спираше внимателно да наблюдава и Клем, която изглеждаше готова да избухне, но поне засега успяваше да запази самообладание. Вероятно защото осъзнаваше, че заплахата на Ленар за английските таблоиди не е напразна. Те живееха точно от такива неща и с радост щяха да се нахвърлят върху подобна новина. А Клем прекрасно осъзнаваше, че подобно развитие на нещата не само ще разтревожи, а направо ще вбеси баща ѝ. Той щеше да настоява да разбере какво точно се беше случило с нея, по дяволите. Тя щеше да му каже и той като нищо щеше да изиска публично извинение от френското правителство, което на свой ред щеше да умножи шума във вестниците по сто и напълно да съсипе живота им в Манчестър до степен, в която — поради законите на университета — или лейди Клем щеше да бъде принудена да напусне работата си, или Мартин щеше да бъде изключен, а може би и двете. Нещо повече, папараците незабавно щяха да се инсталират пред вратата и снимките им щяха да се появят навсякъде, дори в американските таблоиди. За Мартин това носеше и допълнителния риск, че някой от ПУЛА може да ги види.

И така, нещата и бездруго бяха достатъчно объркани, но щяха да се влошат допълнително, ако Клем си изтървеше нервите. За щастие тя се държеше. Ленар очевидно беше знаел кое копче да натисне, за да запази всичко скрито-покрито.

Колкото до останалото, двата най-важни източника на информация — полицейското досие на Реймънд от Лос Анджелис, записано на дискетата от бележника на Халидей, и ясният пръстов отпечатък, който Форд някак си беше успял да накара убиеца да остави

на прозореца на пезото — засега трябваше да бъдат забравени. Първото беше скрито в чувал за боклук във фонтана в дворчето на апартамента на Арман; второто се съхраняваше в парижката полиция.

Взети заедно, те бяха ключът към едно откритие. Ако съвпадаха, значи убиецът на Дан Форд наистина беше Реймънд; ако не, сегашният луд беше съвсем друг човек. Но Мартин нямаше как да го установи със сигурност, без да се разкрие пред полицията, а той не можеше да си го позволи.

Ако им кажеше за папките във фонтана, те веднага щяха да ги конфискуват, а той самият щеше да се озове в затвора, защото, както се беше изразил Ленар, е „присвоил доказателства от местопрестъплението“. Кое то веднага щеше да го изкара от играта и да го вкара в лабиринта на френското правосъдие; най-вероятно щеше да му се наложи да изчака да изпатят човек от полицейското управление в Лос Анджелис, за да проведе по-нататъшния му разпит. Значи документите, поне до момента, в който напусна апартамента на Арман, си оставаха скрити, а той щеше да напусне страната.

Роже спря до вагон 5922.

— Пристигнахме — каза той и рязко се обърна към Мартин. — Дайте ми паспорта си, моля.

— Паспорта ли?

— Oui.

Минута по-късно Мартин и лейди Клем бяха настанени във втора класа, докато Роже и двамата униформени полицаи стояха на пътеката пред тях и обсъждаха ситуацията с кондуктора и един от служителите на охраната. Накрая Роже подаде паспорта на Мартин на кондуктора и му каза, че ще му го върнат, когато влакът пристигне в Лондон. Остро му пожела bon voyage, хвърли последен поглед на лейди Клем и слезе заедно с униформените си колеги.

Накрая кондукторът и охранителят също ги изгледаха, обърнаха се и се отдалечиха, но преди да преминат в следващия вагон, пак се обърнаха да им хвърлят по един подозрителен поглед.

— За какво беше всичко това? — попита лейди Клем.

— Всичко кое?

— През цялото време, докато полицаите ти показваха снимките, а и след това, докато спореше с тях, между теб и Надин ставаше нещо.

— Не.

— Естествено, че ставаше — настоя Клем, погледна към пътниците, които се качваха, и отново се обърна към Мартин. — Никълъс, този влак, за разлика от повечето други, които се движат от, към и във Великобритания, не закъснява. Ще потегли точно в десет и деветнайсет, което означава, че разполагаш — тя погледна часовника си — с около трийсет и пет секунди, преди вратите да се затворят и той да потегли.

— Нямам представа за какво говориш.

Клем се наведе към него и сниши глас, а британският ѝ акцент стана още по-насечен:

— Инспектор Ленар дойде в апартамента на Арман, за да търси бележника на покойния мистър Халидей. Информацията в него очевидно е важна за теб, иначе Надин нямаше да го скрие.

— Защо смяташ, че...

— Двайсет и пет секунди.

— Клем, ако им го бях дал — Мартин също беше започнал да шепне, — в този момент и двамата с Надин щяхме да бъдем в някой затвор във Франция, а може би и ти щеше да ни правиш компания.

— Никълъс, инспектор Ленар може би е намерил бележника, а може би не. Но аз знам, че ти си интелигентен човек и сигурно си го скрил добре. Значи е най-добре да предположим, че не го е намерил, и ти трябва да направиш последен опит да си го вземеш, преди това да стане. Двайсет секунди.

— Аз...

— Никълъс, веднага слез от този влак. Ако кондукторът или охраната ме питат, ще им кажа, че си в тоалетната. Когато пристигнем в Лондон, ще кажа на полицаите, че страдаш от ужасна клаустрофобия и не би могъл да издържиш 48-километрово пътуване на петдесет метра под дъното на Ламанша, без да получиш пристъп. Така че не си имал друг избор, освен да слезеш от влака, преди да потегли, като си ми обещал, дори си се заклел, да се качиш на първия самолет за Манчестър и да съобщиш за това на инспектор Ленар в момента, в който пристигнеш там.

— Какъв самолет за Манчестър? Нали нямам паспорт?!

— Никълъс, веднага слизай от проклетия влак!

Питър Китнър проследи с поглед черния ситроен, който влезе през портала и пое по алеята към импозантната му четириетажна къща на авеню Виктор Юго. В колата сигурно беше д-р Джефри Хигс, неговият личен бодигард и шеф на разузнаването му. Вече трябваше да е установил със сигурност дали има основания за най-ужасния му страх — че човекът, който се беше обърнал към Китнър от мрака иззад прожекторите на журналистите във фоайето на хотел „Крийон“, беше същият, за който подозираше, че е възможно да бъде.

„Откъде знаеше за Давос?“, беше го попитал синът му Майкъл в лимузината, с която напуснаха „Крийон“. И Китнър се беше троснал: „Нямам представа.“

Лошото беше обаче, че всъщност знаеше. И го беше знаел през цялото време, макар че отказваше да го изрече, дори пред себе си. Но най-сетне му се наложи да го направи и той беше накарал Хигс да разбере всичко възможно най-бързо, особено в случай, че човекът в мрака беше решил сам да посети Давос.

Алфред Нойс и Фабиен Кюрте бяха мъртви, а испанският нож и 8-милиметровата филмова лента, която Нойс беше пазил толкова дълго, бяха изчезнали, взети от убиеца на Кюрте. С изключение на Нойс, Кюрте и самия него, имаше само двама души, които знаеха за съществуването на ножа и филма и за които Китнър беше уверен, че в момента ги притежават: баронеса Марга дьо Виен и човекът, чиято законна настойница беше тя през по-голямата част от живота му — Александър Луис Кабрера. И Китнър знаеше, че именно Кабрера му беше задал въпроса.

Думите на Майкъл отново прозвучаха в главата му: „От къде знаеше за Давос?“

Китнър седна зад масивното си бюро от стъкло и неръждаема стомана. Може би не беше сигурен. Може би Кабрера просто предполагаше, че Китнър ще присъства на Световния икономически форум в Швейцария, където не беше ходил от години, и искаше да си

поиграе с него, като възбуди интереса на медиите. Нямаше друго обяснение.

Дори баронесата с нейното изключително влияние и връзки нямаше как да го знае. Това, което щеше да се случи в Давос, беше твърде секретно.

На вратата остро се почука, тя се отвори и петдесетгодишният секретар на Китнър Тейлър Бари пристъпи в стаята.

— Доктор Хигс, сър.

— Благодаря.

Хигс влезе и Бари напусна стаята, като затвори вратата зад гърба си.

— Е?

— Изразихте тревога, че Александър Кабрера ще присъства на икономическия форум в Давос — каза тихо Хигс.

— Да.

— Името му не фигурира в никой от списъците на гостите, нито пък е записан за участие в някоя от комисиите. За сметка на това една планинска вила извън града е резервирана от швейцарски адвокат, живеещ в Цюрих, на име Жак Бертран.

— Продължавай.

— Бертран е ерген на средна възраст, който живее в малък апартамент в Цюрих заедно със старата си леля.

— Е, и?

— Вилата, която е наел, се нарича „Енкрацер“. Буквалното значение е небостъргач. Сградата разполага с шейсет стаи за гости и подземен гараж за двайсет автомобили.

— И какво общо има това с Кабрера?

— „Хелилинк“, една частна компания за хеликоптерни полети, базирана в Цюрих...

— Знам какво е „Хелилинк“. И какво за тях?

— Фирмата е получила поръчка за полет на двумоторен хеликоптер от Цюрих до вилата в Давос за събота, след два дни. Резервацията е направена от личната секретарка на някой си Жерар Ротфелс. Ротфелс е директорът на европейския клон на компанията на Кабрера.

— Ясно.

Китнър бавно се завъртя на стола си, после се изправи и отиде до прозореца зад бюрото, който гледаше към градината. Дърветата и храстите бяха голи. Значи страховете му не просто се бяха потвърдили, а бяха придобили още по-мрачен оттенък. Да, значи наистина Кабрера го беше предизвикал за Давос в „Крийон“. Но целта му беше по-сериозна. Кабрера му беше намекнал, че знае какво ще се случи в Давос. А сега Хигс беше потвърдил, че Кабрера ще присъства лично на събитието.

Нямаше почти никакво съмнение, че и баронесата ще бъде там.

Преди време един швейцарски професор по бизнес администрация беше замислил ежегодна дискусийна среща с продължителност от една седмица, на която високопоставени европейски бизнесмени трябваше да се събират в изолирания курорт Давос в швейцарските Алпи, за да обсъждат международната търговия. Това събитие бързо се беше превърнало в среща на световните политически и икономически лидери, които се събираха, за да планират бъдещето на планетата. И тази година щеше да бъде същото, с едно важно изключение: руският президент Павел Гитинов щеше да обяви съдбоносно решение за бъдещето на Русия в новата информационна ера. Китнър, със своето огромно влияние и опит в медиите, щеше да бъде един от най-важните играчи в това ново бъдеще.

И точно това го притесняваше толкова много.

Кабрера знаеше какво ще бъде съдържанието на съобщението, а можеше да го е научил единствено от баронесата. Откъде го знаеше тя самата, беше съвсем друг въпрос, защото решението трябваше да си остане в тайна — Китнър, президентът Гитинов и някои от най-големите руски политически лидери бяха стигнали до този извод едва преди няколко дни, на среща в една частна вила на брега на Черно море. Всъщност как точно баронесата беше успяла да се сдобие с тази информация нямаше чак такова значение. Работата беше там, че тя знаеше, Кабрера също и че двамата щяха да бъдат в Давос, когато решението щеше да бъде обявено.

Китнър рязко се обърна към Хигс.

— Къде е Майкъл?

— В Мюнхен, сър. А утре ще бъде в Рим. По-късно през деня ще се присъедини към вас, съпругата и дъщерите ви в Давос.

— С обичайната охрана ли се движат?

— Да, сър.

— Удвоете я.

— Слушам, сър.

— Благодаря, Хигс.

Хигс кимна отсечено, обърна се и излезе. Китнър го проследи с поглед, после се върна на бюрото си и седна, а мислите му отново се насочиха към баронесата и Кабрера.

Какво възнамеряваха да правят, за бога? Баронесата беше почти толкова богата и влиятелна, колкото и той самият. Кабрера също беше преуспял. А от това, че Нойс и Кюрте бяха мъртви, а ножът и филмът бяха единствените неща, взети от сейфа на последния, се налагаше изводът, че баронесата не само е лично отговорна за смъртта им, но и че в момента и двата предмета са у нея. Ако наистина беше така, значи бяха в безопасност. Тогава защо го предизвикаха в хотела и защо идваха в Давос? Какво повече искаха?

Трябваше да го разбере веднага, още преди да е започнал Световният икономически форум. Китнър натисна един бутон на интеркома. Почти веднага вратата се отвори и Тейлър Бари влезе в кабинета му.

— Да, сър?

— Искам да ми уредиш среща утре сутринта, някъде извън Париж. Срещата е между мен, Александър Кабрера и баронеса Марга дьо Виен. Не бива да присъства никой друг. Нито от техните хора, нито от моите.

— Ще искате ли Майкъл да присъства?

— Не, няма да искам Майкъл да присъства — отвърна рязко Китнър. — Дори не искам да разбира за тази среща.

— А Хигс или аз, сър?

— Никой — повтори Китнър. — Ясно ли е?

— Да, сър. Никой освен вас, сър — отвърна бързо Бари и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Работеше за Китнър от десет години, но за пръв път го виждаше изпълнен с такава мрачна решителност.

Парижкото метро, четвъртък, 16 януари, 11:05 сутринта

Ник Мартин се държеше в люлеещата се мотриса и се молеше да се е качил на правилната линия. С изключение на ризата, джинсите, спортното яке и маратонките, с които беше облечен, в него бяха единствено портфейлът му с английската шофьорска книжка, студентската карта от Манчестърския университет, една снимка на Ребека, направена в „Юра“, две кредитни карти и около триста евро. Щяха да му стигнат за приятна студентска седмица в Париж може би, но бяха съвсем недостатъчни за човек, който вече има проблеми с полицията и технически погледнато, пребивава нелегално в страната. И все пак изобщо не можеше да си позволи да мисли за това сега. На първо място работата му беше да стигне до рю Юсманс, да намери алеята зад апартамента на Арман и стената, която ограждаше дворчето. А после да се моли на Бога хората на Ленар да са си тръгнали, без да намерят скрития чувал за боклук.

Ако си бяха тръгнали, нямаше да е трудно да се покатери по стената и да прибере чувала от фонтана. Нямаше да му отнеме повече от десет секунди, да кажем петнайсет, ако стената беше трудна за изкачване. Общо взето, задачата му не беше чак толкова невъзможна, стига да беше хванал това метро, което трябваше, и да успее да открие улицата. Но го очакваха две сериозни пречки. Първата беше какво ще прави, ако хората на Ленар все още са там. Втората — какво ще прави, ако все пак си бяха тръгнали и той успее да си прибере чувала с папките. Ами след това? Къде трябваше да отиде? Или да остане? Но най-трудното беше да се сдобие с копие от пръстовия отпечатък, който убиецът на Дан Форд беше оставил, от френската полиция.

Както и да е, засега трябваше да се справи с първия си проблем — да намери алеята и да вземе чувала.

Булевард „Распай“, 11:27 сутринта

Мартин излезе от метростанцията на ярката слънчева светлина и спря, за да се ориентира.

Надолу по булеварда, от отсрещната страна, се виждаха импозантни сгради, които много приличаха на университетски. Той тръгна натам и намери табелата: „Колеж Станислас“. Сърцето му подскочи. Ленар беше минал точно от тук, когато се връщаха от Сена, за да го остави пред апартамента на Арман. Още двайсет метра, и Мартин видя позната улица отдясно. Рю Юсманс.

Той бързо закрачи по нея, като част от него внимаваше за евентуална поява на полицаите, а другата търсеше изход към алеята между сградите отзад. Той подмина една сграда, после втора и найсетне видя тесен проход между кооперациите. Мартин зави по него и почти веднага се озова на алеята, която търсеше. После пое предпазливо напред. Към средата вдясно беше паркирана синя кола, а зад нея се виждаше камион за доставки. Изглежда, и в двете нямаше никого. Мартин ускори крачка, като търсеше стена между сградите, пред която да са натрупани кофи за боклук. Намери я след още десетина крачки. Мартин инстинктивно спря и се огледа. Нямаше никой, дори куче.

Той направи още три крачки и се покатери на кофите за боклук, после се изтегли нагоре по стената. На върха спря и надникна от другата страна. Очите му се разшириха и той скочи обратно. Беше студен януарски ден, но въпреки това момче и момиче, напълно голи, правеха любов на пейката в дворчето. Не ги познаваше. Какви бяха тези хора? Колко дълго щяха да останат? В същия момент с крайчето на окото си забеляза и друго движение. Една полицейска кола беше завила по алеята и бавно се доближаваше.

Мартин се стресна и се озърна. Нямаше накъде да бяга. Не можеше и просто да се обърне и да си тръгне, защото щеше да привлече внимание върху себе си. Какво да направи? Той забеляза няколко кашона, струпани до стената в сенките зад него. Отстъпи крачка назад и приклекна зад тях. Минаха пет секунди, после десет. Къде беше полицейската кола в момента? Дали униформените полицаи не го бяха забелязали и не бяха спрели? Дали вече не бяха излезли от колата и не се приближаваха с насочени пистолети?

Предната броня на автомобила изведнъж се показа пред очите му и подмина кашоните. Мартин въздъхна с облекчение, бавно преброи до

двайсет, после се измъкна на алеята и се огледа. Колата беше изчезнала. Той хвърли поглед в другата посока. Виждаше се само синята кола и камионът за доставки, паркиран зад нея. Накрая видя и още няколко кофи за боклук, наредени малко по-нататък. Ето тези си спомняше отпреди. Значи онова там беше стената на Арман.

Мартин смело пое към тях. След пет секунди вече беше на върха на стената, като отново използва кофите за боклук, за да се покатери. Горестра, както беше направил и преди, и надникна от другата страна. Веднага разпозна дворчето на Арман. Бързо огледа прозорците на апартаментите, като търсеше някакво движение. Нямаше никого. Мартин реши да рискува, покачи се на стената и погледна към фонтана, сгушен в мъртвия бръшлян, който покриваше стената. Видя чувала за боклук, покрит с листа, точно както го беше оставил. Той хвърли последен поглед на апартамента и се протегна надолу. Пръстите му се вкопчиха в студения найлон. Светкавично дръпна чувала към себе си и се спусна от другата страна на стената. Краката му достигнаха кофите за боклук и той излезе на алеята.

И точно в този момент вратата на синята кола се отвори и от нея излезе един мъж.

Коваленко.

— В бръшляна имаше три клонки, строшени съвсем наскоро — обясни Коваленко, докато бързо се отдалечаваха от апартамента на Арман. — Хората на Ленар излязоха на двора, огледаха се за няколко секунди и веднага се върнаха в сградата. Градски деца, това е проблемът според мен. Не са като руснаците, отгледани с красотата и трудностите на селския живот, или като американците, които пък обичат да гледат уестърни. Обичате ли уестърни, мистър Мартин?

Ник Мартин не знаеше какво да отговори, нито дори какво да мисли. Коваленко просто се беше показал и възпитано беше попитал Мартин дали ще се качи в синята кола, което той беше направил поради липсата на алтернатива. А сега Коваленко очевидно се канеше да го предаде в ръцете на френската полиция.

— Значи сте намерили чувала и сте видели какво има в него? — заключи той тъжно.

— Да — кимна Коваленко.

— Защо не го дадохте на Ленар?

— По простата причина, че го намерих аз, а не той.

— Тогава защо го оставихте, а не го взехте?

— Защото знаех, че в някакъв момент човекът, който го е сложил там, ще поиска да си го прибере. И сега разполагам както с вещественото доказателство, така и с извършителя. — Коваленко зави по булевард „Сен Мишел“ и намали заради движението. — Какво толкова открихте или си помислихте, че сте открили в бележника на детектив Халидей, че заради него рискувахте да ви арестуват не само веднъж, както видяхме, а два пъти? Доказателства, които уличават вас самия?

Мартин се стресна.

— Да не би да смятате, че аз съм убил Халидей?

— Когато го видяхте в парка „Монсо“, веднага се обърнахте на другата страна.

— Нали ви казах защо. Дължах му пари.

— Има ли някой, който да потвърди тази версия?

— Не съм го убил аз.

— Вие твърдяте, че не сте взели и бележника му — отбеляза Коваленко и за момент го погледна в очите, преди да върне поглед на улицата пред себе си. — Добре, нека за момент да приемем, че не сте го убили. Или вие, или мистър Форд сте проявили немалката дързост да отмъкнете веществено доказателство изпод носа на полицията по време на огледа на местопрестъплението. Това означава, че или сте знаели, или поне сте вярвали, че въпросното веществено доказателство е от изключителна важност. Нали така? Разбира се, остава и папката. Откъде се взе тя и защо е толкова ценна?

Мартин вдигна поглед. Прекосяваха Сена по моста „Сен Мишел“. Точно пред тях се виждаше главното управление на парижката префектура на полицията.

— Каква полза имаш да ме вкараш в затвора?

Коваленко не отговори. След няколко секунди стигнаха до сградата на полицията и Мартин очакваше руснака да забави и да завие към нея, но той не го направи, а продължи да кара по булевард „Севастопол“, все по Десния бряг.

— Къде отиваме? — попита Мартин.

Коваленко не отговори.

— Какво искаш от мен? — настоя той.

— Умението ми да чета на английски, особено написан на ръка, с жаргонни думи и съкращения, не е на нужната висота — обясни Коваленко и откъсна очи от пътя, за да го погледне. — И така, какво искам от теб? Искам да ме разходиш бавно и подробно из целия бележник, а после и през другата папка.

Авеню Ош 127, 12:55 следобед

Фенерчето беше светнато, а лампата — загасена.

Едно завъртане отгоре, после още едно, после две отдолу и Александър свали капака на централното електрическо табло. Още две завъртания на отвертката, и той разхлаби един голям бушон за 220 волта. Като внимаваше да не прекъсне жиците, свързани с него, той го измъкна от гнездото. Отвори брезентова чанта и извади миниатюрен таймер с гнезда за свързване на проводници с високо напрежение в двата края. Предпазливо откачи една от жиците от бушона и я свърза с

единия край на таймера, като по този начин го постави в положение, от което контролираше целия бушон. Върна бушона на таблото и го завинти здраво, сложи капака на мястото му и стегна четирите болта в ъглите. Накрая изгаси фенерчето и пусна тока.

Пет секунди по-късно Александър се изкачи по стълбището, отвори задния изход и излезе на алеята. Навън беше паркиран форд пикап, взет под наем. Той се качи и потегли. Синият работен комбинезон, русата перука и фалшивата карта на електротехник, която носеше в джоба си, се бяха оказали излишни. Вратата беше отключена; никой не го беше забелязал да идва или да си отива. Дори не беше прекъснал тока за толкова дълго, че някой да се оплаче в централата. Цялата процедура му отне по-малко от пет минути.

Точно в 3:17 утре сутринта — петък, 17 януари — таймерът щеше да се включи, да направи късо съединение и да потопи сградата в мрак. След секунди таблото щеше да избухне в пламъци, подхранвани от топчето фосфор, скрито в таймера. Сградата беше стара, както и цялата електрическа система. Както и с много други исторически сгради в Париж, парите на наемодателя се харчеха за козметични ремонти, а не за мерки за сигурност. За броени минути огънят щеше да обхване цялата сграда и още преди да се включи първата противопожарна аларма, всичко щеше да бъде в пламъци. Без електричество асансьорите щяха да бъдат напълно безполезни, а аварийното стълбище — потънало в мрак. Сградата беше на седем етажа, с по два големи апартамента на всеки етаж. Щяха да оживеят само живеещите на най-долните етажи. Тези от по-горните етажи нямаха почти никакъв шанс. Онези на върха, в таванските апартаменти, бяха обречени. А Александър се интересуваеше най-много от мансардата в предната част на сградата. Защото именно тя беше наета от княгиня Катерина Михайловна, майка ѝ княгиня Мария Куракина и сина ѝ, двацет и две годишния велик княз Сергей Петрович Романов, човека с най-големи шансове да стане следващият цар на Русия, ако страната го позволи.

Александър току-що го беше лишил от тази възможност.

Хотел „Сент Оранж рю дьо Норманди“, Четвъртък, 16 януари, 2:30 следобед

Ник Мартин стоеше до прозореца в студената хотелска стая на Коваленко, заслушан в мекото тракане на клавишите, докато руският детектив работеше на лаптопа си — пишеше доклад за събитията от деня, който веднага трябваше да бъде изпратен в Москва. На леглото зад малкото бюро бяха оставени бележникът на Халидей и папката на Дан Форд. И двете бяха недокоснати.

Докато гледаше Коваленко — едър, с брада и мечешка фигура, със солиден корем, който опъваше синия пуловер под самото му, и с голям автоматичен пистолет в кобура на кръста, — Мартин отново изпита чувството, че външността на руския детектив лъже. Беше го усетил за пръв път, когато се бяха запознали в хотелската стая, около тях сновяха хората на Ленар, а трупът на Халидей беше проснат на леглото, и за втори път в апартамента на Арман.

Ленар беше добър детектив, но Коваленко го надминаваше във всички отношения: беше по-находчив, по-независим и по-упорит. Доказваше го отново и отново: с неразрешеното наблюдение, което беше провел пред апартамента на Дан Форд; с това, че го беше проследил посред нощ; с въпросите, които беше задал на Мартин, докато се връщаха от реката с колата на Ленар; с това, че очевидно той беше организиран цялото унищожително представление с Клем; със старателното претърсване на дворчето, след като си бяха тръгнали хората на Ленар, и последвалото откриване на найлоновия чувал. Вместо да предаде вещественото доказателство на френската полиция, той беше останал в засада и беше изчакал някой да дойде да си го вземе — някой, за когото беше сигурен, че ще се появи откъм алеята, а не откъм апартамента. Тоест самият Мартин. Нямаше представа колко дълго можеше да чака руснакът, но той проявяваше именно онези лукавост и инат, които Ред Макклачи би оценил.

Но въпреки очевидната му интелигентност и трудолюбие най-важният въпрос оставаше без отговор: защо? Какво целеше? Отново го

обзе чувството, че престоят на Коваленко в Париж е свързан с нещо по-голямо от убийството на Алфред Нойс, с нещо, което не признаваше на никого, дори на френската полиция, и по което работеше напълно самостоятелно. А когато този факт се свържеше с допълнителната информация, която може би беше научил от руските следователи, изпратени в Лос Анджелис след убийството на Реймънд, и с това, че Халидей е бил част от първия екип детективи от Отряд 5–2, не беше трудно да се досети човек, че Коваленко очевидно е направил връзката между миналото и настоящето. Явно вярваше, че миналогодишните събития от Лос Анджелис са тясно свързани със ставащото в момента в Париж.

— Искаш ли водка, Мартин?

Коваленко рязко затвори лаптопа и се изправи, за да прекоси ледената стая до нощното шкафче, където беше оставена наполовина пълна бутилка руска водка.

— Не, благодаря.

— Тогава аз ще пия и за двамата.

Коваленко си наля двойно количество от безцветната течност в една малка чаша, вдигна я към Мартин и я изгълта на един дъх.

— Кажы сега какво има там — нареди, като посочи с чашата си към леглото, бележника на Халидей и папката на Дан Форд.

— Какво имаш предвид?

— Кажы какво си намерил в бележника на детектив Халидей и в папката.

— Нищо.

— Честно? Слушай, не забравяй, че не съм напълно убеден дали не си убил мистър Халидей. Нито пък инспектор Ленар, като стана дума. Ако наистина искаш да включим и френската полиция в играта, няма проблеми.

— Добре де — каза троснато Мартин.

Той отиде до масата, наля си една голяма водка и я обърна на един дъх. Нямаше смисъл да продължава да мълчи. Всичко беше на леглото, в бележника и папката. Беше само въпрос на време Коваленко да се добере до истината.

— Знаеш ли кой е Реймънд Оливър Торн?

— Естествено. Той е търсил Алфред Нойс в Лос Анджелис. Прострелян е от полицията и по-късно е починал от раните си. Трупът

е бил кремиран.

— Може би не.

— Какво искаш да кажеш?

— Според мен Дан Форд не е мислел така. Той е установил, че полицейското досие на Торн липсва от всички официални бази данни, в които би трябвало да се намира. Нещо повече — хората, които са се занимавали с удостоверяването на смъртта на Торн и кремирането на трупа до един или са изчезнали, или са мъртви. Халидей очевидно е бил на същото мнение, защото е бил по дирите на някакъв преуспяващ козметичен хирург от Калифорния, който пък изведнъж се пенсионира и се преместил в Коста Рика, броени дни след смъртта на Торн. По-късно същият човек отново се появил в Аржентина, но под друго име. Не знам какво означава всичко това. Но явно е било достатъчно да накара Халидей да си купи самолетен билет за Буенос Айрес. Възнамерявал е да отиде там веднага след като свърши тук, в Париж. Всичко е там. — Мартин кимна към бележника на леглото. — Неговите бележки по случая, самолетният билет, всичко.

— Защо укриваш тази информация от инспектор Ленар?

Беше добър въпрос и Мартин не знаеше как да отговори, поне по такъв начин, че да не се разкрие. Или да не се наложи да разказва какво се е случило с Реймънд в Лос Анджелис и защо всички членове на отряда са мъртви.

Изведнъж обаче му хрумна, че все пак може да отговори, без да навлиза в подробности, като в същото време се сдобие с това, което най-много му трябваше в момента, но което нямаше как да си осигури — копие от пръстовия отпечатък, който полицаите бяха свалили от колата на Дан Форд. Щеше да поеме риск, защото в случай, че Коваленко се обърнеше срещу него, щеше да изгуби всичко и преди да успее да мигне, щеше да се озове в ареста на парижката полиция. Но не беше очаквал да има дори тази възможност и какъвто и да беше рискът, щеше да бъде глупаво поне да не опита.

— Ами ако ти кажа, че Дан Форд е подозирал, че именно Реймънд Торн е убил Алфред Нойс?

— Торн ли?

— Да. А може би е убил и Халидей, и самия Дан. Както знаеш, и тримата са били замесени в случая с Торн в Лос Анджелис.

В очите на Коваленко изведнъж проблесна пламъче, което Мартин не беше виждал преди. То му подсказа, че е на прав път и не бива да се отказва.

— Нойс е убит в Париж. Халидей пристига, за да продължи разследването. Форд вече е тук, защото работи като кореспондент на „Лос Анджелис Таймс“. Нито един от тях не е познал Реймънд, защото е преминал през пластична операция, но той ги е познавал до един, а те са се доближили прекалено много до това, с което се е занимавал.

— Всичко се основава на предположението, че Нойс е бил основната му цел, мистър Мартин — отбеляза Коваленко, вдигна водката, без дори да я погледне, сякаш беше продължение на ръката му, наля остатъка в чашата си и чашата на Мартин и му я подаде. — Форд имаше ли някаква теория какво е искал Реймънд Торн от Нойс преди, в Лос Анджелис, или тук, в Париж? Или защо го е убил?

— Дори да е имал теория, не ми е споменавал.

— И така — каза Коваленко и отпи голяма глътка, — в крайна сметка разполагаме със заподозрян, който няма лице и няма мотив за убийството на Нойс, нито пък за убийството на Форд и Халидей, с изключение на факта, че и двамата са го виждали в предишното му превъплъщение. Нещо повече, почти всичко сочи, че този убиец всъщност е мъртъв. Кремиран. Няма никакъв смисъл.

Мартин отпи от чашата си. Трябваше да каже на Коваленко и останалото, сега или никога. „По-добре да се довериш на руснака — каза си той. — Да повярваш, че той си има собствен план и няма да те издаде на Ленар.“

— Ако наистина Реймънд е оставил пръстов отпечатък в колата на Дан, аз мога да го докажа без съмнение — заяви той.

— Как?

Мартин пресуши чашата си, преди да продължи.

— Халидей е направил компютърно копие на досието на Реймънд Торн от ПУЛА. Не знам кога точно, но снимката и пръстовите отпечатъци на Реймънд със сигурност са в него.

— Компютърно копие? Тоест дискета?

— Да.

Коваленко го зяпна невярващо.

— И ти го намери в бележника му.

— Точно така.

Рю дьо Тюрен, 3:45 следобед

Продавачката сложи бутилката водка в найлонов плик заедно с голямо парче сирене „Грюер“, тънко нарязан италиански колбас и франзела хляб. В плика вече имаше четка и паста за зъби, пакетче самобръсначки и малък флакон с пяна за бръснене.

— Merci.

Мартин плати сметката и излезе от малкия квартален магазин, после зави нагоре по рю дьо Норманди към хотела на Коваленко. В последните няколко часа се беше надигнал пронизващ вятър, който тласкаше над града стена от тъмни облаци, натежали от сняг. Ръцете на Мартин бяха ледени, а от устата му излизаше пара. Чувстваше се така, сякаш е в Манчестър, а не в Париж.

Коваленко го беше изпратил да попълни провизиите им и да си купи тоалетните принадлежности, които му трябваха за една вечер — както и без съмнение да си спечели достатъчно време, за да разгледа бележника на Халидей и папката на Форд, за да види какво ще успее да открие сам, без помощта на Мартин. И двамата знаеха, че Мартин просто можеше да избяга, с паспорт или без, и да потъне в огромния град, а Коваленко нямаше да го разбере, преди да е станало твърде късно.

За да се застрахова, руснакът беше споделил нещо, преди да затвори вратата на хотелската стая зад гърба му, а именно че полицията в Париж го издирва навсякъде. Експресът „Евростар“ беше пристигнал в Лондон преди три часа и половина, но без Мартин и лондонската полиция за броени минути беше уведомила Ленар. Вбесен, той веднага се беше обадил на Коваленко не само за да му го съобщи, но и за да сподели гнева си с някого; беше казал, че приема постъпката на Мартин като лична обида и че ще издаде заповед към полицаите в целия град да го арестуват.

Коваленко му беше съобщил всичко с единствения коментар, че не е лошо Мартин да го знае и да не го забравя, докато пазарува. А после беше затворил вратата, без да каже нито дума повече.

Погледнато от определена страна, Коваленко нямаше голям избор. Няколко минути преди да го изпрати навън, той се беше обадил на Ленар и беше помолил веднага да изпратят копие от досието за убийството на Дан Форд в хотелската му стая. Беше подчертал, че иска пълната версия на досието, в която да има и ясно копие от пръстовия отпечатък, намерен в колата.

И така, беше напълно очевидно, че Мартин не може да остане в стаята, когато Ленар или някой от неговите хора дойде да остави папката.

Докато крачеше обратно към хотела, привел глава в яката си, за да се предпази от вятъра и снега, Мартин си помисли, че трябва много да внимава за полицаите, които го издирваха навсякъде.

Той предпазливо влезе в разпадащото се фойе на хотел „Сент Оранж“, като отърсваше снега от главата и раменете си. Зад бюрото на рецепцията стоеше ниска суха жена с посивяла коса на клечки и черен пуловер, която бърбореше с някого по телефона.

Мартин забеляза как го изглежда тя, докато минаваше през фойето, а после дори се извърна да го проследи с поглед, когато той стигна до асансьора и натисна копчето. Измина почти цяла минута, преди кабината да пристигне, и той забеляза как тя му хвърли още един поглед. После вратата се отвори, той се качи и натисна бутона за етажа на Коваленко.

Измина още една секунда и вратата се затвори. Докато старата машина се изкачваше със скърцане, Мартин въздъхна с облекчение. Останал сам, поне за момент беше в безопасност. Имаше възможност да помисли. Освен очевидните пречки — Коваленко и натиска, който му оказваше френската полиция — имаше и още нещо, което го тревожеше от сутринта. Искаше му се да беше запазил присъствие на духа, за да поговори с лейди Клем. Глождеше го подозрението, че Ребека не му беше казала цялата истина, когато най-сетне я намери в „Крийон“ предишната вечер и че нейната история за изпитата чаша шампанско и заспиването във ваната беше най-обикновена измислица.

Тя всъщност беше правила нещо съвсем друго. Нямаше значение какво точно, нито с кого е била — с приятел, любовник или дори с някой женен мъж. Просто моментът не беше подходящ тя безгрижно да се мотае с разни хора, особено ако убиецът по улиците наистина беше Реймънд, и Мартин някак си трябваше да я убеди да започне да

приема живота по-сериозно. Тя постоянно трябваше да внимава къде се намира и с кого разговаря. Трябваше да...

Трясъкът от асансьора, който спря на етажа, прекъсна мислите на Мартин. Вратата се отвори и той надникна в коридора. Беше празен. Мартин внимателно пристъпи навън и пое към стаята на Коваленко.

Изведнъж обаче го обзе неувереност. Не беше видял полицейски коли пред хотела и нямаше как да бъде сигурен дали пратеникът на Ленар все още не беше дошъл, или вече е дошъл и си е отишъл. Или пък... може би беше пристигнал с цивилна кола и все още беше в стаята на Коваленко?

Мартин доближи вратата и се заслуша. Нищо. Почака още малко и почука. Никой не отговори. Не беше отсъствал толкова дълго, а Коваленко не беше споменавал, че ще излиза. Отново почука. Нищо. Най-сетне Мартин натисна бравата. Беше отключено.

— Коваленко? — подвикна предпазливо.

Никой не отговори и той бавно отвори вратата. В стаята нямаше никого. Лаптопът на Коваленко беше на леглото, а до него беше захвърлено самото му. Мартин влезе и затвори вратата зад гърба си, преди да остави плика с покупките на една маса встрани. Къде беше Коваленко? Дали полицаите бяха идвали, или не?

Той пристъпи още една крачка напред и го видя — голям служебен плик с печата на парижката префектура на полицията, който стърчеше изпод самото на руския детектив.

Останал без дъх, Мартин взе плика и го отвори. Вътре имаше дебела папка. А в папката, заедно с около петдесет машинописни страници и десетина фотографии от местопрестъплението, имаше и увеличен пръстов отпечатък, размер 16 на 20 сантиметра. Под него имаше надпис „Пръстов отпечатък, дясна ръка, трети номер, среден пръст“, а под него печат с думите „Веществено доказателство №7“.

— Ще ти трябва и това — изръмжа Коваленко зад гърба му.

Мартин се завъртя като пумпал. Коваленко се беше подпрял на прага с дискета в ръка. Мартин погледна зад него. Нямаше никой друг.

— Къде беше?

— В тоалетната — отвърна Коваленко, влезе в стаята и затвори вратата.

Мартин кимна към дискетата.

— Погледна ли я?

— Дали съм ги сравнил? Да.

— И какво?

— По-добре виж сам.

Коваленко отиде до леглото, пхна дискетата в лаптопа и отстъпи назад, докато пръстовите отпечатыци на Реймънд от досието му в ПУЛА се заредят на екрана. После избра дясната ръка и средния пръст и натисна бутона за увеличение на образа. Екранът се изпълни с изображението на един-единствен, необикновено ясен отпечатък.

Мартин почувства как пулсът му се ускорява, когато вдигна до екрана разпечатката на пръстовия отпечатък от колата. Мъртвешки хлад обхвана раменете му и запълзя надолу по гърба — защото всяка извивка, дъга и арка съвпадаха идеално.

— Господи боже — изсумтя той и вдигна очи към Коваленко.

Руснакът го гледаше внимателно.

— Изглежда, Реймънд Оливър Торн се е надигнал от пепелта и е пристигнал в Париж — каза той тихо. — Според мен спокойно можем да предположим, че именно той е убил Дан Форд, както и човека, с когото е отишъл да се срещне, онзи Жан-Люк...

— Вабр.

— Какво? — попита рязко Коваленко.

Мартин бързо се извърна от екрана към него.

— Вабр. Така е фамилията на представителя на фирмата за печатарски услуги.

— От къде знаеш? Нито Ленар, нито аз сме го споменавали пред теб, нито пък на някой друг.

— Намерих го в бележките на Дан.

Мартин изключи лаптопа. Дълбокият, почти животински страх, който Реймънд беше разбудил у него, подобно на някакво непобедимо, недосегаемо, непознаваемо чудовище от ада, се уравниаваше от странното спокойствие от откритието, че все пак е жив. Именно това

даде увереност на Мартин да продължи и да направи следващата крачка към Коваленко.

— Френската дума *carte* може да означава „карта“, но значи и „меню“. Ти търсеше карта, но всъщност се оказва, че Дан Форд е трябвало да вземе някакво меню от Вабр, когато са ги убили.

— Знам какво означава думата, мосю Мартин. Но фирмата на Вабр не печата карти, а не са отпечатвали и меню през последните две години. Освен това нито в колата на Форд, нито в тойотата на Вабр имаше меню или карта.

— Естествено. Нали Реймънд го е взел. — Мартин се изправи и прекоси стаята. — По някакъв начин той е разбрал, че менюто е във Вабр и ще попадне у Дан. И не просто е искал да го има, но и да се увери, че нито един от двамата няма да се разприказва за него. Затова ги е убил.

— А откъде Вабр се е сдобил с това „меню“, ако неговата фирма не го е отпечатала? И защо се е обадил на Форд в три сутринта и го е накарал да излезе с кола извън града, за да му го даде?

— Точно това се запитах и аз, когато намерих менюто в папката на Дан. Защо е трябвало да се срещнат толкова спешно? — Мартин сведе поглед към пода, разроши косата си и отново вдигна глава. — Може би не мислим както трябва. Ами ако Вабр вече е бил казал на Дан за съществуването на менюто и по какъв случай ще бъде вечерята? Ако събитието е било по-важно от обикновена светска вечеря, Дан веднага би поискал сам да види менюто, най-малкото за да бъде сигурен в информацията си. Ами ако е казал на Вабр да му се обади по всяко време на денонощието, щом се сдобие с менюто? Вабр го е взел, разбрал е колко е важно и е започнал да се тревожи дали не се забърква в прекалено опасна игра и дали изобщо трябва да споделя такава информация с журналисти. От притеснение не е успял да заспи. И най-сетне, посред нощ, е решил, че наистина трябва да го даде на Дан. И му се е обадил веднага. Кой знае, може би са се уговорили по-рано или пък са се срещали там преди...

Коваленко дълго време не откъсна поглед от него, преди да заговори. После тихо каза:

— Това е много достоверен сценарий, Мартин. Особено ако менюто, както предполагаш, е било за събитие, за което Реймънд не е искал да се разбира и дори да се разговаря.

— Коваленко — прекъсна го Мартин, като пристъпи към него. — Това всъщност не е било първото меню, а второто.

— Не разбирам.

— Ще ти покажа.

Мартин отвори папката на Форд и извади плика с материалите за Китнър, после измъкна менюто от него и го подаде на Коваленко.

— Ето го първото меню. Вабр го е дал на Дан по-рано. Не знам какво е търсел или какво си е мислел, че търси, или дори дали изобщо е свързано с второто и е станало причина да го убият. Но в него става дума за важни руснаци. Може би ще успееш да разбереш нещо повече от мен.

Коваленко разгледа менюто — гладката хартия, релефните тъмnozлатисти букви.

„Carte Commémorative
En l'honneur de la
Famille Splendide Romanov
Paris, France — 16 Janvier
151 Avenue George V“

Мартин забеляза, че Коваленко се изненада, когато го прочете, но се опита да не се издаде.

— Прилича ми на безобидна среща на членове на семейство Романови — заяви руснакът.

— Безобидна беше само до момента, в който започнаха да умират хора, а ние разбрахме, че Реймънд е жив и е на свобода — каза Мартин и пристъпи по-близо до Коваленко, като го гледаше в очите. — Реймънд нарязва най-добрия ми приятел на парчета. Ти си руски полицаи, който разследва убийството на Алфред Нойс, бивш руски поданик. Той е купил диаманти в Монако от Фабиен Кюрте, който също е бил убит и също е бивш руски поданик. Преди година вашите следователи са били в Америка и Мексико, за да разследват убийствата на бивши руски граждани, вероятно също извършени от Реймънд. Романови са една от най-прочутите фамилии в руската история. Каква е връзката, инспекторе, между Романови, Нойс и останалите?

Коваленко сви рамене.

— Не съм сигурен, че има.

— Не си ли?

— Не.

— А за какво става въпрос тогава, за цял куп съвпадения?!

Мартин започваше да се ядосва. Руснакът криеше нещо.

— Ако е така, дали двете менюта също са съвпадения? — продължи да го притиска той.

— Мартин, ние не сме сигурни, че има второ меню. Това е твое предположение. Нямаме никакви доказателства, че Дан Форд не е търсел географска карта например, каквато беше моята теория.

Мартин мушна менюто на Романови с показалеца си.

— Тогава защо е сложил номер на това меню?

— Номер ли?

— Обърни го. Виж в дъното.

Коваленко се подчини. В дъното на листа на ръка беше написано: „Жан-Люк Вабр — меню №1“.

— Това е почеркът на Дан.

Мартин видя как очите на Коваленко се плъзват обратно към върха на листа и спират там за миг. После детективът му върна менюто и сви рамене.

— Може би го е номерирал за собствения си архив.

— Има и още нещо. На върха на страницата е било написано и още нещо, със същия почерк. Видях, че го забеляза. Какво пише там?

Коваленко се поколеба.

— Каж ми, какво пише? — настоя Мартин.

— „Китнър ще присъства“ — произнесе безизразно Коваленко.

— Нали преди ми каза, че не разбираш добре писмен английски. Просто исках да се уверя, че си разбрал какво пише там.

— Разбрах го идеално, Мартин.

— Става дума за сър Питър Китнър, президента на „Медиа Корп“.

— От къде знаеш? На света сигурно има хиляди хора с това име.

— Може би това ще те убеди.

Мартин изсипа съдържанието на плика за Китнър — изрезките от вестници от целия свят, които Форд беше събирал. После си припомни телефонния разговор с вдовицата на Алфред Нойс,

предположи, че Коваленко ще приеме, че следващото му твърдение също е дошло от записките на Дан Форд, и самоуверено заяви:

— Алфред Нойс и Питър Китнър са били приятели. Нойс е пристигнал в Лондон в деня, в който Китнър е получил рицарско звание. Същия ден Реймънд безуспешно го е търсил в Лос Анджелис.

Мартин рязко се отдалечи в другия край на стаята, обърна се и погледна към Коваленко.

— Ето защо те питам, къде е мястото на Китнър във всичко това?

Руският детектив слабо се усмихна.

— Изглежда, знаеш доста, Мартин.

— „Само малко“, както каза ти, когато Дан те попита какво знаеш за Америка. Само малко. Не, ти също знаеш доста повече. Изненада се, когато видя менюто. Изненада се още повече, когато видя името на Китнър на него. Добре, вече ти казах всичко, което знам аз, сега е твой ред.

— Мартин, пребиваването ти във Франция е незаконно. Няма причина да ти казвам каквото и да било.

— Може би наистина няма, но имам някакво подозрение, че ти също предпочиташ този разговор да си остане между нас двамата. Ако не беше така, щеше да се обадиш на Ленар в мига, в който ме прибра.

— Мартин отново го доближи. — Вече ти казах, инспекторе: Реймънд нарязва най-добрия ми приятел на парчета. Искам да бъда сигурен, че ще си получи заслуженото. Ако не ми помогнеш, ще поема риска и сам ще отида при Ленар. Нямам никакви съмнения, че думите ми ще му се сторят твърде интересни. Особено когато се запита защо си ме докарал тук, без да му се обадиш, при положение, че бележникът на Халидей и папката на Форд са у теб.

Коваленко мълчаливо изгледа Мартин. Най-сетне заговори тихо, почти нежно:

— Според мен приятелството ти с Дан Форд е било доста важно за теб.

— Точно така.

Коваленко леко кимна, прекоси стаята и извади бутилката водка, която Мартин беше донесъл от магазина. Наля малко в една чаша и отново погледна към него.

— Има вероятност Питър Китнър също да е бил сред мишените на Реймънд Торн.

— Китнър?

— Да.

— Защо?

— Казах, че има вероятност, а не че е сигурно. Но Питър Китнър е много влиятелен човек, който, както и сам каза, е бил приятел на Алфред Нойс. — Коваленко отпи от чашата си. — Това просто е една от хипотезите, по които работим. — Мобилният телефон на Коваленко остро изписука и прекъсна разговора за момент; той остави чашата си, за да го вдигне. — Да — обърна се и продължи разговора на руски.

Мартин върна менюто и изрезките в папката на Форд. И Форд, и Халидей бяха подозирали, че Реймънд още е жив, и бяха прави. А по някаква причина Дан се беше опитвал да разрови и историята с Китнър. Нямаше как да разбере докъде е стигнал, но сега и Коваленко беше потвърдил, че Китнър е бил сред целите, набелязани от Реймънд — и без да иска, на практика беше доказал предположението на Мартин, че Нойс и Китнър са били приятели. Но това все пак не обясняваше нито текущите събития, нито убийството на Нойс, Кюрте и останалите жертви в САЩ и Мексико. Мартин беше сигурен, че всички те са свързани помежду си, а имат връзка и с датата 7 април в Москва, ключовете от сейфа и останалите бележки в календара на Реймънд, особено онези, свързани с Лондон.

Но не можеше да обсъжда тези неща с Коваленко, защото трябваше да пази в тайна и собствената си самоличност. Дори да беше казал, че ги знае от Дан Форд, руснакът все пак продължаваше да го подозира, а споменаването на такива подробности само щеше да го накара да се съмнява още повече в него. Мартин не можеше да си го позволи, особено предвид факта, че цялата му теория зависеше от догадката, че именно Реймънд, а не някой друг е убил Нойс и Кюрте. Но кой ли можеше да бъде убиецът, след като вече знаеха със сигурност, че Реймънд е жив и се намира в Париж?

Дори при това положение оставаше въпросът: „Защо?“ Защо беше извършил тези убийства и какво щеше да спечели от тях? Какво беше значението на второто меню? Кое беше следващото събитие, за което имаше меню, но то беше толкова тайно, че се беше наложило Реймънд да заколи — нямаше по-подходяща дума от тази — както Дан Форд, така и Жан-Люк Вабр, за да не разбере никой друг за него?

Мартин погледна Коваленко, който бърбореше на руски и жестикулираше в другия край на стаята. Добре, Реймънд беше тук, но как да го открият, как да разберат как изглежда в момента? Изведнъж си спомни за следата към Аржентина, която беше открил Халидей. Ако някак си успееш да открият пластичния хирург, който беше направил операцията на Реймънд, може би Коваленко щеше да успее да уреди аржентинската полиция да му издаде някакво съдебно нареждане, което — с малко късмет — да принуди лекаря да разкрие името, което е използвал пациентът му, докато е бил в болницата, а може би дори да им покаже на снимка как изглежда в момента. Ако планът успееше, щяха да разполагат с име и лице. Ако Реймънд беше влязъл във Франция законно, със самолет и аржентински паспорт, трябваше да е преминал през паспортна проверка и те щяха да разберат мястото и датата, на която беше пристигнал в страната.

Мартин отиде до леглото и отвори бележника на Халидей. Обърна една страница, после втора и трета, преди да открие това, което му трябваше.

Доктор Хърман Грей, пластичен хирург, Бел Еър, 48 г. Внезапно се пенсионира, продал къщата и напуснал страната. А в скоби до името на Грей беше добавено: Пуерто Куепос, Коста Рика, оттам в Росарио, Аржентина — името е сменено на Джеймс Патрик Odern — ALC/инцидент по време на лов.

ALC — какво беше това? Или кой? Предишния път Мартин си беше помислил, че Халидей може би е разменил местата на буквите и е искал да напише „ACL“ — anterior cruciate ligament, тежко нараняване на коляното, което може да се получи при спортуване или лов. Но вече не беше толкова сигурен.

Той изведнъж долови чуждо присъствие и вдигна поглед. Коваленко беше свършил с телефонния разговор, стоеше до края на леглото и го наблюдаваше.

— Нещо май не ти е ясно — отбеляза той.

— Случайно да имаш представа какво може да означава „ALC“? Мартин за пореден път забеляза изненадата на Коваленко.

— Зависи — отвърна той.

— От какво?

— От контекста, в който е използвано съкращението.

— Споменато е в бележките на Халидей във връзка с пластичния му хирург, чиято следа води към Аржентина.

— Хирургът случайно да се казва Джеймс Патрик Одет?

— А, значи все пак си прегледал бележника на Халидей.

— Да, но само колкото да намеря дискетата.

— Тогава откъде знаеш за Одет?

— В деня, в който убиха детектив Халидей, доктор Одет е загинал при пожар в офис комплекс в Росарио, Аржентина. Цялата сграда изгоряла до основи. Освен него са загинали още седем души. Всичко в сградата станало на пепел.

— Медицинските картони, рентгеновите снимки...

— Всичко.

— Точно както е станало с останалите досиета на Реймънд. Коваленко кимна.

— Съобщиха ми го от моя кабинет в Москва. Получих информацията малко след като се върнах от мястото, където са убили Халидей, и преди да отида да дебна пред апартамента на Дан Форд.

Коваленко се загледа в празното пространство, сякаш обмисляше нещо и то го притесняваше. Сигурно се измъчваше и от въпроса доколко може да му се довери, ако изобщо трябва да го прави. Накрая Коваленко отново го погледна. В очите му се четеше тревога, но сега тя беше смесена и с искреност, може би дори уязвимост, която не беше виждал преди. Мартин разбра, че руснакът е решил да му каже истината.

— Вероятно искаш да разбереш откъде разполагам с тази информация. Точно затова ти казах, че значението на съкращението „ALC“ зависи от контекста, в който е използвано. Джеймс Патрик Одет е пластичен хирург, който е работил изключително и само с един пациент. Името на пациента е Александър Луис Кабрера. Бил е много сериозно ранен при инцидент по време на лов в Андите, когато пушката му експлодирала в лицето, докато стрелял по една сърна.

— Кога — Мартин се поколеба, защото май вече знаеше отговора — е станало това?

— През март миналата година.

— През март?

— Да.

— И кой е бил с него?

— Никой. Единственият му спътник е бил доста далеч от мястото. — Тонът на Коваленко изведнъж се промени. Започна да говори по-остро не защото беше казал твърде много, а защото и сам не можеше да си повярва. — Знам какво си мислиш, Мартин. Че инцидентът е бил инсцениран. Че не е имало никакъв инцидент. И че случката не е станала в Андите, а в Лос Анджелис по време на престрелка с полицията. Но работата е там, че не е така. Разполагаме с досиетата от хеликоптера на „Бърза помощ“, който го е прибрал, с картоната му от болницата и с доклади от лекарите, които са се грижели за него.

— Всичко това може да се фалшифицира.

— Да, но Александър Кабрера наистина е много влиятелен аржентинец с легален бизнес, така че инцидентът е подробно документиран от медиите в родната му страна.

— Тогава защо Халидей се е интересувал от него? — попита Мартин и побутна бележника на Халидей към Коваленко. — Защо го е записал?

— Не разполагам с отговора на този въпрос — усмихна се Коваленко. — Но мога да ти кажа, че Александър Кабрера е не само много известен, но и твърде преуспяващ бизнесмен. Притежава компания за тръбопроводи с представителства в целия свят. Поддържа кабинети и постоянни апартаменти в петзвездни хотели в десетина световни столици, включително и в Париж, в хотел „Риц“.

— Кабрера е в Париж?

— Не знам къде се намира в момента; просто казах, че държи апартамент тук. Не се опитвай да търсиш съвпадения там, където ги няма. Трудно мога да си представя, че човек като Кабрера може да се окаже вашият прословут Реймънд Торн.

— Халидей е можел да си го представи.

— Сигурен ли си? Или е било просто бележка, която да му напомни да попита доктор Одет за нещо?

— Очевидно никога няма да разберем какво е трябвало да му напомни, тъй като и двамата са мъртви.

Мартин мълчаливо изгледа Коваленко, за да подчертае думите си, отиде до прозореца и погледна навън. Дълго време просто стоя там, като търкаше ръцете си една в друга, за да ги стопли, и гледаше снежната вихрушка.

— А защо изобщо се интересуваш от Александър Кабрера? — попита накрая.

— Защото е най-големият син на сър Питър Китнър.

— Какво? — попита Мартин с изумление.

— Александър Кабрера е негов син от предишен брак.

— Това знае ли се?

— Не. Според мен много малко хора знаят. Съмнявам се, че дори собственото му семейство е наясно.

— Но ти го знаеш със сигурност?

Коваленко кимна.

— Откъде?

— Да кажем, че просто го знам.

Ето още едно потвърждение, че Коваленко действа по някакъв свой собствен план. Мартин реши да продължи да го притиска, докъдето му позволи.

— Значи пак се връщаме на Китнър.

Коваленко намери чашата си и я вдигна.

— Искаш ли още едно питие, Мартин?

— По-скоро искам да ми кажеш какво се върти около Питър Китнър. И защо е поканен на вечерята на семейство Романови тази вечер.

— Защото, Мартин, сър Питър Китнър е от семейство Романови.

Четвъртък, 16 януари, 6:20 вечерта

Мансардата на авеню Ош 127 беше просторна, модерно мебелирана и прясно боядисана. Състоеше се от два свързани апартамента и малка гарсоньера за прислугата. От прозорците, дори когато валеше, сняг, се виждаше Триумфалната арка в центъра на водовъртеж от автомобили.

Княгиня Катерина Михайловна и майка ѝ, княгиня Мария, щяха да се настанят в единия от апартаментите. Синът на Катерина, княз Сергей Петрович Романов, щеше да бъде в другия. В спалнята за прислугата, където бяха преместили две единични легла, щяха да бъдат настанени четиримата им телохранители, двама от които щяха да стоят на пост през цялото време. Така го беше планирала княгиня Катерина и планът ѝ щеше да се спазва и през двата дни, през които щяха да живеят там. Тя беше сигурна, че към края по авенюто отвън вече щяха да се тълпят хиляди хора, дошли да зърнат нейния син, избрания *царевич*, първия цар на Русия от един век насам.

— Прилича на Москва — обади се великата княгиня Мария, която стоеше до прозореца в дневната и гледаше снега.

— Да, прилича на Москва — съгласи се Катерина.

Въпреки продължителното пътуване и двете бяха свежи и елегантно облечени. Нямаха търпение вечерта да започне. На вратата се почука.

— Влез — каза княгиня Катерина и се обърна към вратата.

Очакваше да види сина си да влиза, облечен и готов за краткото пътуване до авеню Жорж V, но беше Октавио — шефът на охраната с нашарено от белези лице.

— Проверихме сградата, ваше височество. Няма проблеми. Има два изхода към алеята отзад, и двата са заключени. Единият не беше, но го заключихме ние. На предния вход денонощно има портиер. Началникът му го е предупредил, че пристигаме. Никой няма да се допуска в сградата без разрешение.

— Много добре, Октавио.

— Колата е готова и ви чака, ваше височество.

— Благодаря...

Великата княгиня Катерина Михайловна спря по средата на изречението. Гледаше зад Октавио към сина си на прага, очертан от светлината на коридора, която сякаш позлатяваше раменете му. Беше облечен с тъмен, добре скроен костюм, колосана бяла риза, копринена връзка с цвят на тъмно бургундско, завързана на консервативен възел, а косата му беше сресана назад и встрани. Никога не беше изглеждал толкова красив. От него се излъчваха и власт и достойнство, които надделяваха над физическата му красота. Изглеждаше образован, самоуверен и царствен — и ако княгинята за миг беше обзета от съмнения, докато го гледаше как играе на лаптопа си по пътя към Париж като всяко друго двайсет и две годишно момче, с разбъркана коса, джинси и възголям пуловер, сега те напълно изчезнаха. Момчето си беше отишло. Вместо него виждаше изтънчен, образован, зрял мъж, напълно подготвен за ролята на държавен глава.

— Готови ли сте? — попита той. — Майко? Бабо?

— Да, готови сме — отвърна Катерина и се усмихна, преди за пръв път да го нарече така, както целият свят щеше да го нарича още от утре. — Готови сме, царевич.

Питър Китнър внимателно облече официална колосана бяла риза. Обикновено се възползваше от услугите на френския иконом, но днес той не беше успял да пристигне заради снега. Вместо това му помагаше личният му секретар Тейлър Бари, който му подаде панталоните с копринена подплата за черния смокинг, а после се обърна към махагоновия шкаф, за да намери подходяща папийонка за него.

На Бари се падна възможно най-лошата вечер, в която да изпълнява ролята на личен прислужник на Китнър. Медийният магнат беше изпълнен с гняв и насочваше по-голямата част от него към Бари, и то — поне от гледната точка на Китнър — с пълно право: Бари не беше успял да уреди личната среща с Александър Кабрера и баронеса Марга дьо Виен, както му беше наредил. Не беше проблем да намери подходящо място. Бари бързо беше открил една усамотена вила недалеч от Версай и беше уредил да я използват на другата сутрин. Потрудното беше да се свърже с Кабрера или баронесата. В крайна сметка му се беше наложило да остави съобщение и той го беше направил на всички възможни места — съобщения за Кабрера в „Риц“, в главната квартира на компанията му в Буенос Айрес и в европейския му офис в Лозана, а за баронесата — в нейното имение в Оверн и в апартамента ѝ в Цюрих. Навсякъде му съобщиха, че търсените лица в момента пътуват и просто не може да се свърже с тях. Бари не се съмняваше, че Китнър ще приеме този отговор като лична обида. Сър Питър Китнър можеше да се обади по всяко време на крале, президенти и най-влиятелни бизнесмени в целия свят и никой от тях, дори по време на извънредно положение, не си беше позволявал да не му отговори по телефона, камо ли да му каже, че „просто не може да се свърже“ с него.

— Папийонка — нареди Китнър, като закопча и последното копче на панталона си.

— Веднага, сър.

Бари му подаде избраната папийонка, като почти очакваше да му я върне. Но Китнър я дръпна от ръката му и го изгледа с ярост.

— Сам ще се дооблека. Кажи на Хигс колата да бъде готова след пет минути.

— Слушам, сър.

Тейлър Бари кимна отривисто и излезе от стаята щастлив, че е освободен. Китнър се обърна към огледалото. Ядосано завърза първия възел, втория, после си наложи да се успокои. Вината изобщо не беше на Бари. Кабрера и баронесата бяха отхвърлили него самия, а не личния му секретар. Бари просто си беше свършил работата. Китнър изведнъж осъзна, че не може да откъсне поглед от отражението си, и рязко се извърна.

Алфред Нойс беше мъртъв; Фабиен Кюрте също. Ножът и 8-милметровият филм бяха изчезнали. Колко време беше минало от инцидента в парка „Монсо“? Двайсет години? Тогава Китнър беше един от шестимата възрастни, които наглеждаха един детски рожден ден и снимаха с любителски камери. Пол, десетгодишният син на Китнър и съпругата му Луиза, беше изтичал под дърветата, за да прибере футболната топка. Нойс го беше последвал с включена камера и беше пристигнал точно навреме, за да заснеме как четиринайсетгодишният Александър изскача отнякъде и забива нож в гръдния кош на момчето. Нойс веднага го беше сграбчил за ръката и беше изпуснал камерата, но тя беше продължила да работи. Александър се беше опитал да се измъкне, но не беше успял. После беше захвърлил ножа и беше побягнал. Но вече бе твърде късно. Пол лежеше на земята и умираше, пронизан в сърцето и облян в кръв.

Александър беше оставил на Нойс както оръжието на убийството, така и запис на самото убийство, направен с 8-милметровата любителска камера. Нойс беше разказал на полицията какво се е случило — някакъв младеж внезапно изскочил от храстите, пронизал Пол Китнър и избягал, но не им бе съобщил нищо повече. Той дори не беше споменал, че познава нападателя, че е запечатал целия инцидент на лента и че е прибрал оръжието, с което е било извършено убийството.

А не беше споменал нищо, защото Питър Китнър беше най-близкият му приятел от години и защото той беше един от малцината, които знаеха за истинската му самоличност. Не беше казал нищо, защото решението какво да се прави с ножа и записа не можеше да бъде взето от него, а само от Китнър.

Ето защо, ден след погребението на Пол, Китнър се беше обадил на баронесата и Александър, за да се срещнат в един апартамент на хотел „Сахер“ във Виена. И там, тъй като не искаше семейството му да научава за съществуването на Александър, нито пък искаше да ги подлага на мъчението и скандала, че единият му син е убил другия, той им беше показал веществените доказателства и им беше предложил писмен договор. В замяна на мълчанието на Китнър Александър трябваше незабавно да напусне континента и да замине за Южна Америка, където да приеме ново име и самоличност; Китнър се задължаваше да осигури финансово пребиваването и образованието му там. В замяна Александър трябваше да подпише документ, че завинаги се отказва от правото си да използва фамилията Романов и обещава никога да не разкрива произхода си, защото в противен случай доказателствата за убийството веднага щяха да бъдат представени в полицията. С други думи, в замяна на свободата си той беше прокуден от Европа и семейството си в най-жестокия смисъл на този израз — собственият му баща завинаги се отказваше от него.

Китнър разполагаше с ножа, филма и в лицето на Нойс със свидетел на убийството и поради всичко това Александър нямаше друг избор, освен да се подчини. Баронесата беше принудена да подпише същия договор, защото Китнър знаеше, че всъщност тя беше замислила убийството и също беше отговорна за него.

Баронесата — красива рускиня от шведски произход, съпруга на френския филантроп барон Едмон дьо Виен и законна настойница на Александър — беше една от първите дами в Европа. Двата с Китнър често се бяха засичали и поддържаха сърдечно, делово приятелство. Но под тази внимателно изработена фасада се криеше жена с големи амбиции и сериозна липса на морал, която — след като беше отхвърлена от Китнър и семейството — беше прекарала целия си живот, планирайки как да им отмъсти.

Китнър можеше да предвиди какво ще се случи още преди години, докато бяха в ранната фаза на младежкия си флирт. Един

студен и ветровит ден двамата вървяха покрай Сена, хванати за ръка, и тя му разказа една история. Обясни му, че не я е споделяла почти с никого, а главната героиня в нея била близка приятелка от Стокхолм, която веднъж, когато била на петнайсет, отишла в Италия на училищна екскурзия.

Един ден в Неапол приятелката ѝ се отделила от групата съученички и учителки и се изгубила. Докато се опитвала да намери хотела, в който били отседнали, я пресрещнал младеж, който ѝ показал голям нож и се заклел, че ще я убие, ако не тръгне с него. После я закарал в някакъв мърляв апартамент, където опрял ножа в гърлото ѝ и ѝ наредил да прави секс с него. Ужасена, тя се подчинила. И когато младежът се отпуснал, след като свършил, тя хванала ножа, намушкала го в корема и му прерязала гърлото. Но това не било достатъчно. Тя отрязала и пениса му и го хвърлила на пода. После отишла в банята, внимателно се почистила, облякла се и си тръгнала. След половин час намерила пътя към хотела и отново била с приятелките си, като не казала на никого какво се е случило. Едва цяла година по-късно решила да се довери на баронесата.

Тогава Китнър беше решил, че историята е доста неправдоподобна, а може би и напълно измислена, и я беше подминал като фантазия на дваисетгодишно момиче, което иска да се представи за по-опитно в нещата от живота. Но едно все пак му бе направило впечатление, независимо дали историята беше истинска, или не — обезобразяването на мъжа. Можеше да оправдае действията на приятелката ѝ, която беше отвърнала на изнасилването със сила и дори беше убила насилника си. Но обезобразяването на трупа беше друго нещо. Сякаш смъртта не му беше достатъчна, а трябваше да бъде наказан още по-сурово. Той не можеше да си обясни защо го е направила, какво я е подтикнало да го стори. Но очевидно момичето беше имало нещо, което — след като е било пробудено от травмата — я е принудило да отмъсти не просто жестоко, а брутално.

Когато видя филма с убийството на Пол в парка, Китнър си спомни за тази история и едва тогава осъзна, че нито историята е измислена, нито пък се е случила на някаква си приятелка. Баронесата беше разказвала собствените си преживявания. За броени мигове тя се беше превърнала от жертва в убиец, а после и в касапин. В тази светлина убийството на любимия му син от по-възрастния му брат от

друга майка, за съществуването на когото дори не беше подозирал, извършено може би дори със същия нож, не беше обикновено престъпление. Беше хладнокръвно разкритие за това, което в действителност се беше случило в Неапол и което трябваше да му покаже с кого си има работа: бивша любовница, неспособна да прости или забрави, отмъстителна и твърдо решена да унищожи не само любовта, но и живота му.

Като библейски, Шекспиров или древногръцки персонаж баронесата се беше превърнала в садистична богиня на мрака. Твърде възрастна и известна, за да си позволи да извърши убийството лично, тя беше създала нов отмъстител в лицето на Александър, като още от люлката го беше закърмила с омраза към Китнър. Може би Китнър просто трябваше да я убие — и собствената му майка, ако все още беше жива, най-вероятно щеше да постъпи точно така, но въпреки вродената си агресивност той просто не можеше да прекрачи тази граница и беше предпочел да сключи с баронесата договор, който да държи нейния убиец далеч от дома му. И през цялото това време договорот беше спазван. До днес — когато и баронесата, и нейният син убиец се бяха завърнали.

Очите на Китнър постоянно бягаха към отражението му в огледалото. Струваше му се, че изведнъж се е превърнал в уплашен и безпомощен старец, който не може да контролира нищо в живота си. Колко мрачно и зловещо от страна на баронесата да накара Александър да убие Алфред Нойс точно в парка „Монсо“ — на същото място, на което беше убит Пол! А след като Нойс, единственият свидетел на убийството на Пол, беше мъртъв, а оръжието и филмът несъмнено бяха взети от Александър, договорот на Китнър с тях вече беше безсмислен.

Китнър щеше да отиде в Давос със съпругата и децата си. Баронесата също щеше да бъде там, както и Александър, и той не можеше да направи нищо по въпроса. Те вече знаеха, че ще направи важно съобщение, и се досещаха за съдържанието му. Ами ако богинята на ада отново реши да изпрати своя ангел отмъстител с испанския нож в ръка, за да изненада Китнър, сина му Майкъл, съпругата или някоя от дъщерите му?

От тази мисъл го побиха вледеняващи тръпки. Китнър бързо вдигна слушалката от телефона, монтиран на стената до лакътя му.

— Свържи ме с Хигс.

— Слушам, сър — отвърна Бари и Китнър чу как набира номера на Хигс чрез централата.

Миг по-късно началникът на охраната му се обади:

— Хигс слуша, сър.

— Искам да разбера къде се намират в момента Александър Кабрера и баронеса Дьо Виен. Когато ги намериш, веднага им назначи постоянно наблюдение. Използвай толкова хора, колкото ти трябват. Искам да знам къде ходят, с кого се срещат и какво правят. Искам да знам къде се намират във всеки един момент, двайсет и четири часа в денонощието, докато не ти наредя нещо друго.

— Ще отнеме малко време, сър.

— Тогава не го губи в празни приказки — отвърна Китнър и затвори.

За пръв път от убийството на Пол чувстваше несигурност и паника. Нарезданията му бяха неразумни и параноични, но нямаше друг начин. Все пак си имаше работа с луда.

Хотел „Сент Оранж“, 6:45 вечерта

— Разкажи ми за Китнър — настоя Ник Мартин и се надвеси над малкото бюро в стаята на Коваленко, без да откъсва поглед от руснака. — Значи е Романов, но не използва това име. И има син, който живее в Аржентина и носи испанска фамилия.

Коваленко отново напълни чашата си с водка, но не я докосна.

— Китнър се е развел с майката на Кабрера, преди момчето да се роди, и още същата година отново се оженил за сегашната си съпруга Луиза, братовчедка на испанския крал Хуан Карлос. След четиринайсет месеца майката на Кабрера се удавила по време на екскурзия с лодка в Италия...

— Каква е била майка му?

— Швейцарка от немски произход. Когато се запознали с Китнър, била студентка. Както и да е, след като загинала, сестра ѝ станала законна настойница на момчето. Малко след това се омъжила за един много богат френски филантроп с благородническа титла. По-късно, когато Кабрера пораснал, тя го преместила да живее в едно нейно ранчо в Аржентина. Той сам си избрал фамилията Кабрера, вероятно по името на основателя на град Кордоба.

— Защо точно Аржентина?

— Нямам представа.

— Кабрера знае ли, че Китнър му е баща?

— Не зная.

— А знае ли, че е от фамилията Романови?

— Отговорът ми е същият.

Мартин се загледа в Коваленко, после кимна към лаптопа на руснака.

— Имаш голям хард диск. Събира ли много неща?

— Какво имаш предвид?

— Ако Китнър наистина е бил в списъка на Реймънд, сигурно имаш и неговото досие в паметта на компютъра. Нали така?

— Да.

— И в досието има всякаква информация, може би дори снимки на Китнър и семейството му. И тъй като Кабрера е член на това семейство, като нищо имаш и негова снимка. Ако вярваме на бележките на Халидей, можем да предположим, че се е подложил на пластична операция. Може би сериозна операция, а може би не. Знам, че имаме снимка на Реймънд. Ако ти имаш снимка на Кабрера... — Мартин леко се усмихна. — Можем да ги изправим една до друга и да ги сравним.

— Май не можеш да се откъснеш от идеята, че Александър Кабрера и Реймънд Торн са един и същ човек.

— А ти си предубеден, че не са. Дори да са различни, поне ще придобия някаква представа как изглежда Кабрера. Въпросът ми е лесен, инспекторе. Имаш ли снимка на Александър Кабрера, или не?

Четвъртък, 16 януари, 7:00 вечерта

Улиците на Париж бяха пусти и почти непроходими от дълбокия сняг, когато алфа ромеото на Октавио зави по авеню Жорж V и започна да търси къщата с номер 151.

Седнала зад него, княгиня Катерина погледна първо към сина си, а после и към майка си, седнала между тях, и накрая зарея поглед навън, към улиците, потънали в сняг. Това беше последният път, когато щяха да пътуват по този начин — анонимно, в цивилна кола, все едно бяха бегълци.

След два, най-много три часа — ако онези членове на семейството, които поддържаха принц Димитрий, надигнеха прекалено силни гласове срещу поддръжниците на сина ѝ и се наложеше тя да представи писмата, които удостоверяваха подкрепата на руския президент, кмета на Санкт Петербург и кмета на Москва, както и списъка с подписите на триста от четиристотин и петдесетте членове на руската Дума, и като финален акорд личното писмо от негово преосвещенство Григорий II, патриарх на руската православна църква — княгинята щеше да възтържествува, княз Сергей щеше да се превърне в царевич и независимо от снежната буря те щяха да си тръгнат от къщата на авеню Жорж V не на задната седалка на този обикновен автомобил, управляван от белязан побойник, а начело на цяла колона от лимузини, охранявани от Федералната служба за охрана, личната охрана на президента на Русия.

— Почти пристигнахме, ваше височество — обади се Октавио и намали скоростта.

Пред тях през снега се виждаха ярки светлини, бариери и полицаите, които ги охраняваха.

Великата княгиня Катерина разсеяно докосна шията си и сведе поглед към ръцете си. Искаше ѝ се да се чувства толкова сигурна, че да сложи диамантените си пръстени, огърлицата, обиците с рубини и изумруди и гривните от злато и брилянти, които се полагаха на ден като този. Искаше ѝ се и палтото ѝ да беше кожено, а не вълнената

дреха, която ѝ се беше наложило да облече при тези обстоятелства — палто от норки, самур или хермелин, което щеше да отива повече на най-царствения член на семейство Романови. Палто и великолепни бижута, които щяха да са достойни за новия ѝ образ и за новото име, с което щяха да я наричат отсега нататък. Защото тя вече нямаше да бъде обикновена княгиня. Новата ѝ титла щеше да бъде царица — майката на руския цар.

Хотел „Сент Оранж“, по същото време

Ник Мартин се надвеси над рамото на Коваленко, докато руският детектив изкара снимката от полицейското досие на Реймънд от Лос Анджелис на екрана на лаптопа.

— Дай сега Кабрера — каза нетърпеливо.

Коваленко кликна с мишката и лицето на Реймънд изчезна, а на негово място се появи друга дигитална снимка. На нея се виждаше висок, слаб млад мъж с тъмна коса и добре поддържана къса брада, облечен в костюм, който тъкмо се качваше в лимузина, паркирана пред модерна сграда с офиси.

— Александър Кабрера — обяви Коваленко. — Снимката е направена пред централния офис на компанията му в Буенос Айрес преди три седмици. Щрак.

Втора снимка: на нея отново се виждаше Кабрера, но този път облечен в работен гащеризон и със строителна каска; разглеждаше някакви чертежи, разпънати на предния капак на пикап, паркиран наред пустинята.

— Тази е отпреди шест седмици, направена е край петролните кладенци Шайба в Саудитска Арабия. Компанията му се готви да построи там шестстотинкилометров тръбопровод. Договорът за строежа възлиза на един милиард долара. Щрак.

Трета снимка: отново Кабрера, този път облечен с дебело палто, широко усмихнат и обграден от няколко също толкова дебело облечени и ухилени работници, зад които се виждаше огромна петролна рафинерия.

— Трети декември миналата година, край Балтийско море. Зад гърба му е рафинерия на „ЛУК-ойл“. Компанията му работи по проект за свързване на латвийските нефтопроводи с руските кладенци.

— Раздели екрана на две и изкарай Реймънд до Кабрера — нареди Мартин.

Коваленко го направи.

Телосложението на Кабрера приличаше на това на Реймънд, но приликите свършваха дотук. Носът, ушите и лицевата им структура бяха напълно различни. Брадата на Кабрера допълнително затрудняваше нещата.

— Не приличат на близнаци — обади се Коваленко.

— Подложил се е на пластична операция. Няма как да разберем дали операцията просто е трябвало да възстанови натрошени лицеви кости, или нарочно да промени лицето му.

Коваленко затвори прозореца.

— Ами сега?

— Не знам.

Мартин раздразнено закрочи из стаята, после изведнъж спря и се обърна.

— Имаш ли негови снимки отпреди „инцидента“?

— Само една. Направена е на тенис корта в ранчото му преди няколко седмици.

— Дай да я видим.

Коваленко отвори и затвори няколко папки, докато намери каквото търсеше. Щрак.

Мартин се вторачи в екрана. На него се виждаше сравнително далечен план на Кабрера, облечен в екип за тенис, който тъкмо си тръгваше от корта с ракета в ръка. Човекът на снимката отново беше с телосложението на Реймънд, но иначе двамата почти не си приличаха. Вместо русата коса и вежди, които си спомняше още от първия път, когато беше арестувал Реймънд, Мартин виждаше човек с тъмна коса, тъмни вежди и много по-голям нос, което напълно променяше лицето му.

— Това ли е? Само една снимка отпреди инцидента ли имаш?

— Да.

— Ами в Москва?

— Съмнявам се.

— Защо?

— Защото имаме късмет, че разполагаме и с тази. Това е единствената снимка, която е успял да направи някакъв папарак на свободна практика, преди да го изхвърлят от имението. Кабрера изключително много държи на личния си живот. Не допуска да го

снимат, нито да го интервюират. Не обича медиите и си има телохранител, който да ги държи настрана.

— Ти все пак не си журналист, а детектив. Както доказва току-що, ако искаше да се сдобиеш със снимки, щеше да го направиш.

— Тогава не беше важно.

— Кое не беше важно?

Коваленко се поколеба, преди да отговори.

— Няма значение.

Мартин прекоси стаята и се изправи пред него.

— Кое няма значение?

— Това са руски неща.

— Но са свързани с Китнър, нали?

Коваленко не отговори, а се пресегна към водката. Мартин хвана чашата му пръв и я премести.

— Какво правиш, по дяволите? — попита остро Коваленко.

— Пред очите ми все още е това, което беше останало от Дан Форд, когато извадиха колата му от реката. И гледката не ми харесва. Искam да ми отговориш.

Мартин не откъсваше поглед от очите на руския детектив. Вятърът виеше по улиците и снеговалежът се беше усилил. Коваленко дъхна на ръцете си.

— Западнал френски хотел и руска зима. Лоша комбинация.

— Отговори на въпроса ми — настоя Мартин.

Коваленко съсредоточено се протегна към чашата, която Мартин беше преместил. Този път той не се намеси, руснакът я надигна, пресуши я и се изправи.

— Знаеш ли нещо за дома на Ипатиеви, Мартин?

— Не.

Коваленко отиде до масата, където беше оставил водката, наля си още, напълни и чашата на Мартин и му я подаде, преди да продължи:

— Домът на Ипатиеви е, или по-скоро беше, преди да го сринат с булдозери, една просторна къща в град Екатеринбург в Урал, на много километри югоизточно от Москва. Разстоянието няма значение. Важна е самата къща, защото именно там са били затворени последният руски цар Николай Втори, съпругата му, децата и слугите им, докато болшевиките са ги държали за заложници по време на комунистическата революция. На седемнайсети юли 1918 година

болшевиките ги изкарали от леглата посред нощ, отвели ги в мазето и ги разстреляли.

След разстрела телата били натоварени на един камион и откарани по лоши селски пътища до определеното за заравяне място в една изоставена мина в район, наричан „Четиримата братя“. Проблемът бил, че преди това валяло в продължение на цяла седмица и камионът постоянно засядал в дълбоките коловози, така че те най-сетне се принудили да сложат трупове в шейни и да ги завлекат до мината, която била избрана предварително. Пристигнали рано призори, съблекли трупове и изгорили дрехите им, за да елиминират всяка вероятност да бъдат идентифицирани, ако случайно ги открият по-късно. Не забравяй, че това се случвало в Централна Русия, разкъсвана от революцията през 1918 година. Трупове не били необичайна гледка и разследванията на убийства били редки и повърхностни, ако изобщо се провеждали.

Междувременно били убити и други високопоставени членове на императорската фамилия Романови. Трети пък успели да се измъкнат, най-вече с помощта на останалите европейски монархии. Правата линия на наследство за трона била прекъсната от екзекуциите в дома на Ипатиеви и на други места и така наречената руска императорска династия се пръснала из цяла Европа, а после и по целия свят. Оттогава непрекъснато се случва някой от тях да излезе и да представи някакво доказателство, с което претендира за трона.

Днес оцелелите Романови се делят на четири основни клона. Всичките са наследници на император Николай Първи, прапрадядото на онзи цар Николай, който бил убит в дома на Ипатиеви. Всички оцелели членове на тези четири клона ще се съберат довечера в къщата на авеню Жорж Пети сто петдесет и едно.

— Защо?

— За да изберат кой да бъде следващият цар на Русия.

Мартин не схвана веднага.

— Какво имаш предвид? Русия няма цар.

Коваленко отпи от водката си.

— Руският парламент тайно е гласувал да възстанови короната под формата на конституционна монархия. Руският президент ще го обяви следващата събота на Световния икономически форум в Давос, Швейцария. Новият цар ще изпълнява представителни функции, но

няма да притежава реална власт. Единствената му цел ще бъде да събуди духа и гордостта на руския народ, за да го обедини за възстановяване на държавата. — Той се ухили. — Сигурно ще му се наложи и да ни направи малко реклама пред света. Да продава от врата на врата, но в световен мащаб, да предлага руските стоки и услуги и може би дори да помогне на туризма ни.

Мартин продължаваше да не разбира. Мисълта, че Русия наистина се готви да възстанови монархията по законен път, действително беше зашеметяваща, но той продължаваше да не вижда връзката между това събитие и останалото, което се случваше около него.

Коваленко отново отпи от водката си.

— Сигурно ще ти стане по-ясно, ако ти кажа, че хората, които според нас са избити от Реймънд Торн на американския континент, преди да започнете да го гоните из Лос Анджелис, имат и още една обща черта, освен че всичките са били руснаци.

— Били са от семейството на Романови?

— Не просто от семейството, а много влиятелни членове на фамилията — дори шивачите от Чикаго.

Мартин не можеше да повярва.

— Значи затова е всичко? Борба за власт в семейство Романови, за да се определи кой да бъде следващият цар?

Коваленко бавно кимна.

— Най-вероятно да.

Къщата на авеню Жорж V, 7:30 вечерта

Човек нямаше как да сбърка Николай Немов — миниатюрен, енергичен, елегантно облечен, той постоянно се поклащаше напред-назад на пети, докато говореше, и беше прочут с декларативните си позиции по всички въпроси, огромното си влияние и неизменно високия си рейтинг сред жителите на Москва, които го бяха избрали за свой кмет. Великата княгиня Катерина буквално затаи дъх, когато го забеляза. Кметът стоеше по средата на балната зала, в която се бяха събрали Романови от всичките клонове на семейството, облечени в смокинги.

Ники, както го наричаха всичките му приятели, беше една от любимите скъпоценности на Катерина — човек, с когото внимателно и търпеливо беше градила приятелство през всичките тези години, докато не бяха стигнали до онази фаза, в която поне веднъж седмично си бърбореха по телефона, дори да нямаше конкретен повод. Пристигането му тук беше абсолютна изненада за нея, но тя осъзнаваше, че кметът го е направил само заради нея и сина ѝ Сергей. И именно присъствието му ѝ показва, че всичко вече е свършило и войната е спечелена. Да, схватките щяха да продължат още известно време, но щяха да бъдат безплодни; от големия брой представители на Романови от различни клонове, които бяха обградили Немов, и от личното влияние на повечето от тях тя разбра, че дългата ѝ война е приключила и е било взето правилното решение. Короната на Романови скоро щеше да бъде поставена на главата на сина ѝ. За нея Сергей вече беше царевич на цяла Русия.

Питър Китнър пътуваше сам в лимузината си. Колата приближаваше Триумфалната арка. Шофьорът караше бавно в гъстия снеговалеж по пустите улици на един Париж, който изглеждаше като пейзаж от пощенска картичка. Хигс седеше отпред до шофьора и говореше по мобилния телефон, но ги делеше бронирано стъкло, така

че Китнър не чуваше нищо. Снегът и стъклото го изолираха от всичко като затворник в клетка от мълчание.

— Защо Китнър пази в тайна факта, че е Романов? — продължи да разпитва Мартин.

Вятърът и снежните вихрушки все така се блъскаха в стъклото на прозореца в хотелската стая на Коваленко и вътре беше станало още по-студено.

— Само той може да отговори на този въпрос — отвърна разсеяно Коваленко.

Току-що беше получил някакъв имейл и му отговаряше на руски.

— Кой от семейството знае за това?

— Малцина, мисля. Ако изобщо някой знае. — Коваленко се опита да се съсредоточи върху задачата си. — Не искаш ли да поговорим за времето?

— Не, искам да поговорим за Питър Китнър. — Мартин пристъпи към него и погледна през рамото му, но не разбра нищо, защото екранът беше изпълнен с букви на кирилица. — Той има ли достатъчно влияние, за да обърне гласуването в полза на своя кандидат за цар? Затова ли е поканен на вечерята? И после ще припомни на новия цар, че му дължи услуга?

— Аз съм детектив от отдел „Убийства“. Задаваш ми въпроси от областта на политиката, които са извън сферата на моята компетентност.

— За кого работи Реймънд? Как се вписва в политическата война на Романови?

Коваленко подписа имейла, изпрати го, изключи компютъра и погледна към Мартин.

— Сигурно ще те интересува съобщението, което току-що получих от службата в Москва. Препратено комюнике на Интерпол от главната им квартира в Цюрих. Някакви деца карали кънки по замръзнало езеро и открили труп в близката горичка.

Мартин се напрегна.

— И?

— Гърлото му е било прерязано толкова дълбоко, че главата била почти отделена от тялото. Случило се е около три часа днес следобед. Полицаяте смятат, че е убит няколко часа по-рано. Аутопсията предстои.

— Имаш ли телефонен указател на Париж? — попита рязко Мартин.

— Да — отвърна объркано Коваленко.

Отиде до нощното шкафче, успя да отвори едно чекмедже, което заяждаше, извади телефонния указател и го подаде на Мартин.

— В колко часа започна да вали сериозно? — попита Мартин, докато го разгръщаше.

— По някое време следобед — сви рамене Коваленко. — Защо?

— Навън вали толкова силно, че летищата най-вероятно са затворени, а автомобилният и железопътният трафик почти са спрели.

— Вероятно, но какво общо има времето с някакъв човек, когото са намерили убит в Цюрих?

Мартин най-сетне намери това, което търсеше, вдигна телефона и набра един номер. Коваленко сбърчи вежди от учудване.

— На кого се обаждаш?

— Хотел „Риц“.

Мартин замълча, защото телефонът отсреща започна да звъни.

— Свържете ме с Александър Кабрера, ако обичате.

Наложи му се да почака доста дълго време, после каза:

— Разбирам... Знаете ли случайно дали все още е в града?... Да, заради бурята, знам... Не, благодаря, няма да оставям съобщение. Ще се обадя по-късно.

Мартин затвори и се обърна към Коваленко.

— Няма го. Не казват нищо повече. Но позвъниха в постоянния му апартамент, от което може да се предположи, че все пак е бил там по някое време днес.

— Накъде биеш?

— Ако той е извършил убийството в Цюрих, няма да може да се върне в Париж заради снега. Значи все още е в Швейцария.

Нюшател, Швейцария

Снежната буря, която беше поставила цял Париж на колене, все още не беше достигнала Швейцария и нощта беше леденостудена, а ярките звезди и тънкият полумесец на луната къпеха езерото Нюшател и околността му в бледа сребриста светлина.

— Виж — усмихна се Александър и издиша.

Парата от дъха му увисна замръзнала във въздуха като балончето с репликата от някой комикс. Ребека се изкикоти и направи същото. Дъхът ѝ за момент увисна във въздуха, после се стопи.

— Пуф! — засмя се той.

После я хвана за ръката и двамата продължиха да се разхождат по замръзналия бряг на езерото, облечени с дълги кожени палта от норка, шапки и ръкавици. Малко зад тях вървяха Жерар и Никол Ротфелс. С тях беше и баронесата, елегантна и стегната, която също се наслаждаваше на разходката преди вечеря и ледения въздух, но освен това не откъсваше поглед от Александър и бъдещата му съпруга — красивата млада жена, която беше любовта на живота му и заради която тя беше купила „Юра“.

Познаваше това момиче вече почти от пет месеца и я обожаваше със същата сила, с която Ребека обожаваше нея. Беше изключително интелигентна и любознателна и баронесата лично се беше погрижила да започне да учи чужди езици. Ребека вече говореше почти гладко френски, италиански, испански и руски и можеше да следва без усилие внезапните превключвания между езиците, на които говореха баронесата и Александър.

Но образованието ѝ не беше спряло дотам. Баронесата много пъти беше водила Ребека в Цюрих, където — подобно на някаква богата леля — я водеше по магазините и ресторантите и провеждаше допълнително обучение. Показваше ѝ какво е стил и лично присъствие, обясняваше ѝ какви дрехи да носи в различните случаи и по какъв начин. Въведе я в изкуството на фризурата и грима, походката и осанката. Обясни ѝ как да разговаря с различни хора в различни

случаи. Баронесата насърчаваше Ребека да се усмихва повече, но без да губи крехката уязвимост, която я правеше привлекателна за мъжете на всякаква възраст; окуражаваше я да чете непрекъснато, особено класиците, на всякакви езици. Лично я обучаваше в изкуството на флирта, в различните начини за поведение с мъжа, в обществото и насаме, как да се грижи за него, как да го глези и как да го мъмри и дори как да прави любов с него, макар че Ребека все още беше девствена. И тъй като баронесата следеше отблизо развитието на любовния роман между Ребека и Александър, тя постоянно я уверяваше, че когато дойде време за първата брачна нощ, Ребека ще бъде спокойна и естествена и ще даде както на съпруга си, така и на самата себе си удоволствие отвъд всякакви граници, точно както се беше случило и със самата баронеса и нейния съпруг.

Цялото обучение беше проведено за по-малко от пет месеца, през които беше проследила как Ребека се влюбва все по-силно в Александър. Крайният резултат не можеше да бъде определен по друг начин освен като изключителен. За това кратко време Ребека се беше превърнала от несигурното американче, което гледаше деца, в красива, елегантна и самоуверена млада жена, достойна за компанията на всеки европейски аристократ със синя кръв.

Мобилният телефон на Никол Ротфелс приглушено изчурулика откъм чантата ѝ.

— Oui? Ah, merci — каза тя и затвори. — Мосю Александър! — подвижна след това. — Вечерята ще бъде сервирана след десет минути, моля!

— Върнете се в къщата — ухили се той. — Ние ще дойдем след петнайсет минути.

Никол Ротфелс се усмихна и хвърли поглед към баронесата.

— Любовта си има свой собствен часовник — каза тихо тя, а дъхът ѝ увисна на кълбо във въздуха, както и този на Александър.

После тримата с Никол и Жерар Ротфелс се обърнаха и поеха към топлината и светлината на къщата, която се виждаше в далечината.

Александър гледаше как баронесата ги води обратно с уверени крачки, окъпана в лунната светлина.

Беше я наричал „баронесо“ още откакто се беше научил да говори.

Тя го беше наричала „скъпи мой“, откакто си спомняше.

Животът му беше преплетен с нейния. И все пак, колкото и да беше привързан към нея, през целия си живот беше обичал само едно човешко същество. Ребека.

7:50 вечерта

— Да, да... продиктувайте ми го по букви, моля.

Коваленко се беше прегърбил над бюрото и държеше мобилния си телефон с едната ръка, а с другата драскаше в бележника си. Говореше с Ленар, който му разказваше подробности за убийството, извършено в Цюрих.

Мартин чакаше встрани, защото не беше сигурен какво ще направи Коваленко. Досега не беше споменавал пред Ленар за него, нито пък за дискетата на Халидей или за факта, че бяха сравнили отпечатъците на Реймънд Оливър Торн и убиеца на Дан Форд и те съвпадаха. Доколкото можеше да разбере, разговорът на Коваленко и Ленар се въртеше единствено около тялото, открито в Цюрих, и подробностите, които френският детектив беше успял да открие около него.

— И така, може би е нашият човек и сме извадили късмет. Може би не, а? Може и да е някакъв друг луд с нож или бръснач.

Коваленко за миг вдигна поглед към Мартин, после отново го сведе към бележника си.

Мартин осъзнаваше, че руският детектив вече е получил от него горе-долу цялата информация, с която разполагаше, така че нищо не го спираше да го предаде на френската полиция. Погледнато от професионална и законова гледна точка, трябваше да направи именно това; по този начин щеше да разсее всички съмнения на Ленар, че именно Коваленко може да е откъднал бележника на Халидей от хотелската му стая, както на шега беше подхвърлил Мартин малко по-рано. За огромно учудване на американеца обаче Коваленко все още не беше споменал нито за него, нито за пръстовите отпечатъци.

— Лично ще отида в Цюрих — заяви остро Коваленко. — Искам да видя трупа и къде са го открили... Да, знам за времето. Летищата са затворени, а влаковете почти не се движат. Но е важно да отида бързо дотам. Ако той наистина е нашият човек и се е прехвърлил в Швейцария, не бива да го изпускате... Как ли? Аз ще карам.

Руснаците са свикнали със снега и лошите пътища. Можеш ли да ми намериш хубава кола за сняг, четири по четири?

Коваленко изведнъж се изправи и погледна към Мартин.

— Между другото, Филип, нашият приятел мистър Мартин е в Париж. Всъщност в момента е при мен.

Мартин се стресна. Значи Коваленко все пак щеше да го предаде на Ленар. Значи можеше да забрави за Реймънд и да се съсредоточи върху това да не позволи на френската полиция да научи кой е самият той.

— Струва ми се, че все още е твърде разстроен от смъртта на приятеля си — продължи Коваленко. — Върнал се е в апартамента и без да иска, е открил бележника на детектив Халидей... Да, точно така, онзи бележник... Изглежда, някой го е изнесъл на двора... Да, знам, че твоите хора го претърсваха, сигурно трябва да питаш тях как така са успели да не го видят... Както и да е, преди бях дал номера си на Мартин и той ми се обади, за да го взема. Разказа ми разни неща за Дан Форд и разследването в Лос Анджелис. Може и да знае повече, затова ще го взема с мен.

— Какво? — не се стърпя Мартин.

Коваленко закри телефона с ръка и го изглежда страшно.

— Тихо бе! — После се върна към разговора. — Така че ще ти бъда благодарен, ако си прибереш копоите. Ще дам бележника на Халидей на човека, който ще ми докара колата... Какво има вътре ли? Хиляди неща, написани с много дребен почерк. Не разбирам толкова добре драсканици на английски, но не ми се струва, че ще намерим нещо полезно. Погледни го, може би си по-добър от мен в тази работа. Можеш ли да ми изпратиш колата по-бързо?... Добре. Ще ти се обадя от Швейцария.

Коваленко затвори и се обърна към Мартин.

— Убитият е близък приятел и дългогодишен бизнес партньор на Жан-Люк Вабр. Бил е собственик на малка печатница в Цюрих.

Мартин затаи дъх.

— Ето го и второто меню.

— Да, знам. Точно затова довечера заминаваме за Цюрих — каза Коваленко, като оглеждаше материалите, пръснати по леглото.

— Откъде знаеш, че Ленар просто няма да ме хвърли в затвора?

— Защото съм поканен в страната от френското правителство, а не от полицията. Помолих го да те взема със себе си и той не може да ми откаже, защото този ход има и политически измерения. А сега искам да отвориш бележника на Халидей и да извадиш страницата, на която се споменава за Аржентина и пластичния хирург доктор Одет, както и пликите с дискетата и самолетния билет на Халидей за Буенос Айрес, за да ми ги дадеш. После си облечи якето и се изпикай. Нощта ще бъде дълга и студена.

Шофьорът на Питър Китнър внимателно подкара лимузината по авеню Жорж V през снежната вихрушка, като използваше уличните лампи от едната страна на пътя за ориентир.

Почти нулевата видимост не позволяваше да различат каквото и да било на повече от няколко метра встрани и самият Китнър започна да се притеснява. Ами ако бяха направили грешен завой? Сена беше някъде наблизо. Ами ако изведнъж разбиеха някоя невидима бариера и паднеха в реката? По улиците нямаше движение. Никой нямаше да ги види. А лимузината беше ужасно тежка, след като миналото лято я бяха бронирали по настояване на Хигс. Щеше да потъне направо на дъното като камък и може би никога нямаше да я открият. Сър Питър Китнър просто щеше да изчезне от лицето на земята.

— Сър Питър — обади се изведнъж Хигс по интеркома в колата.

Китнър вдигна поглед. Хигс го гледаше от другата страна на бронираното стъкло.

— Да, Хигс?

— Кабрера и баронесата са в Швейцария. В Нюшател. Вечерят в дома на директора на европейския клон на компанията на Кабрера Жерар Ротфелс.

— Сигурно ли е?

— Да, сър.

— Нека хората ти да започнат да ги следят.

— Да, сър.

Китнър изведнъж усети огромно облекчение. Поне вече знаеше къде се намираха в момента.

— Пристигнахме, сър — обади се отново Хигс.

Колата започна да намалява скоростта си и Китнър видя ярки светлини и фаланга от френски полицаи, които охраняваха една бариера. Лимузината спря, двама полицаи ги доближиха, Хигс свали стъклото си и представи Китнър. Единият от полицаите надникна в колата, после отстъпи назад в снега и отривисто отдаде чест. Барикадата беше преместена и лимузината бавно се плъзна напред през портата в двора на къщата на Романови.

Нюшател, Швейцария

Баронесата виждаше осветената със свещи маса за вечеря като обгърната в мъгла, а хората и действията около нея сякаш не съществуваха — нито Александър срещу нея, нито Жерар Ротфелс и съпругата му в двата края на масата, нито Ребека от дясната ѝ страна, нито дори краткото прекъсване, когато децата дойдоха по пижами, за да кажат „лека нощ“. Мислите ѝ бяха другаде; по някаква неизвестна причина съзнанието ѝ се беше отнесло в миналото и осветяваше хората и събитията, които ѝ бяха помогнали да стигне дотук.

Беше родена в Москва, но майка ѝ я беше взела със себе си в Швеция още когато беше малко момиче. И двамата ѝ родители бяха потомствени руски аристократи, чиито семейства, посредством лукавство, саможертви и любов към родината, бяха успели да преживеят управлението на Ленин и дори диктатурата на Сталин след него, Втората световна война и страшното време, когато железният юмрук на властта се беше стегнал още повече. Сенките на тайната полиция бяха достигнали навсякъде. Съседите се докладваха дори за най-дребните прегрешения. Хората, които се оплакваха по-шумно, просто изчезваха. После Сталин умря, но комунистическият клуп продължи да се затяга около шията на дисидентите. Ядосан до степен, в която не можеше да издържа повече, бащата на баронесата се беше разбунтувал, надигайки глас срещу тоталитарния режим. Когато баронесата беше на пет години, той беше арестуван за противодържавна дейност, изправен пред съда и осъден на десет години каторга в ГУЛАГ. В паметта ѝ завинаги се бе запечатала картината на собствения ѝ баща в окови, който с мъка крачеше към влака, за да бъде откаран. Той изведнъж успя да се измъкне от пазачите и за последен път погледна към нея и майка ѝ. Усмихна се широко и ѝ изпрати въздушна целувка, а в очите му не се четеше страх, а гордост и сурова любов — към нея, майка ѝ и Русия. Същата вечер майка ѝ, с куфар в ръка, я събуди посред нощ. Облече я за секунди, после двете

излязоха от апартамента и се настаняха в една кола. Тя си спомняше, че се качиха на влак, а после на кораб за Швеция.

Следващите няколко години живяха в Стокхолм, където майка ѝ си намери работа като шивачка, а баронесата ходеше в училище, където приятелите ѝ говореха на различни езици — шведски, руски, френски и английски. Майка ѝ беше направила календар за десет години напред и двете всяка вечер задраскваха по един ден от него. Това означаваше, че са се приближили с един ден до момента, в който баща ѝ ще бъде освободен и ще дойде при тях. Всеки ден двете му пишеха кратки окуражителни писма и ги изпращаха по пощата, макар че не знаеха дали ги получава.

Веднъж, когато беше на седем, двете получиха кратко писмо от него, което някак си беше успял да им изпрати от лагера. В него нямаше нищо за техните писма, но той им пишеше, че ги обича повече от всичко и брои дните до освобождаването си. Признаваше им, че е убил човек, един от другите затворници, след като са се сбили, защото онзи му откраднал гребена и отказал да му го върне. Никой не се интересувал от живота на затворниците, затова изобщо не го наказали. Извън лагера бой до смърт заради един гребен наистина звучеше безумно, но вътре било съвсем различно. Гребените, с които било практически невъзможно да се снабдиш, били едно от най-големите съкровища в лагерите, защото способността да поддържах в приличен вид косата и брадата си било единственото нещо, с което затворниците успявали да запазят някакво самоуважение, а нямали нищо друго освен самоуважението, на което да разчитат, за да запазят разсъдъка си. И така, някакъв човек беше откраднал гребена на баща ѝ, за да си спечели достойнство. За да запази собственото си достойнство, баща ѝ го беше убил.

Писмото беше кратко, но ужасно затрогващо, защото беше първият им контакт с него, откакто го бяха отвели. Въпреки че беше изпълнено със силни думи и чувства, баронесата се беше развълнувала най-силно от едно-единствено нещо. Обичаше баща си безумно, а в този пасаж той сякаш се обръщаше директно към нея, споделяше най-съкровените си убеждения и ѝ даваше най-важния съвет за собствения ѝ живот.

„Мои най-скъпи и любими, никога не позволявайте да ви отнемат достойнството. Никога, за нищо. Това е единственото, което поддържа огъня на душата запален и в най-тъмната нощ. Нашата душа и душата на Русия. Защиатавайте достойнството си до последен дъх и ако се наложи, отвърщайте на удара с всичка сила. Направете така, че те никога повече да не могат да вдигнат ръка срещу вас.“

Думите му докоснаха най-дълбоката струна в душата ѝ и тя ги четеше отново и отново в продължение на месеци, докато завинаги се запечатаха в сърцето ѝ. Един ден изведнъж спря наред изречението и пресметна, че ще бъде точно на петнайсет години и шейсет и един дни, когато го освободят. И макар че ѝ се струваше твърде далечно, все пак я изпълни с надежда и прилив на щастие, защото осъзна, че един ден те ще застанат един до друг и тя ще може да го хване за ръката, да вдигне очи към него и да му каже колко много го обича.

Но този ден така и не дойде. Две седмици след като баронесата навърши девет години, им изпратиха телеграма, която техни роднини от Съветския съюз им препратиха по пощата. Уведомяваха ги, че баща ѝ е умрял от измръзване в най-ужасния трудов лагер от всички, „Колима“, в Североизточен Сибир. По-късно научиха и още: че е умрял, все така изпълнен с ярост срещу съветския режим и любов към съпругата си, дъщеря си и онази Русия, която беше съществувала преди. Разбраха всичко това, защото един от пазачите в лагера — добър човек, попаднал в ужасни обстоятелства — беше рискувал собствения си живот, като им беше изпратил писмо.

— Бог избра баща ти, за да запази свещения дух на родината. Това беше неговата мисия от деня, в който се е родил — каза твърдо майка ѝ. — А сега тази съдба става наша.

Дори днес, когато седеше на масата за вечеря в Нюшател, където Александър разговаряше с Жерар Ротфелс, а Ребека си бърбеше със съпругата му, баронесата сякаш чуваше ехото от думите на майка си и виждаше как баща ѝ се усмихва и ѝ изпраща въздушна целувка, докато го отвеждаха към влака и сигурната смърт в трудовия лагер.

Тя беше наследила свирепата му непримиримост, яростната му гордост, силата, куража и вярата, заповедта да пазят с цената на всичко достойнството си и свещената руска душа. Ето защо, като тийнейджърка, тя беше направила необходимото с нападателя си в Неапол — така жестоко, смъртоносно и с ледено безразличие. Думите на баща ѝ бяха запечатани завинаги в самото ѝ същество: *Направете така, че те никога повече да не могат да вдигнат ръка срещу вас.*

Тя беше посяла този дух и в Александър и го беше поддържала у него през целия му живот. Именно този дух им беше позволил да се разправят с Питър Китнър преди. И сега щеше да им даде силата да го направят отново.

8:20 вечерта

Колата, бял джип „Мерцедес ML500“ с цивилни номера бавно, но сигурно успя да ги изведе от Париж през това, което френските медии вече бяха нарекли „снежната буря на века“.

— Преди пуших. Сега пак ми се иска да пропуша. — Коваленко отпусна газта и мерцедесът тромаво прескочи една бабуна, оставена от снегорина. — На такова пътуване му отива да пушиш. Естествено, нищо чудно да умра скоро след като пристигнем.

Мартин чуваше бърборенето му сякаш отдалеч, защото все още мислеше за тръгването им. Ленар им докара колата лично почти веднага след като Коваленко му се беше обадил, и остана навън на студа и снега пред хотел „Сент Оранж“. Коваленко му подаде бележника на Халидей и хвърли на задната седалка малкия си натъпкан куфар, в който сред личните си вещи беше прибрал и папката на Дан Форд. Ленар почти през цялото време гледаше Мартин, а изражението му ясно говореше какво мисли. Ако Коваленко не беше настоявал, че незабавно трябва да замине за Цюрих, а Мартин по политически причини трябва да го придружи, Ленар със сигурност щеше да го арестува веднага. От друга страна, така получаваше бележника на Халидей и се отървяваше от един твърде агресивен руснак и един досаден американец, когото не харесваше и на когото не вярваше, но все пак нямаше реален мотив да задържи. Накрая просто каза на Коваленко, че очаква с нетърпение доклада му от Цюрих, и го предупреди да кара предпазливо през бурята и особено да внимава да не разбие колата. Мерцедесът беше нов и беше единственият джип, с който разполагаше парижката полиция.

Коваленко веднага хареса колата и с всяка минута ѝ се доверяваше все повече. Доволен от начина, по който се държеше на пътя въпреки снега, той си позволи да увеличи скоростта, когато прекосиха Сена при Мезон-Алфор и хванаха магистрала 19, която щеше да ги отведе на юг, а после на изток към швейцарската граница.

Дълго време двамата не проговориха. Слушаха само воя на бурята и постоянния ритъм на чистачките, които се бореха със снега. Най-сетне Мартин се обърна към Коваленко.

— Политика или не, можеше да ме предадеш на Ленар. Защо не го направи?

— Ще пътуваме дълго, мистър Мартин — отвърна Коваленко, без да откъсва очи от пътя. — А твоята компания започна да ми харесва. Сигурно е по-добре да седиш в тази кола, отколкото в някой френски затвор. Да?

— Това не е отговор.

— Не, но е самата истина. — Коваленко за миг го погледна, после пак се съсредоточи върху пътя.

В колата отново се възцари тишина и Мартин се отпусна, загледан в острата фуния от светлина, която фаровете на джипа прорязваха през сиво-белия, безкраен тунел от сняг, прекъсван от някой и друг осветен знак на магистралата.

Секундите и минутите течаха необезпокоявани и Мартин хвърли поглед към Коваленко. Брадатото му лице беше осветено от контролното табло, тялото му изпълваше седалката, а под самото се виждаше издутината на пистолета. Беше ченге до мозъка на костите си, с жена и деца някъде в Москва. Приличаше на Халидей, на Рузвелт Лий, Марти Валпарайсо, Полчак и Ред — професионални полицаи, които издържаха семейства. Точно като тях, и той разследваше убийства.

Но Мартин още в началото беше доловил и нещо друго у него. Коваленко имаше и някакъв свой, таен план. Когато Мартин го попита дали Китнър притежава достатъчно влияние, за да наклони везните в посока на царя и така да разшири бизнеса си в Русия, Коваленко му отговори, че е ченге и не разбира от власт и политика. Но после заяви, че Ленар няма да го арестува по политически причини. Значи все пак разбираше от някаква политика.

„Руска работа“, беше казал, когато Мартин го попита дали има снимки на Кабрера отпреди ловния инцидент. Беше му отговорил, че няма, защото тогава това не било важно. А какво беше важно сега? Какво се беше променило? Каква беше тази „руска работа“? Коваленко можеше и да не иска да говори, но след като беше взел Мартин със себе си, „руската работа“ вече беше и негова работа.

Мартин изведнъж наруши тишината.

— Защо криеш от Ленар? Защо не му каза за Кабрера и за пръстовите отпечатыци? Или за Реймънд и Китнър?

Коваленко не отговори и не откъсна очи от пътя пред себе си.

— Нека да позная — продължи да го притиска Мартин. — Защото дълбоко в себе си ти също се страхуваш, че Александър Кабрера и Реймънд Торн са едно и също лице, и не искаш никой друг да го разбере. Точно затова ме накара да извадя дискетата и страницата, на която пишеше за Аржентина. Остави му бележника на Халидей, защото се налагаше, но се надяваш Ленар никога да не разбере за останалото. Взе ме със себе си, за да не може да ме разпита Ленар. Сега двамата с теб сме единствените хора, които знаят цялата история, и ти не искаш никой друг да я научава.

— От теб би излязъл добър психоаналитик. — Коваленко за миг го погледна, после добави: — Или детектив?

После отново се обърна напред и хвана волана по-здраво, защото снегът се усили.

— Но ти не си детектив, нали така? Ти си студент в Манчестърския университет. Нали те проверих? Нали така успяхме да открием лейди Клемънтайн Симпсън?

„Вие“ или „лично ти“? Мартин знаеше отговора.

— Предпочитам да стоиш настрани от нея — каза студено.

Това, което й бяха причинили Коваленко и Ленар, все още го изпълваше с гняв. Коваленко обаче се ухили.

— Привлекателната млада дама не е най-важното в случая, Мартин. Става дума за друго. Щом си студент, къде си завършил колеж? Пак в Манчестър?

Мартин не отговори за момент. Коваленко беше умен, беше направил необходимите проверки и ако не внимаваше много, щеше да го хване в лъжа. Когато беше кандидатствал в Манчестърския университет, той просто се беше обадил в Калифорнийския и беше поискал дипломните си работи под името Джон Барън. После ги беше сканирал, беше променил името от Джон Барън на Никълъс Мартин, беше ги разпечатал отново и ги беше изпратил в канцеларията. Досега никой не го беше разпитвал за тях.

— Завършил съм Калифорнийския — отвърна. — Точно тогава излизах с Дан Форд и се запознах с Халидей.

— „Калифорнийския“? Това е щатският университет на Калифорния в Лос Анджелис, нали така?

— Да.

— Не си го споменавал преди.

— Стори ми се, че не е важно.

Коваленко за миг го погледна изпитателно право в очите. Мартин издържа на погледа му и руският детектив отново се съсредоточи върху пътя.

— В замяна и аз ще ти кажа нещо, Мартин. Става дума за Питър Китнър. Може би след това ще разбереш защо ти изглеждам притеснен за Александър Кабрера и защо нямаше да е особено умно да те оставя на инспектор Ленар.

Париж, къщата на авеню Жорж V, №151

Великата княгиня Катерина Михайловна докосна прическата си и се усмихна самоуверено, докато чакаше официалният фотограф на фамилията да композира кадъра. От лявата ѝ страна беше нейният син княз Сергей; от дясната ѝ страна стоеше принц Димитрий Владимир Романов, на седемдесет и седем години, с мустаци, посребрена коса и величествено изражение, в чийто дом празнуваха тази вечер и който беше основният съперник на Сергей за короната.

Зад младия фотограф княгинята различаваше майка си Мария Куракина, а зад нея бяха и останалите Романови, събрани в дневната на принц Димитрий — трийсет и трима застаряващи, елегантно облечени, сурови и горди мъже и жени, дошли от десетина различни държави, които представляваха и четирите клона на фамилията. Никой от тях не си беше позволил да отмени пътуването си заради времето, както и очакваше. Те бяха изтъкнати членове на императорското семейство, руснаци до мозъка на костите си — силни, благородни и непоклатимо предани на наследствения си дълг на пазители на родината, който им беше предаден от самия Господ.

Вече почти цял век, пръснати в изгнание по цялото земно кълбо, те и поколението на родителите им бяха наблюдавали как комунистите властват над Русия със сърпа и чука на Ленин и железния юмрук на Сталин; бяха станали свидетели на терора на Втората световна война, когато армиите от нацистки нашественици бяха нагазили в страната им и бяха избили милиони от съотечествениците им; бяха гледали с невярващ ужас как в продължение на десетилетия след това Студената война доведе до надпревара във въоръжаването и брутални акции на КГБ в родината им и в цяла Източна Европа; а после бяха видели и най-невероятното събитие от всички — как за броени дни Съветският съюз се срина и изчезна от политическата карта на света, а на мястото му остана един корумпиран, подчинен на хаоса и дълбоко депресиран народ.

Но въпреки всичко над родината им отново изгряваше нов ден и демократичното правителство на Русия щедро и мъдро — осъзнавайки, че истинската цел на монархиите е да осигурят чувство на приемственост и здрава основа на вярност към властта, на която да се изгради стабилна нация — беше поканило императорската фамилия да се завърне и да възстанови тристагодишната си власт над руския народ. За присъстващите значението на този жест беше неизмеримо. Сякаш цялата история на Русия за известно време беше отвлечена и държана за заложенница, но след това я бяха освободили и сега тя се връщаше у дома.

Поради тази причина членовете на четирите клона на фамилията Романови, които се бяха събрали тук тази вечер, бяха решили, че дългата война между претендентите за трона най-сетне е свършила. Дългогодишното им съперничество беше сведено до двамата мъже, които стояха от двете страни на великата княгиня Катерина Михайловна — нейния син, младия и нетърпелив княз Сергей Петрович Романов, и възрастния, принц Димитрий Владимир Романов. След вечеря всички щяха да гласуват открито, с вдигане на ръка, кого от тях избират за следващия цар. Според Катерина до развързката оставаше час, най-много два.

Светкавицата на фотографа изведнъж проблесна ослепително и продължи да святка още десетина пъти. Блясъците бяха придружени от шумното приплъзване на филма в механичната камера, докато той снимаше отново и отново. Накрая всичко свърши и фотографът отстъпи крачка назад. Херцогиня Катерина се отпусна и стисна ръката на сина си, за да му вдъхне увереност.

— Ще ми позволите ли да ви придружа до масата за вечеря, княгиньо? — прозвуча баритонът на принц Димитрий до нея.

Вместо да се отдалечи, след като направиха снимките, и да остави съперника си с майка му, по-възрастният Романов беше останал до нея. Катерина се усмихна щедро, като не забравяше за десетките погледи, пред които се разиграваше сцената, и искаше да демонстрира, че и тя може да бъде също толкова великодушна и очарователна, колкото и конкурентите си.

— Разбира се, ваше императорско височество.

Тя царствено го хвана под ръка и двамата прекосиха мраморния под на централното фоайе и завиха към позлатените врати в дъното,

където ги очакваха прислужници с бели ръкавици и папийонки.

Последваха ги княз Сергей и майката на Катерина, княгиня Мария, а след тях и още трийсет и трима Романови.

Когато стигнаха до края на коридора, прислужниците отвориха двойните врати и те пристъпиха в просторна трапезария, облицована с ръчно резбована ламперия, която се издигаше към тавана на шест метра над главите им. По средата на залата беше разположена дълга старинна маса от полирано дърво, а от двете ѝ страни бяха наредени столове с високи облегалки, тапицирани с червена и златна коприна. Приборите бяха от злато и сребро, чашите бяха кристални, порцеланът — бял като мляко, а салфетките — с дантели. Отстрани ги очакваха още прислужници с бели папийонки.

Всичко беше официално, разкошно, театрално и извънредно впечатляващо, но все пак имаше и едно нещо, което с блясъка си затъмняваше всичко останало. На стената в отсрещния край на залата беше монтиран двуглав орел от масивно злато с височина три метра и половина и криле, които бяха разперени почти на същото разстояние. В ноктите на единия си крак величествената птица стискаше императорския скиптър, а в другия — кълбото. Високо над главите на орела, в центъра на арката над тях, стоеше масивна корона, украсена със скъпоценни камъни. Романови до един ахнаха, когато съзряха своя фамилен герб. Някои от тях не се сдържаха и почтително сведоха глави. Малцина успяваха да откъснат поглед от него, дори след като ги настаниха на масата.

Княгиня Катерина беше не по-малко впечатлена от него, докато не се приближи и не видя и още нещо. Точно под герба, откъм далечния край на масата, на една платформа бяха поставени четири стола, а всички поканени вече бяха заели местата си. В миг я обзе дълбоко безпокойство.

Платформа и четири стола.

Защо бяха поставени там?

И за кого?

Коваленко намали скоростта, защото мерцедесът настигна колона от снегорини, работещи наред бурята, за да отворят магистрала 19. Вихрушката и снегът, който се носеше с нея, буквално разтърсваха колата. Около тях цареше мрак, който се разкъсваше единствено от мощните фарове на джипа и червените стопове на снегорините.

— Чувал ли си за Анастасия, Мартин?

— Имаше такъв филм или пиеса, не съм сигурен. Защо питаш?

— Анастасия е била най-малката от дъщерите на цар Николай, които са били изправени пред отряда за екзекуции заедно с роднините си в дома на Ипатиеви. — Коваленко намали още повече, без да откъсва очи от коварния път. — Един от революционерите на име Юровски свалил в едно малко мазе единайсет души: цар Николай, съпругата му Александра, дъщерите му Татяна, Олга, Мари и Анастасия и сина му, който се казвал Алексей и бил болен от хемофилия, но също така бил и царевич, прекият наследник на трона. Останалите четирима били семейният доктор, личният прислужник на Николай, една готвачка и една камериерка.

Отначало те си помислили, че ги свалят в мазето от съображения за собствената им безопасност, защото революцията бушувала по улиците и навсякъде имало безразборна стрелба. Заедно с тях в мазето влезли и още единайсет души. Юровски се обърнал към царя и му казал нещо от рода на: „По улиците се стреля, защото вашите роднини се опитват да ви открият и освободят, затова Съветът на работниците реши да ви екзекутираме.“

Царят изкрещял „Какво?!“ и бързо се обърнал към сина си Алексей, вероятно за да го предпази. В същия миг Юровски застрелял цар Николай. Миг по-късно и останалите единайсет революционери започнали да стрелят, за да екзекутират всички членове на семейството. Възникнал обаче проблем, защото помещението било твърде малко, а в него се натъпкали единайсет осъдени за екзекуция, дванайсет стрелци и още пет-шест пазачи, които били въоръжени, но

не били част от отряда за екзекуции. Не стига, че вътре настъпила адска суматоха, причинена от гърмежите и писъците на хората, но и все пак било 1918 година и повечето пушки стреляли с патрони с черен барут. Броени секунди след началото на стрелбата в стаята вече не се виждало почти нищо.

Както ти казах и преди, след екзекуцията трупове били натоварени на един камион и откарани по селски път в гората, на предварително избраното място, където да ги заровят.

Коваленко за миг погледна към Мартин, после отново се вторачи през предното стъкло, като се опитваше да различи пътя през силния снеговалеж и непрекъснато работещите чистачки.

— Продължавай — подкани го Мартин.

Коваленко се съсредоточи върху шофирането няколко секунди, после попадна в зона, където валеше малко по-слабо, той се поотпусна и продължи да разказва:

— Тъй като Алексей бил болен от хемофилия, а и заради приближаващата революция двама моряци от императорската флота били назначени да се грижат за децата — нещо средно между телохранители и бавачки. В някакъв момент обаче моряците се скарали с личния възпитател на Алексей, който смятал, че постоянното им присъствие затруднява умственото развитие на момчето. Най-сетне на единия му писнало и напуснал. Другият, който се казвал Нагорни, останал със семейството до момента, в който ги прехвърлили в дома на Ипатиеви. След това революционерите го закарали в затвора в Екатеринбург. Твърди се, че бил убит там, но всъщност не станало така. Той успял да избяга, а след това се върнал и открил начин да се присъедини към хората на Юровски, без да го разпознаят. В деня на екзекуцията бил един от пазачите, които не участвали в разстрела.

След като спрели да стрелят, под прикритието на дима и хаоса в мазето, докато останалите товарели трупове в камиона, Нагорни забелязал, че едно от децата все още е живо. Бил Алексей и той го вдигнал на ръце и го изнесъл. Никой не го видял, защото всички били твърде заети да търсят трупове в задименото помещение и да ги товарят в камиона. Нагорни успял да го измъкне. Занесъл го първо в някаква близка къща, а после в друг камион. Алексей бил прострелян на две места, в крака и в рамото. Нагорни обаче знаел за хемофилията и успял да спре кръвотечението, като използвал стегнати превръзки.

Много по-късно започнало да се изяснява какво е станало и трупите, включително и един, за когото сметнали, че е на царевич Алексей, били открити в изоставената мина. Били разсъблечени, обгорени и залети с киселина, за да се скрие самоличността им, но все пак били само девет трупа, а не единайсет. Постепенно следователите разкрили, че липсват Анастасия и Алексей.

— Искаш да кажеш, че Анастасия също е оцеляла? — попита Мартин. — Това ли е нейната история?

Коваленко кимна.

— Години наред се смяташе, че Анастасия е една жена на име Ана Андерсън. После дойде идентификацията по ДНК и учените потвърдиха, че трупите от мината наистина са на императорското семейство, но със същата техника доказаха, че жената на име Ана Андерсън не е Анастасия. Така че никой не знае какво е станало с нея. И може би никога няма да разберем.

Мартин изведнъж осъзна, че Коваленко всъщност не говори за Анастасия.

— Но за сметка на това ти знаеш какво се е случило с Алексей.

Коваленко го погледна.

— Нагорни успял да го измъкне. Първо с камион, а после с влака до Волга. Оттам отплавали за Ростов с лодка, после се качили на параход, който ги откарал от другата страна на Черно море, в Истанбул, който тогава все още се наричал Константинопол. Там ги посрещнал емисар от един близък и много заможен приятел на царя, който бил избягал от революцията в Швейцария още в началото на 1918 година. Емисарят донесъл фалшиви документи и за Алексей, и за Нагорни, и тримата се качили на „Ориент експрес“ за Виена. А след това сякаш се разтворили във въздуха. — Снегът отново започна да се сипе на парцали и Коваленко пак се съсредоточи върху пътя. — Никой не знае какво е станало с Нагорни, но ти вече се досещаш накъде отива тази история, нали?

— Прекият наследник на царя е останал жив.

— Тъй като се страхувал от преследване от комунистите, той никога не разкрил самоличността си, но бързо се издигнал в бижутерския бизнес в Швейцария. Имал само едно дете, син, който също влязъл в бизнеса, но успял далеч повече от баща си.

— Питър Китнър — ахна Мартин.

— Единственият истински наследник на руския трон. И Романови ще научат за това довечера.

Княгиня Катерина седеше със зяпнала уста, докато изслушваше представянето на доказателствата.

На три от четирите стола на платформата, под големия фамилен герб на Романови, седяха трима от мъжете, на които беше разчитала като на най-сериозните си съюзници — Николай Немов, кметът на Москва, маршал Игор Головкин, министърът на отбраната на Руската федерация и вероятно най-могъщият офицер в руската армия; и човекът с брадата и расото, когото мнозина смятаха за най-уважавания в цяла Русия, негово преосвещенство Григорий II, патриарх на Руската православна църква. Без съмнение те бяха най-могъщият политически триумвират в Русия и притежаваха повече власт дори от руския президент Павел Гитинов. И именно на тази сила и власт беше разчитала княгинята.

Но сега всичко това се беше изпарило — бъдещето ѝ, бъдещето на сина и майка ѝ, — а виновникът за потъпкването на най-съкровения ѝ мечта седеше на четвъртия стол и се наричаше сър Питър Китнър, или още Пьотр Михайлович Романов, безспорният наследник на императорския трон.

Всичко се разбираше от дългото, но напълно ясно обяснение на принц Димитрий и многобройните документи и фотографии, които се прожектираха на голям екран вдясно от платформата. Голяма част от снимките бяха избелели черно-бели фотографии, направени от руския моряк Нагорни, който беше помогнал на младия царевич Алексей да избяга от Русия в Швейцария след екзекуцията в дома на Ипатиеви. На останалите се виждаха Алексей и младият Пьотр, които живеяха в семейната си къща край Женева. Имаше и схеми, които показваха ДНК вериги, и още фотографии, които удостоверяваха местоположението на лабораториите, където бяха направени анализите, както и самоличността на специалистите, работещи в тях.

Но всички снимки, графики и документи просто подчертаваха безспорната истинност на представените доказателства. От тленните останки на цар Николай, които се съхраняваха в една крипта в Санкт

Петербург, бяха взети проби от костна тъкан, за да се направи анализ на неговата ДНК. Резултатите бяха сравнени с ДНК пробите, взети от тленните останки на предполагаемия царевич Алексей, бащата на Китнър, който беше погребан в едно предградие на Женева. ДНК веригите бяха идентични с тези на цар Николай. А за да се уверят с абсолютна сигурност, че просто не са се натъкнали на някакво невероятно съвпадение, лаборантите бяха направили сравнение и със съвременен донор на ДНК. Принцеса Виктория, по-голямата сестра на императрица Александра, съпругата на цар Николай и майка на Алексей, беше родила дъщеря, която беше станала принцеса Алиса на Гърция. Едно от децата на принцеса Алиса — единственият ѝ син принц Филип, дук на Единбург и съпруг на Елизабет II, кралицата на Великобритания — беше идеален жив кандидат за ДНК сравнение със своята пралеля, императрица Александра. От криптата в Санкт Петербург отново бяха взети проби от костна тъкан, този път от тленните останки на императрица Александра, и бяха сравнени с проби, дадени от принц Филип. ДНК веригите отново съвпадаха. И четирите проби бяха сравнени с ДНК материал, взет от самия Питър Китнър. Нямаше съмнение, че той беше от семейството.

Ставаше абсолютно сигурно, че царевич Алексей Романов все пак беше успял да оцелее след екзекуцията на семейството си в дома на Ипатиеви, а Питър Китнър не просто беше негов син, но от базата данни със свидетелства за раждане в Швейцария и разговорите с хора, които бяха познавали семейството му, можеше да се докаже, че той е бил и единственото му дете. Линията на наследство беше ясна, проста и несъмнена — Пьотр Михайлович Романов Китнър беше истинският наследник на трона на Романови, истинският царевич.

Единственото, което оставаше на Катерина, беше да изиграе коза с Анастасия, като протестира, че ДНК тестовете не доказват нищо и Китнър е също толкова измислен претендент за трона, колкото и Ана Андерсън, но тя осъзнаваше, че това не само би било напразно, но щеше да опозори както нея, така и сина и майка ѝ. Триумвиратът надали беше дошъл чак от Москва за нищо. Те отдавна се бяха запознали с всички материали по случая, техните собствени хора бяха разпитали експертите, провели анализите и на свой ред бяха повторили процедурите по сравняване на ДНК в три допълнителни, напълно независими лаборатории, преда да вземат окончателно решение. Нещо

повече — руският президент Павел Гитинов беше поканил Китнър на лична среща в своята вила на Черно море; и там, в присъствието на триумвирата и на председателите както на Съвета на федерацията, така и на Думата, лично го беше поканил да се завърне в Русия като титулуван монарх и по този начин да се превърне в практическа и емоционална сила, която да обедини руската нация, изпълнена с толкова много социална и икономическа несигурност, и да помогне за изграждането на една нова Русия, която да бъде световен лидер както в миналото.

Великата княгиня Катерина Михайловна бавно се изправи, без да откъсва поглед от Питър Китнър. Когато я видя, княз Сергей също се изправи. Накрая стана и баба му, княгиня Мария Куракина.

— Пьотр Михайлович Романов — каза Катерина и силният ѝ глас проехтя в просторната трапезария.

Всички обърнаха глави към нея и видяха, че е вдигнала златен бокал, на който беше изобразен фамилният герб на Романови.

— Семейството на княз Сергей Петрович Романов гордо ви поздравява и смирено признава вашата власт като царевич на цяла Русия.

Останалите гости също наставаха, вдигнали бокалите си за поздрав. Принц Димитрий също се изправи. Както и Николай Немов, кметът на Москва, маршал Игор Головкин от Министерството на отбраната и Григорий II, патриарх на Москва и цяла Русия.

Тогава сър Пьотр Михайлович Романов Китнър също се изправи — бялата му коса беше като царствена грива, а тъмните му очи блестяха. Той вдигна ръце и зачака да го поздравят. После просто сведе глава и официално прие новата си власт.

Когато Коваленко забеляза изоставената кола, вече беше твърде късно. Той завъртя силно волана и направи остър завой, за да не се блъсне в нея. Мерцедесът се плъзна по заснежената магистрала като хокейна шайба. Секунда по-късно те се блъснаха в стената от сняг, оставена от снегорините в отсрещния край на пътя, и джипът се вдигна на две колела, после се стовари обратно на четирите, проби стената и се плъзна като шейна в дълбоката канавка.

Колата спря в дълбокия сняг на ръба на една скала — фаровете продължаваха да светят, а двигателят — да работи.

— Коваленко!

Мартин задърпа предпазния колан и погледна неподвижната фигура на Коваленко зад волана. В продължение на една дълга секунда руснакът не отговори, после бавно се обърна към него.

— Аз съм добре. Ти как си?

— Няма проблеми.

— Къде сме, по дяволите?

Мартин напипа дръжката на вратата и я отвори. В купето нахлуха сняг и мразовит въздух, а колата леко се залюля. Той внимателно се премести на седалката и погледна навън. В светлината на отворената врата едва успя да различи тъмна пропаст точно под себе си, от дъното на която се чуваше шумът на вода. Мартин се наведе още малко и ясно усети, че цялата кола също се накланя в тази посока. Той замръзна на мястото си.

— Какво става? — настоя Коваленко.

Мартин не виждаше нищо друго освен снега по ръба на скалата и мастиления мрак под нея. Бавно се отдръпна и затвори вратата.

— Спрели сме на ръба на една канара.

— На ръба на какво?

— Канара, скала. Сигурно само две от колелата ни са стъпили на земята.

Коваленко се наведе към него, за да погледне, и колата се залюля.

— Недей!

Той замръзна. Мартин го изгледа свирепо.

— Нямам представа колко далеч е дъното и не ми се иска да го разбирам по този начин.

— Нито пък аз. Пък и Ленар. Сигурно си иска колата цяла.

— Колко е часът?

Коваленко присви очи към часовника на таблото.

— Точно полунощ.

Мартин дълбоко си пое въздух.

— Вали като невидяло, току-що мина полунощ, а ние излязохме от пътя и сме кацнали на някаква скала. Стига само някой да кихне, и ще се преобърнем. Или ще се удавим, или ще замръзнем, или ще изгорим, ако това чудо се запали. Дори и да успеем да се свържем с някого по твоя мобилен телефон, няма начин да обясним къде сме, защото и ние не знаем. А дори да знаехме и да успеехме да го кажем, съмнявам се, че някой ще дойде, преди да стане светло. И то ако имаме късмет.

— И какво ще правим значи?

— Две от колелата висят от ръба, което в най-добрия случай означава, че другите две са стъпили здраво. Може би просто можем да потеглим и да си тръгнем.

— Как така „може би“?

— А ти имаш ли по-добра идея?

Коваленко обмисли алтернативите и очевидно бързо стигна до извода, че няма. После разумно предложи:

— Сигурно поне ще бъде по-добре да имаме по-малко тежест откъм страната на пътника.

— Точно така.

— А ти не можеш да излезеш от своята страна, защото ще паднеш в пропастта и вероятно ще повлечеш и колата.

— Да.

— Значи аз ще сляза от моята страна. И докато слизам, ти ще дойдеш на моето място, ще седнеш зад волана и ще се опиташ, както се изрази, просто да потеглиш.

— А ти ще стоиш на безопасно място и ще чакаш да видиш дали ще стане, така ли?

— Мистър Мартин, ако колата наистина вземе, че се преобърне, няма нужда и двамата да сме в нея.

— Да, особено ако единият вътре съм аз, а не ти, мистър Коваленко.

— Ако това те успокоява, аз несъмнено ще умра от замръзване, ако се преобърнеш.

Коваленко откачи предпазния колан и отвори вратата откъм шофьорското място. Един порив на вятъра се опита да я затвори, но той я натисна с рамо и я задържа.

— Добре, излизам. Движи се заедно с мен.

Коваленко започна да се изтегля навън. В същото време Мартин внимателно прескочи пространството между двете седалки, като се опитваше да настъпва максимално към страната на шофьора. Мерцедесът изведнъж проскърца и започна да се накланя към пропастта. Коваленко бързо се отдръпна и седна с цялата си тежест на ръба на седалката. Колата спря.

— Пресвета Богородице — измърмори той.

— Не мърдай — нареди му Мартин. — Искам да мина от другата страна.

Той сложи ръка на седалката, после се отпусна възможно най-тежко на лакът, повдигна се и се премести на шофьорското място, като издърпа краката си един по един под волана.

После вдигна очи. Носът на Коваленко беше на сантиметри от неговия. Нов порив на вятъра блъсна вратата в гърба на Коваленко и го запрати към Мартин. Носовите им здравата се блъснаха и колата отново се наклони към пропастта.

Мартин бързо блъсна Коваленко навън в снега и се наведе максимално към него. Оказа се достатъчно, за да изправи мерцедеса.

— Стани и затвори вратата — нареди Мартин.

— Какво?

— Стани и затвори вратата. Леко.

Коваленко се надигна от снега като призрак.

— Сигурен ли си?

— Да.

Коваленко пристъпи към колата, леко бутна вратата и отстъпи крачка назад. Мартин бавно вдигна поглед към предното стъкло, където чистачките не спираха да се движат. Фаровете не осветяваха нищо друго освен непрогледна белота. Беше невъзможно да определи

дали гледа нагоре или надолу. Единствено беше напълно сигурен, че не бива да завива надясно.

Той хвърли поглед към Коваленко, който не откъсваше очи от него. Беше вдигнал яката си, а косата и брадата му вече бяха покрити със сняг.

Мартин отново се обърна напред, протегна ръка към лоста за скоростите и включи на „Drive“, после едва доловимо докосна с крак педала за газта. Чу се тихо ръмжене, докато оборотите на двигателя се увеличаваха, и той усети как колелата започват да се въртят. За момент не се случи нищо. После гумите зацепиха и мерцедесът почти недоловимо пое напред. Метър, после два, после колелата забуксуваха в дълбокия сняг. Мартин отпусна газта и колата веднага тръгна назад. Той незабавно настъпи газта. Джипът се плъзна още малко и спря.

— Леко — промърмори той. — Леко.

И отново газта. Джипът отново пое напред. Колелата отново се завъртяха и забуксуваха. Коваленко изведнъж се размърда и заобиколи колата, после Мартин го видя в огледалото за обратно виждане — беше подпрял с рамо задната врата.

Мартин отпусна крак на педала за газта и отвори прозореца на няколко сантиметра.

— Давай! — извика и натисна газта.

Колелата се завъртяха. Коваленко напрегна всичките си сили. Мартин най-сетне усети, че гумите зацепват и колата тръгва напред. Този път обаче не спря, а продължи все по-бързо нагоре, през дълбокия поне трийсет сантиметра сняг. Той отново погледна в огледалото. Коваленко беше зад него и тичаше в следата, проправяна от джипа. Пет секунди. Още пет. Мерцедесът дори започна да набира скорост. После Мартин видя стената от сняг в светлината на фаровете. От тази страна беше висока поне колкото колата, може би дори по-висока. Нямаше откъде да знае дали не е от солидно пресован сняг или дори дали не е никаква снежна стена, а скала, покрита със сняг, но не можеше да си позволи да рискува да спре и колата отново да се хлъзне назад. Можеше единствено да се блъсне в нея с най-голямата възможна скорост и да се надява да мине през нея.

Половин миг по-късно той натисна педала за газта до ламарината. Мерцедесът се втурна напред. Две секунди, после три.

Колата се блъсна челно в снега. За момент в купето настъпи абсолютен мрак, после той изскочи от другата страна, на шосето.

Мартин въздъхна с облекчение и свали прозореца докрай. В страничното огледало се виждаше Коваленко, който изтича нагоре по склона и мина през дупката в снега, широка колкото танк. Гърдите му се повдигаха и спускаха, от ноздрите му струеше пара и беше заприличал на снежен човек, но крещеше победоносно и размахваше юмруци във въздуха. В червената светлина на стоповете приличаше на танцуваща мечка.

Париж, петък, 17 януари, 12:40 през нощта

Царевич Питър Китнър Романов запуши ушите си с ръце, за да заглуши рева на двигателя, докато военният руски хеликоптер с две витла „Камов-32“ се издигаше от една охранявана писта на летището „Орли“ и се бореше с поривите на вятъра и заслепяващия сняг.

Срещу него седеше полковник Стефан Мурзин от ФСО, личният му телохранител, един от десетимата агенти на руския президент, които бързо го изкараха от къщата на авеню Жорж V и го качиха в третата от четирите еднакви лимузини, чакащи пред задния вход. Колите потеглиха незабавно под снега, подминаха загражденията на френската полиция, в плътен строй прекосиха Сена и поеха по 15-километровата отсечка към охраняваната писта на летището „Орли“, затворено заради бурята.

Там ги очакваха два хеликоптера „Камов-32“ с включени двигатели и бавно въртящи се перки. В момента, в който лимузината на Китнър спря, вратите ѝ се отвориха и полковник Мурзин поведе царевича и четирима тежковъоръжени агенти на ФСО към първия хеликоптер. Качиха се за броени секунди, вратите се затвориха, перките започнаха да се въртят по-бързо, а Мурзин — с квадратна челюст и черни очи — лично сложи предпазния колан на царевича. После седна и сложи собствения си предпазен колан, хеликоптерите се издигнаха във въздуха и полетяха.

Мурзин си позволи да се поотпусне.

— Удобно ли ви е, царевич?

— Да, благодаря — кимна Китнър и се обърна и към останалите мъже, които го пазеха.

От години се движеше с лична охрана, но тези бяха друго нещо. Всичките бяха бивши служители от елитните руски части за специални операции, или накратко Спецназ. До един приличаха на Мурзин — бяха млади, мускулести и в изключително добра форма, а косата им беше обръсната до голо. От мига, в който Китнър беше наречен „царевич“ и беше свел глава, за да приеме официално новия си пост,

той се беше превърнал в тяхна собственост. Хигс за броени секунди изгуби работата си и му остана единствено задължението да уведоми членовете на борда на директорите на „Медиа Корп“, че председателят му е заминал „по лична работа“, но е в добро състояние и ще се върне до няколко дни. В същото време останалите членове на семейство Романови положиха клетва, че ще пазят тайна. Това обаче не беше необходимо за обслужващия персонал на вечерята — сервитьори, готвачи и бармани, — защото те до един бяха агенти на ФСО.

С оглед на личната безопасност на царевича и поради зашеметяващия исторически смисъл на откритието, което предстоеше да направят — че Алексей Романов наистина е оцелял при екзекуцията в дома на Ипатиеви и че Питър Китнър, председателят на една от малкото напълно частни мултинационални медийни компании в света, е негов син; а в добавка към това и почти невероятното решение на Москва да възстанови монархията — се налагаше цялата тази информация да се запази в тайна до момента, в който започнеше да действа необходимата охрана, а руският президент направеше официалното изявление на форума в Давос. Затова бяха информирани само най-близките роднини на Китнър, Хигс и личният му секретар Тейлър Бари.

Нещо повече — светкавичното преминаване в сферата на държавната сигурност не засягаше само Китнър. В същия момент, в който той беше обявен за царевич и беше отнесен от вихъра на ФСО от къщата на авеню Жорж V, руската служба за охрана беше поела и грижата за сина му Майкъл, който беше в Мюнхен по работа на „Медиа Корп“; съпругата на Китнър Луиза, която все още беше в Триест; и трите му дъщери, Лидия и Мари в Лондон и Виктория в Ню Йорк. Всички те щяха да заминат за Давос още утре, охранявани от ФСО.

Независимо дали Китнър беше имал основания да се тревожи, че баронесата планира физическо насилие срещу него или семейството му, присъствието на перфектно обучените телохранители решаваше въпроса. Той вече беше изолиран и в качеството си на цар щеше да прекара в същата изолация и остатъка от живота си. Завинаги беше загубил свободата си, но го беше направил доброволно — заради баща си, страната си и рожденото си право. Вече нямаше нужда да крие кой е. Най-големият страх на баща му — че комунистите ще им отмъстят

— беше заличен от великия ход на историята. И той беше убеден, че баронесата и Александър ще бъдат застигнати от същата съдба.

Париж, авеню Ош 127, петък, 17 януари, 3:14 сутринта

Великата княгиня Катерина Михайловна лежеше будна в мътната светлина на нощната лампа и разсеяно се взираше в светещите цифри на часовника до леглото. Беше видяла настъпването на всяка нова минута от един и половина, когато си беше легнала. Вече не помнеше колко пъти отново беше разигравала в главата си събитията от изминалата вечер. Дълбокото ѝ огорчение, че е била предадена от „добрите си приятели“, кмета на Москва и православния патриарх, дори не беше толкова важно. Повече я тревожеше друго — защо нито един от тях, нито един друг член на фамилията Романови, с изключение на принц Димитрий, не знаеше за Питър Китнър или за действителните събития след екзекуцията в дома на Ипатиеви? Тя разбираше съображенията за сигурност и тайната, която трябваше да опази живота на истинския царевич, но според нея нямаше причина истината да се укрива от всички Романови, с изключение на Димитрий. Защо бяха скрили не само за съществуването на Китнър, за истинската му самоличност и самоличността на баща му, но и за решенията, взети от руския парламент и президента на Русия, които толкова дълбоко щяха да променят живота на цялата фамилия? Щрак.

3:15 сутринта.

Тя си спомни реакцията на своя син, когато въведоха Питър Китнър и обявиха кой е. Спомни си, че въпреки всичките си години на подготовка и непоколебимото очакване, че ще стане цар, той не се беше издал по никакъв начин. Дори не беше мигнал. Той нямаше да седне на руския трон, но щеше да се подчини на волята на човека, който щеше да го направи. Това беше негов дълг и негова привилегия. Точно в този момент майка му беше осъзнала, че едва на двацет и две години княз Сергей Петрович Романов беше повече руснак от всички тях.

3:16 сутринта.

Тя чу как майка ѝ неспокойно се размърда в съня си на леглото до нея. Силен порив на вятъра разтърси прозорците, в които постоянно

се блъскаше тежкият сняг. Трябваше да ѝ кажат — ако не друг, то поне кметът. Но той не го беше направил. Защо не ѝ беше казал, защо я беше подвел? Изведнъж ѝ хрумна едно възможно обяснение — защото в цялата история е бил замесен и някой друг. Някой, на когото и кметът, и патриархът дължаха повече вяност и уважение. Но кой? Щрак.

3:17 сутринта.

Изведнъж всичко потъна в мрак.

— Какво стана? — попита майка ѝ и седна в леглото.

— Нищо, майко — отвърна княгиня Катерина Михайловна. — Спря токът. Заспивай.

Базел, Швейцария, петък, 17 януари, 6:05 сутринта

— Искаме достъп до досието и търговските му документ, ако е възможно, още тази сутрин... Да, добре. Отлично, благодаря ви.

Коваленко изключи мобилния си телефон и се обърна към Мартин.

— Главен инспектор Беелр от полицията на кантон Цюрих ще ни чака в моргата на университетската болница след час. Полицията вече е получила съдебно разрешение за обиск на личните вещи на жертвата както в дома му, така и на работното място.

Очите на Коваленко бяха зачервени и подути, а на врата му, където обикновено се бръснеше, също беше започнала да пониква брада. И двамата бяха уморени от дългия път, още по-тежък заради опасните условия. Но бурята все пак се беше успокоила, докато преминаваха френско-швейцарската граница, и до сутринта снегът беше намалял до леки снежинки, които танцуваха в светлината на фаровете на мерцедеса.

Мартин погледна към навигационното табло на джипа и зави по магистрала А-3 към Цюрих.

— Жертвата се казва Ханс Лосберг. На четирийсет и една, с три деца. Точно като мен. — Коваленко уморено погледна към небето на изток, все още потънало в мрак. — Ходил ли си някога в морга, Мартин?

Мартин се поколеба, преди да отговори. Коваленко продължаваше да го изпитва. След малко му хрумна един подходящ отговор.

— Веднъж Дан Форд ме заведе в една морга в Лос Анджелис.

— Значи знаеш какво да очакваш.

— Да.

Мартин не откъсваше очи от пътя. Беше рано, но движението постепенно се увеличаваше и той трябваше да внимава с каква скорост кара по заснежената магистрала. Не можеше да не се притеснява заради това, което правеше Коваленко. Очевидно беше разговарял с

руските следователи, които бяха идвали в Лос Анджелис. Знаеше за Ред, Халидей и за отряда. Мартин се питаше дали някак си не беше заподозрял кой е той и дали не го притискаше точно по тази причина. Ето например въпроса за моргата, преди това намеците, че става за детектив, а още по-рано — въпросите за университета и къде е учил преди това. Или пък в Париж, където беше видял как Мартин сравнява отпечатъка на Реймънд с онзи, който френските полицаи бяха свалили от колата на Дан Форд — нещо, което можеше да направи само специално обучен човек. Или пък когато Мартин беше направил връзката между Дан Форд и Вабр и правилно беше предположил защо са се срещнали посред нощ, а Коваленко просто го беше изгледал мълчаливо.

Беше сигурен и в друго — че Коваленко беше настоял той да слезе от колата не защото наистина се тревожеше, че мерцедесът ще се обърне в пропастта, а защото беше искал да види как Мартин ще се справи зад волана на автомобила в тази трудна ситуация и дали ще демонстрира опит и умения, по-големи от тези на един любител шофьор.

Но дори и да подозираше, че Мартин е нещо повече от студент и приятел на Дан Форд, както твърдеше, и да го чакаше да се издаде, какво се надяваше да постигне в крайна сметка? Освен ако нямаше приятели в ПУЛА, но Мартин силно се съмняваше.

Каквато и да беше причината обаче, Мартин не можеше да й позволи да му попречи. Беше напълно убеден, че с всяка изминала секунда се приближава до Реймънд, а Коваленко беше единственият му съюзник. Нещо повече, докато Коваленко отваряше все нови и нови врати в личното си разследване, той увличаше и Мартин със себе си. Бяха започнали да споделят информация, а след премеждието в снега между тях дори се беше зародило нещо като приятелство. Мартин не смееше да изпуска тази възможност, дори това да означаваше, че така ще се разкрие още повече. Той намали скоростта, защото бяха стигнали до залебен участък, хвърли поглед към руснака и започна да разсъждава на глас:

— Миналата година в Лос Анджелис Реймънд използва пистолет, за да се измъкне от затвора и да убие голям брой невинни хора, някои от които полицейски служители. Използвал е пистолет и в Чикаго, за да убие братята Азов. Както и за убийството на Романови в Щатите и

Мексико. Нойс също е бил застрелян в Париж, а Фабиен Кюрте — в Монако. Защо тогава Реймънд — а ние вече сме сигурни, че е той — изведнъж започна да използва бръснач или нож? При това не просто го използва, а го размахва като някакъв маниак. Направо ги коли като животни.

— Преди смятах, че може би става въпрос за някакво ритуално убийство — отвърна Коваленко. — Може и така да е.

— А може и да не е — възрази Мартин. — Може би е започнал да губи контрол над себе си. Ритуалът е контролирано действие. А единственото контролирано нещо в тези случаи е първият удар, който очевидно е планиран. След това има само емоции, и то в изобилие. Любов или омраза. А може би по малко и от двете. Всичко е извършено със страст, сякаш вече не може да се контролира. Или не иска.

Коваленко мълча дълго, преди да отговори.

— От личния сейф на Фабиен Кюрте в Монако е откраднат голям старинен испански нож, който се нарича наваха. Взели са и още нещо — ролка осеммилиметрова кинолента.

— Филмова?

— Да.

— А не видео?

— Не, кинолента.

— Какво е снимано на нея?

— Никой не знае.

Небето все още беше обгърнато от зимен мрак, когато магистрала А-3 се превърна в А-1 и светлините на Цюрих проблеснаха в далечината.

— Разкажи ми още за Китнър — помоли Мартин. — Всичко, което ти хрумне. Може би нещо за семейството му: не за Кабрера, а за официалното.

Коваленко въздъхна, преди да започне. Вече беше твърде уморен и му личеше.

— Има син, който един ден ще наследи компанията му. Както и дъщеря, която също работи като директор в компанията. Другите му две дъщери са омъжени — едната за лекар, а другата за художник. Съпругата му, както вече ти казах, е от испанска благородническа фамилия, братовчедка на крал Хуан Карлос.

— Благородниците се женят помежду си.

— Точно така.

Мартин също усещаше умора. Потърка бузата си и усети, че и неговата брада е набола. И двамата имаха нужда от бръснене, душ и почивка, но все още не можеха да си ги позволят.

— Жена му отдавна ли знае кой е той всъщност?

— Може би още от деня, в който са се запознали, а може би от момента, в който се е съгласил да бъде обявен за цар. Не знам. Нямам представа как разговарят помежду си такива хора, какво си казват и какво не си казват и вероятно никога няма да ги разбере. Доколкото мога да преценя, никога няма да се издигна чак дотам в обществото.

— А нещо друго в личен план? Откъде се познава с Алфред Нойс?

— Израснали са заедно в Швейцария. Бащата на Нойс е работел за бащата на Китнър и така и двамата влезли в бижутерския бизнес.

Мартин хвърли поглед на Коваленко и откри, че руснакът го наблюдава, както и преди. Гледаше как държи ръцете си на волана. Гледаше краката му, с които докосваше последователно педала за газта и спирачката.

— Нещо друго? — попита Мартин.

— Китнър имал син, който бил убит на десет години — почти неохотно отвърна Коваленко. — Станало е преди двайсет и няколко години. Тогава Китнър не бил толкова известен, колкото в момента, затова убийството не стигнало до първите страници на вестниците, но все пак съобщили за него в жълтата преса. Някакъв малолетен престъпник наръгал момчето по време на детски рожден ден в Париж.

— В Париж ли?

— Да, и то в парка „Монсо“. Същият, в който беше открит трупът на Алфред Нойс.

— Честно? — възкликна невярващо Мартин.

— Честно. И преди отново да си започнал да градиш хипотези, нека ти кажа, че дотук няма нищо друго, което да свързва двете престъпления, освен приятелството между Нойс и Китнър и мястото.

— Как е завършила тази история?

— Доколкото знам, убиецът така и не бил заловен.

— Каза, че синът на Китнър бил наръган. Ами ако ножът, откраднат от сейфа на Кюрте, е оръжието на убийството?

— Налучкваш.

— Да, но нали заедно с него са откраднали и филма?

— Е, и? — не разбра Коваленко.

— Убийството е извършено преди двајсет години, преди видеокамерите да станат популярни. Тогава хората са използвали кинокамери. Детските рождени дни били една от основните теми за домашни филми, повечето от които се заснемали на осеммилиметрова лента. Представи си, че някой е снимал детския рожден ден и неволно е заснел самото убийство? И че именно този филм е откраднат от сейфа? Така излиза, че Нойс и Китнър са притежавали както оръдието на убийството, така и филмово доказателство, и са ги скрили, а Кабрера е знаел за това.

„Боже мой!“, помисли си изведнъж Мартин. Ами ако именно филмът и ножът бяха „парчетата“? Нещата, до които Реймънд се беше опитвал да се добере през цялото време? Ако наистина беше така, това обясняваше и ключовете от сейфа. Ключове от сейф, в който се съхраняват ножът и филмът. Сейф, който можеше да е в Марсилия — защото нали Нойс беше спрял именно там, преди да отиде да се срещне с Кюрте в Монако?

Засега не разбираше как това се връзваше с останалите убийства... освен ако хората, убити на американския континент, не бяха пазили ключовете, в случай че нещо стане с Китнър, но така и не бяха информирани какви са тези ключове. Китнър е знаел, че Кабрера е убил сина му, но не е искал това да излезе наяве, ето защо го е изпратил в Аржентина и е запазил ножа и филмовото доказателство за убийството като застраховка, че никога няма да се върне.

Значи, ако ножът и филмът наистина бяха „парчетата“ — как го беше казал Реймънд? „Парчетата, които ще осигурят бъдещето.“ Какво ли бъдеще имаше предвид? И защо Кабрера беше извършил първото убийство преди двајсет години?

Мартин рязко се обърна към Коваленко.

— Следи мисълта ми. Преди двајсет години Александър Кабрера е бил на колко... тринајсет? Четиринајсет? Ами ако именно той е бил онзи малолетен престъпник?

— Излиза, че е убил собствения си брат — каза Коваленко с още по-голяма неохота.

— Е, и? Нали самият ти каза, че може би се опитва да убие собствения си баща?

— Не, Мартин. Аз казах, че Питър Китнър може би е бил цел на Реймънд Торн, а не на Александър Кабрера.

Коваленко го изгледа продължително и извърна поглед.

— Какво има, инспекторе? — попита Мартин.

Коваленко не отговори, а продължи да гледа встрани.

— Нека ти кажа какво има — притисна го Мартин. — Същото като преди. Вътрешно си убеден, че Реймънд и Кабрера наистина са един и същ човек. Но по някаква причина не искаш да си го признаеш.

— Прав си, Мартин — каза изведнъж Коваленко и отново се обърна към него. — Нека за момент да забравим за убийтия син на Китнър и да предположим, както казваш ти, че Александър Кабрера и Реймънд Торн наистина са едно и също лице. Да предположим също така, че именно Китнър, а не Алфред Нойс и останалите са били истинската му цел през цялото време. В такава ситуация безспорно си имаме работа със син, който се опитва да убие баща си.

— Нищо ново под слънцето.

— Да, наистина. Но проблемът в този случай е, че съвсем скоро въпросният баща трябва да стане следващият руски цар. Това изведнъж променя всичко, нали? Вече не става дума за опит за убийство в рамките на семейството, а за много сериозен проблем на държавната сигурност, който трябва да остане строго секретен, докато всичко не се разреши по един или друг начин. Ето защо не можехме да кажем истината на Ленар, а аз не можех да те оставя с него, за да не говорите за това. Искрено се надявам да ми влезеш в положението, Мартин. Карохме цяла нощ през снежната виелица, за да открием доказателство, че Ханс Лосберг е бил убит от същия човек, който екзекутира Дан Форд. Ако имаме късмет, можем дори да се сдобием с още един пръстов отпечатък.

— Защо просто не се снабдиш със съдебна заповед, която да задължи Кабрера да ти даде пръстови отпечатъци?

— Вчера по това време можеше и да успея. Но вчера сутринта аз все още не подозирах за съществуването на полицейското досие от Лос Анджелис, в което има пръстови отпечатъци от Реймънд Оливър Торн.

— А днес защо не можеш да го направиш?

Коваленко слабо се усмихна.

— Разликата е там, че от днес Кабрера официално е член на императорската фамилия. Това е един от проблемите с монархията. Полицията не може да накара краля, царя или някой от членовете на семейството му да даде пръстови отпечатьци. Поне докато не се снабди с неопровержимо доказателство, че е извършено престъпление. Ако трябва да предявя обвинение срещу него, не мога да си позволя никакво съмнение, че именно той е нашият човек.

Моргата на университетската болница в Цюрих, 7:15 сутринта

Ханс Лосберг. На четирийсет и една, с три деца. Както Коваленко беше отбелязал, също като него. Но не беше съвсем същото. Защото Лосберг беше мъртъв — заклан с оръжие, остро като бръснач. Беше убит като Дан Форд и Жан-Люк Вабр. Може би дори с по-голямо увлечение. Не, извършителят не беше оставил отпечатащи. Независимо от това Мартин и Коваленко си казаха всичко с един поглед — Реймънд беше идвал в Цюрих.

— Можем ли да видим и работното място на хер Лосберг? — попита Коваленко.

Младият дружелюбен инспектор Хайнрих Беелр от управлението на полицията в Цюрих, който им разказваше с подробности за престъплението, спря и кимна.

След петнайсет минути тримата вече бяха в просторното складово помещение на „Гросмюнстер Пресе“, голяма печатница на Царингештрасе, и преравяха чекмеджета с поръчки, като търсеха отпечатък от наскоро отпечатано меню или такова, което предстоеше да се печата. Нямаха представа какво меню точно търсят, но знаеха, че или трябва да е на руски, или поне да споменава семейство Романови.

Час по-късно търсенето им все още не се беше увенчало с резултат. Ситуацията ставаше още по-сложна от твърдото убеждение на Берта Рисмак — 53-годишната едра и определено недружелюбна управителка на печатницата, — че такова меню просто не съществува. Покойният Ханс Лосберг беше собственик на „Гросмюнстер Пресе“ и еднолично се занимаваше с продажбите на фирмата, при това от петнайсет години насам. И доколкото знаеше Берта Рисмак, през тези петнайсет години „Гросмюнстер Пресе“ никога не беше отпечатвала меню. Специализираха в бизнес документи — инвентарни списъци, бланки за писма, визитни картички, етикети и други подобни. Проблемът се усложняваше допълнително, защото Лосберг лично се беше занимавал с хилядите поръчки на фирмата, които се съхраняваха

на хартия по някаква негова собствена система и заемаха петнайсет шкафа с по четири чекмеджета всеки. Множество от тези поръчки не бяха подновявани от години, но той не си беше направил труда да ги извади или да ги отбележи по някакъв начин. Отгоре на всичко не бяха заведени по дата или предмет на дейност, а просто по азбучен ред. Все едно търсеха прословутата игла в купа сено, но в случая дори не знаеха в коя купа да търсят и дали в нея изобщо има игла. Но нямаха друг избор, освен да прегледат всичко. Процесът беше уморителен, а щяха да загубят ценно време, особено ако Реймънд беше намислил и още нещо.

След като се бяха ровили вече двацет минути, Мартин изведнъж си спомни какво му беше казал Коваленко за биографията на Кабрера; че е бил отгледан в Аржентина от сестрата на покойната си майка, някаква богата европейка. А щом е била европейка, защо е решила да отгледа племенника си в Южна Америка, дори да е можела да си го позволи? Той бързо отиде при Коваленко, който се беше навел над едно чекмедже.

— Коя е лелята на Кабрера? — попита тихо.

Коваленко вдигна поглед и видя, че инспектор Беелр съвестно преглежда една купчина папки недалеч от тях. После хвана Мартин под ръка и го заведе в един ъгъл на помещението, където можеха да разговарят на спокойствие.

До този момент полицията в Цюрих знаеше единствено, че Коваленко разследва убийствата на руски емигранти, извършени на територията на Франция и Монако. Той беше представил Мартин като свидетел по случая и беше обяснил какво точно търсят, но нищо повече. Не беше споменавал за Александър Кабрера.

— Не повдигай въпроса за Кабрера — каза той тихо, но твърдо. — Не искам Беелр да започне да разпитва за него и да стигне до ушите на Ленар. Разбираш ли?

— Коя е леля му? — повтори Мартин, без да му обръща внимание.

— Баронеса Марга дьо Виен, популярна и изключително влиятелна дама от висшето общество в Европа.

— И заможна, нали така каза?

— Повече от заможна.

— Това би обяснило чартърния самолет, който бяха изпратили на Реймънд, за да избяга от Лос Анджелис. Може да обясни и как стана така, че му издадоха удостоверение за смърт, изкараха го от болницата и вероятно го качиха на хеликоптер линейка, а в същото време взеха някакъв безименен труп от моргата и го изгориха в крематориума под неговото име. Но все пак не обяснява Аржентина и защо е отгледан именно там.

Двамата рязко вдигнаха поглед. Беелр ги доближаваше, придружаван от мъж на средна възраст с късо подстригана коса, облечен с печатарска престилка.

— Извинете, че ви прекъсвам. Това е Хелмут Водоа. Бил е близък приятел на Ханс Лосберг и го познава отдавна. Изглежда, преди Лосберг да поеме фирмата, самият той е работил като печатар. Дори след това от време на време изпълнявал по някоя поръчка за удоволствие, особено ако поръчаният тираж е бил по-малък. Така че не е невъзможно вашето меню да е отпечатано лично от него.

— Тук, с машините на фирмата?

— Не — отвърна Водоа. — Той си имаше собствена малка преса вкъщи.

Цюрихбергштрассе 257, 10:15 сутринта

Максин Лосберг ги посрещна на вратата на малкия апартамент на пресечка и половина от зоопарка в Цюрих. Четирийсетгодишната вдовица на Ханс Лосберг очевидно все още беше в шок и не можеше да повярва какво се е случило. Успокояваше я единствено присъствието на Хелмут Водоа, приятеля на съпруга ѝ, и тя го държа за ръката през цялото време, докато бяха там.

Инспектор Беелр внимателно и деликатно ѝ обясни, че търсят информация, която да им помогне да заловят убиеца на съпруга ѝ. Попита я дали не знае за някоя частна поръчка, с която той се е занимавал наскоро. Може би дори безплатна, като услуга на някой приятел?

— Ја — отвърна тя и ги поведе по един тесен коридор.

В дъното му се намираше стаята, в която Лосберг беше държал старомодната си ръчна печатарска преса и кутиите с оловни букви. Миришеше на мастило. Вдовицата бързо отвори чекмеджетата едно по едно и се изненада, когато не откри нищо.

— Ханс винаги пазеше по едно копие от всичко, което печата — каза тя озадачено на немски.

Беелр преведе на гостите, после я попита:

— А какво точно печаташе?

— Eine Speisekarte.

— Меню — преведе бързо Беелр.

Мартин и Коваленко се спогледаха.

— За кого го печаташе? — попита Коваленко.

Беелр преведе, вдовицата на Лосберг му отговори на немски и той се обърна към тях.

— Бизнес съдружник, но тя не знае кой точно. Знае само, че трябвало да се отпечатаат точно двеста менюта. Нито повече, нито по-малко, а сигналните бройки трябвало да бъдат унищожени и наборът да бъде разпилян. Спомня си го ясно, защото съпругът ѝ го е споменал пред нея.

— Попитайте я дали знае кога е направена поръчката.

Беелр отново се обърна към жената, тя отговори и той им преведе:

— Не си спомня точно кога е направена поръчката, но съпругът ѝ направил сигнална бройка миналата седмица, а после отпечата самите менюта миналия понеделник вечерта. Тя искала да отидат на кино, но той не можел, защото бил започнал да печата. Бил много зает, защото поръчката трябвало да бъде изпълнена бързо.

Мартин и Коваленко пак се спогледаха. Форд и Вабр бяха убити рано в сряда сутринта. Вабр без проблеми можеше да е взел менютата от Лосберг във вторник.

— Какво имаше на менюто? — продължи да разпитва Коваленко. Беелр преведе въпроса и Максин Лосберг отговори. Не знаеше.

Някакъв човек беше дошъл в апартамента им в понеделник и тя го беше видяла съвсем за кратко, защото Лосберг го завел в задната стая. Повече не го видяла.

— Коваленко? — Мартин го докосна по лакътя и му направи знак да излезе в коридора. Когато вече не можеха да ги чуят, той се обърна към него. — Покажи ѝ ги.

— Какво да ѝ покажа?

— Снимките на Кабрера. Ако наистина е бил той, тя ще го разпознае веднага. И това ще е достатъчно основание да му поискаш пръстови отпечатыци.

Коваленко се поколеба.

— Да не би да те е страх, че ще се окажем прави?

Максин Лосберг седна на кухненската маса, а Коваленко отвори лаптопа си, седна до нея и изкара на екрана снимката на Александър Кабрера, която имаше от руското Министерство на правосъдието.

Мартин стоеше зад тях и гледаше над лявото рамо на Коваленко, а Беелр и Хелмут Водоеа стояха вдясно.

Коваленко щракна с мишката и на екрана се появи снимката на Кабрера, който се качваше в лимузина пред главната квартира на компанията си в Буенос Айрес. Руският детектив се обърна към Максин Лосберг.

— Не мога да кажа — отвърна тя на немски.

Коваленко щракна още веднъж и те видяха Кабрера с работен гащеризон и каска, който разглеждаше плановете, разпънати на

предния капак на пикапа някъде в пустинята.

Максин поклати глава.

— Nein.

Щрак.

Появи се още една снимка. Мартин не я беше виждал досега. Беше направена пред някакъв хотел в Рим и на нея се виждаше Кабрера, който стоеше до една кола и говореше по мобилния си телефон. Вдясно от него шофьорът беше отворил задната врата. Една много привлекателна млада жена с тъмна коса седеше на седалката и очевидно чакаше Кабрера да се качи при нея.

Мартин замръзна, когато я видя.

Максин Лосберг се изправи.

— Nein.

Това не беше човекът, когото беше видяла със съпруга си.

— Коваленко — намеси се рязко Мартин. — Увеличи я.

— Какво?

— Увеличи снимката. Искam да видя жената на задната седалка.

— Защо?

— Направи го, по дяволите!

Коваленко объркано се обърна да го погледне през рамото си. Беелр, Максин Лосберг и Хелмут Водое също го гледаха с учудване. В гласа на Мартин се преплитаха изумление, ярост и ужас. Коваленко отново се обърна към компютъра. Щрак. Жената на снимката се приближи и чертите ѝ станаха по-ясно различни.

— Дай пак — нареди Мартин.

Щрак. Лицето на жената изпълни целия екран. Беше снимана в профил, но нямаше съмнение коя е. Абсолютно никакво съмнение. Беше Ребека.

— Господи боже! — изръмжа Мартин, сграбчи Коваленко за яката и го повлече навън в коридора. — Защо не ми я показва, докато бяхме в Париж, по дяволите?!

— Какви глупости говориш?! Нали те попитах дали искаш да видиш още снимки и ти каза „не“?

— Откъде да знам, че имаш такава снимка?

Двамата влязоха в дневната. Мартин бутна Коваленко вътре, тресна вратата и го притисна към нея.

— Тъпо копеле! Значи следиш Кабрера навсякъде, но не знаеш с кого е?

— Пусни ме веднага — каза студено Коваленко.

Мартин се поколеба и отстъпи крачка назад. Беше пребледнял и трепереше от гняв.

Коваленко объркано се вторачи в лицето му.

— Какъв е проблемът, момичето ли?

— Това е сестра ми.

— Сестра ти ли?

— Имаш ли още снимки, на които Кабрера е с нея?

— Тук не. Но в основното досие в Москва сигурно има още пет-шест. Не успяхме да разберем как се казва или къде живее, защото той много я пази. Когато тя отсяда в хотел, Кабрера винаги поема сметката. Срещат се доста често. На нас това не ни се стори толкова важно.

— От колко време продължава?

— Следим го едва от няколко месеца, откакто разбрахме за Китнър. Не знам какво е ставало по-рано. — Коваленко се поколеба. — Какво сега, да не би да не си знаел, че тя си има гадже?

— Не. — Мартин прекоси стаята, после отново се върна при него. — Дай ми мобилния си телефон.

— Какво ще правиш?

— Ще ѝ се обадя и ще проверя къде е и дали е добре.

— Добре. — Коваленко бръкна в джоба си, извади мобилния си телефон и го подаде на Мартин. — Не се издавай. Не ѝ казвай защо се

обаждаш. Просто провери къде се намира и дали е добре. После ще решим какво да правим.

Мартин кимна, взе телефона и набра номера. Телефонът звънна четири пъти, после се чу запис на френски, който му обясняваше, че абонатът, с когото се опитва да се свърже, не вдига телефона или се намира извън обхват. Той затвори и набра друг номер. Телефонът звънна два пъти, после вдигна някаква жена.

— Домът на семейство Ротфелс.

— Ребека, моля. Обажда се брат й.

— Не е тук, мосю — отвърна жената с френски акцент.

— Къде е?

— С мосю и мадам Ротфелс и децата. Отидоха в Давос за уикенда.

— В Давос? — Мартин погледна към Коваленко, после отново се обърна. — Имате ли номера на мобилния телефон на мосю Ротфелс?

— Съжалявам, но не ми е разрешено да го давам.

— Много е важно да се свържа със сестра си.

— Съжалявам, мосю. Такова е правилото. Могат да ме уволнят.

Мартин се обърна към Коваленко.

— Какъв е твойт номер?

Коваленко му го каза и Мартин отново заговори по телефона:

— Ще ви дам моя номер. Моля ви, обадете се на мосю Ротфелс и го накарайте да каже на Ребека веднага да се свърже с мен. Ще се справите ли?

— Да, сър.

— Благодаря ви.

Мартин й продиктува номера, накара я да го повтори и отново й благодари. Все още беше като зашеметен. Идеята, че Ребека има любовна връзка с Кабрера, го изуми. Независимо от външния й вид, новите дрехи, чуждите езици, които беше научила толкова бързо, и светския й опит, за него тя си оставаше едно малко дете, което едва се беше възстановило от тежка болест. Да, в някакъв момент тя трябваше да навлезе в живота и да се запознае с мъжете. Но защо точно Кабрера? Къде се бяха запознали? Шансовете да се разминат случайно по улицата клоняха към нулата, но все пак се беше случило.

— Любопитно — обади се тихо Коваленко. — През цялото време сме разполагали с необходимата информация, но нито един от двама

ни не можеше да предположи. Любопитно е, че сестра ти е точно в Давос през този уикенд.

— Смяташ ли, че Кабрера е с нея?

— Китнър ще бъде именно в Давос, където ще бъде направено официалното изявление.

— А ако той преследва Китнър... — Мартин млъкна, защото нямаше нужда да довършва. — Колко далеч е Давос от тук?

— Ако не вали повече, на два часа път с кола.

— Ами да тръгваме тогава.

— Ами да тръгваме.

Давос, Швейцария, вила „Енкрацер“, петък, 17 януари, 10:50 сутринта

Царевич Питър Михайлович Романов Китнър се пробуди от дълбок сън, дори необичайно дълбок, все едно бе упоен. Но предишният ден беше дълъг и изпълнен с емоции, та по-скоро беше от умората.

Той седна в леглото и се огледа. В отсрещния край на стаята имаше голям прозорец, пред който беше дръпната лека завеса, но оставаше достатъчно светлина, за да се види, че помещението е просторно, изпълнено със старинни мебели, удобно и уютно във всяко отношение. За разлика от повечето хотелски стаи тук таванът беше висок, с открити греди, и той се почуди какво ли беше това място. После си спомни, че докато пътуваха в колоната от лимузини през Париж към хеликоптерите, които ги очакваха на летището, полковник Мурзин му каза, че отиват в частна вила над Давос. Щели да бъдат в безопасност, защото тя представлявала истинска крепост, построена през 1912 г. за един немски оръжеен производител — с охранявана порта и осемкилометрова алея през гората.

Именно там щяха да го откарат, по-късно през деня щяха да доведат и семейството му, а същата вечер щеше да пристигне и Павел Гитинов, руският президент, за да обсъдят подробностите по обявлението, което Гитинов трябваше да направи пред политическите и финансовите лидери, събрани на Световния икономически форум.

Китнър отметна завивките и стана, все още замаян от съня. Канеше се да влезе в банята, когато на вратата остро се почука и полковник Мурзин влезе в стаята, облечен в официален костюм.

— Добро утро, царевич. Съжалявам, но имам лоши новини.

— Какво има?

— Великата княгиня Катерина, майка ѝ и синът ѝ, княз Сергей, заедно с телохранителите им... В апартамента им в Париж е избухнал пожар. Пламъците им попречили да напуснат последния етаж.

— И...

— Всички са мъртви, сър. Съжалявам.

Китнър остана като зашеметен, помълча и накрая се обърна към Мурзин.

— Президентът Гитинов знае ли?

— Да, сър.

— Благодаря.

— Желаете ли помощ при обличането, сър?

— Не, благодаря.

— Очакват ви след дваисет минути, сър.

— Очакват ли ме? Къде? Защо?

— На долния етаж, сър. Имате среща в библиотеката.

— Каква среща?

Изобщо не можеше да се сети.

— Според мен вие сте я поискали, сър.

— Какво съм поискал?

— Частна среща между вас, баронеса дьо Виен и Александър Кабрера.

— Те са тук? В сградата?

Новината подейства на Китнър като нож между ребрата.

— Замъкът е нает от баронесата за уикенда, сър.

— Веднага ме свържете с кабинета ми.

— Опасявам се, че е невъзможно, сър.

— Защо?

Китнър беше обзет от страх, но се постара да не го показва.

— Заповед, сър. Царевич не бива да установява контакт с лица извън вилата до утре, когато ще бъде направено официалното обявление.

Страхът на Китнър се превърна първо в учудване, а после в ярост.

— И кой е издал тази заповед?

— Президентът Гитинов, сър.

„Клем, обажда се Никълъс. Много е важно. Обади ми се на този номер веднага щом можеш.“

Мартин продиктува на лейди Клем номера на мобилния телефон на Коваленко и затвори.

По магистралата пътят от Цюрих до Давос беше малко повече от 145 километра и при обичайни обстоятелства щеше да им отнеме около два часа, както беше казал Коваленко. Но обстоятелствата не бяха съвсем обичайни и времето нямаше нищо общо с това. Световният икономически форум редовно привличаше тълпи, понякога войнствено настроени, от активисти на антиглобализацията, най-вече младежи, които протестираха срещу световната икономическа тирания на богатите и могъщи държави и корпорациите, които според тях ги финансираха. Затова магистралите, жп линиите и дори планинските пътеки бяха блокирани от многобройни отряди на швейцарската полиция.

Инспектор Беелр от управлението в Цюрих беше дал на Коваленко пропуск, но го беше предупредил, че не може да гарантира за действието му в такава сложна и враждебна обстановка. Коваленко все пак беше взел пропуска и беше благодарил както на него, така и на Максин Лосберг и Хелмут Водоев за съдействието им. После потеглиха с мерцедеса, като зад волана седеше Мартин.

Когато излязоха от Цюрих, минаваше единайсет и времето се беше оправило — по небето имаше само пухкави облачета, а яркото слънце бързо изсушаваше магистралата. Алпите, покрити със сняг, блестяха в далечината.

Коваленко хвърли поглед на Мартин, който сигурно мислеше за сестра си и как се беше оказала с мъж като Александър Кабрера. Беше толкова невероятно съвпадение, че накара Коваленко да се замисли за руската идея за судьба, или орис. Тя беше дълбоко вкоренена в руската психика, но самият Коваленко винаги я беше приемал с едно наум, като суеверие от друга епоха, в което човек можеше да избира дали да вярва, или не в зависимост от обстоятелствата. Но ето, неговата

собствена съдба вече беше плътно преплетена с живота на този американец, когото беше видял за пръв път преди няколко дни в един парк в Париж. Само няколко дни по-късно те пътуваха в една и съща кола, на стотици километри от Париж, устремени към една и съща цел, а сестрата на този човек вече го интересуваше почти толкова, колкото и основният му заподозрян за убийствата Александър Кабрера. Ако това не беше съдба, какво?

Мислите на Коваленко внезапно бяха прекъснати от чуруликането на мобилния му телефон и той забеляза как рязко го погледна Никълъс Мартин. Коваленко го извади от джоба си и отговори на руски:

— Да?

Мартин го наблюдаваше напрегнато, защото беше сигурен, че се обажда или Ребека, или лейди Клем, и чакаше да вземе телефона от ръката му. Коваленко обаче продължи разговора на руски. Мартин го чу да казва думите „Цюрих“, „Давос“ и „царевич“, но не разбра нищо друго. Най-сетне Коваленко затвори и мълча дълго, преди да се обърне към него.

— Прехвърлиха ме на друг случай.

— Какво? — повика невярващо Мартин.

— Заповядаха ми да се върна в Москва.

— Кога?

— Веднага.

— Защо?

— Човек не задава такива въпроси. Заповедите са, за да се изпълняват.

Телефонът звънна. Коваленко се поколеба, но отговори.

— Да — каза на руски, после премина на английски. — Да? — Накрая подаде телефона на Мартин. — За теб е.

Давос, хотел „Щайгенбергер Белведере“

— Никълъс, обажда се Клем, чуваш ли ме?

Лейди Клемънтайн Симпсън беше в козметичния салон на луксозния хотел. Косата ѝ беше навита на ролки, а две жени едновременно работеха по маникюра и педикюра ѝ. Телефонът ѝ беше оставен на плота до нея и тя говореше в миниатюрното микрофонче.

— Да — отвърна Мартин.
— Къде си?
— По пътя от Цюрих към Давос.
— Давос ли? Че аз съм там. В хотел „Щайгенбергер Белведере“.
Баща ми ще участва във форума. — Тя рязко сниши глас. — Как се измъкна от Париж?

Мартин не обърна внимание на въпроса.

— Клем, Ребека там ли е?

— Да, но не сме се виждали.

— Можеш ли да се свържеш с нея?

— Довечера ще вечеряме заедно.

— Не — каза рязко Мартин. — Веднага, възможно най-бързо.

— Никълъс, по гласа ти усещам, че нещо не е наред. Какво има?

— Ребека се среща с един мъж на име Александър Кабрера.

Лейди Клем дълбоко въздъхна и завъртя очи.

— Ох, започна се.

— „Ох, започна се“ ли? Какво означава това?

Сигналът за момент прекъсна, заменен от остро прашене.

— Клем, чуваш ли ме? — повиши глас Мартин.

Линията се изчисти.

— Да, Никълъс.

— Опитах се да се обадя на Ребека по мобилния телефон, но никой не отговаря. Имаш ли някакъв мобилен на семейство Ротфелс?

— Не.

— Клем, възможно е Кабрера да е някъде с тях.

— Естествено, че е с тях. Той е началникът на Жерар Ротфелс.
Наели са вила заедно тук за уикенда.

— Началник? — повтори изумено Мартин.

Ето как се бяха запознали Кабрера и Ребека. Той знаеше, че Ротфелс управлява европейския клон на някаква международна компания от офиса си в Лозана, но никога не му беше хрумвало да попита за кого точно работи.

— Клем, слушай ме внимателно — каза той. — Кабрера не е такъв, за какъвто го мисли Ребека.

— Какво искаш да кажеш?

— Той... — Мартин се поколеба, докато търсеше подходящите думи. — Той може би е свързан по някакъв начин с убийството на Дан

Форд. Както и с убийството на още един човек вчера, в Цюрих.

— Никълъс, това е абсурдно.

— Повярвай ми, не е.

Клем изведнъж се обърна към жените, които я обслужваха.

— Дами, бихте ли ме извинили за момент? Разговорът е личен.

— Клем, какво правиш, по дяволите?

— Проявявам учтивост. Не обсъждам семейни проблеми пред непознати, ако е възможно.

Козметичките се усмихнаха вежливо и се отдалечиха, за да оставят Клем сама.

— Какви семейни проблеми? — попита той.

— Никълъс, не бива да ти го казвам, защото Ребека искаше да те изненада, но при така създадените обстоятелства трябва да знаеш нещо. Ребека не просто се вижда с Александър Кабрера, но ще се омъжва за него.

— Ще се омъжва?

По линията отново се чу прашене и сигналът започна да се разпада.

— Клем? Клем! — развика се Мартин. — Чуваш ли ме?

Този път нямаше отговор. Връзката прекъсна.

Вратата се отвори и полковник Мурзин въведе царевич Питър Китнър Михайлович Романов в библиотеката на вила „Енкрацер“.

Баронесата седеше на едно кожено канапе до тежката дъбова маса в центъра на помещението. Александър Кабрера стоеше до голямата каменна камина и гледаше през прозореца, от който се откриваше зашеметяваща гледка към долината на Давос. Китнър го виждаше за пръв път от години насам, но дори след пластичната операция можеше да го разпознае навсякъде ако не по друго, то поне по непримиримо арогантното му поведение.

— *Спасибо*, полковник — каза баронесата на руски.

Мурзин кимна и излезе, като затвори вратата зад гърба си.

— *Доброе утро, царевич*.

— *Доброе утро* — отвърна той предпазливо.

Баронесата беше облечена в делови костюм с панталон от коприна в бледожълто и бяло. Китнър знаеше, че това са нейните цветове, но облеклото ѝ все пак му се стори странно за Алпите посред зима. Носеше диамантени обици и огърлица от изумруди. И на двете си китки имаше златни гривни. Черната ѝ коса беше вдигната на кок на тила, почти в ориенталски стил, а зелените ѝ очи блестяха — не в онова чувствено и изкусително зелено, което си спомняше от миналото, а по-скоро в змийско зелено: остро, пронизващо и коварно.

— Какво искате от мен?

— Ти самият поиска среща с нас, царевич.

Китнър погледна към Александър до прозореца. Не беше помръднал от мястото си. Продължаваше да гледа навън както в началото на разговора. Китнър пак се обърна към баронесата.

— Ще попитам отново — какво искате от мен?

— Искам да подпишеш нещо.

— Да подпиша?

— Документ, подобен на онзи договор, който накара нас самите да подпишем преди толкова много години.

— Вие нарушихте този договор.

— Времето и обстоятелствата променят всичко, царевич.

— Седни, татко — каза изведнъж Александър, извърна се от прозореца и пристъпи към него.

Очите му бяха черни като нощта, но криеха същата заплаха като очите на баронесата.

— Защо ФСО се подчинява на вас? Нали съм царевич?

— Седни, татко — повтори Александър, като този път посочи към един голям стол с кожена тапицерия.

Китнър се поколеба, но най-накрая седна. На масата беше поставена тънка папка с кожена подвързия. До нея лежеше продълговата правоъгълна кутия, опакована с шарена хартия за подаръци — същата, която Александър беше внесъл със себе си в хотел „Крийон“ в Париж.

— Отвори кутията, татко — нареди тихо Александър.

— Какво има вътре?

— Отвори я.

Китнър бавно се пресегна, взе кутията и за момент я задържа в ръцете си, без да я отваря. Умът му препускаше. Как да се свърже с Хигс и да повика помощ? Как да предупреди семейството си да избяга от телохранителите на ФСО? Как да избяга от тук? През коя врата, по кой коридор, по кое стълбище? Не знаеше как се беше стигнало дотук, нито как двамата бяха успели да установят контрол над Мурзин и хората му. Изведнъж му хрумна, че телохранителите му може би изобщо не бяха от ФСО, а скъпоплатени наемници.

— Отвори я, царевич — обади се и баронесата.

Гласът ѝ беше мек и изкусителен — не я беше чувал да говори така от трийсет години.

— Не.

— Искаш ли да я отворя вместо теб, татко? — попита Александър и пристъпи напред.

— Не, сам ще се справя.

Сър Питър Китнър Михайлович Романов, рицар на Британската империя, царевич на Русия, с треперещи ръце развърза панделката и разопакова шарената хартия. Показа се продълговата кутия от червено кадифе.

— Продължавай, татко — обади се насърчително Александър. — Виж какво има вътре.

Китнър вдигна поглед към тях.

— Аз знам какво има вътре.

— Отвори я тогава.

Китнър дълбоко въздъхна и отвори кутията. В бялата коприна лежеше дълъг испански старинен нож със сгъваемо острие, с рогова дръжка с медни инкрустации.

— Вземи го.

Китнър погледна първо към Александър, а после към баронесата, преди да отговори.

— Не.

— Вземи го, Питър — нареди предупредително баронесата. — Или да накарам Александър да го направи вместо теб?

Китнър се поколеба и бавно протегна ръка към ножа. Пръстите му обхванаха дръжката и той го извади от кутията.

— Натисни бутона, татко — заповяда Александър.

Стоманата проблесна, когато острието изскочи. Беше гладко полирано и широко в основата, но бързо се стесняваше до върха, където беше тънко като игла. Режещият ръб беше дълъг поне 13 сантиметра и остър като бръснач.

Беше същият нож, с който Александър беше убил сина му Пол. Китнър никога не го беше докосвал, не го бе държал в ръка. Дори тогава, преди толкова много години, когато Алфред Нойс беше настоявал да му го покаже. Беше прекалено истински, прекалено ужасен. Беше го виждал един-единствен път на екрана, когато Нойс го беше накарал да изгледа филма, за да стане свидетел на убийството със собствените си очи.

А сега същото смъртоносно оръжие, откраднато от убития Фабиен Кюрте, беше в ръцете му. Цялото му същество отведнъж се изпълни с омраза и отвращение. Стиснал отворения нож в ръка, той свирепо вдигна очи към убиеца на Пол — към другия си син, Александър, сам той дете в деня на убийството.

— Ако искаше да ме убиеш, татко — Александър внезапно пристъпи напред и взе ножа от ръката му, — трябваше да го направиш отдавна.

— Той не те уби, защото не можеше да го направи, скъпи мой — усмихна се жестоко баронесата. — Нямахте нито силата, нито куража за това. От такъв човек не може да излезе добър цар.

Китнър я изглежда вторачено.

— Това е същият нож, с който си убила онзи човек в Неапол преди всичките тези години, нали?

— Не, татко, не е същият — намеси се уверено Александър, като по този начин показва, че между него и баронесата няма никакви тайни. — Баронесата искаше нещо по-елегантно. Нещо по-подходящо за...

— ... царска особа — довърши тя вместо него, сетне погледна към папката с кожена подвързия, оставена на масата. — Отвори я, царевич, и прочети какво пише вътре. После подпиши.

— Какво има вътре?

— Документ за абдикацията ти.

— Абдикация? — повтори Китнър с изумление.

— Да.

— И в полза на кого ще абдикирам?

— Познай — каза баронесата.

Очите ѝ се стрелнаха към Александър.

— Какво? — попита Китнър, а в гласа му прозвуча ярост.

— Той е първородният ти син — обясни тя. — Пряк наследник на трона.

Китнър внезапно се изправи.

— Никога!

Слепоочията му пулсираха, а челото му блестеше от пот. Той изгледа първо баронесата, а после Александър.

— По-скоро ще се срещнем в ада!

— Както знаеш, съпругата и децата ти са под охраната на ФСО — каза спокойно Александър, затвори ножа и го прибра в кутията. — А ФСО изпълняват заповеди. Царевич трябва да бъде охраняван дори от собственото си семейство.

Китнър се извърна към баронесата. Реалността надхвърляше най-ужасните му кошмари.

— Свързала си се с Гитинов?

Баронесата кимна едва забележимо.

— Как?

— Всичко е просто една шахматна партия, царевич.

Александър приседна на подлакътника на фотьойла. Заради особеното осветление в библиотеката и начина, по който седяха, приличаха на герои от старинен портрет.

— Полковник Мурзин вече те е информирал за трагичната кончина на великата княгиня Катерина — каза тихо Александър, — както и на нейната майка и княз Сергей. Рано тази сутрин в апартамента им в Париж е избухнал пожар.

— Ти си бил — просъска Китнър.

Насилието продължаваше да се вихри около този човек.

— Княз Сергей беше единственият друг възможен претендент за трона. Освен ако не броим и принц Димитрий. Но той вече няма значение. Когато се съгласи с волята на триумвирата и те представи като истинския царевич, той сам излезе от играта завинаги.

— Нямаше нужда да ги убиваш!

Баронесата се усмихна.

— С обявяването на Александър за царевич княгиня Катерина щеше да бъде силно разстроена. Тя беше силна, властна и арогантна

жена, но в Русия все още ѝ се възхищават. Щеше да повдигне въпроса за Анастасия и да заяви, че ти, а следователно и ние не сме нищо повече от незаконни претенденти за трона. И въпреки всички представени доказателства населението на страната щеше да застане на нейна страна. А сега тази възможност просто е елиминирана.

Китнър отново се изправи рязко.

— Няма да абдикирам!

— Опасявам се, че ще се наложи да го направиш, Пьотр Михайлович Романов — каза баронесата, отново с предишния си мек и изкустителен глас. — В името на семейството си и в името на Русия.

Отвън се разнесе трясъкът на автомобилни врати. Александър го чу и се обърна, а Китнър забеляза миниатюрния микрофон в ухото му. Някой му докладваше, а той слушаше. После се обърна към тях.

— Първите ни гости пристигнаха, татко. Сигурно си любопитен кои са. Заповядай.

Александър се изправи и посочи към прозореца.

Бавно, като насън, Китнър се изправи и прекоси помещението. На покрития със сняг паркинг пред вилата бяха спрени три черни лимузини. Хората на Мурзин, облечени в тъмни костюми и черни палта, стояха до тях и гледаха към алеята. Тогава се показа и четвърта лимузина. Зад нея се движеше бронирана кола, а на предния ѝ капак се развяваше руският национален флаг. Лимузината обиколи двора и спря точно под прозореца. Хората на Мурзин веднага я доближиха и отвориха вратите. Няколко секунди не се случи нищо, после от колата слязоха последователно Николай Немов, кметът на Москва, маршал Игор Головкин, министърът на отбраната на Руската федерация, и един висок мъж с брада и расо — Григорий II, патриархът на руската православна църква.

— Не е само президентът Гитинов, татко. Те също очакват да подпишеш абдикацията. Затова са дошли.

Китнър беше толкова зашеметен, че беше изгубил способността си да разсъждава. Съпругата, синът и дъщерите му бяха арестувани от войниците на Мурзин. Хигс и всяка възможна помощ, която можеше да му осигури той, също бяха извън играта. Ножът и филмът вече не бяха у него. Не му беше останало нищо.

— Ти не си достатъчно силен за цар — каза баронесата. — Александър обаче е.

— Затова ли го накара да убие сина ми? За да го докаже?

— Човек не може да ръководи една нация, ако се страхува от кръв по ръцете си. Нали не искаш да ти го докаже отново?

За момент Китнър я изгледа вторачено: лицето ѝ, роклята ѝ, бижутата ѝ, призрачното спокойствие, с което го заплашваше със смърт. Движещата я сила беше отмъщението, мрачно и жестоко — същият импулс, който я беше накарал да постъпи така сурово и отвратително с младежа от Неапол, който я беше изнасилил. Сега той осъзна, че тя е планирала всичко от десетилетия насам, като е залагала на хода на историята и се е подготвяла за онзи бъдещ ден, когато, стига тя да изиграеше ходовете си правилно, Александър — нейният Александър — можеше да стане цар на Русия. А това за нея щеше да бъде най-сладкото отмъщение.

Ето защо накрая, въпреки всички усилия на великата княгиня Катерина, всичките ѝ манипулации, приятелства и съюзи, които беше изковала, тя просто се беше оказала недостатъчно информирана и недостатъчно жестока, за да се съревновава с баронесата. И заради това тя самата, майка ѝ и синът ѝ, когото така обожаваше, бяха мъртви.

Китнър изведнъж осъзна мащабите на собствената си безпомощност. Беше затворник, заложник и жертва в едно. Нещо повече — сам беше стигнал дотук. Тъй като се страхуваше да разкрие самоличността на Александър на семейството си, не искаше да изправи единия си син на съд заради убийството на другия и се боеше за живота на останалите си деца, той сам беше предложил да сключи онзи договор, за да си спечели свободата. И в крайна сметка съпругата и децата му се бяха оказали заложници на войниците на Мурзин, а семейството му щеше да науча за съществуването на Александър по най-неприятния начин — от медиите, заедно с целия останал свят.

Синът му Пол, Алфред Нойс, Фабиен Кюрте, великата княгиня Катерина, синът и майка ѝ, жертвите в Америка... и колко ли още хора бяха убити заради него? Той отново се замисли за войниците на Мурзин, които държаха семейството му за заложници. Какви заповеди бяха получили? Той не можеше да понесе мисълта, че някой от любимите му хора ще бъде наранен или дори убит. Погледна към Александър, а после към баронесата. И двамата го гледаха еднакво сурово. По лицата им се четеше изражение на студен, пресметлив

триумф. Ако беше имал някакви съмнения по-рано, сега те се разсеяха напълно. Вече знаеше, че са способни на всичко.

Китнър бавно се извърна от прозореца и седна на мястото си, за да прочете заповедта за абдикация. Когато свърши, още по-бавно взе писалката и я подписа.

Струваше му се немислимо Ребека да се омъжи за Александър Кабрера. Но пък атаките срещу Световния търговски център и Пентагона също бяха немислими за всички американци, преди да се случат. Значи всичко беше възможно.

Настъпил педала за газта почти докрай, защото мерцедесът вече летеше по суха пътна настилка, Мартин хвана изхода от магистрала А-13 за Ландкварт и Давос. През последните няколко километра пет-шест пъти се беше опитвал да се свърже с лейди Клем по мобилния ѝ телефон, но всеки път чуваше само предварително записаното съобщение, че абонатът не отговоря или няма покритие.

— Спокойно — обади се Коваленко. — Кабрера може да не е онзи, за когото го смяташ.

— Ти и преди така каза.

— Пак го казвам.

Мартин откъсна очи от пътя и го изгледа.

— Затова ли все още си тук, вместо да ми наредиш да карам към Цюрих, където да хванеш първия самолет за Москва? Защото Кабрера може би не е Реймънд?

— Внимавай!

Мартин върна очи на пътя. Точно пред тях имаше дълга опашка от спрели превозни средства. Той скочи на спирачката, като успя със свирене на гуми да спре мерцедеса на сантиметри от стоповете на един черен нисан.

— Какво става? — попита, като оглеждаше спрените коли.

— Демонстранти — или са за свободата на словото, или са от Черния блок. Сбирщина анархисти — обясни Коваленко.

Между колите към тях изведнъж се втурна тълпа от протестиращи антиглобалисти. Повечето бяха млади и лошо облечени; мнозина носеха плакати с призови срещу Световния икономически форум, а други бяха с гротескни маски на световни политически и финансови лидери или черни скиорски маски, за да не се виждат лицата им.

Зад тях тичаше редица от швейцарски полицаи в пълно бойно снаряжение. Почти като един демонстрантите се обърнаха; последва канонада от хвърлени камъни. Мартин видя, че полицаите се заковаха на място и се скриха зад пластмасовите щитове. След миг четирима от тях пристъпиха напред. Бяха облечени в черно, на каските и противокуршумните им жилетки беше написано „POLIZEI“ и носеха малки пушки с къса цев.

— Сълзотворен газ! — изкрещя Мартин и погледна в страничното огледало.

Точно зад тях беше спрял голям камион, а зад него се виждаха и още автомобили. Други се бяха престроили в съседното платно, като се надяваха да ги изпреварят, и така напълно бяха блокирали пътя.

Изведнъж от нищото ревна полицейски мегафон:

— Разчистете района! Разчистете района!

Заповедта долетя на английски, а после на немски, френски и италиански.

Мартин погледна към Коваленко.

— Изкарай ми карта на местността на джи пи ес екрана.

Протестиращите бяха обградили мерцедеса и го използваха като прикритие, откъдето продължаваха да хвърлят камъни и крещяха на полицаите.

Секунди по-късно се чуха четири изстрела и към тях полетяха контейнери със сълзотворен газ, които се пръснаха около колата и напълниха всичко наоколо със задушаващ бял дим.

Мартин веднага спря климатика, включи мерцедеса на скорост и навъртя волана надясно. После натисна клаксона и излезе от колоната на дясното платно. Протестиращите се блъскаха в колата, като кашляха, давеха се и крещяха. Мартин натисна газта и джипът се втурна напред по най-вътрешното платно на магистралата право към полицаите.

— Ще трябва да използваме пропуски на Беелр — обърна се той към Коваленко. — Както и цялото ти влияние като служител на реда.

Пред тях неколцина от облечените в черно полицаи се откъснаха от редицата и запречиха пътя, като им махаха с ръце да спрат. Един от тях вдигна мегафона към устата си.

— Белият джип! Спрете на място!

Мегафонът изрева заповедта отново на немски, френски и италиански.

Мартин продължаваше напред, като не спираше да се оглежда за възможен изход. И тогава го видя. От шосето се отделяше тесен черен път, който завиваше настрани през замръзналото поле. Той завъртя волана към него. С подскачане мерцедесът бързо ускори по двата коловоза, които пресичаха открита ливада, покрита със сняг.

— От другата страна май има второкласно шосе — обади се Коваленко, който разглеждаше джи пи ес картата на таблото. — То заобикаля града, минава по един мост и отново се влива в главния път от другата страна.

— Виждам го! Дръж се!

Мартин намали скоростта, защото наближаваха една канавка. Мерцедесът премина през нея и подскочи от другата страна. Едва тогава забелязаха тесен канал точно пред себе си, в който течеше вода. Мартин инстинктивно ускори, после натисна спирачката и завъртя волана, като накара мерцедеса да се плъзне наляво, без да губи контрол върху четирите колела. Колата почти стигна до ръба на водата, остана там за миг и подскочи обратно. Мартин даде газ.

— Ето го моста! — извика Коваленко.

— Видях го!

Мостът беше стар и нисък, построен от дърво с метални подпори, и се намираше на стотина метра пред тях. Мартин настъпи газта. Минаха пет секунди, после десет. Когато достигнаха до моста, се движеха със 130 километра в час. В този миг обаче над главите им се разнесе могъщ рев. Подмина ги сянка и миг по-късно видяха над себе си един хеликоптер на швейцарската армия. Той слезе ниско, почти до земята, и ги задмина, после рязко се завъртя и спря над пътя точно пред тях.

Мартин светкавично настъпи спирачките и джипът спря на не повече от двајсет метра пред него. Вратите на хеликоптера се отвориха в същия миг и десетина командоси от швейцарската армия наизскачаха навън и се затичаха към тях, стиснали автомати в ръцете си. Точно в този момент мобилният телефон на Коваленко зазвъня.

— Что теперь? — измърмори той.

— Вдигни го — настоя Мартин.

Коваленко включи телефона, каза „Да“ на руски и после вдигна очи към спътника си.

— За теб е.

— Кой се обажда?

Коваленко сви рамене.

— Някакъв мъж.

После бързо му подаде телефона. Командосите почти бяха достигнали колата. Мартин вдигна телефона към ухото си.

— Да? — каза объркано.

— Добър ден, мистър Мартин. — Гласът беше мек, с лек френски акцент. — Обажда се Александър Кабрера.

Мартин закри телефона с ръка и невярващо погледна към Коваленко.

— Кабрера!

— Предлагам ти да поговориш сериозно с него.

Коваленко го изгледа сурово, после демонстративно остави своя „Макаров“ на пода и излезе от колата, за да посрещне командосите с вдигнати ръце.

Вила „Енкрацер“, по същото време

Александър Кабрера стоеше с мобилен телефон в ръка до прозореца на малък кабинет на горния етаж над библиотеката, в която баща му беше абдикирал от руския трон. Точно под себе си виждаше екипите, които почистваха снега, паднал през нощта, за да дадат възможност на гостите спокойно да се разхождат по сложната мрежа от пътеки през гората, с която вилата толкова се гордееше.

— Мистър Мартин, обаждам ви се, защото разбрах, че сте се опитвали да се свържете с Ребека.

— Да. Бих искал да говоря с нея, моля.

Мартин произнасяше думите спокойно и премерено, като се опитваше да не обръща внимание на факта, че до прозореца на колата му стоеше швейцарски командос, въоръжен с лека картечница. Отляво се виждаше и Коваленко, обграден от войници, който все още стоеше с вдигнати ръце и разговаряше с командващия офицер. Мартин забеляза, че с жест му поиска разрешение да бръкне в джоба на палтото си. Офицерът кимна и Коваленко внимателно извади оттам пропуска, с който ги беше снабдил инспектор Беелр.

— Опасявам се, че тя излезе на разходка с децата на семейство Ротфелс, мистър Мартин — обясни Кабрера, самата любезност.

Мартин се помъчи да различи нещо познато, някаква фраза или интонация. Трябваше да накара Кабрера да поговори още малко.

— В момента пътувам към Давос. Много бих искал да видя Ребека, когато пристигна. Можете ли да...

— Мога ли да те наричам Никълъс? — прекъсна го Кабрера.

— Добре.

Александър се извърна от прозореца и отиде до едно голямо писалище. Точно в момента баронесата беше на долния етаж в една трапезария, където обядваше заедно с кмета на Москва, министъра на отбраната и патриарха и с подробности им разказваше какво благородство беше проявил Питър Китнър, като беше подписал абдикацията си в името на Русия, и с какво нетърпение щеше да се присъедини към тях още довечера, когато във вилата щеше да пристигне и президентът Гитинов.

— Доколкото разбрах — продължи той, — Ребека, както се казва, е „изплюла камъчето“ и ти си разбрал, че двамата с нея планираме да се оженим.

— Да.

— Не исках да създавам скандал, Никълъс, нито пък да проявявам грубост, но нашите отношения са твърде дискретни още от самото начало по някои твърде комплексни причини.

Мартин не чуваше нищо познато в начина на изразяване на Кабрера. Може би той наистина беше луд. Може би Коваленко беше прав и Кабрера изобщо не беше Реймънд.

— Защо не дойдеш във вилата, Никълъс? Така не само ще видиш Ребека, но ще имам и възможността да се запозная с теб. Ела да вечеряш и остани до утре, моля те. Ще имаме много интересна компания.

Мартин видя как Коваленко кимна на командира на швейцарската армия, после двамата си стиснаха ръцете, командосите сваляха оръжието и руският детектив пое към колата.

— Казва се вила „Енкрацер“ — обясни Кабрера. — Всеки жител на Давос може да те упъти. Ела до портала, аз ще ги предупредя да те пуснат. С голямо нетърпение очаквам да се срещнем.

— Аз също.

— Чудесно. Значи ще се видим довечера.

Кабрера прекъсна връзката. Нямаше дори „Довиждане“. Просто учтива покана за вечеря. Последното, което Мартин беше очаквал.

Петък, 17 януари, 4:10 следобед

Дългите следобедни сенки се плъзгаха над долината, когато Мартин зави по главната улица на Давос и намали скоростта, защото настигна дълга опашка от таксито и лимузини. По тротоарите се тълпяха мъже и жени с делови костюми и палта, които разговаряха помежду си или по мобилните си телефони и, изглежда, не обръщаха внимание нито на снега под краката си, нито на полицейските патрули, нито дори на войниците с барети и леки картечници. Изглежда, никой никъде вече не беше в безопасност, дори най-богатите и влиятелни хора, изолирани от всички в едно курортно селище в швейцарските Алпи.

Бяха приели въоръжените патрули като неизменна част от живота си и бяха готови да живеят с опасността.

Един полицаи от Давос им обясни как да стигнат до вилата:

— Карайте седем километра извън града, после ще видите каменна пирамида. Трябва да завиете надясно покрай нея. Няма как да я пропуснете, скалата е висока трийсет метра. На входа на алеята ще има и две бронирани коли, пълни с командоси.

— А как ще обясниш моето присъствие? — поинтересува се Коваленко, докато Мартин си пробиваше път през натоварения трафик.

Руснакът може и да беше получил заповед да се върне в Москва, но нито ѝ обръщаше внимание, нито говореше за нея.

— Аз съм поканен на гости у Кабрера, а ти пътуваш с мен. Би било невъзпитано да не покани и двама ни.

Коваленко леко се усмихна и погледна навън. След няколко минути излязоха от оживеното селище и потънаха в дълбоките сенки на иглолистна гора, а после все така бързо навлязоха в красивата долина, сякаш излязла от пощенска картичка. Високо от двете им страни се издигаха покрити със сняг алпийски върхове с имена като Пица, Якобсхорн, Парсен и Шацалп.

4:40 следобед.

Разтопеният сняг започваше да замръзва по шосето. Скоро щеше да се превърне в коварен, почти невидим черен лед.

Мартин отпусна газта, после хвърли поглед към Коваленко. Руснакът млъкна и гледаше през прозореца и Мартин се досети, че е притеснен. С отказа си да се върне в Москва, както му бяха заповядали, той се поставяше в трудна ситуация, която щеше да става все по-деликатна с времето. Въпросът беше защо изобщо го прави. Дали наистина дълбоко в себе си не беше убеден, че Кабрера наистина е Реймънд, а не обратното, както твърдеше постоянно? Или просто не беше сигурен и не му се искаше да е дошъл толкова близо, без да провери лично? Или... се дължеше на тайния му план? Дали не работеше за някой друг или с някой друг? Някой толкова важен, че заради него да рискува да загърби заповедите, които бяха издали собствените му началници?

Изведнъж му хрумна и още нещо. Мартин не можеше да си обясни защо по-рано не се е досетил за него.

— Лондон — каза той рязко и погледна Коваленко. — Кога трябваше да обявят кой всъщност е Китнър и че ще става цар? В деня, когато получи рицарско звание, или на следващия ден...

— Не. Новината беше прекалено важна, за да я изтърсят по същото време. Канеха се да го обявят след няколко седмици.

— След няколко седмици?

— Да.

Мартин го изглежда вторачено.

— На 7 април?

— Да.

— В Москва?

— Тази информация е строго секретна — възкликна изумено Коваленко. — От къде знаеш?

— От бележника на Халидей — бързо излъга Мартин. — Беше си отбелязал датата и мястото, но след тях имаше голяма въпросителна, все едно не е знаел какво точно означават.

— Как така Халидей е разполагал с всичко това?

— Не знам — излъга отново Мартин и се съсредоточи върху пътя, като търсеше отбивката за вила „Енкрацер“.

Тогава му хрумна и още нещо. Кабрера беше наел вилата точно преди обявяването на новината за Китнър. Дали не беше планирал

същото и за Лондон? В този случай обаче не беше ставало въпрос за вила, а за елегантна частна резиденция — къщата на Ъксбридж Стрийт 21, недалеч от руското посолство. Нещо повече, в календара си точно под бележката „Лондон, 14 март“, Реймънд беше отбелязал — „руско посолство, Лондон“. Дали това не означаваше, че представянето на Романови е трябвало да се състои там, на тази дата? Мартин отново се обърна към Коваленко, готов за нова лъжа.

— В бележника на Халидей имаше още две дати. И двете бяха отбелязани с „Лондон“ и бяха четиринайсети и петнайсети март. Значи Китнър е трябвало да бъде представен пред света след три седмици, но кога са щели да го запознаят със...

— Семейство Романови? — довърши Коваленко вместо него.

— Да.

— На четиринайсети март. На официална вечеря в руското посолство в Лондон.

Боже господи! Ето го! Това обясняваше бележката на Реймънд за руското посолство. Мартин отново погледна към пътя.

— А после вечерята изведнъж е била отменена?

— Да.

— От кого?

— От самия Китнър.

— Кога?

— Мисля, че е станало на тринайсети март. В деня, в който е получил рицарското звание.

— Обяснил ли е защо?

— Не ми казаха. Според мен никой не е разбрал защо. Просто е взел еднолично решение да отложи вечерята за друга дата.

— Може би причината е, че тогава Александър Кабрера все още е бягал от полицията в Лос Анджелис под името Реймънд Оливър Торн. Те хванаха Торн чак на петнайсети март. Китнър все пак управлява световна новинарска агенция. Вероятно е знаел за убийствата в Мексико, Сан Франциско и Чикаго и е разбрал кои са жертвите дори преди полицията да ги идентифицира. Може би именно тези убийства са накарали Нойс да избяга в Лондон. Не само за да спаси живота си, ако е бил следващият в списъка на Реймънд, но и за да се посъветва с Китнър какво да направят, за да се спасят от Кабрера.

Който, не бива да забравяме, е най-големият син на Китнър и пряк наследник на трона.

— Да не би да предполагаш, че Кабрера си е мислел да стане цар?

— Според мен продължава да си го мисли — отвърна Мартин. — Просто трябва да изчака семейство Романови да разберат кой е Китнър, а малко преди да направят официалното изявление, да подхвърли тази информация на медиите. Изведнъж целият свят ще разбере кой е Китнър и какъв се кани да стане.

Коваленко го изгледа студено.

— После Китнър ще бъде убит и Кабрера, като негов първороден син, автоматично ще стане следващият наследник на трона.

— Точно така — каза Мартин и продължи разсъжденията си. — И само след няколко дни, може би дори няколко часа, красивият и преуспял, но саможив Александър Кабрера ще разкрие истинската си самоличност и ще замине за Москва, където публично ще оплаче баща си и в същото време ще декларира, че ако народът го иска, той е готов да му служи.

— И тъй като правителството вече се е съгласило да върне монархията, няма причина да предполагаме, че те няма да приемат и този вариант. Кабрера и баронесата са предвидили всичко още от самото начало. — Коваленко се усмихна тънко. — Така ли смяташ наистина?

Мартин кимна.

— Трябваше да стане още преди една година и щяха да успеят, ако Кабрера едва не беше убит от полицията в Лос Анджелис.

Коваленко замълча за дълго, преди да проговори отново:

— Проблемът в твоите разсъждения е, че разказваш всичко от гледната точка на Кабрера. Нека ти напомня, че именно Питър Китнър, а не Александър Кабрера отмени срещата на семейство Романови и отложи собственото си възкачване на трона.

— Докога?

— Досега. До този уикенд в Давос. И по този начин отложи и представянето си на семейството вчера, в Париж.

— Коваленко, кой е избрал датите? Китнър ли? Или решението е било взето от руското правителство?

— Не знам. Защо?

— Защото ми се струва едва ли не изчислено така, че Кабрера да има достатъчно време да унищожи досието си — както веществените доказателства, така и базите данни, да се възстанови от раните, получени при „инцидента по време на лов“ и от пластичната операция — която може и да е била необходима, а може и да е направена, за да не може да го разпознае никой, който го познава като Реймънд Торн, — а после да се върне към своя бизнес, така че нищо да не изглежда необичайно.

— Твърдиш, че някой е бил в състояние да забави целия процес, докато Кабрера се приготви?

— Точно това твърдя.

— Мартин, за да се постигне всичко това, този някой би трябвало да има огромно политическо влияние в Русия, за да може да контролира и двете камари на парламента. Това е невъзможно.

— Така ли?

— Така.

— Освен ако този човек — Мартин внимателно избираше и подчертаваше всяка следваща дума — не е умопомрачително богат, с безупречна репутация, отлично образование и такова обществено влияние, че да се познава лично, и по този начин да е в състояние да манипулира, най-важните хора на най-високите етажи на властта и финансите в Русия. Тоест да притежава средствата, влиянието и коварството да ги изработи до един.

— Баронесата?

— Ти го каза.

Вила „Енкрацер“, 5:00 следобед

Ребека се гледаше в огледалото, докато камериерката ѝ помагаше да облече роклята си. Тази вечер щеше да премине под знака на аристокрацията, елегантността и романтиката и Александър сам беше избрал какво да облече тя — тясна рокля с китайска кройка, ушита от известен парижки дизайнер, от лилава коприна и кадифе, която се спускаше до пода, с дантелени гарнитури и дълги ръкави. Ребека се усмихна, когато камериерката затвори и последната закопчалка на врата ѝ и отстъпи, за да може тя да се погледне в профил. Елегантната рокля я правеше да изглежда още по-слаба, така че да се превърне в това, което обичаше Александър — красива, изящна кукла.

Тя прибра косата си с шнола, украсена с перли от Южно море, сложи си продълговати обици с перли и диаманти и завърши композицията с колие с изумрудни. После отстъпи назад, за да се огледа, и си помисли, че никога не е изглеждала толкова хубава. До един час гостите за вечеря щяха да започнат да пристигат от Давос. Сред тях щяха да бъдат лорд Престбъри и дъщеря му, най-добрата приятелка на Ребека в целия свят — лейди Клемънтайн, която със сигурност щеше да зяпне, когато види роклята. Ребека щеше да се наслади на този миг, разбира се, но като се има предвид каква великолепна вечер ги очакваше, реакцията на лейди Клем щеше да бъде най-малкото удоволствие.

По-важното, най-важното от всичко беше пристигането на Никълъс, когото Александър беше поканил, точно както беше обещал. Нямаше значение, че лейди Клем вече му беше издала плановете им да се оженят. Важното беше, че двамата с Александър най-сетне щяха да се запознаят и нямаше да има нужда от повече тайни.

Телефонът неочаквано звънна и я стресна. Докато камериерката ѝ го вдигне, Ребека успя да се запита защо Александър не ѝ беше казал по-рано, че Никълъс се е обаждал и се е опитвал да се свърже с нея? Беше го научила от камериерката, която беше вдигнала телефона преди това и беше разговаряла с Жерар Ротфелс — той си мислел, че Ребека е

в стаята си, докато тя всъщност беше излязла на разходка със съпругата и децата му. Интересното беше, че точно в този момент Александър също се бе оказал в стаята ѝ, защото ѝ избирал рокля за вечеря. И вместо да ѝ предаде съобщението и да я остави да разговаря с Никълъс, той си беше записал номера му и беше отишъл в библиотеката, откъдето му се беше обадил лично. В началото тя не се замисли много, освен че се почуди каква ли работа има Никълъс в Давос, така че не обърна внимание на цялата история с обяснението, че Александър е ужасно зает и просто е искал да я изненада. Е, беше успял. Сега всичко това започваше да ѝ се струва все по-странно и тревожно, макар и да не знаеше защо.

Камериерката затвори и се обърна към нея:

— Мосю Александър желае да ви види в библиотеката.

Потънала в мислите си, Ребека не отговори.

— Mademoiselle?

Камериерката въпросително наведе глава, сякаш се питаше дали тя просто не е чула.

Ребека вдигна очи и се усмихна.

— Merci.

5:10 следобед

Червеният блясък на залязващото слънце озаряваше планинските върхове на запад, когато Мартин намали скоростта във вечерния здрач. Фаровете на колата ясно осветиха огромната скала с форма на пирамида, на която с големи, дълбоко изсечени букви беше написано Вила „Енкрацер“. Вдясно, до самата скала, започваше асфалтирана алея. Тя беше блокирана от бронирана кола, на която ясно се виждаше бял кръст на червен фон — националният флаг на Швейцария. Втора бронирана кола със същия опознавателен знак беше спряна под дърветата отляво.

Мартин натисна спирачката и мерцедесът спря пред първата бронирана кола. Вратите ѝ веднага се отвориха и навън излязоха двама командоси със защитни униформи. Единият носеше автомат, а другият, който беше по-висок от него, беше въоръжен само с пистолет.

Мартин свали прозореца, когато го доближиха.

— Казвам се Никълъс Мартин. Поканен съм на гости от Александър Кабрера.

По-високият командос погледна първо него, после Коваленко.

— Името му е Коваленко — обясни Мартин. — Пътуваме заедно.

Командосът отиде до будката за пазача в началото на алеята. След като поговори с някого вътре и беше проведен един телефонен разговор, той се върна.

— Влизайте, мистър Мартин. Карайте внимателно. Алеята, която води до вилата, е доста стръмна, има много завой и сега се е заледила.

Командосът отстъпи назад и отдаде чест. Бронираната кола се помести, за да ги пропусне, и Мартин подкара напред.

— Колко си красива! — Александър хвана ръката на Ребека и я целуна, когато тя влезе в библиотеката.

В стаята беше тъмно и уютно, мебелите бяха с кожена тапицерия, а покрай стените чак до високия таван имаше рафтове с

томове, подвързани с кожа. В мраморната камина гореше буен огън. Срещу камината имаше тежка дъбова маса за кафе, а зад нея — кожено канапе, на което си почиваше баронесата.

— Изглеждаш абсолютно зашеметяващо, скъпа — съгласи се тя, когато Ребека я доближи, после потупа мястото до себе си. — Седни при мен. Трябва да ти кажем нещо.

Ребека погледна първо към нея, а после към Александър. И двамата бяха прекрасно облечени. Александър беше с чудесно скроен смокинг, бяла риза с жабо и черна папийонка. Баронесата носеше бледожълто и бяло както винаги. Този път беше избрала дълга жълта туника в ориенталски стил, жълти обувки и бели чорапи. На раменете ѝ беше наметната боа от хермелин, която подчертаваше колието от рубини и изумруди на шията ѝ.

— Какво трябва да ми кажете?

Ребека се усмихна като малко момиченце, седна до баронесата и вдигна очи към Александър.

— Започни ти — предложи Александър и се премести до камината.

Баронесата кимна, взе ръцете на Ребека в своите и я погледна в очите.

— С Александър се познавате едва от година, но вече знаете много един за друг. Той ти е разказал за смъртта на родителите си в Италия, когато е бил съвсем малък, и че аз го отгледах в моето имение в Аржентина. Знаеш и за инцидента му по време на лов и дългото му възстановяване. Знаеш, че е от руски произход.

— Да — кимна Ребека.

— Това, което не знаеш, е, че той е от европейската аристокрация. И то от най-висш благороднически произход, което всъщност беше причината да го отгледам далеч от влиянието ѝ, чак в Южна Америка. Баща му настояваше той сам да научи всичко за живота, вместо да расте в замъци, изолиран от света. Докато не порасна, Александър не научи и най-важното — кой е истинският му баща. За разлика от майка му той все още е жив.

Ребека погледна към Александър.

— Баща ти е жив?

Александър нежно се усмихна.

— Да. Той е Питър Китнър.

— Сър Питър Китнър, собственикът на медийната империя? — попита Ребека, искрено изненадана.

— Да. И през всичките тези години, от грижа за мен, той не ми съобщи нито кой е той, нито кой съм аз. Както каза баронесата, направил го е за мое добро, така че да не израсна разглезен от истината за произхода си.

— Питър Китнър — намеси се баронесата — не е просто преуспял бизнесмен. Той е глава на императорската фамилия Романови и е законен наследник на руския трон. А Александър, като негов първороден син, е следващият пряк наследник на трона.

— Не разбирам — каза объркано Ребека.

— Русия се готви да възстанови конституционната монархия, като върне императорската династия на трона. Ще го обяви лично руският президент на конференцията в Давос утре. — Баронесата се усмихна. — Сър Питър Китнър дойде лично и в момента ни гостува в тази вила.

— Тук?

— Да, сега си почива.

Ребека отново погледна към Александър.

— Все още не разбирам...

— Баронесата не е свършила с разказа си, любов моя.

Ребека послушно се обърна към нея.

— Довечера нашите гости ще се запознаят с първия цар на Русия от един век насам.

Ребека рязко се извъртя към Александър. Очите ѝ бяха широко отворени, беше едновременно зашеметена и изпълнена с радостно вълнение.

— Баща ти ще става цар на Русия?

— Не — отвърна Александър. — Аз ще ставам цар.

— Ти ли?!

— Той официално абдикира в моя полза.

— Александър!

Очите на Ребека се напълниха със сълзи. И разбираше, и не разбираше. Всичко беше твърде мащабно, твърде различно от живота, който познаваше.

— А ти, скъпа моя, след сватбата — баронесата бавно вдигна ръцете на Ребека и ги целуна, както майките целуват ръцете на

любимите си деца, без да откъсва очи от нейните... — ще станеш царица.

Когато Мартин направи последния завой и вила „Енкрацер“ се показва между дърветата, тя не просто му се стори огромна, а наистина беше такава. Ярко осветена на фона на нощното небе, гигантската сграда на пет етажа от камък и дърво приличаше повече на крепост, отколкото на резиденция, или — в конкретния случай — на тайно място за среща на политически лидери в Алпите.

В центъра на алеята за автомобили, в която навлезе мерцедесът, имаше петдесет пилон, на които плющяха националните флагове на петдесет различни държави. Докато обикаляше, Мартин видя шест черни лимузини, паркирани отляво на главния вход, а в огледалото му за обратно виждане блестяха фаровете на още и още коли, които продължаваха да прииждат. Не му приличаше на място, в което Реймънд би се чувствал като у дома си. Но пък това не беше Реймънд, нали? Човекът тук се казваше Александър Кабрера.

От една страна, наистина беше толкова просто. Бизнесмен с международно влияние искаше да се представи на брата на годеницата си. Но от друга, безкрайно по-опасна страна, Кабрера и Реймънд може би все пак бяха един и същ човек. А ако това беше вярно, и двамата с Ребека бяха в смъртна опасност, защото Мартин на практика току-що беше влязъл доброволно в заложения за него капан.

Десетина безлични мъже с тъмни смокинги и бели ръкавици ги посрещнаха на входа, когато Мартин паркира. Те отвориха вратите на колата и двамата с Коваленко бяха посрещнати така, сякаш и двамата бяха от благороднически фамилии. Въведоха ги във вилата, докато някой откарваше мерцедеса им на паркинга.

Вътре иконом с бели ръкавици и смокинг ги поздрави с „Добре дошли“ и ги преведе през впечатляващото фоайе, високо два етажа, със стени и под от полиран черен гранит. От отсрещната страна в една гигантска камина горяха огромни пънове, а от многобройните дъбови греди на тавана висяха флаговете на двайсет и трите швейцарски кантона. Отляво и отдясно се издигаха готически арки, от които

започваха дълги коридори, а на входовете им като стражи бяха поставени блестящи старинни доспехи.

— Насам, господа — изрече техният домакин и ги поведе по левия коридор.

По средата на пътя той зави надясно, по друг коридор, после по още един, в който се отваряха редица врати за помещения, които изглеждаха като спални за гости. По средата на коридора той спря пред една врата и я отвори с магнитен ключ.

— Това е вашата стая, господа. Вътре ще намерите подходящо вечерно облекло. В банята има вана и душ, както и козметични продукти и принадлежности. Минибарът е зареден. Вечерята започва в осем. Ако имате нужда от нещо, просто наберете централа.

Той кимна към един телефон с множество линии в центъра на старинното писалище в стаята, поклони се и си тръгна, като затвори вратата след себе си. Беше точно пет и четирийсет и две.

— Вечерно облекло? — повтори Коваленко и прекоси стаята.

На просторните двойни легла бяха наредени смокинги, официални ризи, обувки и вратовръзки.

— Кабрера знаеше, че идваш — продължи той. — Но не знаеше за мен. Въпреки това тук са оставени дрехи за двама души и те ми изглеждат по мярка.

— Може би швейцарският командос на входа на алеята му е предал за теб.

— Може би.

Коваленко отиде до вратата, заключи я, извади автоматичния си пистолет „Макаров“ от кобура на колана, провери пълнителя и отново го прибра.

— Трябва да ти кажа, че докато бяхме в Цюрих, сложих дискетата и самолетния билет на детектив Халидей в пощенски плик, адресиран до съпругата ми в Москва. Казах на инспектор Беелр, че съм бил толкова улисан в разследването, че съм забравил да ѝ изпратя поздравление за годишнината от сватбата, и го помолих да го изпрати вместо мен. Така сега са в по-голяма безопасност, отколкото ако бяха в нас.

Мартин го изгледа продължително.

— Всъщност, Юри, искаш да ми кажеш, че сега всички козове са в теб.

— Мартин, трябва да си вярваме — заяви Коваленко и отново погледна към вечерното облекло. — Предлагам да се подготвим за вечеря, а докато се обличаме, да решим какво ще правим с Кабрера и как...

Някой внезапно почука на вратата, Коваленко млъкна и двамата погледнаха към нея.

— Кабрера? — произнесе само с устни Коваленко.

— Един момент — подвикна Мартин, после се обърна към спътника си и сниши глас. — Трябва да намеря сестра си и да се уверя, че е добре. Искam от теб да вземеш отпечатьци от Кабрера на някаква гладка твърда повърхност. Чаша, писалка, дори гланцирана пощенска картичка ще свърши работа, просто трябва да е нещо малко, което ще можем незабелязано да вземем с нас и на което отпечатькът ще бъде ясен и няма да се размаже.

— Може би менюто за вечеря — поусмихна се Коваленко.

На вратата отново се почука и Мартин отиде да отвори.

На прага стоеше спретнат, изключително атлетичен мъж с глава, обръсната до голо. Беше облечен официално, както и останалите домакини, но приликите свършваха дотук. Начинът, по който се държеше, и съсредоточеното му внимание говореха за друго — за власт.

— Добър вечер, господа — каза той на английски с руски акцент.

— Аз съм полковник Мурзин от Федералната служба за охрана. Отговарям за сигурността тази вечер.

6:20 вечерта

Никълъс Мартин нямаше представа къде е отишъл Коваленко. Мурзин просто каза, че иска да разговаря насаме с него и че Мартин може да продължи с нормалните си приготовления за вечеря. За момент настъпи тишина, изпълнена с напрежение и неудобство, но после Коваленко кимна и излезе с Мурзин, а Мартин започна да се приготвя, както му наредиха.

Душ. Бръснене. Поглед в огледалото. Сякаш отново чу в главата си последните думи на Коваленко: „Да решим какво ще правим с Кабрера и как...“ — той добави „ще разберем истината за него“. Коваленко така и не беше успял да завърши изречението, защото точно в този момент Мурзин почука на вратата.

Ребека също беше някъде в сградата. Щеше да бъде трудно да установи къде точно без съдействието на Кабрера. Мартин изведнъж осъзна, че така и не е разговарял лично с нея, и разчиташе само на уверението на Кабрера, че тя е тук. Това може би изобщо не беше вярно.

Мартин се уви с една хавлия, отиде в спалнята и вдигна телефона.

— Oui, monsieur — каза един мъжки глас.

— Обажда се Никълъс Мартин.

— Да, сър?

— Сестра ми Ребека е отседнала тук заедно със семейство Ротфелс. Бихте ли ме свързали с нейната стая?

— Един момент, моля.

Мартин зачака, като се надяваше да го свържат и телефонът да не зазвъни напразно, както се беше случило в хотел „Крийон“ в Париж; там най-сетне се беше наложило да отиде лично и да убеди човека на рецепцията, че наистина е този, за когото се представя, за да го заведат в стаята ѝ. Изведнъж му хрумна, че именно това можеше да бъде причина за закъснението и за факта, че Ребека се беше появила облечена в халат, с вдигната коса и малко пияна. Просто не е била във

ваната, а с Кабрера. Може и да поддържаше апартамент в „Риц“, но всъщност да е бил в „Крийон“ през цялото време.

— Добър вечер, Никълъс — прозвуча в слушалката мекият глас на Кабрера с характерния му френски акцент. — Много се радвам, че пристигна. Би ли се качил в библиотеката? Ще изпратя някой да те доведе.

— Къде е Ребека?

— Ще бъде тук, когато се качиш.

— Все още не съм съвсем облечен.

— Тогава да кажем след десет минути?

— Да, десет минути.

— Добре.

Кабрера прекъсна връзката.

Говореше по същия начин, както и преди — спокойно и изключително вежливо, със същия мек глас и мелодичен акцент. Какво ставаше тук, по дяволите? Беше ли Александър Кабрера Реймънд Оливър Торн, или не?

6:30 вечерта

Коваленко отпи от водката и остави чашата си. Стаята, в която се намираше, беше подобна на онази, в която го бяха настанили заедно с Мартин, с единствената разлика, че беше един етаж по-нагоре, на втория. Мурзин беше мълчалив — беше го попитал само как се казва и къде живее, а после го беше отвел в стаята. Беше му налял чаша водка и му беше казал да почака. Накрая си беше тръгнал — преди повече от десет минути.

Мурзин очевидно наистина беше от ФСО. Коваленко нямаше представа още колко от тях има във вилата, но подозираше, че икономите с черни папийонки до един са агенти, а освен тях има и други под прикритие сред сервитьорите, може би дори и сред гостите.

От друга страна, надали много от тях, ако изобщо имаше такива, бяха с чина и характерните особености на Мурзин, който беше спецназ от старата школа, а това притесняваше Коваленко, защото означаваше, че Мурзин не е просто първокласен командос, а и професионален убиец, чийто основен и единствен дълг е да изпълнява заповеди. Щом беше тук, значи предстоеше да се случи нещо наистина необичайно.

Коваленко не беше споменал за това на Мартин, но беше забелязал една президентска лимузина, паркирана до входа. А именно президентът Гитинов трябваше да обяви официално новината за Питър Китнър на форума следващия ден. И така, предвид особеностите на самата вила, бронираните коли в началото на алеята, лимузините на входа и домакините, да не говорим за Мурзин, имаше всички основания да се предположи, че сред гостите тази вечер ще бъде и Гитинов. В такъв случай президентската лимузина трябваше да е негова. Но беше доста невероятно да е пристигнал само с една кола. Гитинов винаги пътуваше в колона от три-четири лимузини от една и съща марка и с едни и същи опознавателни знаци, така че снайперистите и терористите да не знаят в коя точно се намира. По-вероятно беше просто да пристигне с хеликоптер. Щеше да бъде по-безопасно, а и по-ефектно.

Така оставаше въпросът кой беше дошъл с лимузината. А най-вероятният отговор, особено в светлината на присъствието на човек като Мурзин, беше, че в колата е пътувал руски държавен мъж или дори няколко. В момента в Русия нямаше нито един човек, чието влияние да се доближава до неговото. Силните мъже бяха трима, с еднакво положение, и той ги знаеше наизуст: Николай Немов, кметът на Москва; маршал Игор Головкин, министърът на отбраната на Руската федерация; и Григорий II, патриархът на Руската православна църква. А щом те вече бяха пристигнали, а Гитинов се очакваше...

Вратата изведнъж се отвори и Мурзин влезе, следван от двама мъже със същото вечерно облекло и коса, обръсната до черепа. Единият от тях затвори вратата.

— Юри Рилеев Коваленко, от руското Министерство на правосъдието, нали? — каза тихо Мурзин.

— Да.

— Трябваше да се приберете в Москва още днес следобед.

— Да.

— Но не заминахте?

— Не.

— Защо?

— Защото пътувах с господин Мартин. Сестра му е сгодена за Александър Кабрера. Той ме помоли да го придружа дотук. Щеше да бъде грубо да му откажа.

Мурзин го изглежда внимателно.

— Щеше да бъде по-разумно да изпълните заповедите, инспекторе.

Той рязко се обърна към двамата мъже, които го следваха. Единият от тях отвори вратата и Мурзин хвърли поглед към Коваленко.

— Елате с нас, моля.

6:50 вечерта

Водачът на Никълъс Мартин тръгна на една крачка пред него по дълъг коридор с каменни стени; стигнаха затворената врата в дъното му, покрита със старинна дърворезба. Коридорът беше застлан с килим и осветен от невидими лампи, разположени на равни разстояния една от друга по тавана. Създаваше впечатление за старинност и едновременно за модерен дизайн, но Мартин се чувстваше така, сякаш доброволно следва палачите си към някаква средновековна тъмница. Искаше му се Коваленко да беше дошъл с него, всъщност се питаше къде беше изчезнал руският детектив и защо не се беше върнал в тяхната стая.

Смокингът, оставен за Мартин, който му се беше сторил удобен и идеално скроен, когато го беше облякъл, изведнъж започна да му стяга. Той вдигна ръка, за да разхлаби папийонката си, сякаш това просто действие можеше да му помогне. Не стана. Така само осъзна, че дланите му са мокри от пот.

„Успокой се — нареди си мислено той. — Успокой се. Нищо не е станало.“

— Пристигнахме, мосю — каза мъжът и почука на вратата.

След няколко секунди вратата се отвори. На прага стоеше Александър Кабрера, великолепен в ушит по поръчка смокинг, бяла риза с жабо и черна кадифена папийонка.

— Добре дошъл, Никълъс — усмихна се той. — Заповядай.

Мартин бавно влезе в библиотеката на вила „Енкрацер“, с тапицираните ѝ в кожа мебели и рафтовете до тавана, изпълнени с книги. В мраморната камина отсреща прациях пънове и изпълваха помещението с характерната миризма на дъб. На канапето срещу камината се беше настанила красива, изключително елегантна жена около петдесет. Черната ѝ коса беше вдигната на кок на тила, беше облечена в дълга жълта туника, а на шията си носеше боа от хермелин. Колието ѝ беше от рубини и изумруди, а от ушите ѝ като капки висяха малки кълба от диаманти.

Мартин чу как Кабрера затвори вратата зад гърба му.

— Представям ти баронеса Дьо Виен, Никълъс. Тя е любимата ми настойничка.

— За мен е голямо удоволствие да се запозная с вас, мосю Мартин.

Английският на баронесата беше с френски акцент, както и този на Кабрера. Тя вдигна ръка, Мартин се протегна и я стисна.

— Удоволствието е изцяло мое, баронесо — отвърна вежливо той.

Тя беше по-млада, по-изискана и много по-красива, отколкото си я представяше. Беше мила и дружелюбна, сякаш наистина се радваше да се запознае с него. Но все пак, когато той пусна ръката ѝ и отстъпи, очите ѝ не се откъснаха от неговите. Това го накара да се почувства неудобно, сякаш тя съсредоточено го изучаваше и търсеше някаква слабост или дефект.

Мартин се обърна към Кабрера.

— Къде е Ребека?

— Ще дойде всеки момент. Искаш ли нещо за пиене?

— Минерална вода, ако ви се намира.

— Разбира се.

Мартин проследи Кабрера с поглед, докато домакинът му отиде до един малък бар в дъното на стаята. Изглеждаше както на снимките на Коваленко. Висок, слаб, с грижливо поддържана черна брада и коса. Последния път, когато беше видял Реймънд — докато стояха срещу Полчак, Лий, Валпарайсо и дори Халидей, преди той да премине на тяхна страна, в онази ужасна престрелка в депото в Лос Анджелис, — Реймънд беше с почти гола глава, тъй като се беше опитал да открадне самоличността на убития Йозеф Шпеер. Но косата не беше единствената разлика. Лицето на този човек беше съвсем друго — чертите му бяха по-остро изразени, носят също, дори брадичката, макар че беше прикрита от черната му брада. И очите, разбира се. Очите на Реймънд бяха синьо-зелени, а на Кабрера — черни като нощта. Можеше да носи контактни лещи, но ако това наистина беше Реймънд, пластичният хирург заслужаваше адмирации, защото напълно беше променил лицето му.

— Гледаш ме някак странно, Никълъс — каза Кабрера и го доближи с една кристална чаша, пълна с минерална вода.

— Опитвам се да преценя за какъв човек ще се омъжва сестра ми.

— И как ти изглеждам? — усмихна се спокойно Кабрера и му подаде чашата.

— Предпочитам Ребека да ми го каже. Изглежда, си спечелил сърцето ѝ.

— Нека да я повикам, за да си поговорите — каза Кабрера, отиде до една малка странична масичка и натисна някакъв бутон.

След няколко секунди в далечния край на библиотеката се отвори една врата и влезе Ребека. Дъхът на Мартин спря. Не само че беше жива и здрава, но изглеждаше изключително красива в зашеметяващата вечерна рокля, с която беше облечена.

— Никълъс! — избърбори тя, когато го видя.

После се втурна през стаята, хвърли се на шията му и започна да го прегръща, като плачеше и се смееше едновременно.

— Толкова исках да те изненадам!

Мартин отстъпи крачка назад, за да я огледа по-добре, и чак тогава забеляза изумруденото ѝ колие и обиците от перли и диаманти.

— Изненадан съм и още как, Ребека. Поне за това не се притеснявай.

— Александър — тя изведнъж се изви в ръцете му и се обърна към Кабрера, — кажи му. Кажи му, моля те.

— Мисля, че преди това и двамата трябва да се запознаете с баща ми.

Кабрера отново натисна бутона на масичката, но този път каза нещо в един малък микрофон до него.

— Баща ти е сър Питър Китнър, нали? — попита предпазливо Мартин. — Следващият цар на Русия.

— Информиран си добре, Никълъс — усмихна се спокойно Кабрера. — Би трябвало да съм изненадан, но не е така, след като си брат на Ребека. Нещата всъщност се промениха. Точно това искаше да ти кажа Ребека. — Усмивката му се стопи. — Баща ми няма да става цар. Той ми отстъпи трона.

— На теб?

— Да.

— Разбирам — каза тихо Мартин.

Ето, точно както беше казал на Коваленко. Само дето не се беше случило както го предвиждаше. Не се беше наложило Кабрера да убива Китнър, за да си разчисти пътя към трона, просто го беше заплашил и го беше принудил да абдикира. Така изобщо не се замесваше в политиката. Нямаше да се наложи да доказва нищо. Кабрера щеше да стане цар с един подпис от страна на Китнър.

Рязкото почукване на вратата изтръгна Мартин от мислите му.

— Oui — каза Кабрера.

Вратата се отвори и в библиотеката влезе сър Питър Китнър. Беше облечен официално, придружаваше го лично полковник Мурзин.

— Добър вечер, царевич — каза Мурзин на Кабрера, после се обърна към Мартин. — Мосю Коваленко помоли да ви предам извиненията му. Обстоятелствата налагат веднага да замине за Москва.

Мартин кимна безизразно. Коваленко го нямаше. Не можеше да попита нито защо, нито как. Просто от сега нататък беше сам.

— Татко — каза Кабрера и въведе Китнър в библиотеката. — Искам да се запознаеш с жената, която обичам и за която скоро ще се ожения.

Китнър леко се поклони, когато застана пред Ребека. Тя го погледна за миг, после протегна ръце и го прегърна по същия начин, по който беше прегърнала Мартин. Очите ѝ отново се напълниха с радостни сълзи, тя отстъпи крачка назад, хвана ръцете му и на гладък руски го увери колко ѝ е приятно да се запознаят и колко се радва, че е пристигнал. Всичко идваше направо от сърцето ѝ, чисто и искрено.

— А това е брат ми — каза тя и се обърна към Мартин.

— Никълъс Мартин, сър — каза той и протегна ръка. — Приятно ми е.

— На мен също — отвърна Китнър на английски и бавно стисна ръката му.

Докосването му почти не се усещаше и той отдръпна ръката си в мига, в който Мартин я хвана. Погледът му, цялото му внимание, изглеждаха насочени някъде другаде, сякаш едновременно знаеше и не знаеше къде се намира. Беше трудно да се каже дали просто е уморен, или е под влиянието на някакъв наркотик. Каквато и да беше причината, цялото му държание беше вяло и разсеяно — съвсем различно от това, което би трябвало да има човек със собствена световна медийна империя и царски амбиции.

— Ето, видя ли, любов моя? — каза Кабрера и нежно прегърна Ребека. — Цялото ни семейство се събра. Ти и аз, баронесата, баща ми и твоят брат.

— Да — усмихна се тя. — Да.

— Царевич — неочаквано се намеси Мурзин и докосна часовника си.

Кабрера кимна и се усмихна.

— Ребека, време е да поздравим гостите. Баронесо, татко, Никълъс — елате с нас, моля ви.

8:00 вечерта

Голямата бална зала на вила „Енкарацер“ беше шейсет метра дълга и почти толкова широка. Подът от полиран мрамор беше на шахматно подредени черни и бели квадрати. Високият свод на тавана беше украсен с фрески от XIII век; в центъра се виждаше Зевс, възседнал орел, който заповядваше нещо на събраните богове.

Недалеч от френските прозорци в дъното свиреше оркестър от двайсет музиканти с бели папийонки и смокинги, а стотината елегантно облечени гости на баронеса Марга дьо Виен и Александър Кабрера седяха на масите с ленени покривки, подредени около пространството за танцуване в центъра на залата.

— Никълъс!

Лейди Клем остави баща си на дансинга в момента, в който забеляза Мартин да влиза в залата, и закричи право към него. За нея нямаше значение, че в момента той беше част от официалния антураж на Александър Кабрера. Всички присъстващи вече знаеха какво се е случило — сър Питър Китнър Михайлович Романов беше абдикирал и утре Кабрера, или Александър Николаевич Романов, щеше официално да бъде представен пред света като царевич на цяла Русия.

— Клемънтайн!

Лорд Престбъри се опита да я повика обратно, но бързо се отказа и изруга под нос. Нямаше нужда. В момента, в който забелязаха влизането на царевича, музикантите спряха да свирят; в същия миг в залата се възцари тишина. А после, точно както се беше случило в чест на Питър Китнър преди по-малко от денонощие, гостите заръкопляскаха в чест на Кабрера.

Мартин почти не осъзна кога лейди Клем се появи в прегръдките му, нито кога двамата се озоваха на дансинга. В другия край на залата беше Ребека, която грееше от щастие и танцуваше с весел руснак джобен формат, когото му бяха представили като Николай Немов, кмет на Москва. Зад тях се виждаха семейство Ротфелс, които танцуваха с такава страст, сякаш бяха младоженци. Лорд Престбъри седеше на

една маса с ленена покривка, отпиваше от шампанското си и водеше разговор с баронесата и изненадващо оживения Григорий II, патриарх на Руската православна църква.

Всичко беше като сън, в който нямаше никаква логика, и Мартин отчаяно се опитваше да намери някаква стабилна мисъл, за която да се улови. Задачата му се усложняваше, защото преди броени минути Клем го беше уверила, че двамата с баща ѝ познават баронесата от години и всъщност именно тя е уредила Ребека да работи в дома на семейство Ротфелс в Нюшател. Нещо повече, тя го погледна по същия лукав начин както след фалшивата пожарна тревога в Уитуърт Хол в Манчестър, и се призна за напълно виновна в това, че беше пазила връзката на Ребека с Кабрера в пълна тайна; а после с типичния си високомерен британски маниер отговори на евентуалния му въпрос „Защо?“ още преди да е успял да го зададе.

— Защото, Никълъс, всички знаем, че прекалено много се притесняваш за Ребека. Пък и не беше само това. — Тя се притисна поплътно до него. — Щом ние двамата можем да имаме тайна връзка, защо и Ребека да не може? Всъщност е съвсем разумно. — Тя го погледна в очите. — Що се отнася до абсурдната ти забележка по отношение на царевич, попитах Ребека къде е бил вчера Александър, за да проверя далечната вероятност случайно да е бил в Цюрих. Отговорът ѝ беше напълно ясен. Александър е бил с нея в дома на семейство Ротфелс в Нюшател.

Мартин искаше да попита дали Кабрера е прекарал в Нюшател целия ден, или е пристигнал следобед, защото в такъв случай щеше да има предостатъчно време да извърши убийството в Цюрих, но си замълча. Просто реши да остави нещата на естествения им ход.

Изпи чаша шампанско, после втора и започна да се отпуска за пръв път от, както му се струваше, месеци насам. Усещаше топлината на тялото на Клем, а от тежестта на гърдите ѝ, които се притискаха в неговите — както обикновено прикрити в гънките на тъмна, възширока вечерна рокля, — започна да изпитва възбуда. Дори нещата, в които беше уверен по-рано, започнаха да избледняват. Нямаше значение, че Китнър е абдикирал; при така създадените обстоятелства, след като Коваленко беше изчезнал, а Ребека беше толкова наблизко, му се струваше глупаво да се тревожи.

Беше лудост от негова страна, сякаш беше пристъпил в някаква паралелна реалност. Но всичко беше наистина и ако дори за миг се усъмнеше, беше достатъчно да погледне към Ребека и да види с какво обожание и любов гледа Кабрера. Същото виждаше и в очите на Кабрера. Какъвто и да беше той в действителност, Мартин не можеше да сбърка пълната, безкомпромисна любов, която изпитваше към сестра му. Да я види изведнъж проявена с такава сила, беше едновременно затрогващо и забележително.

По-рано, докато Никълъс танцуваше с Ребека, тя му бе заявила, че в момента изучава православната вяра, за да бъде покръстена в нея, и през смях му беше разказала колко са забавни ритуалите и имената на светците, но и колко нормално и правилно ѝ се струва всичко, сякаш е закодирано дълбоко в самото ѝ същество.

Беше направо зашеметяващо, че през следващите няколко месеца тя не просто ще стане съпруга на Кабрера, но и царица на Русия. Лорд Престбъри дори се беше пошегувал, като каза на Мартин, че скоро ще бъде част от руското царско семейство, така че лорд Престбъри и лейди Клем ще трябва да се научат да се отнасят по-почтително с него, отколкото бяха свикнали. Мартин не можеше да възприеме случилото се с Ребека. Преди по-малко от една година тя все още беше едно безмълвно, ужасено момиче, затворено в католически санаториум в Лос Анджелис. Как беше стигнала дотук? Той притисна Клем по-близо до себе си, после чу гласа на Кабрера.

— Лейди Клемънтайн?

Мартин се обърна. Кабрера стоеше до тях на дансинга.

— Питам се дали мога да ви отнема Никълъс за няколко минути. Много бих искал да обсъдя нещо с него.

— Разбира се, царевич.

Лейди Клем се усмихна, направи реверанс и отстъпи с думите:

— Ще бъда при татко, Никълъс.

Мартин я проследи с поглед през дансинга.

— Какво ще кажеш за малко чист планински въздух, Никълъс?
— каза Кабрера и кимна към френските прозорци. — Тук е доста задушно.

Мартин се поколеба, като го гледаше в очите.

— Добре — каза най-сетне.

Кабрера го поведе навън, като кимаше и се усмихваше в отговор на гостите, докато минаваха покрай тях.

Нито Кабрера, нито Мартин бяха подходящо облечени за студа навън, но въпреки това излязоха по смокинги. Единствената разлика между двамата беше, че Кабрера носеше в ръката си тънък, правоъгълен, опакован в шарена хартия пакет.

9:05 вечерта

— Насам, Никълъс. Някъде тук има осветена пътека, от която се разкрива живописна гледка към вилата, особено нощем.

Кабрера го поведе по покритата със сняг тераса пред балната зала, от която една пътека поемаше навътре в гората. Отпуснат и малко пиян, Мартин го следваше плътно, докато не стигнаха до пътеката и не поеха по нея. После студеният въздух го освежи и той усети, че сетивата му се изострят. По някаква причина реши да хвърли поглед през рамо.

Мурзин ги следваше — на разстояние, но все пак беше там.

Когато забеляза погледа на Мартин, Кабрера се усмихна по своя спокоен маниер.

— Носят се слухове, че някои от антиглобалистите са успели да прекосят в тази част от долината. Сигурен съм, че няма място за тревога. Полковникът просто е длъжен да проявява предпазливост.

Пътеката пред тях се стесни, за да мине между два бора, и Кабрера забави крачка, за да пропусне Мартин пред себе си.

— След теб.

Мартин мина пръв по пътеката и Кабрера го последва.

— Искях да споделя нещо за Ребека с теб — каза той, след като го настигна и двамата отново поеха рамо до рамо. — Сигурно ще ти се стори забележително.

Пътеката направи завой и Мартин видя, че се издига нагоре по склона, все по-далеч от вилата. Той отново погледна назад през рамо.

Мурзин продължаваше да се изкачва след тях.

— Присъствието му не е необходимо — каза изведнъж Кабрера. — По-добре да се върне във вилата, отколкото да кръстосва пустата гора след нас. Извини ме за секунда.

Кабрера се обърна и посрещна Мурзин на пътеката, като продължаваше да стиска шарения пакет в ръката си. Мартин дъхна на ръцете си, за да ги стопли, и вдигна поглед. В короните на дърветата

шумеше лек ветрец, а отдясно над хребета изгряваше пълната луна. Беше с ореол, а зад нея настъпваха облаци. Скоро пак щеше да завали.

Той хвърли поглед към Мурзин и Кабрера, които разговаряха на пътеката. Накрая Мурзин кимна и пое обратно към вилата. Кабрера също се обърна и закрачи нагоре. В същия миг в съзнанието на Мартин отекна един глас, който казваше: „Виж го. Няма значение как изглежда в момента. Кого познава. Виж го как ходи, как говори, кой е. Няма значение в какво ще се превърне. Нищо няма значение. Това е Реймънд!“

— Извинявай, Никълъс.

Кабрера почти го беше настигнал. Снегът хрущеше под обувките му.

Умът на Мартин препускаше едновременно напред и назад. Китнър беше абдикирал в полза на Кабрера тук, във вилата. Ако всичко беше планирано предварително, не трябваше ли да се случи в Лондон онзи петък, 15 март, който Реймънд беше отбелязал в календара си?

— Познаваш ли някого в Лондон? — попита небрежно Мартин, когато Кабрера стигна до него.

— Лорд Престбъри е от приятелския кръг на баронесата.

— Но познаваш и други хора.

— Да, защо?

Мартин реши да рискува.

— Наскоро се запознах с един англичанин, пенсиониран брокер. Прекарва по-голямата част от годината в Южна Франция, но има и голяма къща недалеч от Кенсингтън Гардънс. Казва се Диксън, Чарлс Диксън. Живее на Ъксбридж Стрийт.

— Съжалявам, не го познавам. — Кабрера посочи нагоре по пътеката. — Искаш ли да продължаваме? Нека да поговорим за Ребека.

— За какво? — попита Мартин, когато отново поеха нагоре.

Не беше доловил реакция у Кабрера нито при споменаването на името на Чарлс Диксън, нито на Ъксбридж Стрийт. Кабрера дори не говореше по начина, характерен за Реймънд. Дали беше адски добър, или Мартин просто бъркаше?

— Тя не е човекът, за когото я смяташ — каза Кабрера.

— Какво имаш предвид? — попита Мартин и го погледна.

Дали беше Реймънд, или не? Ако разполагаше с дискетата на Халидей и успееше незабелязано да свали пръстов отпечатък от Кабрера, можеше да го докаже със сигурност. Но дискетата я нямаше, защото беше изпратена по пощата на съпругата на Коваленко в Москва.

— По закон Ребека е твоя сестра, но не и по рождение, защото и двамата сте осиновени. Знам това, защото тя ми го каза. Колкото по-близки ставаме помежду си, толкова повече нараства нуждата както по политически, така и по финансови причини, да се интересувам от миналото ѝ. Аз много я обичам, но именно любовта кара хората да правят грешки. Може да ти се стори невъзпитано или дори студено от моя страна, но аз просто трябваше да я проверя, преди да ѝ предложи брак. Надявам се да ме разбереш, Никълъс.

— Разбирам те.

Вървяха рамо до рамо по пътеката. Мартин за пръв път забеляза, че Кабрера леко накуцва. Отново го обзе несигурност. Дали кракът му не беше прострелян в онази престрелка? Беше възможно, разбира се. Но нямаше как да се увери. Не беше виждал медицинския картон на Реймънд, защото самият той беше в болницата по онова време. Куцането можеше да е причинено и от онзи инцидент по време на лов или пък от нещо далеч по-прозаично — разтегнат мускул, навехнат глезен, дори някакво камъче в обувката.

Пътеката отново направи завой. Мартин видя ярко осветената вила под тях. Гледката го успокои и той започна да си мисли, че може би греша, като оставя емоциите си да го ръководят. Дали не искаше прекалено силно Кабрера наистина да се окаже човекът, когото преследваше? Заради Дан Форд, Халидей, Ред и всички останали убити? Дали не го искаше толкова много, че да си измисли нещо несъществуващо? И по този начин да рискува да запрати Ребека отново в онова състояние, в което беше прекарала всички онези години?

— В хода на разследването си научих нещо интересно за самото осиновяване — продължи Кабрера. — По времето, когато сте били осиновени, процедурите са били тайни. Това означава, че нито децата, нито бъдещите им осиновители са знаели кои са истинските родители.

Мартин нямаше представа накъде бие Кабрера. Във всеки случай беше добре информиран, защото нито Мартин, нито Ребека знаеха кои

са истинските им родители. Осиновите им също не го знаеха, макар че го бяха обсъждали много пъти.

— Парите и упорството могат да отворят много врати, Никълъс — продължи Кабрера. — И двамата с Ребека сте взети от една и съща организация. Вече е затворена, но се е наричала „Домът на Сара“ и се е намирала в Лос Анджелис.

Той спря и рязко се обърна към него.

— Същият град, в който сте отраснали.

Сърцето на Мартин се качи в гърлото.

— Научих много неща, Никълъс, както за Ребека, така и за теб. — Кабрера отново се усмихна със своята спокойна, топла усмивка. — Истинското ти име е Джон Барън, а не Никълъс Мартин.

Мартин не отговори; двамата направиха още един завой по пътеката и вилата отново изчезна от поглед.

— Няма значение кой си ти и защо и двамата сте сменили имената си. По-важно е какво установих, докато проучвах миналото на Ребека. Странно, но изобщо не бях изненадан.

Кабрера премести шарения пакет от едната си ръка в другата и Мартин се запита какво има в него и защо го е донесъл. Запита се и накъде водеше пътеката. Ставаше все по-стръмна, а лампите, които я осветяваха, бяха все по-нарядко. Добре, че беше луната — частично закрыта от облаци, тя се издигаше все по-високо над хребета и обливаше в светлина обширния лес наоколо.

Може би беше глупаво от негова страна да тръгва с Кабрера, но дори той да беше Реймънд, Мартин се съмняваше, че ще рискува да се разкрие, какво остава да направи нещо, с което да изплаши Ребека и да промени начина, по който тя гледа на него. С единственото уточнение, че Реймънд всъщност беше способен на всичко.

Кабрера вървеше на половин крачка пред Мартин и на практика го водеше по пътеката.

— Както ти казах, сестра ти не е тази, за която я мислиш — бебе, дадено за осиновяване от изплашена майка в тийнейджърска възраст. — Той се обърна и го погледна право в очите. — Ребека е принцеса, родена в една от най-благородните фамилии в Европа.

— Какво? — попита Мартин с изумление.

— Рожденото ѝ име е Александра Елизабет Габриел Кристиян. Тя е пряка наследничка на Кристиян IX, крал на Дания. Прадядо ѝ е

Георг I, крал на Гърция, а прабаба ѝ е съпругата му Олга, дъщеря на великия княз Константин — сина на руския цар Николай I.

— Нищо не разбирам.

— Наистина е трудно за разбиране, толкова е заплетено. Но е вярно. Направихме дори ДНК тест, за да се уверим.

Мартин беше напълно зашеметен. Мисълта, че Кабрера може би е Реймънд, беше напълно засенчена от абсурдното откритие, което беше обявено току-що.

— Разбирам как се чувстваш, Никълъс, но всичко е документирано. Документите се намират в моя офис в Лозана. Можеш да ги разгледаш по всяко време.

— Но как...

— Такова момиче е било осиновено от — как да се изразя — американско семейство от средната класа като твоето?

— Горедолу.

— По време на Втората световна война баба ѝ и дядо ѝ избягали от нацисткия режим. Заминали първо за Лондон, а после за Ню Йорк, където — подобно на много други кралски семейства от целия свят, например моето — те си сменили имената и забравили за титлите, за да запазят живота си. След време дъщеря им, която се казвала Мари Габриел, се омъжила за Жан Феликс Кристиан, потомствен принц на Дания, и се върнала да живее в Европа. Имали едно дете — момиче, което се родило в Копенхаген, но още като бебе било отвлечено на остров Майорка с цел откуп. После обаче похитителите се изплашили и решили да се отърват от нея, като я дали на някаква организация, която търгувала с деца на черния пазар. Оттам се опитали да я продадат на някакво семейство в Калифорния, но сделката се провалила и в крайна сметка я прибрали в дом за изоставени деца в Лос Анджелис. Именно тя била...

— Ребека.

— Да.

— Ами истинските ѝ родители? Какво е станало с тях?

— Тъй като от нея нямало никаква следа, след известно време я обявили за мъртва.

— Господи — възкликна Мартин и извърна поглед, после отново погледна Кабрера. — Тя знае ли?

— Все още не.

Пътеката стана още по-стръмна и Мартин чу отнякъде шума на бурен поток. Кабрера продължаваше да го води на половин крачка разстояние. На лунната светлина дъхът излизаше от носа му като пара от комина на локомотив, въпреки студа по челото му беше избила пот. Той отново премести пакета в другата си ръка.

— Защо го казваш първо на мен? — попита Мартин.

— От уважение. След като вашите осиновители са загинали, ти си главата на семейството. Искam твоята благословия за нашия брак. — Кабрера забави крачка и се обърна към него. — Даваш ли ми благословията си, Никълъс?

„Господи — помисли си Мартин. — Докъде се докарах?!“

— Даваш ли ми я?

Никълъс Мартин го гледаше зяпнал, докато разсъждаваше трескаво: „Мисли за Ребека и за това колко много го обича, нищо друго няма значение. Абсолютно нищо друго. Поне засега. Поне докато не се увериш със сигурност кой е той в действителност.“

— Да — отвърна най-сетне Мартин. — Давам ти благословията си.

— Благодаря ти, Никълъс. Сега разбираш защо трябваше да останем насаме.

Кабрера се усмихна по-скоро на себе си. Усмивката му изразяваше облекчение или задоволство, а може би и двете.

— Нали разбираш, че Ребека ще бъде не просто моя съпруга, а царица на Русия?

— Да — отвърна Мартин и се озърна.

Наоколо вече нямаше лампи, които да осветяват пътеката. Шумът на потока беше по-силен. Много по-силен. Той погледна напред и видя, че наближават дървен мост. Под него течеше черна вода, а по-нагоре се виждаше и откъде идва шумът — от висок бучащ водопад.

— Какви красиви деца ще имаме ние, Ребека и аз. — Кабрера бавно, почти разсеяно се зае да разопакова пакета в ръцете си. — Красиви, благородни деца, които, заедно със своите деца след това, ще властват над Русия през следващите триста години, както Романови властваха над Русия в продължение на триста години, преди комунистите да се опитат да ни спрат.

Кабрера рязко се извърна и шарената хартия падна на снега в краката им. В ръцете му имаше кутия. После и кутията отхвърча встрани. Чу се силно изщракване и на лунната светлина проблесна острие. Сетне Кабрера се плъзна към него с едно-единствено движение.

За частица от секундата Мартин отново преживя всичко. Тялото на Халидей на леглото в хотелската му стая в Париж с прерязано гърло. Гласът на Ленар, който промърмори: „Прерязал му е гърлото в момента, в който е отворил вратата.“ В следващия миг Мартин се извъртя и острието на ножа само го одраска по бузата.

Бързината на Мартин и това, че Кабрера не улучи целта, за момент го накараха да загуби равновесие и Мартин веднага контраатакува, като заби левия си юмрук в областта на бъбреците, а после го удари по челюстта с десен прав. Кабрера изръмжа и залитна към дървения парапет на моста. Но не изпусна ножа, а Мартин искаше точно това. Сега вече беше твърде късно. Кабрера просто го прехвърли в другата си ръка и зачака Мартин да атакува. Мартин отново се завъртя. Острието на Кабрера просветна на лунната светлина. Този път ножът, остър като бръснач, закачи Мартин точно над лакътя и направи чист разрез през ръкава на смокинга и ризата под него.

— Не улучи! — изкрещя Мартин и отстъпи.

Беше порязан, но раната не беше дълбока. Кабрера се целеше в брахиалната артерия, но за да я достигне, острието трябваше да потъне поне на един сантиметър под кожата.

— Все още не, Никълъс — ухили се Кабрера и очите му светнаха дивашки.

Вече не приличаше нито на Кабрера, нито дори на Реймънд, а на обикновен луд. Той бавно пристъпи към Мартин, като прехвърляше ножа си от едната ръка в другата.

— Китката, Никълъс. Радиалната артерия. Там трябва да те порежа само на половин сантиметър. До трийсет секунди ще загубиш съзнание. Смъртта ще настъпи след около две минути. А може би искаш по-бързо? Тогава в шията, в сънната артерия. Ще трябва да те срежа по-дълбоко, но после ще изгубиш съзнание само за пет секунди, а след още дванайсет ще умреш.

Мартин отстъпваше назад по моста, докато Кабрера пристъпваше към него. Обувките му се пързалиха по покритите с лед

дъски. Гръмотевичният шум на водопада го подлудяваше и притъпяваше сетивата му.

— Как ще го обясниш на Ребека, царевич? — извика той. — Кого ще обвиниш за убийството на брат й?

Усмивката на Кабрера се разшири.

— Антиглобалистите, Никълъс. Слуховете, че някои от тях са успели да проникнат в тази част на долината, ще се окажат верни.

— Защо? Защо? — попита настоятелно Мартин, като използваше всички възможности да забави врага си и да си спечели малко време.

Кабрера продължаваше да настъпва.

— Защо те убивам? Защо убих другите? — Усмивката му се стопи, но лудостта в очите му остана. — Заради майка си.

— Майка ти е мъртва.

— Не, не е. Майка ми е баронесата.

— Баронесата?

— Да.

Кабрера се поколеба за частица от секундата. Точно това чакаше Мартин и сега се втурна напред. Той отметна ръката с ножа встрани, сграбчи Кабрера и го блъсна в парапета. Веднъж. Два пъти. Три пъти. Всеки път чуваше изръмжаване и усещаше, че му изкарва дъха. Кабрера се отпусна напред зашеметен и в същия миг Мартин го сграбчи за косата, повдигна главата му и заби юмрук в лицето му.

Кабрера арогантно се ухили и просто отмести глава встрани, като остави силата на удара на Мартин да го понесе напред, към парапета. Миг по-късно Мартин усети унищожителен удар, когато острието на Кабрера се заби отстрани в тялото му. Той извика, но в същото време сграбчи Кабрера за яката на ризата и го завъртя. Ризата му се разпори чак до кръста и Кабрера отново се опита да нанесе удар с ножа. Не можа. Мартин го дръпна още по-близо към себе си. Дватамата се погледнаха право в очите. После Мартин яростно заби чело в лицето му.

Чу се оглушително изпрацяване, Кабрера залитна назад с кървящо лице и се отпусна на парапета. Мартин се вторачи в него, но коленете му изведнъж омекнаха и той замръзна на мястото си. Никога в живота си не беше чувствал такъв студ. Той сведе поглед и видя, че ризата му е прогизнала от кръв. После усети, че пада, краката му се плъзнаха по заледените дъски и той осъзна, че Кабрера го е хванал за

крака и го дърпа към себе си. Опита се да се измъкне, но не можа. Кабрера се изправи на колене и го задърпа с едната си ръка, а вдигна ножа в другата.

— Не! — извика Мартин и с всички сили, които му бяха останали, го изрита в ръката.

Ножът отхвърча над моста. Но Кабрера не беше изпуснал него самия. Продължаваше да го стиска с едната си ръка и да го дърпа към ръба.

Мартин чу рева на водопада и видя черната вода под него. Опита се да се бори, но нямаше смисъл. Кабрера все така го дърпаше към ръба и той не можеше да го спре.

Озова се във въздуха и започна да пада. Секунда, час, цял живот по-късно се стовари в ледената вода. После потъна под повърхността на водата и яростното течение го завлече.

— *Досвидания* — прошепна Кабрера в последния момент, а черните му очи светеха като очите на смъртта.

Досвидания. Беше казал същото на конвейера за багаж на международното летище в Лос Анджелис, когато се канеше да застреля Джон Барън със собствения му пистолет. Някой изведнъж беше извикал: „Реймънд!“ Не, не беше просто някой. Беше Ред Макклачи. И в тези секунди, часове или дни, преди да потъне във водата, Никълъс Мартин се помоли отново да чуе този глас. Този вик, който отново можеше да спаси живота му. Но този вик така и не дойде. Пък и как би могъл? Ред беше мъртъв.

ТРЕТА ЧАСТ

РУСИЯ

Слуховете бяха верни — антиглобалистите от Черния блок наистина бяха успели да проникнат в долината. Кабрера и Никълъс Мартин се бяха сблъскали с тях на един малък дървен мост над вилата. С лица, скрити зад скиорски маски и дебели шалове, демонстрантите не бяха казали нищичко, преди да ги атакуват. Бяха нападнали с ритници и юмруци и Кабрера, и Мартин. Ризата на Кабрера беше разкъсана. И двамата се бяха защитавали яростно. Мартин се беше сбил с един от тях, който беше извадил нож. През това време друг го беше хванал отзад. Кабрера се беше опитал да му помогне, но го бяха ударили и повалили на земята. В същото време нападателят с ножа жестоко беше ранил Мартин, а другият го беше бутнал от моста. Мартин бе паднал в бързия планински поток и бе изчезнал от поглед. Точно тогава Кабрера бе успял да избяга. Бе ударил един от нападателите си и бе хукнал надолу по пътеката, викайки за помощ.

Мурзин веднага дотича заедно с десетина агенти на ФСО. Но луната вече се беше скрила зад облаците, започваше да вали сняг и демонстрантите се бяха изтеглили нагоре по пътеката и бяха потънали в тъмната гора. Хората на Мурзин успяха да открият следите им, но Кабрера ги извика обратно, за да търсят Мартин.

Водени лично от самия Кабрера, обут с ботуши и навлякъл парка върху смокинга си, те продължиха да търсят изчезналия Мартин през целия следващ ден въпреки силния вятър и обилния снеговалеж. Почти незабавно към тях се присъединиха полицаи и войници от швейцарската армия, а до един час пристигна и екип на планинската спасителна служба. Те заедно претърсиха бреговете на буйния поток, който прекосяваше планината на зигзаг и с голяма скорост се спускаше в продължение на 28 километра надолу по склона, като образуваше поредица от водопади с височина до десет метра. Известно време дори използваха хеликоптера, с който президентът Гитинов беше пристигнал броени минути преди Кабрера да вдигне тревогата, но заради бурята и пресечения планински терен летенето беше твърде опасно, така че търсенето трябваше да се ограничи по земята. В

крайна сметка не откриха нищо. Каквото и да се беше случило с Мартин — независимо дали беше заседнал между скалите на дъното на потока, или беше завлечен в някоя подземна пещера, или пък беше успял да изпълзи на брега, но снегът го беше засипал толкова дълбоко, че дори хората и специално обучените кучета не бяха успели да го открият, — едно си оставаше сигурно. Нито един човек, жестоко ранен с нож и облечен само в смокинг, не можеше да преживее такава нощ в Алпите. Ако раната или планинският поток, който се спускаше над ръбести камъни и водопади, не бяха успели да го убият, студът със сигурност беше свършил тази работа. Не им оставаше друго, освен да прекратят издирването.

Дали заради новопридобитата си зрялост или заради присъствието на Кабрера, лейди Клем и баронесата Ребека прие новината за нападението и изчезването на брат си с учудващо спокойствие. Основната ѝ грижа беше състоянието на Александър и безопасността на хората, които бяха излезли в нощта да търсят Никълъс. Няколко пъти тя слиза до потока, за да ги окуражава и да помага в търсенето. По-късно те осъзнаха, че силата ѝ извираше от нещо, което беше казала от самото начало и в което, изглежда, наистина вярваше — че Никълъс някак си беше оцелял и все още беше жив. Тя изобщо не се опитваше да отговори на въпросите „как“ и „къде“.

Когато над планините изгря утрото, а от него все още нямаше следа, решимостта ѝ нарасна още повече. Може би нямаше да го открият днес или утре, или дори до една седмица, каза тя, но той беше жив и в някакъв момент щяха да го намерят, в това не можеше да има съмнение. Нищо, което някой от тях можеше да ѝ каже или да направи, нямаше да промени убеждението ѝ.

Лейди Клем обаче беше съвсем друго нещо. За нея нямаше значение, че баща ѝ също е във вилата и очаква новини от дългото издирване, както и всички останали гости. Лейди Клем отказа да приеме и изрази личния ужас и страх, който изпитваше, или да признае дори пред себе си привързаността, която чувстваше към Мартин. Всичките ѝ емоции се насочиха срещу демонстрантите, които бяха извършили ужасното дело.

И когато малко преди изгрев-слънце командосите от швейцарската армия и полицаите от кантона успяха да ги проследят до палатките им в хълмовете високо над вилата и ги свалиха под конвой във вилата, за да ги натоварят във фургоните, с които щяха да ги откарат в ареста на полицията в Давос, лейди Клем отиде направо при тях. Бяха деветима, шест мъже и три жени. След като чу, че протестира и отричат всичко, тя направо полудя и ги заплаши, че ще ги съди по всички възможни закони. Но дори след като се намесиха по-

разумни хора и полицейският командир се опита да я дръпне и да я върне във вилата, тя изведнъж успя да се отскубне и ги засипа с един последен словесен залп:

— Сестрата на господин Мартин, единственият оцелял член от семейството му, ще възбуди срещу вас дело за предумишлено убийство, каквото светът още не е виждал! Когато процесът приключи, нито един от вас, миризливи задници такива, няма да притежава и един евроцент! Вие не просто убихте Ник Мартин, а брутално го лишихте от гражданските му права. И аз ви се заклевам, че злодейството ви няма да остане безнаказано!

„Злодейството“, както го беше нарекла лейди Клем, беше внимателно обмислено и подготвено от Александър Кабрера. И макар че двубоят с Мартин се беше оказал по-труден, отколкото очакваше, в крайна сметка планът му беше проработил и беше довел до задоволителни резултати.

Идеята да използва демонстрантите му беше хрумнала много по-рано като сравнително прост и евтин начин да прикрие смъртта на Мартин. И с едно-единствено телефонно обаждане до радикална европейска антиглобалистка организация той беше привел този план в действие. След като се представи като член на една известна група, наречена Асоциация на радикалните активисти, той съобщи на „колегите“ си, че във вилата „Енкрацер“ ще се проведе събиране на високо равнище на политици и бизнесмени. Той им описа сградата и местоположението ѝ, а после уточни с подробности кои хора ще присъстват, как до вилата може да се стигне по една почти неизвестна планинска пътека и дори къде може да се устрои лагер на хълмовете над нея, откъдето активистите ще могат да изненадат богатите с демонстрация откъм склона и да се присъединят към протестния митинг, който се очакваше на главното шосе сутринта в събота, на осемнайсети — деня след нощната разходка на Кабрера с Мартин. С други думи, той беше разположил демонстрантите точно където му трябваша в нужния момент.

Органите на реда се бяха подготвили за атака от поне трийсет хиляди демонстранти, които да се опитат да проникнат в Давос, и Кабрера не се съмняваше, че шепа хора сред най-ревностните от тях ще се уловят на въдицата му. И излезе прав. Когато една седмица по-късно се обади под друго име и им каза, че е чул за протеста и иска да се присъедини към лагера, се убеди в това. Казаха му, че вече е сформирана малка група. Нямаха нужда от повече хора.

Кабрера дори лично се беше уверил, че са пристигнали, когато долетя с хеликоптера от Нюшател по-рано същия ден заедно с Ребека, баронесата и семейство Ротфелс, и накара пилота да подходи към

площадката за кацане до вила „Енкрацер“ откъм планините, вместо над долината на Давос, както се правеше обикновено. Когато минаха над лагера, той преброи пет зимни палатки, скрити между дърветата. Успя само да ги зърне, но това му беше достатъчно да се увери, че планът му е проработил и изкупителните му жертви вече са пристигнали.

Той лично беше направил следите в снега, които водеха към лагера им, в онези вледеняващи, но изпълнени с чувство за триумф мигове, след като Мартин беше паднал от моста. Беше се върнал едва когато бурята се усили и със зачервено лице се беше втурнал към вилата, за да вдигне тревога.

Основната цел на среднощното му изпълнение да поведе отряда за издирване веднага след инцидента беше да се покаже като достоен царевич за народа, но искаше да демонстрира и ужаса си от това, което се беше случило с така скъпия на сърцето му Никълъс Мартин. Единственото му опасение, разбира се, беше, че ще открият Мартин жив, но Кабрера добре знаеше, че шансовете за това клонят към нула. Беше го ранил тежко, а бурното течение на леденостудения планински поток в продължение на цели километри, насечени от стръмни водопади, заедно с бурята и минусовите температури, правеха оцеляването почти невъзможно.

Когато светлината на утрото изгря над планините и той вече беше на топло във вилата, все още с ботуши и парка над разкъсания си смокинг, Кабрера се посъветва с четиримата най-важни хора в живота му, които заедно с много други бяха останали будни цяла нощ, за да очакват резултатите от издирването — президентът Гитинов, негово високопреосвещенство Григорий II, кметът Немов и маршал Головкин.

— Заради това, което се случи — каза им той, — и поради факта, че Никълъс Мартин беше брат на жената, която ще стане следващата царица на Русия, искам да ви помоля да отложим връщането на монархията за по-подходящо време и място.

Нямаше съмнение, че това беше съвсем разумно искане, и те се съгласиха единодушно. Петдесет и две годишният президент Гитинов допълнително го подчерта, като го дръпна встрани, за да му изкаже личното си съчувствие и да го увери, че го разбира напълно.

— Решението е най-добро както за теб, така и за Русия — заяви искрено Гитинов.

Александър знаеше, че този човек беше одобрил връщането на монархията най-вече заради политическото влияние и сила на другите трима — патриарха на Руската православна църква, кмета на Москва и министъра на отбраната на Руската федерация. Въпреки че всеки от тях беше своенравен и властен в своята област, когато се стигнеше до национална политика, те мислеха и действаха като един и когато вземеха решение да повдигнат някой държавен въпрос или да действат по него, влиянието им върху двете камари на руския парламент беше огромно.

Идеята за връщане на монархията беше разпалвала спорове на маса почти още от деня, в който беше убит прадядото на Александър, цар Николай. Но никой не беше повярвал сериозно в нея чак до деня, в който триумвиратът, на базата на лични и общи разсъждения, беше стигнал до извода, че руската държава — възстановена след падането на Съветския съюз — си остава нестабилна и разкъсвана от вътрешни конфликти. Управлявана от раздута бюрократична система, младата демокрация трябваше да се пребори и с тежестта на една икономика, която — макар и да успя да изплати голяма част от външния си дълг и дори да реализира печалба в нефтената индустрия — продължаваше да бъде слаба и несигурна. Руската държава разчиташе за сигурността си на една нископлатена, морално остаряла и обезсърчена армия, а във всяко кътче на страната царяха бедност, насилие и корупция. Това бяха огромни, сложни проблеми, с които според триумвирата настоящето правителство не можеше да се справи.

И когато анализира ситуацията в дълбочина, триумвиратът стигна до извода, че ако Русия иска да си върне мястото на значима, икономически процъфтяваща и влиятелна световна сила, тя се нуждае от стабилизиращ фактор, обществена фигура, която да даде на хората лично и силно чувство за общност, гордост и идентичност. Тази роля можеше да бъде изпълнена успешно единствено от императорската фамилия, която да се върне на руския трон под формата на конституционна монархия — формално управление подобно на британското, което да не притежава действителна власт, но (отново подобно на британското) да бъде помпозно, церемониално и добронамерено до такава степен, че да бъде в състояние бързо и ефикасно да вдъхновява народа. И след като аргументите им за подобно завръщане бяха събрани и официално представени пред

парламента, членовете на триумвирата се бяха заели с яростен натиск върху депутатите да ги облекат в законова форма.

Гитинов не можеше да се примири с тази идея. Той гледаше на тримата като на врагове на президентската администрация, а на политическото им влияние — като на неизменна мрачна заплаха за собствената му власт. За него идеята за връщане на монархията беше несполучливо прикриване на собствените им амбиции. Нещо повече, действията им криеха в себе си допълнителна опасност, защото Гитинов знаеше, че с подкрепата си за нов държавен глава, фигурант или не, в някакъв момент те щяха да подкопаят неговата роля в държавата и дори собствената си сила, ако монархът станеше прекалено популярен.

Това съображение придоби много по-голямо значение в светлината на факта, че Китнър беше абдикирал в полза на най-големия си син, което означаваше, че сега президентът Гитинов ще се съревновава в очите на публиката не просто с една коронована особа, но и с човек, който беше млад, изглеждаше добре и притежаваше както невероятна харизма, така и изключително красива годеница. И двамата приличаха на кинозвезди и световните медии с удоволствие щяха да ги издигнат на пиедестал като руския отговор на фамилията Кенеди. Още по-лошо беше, че Александър наистина беше от царски произход — пряк наследник на фамилията Романови с тристагодишната ѝ история и дори най-старите и най-бедните руснаци щяха да го обожават като животрептящото сърце на руската душа.

Гитинов знаеше, че можеше да използва собствената си сериозна власт и влияние, за да обърне гласуването срещу триумвирата, и в крайна сметка вероятно щеше да успее. Но преди да се заеме с това, новината, че в парламента се обсъжда връщането на монархията, беше достигнала до медиите и вече се радваше на широка обществена подкрепа. Да обърне вота срещу нея щеше да му коства огромни усилия и щеше да го представи като човек, който се страхува от връщането на императорската фамилия, защото ще изгуби собствената си власт, а той не можеше да си го позволи. Вместо да се бори, той се беше присъединил към идеята и дори се беше срещнал лично с тримата в резиденцията на Григорий II в Переделкино, недалеч от Москва, където открито и въодушевено я беше приветствал.

Всичко беше политика; съгласието му, идването му в Давос и дори личният му жест да успокои Александър за инцидента в планината. Александър го осъзнаваше, но не го показва — само топло му стисна ръката и с уважение му благодари.

А после, когато си свърши всичката работа, Александър Николаевич Романов, царевич на Русия, просто се качи и си легна — изтощен, но победител.

Москва, неделя, 19 януари, 7:05 сутринта

Телефонът прекъсна неспокойния сън на Коваленко. Той веднага вдигна слушалката и се надвеси над масичката до леглото, като се опитваше да не събуди жена си.

— Да — каза тихо.

— Обажда се Филип Ленар, инспекторе. Съжалявам, че те будя толкова рано в неделя сутринта — каза полицаят от Париж. — Доколкото разбрах, са те свалили от случая.

— Да. От ФСО ще ви върнат колата.

— Разбрах, благодаря.

Коваленко наклони глава встрани. Ленар говореше прекалено безизразно и думите му сякаш увисваха във въздуха. Нещо не беше наред.

— Прекарал си повечето от вчерашния ден в пътуване, нали?

— Да. От Цюрих до Париж, а после до Москва. Трябваше да ти се обадя от летището в Париж. Съжалявам. Но какво е станало? Защо се обаждаш?

— От тона ти разбирам, че още не си чул.

— Какво да съм чул?

— За Никълъс Мартин.

— Какво за него?

— Той е мъртъв.

— Какво?

— Бил е нападат от банда радикални антиглобалисти в Давос в петък вечерта.

— Господи боже — каза Коваленко, разроши косата си и се изправи.

— Какво има? — попита сънено жена му.

— Няма нищо, Татяна, заспивай — отвърна той и отново се обърна към телефона. — Нека ти се обадя след половин час, Филип... На мобилния, да.

Коваленко затвори и се загледа в празното пространство пред себе си.

— Какво има? — попита го отново Татяна.

— Един мой познат, американец, е бил убит в петък през нощта в Швейцария. Не знам какво да правя.

— Приятел ли ти беше?

— Да, приятел.

— Съжалявам. Но щом е мъртъв, какво трябва да правиш?

Коваленко погледна встрани. Отвън долетя рев на камион, докато шофьорът неумело сменяше предавките.

Той изведнъж се обърна към Татяна.

— Изпратих по пощата един плик от Цюрих — той спря и се замисли, защото дните му се бяха слели... — в петък. Още не е пристигнал, нали?

— Петък беше онзи ден, така че не, естествено, не е пристигнал. Защо?

— Нищо, няма значение.

Коваленко подръпна ухото си, прекоси стаята и се обърна към жена си.

— Татяна, знам, че току-що се прибрах, но наистина се налага да отида до министерството.

— Кога?

— Сега.

— Ами децата? Не са те виждали от...

— Татяна. Трябва да тръгна веднага.

Руското Министерство на правосъдието, 7:55 сутринта

Коваленко не се обади на Ленар след половин час, както беше обещал. Единственият човек, на когото позвъни, беше прекият му началник — 52-годишната Ирина Маликова, майка на пет деца и главен следовател в Министерството на правосъдието. Трябваше да разговаря с нея, в сигурния ѝ кабинет в сградата на министерството, възможно най-бързо.

Искаше да ѝ каже онова, което досега не си беше позволил да сподели с никого, защото звучеше твърде фантастично и той не разполагаше с абсолютно никакви доказателства за него. Сега обаче чувстваше, че няма друг избор, освен да го разкрие, защото въпросът пряко засягаше националната сигурност. Щеше да ѝ каже, че Александър Кабрера, прекият наследник на императорския трон, най-вероятно беше умопобърканият Реймънд Оливър Торн — човекът, отговорен за смъртта на членовете на фамилията Романови на американския континент миналата година, както и за убийствата на Фабиен Кюрте в Монако и Алфред Нойс, бившия детектив от полицията в Лос Анджелис Джеймс Халидей, кореспондента на „Лос Анджелис Таймс“ Дан Форд и още двама души в Париж и Цюрих. А също така, и в това нямаше никакво съмнение, за убийството на Никълъс Мартин във вила „Енкарацер“ в Давос.

Това, което му каза посивялата, синеока Ирина Маликова в своя кабинет без прозорци на третия етаж в безличната строга сграда на улица „Воронцово поле“ 44, беше строго секретно за останалата част от света, но вече познато за хората от вила „Енкарацер“.

— Сеньор Кабрера не е просто пряк наследник на царската линия — обясни Ирина Маликова. — Той вече е царевич. Сър Питър Китнър Михайлович Романов официално е абдикирал в полза на първородния си син още вчера.

— Какво?

— Да.

Коваленко беше потресен. Почти всички хипотези на Мартин се бяха сбъднали.

— И така, инспекторе, би трябвало да е повече от очевидно, че не е възможно първият царевич на Русия от революцията насам да е долен престъпник. Масов убиец.

— Госпожо инспектор, имаме проблем. Аз съм почти стопроцентово сигурен, че е същият. А след като сравним пръстовите му отпечатыци, всякакви съмнения ще се разсеят.

— И как ще стане това?

— Притежавам една дискета. Тя беше на бивш детектив от отдел „Убийства“ на полицейското управление в Лос Анджелис, който беше убит в Париж. На нея е записано оригиналното досие на Реймънд Торн от ПУЛА — заедно със снимката и пръстовите му отпечатыци. Ще трябва просто да свалим пръстови отпечатыци от Кабрера, за да знаем със сигурност.

— Торн е мъртъв — каза решително Ирина Маликова.

— Не — възрази твърдо Коваленко. — Имам всички основания да смятам, че той и Кабрера са един и същ човек. Лицето му е променено с пластична операция, но не и пръстовите му отпечатыци.

Маликова се поколеба, като го гледаше изпитателно.

— Кой друг знае за дискетата? — попита накрая.

— Знаехме само аз и Мартин.

— Сигурен ли си?

— Да.

— И няма копия?

— Не ми е известно.

— Къде се намира дискетата в момента?

— Пътува по пощата — изпратих я на собствения си адрес от Цюрих миналия петък.

— Когато пристигне, веднага ми я донеси. Няма значение в колко часа. И не казвай на никого за нея, това е най-важното. Абсолютно на никого. — Ирина Маликова го изгледа строго, за да подчертае колко е важна тази заповед; после изражението ѝ омекна и тя се усмихна. — А сега си върви у дома при семейството. Твърде дълго отсъства.

Това беше краят на разговора и Маликова се обърна към компютъра си, за да извади някакъв файл на екрана. Коваленко обаче

не беше приключил.

— Мога ли да ви задам още един въпрос, госпожо главен инспектор? — каза тихо. — Защо бях свален от случая?

Ирина Маликова се поколеба, после се обърна към него.

— Нарездането дойде отгоре.

— От кого?

— „Участието на служители на Министерството на правосъдието в разследване на случаи извън територията на страната следва да бъде прекратено незабавно.“ Пишеше само това, инспекторе. Нямахте обяснение.

— Никога няма — усмихна се леко Коваленко, после енергично се изправи. — Смятам да прекарам известно време със семейството си. Когато получа дискетата, ще ви уведомя.

С тези думи Коваленко напусна кабинета и тръгна по дългия коридор. Слезе с асансьора до първия етаж и показа личната си карта на човека зад стъклената преграда. Чу се звънец и вратата пред него се отвори. Миг по-късно той пристъпи в сивия московски ден. Беше студено и пръскаше мокър сняг — същото време като в Швейцария, когато двама от хората на Мурзин го бяха откарали от вила „Енкрацер“ и го бяха качили на влака за Цюрих, като бяха оставили Мартин сам срещу Александър Кабрера.

Но чак сега, когато излезе от министерството и тръгна по сивите, притъмнели и заснежени московски улици, Коваленко осъзна колко много го беше заболяло от новината за смъртта му. Никълъс Мартин беше мъртъв. Струваше му се невъзможно, но не беше така.

— Приятел ли ти беше? — бе попитала Татяна и той бе отвърнал „да“, без да се замисли.

И наистина беше така. Почти не го познаваше, но по някаква причина чувстваше Мартин по-близък, отколкото много други хора, с които дружеше от години. В гърлото му изведнъж се надигна буца.

— Край — каза горчиво на глас. — Това е всичко.

Манчестърски университет, сряда, 22 януари, 10:15 сутринта

Въпреки че Ребека не искаше, за брат ѝ беше устроена малка заупокойна служба, която се проведе в параклиса „Св. Петър“ на университета на Оксфорд Роуд.

Под таван от чадъри, стиснати от агенти на ФСО под командването на полковник Мурзин, които да ги предпазват от студения дъжд, Александър поведе Ребека, баронесата и лейди Клемънтайн, след като слязоха от един тъмносив ролс-ройс.

Лорд Престбъри, ректорът и заместник-ректорът на университета, преподаватели на Никълъс и неколцина от приятелите му бяха единствените, които присъстваха на службата. Всичко продължи по-малко от двацет минути. Хората станаха от местата си, изказаха най-дълбоките си съболезнования на Ребека и си тръгнаха.

— Наистина ми се иска да не беше настоявал да го правим — каза Ребека, докато пътуваха към летището.

Александър я хвана за ръката и я погледна с обич и нежност.

— Скъпа моя, знам колко е трудно за теб да го приемеш, но наистина е по-добре на такива ужасни неща да се слага край възможно най-бързо. Иначе ще продължиш да се измъчваш и скръбта ти само ще нарасне.

— Брат ми не е мъртъв — настоя Ребека и погледна първо лейди Клем, а после баронесата. — И вие ли мислите, че е мъртъв?

— Знам как се чувстваш — отвърна лейди Клем.

Независимо от дълбоката си тъга, болка и чувство за загуба тя продължаваше да се държи достойно и уравновесено, като в същото време проявяваше и уважение към мъката на добрата си приятелка Ребека.

— И на мен ми се иска да се събудим от този кошмар и да разберем, че сме сънували и нищо подобно не се е случило — продължи тя с тъжна усмивка. — Но се опасявам, че няма да стане така.

— Действителността невинаги е такава, каквато искаме —
добави и баронесата също толкова тихо. — Опасявам се, че нямаме
друг избор, освен да приемем истината.

Ребека се изправи на седалката и в очите ѝ проблесна
непримиримот.

— Истината е тази, че Никълъс не е мъртъв. И независимо какво
казвате или правите всички, аз няма да мисля иначе. Някой ден ще се
отвори една врата и той ще застане на прага. Ще видите, всички ще
видите.

Баронесата погледна Ребека, която седеше в отсрещния край на салона и четеше, после и Александър, който разговаряше с полковник Мурзин. Накрая се извърна и погледна през прозореца, където се виждаха единствено гъсти облаци. След няколко минути обаче чартърният „Туполев“, с който летяха, се издигна над тях и тя зърна английския бряг, преди самолетът да завие на изток, над Северно море към Москва.

След като така твърдо се беше изказала по отношение на брат си в колата, Ребека почти не беше продумала и Александър мъдро беше решил да я остави насаме с мислите ѝ. Възстановяването ѝ от болестта с помощта на психотерапията, която беше продължила цели няколко месеца, беше направило психиката ѝ не просто здрава, а силна и изключително независима. Баронесата си спомни как се бяха отбили да оставят лейди Клемънтайн пред университетската сграда, където беше нейният кабинет, преди да продължат към летището, и Ребека беше слязла от колата под дъжда, за да я прегърне за сбогом. Когато стана свидетел на тази сцена, баронесата ясно усети пареща тревога, защото връзката им очевидно беше много силна и в някакъв момент със сигурност можеше да се превърне в пречка за нея или за Александър. Но тя реши да отхвърли тази мисъл, защото можеше да предизвика само тревоги.

Баронесата виждаше под себе си белите зайчета на вълните в сивото море, в далечината беше брегът на Дания. Скоро щяха да минат над нея и да се приближат към южния край на Швеция. Мисълта за страната, където беше отраснала, я потопи в спомени за дългото пътуване, което беше започнала на деветнайсет години, когато майка ѝ почина, тя напусна Стокхолм и замина за Париж, за да следва в Сорбоната. Именно там се запозна с Питър Китнър и те незабавно, лудешки и страстно се влюбиха един в друг. Връзката им беше толкова естествена и носеше толкова силен емоционален и физически заряд, че изпитваха агония, когато трябваше да се разделят дори за час. Светът не познаваше любов като тяхната. Бяха сигурни, че тя е предначертана

от звездите и ще продължи вечно. И заради това си казваха много лични неща, които дотогава бяха крили дълбоко в себе си. Тя му разказа за баща си, за бягството им от Русия и за смъртта му в лагера. По-късно му разказа и какво се беше случило с нея в Неапол, когато беше на петнайсет, макар че внимателно преиначи историята така, че младото момиче, което е било отвлечено и изнасилено, а после е убило и обезобразило мъчителя си, уж е нейна „близка приятелка“, която така и не била заловена.

Но макар че му беше разказала историята, без да разкрива собствената си роля в нея, това все пак беше най-близкото нещо до самопризнание, което беше правила пред някого. И не след дълго Китнър също ѝ сподели собствената си тайна, като ѝ каза кой е баща му и какво е било семейството му, и я накара да се закълне, че никога няма да разкрие тази тайна, защото Романови продължаваха да се страхуват от комунистическо преследване и семейството му го беше заклело да не говори пред никого.

Разкритието я разтърси до основи. Ако преди изобщо беше имала някакви съмнения, сега те се разсеяха напълно. Срещата им наистина беше Божие дело, тяхната истинска съдба. Тя беше руска благородничка, а той — наследник на руския трон. Свещената душа на родината, дългът на неговите предци и онова, заради което беше загинал нейният баща, беше едно и също, живееше и в двамата и тяхната мисия в живота беше да го запазят. И двамата повярваха в това. Съвсем скоро тя забременя с Александър и Китнър, вън от себе си от радост, се ожени за нея. След бащата на Китнър и самия него именно това дете щеше да бъде законният наследник на руската корона. Тяхното бъдеще и бъдещето на Русия бяха слети в едно. Един ден, по време на техния живот, комунистическата система щеше да се срина и монархията най-сетне щеше да бъде възстановена по право, а те щяха да седнат на трона. Тя, съпругът ѝ и тяхното дете.

А после, също толкова бързо, всичко се разпадна.

Когато им съобщиха за сватбата си и че е бременна, родителите на Китнър избухнаха като вулкан. Майка му я нарече курва и изпозвачка; въпреки благородническия ѝ произход смяташе, че не е подходяща за майка на прекия наследник на трона. Китнър беше извикан от апартамента, в който живееше с нея, и му бе забранено да я вижда повече. На следващия ден бракът им беше анулиран и един

адвокат, който представляваше семейството им, ѝ връчи чек за сериозна сума и я предупреди никога повече да не се опитва да се свърже с тях, да използва името им или да разкрива кои са те. Но това не беше всичко. Последното им искане беше най-жестоко — да направи аборт, да унищожи детето, което носеше в утробата си.

Тя твърдо, яростно и грубо отказа. Мина един ден, после втори и нищо не се случи. На третия ден един мъж с тъмни очи и стоманен поглед застана на прага ѝ. Той ѝ съобщи, че тя има записан час за аборт и трябва веднага да тръгне с него. Тя отново отказа с жар и се опита да затръшне вратата в лицето му, но той грубо ѝ удари шамар и ѝ нареди да си събира нещата. След няколко минути потеглиха с неговата кола. Сякаш отново се беше озовала в Неапол. Изнасилване или аборт против волята ѝ — чувството беше еднакво.

Най-голямата грешка на нейния похитител обаче беше да ѝ позволи да си събере нещата. В чантата си тя беше прибрала ножа, който беше използвала в Неапол и който пазеше точно за такъв случай. Малко по-късно им се наложи да спрат на един светофар. Мъжът неприятно се усмихна и ѝ каза, че почти са пристигнали и съвсем скоро всичко ще свърши.

Точно така и стана — поне за него. Още преди да светне зелено, тя извади ножа от чантата си и му преряза гърлото с един замах. В същата секунда отвори вратата на колата и хукна навън, напълно уверена, че всеки миг ще я хванат и ще я тикнат в затвора до живот. Успя да си събере нещата и избяга от Париж още същия ден, като взе влака за Ница. Там се нанесе под наем в един безличен апартамент и живя с парите, получени от семейството на Китнър. След шест месеца роди Александър. През цялото време очакваше полицията да похлопа на вратата, но те така и не се появиха. Постепенно стигна до извода, че престъплението ѝ е останало без свидетели, а семейството на Китнър, което се страхуваше от общественото внимание, така и не е уведомило властите за връзката си с убийтия или с нея самата. Тя обаче прекара всички тези месеци нащрек, като непрекъснато полагаше съзнателни усилия да контролира както страха си от полицията, така и яростта си заради онова, което ѝ бяха причинили. А после, когато роди здраво бебе, Александър, внимателно насочи мислите си към онова, което трябваше да направи от сега нататък.

Преднамерените, изпълнени с омраза действия на семейството на Питър Китнър бяха едно. Тя донякъде разбираше и дори ги приемаше като част от същото перверзно, жестоко и арогантно човешко поведение, заради което баща ѝ беше изпратен в Гулаг, а тя самата беше брутално изнасилена в Неапол.

Но не разбираше и никога нямаше да приеме поведението на самия Питър Китнър. Човекът, който ѝ се беше заклел, че я обича повече от живота си, който ѝ беше направил дете и се беше оженил за нея, който споделяше нейната мечта за Русия, се беше подчинил на заповедта на родителите си, без дори да възрази.

Той нито веднъж не се беше изправил, за да декларира любовта си. Нито веднъж не се беше опитал да защити нея или връзката им. Нито веднъж не се беше опитал да помогне нито на нея, нито на още нероденото им дете. Не беше казал нито една дума, с която да я утеши. Просто беше прекосил стаята и беше излязъл, без дори да я погледне.

А собственият ѝ баща, когато го отвеждаха към влака за Гулаг, беше намерил сили да се обърне, да ѝ се усмихне и да ѝ изпрати въздушна целувка. Защото баща ѝ беше горд и обичаше, и мразеше силно. За нея той олицетворяваше руската душа. А Питър Китнър, който уж беше прекият наследник на руския трон, просто беше изпълнил заповедта на семейството си. След това им се беше подчинил още веднъж, когато се ожени отново за жена от испанската кралска фамилия и по този начин създаде семейство с подходяща императорска стойност.

Тя можеше да разбере дори това, но не разбираше как може да излезе от стаята, без да я погледне. Никога нямаше да му го прости и се беше заклела, че един ден ще го накара скъпо да плати.

И Питър Китнър беше платил. С цената на живота на сина си. С цената на руския трон. И щеше да продължи да си плаща. Защото тя не беше свършила.

Санкт Петербург, Русия, сряда, 29 януари, 12:15 следобед

Колоната от официални автомобили беше дълга почти цяла пресечка. Ревяха клаксони. Пищяха сирени. Цели тонове конфети се изсипваха от прозорците на жилищните блокове и обществените сгради, по които въпреки ужасния студ висяха стотици хора и ги приветстваха, докато хиляди други се тълпяха от двете страни на пътя.

Всички гледаха към хората, застанали в един открит черен мерцедес, обграден от осем черни волги.

Александър, в ушит по поръчка сив костюм, се усмихваше широко и махаше на въодушевената тълпа, покрай която минаваха. До него стоеше Ребека, облечена с дизайнерско палто от норки и квадратна шапчица от същия материал. Тя също се усмихваше, красива и бляскава. За по-възрастните те приличаха на младите Джон и Джаки Кенеди. За по-младите изглеждаха като рок звезди.

И точно това беше идеята.

Преди по-малко от четирийсет и осем часа Александър Кабрера Николаевич Романов беше официално провъзгласен за царевич от президента Гитинов, който публично го представи на двете камари на парламента в Москва. Отговорът от депутатите дойде незабавно — всички присъстващи скочиха на крака и го аплодираха бурно, с изключение на петдесетина твърди комунисти от старата школа, които просто бяха излезли от залата в знак на неодобрение.

Речта, с която Александър прие титлата си, беше не по-малко вълнуваща от реакцията на депутатите. Той не пропусна да отдаде дължимото както на дядо си Алексей Романов, сина на цар Николай, така и на баща си, царевич Пьотр Михайлович Романов Китнър, който не беше издал на никого тайната за бягството на Алексей от дома на Ипатиеви и по този начин беше съхранил кръвната линия на наследниците, докато дойде подходящ момент за връщане на монархията. После Александър беше благодарил и на президента Гитинов, на депутатите, на кмета на Москва Николай Немов, на министъра на отбраната на Руската федерация маршал Головкин и най-

вече на негово високопреосвещенство Григорий II, патриарх на Руската православна църква — които до един присъстваха в залата — за това, че бяха проявили мъдростта и благородството да върнат сърцето и душата на руската история на народа на Русия.

Завърши речта си отново със собствения си баща, като му се възхити, че беше видял Русия не като слаба, стара, корумпирана и прогнила държава, а като млада, енергична нация; със своите проблеми, наистина, но все пак свободна от ужасите на сталинизма, комунизма и Студената война и напълно готова да се възроди от пепелта. Именно младежта на Русия щеше да ги поведе напред, каза той, и точно затова собственият му баща така безкористно беше отстъпил мястото си на по-младия Романов, който да сложи короната. Така той и руската младеж заедно щяха да поведат държавата към едно богато, чисто и благородно бъдеще.

Тази реч, предавана на живо по телевизията в цяла Русия с нейните единайсет часови пояса и по многобройните радиостанции, които излъчваха на руски език в целия свят, продължи трийсет и две минути и беше посрещната с нови оглушителни аплодисменти на крака, които продължиха петнайсет минути след нея. Когато всичко утихна, Александър Кабрера Николаевич Романов беше станал не просто царевич на Русия, а национален герой.

Двайсет и четири часа по-късно камерите на почти всички новинарски агенции в света се натъпкаха в Златната зала на Кремъл, някога Тронната зала на царете, и той представи красивата си бъдеща съпруга Александра Елизабет Габриел Кристиан — жената, която след неговата коронация щеше да стане руската царица.

— Бих я наричал Александра, но тя предпочита името, с което е по-известна, Ребека — пошегува се той и я прегърна. — Сигурно за да не я бъркат с мен.

Това направо взриви журналистите. За броени часове сякаш от нищото се роди един нов руски Камелот и цялата нация и светът полудяха по него.

— Помахай им, скъпа! — Александър извиси глас над шума на тълпата, която продължаваше да ги обсипва с вихрушки от конфети.

— Може ли? — попита го Ребека на руски.

— Дали може? Те точно това искат, скъпа моя. — Александър я погледна с любов, а усмивката му беше по-широка от всякога. —

Точно това искат. Помахай им! Те няма да чакат нито да се оженим, нито да получа короната. За тях вече си руската царица!

Образите идваха и си отиваха. Някои бяха остри и ясни, сякаш нещата се случваха в настоящето. Други бяха мъгляви като насън. Трети бяха застрашителни и ужасни като кошмар.

Най-ярък беше споменът му как се върна от смъртта, когато видя собственото си тяло, проснато на леглото на пода в малката хижа. Очите му бяха затворени, лицето му беше мъртвешки бледо, беше завит с парцаливо одеяло и лежеше напълно неподвижно, без да дава никакви признаци на живот. А после, без никакво усилие, сякаш наблюдаваше сцена от научнофантастичен филм, той започна да се издига нагоре, над собственото си тяло. Издигаше се все по-високо и по-високо, сякаш стаята нямаше таван, а сградата нямаше покрив, но после видя как вратата се отвори и в стаята влезе младата майка. Тя му носеше гореща напитка в метално канче, приклекна до него, повдигна главата му и изля малко от течността в устата му. Изпълни го топлина, каквато никога не беше усещал по-рано, и той изведнъж спря да се рее и се върна в собственото си тяло, като я погледна с широко отворени очи.

— Още — каза тя.

Или поне си помисли, че казва, защото тя говореше на език, който той не разбираше. Но думите всъщност нямаха значение, защото тя отново притисна металното канче към устните му и този път го накара да отпие сам. Той се подчини. Течността беше горчива, но не неприятна на вкус, и той изпи цялата чаша. Отново отпусна главата си назад и видя, че тя го зави с одеялото и нежно се усмихна. После заспа.

Насън си спомни всичко. Черните въртопи го носеха по течението в мрака, яростно го блъскаха в парчета лед, скали и изкоренени дървета; той безспир се опитваше да се хване за някой клон, пън или скала — каквото и да е, за да спре това сякаш безкрайно пътуване. Изведнъж движението около него спря и той се озова в един дълбок, спокоен вир, далеч от ревящото течение. Водата беше затлачена от голи храсти и повалени дървета. Той сграбчи едно от тях — бреза, както му се стори — и се издърпа на снега. И едва там

осъзна, че бурята го е настигнала. Вятърът пишцеше, а снегът летеше почти хоризонтално. Само в отделни моменти, защото бурята все пак не се беше разразила с пълна сила, вятърът спираше и на небето светваше пълната луна. И там, докато лежеше мокър до кости на кучешкия студ, останал без дъх, той видя под тялото си в снега едно червено петно. И си спомни как проблесна острието и как Реймънд му нанесе дълбока рана отстрани на ребрата.

О, да — наистина беше Реймънд. Докато се биеха на моста, Мартин беше разкъсал ризата на Кабрера почти до пъпа. И за миг беше зърнал белега на гърлото му, където го беше одраскал куршумът в престрелката по време на кървавото му бягство от съда в Лос Анджелис.

Може и да се наричаше Александър Кабрера, Романов или дори царевич, но под всичките си имена несъмнено си оставаше Реймънд.

Хижата, в която се намираше, беше по-скоро малка барака, разположена на пет километра надолу по течението от моста над вила „Енкарацер“. Откри го едно седем-осемгодишно момиченце, което събираше дърва за огъня заедно с баща си. Беше го забелязала призори, въпреки новия сняг, проснат зад една паднала ела. Помогнаха му още трима души — баща ѝ, майка ѝ и по-малкото ѝ братче, което беше на пет или шест години. Почти не говореха английски — знаеха най-много пет-шест думи, — а той изобщо не разбираше техния език.

Доколкото успя да разбере, докато се мятеше между будно състояние, сънища и халюцинации, предизвикани от треската и възпаленията от раните, те бяха семейство бежанци, може би от Албания. Бяха много бедни и преживяваха в хижата, докато дойде да ги прибере „водачът“, както се изрази бащата. Разполагаха само с чай, билки и много малко храна, но я споделяха с него, като натрошаваха всичко в металното канче и го заливаха с гореща вода.

В един момент между мъжа и жената избухна шумна кавга, защото жената забеляза, че треската го надвива и треперенето му става неконтролируемо, и настоя съпругът ѝ да потърси лекар въпреки собственото им положение. Съпругът беше отказал да го направи, като прегърна децата за подкрепа, сякаш искаше да каже, че заради един непознат не си струва да рискуват всичко.

По-късно на вратата на хижата остро се почука, но Мартин — заедно с цялото семейство, което беше изгасило огъня и ловко беше

заличило всички следи от присъствието си — го чу отдалеч, скрит в гората. Швейцарските командоси претърсиха хижата, не намериха нищо и си тръгнаха.

Няколко денонощия по-късно на вратата отново силно се почука. Бащата предпазливо отвори вратата и видя, че „водачът“ им е пристигнал.

Мартин ясно си спомняше, че бащата настояваше веднага да изкара семейството си оттам, а съпругата и децата му отказваха да тръгнат без Мартин. Бащата най-сетне склони. И Мартин, почти в безсъзнание, измина заедно със семейството си почти два километра през снега и мрака. После стигнаха до един заледен селски път и заедно с още дваайсет души бяха натоварени в каросерията на един камион.

Мартин си спомняше безумната болка от двете рани от ножа на Реймънд, в ребрата и на ръката, и десетките по-малки от бруталното спускане по потока. Поне две от ребрата му бяха счупени, а рамото му беше сериозно навехнато.

Спомняше си, че заспива, отново се събужда и вижда все същите изпити, изцедени от живот лица срещу себе си. После отново заспиваше и отново се събуждаше — сякаш дни наред. От време на време камионът спираше, скрит в гората или под дърветата на края на някое поле. Бащата му помагаше да слезе заедно с останалите и Мартин уринираше, облекчаваше червата си или просто стоеше и не правеше нищо. Както всички останали. После дъщерята, майката или синът му даваха нещо за ядене и пиене и той отново заспиваше. Нямаше представа как успя да издържи, нито как успяха да го издържат останалите хора в камиона.

Най-сетне движението спря и някой му помогна да слезе от камиона и да се изкачи по дълго, тясно стълбище. Мартин си спомняше, че видя легло и с мъка се покатери на него, за да се отпусне в неописуемото му блаженство.

Много по-късно се събуди от слънчева светлина и откри, че се намира в голям, напълно непознат апартамент. Момчето и момичето му помогнаха да се надигне до прозореца, откъдето видя блестящото синьо небе на ясен зимен ден.

Отвън се виждаше и широк канал за корабоплаване, по който се носеха рибарски лодки, а покрай канала минаваше улица, гъмжаща от

автомобили.

— Ротердам — каза момиченцето. — Ротердам.

— Кой ден сме?

Тя го погледна неразбиращо. Момчето също.

— Ден — повтори той на английски. — Не знаете ли тази дума?

Понеделник, вторник, сряда?

— Ротердам — повтори момиченцето. — Ротердам.

Мартин имаше само няколко секунди да се запита какво се е случило с него и къде е попаднал, какво става и какво му предстои от тук нататък, защото зад него се отвори врата и в стаята влязоха двама мъже със скиорски маски. Единият бързо мина покрай него и дръпна завесите на прозореца. Другият изтика децата навън от стаята и ги предаде на някой, който чакаше в коридора.

— Кои сте вие? — попита Мартин.

— Ела — отвърна гърлено по-близкият мъж.

В същото време вторият рязко преметна някаква лента пред очите на Мартин и я завърза, а после пристегна и ръцете му зад гърба.

— Ела — повтори първият.

Двамата го изблъскаха от стаята и го поведоха нагоре по едно стълбище, а после по второ. Ребрата и раните му го боляха от усилието. Не виждаше нищо.

Минаха по къс коридор и спряха.

— Седни — обяви гърленият глас с акцент, който Мартин не можа да определи.

Миг по-късно чу как вратата зад него се затвори.

— Седни — заповяда му отново гласът.

Мартин бавно приклекна, докато не усети твърд стол под себе си.

— Ти си американец — обяви гърленият глас и Мартин подуши миризма на цигари в дъха му.

— Да.

— Казваш се Никълъс Мартин.

— Да.

— Какво работиш?

— Студент съм.

Нещо изведнъж го удари през лицето — ръка с отворена длан, а не юмрук. Мартин се отдръпна и едва не падна от стола. Една силна ръка го дръпна обратно и той изохка от болката в ребрата.

— Какво работиш? — повтори гласът.

Мартин нямаше представа какви са тези хора и какво искат, но знаеше, че е по-добре да запази самообладание и да не им противоречи, поне засега.

— Щом знаете как се казвам, значи портфейлът ми е у вас — отвърна той, без да повишава глас. — Значи вече сте проверили документите ми и знаете, че съм студент в Манчестърския университет в Англия.

— Не работиш ли за ЦРУ?

— Не — отвърна безизразно Мартин.

Опитваше се да отгатне какви са. От методите им на действие и въпросите, които му задаваха, можеше да предположи, че са или терористи, или наркопласьори, а може би комбинация от двете. И в двата случая обаче те явно смятаха, че са ударили джакпота, като неволно са уловили голяма риба в мрежите си.

— Какво правеше в Давос?

— Аз... — Мартин се поколеба, преди да отговори, после реши да каже истината. — Бях поканен на вечеря.

— Каква вечеря?

— Просто вечеря.

— Не е било „просто вечеря“, мистър Мартин — възрази гласът, внезапно изпълнен с гняв. — Било е официално събиране, на което да се оповести възвръщането на руския цар. Присъствал е самият президент на Русия. В дрехите ти намерихме плик. В него имаше официална покана, където беше описана целта на събирането. Предполагам, като сувенир за всички присъствали.

— Плик ли?

— Да.

Мартин едва сега си припомни, че елегантно облечен метрдотел в балната зала на вилата му беше подал малък пакет, който той беше прибрал в джоба си, без да мисли, точно преди да излезе на пътеката с Александър. Сигурно за това ставаше въпрос — нещо като официален сувенир за всички гости, който по чудо беше оцелял в спускането по планинския поток заедно с портфейла му.

— Твърдиш, че си студент, и въпреки това те канят на такива събирания?

— Да.

— Защо?

Мартин в никакъв случай не искаше да споменава за Ребека. Един господ знаеше какво ще направят, ако разберат, че сестра му е бъдещата съпруга на новия руски цар — тогава Мартин незабавно щеше да се превърне в скъпоценна плячка за поне половин дузина терористични организации от целия свят. Не, трябваше му друг отговор, и то бързо.

— Гостувах на преподавател от университета. Баща ѝ е изтъкнат член на британския парламент и също беше поканен.

— Как се казва?

Мартин се поколеба. Никак не му се искаше да споделя такава информация, особено за Клем или баща ѝ. От друга страна, сигурно нямаше да им е толкова трудно да проверят списъка на гостите за онази вечер. Както и толкова много други неща, този списък сигурно вече беше качен някъде в интернет или дори беше публикуван в пресата — иначе откъде можеха да знаят, че и руският президент е присъствал?

— Казва се сър Робърт Роудс Симпсън — отвърна Мартин. — Член на Камарата на лордовете.

За момент не се чу нищо; после изщрака запалка и той чу водещият разпита дълбоко да си поема дъх. Беше запалил цигара. Миг по-късно дрезгавият глас продължи.

— Беше прав за портфейла. В него има и една снимка на привлекателна млада жена, направена пред някакво езеро. Коя е тя?

Мартин се стъписа. Ставаше дума за Ребека. Самият той беше направил снимката, малко след като тя пристигна в „Юра“. На снимката изглеждаше здрава, изпълнена с надежда и радост. Мартин толкова обичаше тази снимка, че я носеше в портфейла си.

— Попитах те коя е тя — напомни гласът.

Мартин изруга наум. Проклета да е тази снимка! Проклет да е и той, че я носеше със себе си! Сега разполагаха с нещо, което го свързваше с Ребека. Но той не можеше да си позволи да я издаде.

— Едно гадже — отвърна накрая.

Последва нов жесток удар, който го събори от стола направо на пода. Мартин почувства разкъсваща болка в ребрата. Извика, когато две груби ръце го вдигнаха от пода и го тръшнаха обратно на стола. Миг по-късно усети и силен натиск около главата си, защото отново затегнаха превръзката му.

— Коя е тя? — повтори гласът.

— Нали ви казах, приятелка.

— Не, тя е твой колега от агентурата.

— Агентурата? — повтори неразбиращо Мартин.

Това беше термин от разузнаването или военното дело. Какво имаше предвид този човек? Накъде биеше?

— Ако си бил просто гост на вечерята, както твърдиш, защо си получил рана от хладно оръжие и си бил хвърлен в реката да умреш? Значи работиш за ЦРУ и някой е разбрал, може би руснаците.

Гласът изведнъж притихна и стана по-заплашителен.

— Единственият ти проблем е... че си оживял.

Значи така. Смятаха го за оперативен работник от американското разузнаване, който е успял да проникне във висшия ешелон на руската политика, и смятаха Ребека за някаква негова сътрудничка.

— Ще попитам отново, мистър Мартин. Кое е момичето? Как се казва?

— Казва се Ребека — отвърна Мартин с равен глас; нямаше да им каже нищо повече. — Не работя нито за ЦРУ, нито за някоя друга разузнавателна агенция. Следвам в Манчестърския университет. На вечерята в Давос ме покани една приятелка, която преподава там, дъщерята на сър Робърт Роудс Симпсън. Излязох да се разходя в снега, подхлъзнах се и паднах от един мост в някакъв бърз поток, който ме завлече. Порязах се на някаква ръбеста скала или клон във водата. По-късно успях да се изтегля на брега, където съм изгубил съзнание. Там ме е намерил някой от семейството — момиченцето, струва ми се. — Мартин помълча и добави: — Мислете каквото искате, но ви казах цялата истина.

Настъпи дълга тишина. Мартин чу шумолене на дрехи. После усети, че водещият на разпита се надвесва напред. Миризмата на тютюн се усили.

— Ще те помоля да си зададеш един въпрос, Мартин — каза тихо дрезгавият глас. — „Заслужава ли да рискувам живота си, като продължа да дрънкам безсмислици? Готов ли съм да умра заради лъжите, които казвам?“

Отново настъпи тишина. Мартин не знаеше какво ще направят с него от тук нататък. После ръцете му изведнъж бяха освободени. Той чу отдалечаващи се стъпки, някаква врата се отвори, затвори и

заклучи. Мартин веднага свали превръзката от очите си. Нямахше почти никаква разлика; стаята, в която се намираше, беше тъмна като гроб.

Той несигурно се изправи и се опита да намери вратата. Ръцете му пробягаха по една стена, после по втора и трета. Най-сетне напипа дървена повърхност. Пръстите му заопипваха по нея и откриха бравата. Той я завъртя, но вратата не се отвори. Мартин дръпна по-силно, но не се случи нищо. Той протегна ръка към пантите, но те също бяха стегнати и здрави. Трябваше му чук и длето или поне отвертка, за да ги махне.

Мартин се върна към центъра на стаята, едва не се препъна в стола си и се отпусна на него. Беше в нещо като просторен килер или склад без прозорци. Понякога чуваше градски шумове — клаксон или сирена, — но това беше всичко. Разполагаше само с мрака, стола и дрехите на гърба си — същите дрехи, с които беше излязъл от балната зала на вила „Енкарацер“, т.е. смокинга, осигурен от Александър Кабрера. Мартин вдигна ръка към лицето си. Брадата му не беше просто набола, а наистина пораснала.

Вратата изскърца и се отвори. Мартин различи трима мъже в мътната светлина, която проникваше откъм коридора.

— Ела — каза същият дрезгав глас с акцент, който познаваше отпреди.

— Кой ден сме? Кой месец? — настоятелно попита Мартин, за да се ориентира поне малко.

— Млъкни!

Двама от мъжете пристъпиха към него, сграбчиха го и го помъкнаха към вратата. Мартин за миг зърна още двама души със скиорски маски, които чакаха в коридора. После отново сложиха превръзката на очите му. Повлякоха го напред. Стигнаха до стълбите и заслизаха.

Три етажа. После коридор и врата. Изведнъж в лицето го блъсна студен въздух и той жадно си пое дъх.

— Изпикай се — заповяда един глас. — Изпикай се.

Ръцете го блъснаха към стената. Той разкопча ципа на панталона си. Беше благодарен. По-рано му се беше сторило, че пикочният му мехур ще се пръсне, и беше започнал да блъска по вратата и да вика, че иска да използва тоалетната, но не беше дошъл никой и Мартин едва се беше удържал да не се облекчи на пода. Едва сега бяха дошли.

В мига, в който свърши и закопча панталона си, някакви силни ръце го помъкнаха по груб калдъръм. После го вдигнаха и други ръце го поеха оттам. Мартин чу как над главата му се затваря някакъв люк. Превозното средство, в което го бяха натикали, се люшна напред и той едва не изгуби равновесие. Отново завързаха китките му и някакви ръце го бутнаха по лице на пода. Миришеше на прах и мръсотия и Мартин разбра, че се намира в каросерията на камион, върху някаква тапицерия. Подът под него отново се люшна напред и камионът започна да набира скорост. Той изведнъж усети, че материята под него се надига и някой започва да го превърта в нея.

— Господи — помисли си. — Навиват ме в някакъв килим.

Въртенето спря. Настъпи тишина, като се изключи шумът от двигателя. Шофьорът отново смени скоростите и те излязоха на гладко шосе, където вече можеха да се движат с голяма скорост.

Москва, четвъртък, 30 януари, 6:20 вечерта

Тринайсет дни след като инспектор Беелр беше изпратил плика по пощата, той пристигна. Беше на масичката в коридора.

— Тате!

Деветгодишната дъщеричка на Коваленко Елена дотича по коридора.

— Познай какво направих в училище!

— Не мога. Какво направи? — Коваленко взе плика от масичката.

— Познай!

— Как да позная? Вие правите какво ли не.

— Познай де!

— Нарисувала си нещо.

— Откъде знаеш?!

— Ами познах.

— А какво има на рисунката?

— Не знам.

Коваленко завъртя плика между пръстите си, като се чудеше какво да направи с него. Главен инспектор Ирина Маликова му беше наредила да ѝ занесе дискетата в мига, в който я получи, независимо в какъв час. И защо? След като едва миг преди това му беше казала, че „би трябвало да е повече от очевидно, че не е възможно първият царевич на Русия от революцията насам да е долен престъпник. Масов убиец“. Какво щеше да направи с дискетата, щом я получи?

От друга страна, след като Александър Кабрера и сестрата на Мартин, доведената му сестра, както не пропуснаха да отбележат медиите, изведнъж се оказаха членове на европейската аристокрация, любимци не само на Русия, но и на целия свят, какво пък можеше да направи той с тази дискета? Бяха му заповядали да я предаде в мига, в който я получи. Кой знае дали от собствената му служба не го следяха, за да се уверят, че ще постъпи точно така, или в пощенските служби не бяха инструктирани да проверяват писмата от Европа за нея и веднага

да докладват за пристигането ѝ? Имаше ли алтернатива изобщо? Да поеме риска да копира дискетата, а после да продължи разследването самостоятелно и да се опита да вземе пръстови отпечатащи от самия царевич, за да докаже на целия свят, че новият им любимец Александър Романов в действителност е побърканият убиец Реймънд Оливър Торн?

Може би, само може би, ако Мартин все още беше жив, Коваленко сигурно наистина щеше да направи копие от дискетата и да рискува да загуби работата си или дори да лежи в затвора, за да продължат разследването заедно. Но „може би“ не му вършеше работа. Мартин беше мъртъв, а самият Коваленко беше отзован в Москва, което по същество означаваше, че не бива да се занимава повече с този случай. Главен инспектор Маликова чакаше той да ѝ предаде пратката в момента, в който я получи. А сега той я държеше в ръката си.

— Тате — каза нетърпеливо малката Елена. — Какво правиш?

— Мисля.

— За моята рисунка?

— Да.

— Е, какво има на нея?

— Кон?

— Не, човек.

— Сигурно сега трябва да позная кой човек си нарисувала.

— Не, тъпчо — изкикоти се Елена, хвана го за ръката и го поведе по коридора към кухнята.

Съпругата му Татяна стоеше до печката с гръб към него. Синовете му Олег и Константин вече седяха на масата, готови за вечеря. Елена взе рисунката от една странична масичка и я хвана зад гърба си, като се усмихваше лукаво.

— Рисунката е портрет. И ти познаваш човека.

— Майка ти?

— Не.

— Олег?

— Не.

— Константин?

— Не.

— Елена, не мога да изброя всички хора на света.

— Пробвай още веднъж.

— Кажи ми кой е, моля те.

— Ти! — извика щастливо Елена и вдигна рисунката към него.

Беше идеална карикатура на Коваленко — с големи очи, широко лице, брада и голям корем.

— Така ли изглеждам?

— Да, тате. Обичам те.

Коваленко се ухили и за момент си позволи да забрави за дискетата и всичко, свързано с нея. Наведе се, вдигна дъщеря си и притисна лице до нейното, сякаш на света бяха само те двамата.

— И аз те обичам, Елена.

Министерство на правосъдието, 9:30 вечерта

Щрак.

Портретът на Реймънд Оливър Торн от полицейското му досие в Лос Анджелис се появи на 17-инчовия монитор на компютъра на главен инспектор Ирина Маликова. Имаше две снимки — анфас и в профил.

Тя докосна мишката.

Щрак.

Пръстовите отпечатащи на Реймънд Оливър Торн. Перфектно снети и идеално четливи.

Тя вдигна поглед към Коваленко.

— Значи няма други копия?

— Както ви казах и преди, не знам за такива. Твърдите дискове с различните бази данни, на които има информация за Торн, или просто са откраднати физически, или са изтрити от хакери. По подобен начин всички хора, които са помогнали на Торн да избяга от болницата в Лос Анджелис или са били замесени в транспортирането на неизвестния труп от моргата до крематориума, за да бъде изгорен вместо него, или са изчезнали, или са мъртви. Пластичният хирург, който е заминал за Аржентина, за да промени лицето и тялото на Кабрера след „ловната злополука“, също е загинал по време на пожар в сградата, който е унищожил и архивите му.

— А тези какви са?

Ирина Маликова разглеждаше останалите документи в плика, който ѝ беше донесъл Коваленко — самолетен билет на името на Джеймс Халидей от Лос Анджелис до Буенос Айрес и страницата, откъсната от бележника на Джеймс Халидей, на която беше отбелязано името на пластичния хирург Хърман Грей и маршрута му от Лос Анджелис до Коста Рика и оттам — до Аржентина.

— Реших, че ще искате всичко — отвърна тихо Коваленко.

Беше казал на Мартин, че е дал на инспектор Беелр плик с дискетата и самолетния билет на Халидей, за да ги изпрати по пощата

на жена му. Не беше споменал, че в плика има и една страница от бележника на Халидей. Тогава нямаше причина да го прави.

— Никой друг ли не знае за тях?

— Никой.

— Французите?

— Не.

— ФСО?

— Не.

— Благодаря, инспекторе.

Коваленко се поколеба, преди да попита:

— Какво ще правите с тях?

— С кое?

— С материалите, госпожо главен инспектор.

— Какви материали, инспектор Коваленко?

Той я изгледа втренчено и се изправи.

— Разбирам. Лека нощ, госпожо главен инспектор.

— Лека нощ, инспектор Коваленко.

Той усети как тя го проследява с поглед, докато излизаше от кабинета ѝ. Значи вече не съществуваха никакви материали. Нито дискета, нито самолетен билет, нито страница от бележник. Това, заради което беше загинал Халидей и което двамата с Мартин така внимателно бяха укрили от Ленар, просто не съществуваше. И никога не беше съществувало.

— Значи работиш за ЦРУ?

— Не, студент съм.

— Как проникна във висшия руски ешелон?

— Аз съм студент.

— Коя е Ребека?

— Едно гадже.

— Къде се намира тя в момента?

— Не знам.

— Значи работиш за ЦРУ. Кой е прекият ти началник? Къде се намира базата ти?

Затворен в тъмното, Мартин нямаше представа нито къде се намира, нито откога е там. Два дни, три, четири? Седмица? Може би повече? Пътуването с камиона, където беше увит в килима, му се стори безкрайно, но в действителност надали беше продължило повече от пет-шест часа. След това го изкараха навън със завързани очи. Както и в Ротердам, пак имаше стълби, този път четири етажа. Както и в Ротердам, накрая се озова сам в малка стая без прозорци. Единствената разлика беше, че тук имаше малка ниша с тоалетна чиния и умивалник, матрак с възглавница и завивки. Мартин се опитваше дори да не мисли какво се беше случило със семейството, което го беше докарало.

Междувременно похитителите му бяха връзвали ръцете и го бяха извеждали от стаята с превръзка на очите поне десетина пъти, като го водеха в една и съща стая на долния етаж, където мъжът с дрезгав глас и миризма на тютюн му задаваше едни и същи въпроси. Мартин всеки път му отговаряше по един и същ начин. А после въпросите започваха отново.

— Значи работиш за ЦРУ. Как проникна във висшия руски ешелон?

— Казвам се Никълъс Мартин. Аз съм студент...

— Значи работиш за ЦРУ. Кой е прекият ти началник? Къде се намира базата ти?

— Казвам се...

— Коя е Ребека? Къде е тя в момента?

— Казвам се...

Разпитът се беше превърнал в състезание по упорство. И макар че Мартин беше обучен да води разпити като детектив от ПУЛА, не знаеше как се чувства човек от другата страна на фронтовата линия, не знаеше как да се държи и със сигурност нямаше право на адвокат, който да го съветва. Чувстваше се като пленен войник, който отново и отново повтаря името, чина и служебния си номер. И точно като пленен войник осъзнаваше, че най-важният му приоритет е да избяга. Засега това беше невъзможно. Мартин се намираше под наблюдението на похитителите си двайсет и четири часа в денонощието — или беше сам, заключен в стаята си, пред която стояха на пост пазачи със скиорски маски, или вратата изведнъж се отваряше, а пазачите веднага връзваха китките му, слагаха му превръзката на очите и го водеха надолу по стълбите, където да го разпитват отново.

Даваха му храна, вода и възможност да поддържа някаква лична хигиена. Любопитното беше, че с изключение на постоянното стоене на тъмно (или с превръзка на очите, от което ефектът беше същият) и по някой и друг шамар по време на разпитите, не го бяха измъчвали. И все пак безкрайното му затворничество беше мъчение — най-вече защото беше в пълно неведение. Колкото и да се опитваше, нямаше как да разбере кои са похитителите му, какво планираха да правят с него, дори какво ще спечелят, като го държаха затворен. Нямаше и представа колко ще продължи всичко и дали в някакъв момент нямаше да им омръзне да го разпитват и просто да го убият.

И макар че полагаше максимални усилия да не го показва, започваше да се изтощава. Тъй като не знаеше дали е ден или нощ и беше изгубил връзка с времето, започваше да губи и чувството си за действителността. Постоянно опънатите му нерви стъпка по стъпка го приближаваха към лудостта. Мартин откри, че е започнал неспирно да се вслушва за най-малкия шум откъм коридора, който да му подсказе, че идват отново. Идват да завържат ръцете и очите му и да го отведат за още разпити. Понякога чуваше различни звуци — или му се струваше, че ги чува. Най-ужасните от тях бяха като от остро драскане.

Винаги започваха на едно-две места и бързо ставаха пет, десет, петдесет, сто, докато Мартин не започваше да си мисли, че пред вратата тичат хиляди малки крачета — цяла армия от плъхове, която гризе ламперията и се опитва да влезе в стаята. Той вече не помнеше колко пъти е скачал от матрака, за да доближи до вратата в тъмното и да започне да крещи и да блъска, за да ги прогони, а после — едва миг по-късно — внезапно спираше, напълно уверен, че в действителност не е чул нищо.

Понякога — според него веднъж дневно — вратата се отваряше и хората със скиорски маски влизаха в стаята. Винаги се движеха по двама, оставяха му храна и излизаха, без да кажат дума. Понякога в продължение на цели дни не се случваше нищо друго. В такива моменти просто му се искаше да го отведат за разпит. Той поне беше някаква форма на общуване, макар и винаги едноточено, с едни и същи реплики.

Вече познаваше гласа на водещия разпитите както своя собствен — познаваше тембъра и акцента, който все още не можеше да определи. Миризмата на тютюн, от която преди му се повдигаше, сега му беше почти приятна. Като някакъв наркотик, който му помагаше да запази разсъдък си и да оцелее. Мартин знаеше, че за да го постигне, трябва напълно да промени начина си на мислене и да се концентрира не върху похитителите си или мрака, а върху нещо съвсем друго. И беше успял.

Мислеше само за Ребека. Как изглеждаше и се чувстваше тя последния път, когато я беше видял във вилата в Давос. Влюбената бъдеща младоженка и царица на Русия. Мартин си мислеше за емоционалното ѝ състояние тогава и сега. Дали го смяташе за мъртъв и как се справяше с тази мисъл? И дали все още беше повлечена, с цялата си невинност, в кървавата конспирация на Кабрера, която трябваше да го отведе до руския трон?

Повлечена от течението на събитията. Защото го обичаше.

И знаеше, че и той я обича. И нямаше представа кой е той в действителност. И какво е извършил.

— *Коя е Ребека?*

— *Едно гадже.*

— *Значи работиш за ЦРУ.*

— *Не.*

— *Как проникна във висшия руски ешелон?*

— *Аз съм студент.*

— *Къде е Ребека в момента?*

— *Не знам.*

— *Значи работиш за ЦРУ. Кой е прекият ти началник? Къде се намира базата ти?*

— Не! — извика Мартин на глас.

Гласът на водещия разпита продължаваше да отеква в главата му, сякаш все още беше при него. Сам си го причиняваше и знаеше, че похитителите му със сигурност искат точно това, но нямаше да играе тяхната игра. Той рязко се отблъсна от матрака, на който седеше, и опипом намери малкия клозет. Пусна водата и остана неподвижен, заслушан в шума от водата, която се изтичаше, а после казанчето отново се напълваше. Правеше го само за да прогони гласа. Пусна водата отново и отново. Най-сетне се върна до матрака и легна по гръб с отворени очи.

Знаеше, че похитителите му използват постоянната тъмнина и нарочно променят времето, което минаваше между отделните разпити, за да го накарат да изгуби ориентация, да се напругне и с още по-голям страх да очаква следващото им идване. Целта им беше ясна: да го накарат да се срине сам и да признае почти всичко, което искат от него, като по този начин се превърне в изключително ценен пленник — особено ако признае, че е оперативен агент на ЦРУ. Искаха да го превърнат в политически пример за назидание. Така че в никакъв случай не биваше да се срина. Трябваше да запази разсъдъка си. А най-добрият начин да го постигне беше да спре да мисли за настоящето и да заживее в спомените си.

Точно това правеше. Извикваше в съзнанието си предимно спомени от далечното минало — когато Ребека израстваше пред очите му, а двамата с Дан Форд караха велосипеди и дразнеха момичетата. Но си спомни и за онова, което му беше хрумнало, докато гледаше как вадят тялото на Дан от ситроена, потопен в Сена — за ракетата, която беше избухнала и беше отнесла дясното око на Дан. И отново се запита дали ако Форд не беше загубил това око, нямаше да има шанс да се спаси, като забележи Реймънд по-рано. Трагичен и безсмислен въпрос,

който завинаги щеше да остане без отговор и само увеличаваше мъчителното му чувство за вина. А то водеше след себе си и още една мисъл, която безуспешно се опитваше да отблъсне. Какво щеше да стане в авторемонтната работилница, ако просто беше направил това, за което настояваше Валпарайсо, и пред очите на целия отряд беше натиснал спусъка на собствения си колт, насочен към главата на Реймънд? Отговорът беше ясен — всичко щеше да свърши още тогава.

Останалото.

„Парчетата.“

„Парчетата, които ще осигурят бъдещето.“

Мартин си спомняше Реймънд във вагона на влака в Лос Анджелис така ясно, сякаш го виждаше пред себе си. Думите му отекваха в съзнанието на Мартин.

— Какви парчета? — беше попитал той.

И сякаш отново виждаше бавната, пресметлива, арогантна усмивка на Реймънд, докато му отговаряше:

— Това ще трябва да откриеш сам.

Е, беше ги открил. Вече знаеше какво са „парчетата“. Старинният испански нож наваха и 8-милиметровият филм. Филмът, за който беше сигурен, че показва как Реймънд/ Александър убива доведения си брат в Париж преди двайсет години. Вече знаеше и какво е имал предвид Реймънд, когато говореше за „осигуряване на бъдещето“. Ставаше въпрос за бъдещето на Александър — защото, след като беше откраднал „парчетата“, т.е. ножа и уличаващия го филм, той вече не беше заплашен с наказание за онова убийство.

Докато бе разсъждавал на глас пред Коваленко какво може да се е случило в парка, Мартин бе подхвърлил идеята, че някой е снимал детския рожден ден и неволно е заснел убийството. Сега се питаше дали този някой не е бил Алфред Нойс. И ако наистина бе така, дали не е успял да се сдобие и с оръжието, с което е било извършено убийството? А после, след като добре е знаел кой е убиецът — и особено предвид на това, че е бил от най-верните приятели на Питър Китнър, — той не беше казал нищо на полицията, а беше дал на приятеля си и ножа, и филма. Впоследствие самият Китнър го беше помолил да ги съхранява.

Ами ако Нойс, който е знаел за истинската самоличност на Китнър, под секрет — и с неговото разрешение — я е разкрил и на четиримата старателно избрани членове на семейство Романови, които са живеели на американския континент, далеч от трагедията в Париж?

След като ги бе заклел да пазят тайна, дали не ги беше накарал да пазят ключовете от сейфа по молба на истинския наследник на императорския трон? Тази възможност, заедно с начина, по който бяха измъчвани всички жертви, преди да бъдат убити, караше Мартин да си мисли, че Нойс не е обяснил това искане пред Романови и не им е казал нито къде е сейфът, който се отваря с тези ключове, нито какво има в тях. Може би четиримата дори не са знаели, че съхраняват ключове. Може би просто бяха получили запечатани пликове с инструкцията, че ако някога нещо се случи с Китнър, пликовете незабавно трябва да бъдат изпратени на независимо лице — може би френската полиция, а може би адвокатите на Нойс или на Китнър. А може би и на трите места?

Твърде заплетено? Може би. Ненужно? Вероятно.

Но като се има предвид лукавството и могъществото на баронесата, нищо чудно това да се беше оказало единствената сигурна тактика за опазване на „парчетата“.

Мартин продължи тази линия на разсъждение и заключи, че ако наистина Нойс е заснел въпросния филм, той очевидно е бил свидетел на убийството и следователно е бил сред първите, които е трябвало да бъдат физически елиминирани. Оставаше открит въпросът защо Александър и баронесата бяха чакали толкова много години, преди да предприемат нещо, да си вземат „парчетата“ и да се погрижат за Нойс, освен ако, както беше предположил Мартин преди, баронесата не беше използвала всички тези години, за да наблюдава внимателно хода на историята и след падането на Съветския съюз не беше открила най-подходящия момент да започне планираната си атака за спечелването на най-влиятелните хора в Русия. При това не само лидерите на икономиката и политиката, както си беше мислел Мартин, а и хората на най-високите нива на православната църква и руската армия — както се убеди лично във вилата в Давос.

Но дори след като бе овладяла властта по този начин и прекрасно знаеше истинската самоличност на Китнър, баронесата беше продължила да изчаква, за да бъде сигурна, че социалните и икономическите условия са идеални за възвръщане на монархията. И когато този момент беше дошъл, тя беше направила първия си ход — като тайно беше разкрила на най-подходящите хора истинската самоличност на Китнър и по този начин беше стартирала огромната

юридическа и техническа машина, която да докаже без всякакво съмнение кой е той в действителност.

След като се беше справила с това, баронесата най-вероятно беше продължила да оказва натиск в Русия и Китнър бе поканен да се срещне лично с руския президент и/или други хора от руското правителство, доказателствата му бяха представени и той беше помолен да се върне на трона на една нова конституционна монархия. И когато той се беше съгласил и плановете и датите бяха уточнени — първо, да се представи пред фамилията Романови на следващия ден, след като получи рицарското си звание в Лондон; и второ, да направи официално изявление няколко седмици по-късно, в Москва, — баронесата и Александър бяха задействали следващата фаза от плана си с хирургическа прецизност. Всичко бе направено толкова бързо, че Китнър така и не заподозря нищо, преди да стане твърде късно — защото Романови, така или иначе, вече знаеха кой е той и руското правителство вече го бе признало, макар и неофициално, за новия монарх.

Мартин разбираше, че с внимателно изчисленото действие не просто се обявяваше връщането на монархията и правото на Китнър да седне на трона, но и широко се отваряше вратата за абдикацията му в полза на първородния му син. Мартин не можеш да спре да се удивлява на коварството на баронесата. Нямаше съмнение, че чрез самото присъствие на руския президент, патриарха на Руската православна църква, кмета на Москва и руския министър на отбраната във вилата в Давос баронесата беше прокарала пътя и за Александър. Защото по този начин тя убедително беше демонстрирала, че Александър притежава още едно качество, от което Китнър е лишен — младостта и неизмеримата обществена популярност, която върви ръка за ръка с нея, особено след като възнамеряваше да се ожени за млада, образована, интелигентна красавица с благороднически произход, каквато беше Ребека.

И всеки от тях — президентът, патриархът, кметът и министърът на отбраната — по някакви свои причини се беше съгласил с нея, иначе изобщо не биха се отзовали на поканата да пристигнат в Давос. Нямаше значение как точно беше успяла да го постигне баронесата, нито как точно им беше представила Александър. Важното беше, че го беше направила. И Китнър, изглежда, беше последният, който беше

научил за собствената си абдикация. Подписването му беше формално — в техните очи той вече беше предал короната на сина си.

Предвид стратегическите способности на баронесата и смъртоносните умения на Реймънд трябваше да се заключи, че планът е бил перфектен — да се приберат ключовете от сейфа, да се елиминират четиримата оцелели Романови, които ги съхраняват, а после да се убие Нойс и да се приберат уличаващите „парчета“. А на следващия ден, след като Китнър е представен на фамилията Романови в Лондон, да се заповяда на полковник Мурзин от ФСО да го докара в къщата на Ъксбридж Стрийт, да му се обясни, че „парчетата“ вече са у тях, и той да бъде принуден да абдикира. И Китнър, ужасен от перспективата Александър да убие или него, или някой от членовете на семейството му, способността за което вече беше доказал толкова дръзко още като дете, ще се подчини, за да защити живота на съпругата и децата си, както и своя собствен.

Нойс беше последният от черния списък — въпреки че като свидетел на убийството на Пол, което беше извършил Реймънд/Александър, изглеждаше логично да го елиминират пръв. Едно възможно обяснение беше баронесата и Александър да са се опасявали самият Нойс да не е част от плана за безопасност, така че убийството му да включи алармата и четиримата Романови незабавно да изпратят ключовете там, където са били инструктирани да го направят. Те бяха решили тези проблеми, като бяха прибрали ключовете и бяха избили онези, които ги съхраняваха. Убийството на самия Нойс се беше превърнало в повратен момент в техния план, предназначено не просто да унищожи бижутера, но и да изплаши до смърт Китнър, неговия най-добър приятел.

Разбира се, така до известна степен рискуваха Китнър да научи за убийствата на Романови и за откраднатите ключове, да се паникьоса и да прекъсне целия процес — всъщност точно това беше направил, след като Нойс беше пристигнал в Лондон. Но след като Мурзин и ФСО бяха готови да поемат контрол над събитията в момента, в който Китнър бъде представен на семейството, и след като бяха добавили към уравнението и нетърпението на самия Китнър да седне на трона, баронесата и Александър очевидно се бяха примирили с този риск.

Така или иначе, планът беше замислен перфектно. Но не беше сработил, защото съдбата внезапно се беше намесила и се бяха

случили две напълно непредвидими неща, които го бяха разбили на пух и прах. Първото беше, че Александър и баронесата дори не бяха предположили, че пазачите на ключовете няма да знаят къде се намира сейфът, който се отваря с тях; второто беше снежната буря, заради която Александър — под името Реймънд Оливър Торн — се беше качил на влака, в който пътуваше и Франк Донлан.

Ядосан на себе си, че му беше отнело толкова много време да осъзнае какво се случва в действителност, и изнервен от продължителния си принудителен престой, Мартин отново скочи от матрака, но този път не отиде до тоалетната, а закрачи в тъмното. От едната стена до другата можеше да направи всичко на всичко пет крачки, преди да му се наложи да се обърне. Прекоси килията си веднъж, после втори път. На третия път се замисли за ножа, с който Александър се беше опитал да го убие в планината. Това почти със сигурност беше същият онзи испански нож със сгъваемо острие, откраднат от сейфа на Фабиен Кюрте в Монако, и най-вероятно същото оръжие, с което синът на Китнър беше убит в Париж преди двайсет години. А това му подсказваше, че със същото остро като бръснач острие бяха заклани и Халидей, и Дан Форд, и Жан-Люк Вабр, и печатарят от Цюрих на име Ханс Лосберг. Коваленко му беше казал, че по едно време се е питал дали убийствата не са ритуални, и може би той не беше толкова далеч от истината — Александър беше използвал този нож, за да убие по-младия Пол и да всее страх и ужас в душата на Китнър; беше се отървал от другия син, който един ден можеше да се превърне в него съперник за трона.

После се беше превърнал в студен и пресметлив войник, който беше използвал пистолета като по-удобно оръжие, за да извърши убийствата на американския континент и да елиминира Нойс и Кюрте в Европа. След като „парчетата“ вече бяха у него, безличният пистолет отново беше заменен с толкова личния нож, който беше използвал, за да започне кървавото си пътуване преди двайсет години. Защо? Дали защото сега, когато най-сетне виждаше трона почти на една ръка разстояние, не беше изпитал почти първична нужда да докаже на себе си и на баронесата, та дори и на целия свят, че е в разцвета на силите си и ще бъде достоен цар на Русия? Дали с това, че рязко беше захвърлил пистолета и се беше върнал към ритуалните убийства с ножа, който си беше взел отново, той съзнателно или неволно не

демонстрираше, че наистина е способен да властва над Русия с желязна ръка?

Коваленко си беше помислил, че може би става въпрос за ритуални убийства, а в същото време Мартин беше предположил, на базата на раните от ножа и начина на използването му, че убиецът губи контрол над себе си. След като вече гледаше на Александър като на някакъв войнствен цар, който приближаваше края на кървавия си, изтощителен, дълъг почти цял един живот поход към трона и който изведнъж отново се беше сдобил със страховитото си оръжие и го използваше със страст и ярост, за да отстрани и последните пречки, Мартин осъзна, че и двамата с Коваленко са прави.

Имаше и още нещо. Мартин си спомни онзи поглед на Александър към Ребека вечерта във вилата в Давос, изпълнен с чиста и безкористна любов, и се запита дали убиецът не се разкъсва вътрешно. Твърде силната му амбиция, твърде дългата му лична война, твърде многото насилие, на което беше станал свидетел, сигурно яростно се сблъскваха с дълбоката му любов към Ребека и морето от спокойствие, което му носеше тя. И тази нова част от личността му сигурно не искаше да има нищо общо със садистичния водовъртеж от убийства и кръвопролития, който го тласкаше по пътя към трона. Неговото ново „аз“ може би дори не искаше самия трон. В такъв случай в душата му нагряваше чудовищен психологически конфликт, който щеше да се разбушува с още по-голяма сила в дните, които го приближаваха към коронацията.

Оставаше и въпросът за майка му, баронесата, която с години внимателно го беше наставлявала и беше играла ролята на негова настойничка и сестра на починалата му майка, която всъщност никога не беше съществувала. Какво беше нейното място във всичко това?

Мартин отново прекоси стаята, спря до вратата и се послуша. Минута по-късно отново седна на матрака, кръстоса крака и се облегна на стената, твърдо решен да сглоби още части от главоблъсканицата и да си изясни всичко. Знаеше, че ако някога все пак успее да избяга от похитителите си, колкото по-добре разбираше цялостния ход на събитията, толкова по-добре подготвен щеше да бъде за следващата си задача — да освободи Ребека от чудовището, в чийто плен се намираше.

Съпругата на Питър Китнър беше благородничка — братовчедка на испанския крал. Женитбата му за нея подсказваше, че и самият Китнър отдавна се беше подготвял за някакъв момент в бъдещето, когато руският трон може да бъде възстановен и той, като действителен наследник на короната, да бъде провъзгласен за цар. Но за Мартин, който знаеше, че Китнър е бащата на Александър, а баронесата е майка му, оставаше въпросът какво точно се беше случило.

Очевидно преди години Китнър и баронесата са били любовници. Тя е разбрала за истинската му самоличност и горе-долу по същото време е забременяла с Александър. Китнър се е оженил за нея, а след това е настъпило някакво скарване, в което вероятно е участвало и неговото семейство, така че са били принудени да се разведат или бракът просто е бил обявен за невалиден, може би дори още преди Александър да се роди. Скоро Китнър се е оженил за благородничка от испанската кралска фамилия — доста по-подходящ ход за един бъдещ монарх.

И постъпката му беше разгневila баронесата до такава степен, че тя беше посветила остатъка от живота си в преследване не само на отмъщение, но и на онова, което смяташе, че ѝ принадлежи — руския трон, на който трябваше да седне нейният син. И дали не беше започнала тази дълга, решителна и безмилостна война, като се беше омъжила за друг мъж с огромно богатство и власт?

А по-късно, когато синът ѝ беше пораснал достатъчно, тя вероятно беше установила нови, тайни отношения с него, като му беше доверила кой е истинският му баща, какво ѝ бяха причинили той и семейството му и какво означаваше то за самия Александър. И му се беше заклела, че ако един ден Русия върне монархията и повика отново императорската фамилия да я управлява, именно той, Александър, а не Питър Китнър, ще седне на трона.

Тя можеше да постигне тази цел и без да употребява насилие, като използва влиянието си и огромното си богатство, за да спечели на своя страна политическите лидери на Русия, но беше избрала кървавия път на отмъщението. Защо? Кой ли можеше да отговори на този въпрос? Може би баронесата беше убедена, че Китнър и семейството му — и всички останали необходими жертви по пътя — трябва да платят тази цена, задето са я изхвърлили от дома си заедно с детето ѝ. Каквато и да беше истинската причина обаче, баронесата твърдо беше следвала своя изкривен, изпълнен с насилие път през всичките тези години, като бавно беше променяла съзнанието на сина си, за да се превърне в достоен наследник на кървавите царе от миналото, и същевременно го беше обучавала в изкуството умение да убива. И най-сетне, когато все още бе момче, го бе изпитала в огъня, като му бе наредила да направи първите си брутални крачки към трона и да елиминира най-близкия си съперник, собствения си доведен брат Пол.

И тогава Китнър — шокиран, ужасен и изплашен за безопасността на семейството си, но същевременно неспособен да разкрие миналото, за да не застраши бъдещето си — беше прибрал оръжието на убийството и уличаващия филм, беше се обърнал към Александър и баронесата и беше сключил договор с тях. Вместо да предаде Александър на полицията, той го беше изпратил в Аржентина, най-вероятно с допълнителното условие, че Александър никога не бива да разкрива истинската си самоличност, като по този начин завинаги се лиши от правото да предяви претенции към трона.

Мартин отново скочи на крака. Може и да грешеше, но не му се вярваше. Може и да звучеше като измислен сценарий за филм, но всъщност не беше чак толкова различно от случаите, които беше виждал по улиците на Лос Анджелис. Отхвърлената съпруга откриваше бившия си любовник или съпруг в някой бар и го намушкваше с нож или го прострелваше пет пъти в главата.

Единствената разлика беше, че онези жени не използваха собствените си деца за палачи. Може би именно това беше разликата между обикновените хора и онези, които са тласкани от омраза, маниакална амбиция и неописуемите изкушения на абсолютната власт.

Той изведнъж се сети за „Юра“ и семейство Ротфелс и се запита дали баронесата не беше манипулирала и тях. Спомни си как разговаряше с доктор Максвел-Скот, лекуващата психиатърка на Ребека, и се притесняваше за цената на лечението в „Юра“, но докторката го беше уверила, че разходите както на Ребека, така и на останалите пациенти напълно се покриват от дарението на спонсора, който беше закупил и самата сграда.

„Кой е този спонсор?“ — беше попитал Мартин и му отговориха, че въпросното лице предпочита да остане анонимно. Тогава той прие обяснението, но сега...

— Анонимен, как не! — каза ядосано на глас в тъмното. — Била е баронесата!

Рязкото изщракване на ключа го накара да замръзне на място, после вратата се отвори.

Навън отново стояха двама мъже, а зад тях в коридора се виждаха още двама. Бяха едри, със скиорски маски. Те затвориха вратата зад гърба си, като си служеха с фенерчета, за да се ориентират в стаята. Единият носеше голяма бутилка вода, черен хляб, сирене и ябълка.

Мартин изведнъж беше завладян от гняв. Искеше да излезе на свобода — веднага!

— Не работя нито за ЦРУ, нито за някой друг! — обърна се ядосано той към по-близкия мъж. — Аз съм студент, нищо повече! Кога ще ми повярвате? Кога?!

Мъжът, който му беше донесъл храната, рязко завъртя лъча на фенерчето си право към очите на Мартин.

— Млъкни — изръмжа. — Млъкни.

После отново насочи лъча на фенерчето към втория мъж, който носеше нещо, което Мартин не можеше да види. Беше доближил отсрещната стена и прокарваше лъча на собственото си фенерче в основата ѝ, сякаш търсеше нещо. Накрая го откри — електрически контакт. Той приклепна и включи някакъв щепсел в него. Мартин почти подскочи от радост. Бяха му донесли лампа! Всичко щеше да

бъде по-добре от безкрайния мрак. Нещо щракна, но в стаята не стана по-светло. Вместо това се появи сивкаво сияние и малка картина. На картината се виждаше немска овчарка, която препускаше през пустинята. Миг по-късно картината се смени с общ план към американската кавалерия, която следваше кучето.

— Кучето герой Рин Тин Тин — обясни единият от мъжете на английски.

После двамата излязоха от стаята, затвориха вратата зад гърба си и я заключиха. Бяха му донесли храна, вода и телевизор.

Не знаеше защо му го дадоха. Пък и нямаше никакво значение. Телевизорът означаваше светлина. След всичките тези дни в тъмното беше готов да го прегърне като икона. След един час вече го смяташе за стар познат, а до края на деня — за приятел. Нямаше значение, че на него се хващаше само един канал, нито пък че качеството на приемането, в зависимост от положението на металната антена, беше или кристално ясно, или просто невъзможно за гледане, със силен „снеговалеж“ и жестоко изкривен звук. Звукът и без това нямаше чак такова значение, защото най-често говореха на немски, а Мартин не разбираше този език. Нищо нямаше значение. Телевизорът си оставаше връзка, макар и слаба, със света извън главата му. Нищо, че даваха предимно стари американски телевизионни сериали, дублирани на немски. За пръв път от много дни насам разполагаше с нещо друго, освен със самия себе си, собствения си гняв, тежките мисли и мастиления мрак.

А после се случи и нещо съвсем различно, което промени всичко — започнаха вечерните новини. Изглежда, се предаваха от Хамбург, но показваха репортажи от целия свят, в много от които имаше интервюта на оригиналния език с коментар на немски. Така не само чу отново английски език, но видя и репортажи от Ню Йорк, Вашингтон, Сан Франциско, Лондон, Рим, Кайро, Тел Авив и Южна Африка. И малко по малко започна да придобива представа за това кой ден и коя дата е, докато стигна и до часа на денонощието.

Беше 7:50 вечерта в петък на 7 март, точно седем седмици след като беше паднал в планинския поток над вила „Енкрацер“. Сети се за Ребека. Къде ли беше тя сега, какво ли се беше случило с нея? Вече сигурно го бяха обявили за мъртъв и бяха прекратили издирването. Как ли беше реагирала тя? Дали беше добре, или отново се беше стоварила в ужасната бездна на предишното си състояние? Ами Александър, или по-точно казано Реймънд?! Дали вече беше станал цар? Дали вече не се бяха оженили?

Точно в този момент сякаш някой горе чу молбите му и двамата изведнъж се появиха на телевизионния екран — Ребека се усмихваше топло и беше облечена по-елегантно, отколкото изобщо я беше виждал някога, а до нея стоеше Реймънд, с изрядно пригладена коса, изискан костюм и обръсната брада. Човек никога не би могъл да разпознае в негово лице предишния Реймънд Торн. Двата вървяха по някакъв коридор в Бъкингамския дворец заедно с нейно величество кралицата на Англия. Кадърът почти незабавно се смени с практически същата сцена, но във Вашингтон, където този път ги показаха в Розовата градина на Белия дом, в компанията на президента на САЩ.

Немският говорител заглушаваше отделните английски думи, които се чуваха от речта на президента, но дори по този начин Мартин успя да разбере за какво става дума — сватбата между Александър Николаевич Романов, царевич на Русия, и Александра Елизабет Габриел Кристиан, принцеса на Дания, трябваше да се състои в Москва в сряда, на първи май, Деня на труда в бившия СССР, и щеше веднага да бъде последвана от коронацията на царя в Кремъл.

Мартин намали звука на телевизора и остана като зашеметен, вторачен в екрана с невиждащ поглед. Трябваше да направи нещо. Но какво? Беше затворник, заключен в тази стая.

Чувствата изведнъж го надвиха. Той се обърна, отиде до вратата и заблъска по нея, като крещеше някой да отвори. Трябваше да излезе. Трябваше да излезе веднага!

Продължи да блъска и да крещи още дълго, но не дойде никой, така че той най-сетне спря и се върна при телевизора, който мътно осветяваше стаята. Ядосано го изключи. Екранът потъмня, Мартин се върна на матрака, легна и се заслуша в собственото си дълбоко дишане. По-рано светлината беше всичко за него. Сега мракът беше добре дошъл.

*Хотел „Балчуг Кемпински“, Москва, четвъртък, 21 март, 10:50
сутринта*

„Коронация/Официална вечеря
Кремълски дворец
Зала «Св. Георги»/1 май — приблизително 2000
места
(очакваме потвърждение)

Основно меню
Супа — украински борш
Риба — задушена пъстърва
Салата — червено цвекло
Първо основно ястие — «Бьоф Строганоф» с пълнеж
от патладжан
Второ основно ястие — задушен заек с пюре от
кореноплодни
Десерт — сладкиши с боровинки, мед и коняк
Напитки — руска водка, руско шампанско
Вина — «Божоле», Мозелско, «Пецука», «Нов свят
резерва», Бургундско, шампанско «Шато д'Икем»
Чай и кафе“

Александър стоеше зад античното писалище в президентския апартамент на осмия етаж на хотела и изучаваше менюто за вечерята по случай собствената си коронация. Очакваха го и други неща, които трябваше да одобри: мерките за сигурност; плановете му за пътуване за следващите шест седмици, които включваха билети и престой за самия него, Ребека и баронесата; интервюта за телевизии и други

медии; планове за сватбата и самата коронация, включително разположение на гостите, маршрут, облекло и превозни средства.

Срещу него полковник Мурзин говореше по няколко телефона едновременно, както и Игор Лукин, новоназначеният му личен секретар. По-нататък в стаята се виждаха пет-шест секретарки на импровизирани бюра, а това бяха само най-близките му служители. Всъщност целият осми етаж на хотела беше зает от екипа на царевича — почти триста души. Все едно планираха стъпването в длъжност на американския президент, олимпийските игри, финала на американското първенство по футбол, финала на световното първенство по футбол и раздаването на Оскарите — едновременно. Беше огромно начинание, изпълнено с въодушевление. Не бяха виждали нищо подобно, откакто се бяха родили, и — живот и здраве — щяха да го видят само този път, преди да умрат. На първи май Александър щеше да бъде провъзгласен за цар, а той беше само на трийсет и четири години.

Изглежда, за никого нямаше значение, че от политически съображения постът му щеше да бъде по-скоро символичен. Магията се криеше в чувствата, които короната неизменно предизвикваше, което всъщност беше и единствената причина за връщането на монархията. Царската институция беше като еликсир, който да отвлече вниманието на руския народ от непосредствената действителност — безкрайната, неописуема бедност, корупцията, уличната престъпност и кървавите бунтове в бившите съветски републики — и да го насочи към установяването на нова национална гордост и надежда, която да грее с отразения блясък на един нов руски Камелот: съвършен образ на богатство, радост и щастие, една визия за живота такъв, какъвто може и трябва да бъде.

Александър изведнъж остави менюто на бюрото си и се обърна към личния си секретар.

— Имаме ли вече новия списък на гостите?

— Току-що го завършихме, царевич — отвърна Игор Лукин, отиде при една от секретарките, взе разпечатката от нея и я донесе на Александър.

Той застана до големия прозорец, за да прочете списъка. Интересуваха го единствено имената на гостите, които многократно бяха задрасквани или отново включвани в списъка.

Александър хвърли поглед на страниците и усети как пулсът му се ускорява, а по горната му устна избива пот. Имаше едно име, което се появяваше отново и отново, макар че той всеки път нареждаше да го изтрият. Сега отново четеше целия списък, за да се увери, че нареждането му е било изпълнено. Александър прочете и дванайсетата страница и я обърна. После стигна до осмия ред на тринайсетата и изруга под носа си на руски. Името си беше там.

НИКЪЛЪС МАРТИН.

— Защо Никълъс Мартин все още е в списъка? — попита на висок глас, без да прави усилие да прикрива гнева си.

Секретарките като една вдигнаха глави към него. Мурзин също.

— Никълъс Мартин почина — продължи той. — Помолих името му да се махне от списъка. Защо още е в него?

Игор Лукин пристъпи към него.

— Махнахме го, царевич.

— Тогава кой го е сложил обратно?

— Бъдещата царица, царевич. Видя, че го няма, и настоя да го включим отново.

— Бъдещата царица?

— Да.

Александър погледна встрани, после се обърна към Мурзин.

— Къде е тя в момента?

— С баронесата.

— Искam да я видя, насаме.

— Разбира се, царевич. Къде?

Александър се поколеба. Искаше да я изолира от всички останали.

— Докарайте я в кабинета ми в Кремъл — нареди накрая.

Кремъл, Теремски палат — частната резиденция на Михаил Романов, първия цар от династията Романови, 11:55 сутринта

Ребека вече го чакаше, когато той пристигна. Седеше на стол с висока облегалка до стената, покрита с гоблени, в богато украсената стая в червено и златно, която беше служила за личен кабинет на цар Михаил и която сега Александър използваше за същата цел.

— Искал си да ме видиш? — попита тихо тя. — Канех се да обядвам с баронесата.

— Става дума за списъка на гостите, Ребека.

Все му се искаше да я нарича Александра. С името „Ребека“ сякаш не беше от царски произход и не беше достойна да стане съпруга на главата на императорската фамилия, но с името „Александра“, като европейска благородничка и дъщеря на принца на Дания, можеше. Но той се подчиняваше на желанията ѝ, а и целият свят вече я познаваше под името Ребека.

— Накарах да махнат името на брат ти. Ти си наредила да го запишат отново. Защо?

— Защото ще дойде.

— Ребека, знам колко болка ти причини неговата смърт, защото тя беше мъчителна за всички ни. Сърцето ми още се къса. Но списъкът на гостите ще бъде публикуван и аз не мога да си позволя да поканя официално на коронацията си човек, за когото всички са убедени, че е мъртъв, и чието свидетелство за смъртта беше издадено от съдебния лекар в Давос преди почти два месеца. Това не е просто проява на лош вкус, но носи и лош късмет.

— Лош късмет? За кого?

— Просто лош късмет. Разбрахме ли се?

— Прави каквото искаш с този списък. Но той не е мъртъв. Чувствам го ето тук. — Ребека докосна сърцето си. — Сега мога ли да си вървя? Баронесата чака.

Александър впи очи в нейните. Явно беше казал „да“ или беше кимнал, защото след миг тя се обърна и си тръгна.

Беше разбираемо да не си спомня съвсем ясно кога е излязла от стаята, защото съзнанието му вече се беше отнесло към нещо друго, което беше изпитвал и преди, но никога с такава сила. Беше дошло за пръв път по време на издирването на Мартин, в дългите часове, докато претърсваха потока край вила „Енкарцер“, без да открият и следа от него. Беше го почувствал отново по време на заупокойната служба в Манчестър, когато извършиха ритуала без ковчег и без да са сигурни в смъртта. Церемонията се беше провела едва след като Александър беше успял да убеди лорд Престбъри и лейди Клемънтайн в необходимостта да приключат с цялата история, за да бъде сложен край на болката на Ребека.

Твърдят ѝ отказ да приеме смъртта на брат си в колата след това отново докосна същата струна в душата на Александър. Както и по-късно, когато тя настоя да продължат да плащат месечния му наем за апартамента в Манчестър. И продължаваше да се държи по този начин — седмици по-късно, без дори да направи опит да се скрие. Току-що беше почувствал същото, когато ѝ беше направил забележка, а тя с лека ръка беше отхвърлила въпроса за списъка и беше подчертала твърдото си убеждение, че Никълъс все още е жив.

Вярата ѝ го тревожеше както никога преди, измъчваше го и го гризеше отвътре. Представяше си това чувство като тъмно петънце на рентгенова снимка, като коренче, което се залавя за органите му, като болест, която започва да се разпространява из цялото му тяло. Наричаше го с една-единствена дума.

Страх. Страх, че Ребека е права и Мартин наистина е жив някъде там и точно в момента гледа към Москва. Може би все още не беше готов да предприеме нещо, но скоро, когато тялото му се възстанови от раните и контузиите, получени при падането в планинския поток, щеше да го направи.

Какво щеше да стане, ако Мартин се появеше отнякъде и разкриеше истинската самоличност на Александър? Какво щеше да стане, ако в резултат от това Александър просто изчезнеше без следа? Официалното обяснение щеше да бъде, че изведнъж е заболял и вече не може да царува. Ами ако помолеха баща му да оттегли абдикацията си и все пак го направеха царевич? Ами ако Ребека откажеше да се омъжи за него?

В дъното на стомаха му нещо започна да пулсира равномерно. Беше далечен, едва забележим тътен, но не спираше — като метроном, който следваше биенето на сърцето му.

Бум, бум. Бум, бум. Бум, бум.

Понеделник, 31 март

Телевизорът светеше в тъмното.

Никълъс Мартин заспиваше, събуждаше се и пак заспиваше. После в един момент реши да се мобилизира да стане и да направи всичко възможно да си възвърне физическата сила. Отначало по един час, после по два, после по три, всеки ден. Клякания, лицеви опори, въртене на тялото, разтягане, балансиране на един крак, бягане на място. Счупените му ребра и натъртванията от реката почти бяха зараснали. Както и раните от ножа.

Не знаеше от колко време е затворен, но му се струваше цяла вечност. Бяха минали цели седмици, откакто го бяха разпитвали за последен път. В началото го правеха интензивно, но сега интересът им сякаш беше замрял. Мартин се питаше какво е станало. Може би водещият разпитите с дрезгавия глас бе заминал някъде, за да прави някакви други неща, и бе оставил само минималния брой пазачи, които да го охраняват. Или пък го бяха арестували. Или пък беше заминал в някоя друга част на света, за да разкаже за американския си затворник и да се опита да сключи някаква сделка. Дори да не беше от ЦРУ, пак можеха да го убият и да заровят някъде тялото му, а после да твърдят, че е бил оперативен агент.

Всеки ден, когато пазачите идваха да му донесат храната, той ги притискаше с въпроси. Защо? Защо го държаха затворен? Какво смятаха да правят с него? И всеки ден получаваше един и същи отговор. „Млъкни.“ После му оставяха храната и излизаха. А след това се чуваше и зловещото изщракване на ключалката.

Понякога се питаше какво изобщо даваха по телевизията. Може би екранът беше празен, а може би беше настроил единствения канал на телевизора на някоя празна честота, само за да му свети. Не знаеше. Не си спомняше. Всичко зависеше от вечерните новини, но му ставаше все по-трудно да определя колко е часът или коя е датата, защото бяха започнали да излъчват новините по същия начин, по който даваха и сериалите, отново и отново, едни и същи, по осем пъти на ден. Освен

това последният репортаж за Александър и Ребека беше минал преди няколко дни. Беше толкова смешен, че Мартин се смя на глас — за пръв път от месеци насам.

В отчаян опит да научат повече за Ребека медиите я показаха в официалната градина на една къща в Дания, в компанията на двама добре облечени усмихнати хора на средна възраст — принц Жан Феликс Кристиян и съпругата му Мари Габриел, биологичните ѝ родители. (Или поне така беше разбрал Мартин, нали започваше да усвоява някакви основни думи на немски.) В репортажа се разказваше за отвличането на Ребека като малка и искания откуп. После тя беше изчезнала напълно и макар че всички полицейски служби я издирваха, търсенето им беше останало без успех. Досега.

После репортажът се прехвърли към мястото, където беше израснала — Коулс Корнър, щата Върмонт. Александър много добре знаеше, че тя е отраснала в Лос Анджелис под името Ребека Барън, но мъдро беше решил да представя легендата за Върмонт за истина. И се беше получило. Бяха интервюирани поне пет-шест души от градчето, които до един си спомняха Ребека и брат ѝ Никълъс като деца. Беше невероятен спектакъл — сякаш всички чувстваха в себе си огромна нужда да станат част от това гигантско шоу, затова измисляха нови и нови анекдоти за момиченцето от малкия град, което скоро щеше да се превърне в ослепителна руска царица. Разказваха истории за училищни балове, паради за Четвърти юли, приятели и приятелки и дори за един учител, който се оплакваше от краснописа ѝ в трети клас: „О, беше ужасна.“

Имаше и сцена, заснета на миниатюрното семейно гробище в имението на семейство Мартин; телевизионният репортер стоеше точно на неотбелязаното място, където Хайръм От беше погребал истинския Никълъс Мартин. Дори Алфред Хичкок нямаше да успее да го режисира по-добре, до последната подробност — един репортер разпитваше някакъв архивар от Коулс Корнър за училищните картони на Ребека, но възрастният човек му обясни, че преди няколко години сградата на общинския съвет, където се помещавал архивът (и която по някакво стечение на обстоятелствата служела и за управление на пожарната команда), изгоряла до основи и всички документи на общината, включително и училищните дневници, се превърнали в пепел.

Когато чу това, Никълъс Мартин — новият Никълъс Мартин, който в момента беше пленник — избухна в смях и продължи да се смее, докато от очите му не потекоха сълзи, а стомахът не го заболя.

Но всичко това беше излъчено преди няколко дни и оттогава той не беше виждал нищо за тях. Дори новините му се струваха остарели и се сливаха с повторенията на сериалите. Изобщо не се съмняваше, че започва да полудява.

После чу за милионен път песничката от „Островът на Гилигън“ и изведнъж реши, че му стига толкова. Всичко беше по-добро от този телевизор. В тъмното поне можеше да слуша градския шум. Сирените. Уличното движение. Децата, които си играеха. Боклукчийските камиони. Понякога — разгорещени спорове на немски.

Той рязко се наведе към светещия телевизор, като се канеше да го изключи с един удар, но точно тогава спряха да дават „Островът на Гилигън“ и на екрана се появи немски говорител. Мартин чу името на сър Питър Китнър, после картината се смени от студиото към някакво поле в Англия. Появи се надпис: „Хенли-он-Темс“. Мартин видя полицаи и санитарии и ужасяващите останки от експлодирал ролс-ройс. Нямаше нужда от превод. Идеално разбираше какво казва говорителят. Колата е била взривена и са загинали петима души: сър Питър Китнър, медиен магнат, бивш царевич на Русия, внук на екзекутирания цар Николай и син на избягалия Алексей; съпругата на Китнър Луиза, братовчедка на испанския крал Хуан Карлос; синът им Майкъл, определен за наследник на медийната империя на Китнър; и шофьорът телохранител на Китнър, някой си доктор Джефри Хигс.

— Боже господи — промълви Мартин с ужас. — Значи е убил и тях! — Ужасът му изведнъж се превърна в гняв. — Реймънд!

После се извърна от екрана. След като беше убил Ред, Йозеф Шпеер, Алфред Нойс, Халидей, Дан Форд, Жан-Люк Вабр, Ханс Лосберг и още толкова много други хора, Александър/Реймънд отново беше вдигнал ръка, и то срещу собственото си семейство. Този път беше убил баща си — също така безмилостно, както беше убил доведения си брат. А какво щеше да стане, ако се пречупеше и обърнеше тази ярост срещу Ребека?

Мартин дори не искаше да си го помисля. Но знаеше, че трябва да предприеме нещо, при това час по-скоро.

Той отново закрачи из стаята. Този път мислите му се насочиха към похитителите му. Кой бяха те, кои можеха да бъдат, какво ги подтикваше? Търсеше някакво слабо място, което е пропуснал, от което не се е възползвал по-рано. Върна се в спомените си и анализира поведението им от момента, в който бяха поели контрол върху него в Ротердам, после го проследи през дните и седмиците досега. Независимо колко интензивни ставаха разпитите и независимо от мрака, в който го държаха постоянно, никога не бяха употребявали физическо насилие, с изключение на някой и друг шамар. Тактиката им беше просто да го разпитват, а после да го изолират и да оставят собствения му мозък да свърши тяхната работа. Не знаеше и защо му дадоха телевизора. Може би просто се опитваха да се държат човешки. Или пък имаха друга идея, която той не можеше да разбере. Във всеки случай не го бяха измъчвали физически, дори го хранеха и му осигуриха тоалетна и умивалник, за да поддържа личната си хигиена. Всичко това го накара да започне да се пита дали всъщност бяха терористи или наркотрафиканти — може би по-скоро бяха от категорията на онзи „водач“, т.е. трафиканти на хора, и към този момент вече бяха установили със сигурност, че той не е голямата риба, на която се бяха надявали, и се чудеха какво да правят с него.

Дали бяха опасни? Разбира се. Занимаваха се с твърде рискования и крайно нелегален бизнес да транспортират хора без лични документи между държави, които бяха в състояние на висша бойна готовност срещу терористични атаки, и продължаваха да го правят в обстановка на безпрецедентно сътрудничество между полицейските служби. Не можеха да се занимават с това без сериозни връзки с организираната престъпност. Така че се страхуваха не само да не ги хванат, но трябваше да се съобразяват и с гангстерите, на които плащаха да ги защитават.

Беше сигурен, че са го задържали, защото са го помислили за добър улов — плячка, от която можеха да спечелят както пари, така и престиж. Същевременно Мартин изобщо не се съмняваше, че ако ги

притиснат и помислят, че полицията ги атакува, те просто щяха да го изведат, да го убият и да зарежат трупа му в най-близката канавка или строителна площадка, която успеят да намерят.

Мартин реши, че най-големият им страх, като се изключи това да не се провалят пред гангстерите, с които работеха, беше да не ги хванат. Може би най-правилната тактика всъщност беше да им разкрие коя е Ребека и да ги попита какво ще се случи според тях, ако се разбере, че държат в плен зетя на бъдещия руски цар. Да ги попита и какво ще се случи, ако ги предадат на личните телохранители на царя, ФСО, и може би дори да спомене името на полковник Мурзин, за да ги убеди, че говори истината, а после да подчертае заплахата си и с предположението, че Мурзин на свой ред можеше да ги предаде на руската Федерална служба за сигурност, ФСС, наследника на КГБ. В такава ситуация нямаше съмнение какво ще се случи. Щяха да се отнесат с тях с изключителна суровост.

Но тази тактика в най-добрия случай беше изстрел в тъмното, защото с изключение на няколко имена, които знаеше, и поканата му на официалната вечеря на царевича, той не разполагаше с абсолютно никакви доказателства. Това щеше да бъде блъф от най-висш ранг и ако грешеше и те всъщност бяха терористи или наркотрафиканти, просто щеше да потвърди онова, на което се бяха надявали през цялото време — че е сериозна плячка, — и за миг щеше да се озове в още по-неприятна ситуация от досегашната.

От друга страна, ако беше прав и те наистина не бяха нищо повече от контрабандисти на хора, може би щяха да се изплашат достатъчно, за да го пуснат, най-малкото за да се измъкнат от една потенциално катастрофална ситуация.

Не беше кой знае каква тактика, но не разполагаше с друга. В крайна сметка всичко опираше до два прости въпроса. Беше ли готов да заложи живота си и живота на Ребека на преценката си за тези хора? И ако да, беше ли достатъчно добър актьор, за да изиграе ролята? Отговорът и на двата въпроса беше един и същ.

Нямаше друг избор.

— Искам да говоря. — Мартин заблъска по вратата и повиши глас. — Искам да говоря! Искам да направя самопризнания!

Четирийсет и пет минути по-късно вече седеше в стаята за разпити със завързани ръце и очи.

— Какво искаш да кажеш? — попита мъжът с дрезгавия си глас и обичайната миризма на тютюн. — Какви самопризнания?

— Искахте да знаете защо бях поканен на вечерята в Давос. Питяхте коя е Ребека. Излъгах и за двете неща, защото исках да я защита. Сега тя изглежда различно от снимката в портфейла ми. Причината да бъде в Давос беше личната покана на самия царевич. Ребека не ми е гадже, а сестра. Официалното ѝ име е Александра Елизабет Габриел Кристиян и тя ще се омъжи за руския царевич веднага след коронясването му.

— Ако всичко това е истина, защо не го каза по-рано? — попита водещият разпита.

Гласът му беше спокоен, дори разсеян. Мартин не можеше да определи нито как е реагирал, нито какво мисли. Просто трябваше да продължи в същия дух.

— Страхувах се, че ако разберете, че съм член на царското семейство, ще можете да ме използвате за политически цели. Ще намерите начин да ме експлоатирате. Дори ще ме убиеете, ако това може да помогне на каузата ви.

— Можем да направим с теб каквото си искаме, както и преди — отвърна водещият разпита със същия равен и безизразен тон. — Какво се надаваш да спечелиш, като ни го казваш сега?

Мартин очакваше този въпрос. Точно сега трябваше внимателно да премести акцента така, че напрежението да се прехвърли от него върху човека, който го разпитваше.

— Това, което се надявам да постигна, ще послужи не само на мен, но и на вас — каза той.

Мъжът се засмя сухо.

— На нас? Ти си човекът, който е със завързани ръце и очи. Твоят живот ни принадлежи, а не обратното.

Мартин вътрешно се усмихна. Беше успял не само да го ядоса, но и да го предизвика. Това беше добре, защото по този начин мъжът заемаше защитна позиция, а Мартин искаше точно това.

— Държете ме тук дълго. Твърде дълго.

— Кажете каквото имаш да казваш! — отсече онзи.

Вече започваше и да се дразни. Още по-добре.

— Времето лети и скоро ще дойде денят, в който Александър Романов трябва да бъде коронясан за цар. Бъдещият му зет е обявен за изчезнал, при това твърде отдавна. Тази ситуация няма да се отрази добре нито на семейния живот на царя, нито на положението му като монарх и той ще започне да проявява гняв и нетърпение.

Мартин се страхуваше, че в този момент водещият разпита ще го попита защо медиите не са отразили изчезването му, но той не го направи. Самият Мартин често си беше задавал този въпрос. Най-сетне реши, че Александър е наредил нещата да се потулят и доколкото можеше да прецени, беше успял.

— Тъй като все още съм в неизвестност и не са открили трупа, и тъй като в света властва обща атмосфера на несигурност, той и хората му ще заключат, че съм бил отвлечен, и ще сметнат, че похитителите изчакват деня на коронацията, за да изиграят някакво терористично представление с мое участие. Но те не могат да си го позволят. — Мартин си пое дъх и продължи: — Вероятно знаете, че царевич разполага с лична охрана. Съставена е изцяло от бивши командоси от Спецназ и се ръководи от един твърде способен човек, полковник Мурзин. Няма съмнение, че ме издирват. И можете да бъдете сигурни, че към този момент към тях са се присъединили и други елитни и могъщи руски агенции по сигурността. Няма да мине дълго време, преди да намерят къде е вратата към вашето скривалище, и когато влязат през нея, няма да се усмихват. — Мартин млъкна за малко, за да остави думите му да подействат, после веднага продължи: — Часовникът тиктака и клупът около шията ви се затяга. На ваше място бих събрал хората си и бих изчезнал възможно най-бързо.

Настъпи дълга тишина. После Мартин ясно чу как някой щракна с пръсти и той беше отведен обратно нагоре по стълбите до стаята му.

След като свалиха превръзката от очите му, той седна в тъмното, без да знае какво да очаква. Мина час, после още един и той започна да се чуди дали не е сгрешил в преценката си и дали точно в момента похитителите му не преговаряха с някоя терористична организация, на която да го продадат, така че скоро да се озове в друго скривалище, където щяха да му причинят неописуеми неща.

Мина още час. После той ги чу да се качват по стълбите. Както обикновено бяха четирима. След няколко секунди вратата се отвори с трясък, те сложиха превръзката на очите му и завързаха ръцете му зад гърба. После го изведоха и го помъкнаха надолу по стълбите. Един етаж, после втори, после още два. Той чу как отвориха още една врата и го изведоха на студения въздух навън.

Блъснаха го напред, Мартин чу как някой изръмжа от усилието и го вдигнаха в нещо, което явно беше каросерия на камион, точно както го бяха докарали дотук. Той затаи дъх, като очакваше да го навият в килима както преди. Вместо това чу дрезгавия глас на похитителя си.

— Бог да бъде с теб.

После ги чу да си тръгват. Вратите на камиона се затръшнаха и някой сложи резето отвън. Двигателят забоботи, шофьорът смени скоростите и камионът потегли.

Мартин се стегна, когато камионът започна да ускорява. Двайсет секунди по-късно превозното средство намали скоростта и той отново трябваше да се напегне, за да не падне, когато шофьорът направи остър завой, после още един. Нямаше представа нито къде е бил, нито къде го водеха сега, но това нямаше значение. Смразяващото сбогуване на похитителя му беше предостатъчно.

„Бог да бъде с теб.“ Това беше смъртна присъда. Беше направил напълно погрешна преценка за тях. Опитвайки се да ги прецака, беше прецакал единствено себе си, като им беше предложил много по-голяма награда от тази, която очакваха. И заради всичко това в момента пътуваше към ада. Времената бяха жестоки и Мартин много добре знаеше какво се случва с хората като него. Беше сигурен, че до няколко часа ще го предадат на някоя неизвестна група. После щяха да го разпитват и да го измъчват, докато не направи точно това политическо изявление, от което имаха нужда. Накрая щяха да го убият. Най-вероятно щяха да го извършат пред видеокамера, а копия от касетата веднага щяха да бъдат изпратени на всички световни новинарски агенции, за да покажат ужасната и безмилостна сила на заплахата срещу мирния свят.

Ако Ребека видеше записа, тя щеше да се ужаси толкова, че отново да се върне към вегетиращото състояние, в което се намираше в Лос Анджелис. А един господ знаеше как пък ще реагира на това напълно неуравновесеният Александър.

„Бог да бъде с теб.“ Беше се опитал да блъфира, но те бяха разкрили блъфа. И сега беше затворен в каросерията на този камион, със завързани ръце и очи, като животно, което карат на заколение. И точно като животно, не беше в състояние да направи нищо, за да ги спре.

По преценката на Мартин мина почти час, преди камионът да забави и да спре. После шофьорът рязко зави надясно и кара в продължение на около два километра, преди отново да завие първо надясно, а после наляво. Изминаха още петдесет метра и камионът

спря. Мартин чу гласове и шум от отваряне на врати. Бяха пристигнали там, където трябваше. Вратите на каросерията се отвориха и двама мъже се качиха в камиона. Сграбчиха го силни ръце, които го засилиха навън и го хвърлиха на земята.

„Бог да бъде с теб“, произнесе един непознат глас до ухото му.

Мартин знаеше, че тази фраза им служи като мантра, и имаше чувството, че ще го застрелят още на място. Единствената му мисъл беше: „Нека да бъде бързо, моля ви.“

Ясно чу изщракване и зачака да усети студения допир на пистолетно дуло до главата си. Отново се помоли да го направят бързо. Вместо това усети, че някой пъха нещо в джоба на сакото му. Срязаха въжетата, с които бяха завързани ръцете му. Чу бързо трополене на крака и шум от затръшването на вратите на камиона. Двигателят изрева и камионът бързо се отдалечи.

Мартин рязко свали превръзката от очите си. Беше нощ. Бяха го оставили сам на една тъмна улица в града. Стоповете на камиона изчезнаха зад ъгъла. За миг той остана като парализиран от недоверие. После на лицето му бавно изгря чудовищно широка усмивка.

— Боже мой — каза на глас. — Боже мой.

Бяха го пуснали на свобода.

Мартин се обърна и побягна.

Измина петдесет метра, после сто. Пред себе си виждаше ярко осветена улица. Чуваше и музика. Шумна, енергична музика, долитаща от барове и нощни клубове. Той погледна през рамо. Улицата зад него беше празна. След още трийсет секунди той се озова на друга улица, по която имаше оживен трафик. По тротоарите се тълпяха пешеходци и той се опита да се слее с тълпата от страх, че похитителите му изведнъж ще променят решението си и ще дойдат да го търсят.

Не знаеше дори в кой град се намира. Хората, с които се разминаваше, разговаряха предимно на немски. Телевизионният канал, който беше гледал по време на дългото си пленничество, излъчваше на немски, хората, които беше чувал навън, също бяха говорили на този език, и той беше предположил, че го държат някъде в Германия. Сега пешеходците около него сякаш потвърждаваха това предположение. Най-вероятно все още беше в тази държава. Или поне в някой град, който граничи с нея.

Видя голям дигитален часовник на витрината на някакъв магазин, който показваше 1:22. На табелата в края на улицата пишеше „Репербан“. После видя и ярко осветен билборд, който рекламираше хотел „Хамбург Интернационал“. В същото време покрай него мина и един автобус с изрисувана реклама на „Голф клуб Хамбург“. Не знаеше къде го бяха държали преди, но сега почти със сигурност беше в Хамбург. Продължи да върви, като се опитваше да се съвземе и се чудеше какво да прави по-нататък. По улицата, на която се намираше, сякаш имаше само нощни клубове. От всеки вход гърмеше музика. Чуваха се всякакви стилове — рок, хип-хоп, джаз, дори американско кънтри.

Почти беше стигнал до края на улицата, когато светофарът светна червено и пешеходците около него спряха. Той също спря и дълбоко си пое дъх, като изпълни гърдите си с хладния нощен въздух.

Разсеяно докосна брадата си, после погледна надолу към изпокъсания смокинг, в който беше живял от Давос насам.

Светофарът светна зелено и той тръгна напред заедно с останалите пешеходци. Изведнъж си спомни, че похитителите му бяха пъхнали нещо в джоба, точно преди да срежат въжетата. Мартин пипна джоба си и усети издутина, после бръкна вътре и извади хартиен плик. Не знаеше какво има вътре, затова пристъпи встрани и го отвори на светлината на една витрина. Намери портфейла си и пластмасово пакетче с размерите на човешка длан. За огромна изненада на Мартин от портфейла му не липсваше нищо, макар че очевидно всичко беше намокрено от падането в потока и после беше изсъхнало — английската му шофьорска книжка, студентската му карта от Манчестърския университет, двете кредитни карти, към триста евро и дори снимката, която беше направил на Ребека до езерото край „Юра“. Той разсеяно я обърна. Някой беше надраскал с молив на гърба една-единствена дума: „Царица“.

Мартин отново се ухили както преди. Този път не беше само от чувството за възвърната свобода, но и от съзнанието, че беше победил. Които и да бяха похитителите му, те бяха приели предупреждението му на сериозно, бяха проверили фактите и бяха решили, че последното нещо, от което имат нужда в момента, е да ги подгони ФСО или руската тайна полиция. След като го бяха държали затворен седмици наред, Мартин изведнъж се беше превърнал в нежелано дете, с което не искаха да имат нищо общо, и затова буквално го бяха изхвърлили на улицата, като бяха използвали камиона, за да бъдат сигурни, че няма да може да заведе никого до скривалището им. Тяхното „Бог да бъде с теб“ не беше смъртна присъда. Не, беше поздрав, с който го изпращаха по дългия му път; с връщането на личните му вещи те сякаш изразяваха надежда, че и той ще се отнесе с уважение към тях, ако един ден се срещнат отново, но с разменени места.

Няколко тийнейджъри го подминаха със смях, Мартин осъзна, че се набива на очи, и продължи напред по улицата. Докато вървеше, прибра портфейла в джоба си и отвори пластмасовия пакет. В него имаше нещо като почетен плакет, на който беше гравирани семейният герб на Романови — очевидно сувенир от вечерята в Давос. В плика имаше и още един сувенир, за който беше споменал похитителят му — избелял от водата кремав плик с размери петнайсет на двайсет и пет

сантиметра. Вътре сигурно беше официалното съобщение за възстановяването на руската монархия и обявяването на Александър за следващия цар. Мартин отвори плика и извади семпла, но елегантна картичка, която обаче също като плика и съдържанието на портфейла му показваше, че е минала през планинския поток.

Дъхът му спря и той замръзна на място по средата на тротоара. Хората зад него изругаха и се забутаха, за да го заобиколят. Мартин не им обръщаше внимание, вторачен в картичката в ръката си. Беше избеляла, наистина, но надписът все още се четеше ясно. Със златни букви на нея беше отпечатано:

„Вила «Енкрацер»
Давос, Швейцария
17 януари“

А под него:

Възпоменателно меню за отпразнуване на връщането на императорската фамилия Романови на руския трон и избора на Александър Николаевич Романов за царевич на цяла Русия.

Мартин потрепери — в ръката си държеше не просто възпоменателен сувенир, отпечатан по случай възстановяването на монархията, а онова, което бяха търсили заедно с Коваленко през цялото време: *второто меню!*

Москва, парк „Горки“, сряда, 2 април, 6:20 сутринта

Паркът не беше отворен за граждани чак до десет, но за полицаи, който искаше да отслабне и да влезе във форма, не беше проблем да влезе. Точно това правеше Коваленко в яркото пролетно утро — тичаше, подминаваше голямото виенско колело за трети път през последния час и се потеше. Беше му омръзнало да носи големия си

корем и двойната брадичка, която криеше с брадата си. Вече пиеше по-малко, хранеше се по-правилно и ставаше по-рано. И тичаше ли, тичаше. Не беше сигурен защо го прави, може би за да спечели малко време и да забави приближаването на средната възраст. А може би просто се опитваше да забрави онова, което занимаваше всички около него — невероятната лудост по Александър и Ребека, безсрамно експлоатирана от медиите и трескаво подклаждана от обратното броене на дните до сватбата и коронацията им.

Концентрацията му изведнъж беше нарушена от бръмченето на мобилния телефон от джоба на якето. Никой не звънеше толкова рано. Работата му вече беше по-скоро въпрос на документация, а не на приключения, и той рядко се виждаше с главния инспектор от Министерството на правосъдието, значи не се обаждаше тя. Сигурно беше или жена му, или някое от децата му.

— Да — каза, останал без дъх от тичането.

— Оръжието е било нож — каза познат глас.

— Что? — попита Коваленко и спря.

— При това не обикновен нож. А същият испански нож със сгъваемо острие, откраднат от сейфа на Фабиен Кюрте.

— Мартин?

— Да, аз съм.

— Майко Богородичке, ти не си ли умрял?!

— Така ли мислят всички?

Коваленко се огледа и направи крачка встрани, за да пусне един камион от поддръжката на парка.

— Как си? Какво стана?

— Имам нужда от помощ.

— Къде си?

— В един бар в Хамбург. Можеш ли да дойдеш?

— Не знам. Ще се опитам.

— Кога? — настоя Мартин.

— Обади ми се след час.

Летище „Фулсбютел“, Хамбург, сряда, 2 април, 5:30 вечерта

Мартин видя как Коваленко излезе от терминала на „Луфтханза“ заедно с останалите пътници и тръгна по коридора към кафенето, където го чакаше. Видя, че руснакът се оглеждаше за него, докато се приближаваше, но знаеше, че Коваленко няма да го познае. Брадата на Мартин вече беше по-дълга от неговата, беше отслабнал с петнайсет килограма и беше кожа и кости. Докато чакаше на летището, беше похарчил сто и шейсет от своите евро, за да смени изпокъсания си смокинг с евтин кафяв кадифен костюм, вълнена риза и светлосин пуловер без ръкави. Сега приличаше на Коваленко — изглеждаше като професор. Двама преподаватели от университета, които се чакаха в кафенето на летището, в това нямаше нищо необичайно.

Коваленко влезе в кафенето. Купи си чаша кафе на бара, после седна на една масичка в дъното и разтвори вестника си. Секунда по-късно Мартин се плъзна на стола до него.

— Товарищ — каза той.

— Товарищ — отвърна Коваленко и го изгледа втренчено, сякаш за да се убеди, че наистина е той. Накрая каза: — Как? Как успя да оцелееш? И как се озова тук след толкова седмици?

След десет минути двамата вече пътуваха с автобуса от летището за централната гара на Хамбург. След още петнайсет минути се изкачиха по Ернст-Меркштрасе до ресторанта „Петер Лембке“. После изпиха по две халби бира и докато пристигне супата от змиорки, Коваленко вече разполагаше с отговор на първото си „Как“ — поне дотолкова, доколкото Мартин си спомняше. Малкото момиченце, което го беше намерило в снега, семейството от бежанци, „водачът“, Ротердам, пътуването в камиона, пленничеството в тъмните стаи, страховитите разпити от хората, които не видя — Мартин така и не разбра кои бяха те или къде го бяха държали. Телевизионните програми, които сякаш няхаха край. Репортажите за Александър и Ребека — с нейните биологични родители в Дания, кралицата на Англия и президента на САЩ. Взривената кола, в която беше загинал

Питър Китнър. Накрая Мартин извади плика, който му бяха дали похитителите му, и го подаде на Коваленко.

— Отвори го — каза.

Коваленко се подчини и измъкна избелялата от водата картичка, на която пишеше:

„Вила «Енкрацер»
Давос, Швейцария
17 януари“

Мартин го наблюдаваше, докато четеше надписа, и видя реакцията му, когато осъзна какво представлява — Коваленко рязко вдигна поглед към него.

— Второто меню — кимна Мартин. — Обърни го и разгледай внимателно долния десен ъгъл.

Коваленко обърна картичката и изръмжа, когато разчете миниатюрния надпис, почти невидим в ъгъла на картичката: „Х. Лосберг, майстор печатар. Цюрих“.

— Жената на Лосберг каза, че съпругът ѝ винаги пази по едно копие от всичко, което печата — каза Мартин, без да откъсва поглед от Коваленко. — Но когато тръгна да го търси, не можа да го намери. Освен това каза, че е трябвало да се отпечата точно двеста менюта, нито повече, нито по-малко. Лосберг и Жан-Люк Вабр са били близки приятели. Ами ако Лосберг е дал единственото си копие от менюто на Вабр и той на свой ред го е дал на Дан Форд? Александър не е искал да се разбере, че се готви да стане цар, докато Китнър не е представен на фамилията Романови.

Коваленко продължи тази линия на разсъждение.

— И някак си посредством своите контакти в Цюрих той е разбрал какво е направил Лосберг. Накарал е да проследят Вабр или да подслушат телефона му, а може би и двете и когато Вабр е отишъл да се срещне с Дан Форд, за да му даде менюто, той вече е бил там и го е чакал.

Мартин се наведе напред.

— Трябва да измъкна Ребека от него.

— Знаеш ли какво стана? В каква звезда се превърна Александър само за няколко седмици?

— Да, знам.

— Според мен не осъзнаваш мащаба на цялата операция. В Русия Александър е повече от звезда — той е цар, полубог. Както и тя.

Мартин бавно повтори:

— Трябва да измъкна Ребека от него.

— Постоянно е обграден от ФСО. Мурзин му е личен телохранител. Все едно да се опиташ да отвлечеш първата дама на САЩ.

— Тя все още не му е жена.

Коваленко хвана Мартин за ръката.

— Товарищ, откъде знаеш, че тя ще го остави, дори да я помолиш? Нещата са се променили тотално.

— Ще го остави веднага, ако успея да я доближа и да ѝ кажа кой е.

— Да я доближиш? Не можеш да стигнеш на километър от нея, без да те пипнат. Да не говорим, че си тук, а тя е в Москва.

— Точно затова имам нужда от помощта ти.

— Какво искаш от мен? Аз съм вече практически безработен и изобщо нямам достъп на такова ниво.

— Намери ми мобилен телефон, паспорт и виза, с която мога да вляза в Русия и да пътувам свободно в страната. Използвай и моето име, ако се наложи. Знам, че е опасно, но можеш просто да ми извадиш нов американски паспорт. Така ще стане най-лесно и бързо.

— Нали си мъртъв?

— Още по-добре. На този свят със сигурност има повече от един Никълъс Мартин. Да кажем, че съм хоноруван преподавател от Манчестърския университет, който иска да проучи дворцовите градини в Русия. Ако някой тръгне да проверява, само ще се объркат. Можем да използваме този хаос. Мъртъв ли съм? Някой друг ли съм? Защо съм преподавател, а не студент? Никой няма да знае със сигурност. Университетът в Манчестър е затънал в бюрокрация. Хората идват и си отиват постоянно. Ще им отнеме дни и седмици да разберат истината. И дори тогава няма да бъдат сигурни. — Мартин погледна Коваленко в очите. — Можеш ли да го направиш?

— Аз... — поколеба се Коваленко.

— Юри. Когато е бил малко момче, той е убил брат си, а сега, като възрастен мъж, уби баща си.

— Експлозията в колата на сър Питър?

— Да.

— Според теб Александър е отговорен за това?

— Не се иска толкова голямо въображение.

Коваленко го изглежда вторачено, изчака един сервитьор да се отдалечи и кимна.

— Прав си, така е. — После се наведе напред и сниши глас: — Използвани са сложни експлозиви, а детонаторът е руски. Разследването се води тайно. Но това все още не означава със сигурност, че Александър го е направил или е заповядал да го направят.

— Ако беше видял очите му на онзи мост, когато се опита да ме убие, ако беше видял ножа и начина, по който го размахваше, щеше да разбереш. Той губи и малкото контрол над себе си, който е имал. Разбрахме го още когато видяхме трупа на Дан в реката. Когато видяхме какво е направил с Вабр. Или с Лосберг в Цюрих.

— И ти се страхуваш, че в някакъв момент тази лудост ще се обърне срещу сестра ти?

— Да.

— Тогава, товарищ, ти си прав. Трябва да направим нещо.

Катедрала „Св.св. Петър и Павел“, параклис-крипта „Св. Екатерина“, Санкт Петербург, Русия, четвъртък, 3 април, 11:00 сутринта

Александър и Ребека, със запалени свещи в ръце, стояха до президента Гитинов и испанския крал Хуан Карлос, докато патриарх Григорий II водеше тържествената погребална служба. Отляво на тях в богато украсения параклис стояха трите големи дъщери на Питър Китнър със съпрузите си. Освен тях имаше и няколко свещеници, които помагаша на патриарха, и баронесата — облечена в черно и забулена с воалетка. Не беше поканен никой друг. Службата беше частна.

Пред тях лежаха три покрити ковчега, в които бяха положени останките на Питър Китнър, сина му Майкъл и съпругата му Луиза, братовчедката на Хуан Карлос.

— Дори след смъртта, Господи, Пьотр Михайлович Романов връща величието на руската земя и душа.

Думите на Григорий II отекваха от позлатените колони и величествения мраморен под на криптата, където се съхраняваха и останките на прадядото на Александър, убития цар Николай, съпругата и три от децата му. Прочутата крипта беше последен дом за всички руски монарси от Петър Велики насам и сега, с решение на руския парламент, Питър Михайлович Романов Китнър и семейството му също получиха правото да почиват тук, макар че така и не беше успял да седне на трона.

— Дори след смъртта, Господи, духът му е жив.

„Дори след смъртта“ — баронесата тънко се усмихна зад воала си. Дори след смъртта даваш още власт и доверие на Александър; може би дори повече, отколкото можеше да постигнеш приживе. Смъртта ти ще накара хората да те обикнат, дори да те смятат за светец и по този начин ти оставяш Александър като последния жив наследник на Романови от мъжки пол.

„Дори след смъртта...“

Същите думи отекваха и в съзнанието на Александър, който не следеше службата, а само безспирния ритъм на невидимия метроном в себе си, който ставаше все по-силен и тревожен с всеки изминал час. Той погледна към Ребека и видя спокойствие в изражението и погледа ѝ. Тази ведрост дори тук, в криптата, където доказателствата за неизбежността на смъртта лежаха само на няколко метра от нея в ковчезите пред тях, го вбесяваше и допълнително засилваше увереността му, че Никълъс Мартин не е мъртъв. Изобщо не е мъртъв. А е някъде там и идва към него с неизбежността на океански прилив.

— Не! — каза изведнъж на глас. — Не!

Хората, включително и патриархът, се обърнаха да го погледнат. Александър бързо закри устата си и се прокашля, сякаш и преди беше искал да го направи, после се извърна встрани и се прокашля още веднъж.

Ник Мартин или Джон Барън — нямаше значение с какво име се представя. Мислеше си, че е свършил с него на пътеката над вила „Енкацер“. Но не беше успял. Мартин някак си беше оцелял и продължаваше да го преследва. Идваше, за да го разкрие и по този начин да обърне Ребека срещу него.

Беше вярно. Той не се съмняваше в това. Метрономът тиктакаше все по-силно. Трябваше да изхвърли Мартин от ума си. Александър се прокашля за последен път и отново се обърна напред. Мартин беше мъртъв. Всички, които бяха участвали в издирването, бяха съгласни с този факт — Мурзин, останалите агенти от ФСО, командосите от швейцарската армия, полицаите от кантона и екипите за планинско спасяване, сред които имаше и трима лекари. Всички те бяха хора с опит, които не правеха предположения, а знаеха. Самият той сякаш беше преброял всеки сантиметър от онази тъмна, покрита със сняг, забравена от Бога планина. Беше сигурен, те също бяха сигурни. Беше невъзможно някой да е оцелял в онази нощ, ранен, изгубил толкова кръв и подмятан от буйния планински поток. Защо да мисли, че Мартин е успял?

Не, Никълъс Мартин беше мъртъв. Нямаше никакво съмнение. Точно както и баща му лежеше мъртъв в ковчеза пред него. Александър хвърли поглед към баронесата и тя успокояващо му кимна.

Той се обърна и отново огледа криптата — величественото, богато украсено последно ложе на предците си. Метрономът затихна и

духът му се извиси, когато се замисли за тях. Той наистина беше от царско потекло — правнук на Николай и Александра. Това наистина беше неговата съдба, откакто се беше родил. Той и само той беше царевич на цяла Русия. И нищо, най-малкото пък някакъв си мъртвец, щеше да промени тази съдба.

Летище „Фулсбютел“, Хамбург, петък, 4 април, 10:10 сутринта

Ник Мартин чакаше на опашката, за да се качи на полет 1411 на „Еър Франс“ до летище „Шарл дьо Гол“ в Париж, където щеше да хване връзка за Москва. Беше използвал една от кредитните си карти, за да купи билета, което малко го притесняваше — Ребека може би беше уведомила банките, че е мъртъв, и картите бяха спрени. Но тя очевидно не го беше направила — служителят прие картата му и издаде билета, без да задава въпроси. Останалите неща се наредиха със същата лекота. Предишния ден си бе взел новия паспорт от консулския отдел на американското посолство в Хамбург. Заедно с него получи и малък пакет, в който намери мобилен телефон, зарядно устройство и бизнес виза за Русия за срок от три месеца, издадена от консулския отдел на руското Външно министерство по молба на „Лайънсгейт Лендскейпс“ — английска фирма за дизайн със седалище в Москва. Адресът му в Русия, където щеше да отседне, който се изискваше за всички руски визи, беше хотел „Марко Поло Пресня“ на Спиридоневски переулок 9 в Москва.

Мартин се чудеше какво представлява „Лайънсгейт Лендскейпс“ и дали изобщо съществува, но нямаше никакво значение, защото визата му беше одобрена. Беше получил всичко, за което беше помолил, и то за по-малко от четирийсет и осем часа. За човек, който по собствените му думи „вече беше почти безработен“, Коваленко беше свършил отлична работа.

Хотел „Балчуг Кемпински“, Москва, петък, 4 април, 1:30 следобед

Александър, Ребека и баронесата бяха седнали за обяд на една маса в ъгъла на апартамента осмия етаж на хотела, с изглед към яркия пролетен ден и оживения Червен площад. Храната беше лека — блини, червен хайвер и кафе.

Разговорът им също беше неангажиращ и се въртеше около две теми: последните стъпки около покръстването на Ребека в руската православна вяра (задължително за всяка жена, която щеше да стане императрица и да роди деца на императорската фамилия); и избора на облеклото ѝ за сватбата и коронацията незабавно след това, а после и за бала по случай на коронацията по-късно същата вечер. И двете теми бяха важни, защото времето летеше и до въпросните събития оставаше по-малко от месец. Един от най-добрите модни дизайнери в Париж и неговият антураж щяха да се срещнат с тях след час, за да вземат мерки на Ребека и окончателно да изберат моделите.

Александър беше оставил тези решения на Ребека, баронесата и модния дизайнер. Притискаха го други неща — щяха да му вземат мерки за неговия собствен костюм за коронацията, след която трябваше да даде интервю за държавната телевизия, а накрая, в четири следобед, имаше среща с началника на кабинета на президента Гитинов в Кремъл.

Темата на срещата беше държавният протокол и разпределението на задълженията, затова тя имаше едновременно политически и обществен характер. Русия никога не беше имала цар, който да е най-вече представителна фигура, и Александър знаеше, че поради внезапната му масова популярност Гитинов иска да му стегне юздите и да се увери, че той не възнамерява да превърне тази популярност в реална власт. Гитинов не искаше да го направи лично, защото твърде добре осъзнаваше политическата мощ на триумвирата, който беше върнал монархията, но щеше да използва началника на кабинета си, за да изясни на Александър точно докъде се простират границите на правомощията му. Или по-просто казано, щеше да му обясни в какво се състоят служебните му задължения — конституционният монарх е изразител на общественото мнение, церемониален домакин за държавните глави и симпатичен представител на новата Русия както у дома, така и зад граница. И толкова. Точка.

Александър презираше тази роля, но беше напълно готов да я изиграе, поне за известно време, докато разпростре влиянието си достатъчно, за да започне да изгражда основите на реалната си власт. А след това, бавно и на внимателно изчислени фази, щеше да започне да играе все по-активна роля — първо в политиката, а после и в армията. Идеята беше да създаде всенародна визия за национално

величие, в която той да бъде незаменим център. До три години парламентът вече нямаше да смее да предприеме никакви сериозни действия, без да се консултира с него. До пет години щеше да притежава повече реална власт от президента, който щеше да заеме неговото място на представителна фигура; до седем години в същото положение щяха да се озоват както самият парламент, така и генералите, които командваха въоръжените сили. След десет години пред думата „монархия“ вече нямаше да стои определението „конституционна“, а Русия и останалата част от света най-сетне щяха да разберат истинското значение на думата „цар“. Йосиф Сталин смяташе, че основният проблем на Иван Грозни е бил в това, че не е бил достатъчно „Грозни“, т.е. страшен. Александър нямаше да има такъв проблем. Ръцете му вече бяха изцапани с кръв, но той беше готов за още. Баронесата го беше подготвяла за това още от дете.

Александър се усмихна на мислите си и го обзе спокойствие, каквото не беше изпитвал отдавна. Той знаеше, че се дължи на простичката мисъл, че след смъртта на баща му тронът най-сетне твърдо е негов, а Ребека ще остане до него през целия му живот.

Това го накара да осъзнае и нещо друго — че предишният му ужас от Никълъс Мартин, който чудодейно е възкръснал от мъртвите, не е нищо повече от кошмар, който сам си е измислил; кошмар, който се подхранваше от почти първичния му страх да не загуби Ребека. Трябваше внимателно да наблюдава тази емоция, защото в противен случай тя можеше да го обземе напълно и той да се разпадне за миг.

— Нали носеше един подарък, когато излезе с Никълъс?

Александър чу гласа на Ребека сякаш отнякъде много далеч. Той се откъсна от мислите си и вдигна поглед, за да установи, че двамата са сами на масата, баронесата си е тръгнала, а Ребека го гледа изпитателно.

— Какво каза? — попита объркано той.

— Във вилата. Ти носеше някакъв подарък, увит с шарена хартия, когато двамата с Никълъс излязохте на разходка. Какво имаше в пакета?

— Не знам, не си спомням.

— Естествено, че си спомняш. Ти го донесе от библиотеката. Остави го на масата в балната зала, където седяхме. А после го взе със себе си, когато...

— Ребека — прекъсна я той. — Какви са тези разпити за някакви подаръци? Къде е баронесата?

— Потърсиха я по телефона.

— Нямаше нужда да става. Можеше да говори и от тук.

— Вероятно е бил личен разговор.

— Вероятно.

Някой почука на вратата зад тях, тя се отвори и влезе полковник Мурзин. Беше облечен с добре скроен тъмносин костюм и бледосиня риза — всекидневната униформа на агентите на ФСО, които охраняваха Александър.

— Царевич, дизайнерът от Париж пристигна и баронесата го посрещна. Тя помоли царицата да отиде при тях.

От тона на Мурзин стана ясно, че иска да обсъди нещо насаме с Александър.

— Върви, скъпа — изправи се Александър. — Ще се видим по-късно следобед.

— Естествено — усмихна се Ребека и се изправи.

После взе дамската си чанта, кимна на Мурзин и си тръгна. Полковникът я изчака да затвори вратата.

— Помислих си, че ще искате да го научите веднага, царевич. Консулският отдел е издал бизнес виза на човек с името Никълъс Мартин.

Сърцето на Александър подскочи.

— Какво?

— Станало е вчера в Хамбург. Уредено е чрез руското Министерство на външните работи по молба на някаква английска компания, базирана в Москва.

— Англичанин ли е?

— Не, американец. Днес пристига от Германия. Има резервация за хотел „Марко Поло Пресня“ тук, в Москва.

Александър го изгледа вторачено.

— Дали е той?

— На визата има снимка. Поисках електронно копие, но все още не е пристигнало.

Александър прекоси стаята, за да погледне навън. Денят беше все така ярък и безоблачен, в града цареше оживление от ранния следобеден трафик и тълпите от пешеходци. Но в стаята, където зад

гърба му стоеше Мурзин, той отново долови как мракът пропълзява зад него. А после дълбоко в тялото му метрономът поднови своя ход.

Бум, бум. Бум, бум.

Същото като преди. Изнервящо, непоносимо. Като чудовище, което се надигаше в стомаха му.

Бум, бум. Бум, бум. Бум, бум.

Летище „Шарл дьо Гол“, Париж, петък, 4 април 12:25 следобед

Стиснал билета си в ръка, Никълъс Мартин следваше синята линия, боядисана на гладкия под, за да се придвижи от терминал 2-Е, където беше кацнал, към терминал 2-С, откъдето след половин час, в 12:55, щеше да излети полет 2244 на „Еър Франс“ за летище „Шереметиево“ в Москва. Беше благодарен за синята линия на пода. Така преходът от единия терминал към другия беше по-лесен, особено в момента, когато умът му бе обзет от въпроса къде е Ребека и какво може да направи за нея.

Коваленко му беше казал, че тя е отседнала заедно с баронеса Дьо Виен в апартамент на осмия етаж на хотел „Балчуг Кемпински“. Целият етаж, както и този под него, бяха заети от Александър и екипа, който подготвяше коронацията. Следователно от ФСО бяха наложили практическа блокада ако не на целия хотел, то поне на тези два етажа. Това означаваше, че не съществува възможност самият Мартин да отиде при нея. Трябваше да измисли начин да я докара при себе си. Нямаше представа как ще го направи, но не биваше да губи надежда, че ще измисли нещо и че Коваленко ще успее да му помогне.

Москва, Кремъл, петък, 4 април, 5:55 вечерта

Мурзин беше закарал Александър при началника на кабинета на Гитинов точно в четири следобед. Поканиха Александър в една усамотена стая, дадоха му кафе и го помолиха да почака. Обясниха му, че началникът е на среща с президента по особено важен въпрос. Час по-късно Александър продължаваше да чака. Най-сетне, в пет и петнайсет, дойде една секретарка и го поведе по някакъв коридор към частния кабинет на Гитинов, където го чакаше самият президент.

— Седни, моля те — каза Гитинов и го отведе до два огромни фотьойла пред пращящата камина.

Донесоха им чай. Александър осъзна, че макар да се беше срещал с руския президент много пъти, никога не бяха оставали сами.

Той за пръв път осъзна, че Гитинов е в много добра физическа форма. Добре скроеният костюм прикриваше силен врат, могъщи ръце и широк гръден кош, който бързо се стесняваше към тънкия кръст. Бедрата му под крачолите на панталона бяха издути и мускулести, като краката на борец или велосипедист. Начинът, по който се държеше, също беше обезпокоителен. Въпреки че проявата на съчувствие в Давос, след като Мартин падна в планинския поток и изчезна, имаше чисто политически мотив, тук, в собствения си кабинет, той изглеждаше напълно спокоен. Разпита Александър какви планове има за коронацията и сватбата и къде смята да прекара медения си месец, като дори му посочи луксозни курорти на Черно море. Откритото поведение, начинът, по който говореше, блясъкът в очите и топлата му усмивка бяха в състояние да накарат всеки гост да се почувства добре дошъл и да се отпусне, все едно разговаря със стар приятел. Проблемът беше там, че всичко беше само представление. В действителност Гитинов го разглеждаше под микроскоп, като не пропускаше да анализира нито една дума или жест, за да определи дали наистина Александър е този, за когото се представя, или има други планове и амбиции и не може да му се вярва.

За човек с достатъчно наблюдателност общият ефект беше впечатляващ и дори страховит. Но Александър го осъзнаваше прекрасно и въпреки това не беше нито впечатлен, нито изплашен. В крайна сметка той щеше да стане цар, а не Гитинов. От него трябваше да се страхуват, а не обратното. Но Александър знаеше, че нито моментът, нито мястото бяха подходящи да показва ноктите си, така че просто се облегна във фотьойла и тихо, възпитано отговори на всичките въпроси на президента, като му даде възможността да го изучава колкото си иска.

Всичко свърши след двайсет минути. Те си стиснаха ръцете и Александър си тръгна, а президентът още веднъж изказа искреното си съчувствие за смъртта на баща му и го изпрати да си ходи.

Можеше да се очаква срещата им да протече точно така; първо Гитинов да му демонстрира къде се намира, като го накара да чака, а после да го изненада с лична аудиенция, с която цели да го опипа и да оцени характера му. Но Александър не му беше дал нищичко, като съзнателно беше изиграл ролята на ухиления шут, а не на царя. В крайна сметка именно Гитинов, въпреки цялата си проникателност, се

беше оказал дребен и незначителен, защото беше заложил прекалено много на ход, който изобщо не биваше да прави. Александър се усмихна на себе си при мисълта за този провал и страничните ефекти от него. Защото срещата, поне за малко, беше откъснала мислите му от Никълъс Мартин и беше заглушила тътена на метронома.

— Царевич.

Мурзин направи завой с черната волга по „Перечистенская набережная“, широкия булевард покрай Москва река, който се задъхваше от задръстването. Стиснал волана с една ръка, той извади сгънат лист от джоба на самото си и го подаде през рамо на Александър, който беше седнал отзад.

— Копие от визата на Мартин — обясни той.

Александър бързо разтвори листа и погледна младежа на снимката. Лицето беше болезнено слабо, а гъстата брада покриваше по-голямата част от него. Очите му гледаха леко встрани, сякаш нарочно. Но все пак нямаше съмнение кой е човекът на снимката и Мурзин в същия момент го потвърди.

— Паспортът му е произдаден. Според оригиналния е роден в щата Върмонт, САЩ. Настоящият му адрес е Манчестърският университет в Англия. Наистина е братът на царицата.

Стиснал листа в ръка, Александър отклони поглед и Москва се превърна в неясна мъгла пред очите му. Мурзин го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане.

— Царевич, добре ли сте?

Последва дълго мълчание, после Александър рязко се обърна към него.

— Царское село — каза властно. — Закарай царицата и баронесата там още довечера с хеликоптер. Да ги уведомят, че съм бил извикан на спешна лична среща, а като се има предвид все по-натовареният ми график и засиленото внимание на медиите, съм предпочел двете да се измъкнат за малко от всичко. Никой не трябва да разбира къде се намират. Официалната версия е, че са напуснали града в неизвестна посока, за да си отдъхнат преди коронацията. Никой, особено царицата, при никакви обстоятелства не бива да научава за Мартин.

— А какво искате да направим с него?

— Аз сам ще се погрижа.

Летище „Шереметиево“, Москва, 6:50 вечерта

Ник Мартин отново чакаше на опашка. Този път беше в Москва, а опашката беше пред паспортния контрол. Коваленко беше някъде от другата страна на редицата от гишета и униформи. Засега на Мартин му оставаше само да чака заедно с останалите стотина души, за да премине проверката.

Единственият, на когото беше казал, че е жив, беше Коваленко. Не искаше да се издава пред никой друг, дори пред лейди Клем, от страх, че Ребека, и следователно Александър, ще научи. Сега обаче реши, че трябва да ѝ се обади. Докато чакаше на опашката и сантиметър по сантиметър напредваше, щеше да има време да го направи, затова той извади мобилния телефон, който му беше дал Коваленко, и набра номера. Където и да се намираше, с каквото и да се занимаваше в момента, трябваше да поговори с нея. Не само искаше да ѝ каже, че е жив и е добре, а искаше и тя веднага да дойде при него.

Манчестър, Англия, 9:50 вечерта местно време

Тя беше в банята на Леополд и се приготвяше за него. Самият Леополд, дърводелец с изсечено лице и мускулесто тяло, с когото се беше запознала, докато обновяваше апартамента ѝ, нетърпеливо я чакаше в тъмната спалня, проснат на голямото си легло. Той се изправи, когато чу далечното чуруликане на мобилен телефон през затворената врата. Не беше неговият, значи беше нейният.

— По дяволите, точно сега ли? — измуча той. — Казвай каквото имаш да казваш и затваряй, бейби. Затваряй и идвай!

— Никълъс Мартин! — прошепна лейди Клем, напълно шокирана. — Чакайте! — Тя се изправи и погледна голото си тяло в огледалото. — Кой се обажда? Да знаете, шегата ви е жестока и неуместна.

После лицето на Клем изведнъж почервения като цвекло, когато осъзна, че наистина се обажда Мартин, и тя грабна халата на Леополд

от закачалката на вратата, сякаш американецът можеше да я види и да разбере какви ги върши.

— Никълъс Мартин, копеле такова! — прошепна тя ядосано, докато навличаше халата. — Как смееш да ми се обаждаш просто така, в този момент? И... Господи! — Тя потрепери от прилива на емоции, когато осъзна какво се случва. — Боже господи, значи си жив?! Добре ли си? Къде си? Къде?

Настроението ѝ се променяше с всяка секунда. За нея чувствата бяха всичко.

— Не можа ли да се обадиш по-рано? Имаш ли изобщо някаква представа какво преживях? Колко се притеснявах? Как се отчаях? Колко ми беше мъчно? Имаш ли някаква представа какво щях да направя точно в този момент?!

Напълно облечена, лейди Клем целуна дърводелеца Леополд по челото, докато излизаше.

— Много съжалявам, Леополд, проблем в семейството. Ще ти се обадя, когато се върна.

Тя отвори вратата.

— Когато се върнеш ли? — повтори мускулестият Леополд и седна в леглото. — Че къде отиваш, по дяволите?

— В Русия.

— В Русия ли?!

— В Русия.

Хотел „Балчуг Кемпински“, събота, 5 април, 1:50 сутринта
„Къде ли беше Мартин?“

Александър се обърна на леглото в тъмното. Не беше сигурен дали изобщо е заспивал. Ребека и баронесата вече бяха в Царское село, огромния комплекс на императорската фамилия недалеч от Санкт Петербург, създаден преди триста години от съпругата на Петър Велики като убежище от тревогите на властта. Александър го беше превърнал в по-различно убежище — под охраната на ФСО беше станал крепост, в която да пази перлата на короната си от собствения й брат.

„Къде ли беше той?!“

Според служба „Паспортен контрол“ Никълъс Мартин беше излязъл от летище „Шереметиево“ в 7:08 московско време. В десет все още не беше пристигнал в хотел „Марко Поло Пресня“, както пишеше във визата му. Нито пък в единайсет, нито в полунощ. Къде ли беше отишъл? Как, с кого?

Нощен влак № 2 — „Красная стрела“, Москва — Санкт Петербург

Никълъс Мартин се облегна на малката възглавничка в мътната светлина на купето и склочи ръце зад главата си. Коваленко спеше. Отвън, зад разтворените завеси на спалното им купе, Русия пробягваше покрай тях в мрака.

Може би беше заради скоростта на влака и тракането на колелата по релсите, но Мартин се улови, че мисли за онази вечер толкова далеч в миналото, когато се беше качил на „Саутуест Чийф“ в пустинята на Калифорния — млад, наивен детектив, изпълнен с енергия и притеснение от първата си задача като член на най-прочутия отряд в историята на ПУЛА. Колко дълъг, мрачен и опасен път беше изминал оттогава!

Коваленко шумно изхърка два пъти и се завъртя към прозореца, с гръб към Мартин. Пътуваха на северозапад през руската нощ, защото Коваленко беше настоял от летището да отидат направо на гара „Ленинградская“ вместо в хотел „Марко Поло Пресня“, както изискваше визата му. Коваленко му обясни, че ако го бяха направили, хотелът най-вероятно щеше да бъде последното място, което щеше да види в живота си, защото след като визата му мине през паспортния контрол на летище „Шереметиево“ в Москва, нямаше никакво съмнение, че царевич веднага ще научи за нея. И по този начин ще разбере къде трябва да очаква Мартин. А след като го знае...

— И сам разбираш какво ще се случи, товарищ. Той ще знае, че отиваш там, и... нали за целия свят и бездруго си мъртъв?

И така, вместо в леглото си в хотелската стая в Москва или в някоя дупка в земята, той беше в спален вагон на „Красная стрела“ заедно с Коваленко и двамата пътуваха към Санкт Петербург. Там щяха да се срещнат с лейди Клем, която щеше да пристигне с полет от Копенхаген в 2:40 същия следобед, и същевременно щяха да бъдат недалеч от Царское село, където според Коваленко се намираше Ребека в момента.

Хотел „Балчуг Кемпински“, Москва, събота, 5 април, 4:30 сутринта

Сънят беше немислим. Александър крачеше из тъмната спалня в апартамента си. По улицата минаваха таксито, полицейски коли и камиони на чистотата. Мартин беше някъде там. Някъде. Но къде?

Засега нито Мурзин, нито някой от двайсетте човека под негово командване знаеха какво се е случило с Мартин, след като е преминал паспортната проверка на летище „Шереметиево“. Той просто беше излязъл от летището в безличната тълпа от пътници и беше изчезнал, сякаш градът го беше погълнал.

Александър си мислеше, че Джон Барън вероятно се е чувствал по същия начин в Лос Анджелис, докато е претърсвал всяко кътче в града, за да открие Реймънд Оливър Торн. Но тогава Барън разполагаше с помощта на медиите и деветте хиляди полицаи в Лос Анджелис. Разликата се състоеше в това, че Александър не можеше да си позволи да вдигне обща тревога, ето защо нито службите за паспортен контрол, нито гранична полиция бяха предупредени за издирването. Не бяха във времето на Сталин, нито на Съветите, а още не бяха и в царистката епоха. Медиите наистина оперираха при някои ограничения, но ако не критикуваха правителството, ограниченията бяха сравнително слаби. И както навсякъде по света, репортерите разполагаха с най-различни връзки. А съществуваше и интернет. Само да се разбере, че братът на царицата е жив, Ребека щеше да бъде сред първите, които щяха да го научат.

И така, проследяването трябваше да се осъществи не само бързо, но и прецизно и тайно. След като обещаха голяма и незабавна парична награда на всеки, който разполага с информация за местоположението на Мартин, хората на Мурзин бързо разпечатаха и раздадоха стотици копия от снимката на Мартин от визата му на подбрани „авторитети“, т.е. лидери на руските мафиотски групировки, които контролираха работниците на летищата и гарите, хотелите и ресторантите, шофьорите на таксито и работниците от чистотата и градския

транспорт. Като допълнителна мярка привлякоха на своя страна и „фарцовчиците“ — продавачите от черния пазар, уличните бандити и членовете на детските банди, които, както и останалите, щяха да си държат устата затворена, а очите отворени и нямаше да имат никакви скрупули да издадат някого, ако получат в замяна твърда валута. А тъй като повечето от тези хора имаха мобилни телефони, екипът на Мурзин щеше да научи незабавно, щом Мартин бъдеше забелязан.

Нощен влак №2 — „Красная стрела“, 6:25 сутринта

Коваленко отпи от чашата чай и погледна през прозореца навън, където бледата светлина на утрото обливаше студения, сив провинциален пейзаж. Всичко беше покрито с гори, между които проблясваше вода — реки, потоци, езера и канали. Тук-там все още се виждаха заснежени места.

— Мислех си за твоя приятел детектив Халидей.

Коваленко отново се обърна към малкото купе, където Мартин също отпиваше от чаша чай. За това се грижеше служителят от вагон-ресторанта на влака, в чиито задължения влизаше и да поддържа самовара във всеки вагон, така че пътниците постоянно да разполагат с гореща вода за напитки.

— Казах, че го познавам — отвърна тихо Мартин. — Не съм казал, че ми е приятел.

Коваленко отново го притискаше както преди в Швейцария. Но защо? И защо точно сега?

— Както и да го наричаш, товарищ, той беше забележителен човек.

— Какво имаш предвид?

— След като го убиха, му направиха аутопсия. Имал е рак на панкреаса. Оставали са му един, най-много два месеца живот. Но е дошъл чак в Париж, с платен билет и за Буенос Айрес, само за да продължи да разследва Алфред Нойс и да не изгуби следата на Реймънд Торн.

— Приемаше работата лично.

— Но коя работа точно?

Мартин поклати глава.

— Не те разбирам.

— Прочутият Отряд пет-две, товарищ. Той е бил в него много преди някой да е чувал за Реймънд Торн. Командирът му Арнолд Макклачи е бил велик човек, нали?

— Не знам.

— Познаваше ли го?

— Макклачи?

— Да — отвърна Коваленко, без да откъсва очи от него.

Мартин се поколеба, но само за миг, защото не искаше да оставя руснака с впечатление, че не знае какво да отговори.

— Виждали сме се веднъж.

— Как ти се стори?

— Висок и очукан от живота, сякаш е опитал от всичко.

— И въпреки това Реймънд, нашият царевич е успял да го убие.

Мартин кимна.

Коваленко продължи да го гледа още няколко секунди, после смени темата.

— Както и да е, във всеки случай Халидей очевидно е приемал работата си в отряда много лично. Дори след като отрядът е бил разпуснат и той вече не е работел в полицията, е продължил да я приема толкова сериозно, че е посветил последните си усилия на нея. Питам се дали бих го направил аз самият или пък някой друг, когото познавам. Ти как мислиш, товарищ?

— Аз съм студент, който се учи как да сади градини. Ландшафтните архитекти обикновено не работят при такива условия.

— Освен ако не се опитват да освободят сестра си от някой луд.

Мартин отпи от чая си и се облегна. Сега беше негов ред да огледа Коваленко изпитателно.

— За кого точно работиш? — попита накрая.

Коваленко се ухили.

— За Министерството на правосъдието, ти как мислиш?

— Не, товарищ, за кого работиш наистина?

Коваленко отново се ухили.

— Ходя на работа, вземам си заплатата и се опитвам да не задавам прекалено много въпроси. Това само ме вкарва в беля.

Мартин отново отпи от чая си и погледна навън. Далеч напред видя локомотива „Шкода“, който поведе влака по един остър завой, а тракането на колелата по релсите стана още по-забележимо поради по-малката скорост. После релсите се изправиха и влакът отново набра скорост. Беше шест и четирийсет и пет — час и петнайсет минути, преди да пристигнат в Санкт Петербург.

— Товарищ — каза Коваленко и поглади брадата си.

— Какво? — погледна го объркан Мартин.

— След като царевич разбере, че не си в хотела, той ще започне да те търси навсякъде. От паспортен контрол ще потвърдят, че си влязъл в страната. Той ще пусне хора да те издирват. А те ще се оглеждат за човек, който прилича на снимката ти от визата.

— Но те ще търсят само в Москва.

— Дали? — каза Коваленко и отново поглади брадата си.

— Смяташ, че трябва да се избръсна?

— И да се подстрижеш.

Хотел „Балчуг Кемпински“, Москва, 7:20 сутринта

— Къде е той? Къде е Мартин?

Александър отново разговаряше с Мурзин по телефона, като не обръщаше внимание на чуруликането на собствения си мобилен телефон. От многобройните позвънявания през последния час се досещаше, че го търси баронесата, която настояваше да разбере защо двете с Ребека са били изпратени в Царское село без предупреждение и без лично обяснение от него.

— Защо все още няма никакви новини? — попита той настоятелно. — Какъв е проблемът? Мартин очевидно е пристигнал в Москва. След като смята, че сестра му е там, няма причина да отиде на друго място. Трябва да е в Москва. Някъде. Но от „авторитетите“ няма никаква полза, както и от останалия престъпен контингент.

— Не разполагаха с достатъчно време, царевич — отвърна Мурзин тихо. — Снимката му беше разпространена едва снощи. Все още е рано сутринта.

— Това е извинение, а не отговор — отрязва го грубо Александър, както би направила баронесата.

— Обещавам ви, царевич — продължи невъзмутимо Мурзин, — че утре по същото време вече ще са го открили. В Москва няма нито едно ъгълче, където да може да мине незабелязан.

Стиснал телефонната слушалка, Александър се питаше какво да отговори или да предприеме. Нямаше полза да седи и да чака, но какво друго можеше да направи? Умът му препускаше. Ами ако Мартин по някакъв начин беше успял да се сдобие с номера на мобилния телефон на Ребека? Тогава просто щеше да ѝ се обади. Но това беше невъзможно. Номерата се сменяха всеки ден, след като никакви хакери на два пъти бяха успели да пробият в мрежата и да се опитат да разговарят с бъдещата царица. Оттогава Ребека беше предупреждена да не вдига телефона си, а да го използва само за изходящи разговори, а операторите в Царское село, както и двете ѝ лични секретарки, проследяваха всички входящи обаждания. Така че, не, Мартин не

можеше да се свърже с нея по телефона. Изведнъж му хрумна нова мисъл, а заедно с нея по раменете му пропълзя хлад.

— Ами ако не е в Москва? — попита той Мурзин, като почти шепнеше. — Ами ако някак си е разбрал и в момента пътува към Царское село?

— Царевич — прекъсна го Мурзин, като се опитваше да го успокои. — Невъзможно е той да знае къде се намира царицата. А дори да го разбере, дворецът е пълен с агенти на ФСО. Не може да проникне отвъд оградата, какво остава за апартаментите, където е отседнала.

Очите на Александър проблеснаха гневно, а по дланите му изби пот.

— Полковник, не е твоя работа да ми обясняваш какво може и какво не може да направи Мартин. Имаме работа с човек, който е жив въпреки уверенията на всички, че е мъртъв. Той е опасен и коварен противник. Имах възможност да се убедя лично.

Той усети как стомахът му се свива и метрономът отново започва да бие, но се отърси от това чувство и продължи:

— Искам издирването да се разшири, да обхване Санкт Петербург, както и всички железопътни линии, шосета и пътеки, които водят до Царское село.

— Разбира се, царевич — отвърна тихо Мурзин.

— Подгответе ми и хеликоптер.

— За къде, царевич?

— За Царское село.

Жп гара „Москва“, Санкт Петербург, 8:35 сутринта

Мартин слезе от влака доста след Коваленко, сякаш не се познаваха. Беше гладко избръснат, а и косата му беше значително покъса благодарение на същия онзи руснак, който се грижеше за самовара във вагона. Срещу пачка рубли, осигурени от Коваленко, им донесе в купето самобръсначка, сапун, ножица и ръчно огледало. Останалото Мартин свърши сам, надвесен над умивалника в една от двете миниатюрни тоалетни на вагона. Прическата му нямаше да спечели награда, но гладко избръснат и подстриган, той нямаше почти нищо общо със снимката от визата си.

Коваленко пръв забеляза младия мъж с парцаливи джинси и цигара в устата недалеч от гишето. Очевидно беше надрусан с нещо, седеше по турски на пода с китара в скута и подрънкваше на нея, но не особено успешно. Коваленко по принцип разпознаваше „фарцовчиците“ — продавачите на черния пазар. Но този дори го познаваше и по лице. Коваленко се сети, че младежът е наркоман, когото беше арестувал преди няколко години в Москва по обвинение в убийството на друг дилър. По-късно бяха свалили обвиненията, но той очевидно не си беше взел поука от цялото преживяване, защото отново се беше върнал да продава на улицата, макар и в Санкт Петербург вместо в Москва.

Докато го приближаваше, Коваленко осъзна, че колкото и да беше надрусан младежът, той очевидно наблюдаваше хората, които слизаха от влаковете. Не знаеше дали е видял самия него и дали изобщо е в състояние да го разпознае.

Вдясно се отклоняваше един коридор. От тавана висеше табела, която упътваше пътниците към връзката с Транссибирския експрес. Коваленко стигна до коридора и бързо зави по него, за да се скрие от погледа на „фарцовчика“. Десет секунди по-късно го настигна и Мартин.

— Вече са тук — каза тихо Коваленко.

— Кой?

- Шпионите на царевич.
- Видяха ли ни?
- Може би. Кой знае. Продължаваме.

Москва, хотел „Балчуг Кемпински“, 9:55 сутринта

Зашеметяващо красив, с пригладена назад черна коса, облечен с тъмни спортни панталони, пуловер и кожено авиаторско яке и обут в удобни велурени обувки, Александър изкачи и последните стъпала до площадката за хеликоптери. Когато стигнаха на покрива, Мурзин отвори вратата и двамата пристъпиха навън, под топлата слънчева светлина.

Чакаше ги руски военен хеликоптер „Камов Ка-60“. Витлата му бавно се въртяха. След трийсет секунди вече бяха вътре, бяха затворили вратите и слагаха предпазните колани. Точно тогава мобилният телефон на Мурзин звънна. Той го подаде на Александър.

— За вас, царевич.

— Ребека ли се обажда?

— Не, баронесата.

Царское село

Ярката слънчева светлина, която нахлуваше през прозорците в голямата библиотека на двореца, осветяваше както баронесата, така и огромното помещение — с тъмните си тежки мебели и стените си от изкуствен мрамор без нито едно петънце, покрити с махагонови библиотеки, които преливаха от алманаси, календари, албуми със снимки и антологии, то носеше със себе си многобройни спомени за миналото. Но точно в момента баронесата не се интересуваше от миналото. Това, което я вбесяваше, беше настоящето.

— Звъня ти от часове — каза тя на Александър на руски и с такъв тон, сякаш беше непослушен ученик. — Оставих съобщения за теб на двайсет различни места. Защо не ми се обади?

Александър се поколеба и отговори:

— Съжалявам. Има други неща, които...

— Какви други неща? Защо ни докараха тук посред нощ? При това без никакво обяснение от теб. ФСО просто ни вдигна от леглата и

ни стовари тук, защото си прекалено зает и предпочиташ да стоим някъде надалеч и да си пудрим носовете, така ли?

Александър направи знак на Мурзин да отвори вратата, после свали колана си и слезе. Стиснал телефона в ръка, той прекоси покрива, за да се отдалечи от хеликоптера.

— Баронесо, братът на Ребека е жив. Снощи е пристигнал в Москва. Затова наредих да ви закарат в Царское село.

— Къде се намира в момента?

— Не знаем.

— Сигурен ли си, че е той?

— Да.

— Значи бъдещата царица е била права през цялото време.

— Баронесо, Ребека не бива да научава.

Баронеса Дьо Виен рязко се извърна от центъра на библиотеката, където беше застанала, и се приближи към прозорците.

— По дяволите Ребека — просъска. — Възникнаха нови неща, които са безкрайно по-важни от нея.

— Какви нови неща?

— Нали вчера се срещна с президента Гитинов?

— Да. И какво?

Баронесата рязко отметна една къдрица от черната си коса зад ухото и се обърна с гръб към светлината.

— Той не те е харесал.

— Какво имаш предвид?

— Не е харесал поведението ти. Държал си се снизходително.

— Баронесо, държах се учтиво. Разговаряхме. Аз не казах нищо. Ако това е снизходително поведение...

— Видял е накъде биеш. Мисли, че си твърде силен. И че имаш други амбиции.

Александър самоуверено се усмихна и погледна над покрива към Москва река и Кремъл, който блестеше на другия бряг.

— Значи е по-проницателен, отколкото смятах.

— Гитинов не е станал президент, като се е държал като глупак — произнесе баронесата толкова отчетливо, сякаш режеше думите с бръснач. — Вината е твоя, не негова!

Александър се обърна с гръб към хеликоптера, сякаш Мурзин или хората от екипажа можеха да видят изражението на лицето му или

още по-лошо, да чуят разговора.

— Нищичко ли не си научил? — продължи баронесата. — Никога, при никакви обстоятелства да не разкриваш какво криеш в себе си?

Тя гневно закричи напред-назад, стигна до прозорците на библиотеката и веднага се обърна.

— Не осъзнаваш ли колко ми струваше да те докарам до мястото, където се намираш в момента? Не просто години на формиране на характера или години на физически и други специални и много лични тренировки, които целяха да те направят достатъчно силен, безмилостен и жесток, за да бъдеш цар на Русия, но и години на политически интриги? — Гневът ѝ сякаш нарастваше с всяка следваща дума. — Кой според теб посвети на триумвирата почти две десетилетия, през които печелеше доверието им, влизаше в умовете им, изслушваше проблемите им и даваше пари, много пари, за тяхната кауза? Кой според теб ги убеди, че единственият начин да стабилизират страната и да формират силен национален дух е да върнат монархията? Кой според теб ги накара да настояват пред сър Питър Китнър да абдикира в твоя полза? — Тя почти изкрещя последната дума: — Кой?!

— Ти — прошепна той.

— Да, аз. Сега ще ме слушаш, когато ти казвам, че между триумвирата и президента има сериозен проблем. Напомням ти, че именно те тримата подтикнаха двете камари на парламента да възстановят монархията. И го направиха, защото успях да убедя всеки от тях поотделно, че не е само в интерес на Русия, но и в името на собствените им институции. Именно затова те употребиха влиянието си в тази посока.

Президентът, от друга страна, от самото начало хранеше лични притеснения, че ти ще го затъмниш в публичното пространство. И този страх вече беше оправдан от вниманието на обществото към теб. Той знае какво означава да бъдеш звезда и според него вече разполагаш с твърде много власт.

И бездруго е лошо, че три седмици преди коронацията си му дал допълнителни основания да се притеснява. Но ако той успее да представи собствените си опасения като тревога за националната сигурност, като убеди и останалите политически сили, че ти си

амбициозен играч и разрушителен фактор, и ако тази тревога стигне до парламента или дори само до един от членовете на триумвирата, дори моето влияние и твоята популярност няма да бъдат достатъчни, за да попречат всичко да не се срина за една нощ — при това до такава степен, че незабавно да бъдат свикани нови парламентарни избори, които да отменят монархията още преди да е влязла в сила. — Гласът ѝ стана леденостуден. — За президента Гитинов такива избори ще бъдат като манна небесна.

— Какво искаш да направя? — попита Александър.

— Президентът се съгласи да те покани на чай в Кремъл в шест тази вечер, където, както беше уведомен, ще му се извиниш за недоразумението вчера и ще го увериш съвсем директно, че нямаш други амбиции, освен да служиш на руския народ. — Баронесата омекна, но почти незабележимо. — Разбра ли, скъпи мой?

Александър гледаше в празното пространство, унижен и объркан.

— Да — каза.

— Тогава се заеми с това.

— Добре, мамо — въздъхна той.

Баронесата затвори телефона и за момент той остана напълно неподвижен, като кипеше от гняв. Мразеше я, мразеше и Гитинов, мразеше ги всичките. Той беше царевич, а не те. Как се осмеляваха да подлагат на съмнение него самия или мотивите за действията му? Особено след като вече беше направил всичко, за което се бяха разбрали?

Той погледна към тъмния силует на хеликоптера в другия край на покрива — вратата му беше отворена, а витлата бавно се въртяха. И какво трябваше да направи сега — да забрави за Мартин и да отпрати хеликоптера? Той изведнъж забеляза движението на вратата, после Мурзин бързо го доближи с радиостанция в ръка. Очевидно беше възникнало нещо ново.

— Какво има?

— Коваленко, инспекторът от Министерството на правосъдието, който беше с Мартин в Давос, е слязъл от московския влак в Санкт Петербург в осем и двайсет и пет тази сутрин.

— Мартин с него ли е бил?

— Отначало бил сам, но после във фойето на гарата го настигнал някакъв друг мъж.

— Мартин?

— Възможно е, но този бил гладко избръснат и с къса коса. Мартин е минал през паспортната проверка с брада и дълга коса.

— Колко струват една самообръсначка и ножици? — Александър отново усети как тревогата му нараства с всеки удар на сърцето, пришпорвано от невидимия метроном. — Къде са Коваленко и приятелят му в момента?

— Не знаем, царевич. „Фарцовчикът“, който го е забелязал, дори не бил сигурен дали трябва да докладва за Коваленко, какво остава да го проследи. В крайна сметка не му е наредено да гледа за него. Проверихме в Министерство на правосъдието и се оказа, че Коваленко се води в отпуската. Жена му потвърди, че вчера е заминал сам на палатка в Урал. Изглежда, е започнал да спортува.

— Санкт Петербург не е в Урал — каза Александър, почервениял от гняв. — Нали вече свалихме Коваленко от случая? Защо се е върнал?

— Не знам, царевич.

— Ами разбери тогава! И този път искам да разбереш точно в кой клон на министерството работи и как се казва прекият му началник.

— Добре, царевич.

Александър го изгледа за миг, после отклони поглед, но Мурзин забеляза как лицето му се сбръчква от гримаса, сякаш го пронизва скрита болка. Миг по-късно царевич отново се обърна към него и студено нареди:

— Искam всички „авторитети“ в Санкт Петербург да бъдат вдигнати по тревога. Искam Коваленко и човекът с него да бъдат открити незабавно.

10:57 сутринта

Москва изчезна под пухкавите облаци, когато хеликоптерът „Ка-60“ направи стръмен завой, а после пое към Царское село.

Александър беше нарекъл баронесата „мамо“. Не беше използвал тази дума от детството си и не знаеше защо го направи сега, освен че беше ядосан и просто така му се прииска. Но гневът му, или дори нейният гняв, докато го мъмреше за случая с Гитинов, нямаше да представляват нищо в сравнение с яростта, която щеше да избухне в нея, когато го видеше да пристига в Царское село. Причината да дойде изобщо нямаше да я интересува, както очевидно не я интересуваше и дори не я притесняваше неочакваното възкресение на Мартин. Личните му чувства и тревоги не представляваха нищо за нея. Тя си беше отмъстила на Питър Китнър. Сега, а може би и от самото начало, единственото, което имаше значение, беше монархията. Само и единствено монархията.

„По дяволите Ребека!“ Така беше казала. Е, Ребека нямаше да отиде по дяволите. Нито заради баронесата, нито заради някой друг. И Александър нямаше да позволи да я загуби дори заради собствения ѝ брат. Той рязко се обърна към Мурзин, като надвикваше воя на двигателите:

— Веднага да вземат мобилния телефон на царицата. Ако попита защо, да ѝ кажат, че пак трябва да ѝ сменим номера и апаратът трябва да се препрограмира. Да не я свързват с никой, който я търси по телефона, включително и по стационарните телефони. Ако тя самата поиска да се обади на някого, да ѝ кажат, че има проблем с централата и в момента тече ремонт. При никакви обстоятелства да не общува с никого извън двореца и да не излиза от него. От друга страна обаче, тя не бива да се тревожи или да остава с впечатлението, че нещо не е наред. Ясно ли е?

— Разбира се, царевич.

— Незабелязано удвоете стражата и добавете по едно куче към всеки пост. По четирима агенти на ФСО да охраняват всеки вход и

изход, по двама отвън и по двама вътре. Никой да не влиза без разрешение лично от теб или от мен и дори в този случай да се прави пълна проверка на самоличността им. Тази заповед включва всички доставчици, обслужващия персонал, сервитьорите и персонала на ФСО. Обяснението да бъде, че просто сме затегнали сигурността, защото наближава датата за коронацията. Въпроси, полковник?

— Никакви, царевич.

Мурзин отсечено вдигна ръка към слушалките си, за да включи радиостанцията. Александър се облегна и разсеяно докосна коженото си яке. Ножът беше там, във вътрешния му джоб, и както често се беше случвало в миналото, самата му близост го успокояваше. Беше малко след единайсет. Когато пристигнат в двореца, щеше да бъде един и половина. Планът му беше разумен и след като баронесата веднъж се успокои, тя щеше да остане доволна от него.

Беше изпратил Ребека в Царское село, защото му бяха докладвали, че брат ѝ е жив и се намира в Москва. Но тъй като Мартин — защото Александър беше сигурен, че човекът с Коваленко е именно Мартин — вече беше в Санкт Петербург и може би дори беше на път към двореца, най-очевидното решение щеше да бъде да я върне в Москва. Причината също беше очевидна — беше поканен на чай при президента в шест вечерта, а имаше ли по-добър начин да му засвидетелства уважението си от този да доведе и красивата си годеница?

Баронесата веднага щеше да прегърне тази идея. Гневът ѝ незабавно щеше да се уталожи, а в същото време Ребека физически щеше да бъде изкарана извън обсега на брат си. Нещо повече, всичко щеше да стане много бързо, защото трябваше да потеглят почти веднага след като са кацнали, за да се върнат в Москва навреме и да се преоблекат за чая при президента.

Александър хвърли поглед на Мурзин, а после на руската земя долу. Огромните необработени поля бяха прорязани от реки, езера или гори, тук-там се виждаха пътища и железопътни линии. Русия беше голяма страна и това се усещаше още по-силно, когато човек лети над нея. И скоро Русия щеше да погълне цялата му енергия, защото трябваше да се грижи за всяко кътче, докато постепенно се превръща в неин върховен господар.

И все пак, въпреки всичките му планове проблемът с Мартин оставаше налице. Александър трябваше да го убие още в Париж, когато му се удаде възможност. Или дори още преди Париж — трябваше да отиде в апартамента му в Манчестър и да го убие там. Но не го беше направил заради Ребека.

Рано тази сутрин, когато излезе изпод студения душ, Александър беше видял отражението си в огледалото и беше останал като омагьосан. За пръв път, откакто си спомняше, си позволяваше да разгледа тялото си и грозната мозайка от белези, която го покриваше. Някои бяха от хирургическите операции; други бяха от куршумите от ужасната картучница на онзи полицаи Полчак, които щяха да го убият на място, ако не беше облечен с противокуршумната жилетка на Джон Барън. Реймънд я беше облякъл почти без да мисли, преди да излезе от къщата на Барън на път за летище „Бърбанк“. На гърлото му също имаше белег, където го беше разкъсал куршумът на самия Барън по време на кървавото му бягство от сградата на съда.

Всъщност отдавна трябваше да е мъртъв. Но не беше, защото всеки път се беше намесвала уникална комбинация от собствената му съобразителност, умение и късмет. Както и сам Бог, който му беше дал нужната сила и беше изпълнил съдбовното му предназначение да стане цар на Русия. Именно заради тази Божия намеса не беше загинал в Лос Анджелис, нито пък щеше да загине сега, по време на този полет с руския военен хеликоптер към Царское село. Но Мартин също не беше умрял. Той също продължаваше да го следва неотлъчно, въпреки всичко. Следваше го в Лос Анджелис и Париж, в Цюрих и Давос, в Москва и в Санкт Петербург. Той също винаги беше до него. Защо? Защо Бог искаше това?

Александър нямаше отговор на този въпрос.

*Яхтклуб „Река и море“, улица „Набережная Мартинова“,
Санкт Петербург, събота, 5 април, 12:50 следобед*

Застанал отвън с вдигната яка, за да го предпазва от студения вятър, Мартин гледаше през един ъглов прозорец към бара, където Коваленко с чаша в ръка разговаряше с висок мъж с дълга и къдрава сива коса, подобна на грива.

Беше минал почти половин час, откакто Коваленко го беше оставил в бежовия форд, който бяха взели под наем. Беше казал, че ще се забави само няколко минути. Но ето, продължаваше да си говори и да пие, все едно наистина беше в отпуска, а не се опитваше да наеме корабче за задачата им.

Мартин се обърна, отиде до кея и се загледа към островите и каналите пред себе си. Отляво в далечината се виждаше огромният стадион „Киров“, а зад него, блеснал на слънцето, Финският залив. Коваленко му беше казал, че са извадили късмет. По това време на годината пристанището на Санкт Петербург обикновено все още било сковано от лед, но тази година руската зима била по-мека от обикновено и реките и пристанището, а най-вероятно и самото море, не били пълни с обичайните ледове. Това означаваше, че корабоплавателните канали, макар и опасни за пътуване, все пак щяха да бъдат отворени.

Идеята да използват кораб, за да изведат Ребека от Русия, беше хрумнала на Мартин във влака от Москва, докато гледаше спящия си спътник. Първо трябваше да я изведат от Царское село, но Мартин знаеше, че ако лейди Клем се обади на Ребека по телефона и спокойно ѝ обясни, че пристига в Санкт Петербург, а после я попита дали няма някакъв начин да се измъкне от дворцовите си задължения, за да се срещнат насаме за час-два, Ребека ще го направи, без изобщо да се замисли. След като излезеше от двореца, двете можеха да се отърват от телохранителите от ФСО, които със сигурност щяха да придружават бъдещата царица, като просто им кажат, че искат да останат сами за малко. Ребека може би щеше да има проблем с такава заповед, но

властната лейди Клем със сигурност щеше да се справи без усилие, а ако изберат подходящо място — някоя катедрала, скъп ресторант или музей, щеше да има многобройни възможности да се измъкнат незабелязано от охраната.

Проблемът беше какво да правят после. Ребека, любимката на народа и бъдеща царица, беше любимка и на медиите, така че лицето ѝ, заедно с това на Александър, се виждаше постоянно и навсякъде — по телевизията, във вестниците и списанията, на тениски, чаши за кафе и дори на детски пижами. Следователно щяха да я разпознаят навсякъде и тя не можеше просто да отиде на някое обществено място като жп гара или летище, без да я обгради цяла тълпа от почитатели и без хората да започнат да се питат: „Къде отива царицата без охрана и без царевич?“

Органите на реда щяха да си зададат същия въпрос и веднага да алармират ФСО. Но дори и да беше предreshена и да успееше да излезе, без да я разпознаят, Ребека пак щеше да има нужда от билет и паспорт. А като се вземат предвид и несигурните разписания, капризите на времето и закъснелите превозни средства, общественият транспорт ставаше твърде сложен и бавен, за да го използват за бягство. Така че Мартин трябваше да измисли друг начин да се измъкнат, при това не само от Санкт Петербург, но и от Русия. Чартърен реактивен самолет беше добър вариант, но прекалено скъп. Освен това така трябваше да попълнят план на полета. Друг вариант беше да използват колата, която Коваленко беше взел под наем, но шосетата сигурно веднага щяха да бъдат блокирани и всички автомобили щяха да бъдат спирани и проверявани. Освен това имаше прекалено много път до най-близките граници — с Естония на запад или с Финландия на север.

От друга страна, да наемат частно корабче, което можеше да замине от Санкт Петербург, когато си поиска, и бързо да излезе от териториалните води на Русия, беше интересна и привлекателна идея. Когато Мартин я обсъди с Коваленко, двамата се съгласиха, че това щеше да бъде идеален вариант, още по-лесен за изпълнение поради връзките, които детективът си беше създал през годините. Ето как се стигна и до срещата с посивелия мъж на бара в яхтклуба и преговорите за плавателен съд и екипаж.

Планът им беше лудешки, но засега се изпълняваше успешно. Докато чакаше на летището в Копенхаген, Клем се беше обадила на Мартин по мобилния му телефон и му беше казала, че е разговаряла с Ребека точно преди закуска. Беше успяла да се свърже с нея, като просто се беше обадила на централата в Кремъл и се беше представила, а след като беше дала достатъчно информация на оператора, за да потвърди аристократичния си произход, я бяха свързали със секретарката на Ребека в Царское село. Без да се колебае, Ребека нетърпеливо се беше съгласила да се срещнат само двете в Ермитажа, на който лорд Престбъри отдавна правеше значителни дарения и където лейди Клем, в качеството си на негова дъщеря, разполагаше с достъп до частни помещения.

Вече наближаваше един следобед. След по-малко от деветдесет минути Клем щеше да пристигне на летище „Пулково“, а Мартин и Коваленко щяха да я вземат с колата и да я откарат до Санкт Петербург. В три и половина тя щеше да се срещне с Ребека в Ермитажа. В четири щяха да влязат в Тронната зала на Петър Велики, където щяха да ги чакат Мартин и Коваленко. Ако всичко вървеше добре, в четири и петнайсет щяха да излязат оттам през някоя странична врата и да отидат директно на кея срещу музея, където — ако Коваленко успееше да приключи преговорите със Сивокосия — щеше да ги чака корабче, годно да плава в открито море. Мартин, Клем и Ребека щяха да се качат веднага и да влязат в кабината, където нямаше да се виждат отвън. След броени минути корабчето щеше да се отдели от кея, да се спусне надолу по Нева до пристанището на Санкт Петербург, да излезе във Финския залив и да прекоси морето през нощта на път за Хелзинки. Коваленко просто щеше да върне колата под наем и да хване следващия влак за Москва.

Докато от ФСО се усетят, че Ребека я няма, и вдигнат тревога, вече щеше да бъде твърде късно. Можеха да затворят всяко летище, да претърсят всеки влак и да спрат всяка кола, но нямаше да открият нищо. Дори ако подозираха, че е напуснала страната с кораб, как щяха да разберат на кой от стотиците плавателни съдове в морето се намира? Какво можеха да направят — да ги спрат всичките до един? Това беше невъзможно. Но дори да се опитаха, докато вдигнат по тревога руската брегова стража, вече щеше да е започнало да се

стъмва, а Ребека, Клем и Мартин щяха да са влезли в безопасните международни води, или поне да са много близо до тях.

И така, Клем беше тръгнала насам, а Коваленко се опитваше да наеме корабче, така че планът им беше задействан. Сега въпросът беше дали и останалата част от него ще проработи както трябва. Най-големият проблем, разбира се, беше самата Ребека. Дори най-простото действие, да излезе от Царское село на разходка до Санкт Петербург, можеше да стане практически невъзможно, ако хората от охраната имаха нещо против. Дори и да успееше да стигне до Санкт Петербург без проблеми, пак нямаше как да се предположи какво ще стане, когато дойде в Ермитажа при лейди Клем с мисълта, че просто ще се види с приятелка, а изведнъж открие, че там я чака Никълъс. Този момент и сам по себе си щеше да е зареден с твърде много емоции, а броени мигове след това той трябваше да ѝ каже и за Александър — така че изобщо не беше сигурно дали Ребека ще събере нужната сила и кураж да му повярва и да се съгласи веднага да напусне Санкт Петербург. Успехът на бягството им зависеше именно от нея.

— Искате да му се плати сега — каза Коваленко, като го доближи на кея, следван плътно от Сивокосия. — Мислех си, че ще тръгне на доверие заради старото ни приятелство и ще уредя да му платиш по-късно, но не стана. Има корабче и екипаж, който няма да задава въпроси, но работата е рискована и той се страхува, че ако нещо се издъни, няма да си получи парите. А аз със сигурност нямам толкова пари, колкото иска.

— Аз... — Мартин заекна.

Всъщност имаше само две кредитни карти и по-малко от сто евро в брой.

— Колко иска?

— Две хиляди американски долара.

— Две хиляди?

— Да — потвърди Сивокосия и пристъпи към него, като добави на английски. — В брой, предварително.

— Кредитни карти — отвърна Мартин безизразно.

Сивокосия направи гримаса и поклати глава.

— Нет. В брой.

Мартин се обърна към Коваленко.

— Кажи му, че нямам друго.

Коваленко се приготви да превежда, но така и не му се наложи.

— Банкомат — каза рязко Сивокосия. — Банкомат.

— Той иска... — започна да обяснява Коваленко.

— Разбрах какво иска — прекъсна го Мартин и се обърна към Сивокосия. — Банкомат. Добре. Става.

Адски се надяваше в двете му кредитни карти да са останали достатъчно пари, за да покрие исканата сума.

Царское село, 2:16 следобед

Градинарите вдигнаха поглед, когато над главите им внезапно се разнесе тежкят тътен на витла и хеликоптерът „Камов Ка-60“ се показва над върховете на дърветата и прелетя над обширните ливади, все още кафяви от зимата, и над първите цветя в градините. Машината се понесе над цяло море от фонтани и обелиски, рязко зави над ъгъла на огромния Екатеринински дворец и прелетя над гъста горичка от дъбове и кленове, а накрая кацна сред облак прах точно пред двореца на Александър — с две крила, безкрайни колонади и сто спални помещения.

Двигателите замлъкнаха и Александър скочи на земята. Той се приведе под витлата, които продължаваха да се въртят по инерция, и нетърпеливо се затича към входа на лявото крило. През последния час беше излязъл особено силен вятър, заради който бяха изгубили повече гориво и бяха летели по-бавно, така че бяха пристигнали значително по-късно, а сега трябваше и да презареждат, преди да тръгнат обратно. Така му оставаше съвсем малко време да вземе Ребека и да тръгне навреме за срещата с Гитинов.

Когато стигна до входа, двама от новоназначените агенти на ФСО застанаха „мирно“, един от тях му отвори вратата и Александър влезе. Вътре стояха още двама. Александър се обърна към единия.

— Къде е царицата? Къде?

— Царевич!

Гласът на баронесата остро отекна по дългия коридор с бели стени, в който стояха. Александър се обърна. Тя стоеше на прага на една отворена врата по средата на коридора, огряна от лъч ярка слънчева светлина. Тъмната ѝ коса беше вдигната на тила; беше облечена с леко палто от норки върху елегантен костюм с панталон, както винаги — в жълто и бяло.

Той бързо закрачи към нея.

— Къде е Ребека?

— Излезе.

По лицето на Александър се изписа ужас.

— Какво?!

— Казах, че излезе.

Баронесата го поведе през една спалня, а после през тежко тапицираните двойни врати, които водеха към Виолетовата стая, любимата стая в двореца на съпругата на цар Николай II — неговата Александра. За баронесата преимуществото на стаята не беше нито изисканият цвят на стените, нито историята ѝ, а фактът, че до нея се стигаше само през тази спалня, а после през двойните врати, така че вътре човек можеше да разговаря далеч от чужди уши и очи. За да се подsigури двойно, тя затвори вратите след тях, когато влязоха.

— Какво имаш предвид с това „излезе“? — попита Александър, като се опитваше да сдържа яда си, колкото можеше.

— Накара ФСО да я закарат до Санкт Петербург.

— Санкт Петербург?

— Излезе около трийсет минути, преди да пристигнеш.

— Но в Санкт Петербург е Никълъс Мартин!

— Не можеш да го знаеш със сигурност. Единствената информация, с която разполагаш, е, че един детектив от Министерството на правосъдието е пристигнал в Санкт Петербург с московския влак и че някой е бил с него.

— Откъде знаеш? — попита Александър изумен.

— Поставила съм си за цел да забелязвам какво се случва около мен.

— ФСО беше получила специални заповеди да не ѝ позволява да напуска сградата!

По лицето на баронесата пробяга сянка на усмивка.

— Тя е упорита млада жена.

Александър внезапно избухна, когато осъзна какво е станало.

— Не, ти си упорита. Ти си ѝ разрешила да излезе!

— Ребека не бива да бъде затворничка на твоето въображение — отвърна баронесата, като внимателно подбираше думите си. — На твоите... тревоги.

— Ти си знаела, че идвам — осъзна Александър.

— Да, знаех и не исках тя да е тук, когато пристигнеш, защото нейното присъствие допълнително ще усложни ситуацията. Това, че тя сама поиска да излезе, беше просто чудесно. — Усмивката на

баронесата стана ледена, когато продължи: — Беше невероятно глупаво от твоя страна да дойдеш. Ти си царевич, след няколко часа ти предстои най-важната среща в живота ти, а се държиш като разглезен ученик, на когото са дали да си поиграе с военен хеликоптер.

— Къде отиде Ребека? — попита Александър, без да ѝ обръща внимание.

— На пазар. Поне на мен така ми каза.

Той се обърна рязко към вратата.

— Полковник Мурзин ще се свърже с агентите на ФСО, които я придружават. Да я върнат веднага.

— Според мен няма да стане.

— Защо?

— Защото и така вече има вероятност да закъснееш за чая с президента. Няма да ти позволя да рискуваш всичко, за което сме работили цял живот, като се мотаеш тук и чакаш да ти доведат твоята царица.

— Излязла е на пазар! — избухна Александър. — Ще се събере тълпа! Хората ще разберат, че е навън! Ами ако...

— Брат ѝ я намери? — завърши тихо и студено баронесата.

— Да.

— В такъв случай ще трябва да се намеси полковник Мурзин, не мислиш ли? — попита го тя директно, без да откъсва очи от неговите. Гласът ѝ изведнъж стана мек като коприна. — Знаеш ли какво означава това в действителност? Какво означава да бъдеш цар? — Очите ѝ задържаха неговите, после тя се обърна и отиде до прозореца, откъдето погледна навън в далечината. — Да осъзнаваш, че притежаваш абсолютна власт. Да знаеш, че земята и всичко на нея — градовете, народа, армиите, реките и горите — ти принадлежат.

Баронесата остави думите си да заглъхнат. После бавно се обърна към него и продължи:

— След коронацията, скъпи мой, тази власт ще ти принадлежи вечно. Никой никога няма да ти я отнеме, защото ти си обучен и си пролял достатъчно кръв, така че сега разполагаш с достатъчно сила и средства да я задържиш.

Това, че ти дадох живот, че те заченах от най-благородното семе на Русия, беше по Божия воля. След време и ти ще създадеш собствени деца, а те на свой ред ще народят свои. И всички те ще бъдат наши

деца, скъпи мой, твои и мои. Една династия ще се възроди. Една династия, от която ще се страхуват, която ще обожават и на която ще се подчиняват безусловно. Династия, която един ден ще превърне Русия в най-могъщата сила на света. — По устните ѝ пробяга усмивка, после погледът ѝ изведнъж стана остър и гласът ѝ започна да реже като стоманено острие: — Но ти все още не си цар. Господ продължава да те изпитва. И Гитинов е Неговият меч.

Бавно, почти недоловимо, баронесата се плъзна през стаята към Александър, без да откъсва очи от него.

— Един цар трябва да бъде достатъчно мъдър, за да познава враговете си. Царят разбира, че не може да рискува бъдещето си и бъдещето на децата си заради недоверието или личните амбиции на някакъв си политик. Царят осъзнава, че докато нещата не са приключили напълно и короната не е поставена на главата му, съдбата му е в ръцете на политиците.

Президентът Гитинов е влиятелен, умен и много опасен. С него трябва да се борава като с жестокото оръжие, което всъщност представлява. Той трябва да бъде приласкан, погален и разигран като марионетка, докато напълно не повярва, че ти не представляваш никаква заплаха за него и никога няма да бъдеш нещо повече от фигурант, който ще бъде доволен да остане в неговата сянка.

Баронесата спря пред Александър, а очите ѝ не се откъсваха от неговите, силни и непоколебими.

— Ако успееш в това, короната ще бъде наша — прошепна тя. — Разбираш ли ме, скъпи мой?

Александър искаше да се обърне и да си тръгне, но не беше в състояние да го направи. Волята ѝ беше твърде силна. Той почувства как устните му се разтварят и гласът му излиза като шепот:

— Да, баронесо. Разбирам.

— Тогава остави Мурзин при мен и веднага се върни в Москва — нареди му тя остро.

Александър не помръдна дълго, само стоеше и вторачено я гледаше, неспособен да отвори уста, докато в съзнанието му се бореха два прости въпроса, и двата достатъчно плашещи. Чия щеше да бъде короната всъщност? Негова или нейна? И кой всъщност беше марионетката — той или Гитинов?

— Чу ли ме, скъпи мой? — попита баронесата и гневните нотки в тембъра ѝ го пронизаха като стрели.

— Аз... — понечи да отговори той.

— Какво има? — прекъсна го тя.

Искаше му се веднъж завинаги да ѝ заповяда да спре да го манипулира и да го остави да решава сам. Но от преживяванията, натрупани през целия си живот, Александър знаеше, че подобна реакция просто ще предизвика още по-яръстна атака от нейна страна. Както обикновено срещу нея не можеше да се бори.

— Нищо, баронесо — отвърна той най-сетне, после рязко се завъртя на пети и излезе.

Санкт Петербург, 3:18 следобед

Бежовият форд прекоси реката по моста „Аничков“ и продължи надолу по натоварения Невски проспект, местния еквивалент на „Шанз-Елизе“ или Пето авеню. Колата беше безлична — една от хилядите други, които се движеха по улиците на града. След минути щеше да се покаже позлатената игла на Адмиралтейството на брега на Нева. А после, точно срещу нея, и огромната сграда в руски барок, където се помещаваше Ермитажът.

— Остави ме на Дворцовий проспект, точно преди реката — обърна се лейди Клем към Коваленко. — Там има един служебен вход, където ще се срещнем с Ребека. Ще ни чака и личен екскурзовод, който да ни разведе из музея. Би трябвало да е достатъчно, за да се отървем от ФСО поне за малко.

— Стига тя изобщо да успее да стигне дотук — обади се притеснено Мартин и се наведе напред от задната седалка.

— Товарищ — каза Коваленко и намали скоростта зад един градски автобус. — В някакъв момент трябва да започнем да се доверяваме на съдбата.

— Да, прав си — съгласи се Мартин и се облегна.

Клем също се облегна, а Коваленко се съсредоточи върху шофирането.

Клем беше дори още по-красива, отколкото си я спомняше Мартин. Дъхът му беше спрял, когато я видя да излиза от „Паспортен контрол“ на летище „Пулково“ и да тръгва към тях — с тъмни очила, поло от черен кашмир, черни панталони, тъмнокафяв шлифер от „Бърбъри“ и голяма черна кожена чанта през рамо.

Нейната собствена реакция, когато го забеляза, или по-точно когато забеляза Коваленко, който я чакаше заедно с някакъв голоброд, мъчително слаб човек с много лоша прическа, беше съвсем различна.

— Боже мой, Никълъс, на нищо не приличаш! — възкликна тя с искрено съжаление.

Но не можа да продължи, защото Коваленко бързо ги изтика навън във ветровития руски следобед, без да им даде възможност дори да се прегърнат. Любовта трябваше да бъде оставена за по-късно. Клем за момент трябваше да забрави и не особено топлите си чувства към Коваленко, тъй като ясно си спомняше през какъв ад я бяха прекарали той и Ленар в Париж.

И тримата знаеха, че точно в този момент, докато времето летеше и те доближаваха Ермитажа, най-важното беше Ребека — как щеше да реагира тя, когато види брат си и когато ѝ кажеха за Александър, и какво щеше да направи след това. Нямаше смисъл дори да обсъждат забележката на Мартин отпреди малко — Ребека трябваше да бъде там, нямаше друг начин.

Ермитажът, 3:35 следобед

Клем слезе от форда и тръгна направо към служебния вход на музея откъм Дворцовий проспект.

— Лейди Клемънтайн Симпсън — представи се тя с най-прецизното си британско произношение на униформения пазач на входа.

— Разбира се — отвърна той на английски и веднага ѝ отвори вратата.

Тя тръгна по един коридор с мраморен под, който водеше към залата на екскурзоводите. Там отново се представи само с името си. Отвори се още една врата, от която излезе ниска жена на средна възраст с изрядно изгладена униформа.

— Аз ще бъда вашият екскурзовод, лейди Клемънтайн. Казвам се Светлана.

— Благодаря — отвърна Клем и се огледа.

Беше точно три и половина. Точно тук по това време трябваше да се срещне с Ребека. Планът им беше да кажат на екскурзоводката, че искат да разгледат Малахитовата зала на втория етаж. Там щяха да освободят агентите от ФСО и само с екскурзоводката да се качат на служебния асансьор. После по един къс коридор щяха да влязат в Малахитовата зала, откъдето през прозорците отлично се виждаше реката и корабният кей точно пред музея. Лодката на Сивокосия трябваше да пристигне в три и петдесет и пет. Тогава Ребека и Клем трябваше да отидат направо в Малката тронна зала. Лорд Престбъри лично беше помолил тя да бъде затворена за посетители този следобед. Там щяха да помолят екскурзоводката да изчака пред вратата, защото трябва да поговорят насаме. После щяха да влязат и да затворят вратата. А вътре щяха да ги чакат Мартин и Коваленко.

3:34 следобед.

Но къде беше Ребека?

Мартин стоеше зад Коваленко на опашката пред едно от четирите гишета за билети. Хората, които чакаха да влязат в музея,

говореха на половин дузина различни езици и пристъпваха напред сантиметър по сантиметър.

— Ако не беше с мен, щеше да ти струва почти единайсет американски долара да влезеш — обади се Коваленко. — Руснаците обаче плащат само петдесет и четири цента. Днес ще бъдеш руснак. Извади късмет, товарищ.

Зад тях изведнъж настъпи раздвижване. Хората обърнаха глави. Трима агенти от ФСО в тъмносини костюми тъкмо влизаха през главния вход. Между тях, великолепно в палтото си от норки, малка шапчица и воалетка, вървеше самата Ребека.

— Царицата! — извика една жена.

Хората в залата изумени подхванаха този възглас:

— Царицата!

После тя изчезна, отведена от агентите на ФСО. Мартин се обърна към Коваленко.

— Прав си, товарищ, извадих късмет.

3:40 следобед

Ребека и лейди Клем радостно се прегърнаха, докато агентите на ФСО отвеждаха посетителите от залата на екскурзоводите. След малко в помещението останаха само шестима души — тримата агенти, лейди Клем, Ребека и Светлана Маслова, тяхната екскурзоводка.

Сега идваше най-трудното. Клем отведе Ребека в единия ъгъл на стаята, като се усмихваше и дърдореше празни приказки. Когато се отдалечиха достатъчно, тя се обърна към нея.

— Имам една изненада за теб — каза тихо. — Трябва да се качим на втория етаж, но без агентите от ФСО. Можеш ли да ги разкараш?

— Защо?

— Защото е важно да останем само двете. Ще ти обясня после.

— Страхувам се, че няма да стане. Александър им се обади по радиостанцията да ме придружават, докато не пристигне лично.

Лейди Клем се опита да прикрие ахването си.

— Александър ще идва в Ермитажа?

— Да, защо не? Какво става?

— Ребека... Няма значение, аз сама ще се погрижа.

Клем веднага се обърна и прекоси стаята, за да отиде при агентите на ФСО. За щастие, и тримата бяха мъже.

— Двете с царицата ще се качим с екскурзоводката на втория етаж, в Малахитовата зала. Искаме да останем насаме.

Един висок, широкоплещест агент с очи, не по-големи от главички на карфици, пристъпи напред.

— Невъзможно — отвърна студено.

— Не е... — каза Клем и започна да се ядосва, но после осъзна, че това е грешен подход.

Вместо това изведнъж сниши глас и отстъпи крачка назад, подалеч от останалите, така че той нямаше друг избор, освен да я последва.

— Женен ли сте? — попита тя.

— Не — отвърна той и неволно я последва.

— Имате ли сестра?

— Три.

— Тогава сигурно ще разберете, че когато една жена научи, че е бременна, а не е омъжена, плановете ѝ за бъдещето не могат да бъдат обсъждани пред непознати, особено пък мъже, дори да са от — тя произнесе названието на службата с уважение и на правилен руски...

— Федералная служба охраны.

— Царицата...

— Защо иначе според вас ще си правим труда да се срещаме извън двореца?

— И царевич не знае?

— Не, и по-добре изобщо да не научава. Когато разбере, трябва да го чуе лично от царицата. — Лейди Клем хвърли поглед към двамата агенти от ФСО зад него и продължи: — Разчитам на дискретността ви. Разбирате ли ме?

Едрият агент с неудобство пристъпи от крак на крак.

— Да, разбира се.

— А сега — заяви решително лейди Клем и кимна към вратата на асансьора в дъното на помещението — ние ще се качим горе със служебния асансьор. Светлана ще се погрижи никой да не ни безпокои, докато разговаряме на четири очи. Тя има радиостанция. Може да ви се обади веднага, ако възникне проблем.

— Не знам... — поколеба се той.

Лейди Клем не изпусна момента. Нямаше време за губене.

— Бъдещата царица е най-силната жена в Русия — каза тя настоятелно. — До сватбата и коронацията остават по-малко от три седмици. Тя поиска помощта ми по този крайно деликатен въпрос. Нима ще рискувате да ми попречите?

Агентът продължаваше да се колебае, като я гледаше изпитателно с малките си очички и търсеше някакво доказателство за измама или белег, че са го подвели. Но Клем издържа на погледа му и той не видя нищо подобно.

— Тръгвайте — каза той накрая.

— *Спасибо* — прошепна лейди Клем и се обърна.

3:45 следобед

Александър нетърпеливо се наведе напред, като опъваше предпазния колан, докато шофьорът на черната му волта се стрелкаше през натовареното движение към центъра на града. Бяха оставили зад гърба си летище „Ржевка“, където пилотът на хеликоптера „Камов“ беше кацнал за дозареждане, докато чакаше Александър да се върне от Ермитажа с Ребека.

Беше дошъл тук против волята на баронесата, но нямаше никакво значение, защото тя изобщо не знаеше. Според нея той просто беше оставил Мурзин в Царское село, както му беше наредила, и беше отлетял за Москва.

И той наистина беше отлетял, но не за Москва и не преди да накара Мурзин да разбере къде точно се намира Ребека в момента. После полковникът лично се беше свързал по радиостанцията с агентите от ФСО, които я охраняваха, за да им нареди да не се отделят от нея, докато не пристигне Александър. Докато излизаше от двореца в Царское село, Мурзин го предупреди да не привлича излишно вниманието на тълпата, като каца в самия град. Такава маневра само щеше да затрудни излизането на царевич и Ребека от Санкт Петербург. Пилотът сам се беше сетил за летището „Ржевка“. Освен че имаха нужда от допълнително гориво, градът беше съвсем близо, а Мурзин беше уредил една кола на ФСО да чака Александър, когато кацне.

Самият Мурзин беше инструктиран да докладва на баронесата, че е открил царицата в Ермитажа в Санкт Петербург и че ще я прибере с кола в Царское село. След като отидеше при нея, трябваше да каже на баронесата, че царевич е заповядал Ребека да бъде директно откарана с хеликоптер в Москва, за да присъства на срещата му с президента в шест часа. Така самата баронеса и постоянното ѝ желание да се бърка във всичко щяха да бъдат изкарани от играта.

3:50 следобед.

Волгата прекоси реката по моста „Александър Невски“ и зави по Невски проспект, като навлезе във все по-натовареното движение.

Александър се чувстваше като в капан, неспособен да помръдне, а точно в този момент движението за него беше всичко, тъй като само то можеше да накара метронома да замлъкне. Ако Александър се движеше, метрономът спираше. Но докато седеше почти безпомощен сред пълзенето на камиони, автобуси и автомобили, той отново усещаше как адската машина се пробужда в него.

Бум, бум. Бум, бум. Сърцето му биеше с неизбежния тътен на съдбата.

3:52 следобед.

Колите пълзяха.

Та той беше царевич! Защо не разчистваха улицата за него? Нима хората не виждаха колата му, нима не знаеха кой е? Всъщност не, откъде можеха да знаят. Возеше се в обикновена черна волга, а не в лимузина. Дори не го следваха мотоциклети.

Тътенът на метронома ставаше все по-силен. Защо Ребека изведнъж беше решила да отиде до града? Ако наистина беше отишла на пазар, какво правеше в Ермитажа? Искаше да купи подаръци ли? Може би. Но за кого? Правителството се грижеше за подаръците за държавните глави, а ако искаше нещо лично, просто трябваше да накара някой консултант да дойде до двореца. Нали беше бъдещата царица — просто трябваше да го каже.

Той изведнъж се сети как тя го попита за пакета, който беше взел със себе си, когато беше излязъл на разходка с Мартин в Давос.

„Ти носеше някакъв подарък, увит с шарена хартия, когато двамата с Никълъс излязохте на разходка. Какво имаше в пакета?“

„Не знам, не си спомням“, беше излъгал той.

Но може би тя знаеше. Може би точно затова му беше задала този въпрос, за да го принуди да отрече. Ами ако Мартин беше успял по някакъв начин да се свърже с нея и ѝ беше казал за ножа? Може би точно това беше причината Ребека толкова твърдо да отказва да повярва в смъртта му — може би просто беше разговаряла с брат си!

От друга страна, може би тя изобщо не беше разпитвала Александър за пакета. Може би всичко беше плод на неговото въображение. Може би толкова се страхуваше да не я загуби, че си измисляше най-кошмарните сценарии. Може би баронесата имаше право и мъжът, когото бяха забелязали с Коваленко, изобщо не беше Мартин.

Той разсеяно докосна коженото си авиаторско яке, за да се увери, че ножът все още се намира във вътрешния му джоб, близо до тялото му.

— Изпревари ги! — нареди изведнъж. — Мини отстрани!

— Слушам, царевич.

Шофьорът от ФСО бързо излезе от лентата и даде газ. Зави покрай един голям камион, после отне предимството на някакъв автобус и се размина на косъм с един младеж, който идваше срещу тях на колело. Волгата наближи площад „Востание“.

3:55 следобед.

Ножът. Защо отново беше започнал да използва навахата, след като беше убил доведения си брат Пол с този нож преди цели двайсет и една години? Просто защото най-сетне си го беше върнал? Дали причината беше тази? Или беше отмъщение, защото в Лос Анджелис едва не беше загинал самият той? Дали не беше яростна реакция срещу играта на криеница, която баща му и Алфред Нойс бяха играли в продължение на десетилетия? Или имаше и нещо друго? Дали не използваше хладната стомана, за да прогони собствените си демони? И вместо да атакува собствената си майка, която маниакално и егоистично беше манипулирала и измъчвала сина си, докато се превърне в оръжие на нейното отмъщение и инструмент на нейните амбиции, Александър беше канализирал агресията си в зверските убийства на следващите си жертви?

Ами Мартин, който все още беше жив само заради любовта на Александър към сестра му?

Той със сигурност беше мъжът, когото „фарцовчикът“ беше забелязал заедно с Коваленко на гарата. Александър знаеше как беше изглеждал Мартин последния път, когато го беше видял в Давос. Как ли щеше да изглежда в момента? Дали наистина щеше да бъде с дълга коса и брада както на снимката от визата си, или щеше да бъде слаб и гладко избръснат, както го беше описал „фарцовчикът“? Дали щеше да го познае, ако застанеше до него? Може би щеше да го познае по очите, както на снимката от визата. А може би не.

Изведнъж го обзе чувство за съдбова ирония.

Метрономът заби още по-силно.

3:59 следобед.

Малахитовата зала, Ермитажът

Светлана и една от възрастните жени, които работеха в изложбените зали, с мъка удържаха любопитната тълпа пред прага, докато царицата и лейди Клемънтайн Симпсън разглеждаха вероятно най-впечатляващата зала на музея — с величествени малахитови колони, украсени с фигури и вази от злато и малахит.

— Клем — усмихна се Ребека. — Какво става? Нали трябваше да има изненада?

Държеше се детински, дори глупаво, сякаш очакваше Клем да е подготвила някаква момичешка лудория.

— Търпение — усмихна се на свой ред лейди Клем и небрежно пристъпи към прозореца, за да погледне към Нева.

Слънцето се беше скрило зад сиви, тежки облаци. От прозореца ясно се виждаше реката и корабният кей пред Ермитажа. Докато лейди Клем гледаше навън, някакво корабче доближи кея. Изобщо не приличаше на морския плавателен съд, описан от Мартин. Беше най-обикновена речна плоскодънна лодка с открити седалки и миниатюрна покрита кабина, затова тя отново отпрати поглед нагоре по реката, като търсеше по-голям кораб. Клем различи един самотен мъж на носа. Беше висок и имаше буйна къдрава коса. Точно този, който ѝ трябваше. Тя изведнъж се обърна, прекоси залата и отвори вратата.

— Светлана, царицата иска да разгледа Тронната зала.

— Разбира се.

Пътят по коридора от Малахитовата до Тронната зала беше толкова кратък, че пристигнаха почти веднага. На вратата имаше табела, която предупреждаваше, че този следобед залата е затворена за посетители. Лейди Клем спря на вратата и се обърна към екскурзоводката.

— Светлана? Двете с царицата искаме да останем сами за няколко минути.

Светлана се поколеба и погледна към Ребека, която кимна в знак на потвърждение.

— Ще чакам тук — каза екскурзоводката.

— *Спасибо* — усмихна се лейди Клем.

После отвори вратата и двете с Ребека влязоха вътре.

Александър виждаше златната игла на огромната старинна сграда на Адмиралтейството точно пред тях. От другата страна беше Нева, а точно насреща — Дворцовият площад, на който излизаше задният вход на Ермитажа.

— Свържи се по радиостанцията с агентите на ФСО, които охраняват царицата — заповяда той на своя шофьор. — Накарай ги незабавно да я свалят на входа за инвалиди.

— Слушам, царевич.

Шофьорът намали скоростта, излезе на площада и вдигна микрофона на радиостанцията към устата си.

Никълъс Мартин видя как двете млади жени енергично влязоха в залата; после Клем затвори вратата и двете с Ребека се вторачиха в Мартин и Коваленко, които ги очакваха.

Мартин усети как дъхът на Ребека спря, когато го видя. Беше невероятен момент и за един миг, макар и кратък, времето сякаш спря.

— Знаех си! — извика изведнъж Ребека и се втурна през стаята. Прегърна го. Разплака се. Започна да се смее. — Никълъс, Никълъс, как, Никълъс, как? — Изведнъж, сякаш беше забравила с кого е дошла, тя се обърна към лейди Клем. — А ти откъде знаеше? Откога? Защо не трябва да казваме на момчетата от охраната?

— Трябва да тръгваме — обади се Коваленко и пристъпи до Мартин.

Беше лесно да влязат в Тронната зала — той просто показва на пазачите служебната си карта, — но да излязат от нея и да се качат на лодката щеше да бъде доста по-трудно, ако не побързаха.

Ребека го изгледа объркано.

— Кой е този човек? — обърна се тя към брат си.

— Инспектор Коваленко. От отдел „Убийства“ на руското Министерство на правосъдието.

— Никълъс — обади се напрегнато Клем. — Преди малко Александър е отишъл в Царское село от Москва. Той знае къде е Ребека. В момента пътува насам.

Ребека погледна първо него, после Клем. По лицата и на двамата ясно се четеше страх и напрежение.

— Какво има? — попита тя.

Мартин протегна ръце и здраво стисна нейните.

— Нали си спомняш, когато в Париж ти казах, че Реймънд може би още е жив?

— Да.

— Ребека — Мартин искаше да ѝ го каже по-внимателно, но нямаха никакво време, — Александър е Реймънд.

— Какво? — попита Ребека, все едно не го беше чула.

— Така е.

— Не може да бъде. — Тя ужасено отстъпи крачка назад.

— Ребека, моля те, изслушай ме. Нямаме почти никакво време, преди агентите от ФСО да влязат. Александър носеше един пакет със себе си, когато двамата с него излязохме на пътеката над вилата в Давос. Спомняш ли си?

— Да — прошепна Ребека.

Много добре си спомняше. Дори беше попитала Александър за него. Беше попитала просто от любопитство, но Александър се беше ядосал, затова беше спряла да настоява и повече не беше повдигала този въпрос.

— Докато бяхме далеч от всички, на един мост над потока, той изведнъж отвори пакета — продължи да разказва Мартин. — Вътре имаше един голям нож. — Той рязко вдигна пуловера си. — Виж.

— Не! — извика Ребека и се извърна.

Точно над кръста на Мартин се виждаше грозен назъбен белег. Значи затова Александър беше реагирал по този начин, когато тя беше споменала за пакета! Той си беше помислил, че тя е разбрала какво е имало вътре!

— Той се опита да ме убие, Ребека. По същия начин, по който е убил Дан Форд и Джими Халидей.

— Брат ти казва истината — намеси се меко Коваленко.

Ребека потрепери. Отчаяно ѝ се искаше да не им повярва. Тя се обърна към Клем, като търсеше съюзник.

— Съжалявам, скъпа — каза мило и искрено Клем. — Много съжалявам.

Устните на Ребека се изкривиха, а очите ѝ се наляха със сълзи на болка и недоверие. Виждаше само Александър и неговия поглед, изпълнен с нежност, уважение и непресъхваща любов. Стените на залата изведнъж се завъртяха около нея. Тук, в тази зала, в тази величествена сграда, живееше огромната, изпълнена с достойнство история на императорска Русия. Зад нея — толкова близо, че можеше да го докосне — беше тронът на Петър Велики. Всичко това принадлежеше на Александър по право. Той — и тя — бяха част от тази история.

Пред нея обаче стояха любимият ѝ брат и най-добрата ѝ приятелка. А зад тях стоеше един руски полицаи. И въпреки всичко тя отказваше да повярва. Трябваше да има някакъв друг отговор. Друго обяснение.

Ребека започваше да осъзнава, че няма такова. Мартин видя как по лицето ѝ се изписва същата бледност и безпомощност, същата агония и тревога, същото изражение на лудешки ужас, които беше видял на лицето на сестра си по време на кървавата престрелка, когато Полчак я беше взел за заложница и се опитваше да го убие пред очите ѝ. Ребека беше на ръба отново да пропадне в бездната на психическата травма, но той нямаше да го позволи.

Мартин хвърли поглед на Клем, прегърна Ребека и я поведе към вратата.

— Навън ни чака корабче — каза властно. — То ще ни откара от тук. Теб, мен и Клем. Инспектор Коваленко ще се погрижи да си тръгнем живи и здрави.

— Може и да имаме корабче, а може и да нямаме — измърмори Клем.

— Какво? — стресна се Мартин.

— Не е ли на кея? — попита невярващо Коваленко.

— О, там е, и вашият сивокос мъж е на него. Но така нареченото ви корабче всъщност е най-обикновена плоскодънна речна лодка и ако си мислите, че двете с Ребека ще се качим на това нещо, за да прекосим Финския залив посред нощ, докато все още има ледове, дълбоко грешите.

На вратата внезапно се почука и Светлана влезе в залата.

— Какво има? — попита Клем.

— Агентите на ФСО идват, за да отведат царицата. Царевич вече я чака навън.

Ребека изведнъж изправи рамене и се обърна директно към Светлана, с царствено изражение и напълно безизразен глас.

— Оставете ни, моля, и кажете на ФСО, че сама ще сляза след минутка.

— Да, царице — отвърна бързо Светлана и излезе, като затвори вратата зад гърба си.

Ребека се обърна към Мартин.

— Независимо какво е направил Александър, не мога да го оставя без нищо.

Тя бързо се обърна и пристъпи към трона. До него имаше книга за гости и химикалка. Ребека откъсна една страница от книгата и взе химикалката.

Мартин погледна Коваленко.

— Пази на вратата.

После бързо отиде при сестра си.

— Ребека, нямаме време. Забрави.

Тя вдигна поглед към него. Беше силна и несъкрушима.

— Няма да забравя, Никълъс. Моля те.

Александър излезе от волгата и тичешком доближи входа за инвалиди на Ермитажа.

Вътре нямаше никой, дори пазачите, които обичайно бяха разположени тук. Той се втурна по един коридор. Посетителите на музея спираха с отворена уста, когато го разпознаваха.

— Царевич — отекваха приглушени гласове по коридора. — Това е царевич. Самият той.

Александър не обърна внимание на смаяните лица и шепота на посетителите, а продължи напред. Къде бяха агентите на ФСО? Къде беше Ребека? Той видя една жена в униформа, която тъкмо излизаше от магазина за сувенири.

— Къде е царицата? — попита настоятелно той, почервенял от гняв. — Къде са агентите от ФСО?

Жената не знаеше и заекна, едновременно ужасена и изпълнена със страхопочитание, че той се обръща лично към нея.

— Няма значение!

Той продължи на бегом. Къде бяха всички? Защо не се бяха подчинили на заповедите му? Метрономът биеше все по-силно. Нещо не беше наред. Беше се случило нещо ужасно и сега той щеше да я загуби завинаги!

— Царевич! — извика някой след него.

Той спря и се обърна. Шофьорът му го доближи тичешком, а от радиостанцията в ръката му с прашене се изливаше буря от статично електричество и съобщения от ФСО.

— Всички агенти са се качили в Тронната зала! — обясни той.

— Защо? Тя там ли е? Какво става?

— Не знам, царевич.

— Насам! — извика рязко Коваленко.

Руснакът вървеше пръв, следваха го Клем и Мартин с Ребека. Мартин беше прегърнал сестра си през раменете, а шлиферът на Клем

беше метнат върху главата ѝ както, за да я скрие от погледа на минувачите, така и за да я предпази от пронизващия вятър, който духаше откъм реката.

Коваленко за секунди ги преведе през „Дворцовая набережная“, булевардът между Ермитажа и реката, и забърза към кея, където Сивокосия чакаше до лодката си и пушеше цигара.

— Ей! — извика му Коваленко, когато го доближиха.

Сивокосия им махна, хвърли цигарата си във водата и бързо отиде до кърмата, за да развърже лодката.

— Няма да откараш царицата в открито море с това! — извика Коваленко, като застана точно пред него и яростно посочи към лодката. — Къде, по дяволите, е кораба, за който се договорихме?!

Сивокосия повдигна вежди.

— Имаме траулер, закотвен на пристанището, но не можехме да го завържем на този кей, без всички полицаи в Санкт Петербург да започнат да ни разпитват какво правим тук, нали така? Би трябвало и сам да се сетиш, приятелю. Какво има, не ми ли вярваш?

Коваленко се усмихна за миг, после се обърна към останалите.

— Качвайте се!

Сивокосия придържаше лодката неподвижно до кея, докато Мартин помогна първо на Ребека, а после и на лейди Клем да прескочат на борда. После двете се скриха под навеса за капитана, където нямаше да се виждат от брега, а Сивокосия прескочи на носа и махна на Мартин.

— Давай!

— До утре сутринта ще бъдат в Хелзинки — каза Коваленко.

Беше застанал толкова близо до Мартин, че никой от останалите не го чу, нито пък видя автоматичния пистолет „Макаров“ в ръката му, протегната към Мартин. Държеше пистолета за дулото, с дръжката напред.

— А ти какво ще правиш? — попита Коваленко.

— Какво ще правя ли? — попита смаяно Мартин и го изгледа.

Значи затова беше всичко. Затова старият детектив се беше ровил в миналото му, внимателно се беше сприятелил с него, толкова бързо и лесно му беше извадил паспорта и визата и беше говорил за рака на Халидей и невероятната му преданост към отряда. Александър беше Реймънд и Мартин знаеше, че Коваленко отдавна е сигурен в това. Но

единственият начин да го докаже беше да сравни пръстовите отпечатъци на Александър с тези от дискетата на Халидей, а дискетата вече беше изчезнала, жертва на протокола и политическите съображения. Но все пак трябваше да се направи нещо, защото Реймънд беше станал царевич на цяла Русия; въпросът как да го спре сигурно измъчваше Коваленко още от Париж. Затова толкова внимателно беше разпитвал Мартин за миналото му. Тъй като нямаше избор, Мартин му беше отговарял с малки лъжи — парченца информация, които подлежах на проверка. И в крайна сметка беше дал на Коваленко онова, от което имаше нужда — човек, който искаше да запази в тайна истинската си самоличност, можеше да убива и имаше голям брой лични причини да се разправи с Реймънд.

— Значи знаеш кой съм — почти прошепна той.

Коваленко бавно кимна.

— Обадох се в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Там не е учил никакъв Никълъс Мартин. За сметка на това се появи един Джон Барън. Освен това, товарищ, в отряда е имало шестима души. Знае се какво е станало с петима от тях. Но къде е последният? Не беше трудно да се досети човек, особено ако е на моето място.

— Никълъс! — извика Ребека от лодката.

В същото време прозвуча и остър вой, защото Сивокосия запали двигателя.

Коваленко продължи, без да им обръща внимание.

— Ермитажът е пълен с хора. Царевич не знае как изглеждаш в момента, нито пък агентите от ФСО.

Очите на Мартин се стрелнаха към автоматичния пистолет в ръката на Коваленко. Времето сякаш бе направило гигантски скок назад и той отново се намираше в онази авторемонтна работилница в Лос Анджелис. Коваленко беше влязъл в ролята на Рузвелт Лий. Можеше дори да каже нещо като „Направи го за Ред“. Или „За Халидей“, или „За Дан Форд“, или дори „За отряда“.

— За кого работиш, по дяволите? — прошепна Мартин.

Коваленко не отговори, а погледна зад гърба му към Ермитажа.

— Той е вътре, най-вероятно в Тронната зала, където бяхме ние, или поне някъде близо до нея. Сигурно е разстроен заради изчезването на царицата и в момента се кара на агентите от ФСО, които трябваше да я охраняват. Нито той, нито те ще обръщат внимание на това, което

става около тях. Музеят е пълен с хора. Няма да е толкова трудно после да потънеш в тълпата, особено ако знаеш къде отиваш. Колата ще те чака на Дворцовий проспект до изхода, от който току-що излязохме.

Мартин го изглежда студено и прошепна:

— Копеле мръсно.

— Изборът е твой, товарищ.

— Никълъс! — извика отново Ребека. — Идвай!

Мартин рязко протегна ръка, стисна дръжката на пистолета и го прибра в колана под якето си. После се обърна, като погледна първо към Ребека, а после към Клем.

— Закарай я в Манчестър, ще се видим там!

Той продължи да ги гледа още един миг, за да ги запечата в паметта си. После се обърна и хукна обратно през кея.

— Никълъс! — изпищя лейди Клем зад гърба му. — Качвай се веднага на проклетата лодка!

Но беше закъсняла. Той вече пресичаше „Дворцовая набережная“ на път за Ермитажа.

„Скъпи Александър,
 С голяма скръб ти съобщавам, че никога повече няма
 да се срещнем. Не е било писано това да е нашата съдба.
 Винаги ще съжалявам за пропуснатото.
 Ребека“

Метрономът затътна като гръмотевица. Александър стоеше като парализиран, вторачен в листа, откъснат от книгата за гости, и в почерка, който познаваше така добре.

Тримата агенти от ФСО, които бяха назначени да охраняват Ребека, и шофьорът, който го беше откарал до Ермитажа, стояха мълчаливо встрани и го гледаха, изпълнени с ужас. Знаеха само, че когато бяха влезли в Тронната зала, тя беше празна. Веднага беше вдигната обща тревога и беше издадена заповед сградата да се претърси от охраната на самия музей. Четиримата агенти получиха отделна заповед да останат при царевич. Един бог знаеше какво щеше да им се случи сега.

— Всички да излязат от залата!

Гласът на баронесата изплющя като камшик. Александър вдигна очи и я видя на прага, а зад нея стоеше Мурзин.

— Казах да излезете — повтори тя.

Мурзин кимна и четиримата агенти от ФСО бързо се изнесоха навън.

— Ти също! — отсече тя и Мурзин излезе, като затвори вратата след себе си.

Към златния трон на Петър Велики водеха три стъпала с червен килим и Александър стоеше на най-горното от тях, докато баронесата го доближаваше.

— Няма я — каза той.

Погледът му беше празен, сякаш не виждаше нищо и не знаеше къде се намира. Всичко, което му беше останало, беше ужасното бум,

бум, бум, с което метрономът продължаваше да го измъчва.

— Ще я намерят, естествено — отвърна баронесата спокойно, дори меко. — А когато я намерят... — На устните ѝ се появи тънка усмивка. — Знаеш, че я обичам като дъщеря, но ако умре, народът ще я обожаваше още повече.

— Какво? — попита стреснато Александър, заграден с един удар обратно в настоящето.

Баронесата го доближи и застана на най-долното стъпало, като го гледаше от долу на горе.

— Била е отвлечена, естествено — каза уверено тя. — Целият свят ще вперят поглед в това събитие. Президентът Гитинов няма да има друг избор, освен да се присъедини към ужаса на целия народ. Накрая ще открият трупа. Разбираш ли какво ще стане, скъпи мой? Сърцата им ще бъдат в ръцете ти. Не можеше да стане по-добре, дори да го бяхме планирали.

Александър я гледаше невярващо. Трепереше, но беше неспособен да помръдне, сякаш краката му изведнъж се бяха сраснали с пода.

— Всичко това е част от твоята съдба. Ние сме последните истински Романови. Знаеш ли колко от нас са били унищожени, след като са седнали на царския трон? — попита меко баронесата. — Петима. Александър Първи, Николай Първи, Александър Втори, Александър Трети и твоят прадедо Николай Втори. Но това няма да се случи с теб. Аз няма да го позволя. Ти ще сложиш царската корона и няма да бъдеш унищожен. Кажи ми го...

Тя се качи на второто стъпало. Усмивката ѝ беше нежна и изпълнена с обич.

Александър не откъсваше очи от нея.

— Не — прошепна. — Няма да го кажа.

— Кажи ми го, скъпи мой. Кажи ми го така, както го казваш още откакто те научих да говориш и както ще го казваш винаги. Кажи ми го на руски.

— Аз...

— Кажи ми го!

Александър произнесе началото на мантрата като робот, неспособен да се съпротивлява на волята ѝ:

— Вся... его... судьба... в руках... Господних.

Вся его судьба в руках Господних. Съдбата му е в Божиите ръце.

— Още веднъж, скъпи мой.

— Вся его судьба в руках Господних — повтори той като малко момче, което се подчинява на нареждането на майка си.

— Още веднъж — прошепна тя и се качи на последното стъпало, за да застане срещу него.

— Вся его судьба в руках Господних! — повтори той твърдо и настоятелно, като клетва пред Бог и самия себе си.

Както тогава, когато беше попаднал в капана на полицията в Лос Анджелис.

— Вся его судьба в руках Господних!

В очите му изведнъж проблесна лудост и ножът сякаш сам изскочи от джоба на якето му, а острието проблесна. С първия удар ѝ преряза гърлото. После замахна отново. И трети път. Четвърти. Пети! Кръвта ѝ се плисна наоколо. По пода. По ръцете му. По якето и лицето. По панталоните му. Александър усети тежестта на тялото ѝ, докато се свличаше по неговото, чу как баронесата се стовари на пода. Едната ѝ ръка стискаше крака на златния трон.

Той някак си успя да прекоси залата и отвори вратата. Мурзин стоеше отвън сам. Очите им се срещнаха. Александър го сграбчи за реверите и го дръпна в стаята.

— Господи... — каза Мурзин с широко отворени очи.

Ножът отново проблесна. Ръката на Мурзин подскочи към гърлото му. Последното му изражение беше на пълна изненада.

Александър механично приклепна и извади 9-милиметровия автоматичен пистолет „Грак“ на Мурзин от кобура на колана му. После се изправи, отстъпи назад и излезе от залата. Пистолетът беше прибран в колана му, а окървавеният нож — в джоба на якето.

Мартин отиваше към Тронната зала, като се изкачваше по голямото стълбище на Ермитажа заедно с тълпата от посетители, когато чу женски писък от горния етаж. Хората замръзнаха по местата си и погледнаха нагоре.

— Царевич — прошепна човекът до него.

Александър стоеше на върха на стълбището и гледаше надолу, на вид толкова стреснат, колкото и жената, която беше изпищяла. Беше вдигнал ръце пред тялото си, като хирург, който чака сестрата да му сложи ръкавиците, и от тях капеше кръв. Лицето му също беше изцапано с кръв, както и коженото яке, с което беше облечен.

— Боже господи — изсумтя Мартин.

После внимателно се заизкачва по стълбището, като се криеше зад гърбовете на хората. Александър изведнъж обърна глава и очите им се срещнаха. Мартин задържа за миг погледа му, после Александър се извърна и изчезна.

Той блъсна една врата и се затича надолу по вътрешното стълбище. Сърцето му биеше като чук в гърдите, умът му беше замъглен, почти не усещаше стъпалата под краката си. В дъното на стълбището имаше втора врата. Александър се поколеба за част от секундата, после я отвори и излезе в централния коридор на първия етаж. В едната посока беше входът за инвалиди, през който беше влязъл самият той. В другата беше голямото стълбище, където беше видял Мартин сред тълпата от посетители. По средата бяха тоалетните.

Александър отвори вратата на кабинката и влезе. Затвори я зад гърба си, спусна резето и едва тогава, напълно изтощен, се стовари на едно коляно пред тоалетната чиния и повърна. Остана в това положение поне две минути, а може би и повече, като се давеше и кашляше, докато се освободи от всичко в стомаха си. Най-сетне успя да се изправи и да пусне водата, а после избърса носа и устата си с тоалетна хартия. Опита се да хвърли тоалетната хартия в чинията, но не можа; хартията остана залепена за ръцете му и Александър за пръв път забеляза, че те са покрити с кръв.

Навън изведнъж настъпи раздвижване и той чу как няколко души влизат едновременно в тоалетната откъм коридора. Говореха помежду си, че царевич е бил забелязан в тази сграда, на върха на голямото стълбище; бил целият в кръв, или поне приличало на кръв. Носели се слухове, че са били убити двама души. Охраната беше отцепила целия втори етаж. Убиецът можел да се крие навсякъде.

Александър бавно се наведе към тоалетната и потопа ръцете си в студената вода. После бързо започна да ги търка, като се опитваше да изчисти кръвта. Беше едва ли не комично, защото изобщо не знаеше чия е тази кръв, дали на Мурзин или на баронесата, а може би по малко и от двамата. Започна да търка по-силно и кръвта изчезна, поне повечето. И толкова стигаше. Той се изправи и отново пусна водата. После обаче видя още кръв по панталоните си и по коженото си авиаторско яке. Чу вратата на тоалетната да се отваря и да излизат двама души.

Александър отвори съвсем малко вратата на кабинката. Пред огледалото стоеше един мъж и се решеше. Беше на трийсетина години, среден на ръст и елегантно облечен с кафяв кариран костюм. Около врата му контешки беше увит дълъг тъмносин шал. Любопитно, но дори и в приглушената светлина на тоалетната, мъжът носеше тъмни очила, които плътно прилепваха към лицето му.

— Извинете — каза Александър на английски, докато излизаше от кабинката.

— Да? — отвърна мъжът.

Това беше последната дума в живота му.

Мартин се беше опитал да последва Александър по стълбището, но вторият етаж изведнъж беше отцепен от фаланга агенти на ФСО и униформени пазачи от охраната на музея, които връщаха всички. Няколко минути по-късно от високоговорителите на тавана се разнесе мъжки глас, който обяви на руски, а после и на английски, френски и немски, че музеят се затваря незабавно поради проблем със сигурността и на никого не се разрешава да го напусне, докато не бъде проверен от полицията.

Мартин бързо се върна по стълбището заедно с останалите и прекоси голямото фоайе с колонадите. Знаеше, че след писъците, убийствата на горния етаж и внезапното изчезване на Александър събитията се развиват прекалено бързо, за да успее охраната да затвори всичко както трябва. Ако позволеше на тълпата да го притисне, можеше да му се наложи да чака на опашка в продължение на цели часове, преди полицията да го освободи, а можеше и изобщо да не го освободят, защото все пак носеше в себе си автоматичния пистолет на Коваленко и паспорт на името на Никълъс Мартин. В същото време Александър отдавна щеше да е изчезнал.

Главният изход беше точно пред очите му.

Оставаха му само десетина метра... но той изведнъж спря. Полицията вече беше там. Изходът беше затворен и поставяха бариери, за да проверяват излизащите.

Отляво се виждаха гишетата за билети, а зад тях, по един къс коридор, се стигаше до офиса на екскурзоводите, където беше отишла Клем, за да се срещне с Ребека. Мартин си проби път през тълпата от объркани и изплашени посетители. След няколко секунди стигна до офиса. Отсреща се виждаше аварийен изход. Беше преграден и сигурно беше свързан с аларма, но си струваше да рискува. Мартин доближи вратата и вече се канеше да я блъсне с рамо, когато забеляза двама агенти на ФСО да тичат право към него. Мартин веднага се обърна и тръгна в обратната посока. От високоговорителите отново прозвуча същото съобщение.

Мартин се върна във фоайето с колонадите. Забеляза дълъг коридор, който се отклоняваше надясно, и бързо пое по него. Подмина една книжарница и магазин за сувенири. Навсякъде цареше хаос. Мартин направи още десетина крачки, после нещо го накара да сведе поглед. Той замръзна. Подът беше на черни и бели квадрати, но точно пред него се виждаше и още един цвят — кървавочервеният отпечатък от обувка. Направи още няколко крачки и видя още един. Ръката му се стрелна към пистолета на колана. Той внимателно го извади и отпусна ръка покрай тялото си. После продължи напред.

Още една кървава следа, после още една. Отпечатъците бяха само от десния крак и човекът очевидно беше тичал. Крачките ставаха все по-дълги, а следата — все по-бледа, докато подметката на обувката му изсъхваше.

Над града бяха надвиснали сиви тежки облаци. Един мъж, облечен в изискан кариран костюм, морскосин шал и тъмни очила, които плътно прилепваха към лицето му, предпазливо пристъпи навън от изхода за инвалиди и излезе на Дворцовия площад зад Ермитажа. Под якето си носеше автоматичния пистолет на Мурзин и беше готов за стрелба, ако полицията го чакаше. Но навън нямаше никого. От далечния звук на сирените можеше да се предположи, че поне засега са съсредоточили усилията си към овладяването на тълпата на главния вход. Александър се поколеба още миг, после нагласи очилата на лицето си и закрачи напред.

Видя черната волга. Нямаше представа къде е неговият шофьор от ФСО или другите агенти. Беше ги забелязал за последен път, когато излязоха от Тронната зала, след като баронесата им беше заповядала да напуснат.

Той бързо се обърна и погледна през широкия площад. В центъра беше величествената Александровска колона, възпоменателен паметник за победата над Наполеон. От другата страна беше служебната сграда на двореца, свързана с Гвардейския щаб посредством импозантна триумфална арка. На върха на арката имаше масивна скулптура на Победата в колесницата си с шест коня, която тежеше шестнайсет тона. Тя също беше построена за победата на Русия във войната от 1812-а. Паметниците трябваше да вдъхнат надежда и кураж на руското сърце — и може би наистина щеше да стане така, ако точно в този момент не беше погледнал зад себе си и не беше видял бледите, но все още забележими кървави отпечатыци от обувката си, с които оставяше удобна следа.

Ужасен, той тръгна бързо през площада, но не се решаваше да побегне, за да не привлече внимание. Докато вървеше, нарочно провлачваше тока на дясната си обувка, като неловко и отчаяно се опитваше да изтрие останалата кръв. В същото време умът му препускаше отчаяно, като се опитваше да възстанови събитията от кабинката в мъжката тоалетна. Не беше имал достатъчно време, когато

сваляше дрехите си и се преобличаше с кариания костюм на мъжа, когото беше убил. В бързината сигурно неволно беше стъпил в кръвта с десния си крак, а подметката я беше попила като гъба. Призракът на ножа продължаваше да го преследва. Защо беше започнал да го използва отново? Ако не го беше направил, баронесата все още щеше да бъде жива, както и Мурзин, за да го пази.

Навсякъде около себе си чуваше вой на сирени. Отляво се виждаха полицейски коли, които отцепваха служебния паркинг на музея. Поне петдесет души го бяха видели на върха на стълбището, изцапан с кръв. При целия хаос не можеше да предположи след колко време полицаите и агентите на ФСО ще намерят трупа на мъжа в тоалетната заедно с неговото яке и панталоните му. Откриването му щеше да създаде допълнително объркване. Никой нямаше да знае какво се е случило, защо дрехите на царевич са там, къде е той и какво е станало с него. Първото им предположение — особено след като го бяха забелязали окървавен на стълбището — щеше да бъде, че са го атакували същите хора, които бяха убили баронесата и Мурзин, и той или беше убит, или взет в плен, или се криеше някъде в огромната сграда. Затова щяха да започнат търсенето си оттам. Никой нямаше да знае, поне в началото, че убитият е бил облечен в кариан костюм. Всичко това му даваше скъпоценно време и място, в които да маневрира. Александър направи още една крачка и се огледа. Площадът беше пуст. Той продължи напред.

Изведнъж се сети за Мартин. Мартин беше там, на стълбището, сред тълпата, и се изкачваше към него. Беше гладко избръснат и отслабнал, с къса коса и евтин костюм от кафяво кадифе. Несъмнено беше Мартин. Александър разбра, че ще го познае навсякъде. Причината беше проста: очите му. Мартин винаги щеше да гледа право в него, сякаш беше негова сянка и душа едновременно.

„Престани! — каза си Александър. — Трябва да разсъждаваш трезво! Престани да се вманиачаваш с този Мартин!“

Той вдигна поглед. Вече беше почти под Триумфалната арка. Все още не се виждаха полицаи, поне не тук. От другата страна на арката го чакаше Санкт Петербург, а той знаеше, че след като веднъж успее да стигне до града, можеше просто да се стопи в него, както беше направил в Лос Анджелис. Александър отново погледна назад. Никой, нищо. Вече беше под арката. Обърна се за един последен поглед. И

точно в този момент вратата на изхода за инвалиди се отвори и навън излезе един човек. Беше далеч, но нямаше никакво съмнение кой е.

Никълъс Мартин.

Мартин отново забеляза бледата следа от кръв точно пред изхода. А после видя как един мъж в кариран костюм от другата страна на площада внезапно се обърна и се стрелна в сенките под една висока арка между двете съседни сгради.

Мартин се затича, като в движение извади мобилния си телефон.

— Сам е и бяга! — извика той на Коваленко.

— Къде е? Ти къде си?

Коваленко, който беше паркирал до служебния вход на музея, вече палеше мотора на форда, който беше взел под наем.

— Пресича площада зад музея. Току-що мина под някаква арка в отсрещния край.

— Следвай го, аз ще ви настигна.

Александър мина под Триумфалната арка и бързо закрачи към Невски проспект. Погледна през рамо.

Мартин стигна до арката тичешком. Пред себе си видя три млади жени, които вървяха заедно и оживено разговаряха помежду си. Той бързо ги доближи.

— Извинете, да сте видели мъж в кариран костюм? — попита.

— No English — каза неловко едното момиче и те се спогледаха помежду си.

— Благодаря, извинете.

Мартин отново се затича към отсрещния край на улицата. Трийсет секунди по-късно стигна до Невски проспект. Фордът на Коваленко спираше в началото на булеварда.

— Изгубих го — каза Мартин, качи се в колата до Коваленко и затръшна вратата след себе си. — Беше облечен в кариран костюм.

— Добре — каза Коваленко и потегли. — Това е най-голямата и важна улица в Санкт Петербург, товарищ, а може би и в цяла Русия. От тук всеки ден минават милиони хора. Ще му бъде много лесно да се скрие, освен ако, разбира се, не го разпознаят. Ти гледай отдясно, а аз ще гледам отляво.

Изведнъж от портативната радиостанция, която Коваленко беше подпрял на таблото пред себе си, с прашене се разнесе руски полицейски жаргон.

— Какво става? — попита Мартин.

— Музеят. Намерили са още един труп в някаква тоалетна на първия етаж.

— Как така още един?

— Вече намериха двама убити горе. Полковник Мурзин, командирът на специалния отряд от ФСО, зачислен към царевич, и — Коваленко се поколеба и добави... — баронесата.

— Баронесата ли?

— Товарищ, той е убил собствената си майка.

Александър си пробиваше път през гъстата тълпа по тротоара на Невски проспект. Засега никой не го беше познал в кариерния костюм на убития мъж и с тъмните му очила; никой не се беше обърнал да го изгледа, докато се разминаваха. Нямаше следа от Мартин. Никаква.

На тротоара пред себе си видя смачкана кутия от „Макдоналдс“. До нея имаше стъпкана кутийка от кока-кола. Десетина крачки по-късно подмина един ресторант на „Пица Хът“, след половин пресечка — магазин, в който се продаваха маратонки „Найки“ и „Адидас“, а после и още един, на витрината на който имаше бейзболни шапки с емблемите на американски отбори. Спокойно можеше да е в Лондон, Париж или Манхатън. Магазините и хората навсякъде бяха еднакви. Мислите на Александър се насочиха към заредения хеликоптер „Камов“ на летище „Ржевка“ и пилота, който го чакаше да се върне. Нямаше значение къде ще отлети с него. Може би щеше да тръгне на юг, към Москва, и да се обади на президента Гитинов по време на полета, за да му каже, че бъдещата царица е била отвлечена, а той е успял да избяга от кръвопролитие в Ермитажа и в момента пътува към Москва, където в Кремъл ще бъде в безопасност. Или пък щеше да потегли на запад — към имението на баронесата във Франция. Или пък — умът му се замая от многобройните възможности — можеше да тръгне на изток, да прекоси Русия до Владивосток и оттам да продължи към Япония, а след Япония, през Филипините, Нова Гвинея и Френска Полинезия, където да зареди, да прекоси Южния Пасифик и да се прибере в собственото си ранчо в Аржентина.

Той хвърли поглед назад. Все още нямаше следа от Мартин. Трябваше да стигне до летището. Какво да направи? Да спре някоя кола, да изхвърли шофьора и сам да седне зад кормилото? Не, имаше прекалено много движение. Щеше да стигне най-много на една-две пресечки, преди да го хванат.

Видя една станция на метрото. Перфектно. Не само като скривалище, но и като начин да стигне до летището. Щеше да използва метрото, както и в Лос Анджелис, когато в ролята на Йозеф Шпеер се

беше качил на градския автобус, за да отиде до международното летище. После изведнъж се сети, че за да се качи на метрото, ще му трябват пари. Бръкна в джоба на якето си.

Нищо.

Провери и джобовете на панталона си, отпред и отзад. Нищичко. Какво ли беше направил с личните вещи на човека, когато беше свалил костюма му в кабинката? Нямаше никаква представа.

Трябваха му пари. Не много, само за билет в метрото. Но откъде и как да се сдобие с тях толкова бързо? На десетина крачки пред него бавно вървеше възрастна жена, а голямата ѝ дамска чанта висеше от сгъвката на лакътя.

Той закрачи бързо и решително. За миг се озова до нея, грабна чантата и я изтръгна от ръката ѝ. После се втурна през тълпата, още докато тя падаше на тротоара. Чу я как извика зад него:

— Вор! Вор!

„Крадец!“

Той продължи, като си пробиваше път през тълпата. Изведнъж усети как една ръка го сграбчи и го завъртя към себе си.

— Вор! — извика един набит младеж и замахна да го удари.

Александър се наведе, но върху него се хвърли още един младеж.

— Вор! Вор! Вор! — крещяха те, докато го налагаха с юмруци, като същевременно се опитваха да му вземат чантата.

Александър се отскубна, преди да се е събрала тълпа.

— Вор! Вор! — развикаха се младежите и се спуснаха след него.

Тогава обаче Александър се обърна. Държеше автоматичния пистолет „Грак“ на Мурзин в ръката си.

Бум! Първият младеж падна, застрелян от упор в лицето.

Бум! Бум! Вторият младеж залитна встрани, пред един автобус; половината от главата му беше отнесена от куршумите.

Хората наоколо се разпищяха от ужас. Александър замръзна за част от секундата, после се обърна и отново побягна.

Мартин и Коваленко се спогледаха. Бяха на цяла пресечка от тях, но изстрелите отекнаха като гръмотевица. Движението по улицата изведнъж замря.

— Ето го!

Мартин зърна кариания костюм на Александър, когато той претича през Невски проспект зад един автобус и потъна в тълпата от другата страна. Мартин отвори вратата, без да се замисли.

— Товарищ — обади се предупредително Коваленко. — Щом тези изстрели се чува от него, значи...

— ... има пистолет — завърши Мартин вместо него, после се втурна между спрелите коли.

Коваленко паркира до бордюра и слезе от колата. На задната седалка беше куфарчето му. Той се протегна и го отвори. В него носеше втори „Макаров“. Детективът го пхна в колана си, заключи колата и хукна след Мартин.

Александър прекоси моста над един канал, после зави по пресечката зад него. Погледна назад. Беше сам. Той спря и се огледа, тъй като не знаеше къде точно се намира и как е стигнал дотам.

Всичко около него се въртеше. В далечината се чуваха полицейски сирени. За да стигне до летището, му трябваше станция на метрото. Той отново се огледа. Нищо не му се стори познато. Трябваше му улична табела, силует на сграда, каквото и да е, което да му подсказва къде се намира. Александър отново закрачи напред. Срещу него вървяха възрастни мъж и жена, които разхождаха кучето си. Той притисна откраднатата чанта към тялото си, за да не я видят. Разминаха се. Не го познаха, дори не го погледнаха по-внимателно, точно както стана и на Невски проспект. Той отново хвърли поглед назад. Къде беше Мартин? Къде беше отишла сянката му?

Щом Мартин беше успял да открие следата на Александър в Ермитажа, щеше да го намери и на улицата. Защо изобщо се беше влюбил в сестра му?! Така само го привличаше към себе си. Той отново се запита защо не го беше убил по-рано, в Париж, Манчестър или дори в Лос Анджелис.

Хеликоптерът. Александър отвори откраднатата чанта и извади портмонето на жената. Имаше пари в брой, повече от достатъчно за метрото, дори щяха да му стигнат за такси. Ето, минаваше едно. Така щеше да му се наложи да се разправя само с шофьора, а не с цялото население на града.

Улицата беше тясна и Александър не виждаше накъде води. Все още никой не го беше разпознал. Беше един от тях — безличен човек от тълпата. Той погледна към сивото небе. Притъмняваше. Оставаше може би един час до здрач, не повече.

Александър зави зад ъгъла. Точно пред него имаше още един канал. Той тръгна към него. Кой ли беше? Стигна до оградата от ковано желязо и забеляза табела, на която пишеше „Екатеринински канал“. Вече знаеше къде се намира. Срещу него отдясно беше величествената катедрала на Богородица от Казан, а точно зад нея —

Казанският мост и Невски проспект. Там на всеки няколко минути минаваха таксито. Беше минало време от престрелката и той реши да поеме риска някой да го разпознае. Затича се покрай канала. Мостът беше само на стотина метра. Когато стигнеше до него, щеше да се изкачи по стълбището, което водеше нагоре към улицата. На Невски проспект щеше да намери такси, което да го откара до летище „Ржевка“, а там го чакаше хеликоптерът. И всичко щеше да бъде наред. Всичко.

Мартин крачеше обратно по Невски проспект в посоката, от която бяха дошли. Беше видял Александър да претичва по един мост, но после го беше изгубил от поглед. Беше хукнал след него и беше тичал в продължение на две пресечки, преди да осъзнае, че няма смисъл. Той продължи още малко, после се обърна. Нямаше представа защо го направи. Просто имаше чувството, че Александър не е отишъл чак толкова далеч и се крие наблизко. Но къде точно?

Мартин оглеждаше лицата на хората, докато се разминаваха. Александър можеше да бъде всеки от тях. Не му костваше нищо да убие човек, за да си смени дрехите или дегизировката. Животът нямаше никакво значение за него. Освен когато... Мартин си спомни вилата в Давос и погледа на Александър, докато беше с Ребека. В него се четяха искрена преданост и абсолютна любов.

Подмина още хора. Мъже, жени, Александър можеше да бъде всеки, всяка. Мартин изведнъж си припомни за номерата му и смъртоносното лукавство, което беше проявил в Лос Анджелис. В същото време си спомни и какво го беше предупредил Дан Форд в Париж. „Няма да разбереш какво точно прави, преди да е станало твърде късно. Защото тогава вече ще бъдеш в капана и той ще те чака там.“

Мартин сложи ръка на автоматичния „Макаров“ в колана си и продължи напред, като местеше поглед от един минавач към друг. Александър беше някъде тук, сигурен беше.

Внезапно стоманеносивото небе над Санкт Петербург отстъпи място на ярка слънчева светлина — небесното светило се беше спуснало ниско над хоризонта. За секунди целият град беше окъпан в зашеметяващо красива златна светлина. Гледката свари Мартин

неподготвен и той спря да ѝ се полюбува. Тогава осъзна, че стои на същия мост, на който беше видял Александър, и се огледа. Погледът му беше привлечен от някакво движение под него и той забеляза мъж в кариран костюм, който бързо крачеше покрай канала и почти беше стигнал до стълбите към моста.

Александър беше сложил ръка на перилата и вече започваше да се изкачва, когато го видя и замръзна. Мартин стоеше горе и гледаше към него. Лекият ветреца рошеше косата му и той, както и целият град и небето, беше окъпан в блестяща златна светлина.

Безизразно, спокойно, Александър се обърна и тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл. Катедралата на Богородица от Казан светеше със същата златна светлина.

Той ускори крачка. Нямаше нужда да се обръща. И така знаеше, че Мартин слиза по стълбите зад него. Вървеше, без да тича, с уверени крачки, без да го изпуска от поглед, но и без да го притиска. Ако се затичаше, и Мартин щеше да се затича. Да, така имаше шанс да го изгуби, но имаше и още по-голям шанс двама тичащи мъже да привлекат вниманието на тълпата, а той не забравяше, че полицаите бяха наоколо, защото все още чуваше сирените им. Продължаваха да търсят човека, който беше убил баронесата, полковник Мурзин от ФСО и неизвестния мъж в тоалетната на Ермитажа. Нямаха представа кого търсят, дори дали беше мъж или жена или как изглежда. Но вече търсеха и мъжа в кариран костюм, който току-що беше застрелял двама души на Невски проспект.

Така че просто продължавай да вървиш, каза си Александър, нека Мартин те последва. Най-сетне разбираше всичко. Мартин беше тук, сега, точно както се беше появявал навсякъде и преди. Така трябваше. Точно затова се бяха сблъскали в Лос Анджелис, точно затова Александър се беше влюбил в сестра му, може би дори затова беше оставил и кървавите следи. Мартин беше неделима част от неговата судьба. Ребека неведнъж му беше казвала колко си приличат. Уменията и дързостта им бяха на едно и също изключително равнище; както и смелостта, волята и упорството им. И двамата бяха възкръснали от мъртвите. Мартин беше последният Божи бич, последното Му изпитание, преди Александър да достигне величието, което Господ изискваше от него.

И този път, веднъж завинаги, Александър щеше да го постигне и да докаже на Господ, че може да се върне от ръба на забвението, където стоеше в момента.

Не беше трудно. Все още носеше пистолета и ножа наваха. Мартин беше дошъл в Ермитажа. Трябваше просто да го убие, а после да остави неговите отпечатыци по ножа в джоба си, и руският народ щеше да види от какво е направен техният царевич. Така щеше да се превърне в героя, който сам беше проследил убиеца на баронесата и полковник Мурзин по улиците на Санкт Петербург и най-сетне го беше убил. След това никой нямаше да задава въпроси за кариерния костюм или убитите младежи на Невски проспект, или човека в тоалетната — Александър просто щеше да каже, че всички те са били съучастници на убиеца и са го атакували. Нямаше нужда дори да ходи на летището при хеликоптера. Хеликоптерът сам щеше да дойде при него.

Срещу себе си видя още един мост, който минаваше над канала. Беше за пешеходци. Наричаше се Банковски мост. Беше красив, в класически стил, охраняваха го по два грифона с големи позлатени криле. От лявата му страна се виждаха няколко каменни сгради на три и четири етажа. Александър продължи напред, с гръб към Мартин.

Съвсем скоро щеше да стигне до моста. А там щеше да извади автоматичния „Грак“ на Мурзин от колана си, да изпусне чантата на земята, за да създаде объркване, да се обърне и да стреля.

Мартин беше на двайсетина крачки зад него, когато видя как Александър премести откраднатата чанта от дясната си ръка в лявата и погледна към пешеходния мост над канала точно пред себе си. Точно тогава забеляза и Коваленко. Детективът беше от другата страна на тротоара и вървеше точно зад тях, като пазеше благоразумна дистанция. Мартин знаеше, че Коваленко е умен човек, но никога не го беше виждал да използва пистолет и не знаеше дали руснакът знае за смъртоносната бързина и точност на Александър при стрелба. Ако Александър достигнеше до моста и го разпознаеше, щеше да го убие, преди да му е мигнало окото.

— Реймънд!

Александър чу как Мартин извика някъде зад гърба му, но продължи напред. Оставаха му пет крачки, докато стигне до моста. Огромните статуи на грифоните бяха от бронз и щяха да представляват чудесно прикритие. Мартин, от друга страна, щеше да остане сам на

тротоара, без да може да се скрие. Пистолетът „Грак“ беше лек, удобен. Щеше да стреля само веднъж и да го улучи право между очите.

Мартин спря и вдигна своя „Макаров“ с две ръце, като се прицели в тила на Александър.

— Реймънд! Не мърдай!

Александър се поусмихна и продължи напред.

— Реймънд! — извика отново Мартин. — Последен шанс! Не мърдай! Ще те застрелям на място!

Александър продължи да се усмихва, докато крачеше напред. Държеше се като глух човек, излязъл на разходка. Мартин се поколеба за част от секундата. После показалецът му бавно притисна спусъка. Един-единствен гръмотевичен изстрел отекна от повърхността на водата в канала и околните сгради. В краката на Александър паважът избухна и се пръсна на парчета.

Александър не спря. Почти беше стигнал до моста. За него Мартин вече беше мъртъв. Дясната му ръка се плъзна към колана и той стисна ръкохватката на пистолета. Три крачки, две. Александър стигна до моста. После пусна чантата на земята.

Мартин вече беше на земята и се търкаляше встрани, когато Александър се обърна, вдигнал пистолета „Грак“. Мартин спря на лакти, насочил своя „Макаров“ право към Александър, а в главата му звъняха камбани. „За Ред. За Дан. За Халидей. За отряда.“

Той стисна спусъка в мига, в който стреля Александър. Изстрелите отекнаха като гръмотевици. В лицето му избухнаха парчета бетон и за момент той ослепа. После зрението му се върна и Мартин видя, че Александър залита назад, а левият му крак се е превърнал в пихтия от кариран плат и окървавена плът. Опита се да вдигне пистолета си, но не успя. После кракът му подаде и той се стовари на земята, а оръжието му отлетя встрани.

Александър видя как Мартин се отблъсква от земята, става и тръгва към него, стиснал пистолета с две ръце. В същото време осъзна, че самият той е проснат по гръб, а неговият „Грак“ е паднал пред него. Опита се да се изправи и да протегне ръка към него, но не успя. Усещаше всичко под себе си меко, сякаш се беше приземил на легло от сухи листа. Изведнъж видя, че Мартин замръзва на мястото си и

поглежда зад него. Александър бързо се обърна, за да види какво е привлякло вниманието му.

Смътно познат човек вървеше право към него. Беше онзи руски полицаи Коваленко. В ръката му имаше „Макаров“, а очите му сякаш бяха изсечени от късчета лед. По лицето на Александър пробяга сянка на объркване. Защо Коваленко идваше към него, насочил пистолета си по този начин? Защо го гледаше така, въпреки че беше ранен, невъоръжен и безпомощен? После се сети. Точно това беше неговата судьба, неговата орис, още от деня, в който беше забил ножа наваха в гърдите на своя доведен брат в онзи парк в Париж.

— Коваленко, недей! — извика Мартин някъде зад него.

Беше твърде късно. Руският полицаи вече стоеше над главата му.

— Не! Не! Недей! — извика отново Мартин.

Александър обаче видя как очите на руския полицаи стават още по-безмилостни, докато притискаше своя „Макаров“ към главата му. Показалецът му се сви върху спусъка. Гръмотевичният трясък беше прекъснат от ужасяващ прилив на ослепителна бяла светлина. Тя заля всичко наоколо като поразяващ потоп. Всичко ставаше все по-ярко и по-ярко. И накрая. Най-сетне. Угасна.

Финският залив

Ребека и лейди Клем стояха до кабината на осемнайсетметровия рибарски траулер и гледаха към Санкт Петербург, окъпан в златно сияние. Корабът беше излязъл от пристанището преди двайсет минути и пътуваше с осем възела сред парчета лед. Златната светлина се задържа още няколко мига, после внезапно изчезна, когато слънцето потъна зад облаците на хоризонта, сякаш някой беше спуснал завеса пред небето.

Настана мрак. Двете жени се обърнаха една към друга.

— Ще мине време и ще ти стане по-лесно да живееш — каза тихо Клем. — И ще започнеш и да го забравяш. Ще се преборим заедно, ние двете. Обещавам ти.

Ребека я погледна изпитателно. Опитваше се да ѝ повярва, искаше да ѝ повярва. После затвори очи, от гърдите ѝ се изтръгна ридание. Лейди Клем я прегърна и заплака с нея. След няколко минути, или няколко часа, кой знае, когато усети по-големите вълни на откритото море под краката си, Клем погледна за последен път към Санкт Петербург и отведе Ребека вътре — в светлината и топлината на корабната кабина.

Санкт Петербург, събота, 5 април, 7:40 вечерта

Коваленко настъпи газта и колата се понесе в тъмното през площада, отнасяйки ги все по-далеч от моста, канала и Невски проспект.

— Беше ранен. Не можеше да стигне до пистолета си. Нямаше никаква причина да го убиваш! — извика Мартин, побеснял.

— Товарищ — прекъсна го Коваленко, без да откъсва очи от улицата пред тях. — Спасявам ти живота, а ти реагираш по този начин?

— Той беше беззащитен!

— Оставаше му ножът, а може би и друг пистолет, кой знае? Човек като него не е беззащитен чак докато не умре.

— Нямаше нужда да го екзекутираш!

— Искаш ли да се видиш с твоите момичета за закуска? — попита Коваленко, като зави по Московски проспект и отново натисна газта в посока към летище „Пулково“. — След по-малко от час има полет за Хелзинки.

Мартин го изгледа ядосано, после отклони поглед. Светлините на насрещното движение пробягваха по лицето му, като първо го осветяваха, а после го потапяха в мрак.

— Ти положи внимателни усилия да създадеш доверие и дори приятелство помежду ни — каза той горчиво. — А през цялото време просто си търсил начин да разбереш кой съм. Постоянно ми задаваше въпроси, като се опитваше да ме препънеш, и когато най-сетне разбра откъде идвам, започна да човъркаш раните ми — вината за случилото се с отряда и за всичките хора, които Реймънд уби в Лос Анджелис и по-късно, в Париж. Накрая стигна и до любовта ми към собствената ми сестра. Даде ми паспорт и виза, дори мобилен телефон. И когато дойде моментът, ми даде и пистолет и ме изпрати да свърша мръсната работа. И аз я свърших не само поради тези причини. Хванах си човека и го обезвредих. И какво направи ти накрая? Дойде и го уби, макар че можеше просто да го арестува. — Той се обърна към Коваленко. — Беше си екзекуция, не съм ли прав?

Коваленко не откъсваше очи от пътя, докато фаровете на форда осветяваха последователно оградите на големи дворове и гъсти брезови горички, в които дърветата все още бяха с голи зимни клони. Между тях се виждаха и по-гъсти горички от ярко осветени билбордове, които рекламираха „Форд“, „Хонда“, „Волво“ и „Тойота“.

— Ето какво ще стане, товарищ — каза Коваленко, като за момент го погледна, а после отново се обърна към пътя. — Вече сигурно са открили тялото му. Когато открият кой е, ще изпаднат в ужас. Известно време няма да могат да разберат какво точно е станало в Ермитажа. После обаче ще се сетят, особено когато свържат убийствата с ножа, който е в джоба му.

Съвсем скоро от Москва ще излезе официално известие, че царевич е мъртъв. Загинал е, докато се е опитвал да залови убийците на баронесата и полковник Мурзин от ФСО. Тримата, които уби по

пътя, ще бъдат идентифицирани като техни съучастници, и ще започне общонационално издирване на убийците му. Вината най-вероятно ще бъде хвърлена върху някоя комунистическа фракция, защото демократическите партии продължават да воюват с тях. Най-сетне, за да се запази реномето на правосъдието, може би дори ще арестуват някого и ще го осъдят.

Сестра ти, бъдещата царица, любимата на убития царевич, който така и не доживя до коронацията си, и на руския народ, ще изчезне за известно време, за да скърби заедно с най-добрата си приятелка и довереничка, дъщерята на херцога на Престбъри, лейди Клемънтайн Симпсън.

Ще бъдат обявени няколко дни на национален траур. Тялото на Александър ще бъде положено в Кремъл и хората ще го прославят като национален герой. Ще има държавно погребение и той ще бъде положен до баща си и останалите руски императори в криптата на параклиса „Св. Екатерина“ в катедралата „Св.св. Петър и Павел“ в Санкт Петербург. Присъствието на сестра ти ще бъде желателно, както впрочем и твоето.

— Но това не обяснява...

— Защо го убих ли? Защото беше луд, а Русия няма нужда от луд цар.

Мартин продължаваше да се ядосва.

— Какво искаш да кажеш? Че ако беше оживял и беше арестуван, трябваше да отиде на съд и в крайна сметка или да получи доживотна присъда, или отново да бъде екзекутиран? А руското правителство не е искало да се стига дотам? И затова ти го уби лично?

Коваленко се усмихна.

— Това е част от отговора.

— А останалата част?

— Както ти казах, не биваше да забравяме за ножа или евентуалния втори пистолет. Ами ако се беше опитал да те убие, щом го доближиш? Много добре знаем как действа той. Щеше да атакува толкова бързо, че нямаше да ти остане друг избор, освен да го застреляш или сам да загинеш. Нали така?

— Може би.

Очите на Коваленко се присвиха, когато се обърна към Мартин.

— Не, товарищ, не „може би“, а със сигурност. — Той продължи да го гледа още няколко секунди, за да подчертае думите си, после отново се обърна към пътя. — На първо място, няма да отричам, че наистина те набелязах още от Париж и наистина те изпратих в Ермитажа да убиеш Александър, защото знаех, че си способен да го направиш, имах си причини и не исках да замесвам външни хора.

Но докато те чаках отвън, си спомних какво стана, когато се видяхте със сестра ти и как реагира тя, когато те видя отново и когато чу каквото имаше да ѝ казваш. И тогава осъзнах, че съм сбъркал. Ако наистина останеше на теб да убиеш царевич, никога повече нямаше да можеш да я погледнеш, без да се страхуваш, че тя ще го прочете в очите ти, и щеше да се наложи да прекараш остатъка от живота си в лъжа, като знаеш, че си убил мъжа, когото тя е обичала повече от всичко на света.

А има и още нещо, товарищ, и това е една от простите истини на живота. Някои хора, независимо колко са способни и усърдни, не са създадени да бъдат полицаи. В кръвта им просто няма онази жестокост, която се изисква, за да убиеш човек без милост и без да се замисляш, че по този начин нарушаваш законите, които си се заклел да защитаваш. Когато обстоятелствата го налагат. — Коваленко го погледна и меко се усмихна. — Ти си такъв човек, товарищ. Все още си млад. Върви си при твоите английски градини. Това е много по-добър живот за теб.

ЕПИЛОГ

Кауаи, Хаваите, четири месеца по-късно

Морето беше тюркоазеносиньо, а белият пясък пареше. Далеч от брега, под повърхността на океана, цветовете бяха невъобразими. Имаше неземно бяло, ивици от ослепително розово, оранжево, каквото никъде не можеше да се види на земята, невиджани нюанси на черното — стотици вълшебни тропически риби, които се стрелкаха напред, за да вземат мокрите трохи от ръката на Мартин, който ги вадеше от едно малко найлоново пликче, докато плуваше, и разглеждаше този нов свят през водолазната си маска.

По-късно, към залез-слънце, той остави принадлежностите си за гмуркане в багажника на колата, взета под наем, и тръгна пеш по пустия бряг на Кекаха.

След като беше успял да продаде една малка статия за приложението на пясъчника в проектирането на частни градини на едно международно списание за архитектура и градинарство, от редакцията му бяха предложили договор, за да пише подобни материали всеки месец. Макар че не бяха високи, хонорарите все пак му позволяваха да изплаща вноските по кредитната си карта, с която беше платил на руския траулер, както и да си позволи една почивка. Беше дошъл в Кауаи, на 11 200 километра от Англия, преди седем дни, след като най-сетне беше завършил дипломната си работа и беше взел всичките си изпити с отличие.

Отслабнал, загорял и с петдневна брада, облечен само с избелели шорти и не по-малко избеляла тениска на Манчестърския университет, Мартин приличаше на обикалящ света сърфист.

Кекаха беше същият плаж, на който като деца бяха идвали с Ребека заедно с родителите им. Той познаваше добре мястото и пазеше скъпи спомени за него. Точно затова беше дошъл тук сега сам, за да се отпусне и да подреди мислите си в главата си. Може би най-сетне щеше да се успокои. Но тази цел се оказа доста трудна. Събитията в света продължаваха да се развиват не като насън, а по-скоро като в кошмар.

Александър Николаевич Романов, царевич на цяла Русия, беше погребан пет дни след смъртта си като национален герой, точно както беше предвидил Коваленко. Ребека и Клем бяха заминали за Санкт Петербург. Мартин също беше поканен официално като част от семейството на Ребека, за да я подкрепя емоционално. Беше застанал във величествената крипта на катедралата „Св.св. Петър и Павел“ заедно с истинските родители на Ребека, президентите на Русия и САЩ и министър-председателите на още десетина държави.

Броят на чуждестранни държавни глави и кореспонденти беше засенчен единствено от гигантския прилив на съчувствие от обикновените хора по цял свят. Само в Кремъл се получиха десетки хиляди съболезнователни картички и поне два пъти по толкова имейли. Макар че сватбата на Александър и Ребека така и не се беше състояла, до пощенската станция в Кремъл бяха изпратени двайсет хиляди писма, адресирани до царицата. Стотици букети цветя бяха положени на пешеходния мост над Екатерининския канал, където беше убит Александър. Разплакани хора палеха свещи и оставяха цветя и негови снимки на прага на руските посолства по всички континенти.

Всичко това неописуемо измъчваше Мартин, като го караше да се гърчи от чувството за ужасна, болезнена вина. Каква ирония! Светът дори не можеше да узнае — какво остава да разбере, — че с траурните, тържествени държавни ритуали, с които беше изпратена романтичната фигура на некоронования цар на Русия, всъщност отдава почит на серийния убиец Реймънд Оливър Торн.

Пет седмици след погребението в Санкт Петербург в Манчестър по пощата пристигна малък пакет, който помогна на Мартин да осъзнае, че колкото и да беше объркан от емоциите си, поне не беше единствен.

Пакетът, който пристигна заедно с обичайната му поща, нямаше обратен адрес, но носеше клеймо от Москва. Вътре имаше само един лист хартия, напечатан на машина със стандартно разстояние между редовете и сгънат на четири. Бяха приложени и две черно-бели фотографии, 10 на 15 см. Едната беше кодирана с дата и час от полицейското управление в Лос Анджелис; другата беше надписана на ръка с думите „Градска морга, Москва“.

Снимките представляваха дигитални репродукции на отпечатащи от пръсти. Първата, която Мартин веднага разпозна, беше на

отпечатъците на Реймънд от полицейското му досие в ПУЛА. За втората предполагаше, че е направена по време на аутопсията на Александър. Отпечатъците, точно както и тези, които свързваха убиеца на Дан Форд с Реймънд, бяха идентични.

На листа беше напечатано следното:

„(1) Полковник Мурзин от ФСО: бивш военнослужещ от Спецназ. Две години преди назначението си в Москва е прекарал осем месеца в болничен отпуск, докато се възстанови от контузия, получена при специално тренировъчно упражнение. Седем от тези осем месеца са прекарани в чужбина. Държава — Аржентина.

(2) Полковник Мурзин от ФСО: лична сметка в банка «Креди Суис» със седалище в Люксембург. През последните три години в нея са внасяни по 10 000 долара месечно. Вноските са прехвърляни от разплащателна сметка на «СКК» ООД, фирма за лична охрана със седалище във Франкфурт, ФРГ. Юридически консултант на «СКК» е адвокат Жак Бертран от Цюрих.

(3) Същият Жак Бертран е направил поръчката за отпечатването на менюто от Давос при загиналия печатар от Цюрих Ханс Лосберг.

(4) Жак Бертран е бил личен адвокат на баронеса Дьо Виен.

(5) И. Малцев: бивш военнослужещ от Спецназ. През последните десет години е работил като началник на охраната в ранчото на Александър Кабрера в Аржентина. Бил е член на ловния отряд по време на инцидента с Кабрера. В Спецназ е бил специалист по малокалибрени оръжия, ръкопашен бой, специални умения и бой с нож; освен това е експерт по експлозиви и саботаж. Пристигнал е във Великобритания три дни преди автомобилния взрив, в който е загинал Китнър. Настоящо местоположение: неизвестно.

(6) Банк Приве, авеню Робер Шуман 17, Марсилия, Франция; сейф №8989: мястото, посетено от Алфред Нойс

три часа преди да се срещне с Фабиен Кюрте в Монако.“

Това беше всичко. Нямаше нито придружителна бележка, нито подпис. Но очевидно беше изпратено от Коваленко. Мартин никога не му беше казвал за инициалите „И. М.“, нито за ключовете от сейфа, но информацията си беше там. И. Малцев очевидно беше онзи „И. М.“, с когото трябваше да се срещне Реймънд/Александър в бар „Пенритс“ в Лондон. От смъртоносната професионална характеристика на Малцев ставаше съвършено ясно, че първоначалният план, разработен от баронесата и Александър година по-рано, е бил той да ликвидира Китнър и семейството му много скоро след като Китнър бъде официално представен на фамилията Романови, а после бъде принуден да абдикира, като по този начин се предотврати всяка евентуална промяна на решението му по-късно.

Въпреки че не беше добавил придружително писмо, Коваленко за пореден път показваше колко методичен и внимателен човек е. Това беше неговият начин да сложи край на цялата история и да документира с доказателства всичко, което бяха преживели заедно. Нямаше как да се разбере откъде се е сдобил с копието от пръстовите отпечатащи от полицейското досие в Лос Анджелис, освен ако не го беше свалил от дискетата на Халидей, преди да я предаде на началничката си. Най-вероятно се беше подготвил предварително и бе копирал дискетата, без да казва на никого, дори на Мартин.

Всъщност нямаше значение как точно беше успял да го постигне и защо изобщо го беше направил. Важна беше информацията и щедростта, която беше проявил, като я беше споделил с Мартин. В крайна сметка Мартин разполагаше с неоспоримо доказателство, че Александър Кабрера и Реймънд Оливър Торн наистина са едно и също лице. Беше разбрал, че Александър е бил обучен да убива както от Мурзин, така и от Малцев, и че Мурзин и Малцев най-вероятно са били на заплата при баронесата. А това отвеждаше Мартин — и Коваленко, без съмнение — до извода, че именно баронесата беше наредила убийството на Питър Китнър и семейството му. И беше накарала Александър да избие Нойс, Кюрте и останалите Романови на американския континент.

Какво беше казал Мартин на Коваленко преди четири месеца, когато руснакът го беше изпратил на летище „Пулково“ в Санкт Петербург, за да хване нощния самолет за Хелзинки?

— Има само едно нещо, което не разбирам. Защо е откраднал чантата на онази жена? Заради парите? Колко пари е можело да има в нея и за какво са му били? Ако не го беше направил, а просто беше продължил да бяга, най-вероятно щеше да се измъкне.

Коваленко просто го беше погледнал и беше отвърнал:

— А защо е убил майка си?

Тези мисли и въпроси водеха към друго — към онова, което Коваленко беше казал горе-долу по същото време. Беше за качествата, които са необходими на един полицаи, и в частност за онази жестокост, която се изисква, за да убиеш човек без милост и без да се замисляш, че по този начин нарушаваш законите, които си се заклел да защитаваш, когато обстоятелствата го налагат.

Тогава Коваленко говореше за полицаите изобщо. Но Мартин знаеше, че той има друго предвид. Повечето полицаи, които познаваше и с които беше работил в Лос Анджелис, първо в патрулките, а после и в отдел „Убийства“, също като него вярваха, че служат на съществуващите закони и не бива да създават свои собствени правила. Затова работеха неуморно и упорито, но често оставаха без признание за труда си, защото медиите често гледаха на тях като на корумпирани и неефективни ченгета. Повечето не бяха такива. Просто работеха в една невероятно трудна и опасна сфера, под прекалено ярките прожектори на общественото внимание. Това, за което говореше Коваленко обаче, беше нещо съвсем различно и принадлежеше по-скоро на начина на мислене на Ред Макклаци. Беше дълбоко, сложно и много мрачно убеждение. И макар че ги разделяха десетки хиляди километри и те работеха в съвършено различна политическа обстановка, и двамата — Коваленко и Макклаци — осъзнаваха, че има хора и ситуации, с които законите, обществото и хората, които създаваха законите, все още не бяха готови да се справят, затова отговорността за тези ситуации падаше на плещите на такива като тях. Макклаци, Полчак, Лий, Валпарайсо, дори Халидей и, разбира се, Коваленко, бяха готови да поемат такава отговорност и да престъпят рамките на закона, за да се справят с такива хора. В този смисъл

Коваленко беше прав, когато каза, че Мартин не е от този вид полицаи. И никога нямаше да бъде като тях. Просто не беше в кръвта му.

А това на свой ред повдигаше още един въпрос — кой всъщност беше Коваленко и за кого работеше? Мартин се съмняваше, че някога ще научи отговора на този въпрос, а може би дори и не искаше. Но все пак се питаше дали ако нещата не се бяха развили по този начин в Санкт Петербург и Александър не беше избягал, дали ако Мартин не го беше убил още в Ермитажа, както искаше Коваленко, а после не беше излязъл от служебния вход, където го чакаше детективът, дали тогава руснакът просто нямаше да го застреля на място, като по този начин ликвидира убиеца на царевич по време на бягство и приключи с цялата история. Мартин си помисли, че ако някога отново се срещне лице в лице с Коваленко, на всяка цена трябва да му зададе този въпрос.

Започваше да се стъмва и Мартин усещаше все по-силното течение на отдръпващия се прилив, докато вървеше по брега на океана. Единствената светлина идваше от последните слънчеви лъчи на хоризонта. Той се обърна и тръгна към колата си. Ребека беше преодоляла всичко със забележителна сила на духа. Дори се беше явила и пред двете камари на руския парламент, за да им благодари за добрината и подкрепата в ужасните дни след убийството на царевич. По-късно имаше среща на четири очи с президента Гитинов и той ѝ изказа личните си съболезнования. После просто беше пожелала да се върне към предишния си живот в Швейцария, където се намирал и в момента. Сега беше в безопасност и отново се грижеше за децата на семейство Ротфелс, макар и охранявана от специални агенти на полицията на кантон Нюшател.

Мартин знаеше, че след всичко, което бяха преживели, трябва да бъде благодарен, че са живи. Но все пак трудно приемаше въпроса за истинския произход на Ребека. Генеалогичните доказателства бяха в офиса на Александър в Лозана, както беше обещал — пълният набор документи, с които се беше сдобил „с пари и упорство“, които проследяваха живота на Ребека назад до архивите на вече несъществуващия дом за самотни майки в Лос Анджелис.

Следата водеше към жена на име Марлене Дж., на неизвестно място, после към някой си Ходремон в Порт ъв Спейн, Тринидад, после към Рамон на Палма де Майорка и накрая към някаква Глория, отново на Майорка. След това се насочваше право към кралското семейство в Копенхаген. Докладът за ДНК анализите също беше там и Мартин беше прочел достатъчно, за да се убеди, че е автентичен, или поне изглежда съвсем автентичен. И все пак, след като познаваше Александър (или Реймънд, или както там беше истинското му име), както и баронесата с нейните почти безгранични възможности, как можеше да бъде сигурен в каквото и да било? Може би всичко беше истина, а може би всичко беше умело изфабрикувано, така че Ребека да се сдобие с необходимия аристократичен произход, за да се ожени за руския цар. Но какво можеше да направи в крайна сметка — да накара Ребека и принца на Дания и съпругата му да се подложат на нов ДНК тест? И до какво щеше да доведе това? Ребека си имаше майка и баща, за които вярваше, че са нейни, и ги обичаше, както и двама души, които бяха загубили дъщеря си, но сега вярваха, че им е върната благодарение на някакво чудо. Нима наистина искаше да рискува да развали всичко това? Отговорът беше „не“, естествено.

Мартин продължи по плажа, като този път мислеше за Клем. Именно тя, след като ѝ беше разказал за Кекаха и скъпите спомени от детството, му беше предложила да дойде тук след изпитите си, за да се възстанови и да помисли. Той веднага беше прегърнал тази идея и дори ѝ бе предложил да дойде с него, но Клем беше отказала с довода, че това е нещо, което трябва да свърши сам. И колкото и да му липсваше, тя беше права — комбинацията от самота, дълги разходки и гмуркане наистина му беше позволила да се сдобие с вътрешно спокойствие, каквото отдавна не беше изпитвал.

Клем беше истинско чудо — великолепна, макар и понякога плашеща го жена, с голямо, любящо и смело сърце. Представяше си я в Манчестър, в невероятно разхвърляния ѝ апартамент на Палатайн Роуд, пръснала книги и листове навсякъде около себе си, докато се подготвя за идващия семестър, без нито за миг да прекратява упоритата борба с баща си.

Мартин я обичаше и беше сигурен, че тя също го обича; знаеше, че тя по някакъв начин долавя онази част от него, която никога не беше споделял с нея. Клем не настояваше. Сякаш знаеше, че един ден ще ѝ

разкаже всичко, и нямаше нищо против да изчака. Мартин беше убеден, че един ден наистина ще го направи — след като завърши университета, намери си добра работа и вече е в състояние да планира бъдещето си с нея. А може би и с деца? Но дотогава оставаше поне още една година, а може би две. Надяваше се опасностите от миналото му да избледнеят и да изчезнат и той най-сетне да бъде в състояние да ѝ разкаже всичко. Да ѝ обясни кой е в действителност, кой е бил преди и какво всъщност се е случило.

Мартин тръгна по пясъка към колата. Радваше се, че на следващата сутрин се връща в Манчестър, при Клем и своя нов, спокоен и зелен свят. Какво му беше казал Коваленко? „Върви си при твоите английски градини. Това е много по-добър живот за теб.“

Колата му беше точно до брега и докато я доближаваше, Мартин забеляза, че на предното стъкло с големи дебели букви е надраскано нещо, сякаш с парче сапун. В здрача не можеше да прочете точно какво пише, пък и нямаше представа нито кой може да е направил подобно нещо, нито пък защо. Имаше ли значение? Беше досадно, но в общия план на нещата наистина беше дреболия.

После Мартин се приближи достатъчно, за да прочете какво пише. Сърцето му се качи в гърлото, а по гръбнака му пробягаха ледени тръпки. Надраскани с яростен почерк през половината от предното стъкло и подчертани с удивителен знак бяха четирите най-ужасни букви, които можеше да си представи.

ПУЛА!

Бяха го открили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.